DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Aşktan ölünmez, anlayamadın mı? Daha çok yanılır ama asla sönülmez."

"Sizin de ağzınız fena laf yapmıyor, Burcu Aras," dedim ve onu kucakladığım gibi ayağa kalktım. Hızlı adımlarla içeriye doğru girerken, "Hasret Abla, çocuklar sana emanet!" diye bağırdım. Ve merdivenleri kucağımda onunla birlikte tırmandım.

Dakikalar sonra yatak odamıza ulaştığımızda onu hızla, tutkuyla kararmış bakışlarımın önüne, yatağın üzerine bırakıtım. Ve yıllardır ilk kez, "Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun," diye fısıldadım dudaklarına kapanmadan hemen önce. "Bana gelişinin, benim karım oluşunun yıldönümü kutlu olsun."

Dudakları kıvrıldı ve gülümsemesi genişlerken deli olduğum gamzeler gözlerimin önüne serildi. "Karım..." deyip dudaklarımı teninin üzerinde dolaştırırken inleyişi beni de gülümsetti. "Beni bırakmana, benden gitmene asla izin vermem."

"Bırakamam ki... Sen de... Sen de beni bırakma, Demir."

"Asla! İkimize de birbirimizden başka ev yok. *Benim kafesimdesin*, demiştim sana. O kafesin içinde birlikte yaşlanacağız, başka yolu yok."

"Hadi... Sev beni..." dedi ve sırtı bir yay gibi kıvrılırken beni kendine doğru çekti. Üzerimizdeki giysiler parçalanırcasına çıkıp zemini boylarken, tutku ikimizi de hapsetti. Tenini tenime katarken dünya adeta yıkılıp yeniden var olmuş, geçmişe dair mutsuz eden her anı benliğimden uçup gitmişti. Bir tek Burcu kalmıştı geriye. Küçücük bedeninde, ateş gibi avuçlarında sakladığı mutluluk koca bir dağ olmuş, dört bir yanımızı çevrelemişti. Ve ellerime bırakılan tek bir şans, bize yepyeni bir hayatın bu kez daha muhteşem bir şekilde yaşanabileceğini göstermişti.

Günün birinde, Paris'in aşkı, tutkuyu çağrıştıran gökyüzünün altında bir adam sevdim. Tek bir bakışına kapıldım, hiç düşünmeden, umarsızca kendimi teslim ettim. O adamın, incitmeden

sevemediğini canım yanarak öğrensem de, ben aşkıma hak ettiği, layık olduğu cesareti verdim. Onu affettim. Ve bunu yaptığım için hiç pişmanlık hissetmedim.

Onunsa... Yıllar sonra bile hiç unutmadığını, pişmanlığını, yaşananları kendine her daim hatırlattığını hep bildim. Bazen bakışlarında gördüm bunu. Bazen gülüşünde sakladığını fark ettim. Bazense çocuklarımıza dokunuşunda hissettim.

Demir, yıllar sonra kıyamadan, parmak uçlarıyla seven bir adam haline dönüştü. Ama o alevler bizi her gece yakmayı, tutkunun ateşli dansına çağırmayı sürdürdü.

Herkes ikinci bir şansa hak ederdi. Ancak bizim hikâyemizde bu şans pişman bir adama değil, nefesleri kesen, hırçın, yakıp yıkan bir aşka verilmişti. Bizim aşkımız küllerinden doğup, bize bir ömür süren mutluluk bahşetmişti. Ve son nefesimizden sonra bile, ten tene, nefes nefese sürüp gidecekti.

SON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben..." dedim işittiklerimle dört bir yanımın sızladığını hissederken. "Dokunamıyorum işte. Mahvoluyorum bunun da şüncesiyle bile. Seni incitmekten ödüm kopuyor. Hiç aklımdan çıkmıyor ama bu gecelerde daha çok layık göremiyorum kendimi sana. Affedilmeyi hak etmediğimi düşünüyorum. Boğuluyorum, küçüğüm. Bu gecelerde nefes alamıyorum."

"Bu gece..." dedi bir fısıltı eşliğinde ve kollarını hızla boynuma doladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bakışlarını benden bir an bile ayırmadı. "Bu gece o evde olalım. İlk evimizde..."

Başımı iki yana salladım. Ancak onu verdiği kararından döndüremeyeceğimin farkındaydım.

"İtiraz etme! Bu gece orada olalım ve sabaha kadar hiç durmadan sev beni. İkimizi de yak. İkimizden başka kimse kalmasın. Bu gece bitsin kâbuslar. Bir kez daha yeniden başlayalım. Unutalım, Demir. Bugünümüz de diğer günlerimiz gibi muhteşem geçsin artık," dedi ve elini yüzüme uzatarak aşkla okşadı. Yüzümün her yerine küçük öpücükler bırakırken, âşık olduğum sesiyle fısıldadı. "Hani dedin ya, ben de seni dizlerinden öpebildim mi diye... Sen beni kalbimden öptün, Demir. Ruhumdan öptün. İncinmiş her yerimden öptün, iyileştirdin."

"Gerçekten mi? Başarabildim mi?"

"Başardın. Hem de öyle güzel başardın ki. Mutluyum ben. Çok mutluyum hem de. Seninle, çocuklarımızla, yuvamızda çok mutluyum. Ama artık o olay geride kalsın istiyorum. Herkes ikinci bir şansı hak eder, buna inanıyorum. Ben o şansı yalnızca sana değil, ikimize, aşkımıza, hissettiğimiz, her yanımızı saran o deli duygulara verdim. Ve senin beni hiç pişman etmeyeceğini biliyorum."

"Asla!" dedim tereddüt etmeden. "Asla pişman etmeyeceğim. Asla *keşke* dedirtmeyeceğim sana. Eğer söylediysen, içinden geçirdiysen bile, her *keşke* için bir *iyi ki* ekleyeceğim hayatımıza. Çünkü şimdiye kadar tek bir şeyden pişman oldum

ben ve onun da hiç geçmeyeceğini biliyorum. Ama seni sevdiğime, böyle taparcasına sevdiğime hiç pişman olmadım."

"Ben de, Demir... Sana yemin ederim, seni sevdiğime hiç pişman olmadım. En kırgın olduğum anlarda bile hissettiğim o nefesimi kesen aşkı, dilimden dökülecek herhangi bir *keşke*yle yalanlamadım."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Dudaklarını dudaklarının arasında kıstırırken inleyişi kulaklarıma dolmuş, kaskatı kesilen bedenime mani olamamıştım. "Mutluluktan bile gözyaşın dökülmesin istiyorum ama çok sulu gözsün, küçüğüm," dedim onu gülümsetmeye çalışarak.

"Ben miyim sulu göz? Aşk olsun, Demir!"

"Olsun. Hep aşk olsun. Hep olacak. Başka yolu yok."

"Olacak, oldurursun, biliyorum," dedi gülerek yıllar önce dilimden dökülenlere atıf yaparken.

"Ne demiştim sana? Hep seninle demiştim. Hep birlikte... Sen duymasan da içimden, *her anım seninle, gül kokuna bulanmış şekilde*, diye de eklemiştim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Yanılmadım işte. Seninle koca bir hayat var önümüzde. Seni çok seviyorum, küçüğüm. Sırf senin için deneyeceğim geride bırakmayı. Her gecemiz gibi bu geceyi de özel kılacağım, söz veriyorum."

"Çok uğraşman gerekeceğini sanmıyorum, Demir," diye fısıldadı cilveyle. Dudaklarını boynuma bastırdı ve hafifçe ısırdı. "Bu işte çok iyi olduğunu biliyorsun. Her seferinde daha da deli ediyorsun beni. Çıldırıyorum senin için. Bu gece de... Öyle olacağından eminim." Kucağımda hafifçe kıpırdandı ve kalçalarını sertleşmiş erkekliğime bastırdı. "Sen de hazırken... Geceyi beklemesek mi?" dediğinde dudaklarımdan sert bir hırıltı fırladı.

"Ölümüm senin ellerinden olacak, kadın! İnsan zevkte ölebilirse eğer, son nefesimi seninle sevişirken vereceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Etmez. Sen şu anda gülüşünle beni öyle mutlu ediyorsun ki, her şey zaten birbirine karışıp anlamını yitiriyor. Ben senin gül koktuğunu biliyorum ya, ister senden gelsin, ister başındaki güllerden, önemi yok."

Dudaklarını bana doğru uzattığını fark ettiğimde bahçede yankılanan ağlama sesiyle arkama döndüm. "Düştü mü?" diye sorarken bakışlarım Sarp'ı bulmuş, onun kardeşini oturttuğunu gördüğümde rahat bir nefes almıştım. "Dur bakalım, abisi ilgilensin. Şımarıklığından ağlıyor da olabilir."

"Çok acımasızsın, Demir. Daha minicik o..."

"Ben de kıyamıyorum ama en çok abisine nazlanıyor. Baksana, hallerinden memnunlar."

İkimizin de bakışları onların üzerindeydi. Sarp, Mira'nın yanaklarından, saçlarından öpüyor, onun ağlamadan nazlı mırıltılara dönmüş halini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak Mira bununla da yetinmiyor, minicik parmaklarıyla dizini işaret ediyordu.

Burcu'nun kıkırdayışı kulaklarıma dolarken onu sıkıca sardım. "Tam bir numaracı, şuna baksana!" deyişine gülümsemiş, ancak Sarp'ın hareketini gördüğümde öylece kalmıştım.

Oğlum, kardeşinin başını okşuyor, "Tamam, geçti," diye fısıldıyor, onun tombul dizinin üzerine küçük öpücükler bırakıyordu. Yaralanmadığı bulunduğumuz yerden gözüküyor olsa da, sanki onun can acısını dindirmek ister gibi dizlerinden öpüyordu.

Boğazımdaki düğümü yok etmek ister gibi gözlerimi kapattım. "Dizlerini öptürüyor, cimcime," diyen karımı duyduğumda onu saran kollarımı sıkılaştırdım. Boğazımdan boğuk bir inilti çıkarken artık dayanamamış, dilimin ucuna gelenleri fısıldamıştım.

"Ben de öpebildim mi senin dizlerinden?" dedim sesim kendime bile hırıltılı gelirken. "İyileştirebildim mi canının acısını? Unutturabildim mi her şeyi? Affettirebildim mi kendimi?"

Beni kendinden usulca uzaklaştırmasıyla yanan gözlerimi açtım. Bakışlarım onunkileri bulmuş, çenesinin titrediğini görmüştüm. Bu düğümde kendime lanet etmeden yapamamıştım.

"Ne-Neden açıyorsun bu konuyu şimdi? Neden üzüyorsun beni?"

"Üzmek istemedim. Seni hiç... Hiçbir zaman üzmek, incitmek istemedim."

"Söyleme!" diye hıçkırdı. "Hiçbir şey söyleme, Demir! Dün geceden beri farkında değil miyim sanıyorsun? Nerelere gittiğini, gittiğin yerlerden geri dönemediğini göremiyor muyum?"

"Biliyorum. Anladığını biliyorum."

"O zaman neden?" diye sordu gözlerinden berrak bir damla akıp giderken. Bunu görmek istemiyormuş gibi gözlerimi kapattım. El yordamıyla parmaklarım yüzüne uzanmış, ıslanan tenini nazikçe kurulamıştım.

"Unutamıyorum," diye fısıldadım. "Kendimi affedemiyorum ama utanmadan senin beni affetmeni diliyorum."

"Ben seni affettim, Demir. Ben seni yıllar önce affettim," dediğinde yüzüne baktım. Kalbim hissettiklerimin yoğunluğuyla sıkışırken, tüm bunları kendi kendime, içimde yaşayamadığım, ona yansıttığım için pişmandım. "Affetmekle unutmak arasında çok fark var. Ben seni affettim. Ama ikimiz de hiçbir zaman unutmayacağız, biliyorsun. Görüyoruz işte. Her zaman, hep bu günde sızıyor aramıza yaşananlar. Her yıl, bugünün gecesinde irkilerek uyanıyorsun. Rüya görüyorsun belki de bilemiyorum, ama anlatmıyorsun. Her yıl, bugün dokunamıyorum sana. Elimi uzatsam, bedenin burada ama ruhun değil gibi. Bugünün gelip çattığı her yıl dudaklarında o deli olduğum çizgileri göremiyorum. Hep buruk bir gülümsemeyle bakıyorsun bana, bize. Neredeyse her gün, beni ateşine çeken, dokunuşlarıyla nasıl sevdiğini gösteren, her gece bana cenneti yaşatan adam, yalnızca bu gece dokunmuyor bana. Bir tek bu gece sevişmiyorsun benimle. Yalnızca sımsıkı sarıyor, bırakmıyorsun hiç."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümsedim. Dizlerimin üzerine çöküp boylarımızı aynı hizaya getirmeyi denedim. Ama o kadar küçüktü ki, başına ufak bir öpücük bırakırken bile eğilmiştim.

"En çok seni seviyoruz hepimiz. En çok sizi seviyoruz. Seni ve kardeşini..."

"Biliyorum, baba," dedi büyük bir adam olgunluğuyla. "Hep söylüyorsun."

Onu kollarıma çektim ve elindeki şeyi incitmemeye çalışarak tutuşuna gülümsedim. "Her zaman söyleyeceğim. Umarım sen de günün birinde bunu kendi çocuklarına söylersin."

"Bilemiyorum. Mira'yı seviyorum, tamam ama... Küçük bebekler çok gürültücü oluyorlar, baba."

İçimdeki kahkahayı daha fazla tutamayarak serbest bıraktım. "Sevdiğin kadından olan bebekler asla gürültücü gelmez. Emin olabilirsin," dedim ve yeniden ayağa kalktım. "Hadi bakalım... Verelim şunları bizim kızlara."

"Bizim kızlar..." dedi gülerek ve koşar adımlarla ilerledi. Bizi gören Burcu'nun yüzü aydınlanmış, ancak arkamızda sakladıklarımızı merak ederek bakışlarını üzerimizde gezdirmişti.

"Ne saklıyorsunuz siz arkanızda?" diye sordu dayanamayarak. Ve Sarp'ın coşkuyla kendisine doğru atılmasıyla onu kollarına aldı.

"Size çok güzel bir şey yaptık," diyen Sarp'a bakarken bakışları gururla yumuşadı.

"Ne yaptınız, oğlum?"

"Bunu..." dedi Sarp cıvıl cıvıl sesiyle ve arkasında tuttuğu şeyi çıkardı. Kıpkırmızı güllerden, epey uzun zaman ve emek harcayarak yaptığımız tacı önce annesine gösterdi, ardından nazikçe başına bıraktı. "Çok yakıştı," derken yanağından sevgiyle öpmüş, minik parmaklarıyla tıpkı benim yaptığım gibi onu dudaklarının kıyısındaki gamzelerden okşamıştı.

"Ben..." dedi Burcu ve oğlumuzdan ayıramadığı gözleri dolu dolu oldu. "Teşekkür ederim. Çok güzel yapmışsın, oğlum. Ellerine sağlık."

"Beğendin mi? Babamla birlikte yaptık," deyişini duyduğumda güldüm. Normalde onun her zaman benden bir adım önde olma çabasını düşününce, bu davranışıyla gurur duymuştum. Annesini her daim benden kıskanan oğlum bir anda ortak olmaya karar vermiş, söz konusu Burcu olunca benimle rekabet etmeyi bir kenara itmişti.

Başını hafifçe okşadım. Burcu'nun, "İkinizin de ellerine sağlık o zaman," deyişini duyduğumda yanlarına oturdum. Burcu'nun başındaki tacın minyatürünü öne doğru çıkarırken, onun aşkla ışıldayan bakışlarını bulmuştum.

"Hemen kendinizi benzersiz sanmayın, Burcu Hanım," dedim dudaklarım hafifçe kıvrılırken. "Bu küçük hanım da en az sizin kadar güzel ve bu güllerden yapılan minik taca layık."

Elimdeki tacı henüz altı aylık olsa da, annesinin güzelliğini sonuna kadar taşıyan küçük kızımın başına bıraktım. Onun masmavi gözlerine, aklınca öpücük yapmaya çalıştığı minicik, pespembe dudaklarına bakarken mutluluk ve huzurla dolup taştım. Önümdeki bu benzersiz manzarayla elimi kalbime koymuş, güzellikleriyle nefessiz kalmıştım.

Ancak Mira'nın daha fazla sabit durmaya dayanamayıp oyuncaklarına doğru ilerlemesiyle gülümsedim. Sarp'ın Mira'nın başından düşen tacı alışını ve kardeşinin peşinden gidişini ise mutlulukla izledim.

"Demek bana güllerden taç yaptın," diyerek yanıma yaklaşan karımın kokusu burnuma dolarken, onu hızla kucağıma çektim. Parmaklarımı güzel yüzünde dolaştırdım ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürttüm.

"Beğendin mi?"

"Çok beğendim. Yakıştı mı peki?"

"Çok yakıştı," dedim dudaklarımı boynuna bastırırken. "Şu anda... Bu kokunun nereden geldiğini bilmiyorum ama. Sen mi gül kokuyorsun, yoksa başındaki taç mı, anlayamıyorum."

"Fark eder mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıcak, küçüğüm," diye fısıldadım. Ancak yüzümü elleriyle saklarışına mani olamamış, soru işaretleriyle yüklü bakışlarından kaçamamıştım.

"Demir?" dese de konuşmasına izin vermedim.

"Şimdi değil, küçüğüm... Şimdi değil."

Gözlerinde gördüğüm ve hüzne dönüşeceğini bildiğim duygulara daha fazla dayanamadım. Onu hızla kucakladığım gibi ayağa kalktım. "Hadi bakalım... Daha çok erken... Biraz daha uyuyalım," dediğimde kıkırdamış, o sesi işittiğim anda rahat bir nefes almıştım.

"Bence de uyuyalım. Erkenden uyanırlar sabah. Çok az vaktimiz kaldı."

Onun bu telaşına güldüm. "Merak etme... Hasret Abla ikisiyle de baş eder. Uyandırmaz bizi."

"Olsun. O da çok yoruluyor, Demir. Yetişemiyor hiçbir şeye," dedi ve duraksadı. Hemen sonra odamıza girdiğimizde aklındakileri kelimelere dökmeye başladı. "Acaba birini daha mı alsak eve? Mutfakta zaten yardımcıları var ama çocukların bakımı için de destek olurdu. Hasret Abla da bu kadar yorulmazdı böylece."

"Olur," dedim onu yatağa bırakıp yanına uzanırken. "Alırız. Sen ne istersen onu yaparız."

"Böyle uysal bir adam olmak sana yakışmıyor," dedi kıkırdayarak ve kollarıma sokuldu.

"O ne demek şimdi?" diye sordum. Duyduklarımla kaşlarım çatılmış, içime saçma bir sıkıntı dolmuştu.

"Sen hiçbir zaman uysal bir adam olmadın demek."

Parmaklarımı çenesine uzattım ve başını hafifçe kaldırdım. Bakışlarımı onunkilerle birleştirdiğimde sol tarafımı yakan hisle nefesim kesilmiş, ancak içimdekileri sormadan duramamıştım.

"İncitiyor muyum seni? Öfkeli mi davranıyorum? Canını mı yakıyorum?"

Can acıtacak kadar güzel yüzündeki gülümseme usul usul soldu. Göğsüme, kalbimin üzerine küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, sanki kendini zorlukla toparlamış gibi konuştu. "Ben senin her halini seviyorum. Ama en çok... En çok tek bir dokunuşunla yarattığın alevleri seviyorum. Beni o alevlerin içine almanı, kendinle birlikte yakmanı..." Ellerini sakalarının üzerinde dolaştırdı ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra devam etti. "İncitmiyorsun beni, Demir. Öfkeli de davranmıyorsun. Lütfen... Lütfen düşünme artık." Dudaklarını boynuma bastırdı ve incecik kollarıyla bedenimi sararken, aşk koktuğundan emin olduğum bir tınıyla fısıldadı. "Bana gel. Her nereye gittiysen yine, bana gel, Demir. Bitti artık. Ve o günler biterken, biz yeniden başladık."

"Konuşmayalım, küçüğüm. Hadi uyuyalım. Çocuklar birkaç saate uyanır, uykusuz kalma," diyerek lafı değiştirdim. Bunları konuşmaya hazır değildim. Kollarımda onu sararken, bir gün tüm yaşananları geride bırakabilmeyi dilesem de, hiç unutmamanın, hep aklımın kıyısında taşımanın en iyisi olacağını düşünmeden edememiştim.

***

Güneş yavaş yavaş parlaklığını yitirip, biraz ileride henüz batmasa da kızıla boyanırken, bakışlarımı çimlerin üzerine oturmuş karıma ve kızıma çevirdim. Yanımda her hareketimi taklit eden oğlumla birlikte onlara doğru yürürken, zorlukla tuttuğum kahkahayı biraz daha engelledim.

"Ben anneme vereceğim, baba. Oyunbozanlık yapma."

"Oyunbozanlık yapan sensin, ufaklık. O, benim karım farkındaysan."

"Ben ufaklık değilim!" dedi ayaklarını hafifçe vere vurup çatık kaşlarının altına gizlediği bakışlarını üzerime dikerken. "Ayrıca benim de annem... Beni senden daha çok seviyor. İstersen soralım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Baba..." diyen mırıl mırıl sesi kulaklarıma dolduğunda omuzlarını okşadım hafifçe.

"Buradayım, oğlum."

"Tamam," dedikten sonra başını göğsüme yasladı. Gözlerimin önünde onun ilk doğduğu anın görüntüleri dolanırken, benliğim pişmanlığı kendine dost saymıştı.

Hep buradayım. Hep yanı başında olacağım, dedim içimden ve bakışlarımı pencereye çevirdim. Aydınlanmaya başlayan gökyüzünün beni biraz olsun huzura kavuşturacağını biliyordum. Nitekim yan odadan gelen tiz mırıltılarla derin bir nefes almış. Sarp'ın uykusuna devam edebilmesi için onu saran kollarımı gevşetmiştim.

Bir an bile beklemeden yandaki odaya girdiğimde, minicik, dört tarafı parmaklıklarla çevrili beyaz karyolanın içinde ellerini ayaklarını oynatan meleğe baktım. Gülümsemem yüzümde yayılırken, "Mira..." diye fısıldadım. Ve onun korunmaya, sevgiye muhtaç bedenini kucağıma aldığımda boynuma yaslanan minik suratını hissetmiş, tüm olumsuzlukların ruhumu terk ettiğini duyumsamıştım.

"Uyandı mı?" diyen sesi duyduğumda arkamı döndüm.

"Evet, küçüğüm," dedim gülümseyerek. "Acıktı sanırım."

"Doyuralım o zaman küçük hanımın karnını."

Onun Mira'yı nazikçe kucaklamasını, başının üzerine küçük bir öpücük bırakmasını büyülenmiş gibi izledim. Pencerenin önündeki beyaz koltuğa onunla birlikte oturduğunu gördüğümde öylece bekledim. Gözlerimi kırpmadan onlara bakarken, Burcu'nun sabahlığını hafifçe sıyırıp Mira'yı emzirmeye başladığını gördüğümde, kısık inleyişimin boğazımdan dökülmesine izin verdim.

"Seni böyle her gördüğümde..." dedim ona yaklaşırken. "Nasıl çıldırdığımı biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi dudakları hafifçe kıvrılırken ve önünde diz çöktüğümde ışıltılı bakışlarını benimkilerle birleştirdi. "Gözlerinde görüyorum."

"Ne görüyormuşsun gözlerimde?"

"Her zamanki şeyler işte... Bana her bakışında ne görüyorsam onu."

Onun sevimli ukalalığına gülümserken, dizlerinin üzerine küçük bir öpücük bıraktım. "Sevindim. Gözlerimde sakladıklarımı görebildiğine çok sevindim, küçüğüm."

"Saklamıyorsun ki," dedi bir an bile düşünmeden. Ellerini Mira'nın harcadığı çabayla terleyen başında dolaştırdı. "İstesen de hissettiklerini saklayamıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Üzgünüm, Demir Bey... Gizemli bir sır değilsiniz. Aşk, mutluluk, hüzün, öfke... Ne hissediyorsan hepsini tek bakışından anlayabiliyorum. Seni tanıyorum çünkü."

"Öfke mi?" diye sordum zorlukla yutkunurken. "Bunu yok edebilmek için çok uğraşıyorum, küçüğüm."

Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Normalde onların bu seremonisinin, karım ve meleğimin birbirlerine bu denli bağlı oldukları sihirli anın sonuna kadar kalırdım. Ancak o anda temiz bir hava isteğiyle yanıp tutuşan ciğerlerimin çığlığını duymuş, Burcu'nun alnına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra kendimi dışarıya atmıştım.

Dakikalar sonra yalının bahçesine çıktığımda derin bir soluk aldım. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve hemen ilerideki geniş salıncağa doğru hızlandım. Vücudumu oraya bıraktığımda gözlerimin önüne gelen anıları bir bir kovaladım. Artık düşünmek istemiyor, önüme bakmayı, ellerimdekilerle mutlu olmayı diliyordum. Ancak tek bir sözcükle bir ayağım geçmişe uzanıyor, ne kadar çabalasam da kendimi çekip kurtaramıyordum.

"Üşüyeceksin," diyen sesle irkildim. "Özür dilerim. Sessizce yaklaşmak istememiştim," deyişiyle gülümsedim ve elimi uzatarak kendime doğru çektim.

Kucağıma oturduğunda elimi yüzüne uzattım. Dalgalı, uzun saçlarının arasına daldırdım parmaklarımı. Dudaklarımı boynuna, kokusunun kaynağına bastırırken, "Sen varken içim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi?" diye fısıldadım dudaklarım arsız bir şekilde kıvrılırken.

"Öyle... Hamile karın senin için çok fena şeyler planlıyor. Hem yatakta... Hem de yatağın dışında... Önce seni mutlu edip cennete göndereceğim, sonra kaprislerimle, aşermelerimle aylarca bezdirip cehennemi göstereceğim. Kendini hazırla, Demir Aras!"

"Hazırım. Senden gelecek, senden olan bebeğimizden gelecek her şeye hazırım."

"Ah! O zaman içerideki şu güzel çileklerden bir kâse daha mı getirsen acaba?"

Yanımızdaki çileklere baktım. "E bunların yarısı yenmemiş, küçüğüm."

"En güzeli ilk ısırık oluyor, ne yapayım!"

"Bu gece ben de senden çok fena ısırıklar alacağım."

"Pis sapık!" diye kıkırdadı ve kollarını boynuma doladı. Başını omzuma yaslayıp dudaklarını tenime değdirdiğinde Burcu'dan, aşktan, bana verdiği hediye ve mutluluktan başka bir şey kalmamıştı.

***

Birbirini taparcasına seven iki insan için yıldönümleri her zaman özel bir yerde olurdu. Bir yeniden doğuş, yepyeni bir hayatın başlangıcı sayılırdı. Mutluluğu, sevgiyi, aşkı, tutkuyu çağrıştırırdı. Benim içinse o gün, her şeyi içine alan, tüketen, kül eden bir yangındı. Bana küçücük bir şüphenin, delibozuk bir kıskançlığın neler yaptırabileceğini anlatırdı. Zehirli düşüncelerin, her şeyden önemlisi de, bir insanı hesap sormadan infaz etmenin neyi kaybettirebileceğini anımsatırdı. Bir de aşk vardı bana hatırlattıklarının içinde. Bitmeyen, tükenmeyen, her geçen gün çoğalıp mutlu eden... Ten tene... Nefes nefese... Ölümüne...

İşte yıllar öncesinden beri, takvimler bugünü her gösterdiğinde, kalbimde ağırlığını bir insanın tek başına taşıyamayacağı kadar büyük bir yük misafir ediyordum. Ve yine o gecelerden birine uyanıyordum soluk soluğa. Pişmanlık, bütün benliğime yayılıyor, soğuk bir düşman gibi ruhumun buz kesmesine neden oluyordu. Ve ben bir kez daha bunu kabulleniyor, yaşamların ve nihayetinde ona sahip olmanın bedeli buysa, ödemeye razı geliyordum.

"Uyu, küçüğüm..." diye fısıldadım onun kollarımda kıpırdandığını hissettiğimde. "Birazdan geliyorum."

"Ne oldu, Demir?" diye mırıldandı ve başını yeniden küçük bir kedi gibi yastığa gömdü.

"Bir şey olmadı," dedim boğazımdaki yumru nefesimi keserken. "Su bitmiş. Alıp geleceğim."

Tam kapıya doğru ilerlediğim anda işittiğim sözlerle adımlarımı yavaşlattım. "Çabuk gel, sensiz üşüyorum," deyişiyle gözlerimi kapatmış, elimi destek almak ister gibi kapıya yaslamıştım. Onsuz bu koskoca bedenimin bile nasıl üşüdüğünü hatırladığımda, bir kez daha ona, bize yaşattıklarımla baş başa kalmıştım.

Başımı hızla iki yana salladım ve kendimi odadan dışarıya attım. Seri ve sessiz adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. Ancak hemen sonra aklıma gelenlerle duraksadım ve diğer tarafa yöneldim. Kapının önünde durduğumda gülümsedim ve kolu çevirerek sessizce içeri girdim. Burnuma hemen o sevdiğim koku dolmuş, bunun etkisiyle içimin şefkatle sarıldığını hissetmiştim.

Odanın tam ortasındaki yatakta uyuyan küçük bedene doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha... Uykusunda kıpırdandığını görsem de duraksamadım. Onu kollarıma almadan, içimdeki bu sıkıntıdan kurtulamayacağımın farkındaydım. Onu uyandırmamaya çalışarak usulca yanına uzandım. Daha hareket edemeden bana doğru sokuluşuyla tereddütsüzce minicik bedenini sardım. "Oğlum..." diye fısıldadım sessizce. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktığımda ise yanan gözlerimi sıkıca kapatmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bahçedeydi. Hoş... Sen yokken hep oradaydı zaten," dediğini işittiğimde dudaklarım kıvrıldı. Aklıma gelenlerle tüm bedenim kaskatı kesilmiş, yalnızca o bahçeden bahsetmek bile bana tarifi imkânsız güzellikteki bir geceyi anımsatmıştı.

"Ben bir bakayım o halde," dedim ve hızlı adımlarla evin arka kısmındaki gül bahçesine yöneldim. Burcu'nun oradaki rengârenk gülleri kendi elleriyle diktiğini düşündüm. O gül bahçesinin tam ortasında, evde kimsenin olmadığı bir akşam yaşananlar aklıma doluşmuş, sabaha kadar hiç durmadan onu bahçenin her noktasında sevdiğimi hatırlamıştım. O güllere her baktığımda, Burcu'nun o gece bahçenin dört bir yanı inleten çığlıklarını anımsıyor, tenini yeniden hissedebilmek için sabırsızlanıyordum.

Kıpkırmızı güllerin hemen önündeki kocaman minderlerde uzanan silueti gördüğümde gülümsedim. Yürüyüşümü iyice hızlandırdığımda onun uyuduğunu fark ettim. Bakışlarım yanındaki yarısı yenmiş çileklerle dolu kâseye değmiş, hemen ardından yüzündeki o meleksi ifadeyle büyülenmiştim.

"Küçüğüm..." diye fısıldadım ve hemen yanına oturdum. Dudaklarımı, üzerindeki kırmızı askılı elbisenin açıkta bıraktığı omuzlarında dolaştırdım. Bir an sonra gözleri aralanmış, o mavilerde gördüğüm ışıltılar aklımı başımdan bir kez daha almayı başarmıştı.

"Demir..." diye fısıldadı ve hemen ardından kollarını sıkıca boynuma doladı. "Seni karşılayacaktım sözde. Ama uyuyakalmışım."

"Hımm... Kocanızı ihmal mi ediyorsunuz, küçük hanım?"

"Kocam bizi ihmal ediyor. Bu sıklaşan seyahatler yüzünden birbirimizi göremiyoruz."

"Bu sondu. Artık ben gitmeyeceğim seyahatlere."

"Bence böylesi daha iyi olur. Yakın zamanda her an sana burada ihtiyacımız olacak."

Ne demek istediğini anlamadan, sözlerinin anlamını o geceye yordum. "Bana ne zaman burada, bu bahçede ihtiyacın olursa, sana hizmet etmekten zevk duyarım, küçüğüm."

"Edepsizsin, Demir!" dedi yanakları pembeye boyanırken. Hemen ardından ben yokken neler yaptıklarından bahsetmeye başladı. Kızlarla vakit geçirdiğinden, Sarp'la ne oyunlar oynadıklarından söz etti. Ve Buğra'yla birlikte, geçtiğimiz günlerde ölüm yıldönümü olan Savaş'ın kabrini ziyaret ettiklerini söyledi. "Senden de selam söyledik, Savaş'a."

"İyi etmişsiniz, küçüğüm," dedim ve o anda bambaşka zamanlara soyutlanmaktan kendimi alıkoydum. "Başka neler yaptın peki? Beni özledin mi? Burada neredeyse iki ay önce yaşadığımız o geceyi düşündün mü sen de? Bence arayı çok açtık. Tekrarlamalıyız."

"Düşündüm," dedi gülerek. "Ama o gecenin sonuçlarını da düşünmem gerekti."

"Nasıl yani?" dedim kaşlarımı çatarak.

Elimi sıkıca tuttu ve gözlerime baktı. Avucumu açarak elimi dümdüz, her zaman öpmeye doyamadığım göbeğinin üzerine bastırdı. "O gecenin sonucunun tam burada olduğunu öğrendim."

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Boğazımda kocaman bir yumru hissederken, duyduklarımı kavramaya çalıştım. Sol tarafımda kaynağı mutluluk olan bir sızı duyumsadığımda, dudaklarımı hızla dudaklarına kapattım. "Küçüğüm!" diye fısıldadım kısacık bir nefes arasında. Onu kucağıma çektim ve dudaklarımı saçlarında, şakaklarında dolaştırdım. Hemen ardından dudaklarına sürttüm ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana yaşattığın mutluluk için daha kaç kez teşekkür edebilirim ki. Seni... Nasıl aklımı yitirircesine seviyorum, bir bilsen."

"Biliyorum. Ben de öyle seviyorum. Ve bu gece bunu sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yıllar sonra...

Kapıyı çalıp açılmasını beklerken, bir an önce karımı ve oğlumu görme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Tam iki haftadır bir iş seyahati yüzünden onlardan ayrı kalmıştım. Bu süre boyunca onlara duyduğum özlemle çıldırmış, bir daha böyle işler için müdürlerden birini görevlendirmem gerektiğine karar vermiştim.

Aralanan kapıyla duraksadım. "Baba!" diye bağıran karşımdaki küçük adamı gördüğümde dudaklarımı kıvırdım. Onun kucağıma özlemle atlayışıyla dört bir yanım şefkatle sarılmış, kollarımda sıkıca sarıp başının üzerine kocaman, kokusunu içime çeken bir öpücük bırakmıştım.

"Oğlum... Canım... Çok özledim seni."

"Ben de özledim, baba. Bir daha bu kadar uzun gitmeyeceksin, değil mi?"

"Gitmeyeceğim," dedim tereddütsüzce. Onun bu isteğini asla geri çevirmeyeceğimi, mutluluğu için her şeyi yapacağımı biliyordum. "Al bakalım bunları," dedim kapının kenarındaki büyük paketi ona uzatırken. Ardından kapıyı örttüm ve onun küçücük cüssesiyle kendinden büyük paketi içeri taşımasını izledim.

"Hasret Anne! Babam bana kocaman hediye almış," diye bağırdığında Hasret Abla'nın kapıya doğru geldiğini gördüm.

"Heh! O odadaki oyuncaklar benimdi zaten. Senin çok az oyuncağın vardı, baban çok iyi yapmış," dediğinde güldüm. Ancak onun Sarp'ı nasıl deli gibi sevdiğini, hiç kıyamadığını biliyordum.

"Hoş geldin, oğlum," deyişiyle ona sıkıca sarıldım.

FINAL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

arkaya doğru eğilirken, dudakları göğsümde dolanıyor, parmaklarıysa erkekliğimi daha sıkı kavrıyordu. O da aynen benim gibi dizlerinin üzerinde durdu. Elleri iyiden iyiye taş kesilmiş parçanın etrafında muhteşem bir ritimde inip yükseliyordu. Aldığım hazzı anlatmanın mümkün olmadığını düşünürken, beni sarsan sözcükler dudaklarından döküldü.

"Yavaş olmanı değil, eskisi gibi olmanı istiyorum."

"Küçüğüm..." diyerek itiraz etmeye çalıştım. Ancak dokunuşlarının cüretkârlığı karşısında savunmasızdım.

"Taparcasına sevdiğim, o sert, tutku dolu sevişmelerini özlediğim adamı istiyorum."

"Ne dediğini bilmiyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

"Biliyorum. Ne dediğimi de, ne istediğimi de biliyorum. Seni istiyorum. Gerçek seni... Kendini değiştirmeni, sürekli o geceyi hatırlamanı kabul etmiyorum. Ben sana âşığım. Delirir gibi, yanımdayken özleyecek kadar âşığım. Ve şimdi sen beni yakacaksın. Dizginlediğin o alevleri serbest bırakacaksın. Demir. Başka türlüsünü kabul etmiyorum."

Eliyle bir kez daha erkekliğimi sıvazladı. Bedenini bana doğru yaslarken, dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. "Seninim," diye fısıldadı kısacık bir soluk arasında. "Senin için tamamen hazırım," dediğinde dizginlerim tamamen boşalmış, ona karşı hissettiğim tutkunun alevleri ikimizi aynı anda kollarına almıştı.

Belinden sıkıca tutup onu yatağa devirdim. Boğazımdan yükselen hırıltılarla göğüslerine kapandım. Her göğsünün üzerinde dilimi, dudaklarımı dolaştırırken, vücudunun yay gibi kıvrılması karşısında deliriyordum.

"Seni seviyorum," deyişine dayanamıyor, daha fazlası için çıldırıyordum. Sanki ne hissettiğimi, ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Daha fazla!" diye inleyen karıma istediğini vermekte tereddüt etmiyordum.

Elimi kadınlığına götürdüğüm anda kısık, haz dolu bir çığlık attı. Amacım onun gerçekten hazır olup olmadığını

anlamakken, ellerimdeki ıslaklık tüm bedenimi yaktı. "Çok eslkesin," diye fısıldadığım anda bacakları belime dolanmış, onun gözlerinde gördüğüm aşk ve arzu karşısında tüm benliğim müthiş bir erkeksi gururla dolup taşmıştı.

"Âşığım sana, küçüğüm," diyerek bedenlerimizi birleştirdiğim anda odanın duvarlarına özlediğim zevk kokan çığlıkları çarptı. Ellerimi parmaklarının arasından geçirip, her darbemde onunla bütünleştiğimi hissettiğimde, sonsuza dek sürecek, hırçın dalgaların içinden sağ salim kurtulan muhteşem bir aşk yeniden başlamıştı. Gözleri gözlerime mühürlendiğinde orada kendimi görmüş, o gece aşk her şeyi affederek bak ettiğimiz mutluluğu bize bağışlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seni zaten affettim. Tamamen unutmak için de zamana ihtiyacımız olduğunu biliyorum."

Başımı iki yana salladım. Ona unutturmak için delice çabalayacak olsam da, ben unutmayacağımın farkındaydım. En iyisinin her daim hatırlamak, bir an bile aklımdan çıkarmamak olduğunu düşünmüş, onu bir daha o denli incitmemek adına bunun doğruluğuna inanmıştım.

"Peki..." diye fısıldadı ve bana doğru bir adım attı. "Evi şimdi mi gezeceğiz?"

Elimi saçlarına uzattım ve okşayarak birkaç parlak bukleyi arkaya attım. Dudaklarını hafifçe yaladığını gördüğümde gülümsedim ve dudaklarımı kokusunun kaynağına, enfes yumuşaklıktaki boyun çukuruna yasladım.

"Şimdi evi gezmek için doğru bir zaman değil bence," diye inledim ve parmaklarımı boynunda, omuzlarında gezdirdim. "Gece gece evi gezmek çok yanlış... Bu karanlıkta bir yerlere çarpıp kendini incitebilirsin."

Dilimi köprücük kemiğinin üzerinde dolaştırdım ve şah damarına ulaştığımda duraksadım.

"Ah! O zaman gece gece ne yapacağız ki?" diye sorduğunda hazla kıvrılan dudaklarını dudaklarına bastırdım.

"Geceleri yapılabilecek harika şeyler biliyorum."

"Bana da gösterecek misin?"

"İstiyor musun?"

"İstiyorum," diye inledi ve beni kendine doğru çekerek ışıltılı bakışlarıyla baktı. "Seni istiyorum. Beni sev istiyorum, Demir."

"İsteğiniz benim için emirdir," dedikten sonra onu kucakladım. Odanın ortasındaki devasa yatağa bıraktığımda bakışlarımı bir an bile nefes kesen maviliklerinden ayırmadım. Üzerindeki ayakkabıdan, elbiseden teker teker kurtulmasını sağlarken boğazımda kocaman, yutkunsam da artık geçmeyeceğini bildiğim o yumruyu hissediyordum. Umursamadım. Yavaş hareketlerle karşımda tamamen çırılçıplak kalmasını sağladım. Dudaklarım bacaklarında, kasıklarında, göbeğinde ve göğüslerinde dolanırken, kendi üzerimdekilerden de kurtulmaya çalışıyordum.

Ayakkabılarımla birlikte pantolonumu ve gömleğimi hızla çıkardım. Altımdaki çamaşırı da beklemeden aşağıya doğru sıyırırken, onun dudaklarını yalayışını, yatağın ortasında kıpırdayışını görüyordum.

Dizimi yatağın kenarına yasladım ve üzerine doğru eğildim. Başını kaldırıp bana baktığında irkildim. Gözlerimi kapattım ve gözlerimin önünden o gecenin, o gece yüzünde belirip can çekişmeme neden olan ifadenin silinip gitmesini diledim. Hissettiğim gerginlik, pişmanlık tüm bedenimi ele geçirdiğinde, sırtımdan, boynumdan engel olamadığım ter damlalarının süzüldüğünü hissettim.

"Demir..." diye fısıldayan kadına odaklanmaya çalıştım. "İyi misin?" diye soruşuyla başımı sallamış, saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakmıştım. Hemen sonra her hareketimle, her yavaş hamlemle Burcu'yu kıvrandırmaya başlamış, dakikalar sonra odanın içinde mızıldanmaları yankılanmıştı. "Demir... Yeter artık, hadi..." dese de durmadım. Ellerimi göğüslerinin üzerinde dolaştırırken, nefesimin hızlandığını hissediyordum. Nazik olmak, beni içine alacak o alevleri bertaraf etmek için uğraşıyor, ancak Burcu'ya hissettiğim tutku tarafından anlık bir zayıflıkta ele geçirileceğimi biliyordum.

"Yavaş olacağım, küçüğüm. Dayanmalısın," dedim ve dudaklarımı pürüzsüz, dolgun göğüslerinin üst kısımda yarattığı kabartılarla daha da kışkırtıcı görünen gerdanına yasladım. İçimdeki onu incitme, sert davranma korkusu soluğumu hızlandırırken, kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum.

"Yavaş olmanı istemiyorum," deyişiyle gözlerine baktım. O bakışlarda gördüğüm şeyin aşk olduğuna şüphe duymazken, dokunuşundaki kararlılıkla sarsılmıştım.

Elini onunla birleşebilmek, ıslaklığına süzülebilmek, her hareketimde aramızdaki tutkuyu harlamak için çıldıran erkeğime uzattı. Başım dişlerimin arasından çektiğim kesik nef

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ev ile ilgili işlemlerin tümünün halledildiği birkaç günün ardından eşyalar da yerleşmişti. Eski eve dair hiçbir şeyin orada olmasını istememiş, yepyeni bir başlangıç olacağını aklımdan geçirmiştim. Evin tamamını Burcu'nun zevkine göre dekore edebilmek için Beliz ve diğerlerinden yardım almış, evi gördüğünde vereceği tepkiyi sabırsızlıkla bekler hale gelmiştim.

"Nereye götürüyorsun beni, Demir?" diyen ve arabada hemen yanımdaki koltukta memnuniyetsiz bir şekilde oturan karıma baktım.

"Biraz sabret, küçüğüm."

"Gözlerimi açsaydın bari. Böyle bir şey görememekten hoşlanmıyorum."

"Birazdan göreceklerinin hoşuna gideceğinden eminim," dedim aylar önce Cannes'da ona söylediğim sözlerin bir benzerini tekrarlayarak.

Dışarıdan bakıldığında epey büyük ve ihtişamlı görünen yalının geniş kapısından içeri girdim. Arabayı bahçeye park ettiğimde, orada bizden başka kimsenin olmadığını biliyordum. Arabadan inip onun kapısına doğru ilerlediğimde Burcu çoktan kapıyı açarak inmişti. Ona baktığımda, gözlerindeki kırmızı bağ ile inanılmaz derecede sabırsız görünüşüne gülümsedim.

"Gel benimle," diye fısıldadım kulağına ve incecik elini avuçlarımın arasına aldım. Gecenin karanlığı Boğaz'ı kusursuz ışıltılarla aydınlatırken, bu manzarayı ona daha sonra göstermeye karar verdim. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıyı açtığımda yeniden ona döndüm. Ayaklarını yere vurup dudaklarını ısırdığını gördüğümde, onu seri bir hareketle kucağıma aldım.

"Ayy!" dedi dudaklarından küçük bir çığlık koptuğunda. "Ne yapıyorsun, Demir?"

"Seni kucağımda taşıyorum. Yapamaz mıyım?"

"Yani... Yaparsın da... Eğer gözlerimdeki bağı çözebilirsen daha memnun olabilirim."

"Merak etme... Bu gece seni her anlamda çok memnun edeceğim," diye fısıldadığımda titredi. Vücudunu bana doğru yasladı ve dudaklarını omzuma değdirdi. Onu merdivenlerden yukarı çıkardığımda bedenim bu gece yaşanacakları düşünmekle bile alev almış, aylardır her fırsatta bana kendini hatırlatan acı verici sertlik geri gelmişti.

Evin ikinci katında bizim için hazırlanan, özel olarak yaptırdığım kısma girdim. Adeta bir daire büyüklüğündeki bu alanı, koridorun diğer kısmından ayırmış, böylece ikimize özel, üstü bir alanın yaratılmasını sağlamıştım.

Yatak odasının kapısını araladım ve içeri adım atar atmaz onu kucağımdan usulca indirdim. Elimi gözlerindeki bağa götürüp, bir an bile beklemeden çözüp çıkardım. Bakışları odanın içinde gezinirken nerede olduğumuzu anlamamış, gözleri şaşkınlıkla açılsa da merakına yenilmişti.

"Neredeyiz, Demir?"

"Burası..." dedim dudaklarımı dudaklarına sürterken. "Burası senin."

"Benim mi?"

"Evet. Senin. Senin evin. Benim sana, daha doğrusu ikimize hediyem."

"Ama... Ama neden? Bizim bir evimiz vardı zaten."

"Çünkü ben yepyeni bir başlangıç yapmak istiyorum, küçüğüm. O evin içindeki hatıralar orada kapalı kalsın, bundan sonraki hayatımızın ilk günü ve gecesine burada adım atalım istiyorum."

"Demir..." dedi ve ellerini dudaklarının üzerine kapattı. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiç... Hiçbir şey söyleme. Bir şey söylemen gerekmiyor, küçüğüm. Ben sadece bundan sonra, ömrümün her gününü sana kendimi biraz daha affettirebilmek, her şeyi unuttur-mak için çabalayarak geçireceğim. Bu da onun bir parçası olsun istiyorum."

"Ben... Ömrünü yalnızca beni severek geçirmeni istiyorum. Başka bir beklentim yok. Sadece sev beni. Hiç vazgeçme. Ben

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Seni asla bırakmam, küçüğüm. Bu, imkân dâhilinde bile değil," dedim ve hemen ardından ekledim. "Sana her şeyi unuttu racağım, söz veriyorum. Bir daha asla, hayatım üzerine yemin ederim ki asla benim yüzünden canın yanmayacak. Bu son söz verişim. Dahası olmayacak. İncitmeyeceğim seni. Bunu defalarca söylediğimi biliyorum. Ama senin canını yaktığımda ben de öldüm o gece."

"Şşşt!" diye fısıldadı ve parmaklarını dudaklarımın üzerine örterek beni susturdu. "O geceden söz etmek yok artık. Konuştuk, tartıştık, anlattık. Ve bitti, Demir. Bahsetmeyelim. Bırakalım kabuk tutsun yaralar. Henüz her şey tazeyken, bir kez daha kanatmayalım."

"Tamam, küçüğüm... Sen nasıl istersen," diye fısıldadım kulağına doğru ve onu bir kez daha kollarımda sıkıca sardım. Ellerim saçlarında dolaşmaya başladığında, bu anı çok beklediğimin farkındaydım. Ancak ömrümün sonuna kadar bile bekleyeceğimden şüphe duymamış, yapacağı, söyleyeceği her şeye zaten aylar önce razı geldiğimi kendime hatırlatmıştım.

"Ama senden bir şey istiyorum," deyişiyle duraksadım. İstediği her şeyi yapacağımdan emindim.

"Söyle, küçüğüm... Ne istersen yaparım. Senin için her şeyi yaparım."

Hafifçe gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma sürterken ellerini saçlarımın arasından geçirdi. "O kadını... Şule'yi... Şirkette görmek istemiyorum," dedi. Bunu duyuşumla kahkahamı tutamamış, çatılan kaşlarından anladığım kadarıyla da bu tavrım hiç hoşuna gitmemişti. "Komik mi, Demir?"

"Değil... Komik değil..." diye fısıldadıktan sonra alt dudağını dudaklarımın arasında kıstırdım. Hemen sonra hafifçe ısırdım. Ardından dilimle ısırdığım yerin üzerinden geçmiş, dudaklarından dökülen inleyişi işitsem bile içimde yanan, her dokunuşta harlanan alevleri dizginlemem gerektiğini kendime hatırlatmıştım. "Tapılası... Bu halin, kıskançlığın, hırçınlığın... Hepsi benim için tapılası. Hamileyken... Öyle güzeldin ki. O

şekli hallerin bile aklımı başımdan alıyordu. Ve sana yemin ederim, o anlarda senden başka düşündüğüm tek bir şey bile yoktu. O kadına asla cesaret vermedim. Aramızdaki resmiyet sınırını çizdim ve o sınırın dışına çıkmadım. Zerre kadar bile ilgini çekmiyordu. Çünkü ben güzelliği, ateşi, kokusu ve tutkusuyla aklımı başımdan almış bir kadın tarafından kuşatılmıştım. Ve yalnızca kendimi ona affettirmekle ilgileniyordum."

"Anlaşılan o ne söylemesi gerektiğini bilen ağzın bu süre içinde formundan pek bir şey kaybetmemiş, Demir Aras."

Güldüm. "Biraz paslanmışımdır belki."

"Ah! Eminim kısa sürede eski haline kavuşursun," dedi. "Ne demişler; işleyen demir ışıldar."

Bir an durdum. Ardından kahkahalarımı serbest bırakırken artık kendimi tutamıyordum. "İsmim üzerinden böyle espri yapmaya çalıştığına inanamıyorum. İşte bu gerçekten komikti, küçüğüm," derken onu sıkıca sarıyor, tenime çarpan nefesi, kulağıma dolan kıkırdayışlarıyla kalbimin üzerinde misafir ettiğim o yükün hafiflediğini hissediyordum.

•••

Her şeyin eski haline dönmesinin ardından sayamadığım günler geçmiş, sargılarımdan kurtulduğum gibi işe de geri dönmüştüm. Burcu'nun rahatsızlığını bir an önce bitirebilmek için Şule olayını ele almış, projeyi sona erdirmekten bir an bile tereddüt etmemiştim. Bunu söylediğimde Burcu'nun gözlerinin içi gülmüş, teşekkür ettikten sonra kollarıma atılmıştı. Ancak bugünlerde benim her hareketimi izlediğinin, tedirgin olduğunun, bir şeyler beklediğinin de farkına varmıştım.

Ne beklediğini, neyi arzuladığını ama dile getiremediğini biliyordum. Ben de bunun için günleri sayıyor, ama bu şekilde, üstelik de o evde olmasını istemiyordum. Bu sebeple de yeni bir ev arayışına başlamış ve sonunda aradığımı bulmuştum. Şimdi karşımdaki manzaraya bakarken, doğru seçimi yaptığımdan bir kez daha emin oluyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kez gerçekten son nefesimi verdiğimi hissetmiş, kollarımda o varken ölümü bile seve seve karşılayacağımı anlamıştım.

Bir elimle kalçalarından sıkıca tutarken, diğer elimi bedeninin dört bir yanında dolaştırıyordum. Kucağımdan indirmeden sırtını duvara yasladığımda dudaklarım boynunda geziniyor, ardından ona dokunmanın bana yetmediğini anlayarak tekrar dudaklarına saldırıyordum. Ancak hissettiğim susuzluk, beni avuçlarının arasına alan tutku dilimi damağımı kurutuyor, yalnızca Burcu'nun varlığını hissediyordum.

Dudaklarımı soluk soluğa ondan ayırdığımda alnımı alnına yasladım. Erkekliğimin üzerinde hissettiğim sıcaklığı varken, sanki bir kez daha bana bağışladığı mutlulukla bir aradaydım. Ama tam o anda kulağıma fısıldayışlarıyla kendime gelmiş, asıl mutluluğun dudaklarından dökülen sözcüklerde saklı olduğunu kavramıştım.

"Ben orada... O silah sesini duyduğum anda affettim seni. Ama unutabilmek, her şeyi silebilmek için sana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Unuttur bana, Demir. Lütfen! Kendinden, hissettiğim aşktan başka her şeyi unuttur," dediğinde elimi saçlarının arasına daldırdım. Başını hafifçe kaldırdım ve bakışlarımızı birleştirdim. Ancak gözlerinden akan yaşları gördüğümde, her zaman kendini hatırlatacağını bildiğim o sızıyı hissetmiştim.

"Küçüğüm!" diye inledim ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Onu kucağımdan indirmeden camın önündeki koltuğa kendimi bıraktım. Dudaklarımı şakaklarında, alnında, yanaklarında dolaştırırken, ağlayışlarının, hıçkırıklarının anbean arttığını görüyordum. "Ağlama!" dedim dudaklarımı boynuna, kokusunun kaynağına bastırırken. "Artık ağlama. Yetmedi mi? Bitmedi mi gözyaşların?"

Başını iki yana salladı. Yaşlarla ıslanmış, tertemiz, berrak mavilikteki gözlerini benimkilere odakladı. "Ağlatma," diye fısıldadı. "Artık ağlatma."

Dudaklarını, dudaklarımın arasına bir kez daha aldığımda dünya dönmeyi kesti. Dillerimiz, dişlerimiz çarpışarak aramızda kıpkırmızı kıvılcımlar yarattığında irademi durmam gerektiğinin bilincindeydi. "Özledim," dediğim anda kulağıma iç çekişi dolmuş. "Ben de... Ben de çok özledim," diye yanıtladığında aylar önce kaybettiğim o mutluluk tüm şiddetiyle geri gelmişti.

***

Kollarıma sokuluşuyla gözlerimi hızla kapattım. Göğsümde başını hissederken, ellerimi sırtında dolaştırmış, titreyerek bana daha çok yaslanmasıyla dudaklarımı saçlarına bastırmıştım.

Saatlerdir onu böyle kollarımda sarmaktan kendimi alamıyordum. Konuşulmayan, tartışılmayan hiçbir şey kalmamış, yaşanan her şey bir kez daha her ikimizin de sesinden duyularak odanın içinde yankılanmıştı.

"Bundan sonra... İkimiz için de sır saklamak yok," dedim kokusunu içime çekerek.

"Yok," dedi ve başını göğsümden kaldırdı. Gülümsedi ve dudakları eşsiz bir şekilde kıvrılırken gamzeleri gözler önüne serildi. Parmaklarım o gamzelerin üzerinde dolandığında iç çekmiş, engel olamadığım sözler dudaklarımdan firar etmişti.

"Bu gamzeler için... Onların hep böyle dudaklarının kıyısında olabilmesi için... Ölebilirim."

Kaşları çatılırken gözleri bir kez daha doldu. "Ölümden söz etme. Beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin."

"Seni mutlu etmek istiyorum artık," dedim pişmanlıkla derin bir nefes aldığımda. "Hep gül, hiç ağlama istiyorum, küçüğüm."

"Hani..." dedi ve çenesini göğsümün üzerindeki ellerine yasladı. "Sen bencil bir adamdın? Hani mutluluğu da, mutsuzluğu da seninle yaşayacaktım?"

"Kast ettiğim bu değildi. Kast ettiğim cehennemi andıran, sensiz geçen aylar değildi," dedim duraksamadan.

"Ben yalnızca sen ol istiyorum, Demir. Ne olursa olsun beni bırakma."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir şeylerin düzeleceğini ummuş, ancak eve geldikten sonra hiçbir şeyin değişmediğinin farkına varmıştım.

O gün yaşanan olayda Çağlar, komiser Gökhan'ın silahından çıkan kurşunla hayatını kaybetmişti. Gökhan, Çağlar'ı uzun zamandır aradığını bildiğinden beni yalnız bırakmamış, o gün de sürekli takipte olduğundan neredeyse bizden önce Çağlar'ın orada olduğunu öğrenmişti. Tam o olay yaşandığı sırada da şirkete geldiğini, Çağlar'ın silahını Burcu'ya doğrulttuğunu gördüğünde tereddüt etmediğini söylemişti. Bu, Gökhan'ın kısa bir süre görevden uzaklaştırma almasına sebep olmuştu. Ancak çok da umursuyor gibi değildi. Hatta kısa bir tatilin iyi geleceğinden, güneyde bir yerlerde olacağından bahsetmişti.

Kapının açılmasıyla düşüncelerimden sıyrılarak arkamı döndüm. Hasret Abla'nın önden içeri girdiğini ve kaşlarının çatıldığını gördüğümde gözlerimi devirdim. "Neden ayaktasın yine, Demir? Kanatacaksın dikişlerini. Taşıma şu çocuğu da artık. İyileşene kadar azıcık kendine dikkat et be oğlum."

"İyiyim ben, Hasret Abla," dediğimde arkadan Burcu'nun girdiğini fark ettim. Bakışlarım onunkileri bulduğunda, orada gördüklerime anlam veremedim ancak o da kızgın bir şekilde baktığı an içimde temelsiz bir öfke hissettim. Günlerdir tek bir laf bile etmeyişi sabrımı taşırmış, artık bu duruma dayanamaz hale gelmiştim. "Hem..." dedim dişlerimi sıkarak. Hasret Abla'nın sözlerimi duymasını önemsemedim. "Daha fazla hasar alsaydım, birilerini memnun ederdim belki. Böylesi küçük bir kurşun yarası fazla ucuz ve önemsiz oldu benim için."

Hasret Abla'nın Sarp'ı kollarımdan alıp ikimize de saydırarak odadan çıktığını göz ucuyla gördüm. Burcu'nun öfkeyle duruşu, ellerini vücudunun iki yanında yumruk yapışı dikkatimi çekerken, sözlerime sinirlendiğini biliyordum. Ancak gerçekten aynen söylediğim gibi hissetmekten kendimi alamıyor, onu hiçbir zaman geri kazanamayacağımı düşündükçe delireceğimi sanıyordum.

"...ben mi memnun olacağım senin daha fazla hasar almanda..." diye bağırdı ve birkaç adımda bir nefes yakınıma geldi. Alabildiğine gözleri sinirle parlarken, bir an bile bakışlarını kaçırmıyordu.

"Evet. Başka kim olacak?"

"Ben senin gözünde bu kadar kalpsiz biri miyim?" diye bağırdığında kaşlarım çatıldı. "Sen benim canımı yaktın diye, senin bu şekilde yara almanı isteyebilir miyim?"

Ellerim istemsizce ona uzandı. Ancak göğsüme vurduğu güçsüz yumrukla beni durdurduğunu sanmıştı. "Daha beter yaralanmasaydım, belki bu sana yaşattıklarımın diyeti olurdu," dediğimde gözleri hiddetle parladı.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı. Gözlerinden sel gibi gözyaşları akarken, ona uzanan ellerimi kendinden itmeye çalışıyordu. "Ben öldüm orada! Öldüm, anlıyor musun?" Hıçkırıkları artmaya başladığında, bu durum içimi hiçbir şeyin beceremediği kadar acıtmıştı. "Sen orada kanlar içinde yatarken, benim için her şey bitti. Sana..." diye hıçkırdı. "Sana bir şey olsaydı... Hiç düşünmez, ben de gelirdim peşinden. Bunu hiç mi göremiyorsun?"

"Küçüğüm..." diye fısıldayarak ona doğru bir adım attım. Ancak susmadan sözlerine devam etmesiyle, öylece kalmıştım.

"Yaşayamıyorum sensiz. Aldığım kupkuru nefesler yetmiyor bana. Beni incittiğin, canımı yaktığın için sana bağırıp çağırmak, lanetler okumak istiyorum. Ama sonra... Bir tek senin kollarında teselli bulmayı diliyorum. Olmuyor, yapamıyorum. Uzaklaşamıyorum senden. Sana benden uzak durmanı söylerken bile, beni dinlememen için Allah'a yalvarıyorum. Beni bırakma, pes etme, bana her şeyi unuttur istiyorum sadece," dediği anda yüzünü ellerimin arasına aldım. Bir an bile düşünmeden dudaklarına kapandığımda, onu nasıl deli gibi özlediğimin bir kez daha farkına varmıştım.

İnleyerek kollarını boynuma doladığında, onu kalçalarından tuttuğum gibi kaldırdım. Belime dolanan bacaklarla bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sakin ol," dedikten sonra hemşireyi çağırmış, ancak Demir'in durumuyla ilgili hiç konuşmamıştı.

"Demir? O nasıl? Onun yanına gitmem lazım. Görmem, yanında olduğumu söylemem lazım."

"Ameliyatta," deyişiyle boştaki elimi dudaklarımın üzerine kapattım. O sırada hemşire kolumdaki serumu çıkarmış, bense Demir'in ameliyatta olduğunu, durumunun ameliyatta olacak kadar ciddi olduğunu kendime hatırlatmıştım.

Saatler soğuk hastane koridorunda, ailemizden oluşan kalabalığın arasında geçip gitti. İçimdeki korku, her dakika daha da artmış, pişmanlık, acı tüm şiddetiyle kendini hissettirmişti.

Ameliyathanenin açılan kapısıyla hızla yaslandığım duvardan doğruldum. Yüzündeki maskeyi çekip çıkaran doktora bakarken, yalnızca onun iyi olduğunu duymak istiyordum. "Nasıl? Durumu nasıl?"

"Kurşunu çıkardık. Neyse ki hiçbir organa zarar vermemiş. Birazdan kendisini yoğun bakıma alacağız. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatana kadar bekleyeceğiz. Merak etmeyin, iyi olacak," dediğinde elimi yüzüme örttüm. Yalnızca Allah'a onu bana sağ salim bağışladığı, iyi olduğu için dua ediyordum. Buğra'nın, kardeşlerimin beni sımsıkı sardığını hissediyor, onu görmekten, onu affettiğimi söylemekten başka bir şeyle ilgilenmiyordum.

Kaybetme korkusu, insana hiç tahmin etmediği şeyleri yaptırabilirdi. Ben de içten içe onu asla affedemeyeceğimi düşünmüş, ancak yanıldığımı anlamam için şiddetli bir deprem tarafından sarsılmam gerekmişti. Onun vurulduğunu, yerde öylece, kanlar içinde yattığını görmek beni tetiklememişti. Binanın içinde, daha onun odasına Çağlar'ın orada olduğunu haber vermek için koştuğum sırada korku beni esir almış, Demir olmadan asla yapamayacağımı anladığımda tüm benliğim titremişti. Şimdi ayaklarım beni onun geleceği odaya sürüklerken, içimdeki aşk yine ruhumu ele geçirmişti. Demir'in yüzünü, güçlü bedenini tam karşımda görmeden rahatlayamayacağımı

düşünmüş, o sırada karşıdan gelen sedyeyle kalbim beni yoran bir ritimde atar hale gelmişti.

***

Elimi kocaman, tenimde nasıl hisler uyandırdığını hatırlarken elinin üzerinde dolaştırdım. Kolunda takılı olan seruma, sarı için yapılmış olsa da göğsüne de uzanan sargılara bakmaya çalışıyordum. Dudaklarımı elinin üzerine bastırdığımda bir kıpırtı hissettim. Başımı hızla kaldırdığımda ise gözlerinin usulca aralandığını fark ettim.

"Demir..." diye fısıldadım. Bakışları beni bulduğunda dudakları aralanmış, ancak suratını buruşturduğunda acı çektiğini anlamıştım. "Yorma kendini. Buradayım ben. Biraz daha uyumaya çalış."

"Se-Sen..." dedi çatallı, kısık çıkan sesiyle. Zorlukla yutkundu ve gözlerini kapatıp açtıktan sonra devam etti. "İyi misin?" diye sorduğunda gözlerimden iki damla yaş düşmüş, o halde, tüm acısının içinde benim nasıl olduğumu merak etmesiyle titremiştim.

"İyiyim ben... Sen iyisin ya, ben de iyiyim, Demir. Sadece..." dedikten sonra bakışlarımı onun mavilerinden bir an bile çekmedim. Elimi burada yatmaktan kirlenmiş saçlarında aşkla, uzamış sakallarında gezdirdim. Bir an bile düşünmeden, "Hemen iyileş," dedim. Gözlerinde anlamını çok iyi bildiğim parıltılarla bana bakarken, bir an önce buradan çıkmayı, onu yeniden karşımda tüm ihtişamıyla sapasağlam görmeyi diliyordum.

∞

"Oğlum," diye fısıldadım ve onu kollarımda sararak göğsüme yasladım. Sırtımdaki sargıların altında kalan ufak yaranın sızlayışını hissetsem de bunu umursamamıştım.

Hastaneden çıkalı günler olmuştu. Bu sürede olan biten her şey beni yormuş, neredeyse tahammülsüz hale getirmişti. Burcu'nun hastanedeki halleri gözümün önünden gitmiyor, gece uyuduğumu sandığı sırada yüzümü okşayışlarını hatırlıyordum. Gözlerime hüzünle bakışını aklımdan silemiyordum. Sonunda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gördüğüm an, yeniden Çağlar'a döndüm. Ancak onun bakışlarında fark ettiğim çıldırmışlıkla kaskatı kesilmiş, bana doğrultuğu silahı Burcu'ya doğru çevirmesiyle bir an bile düşünmeden hareket etmiştim. Aklımda yalnızca Burcu'yu korumam gerektiği belirmiş, her şey yalnızca birkaç saniyede olurken, bedenimi tereddütsüzce ona siper etmiştim. Ama onun korku dolu gözlerine baktığımda, etrafımızda iki el silah sesi yankılanmış, omuzlarımdan sıkıca kavrasam da etraftaki her şeyin tam o anda, gözlerim Burcu'nun gözlerindeyken donduğunu hissetmiştim.

Gözlerimi kırptım. Burcu'nun bana bir şeyler söylediğini duyuyordum. Ancak kulaklarımda yalnızca derin bir uğultu yankılanıyor, sanki hissettiğim alevlerin kaynağı oymuş gibi sırtımdan tüm bedenime yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu.

Gözlerimi kapattım. Az önce gördüğüm, âşığı olduğum o mavileri artık karşımda bulamıyordum. Bedenimin uyuştuğunu hissediyor, dudaklarımdan yalnızca tek bir sözcük dökülüyordu. "Küçüğüm," diyerek dizlerimin üzerine çöktüğüm anda, sanki her yer kararmış, Burcu'ya her bakışımda beni içine alan o kıpkırmızı aşk yerini siyaha bırakmıştı. Ellerimde, yüzümde narin bir elin dokunuşunu hissederken, kulaklarımda onun çığlığı yankılanıyordu.

Korku, insanın elini kolunu bağlayan, tüm gücünü bedeninden, ruhundan çekip alan, kan emici, berbat bir canavardı. Ancak o anda hissettiğim korkuya, soluğumu kesen, kalbimin üzerinde kocaman, iyileşmesi imkânsız yaralar açan, sonunun deliliğe gideceğinden şüphe duymadığım can acısı karışmıştı. Yaşadığımız her şey, gözlerimin önünden tüm hızıyla geçmiş, sanki kötü anılara dair hissedebileceğim tek bir şey kalmamıştı. "Küçüğüm," diyerek dizlerinin üzerine çöküp yere yığılan adam, o anda gördüğüm görüntüden daha kötüsünün, daha acısının olamayacağını kanıtlamıştı.

Hıçkırdım. Kendimi yanına bırakıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda bağırdım. "Demir!" deyişim, dudaklarımda onun adı varken çığlık çığlığa ağlayışım kulaklarıma dolmuş, ellerim arasında dolanırken, aklımı o anda, Demir'in hissiz bedeninin yanında yitirdiğimi sanmıştım.

Sırtından süzülüp betonun üzerinde kendini belli eden kanı gördüğümde soluğumun kesildiğini hissettim. "Kalk!" diye bağırırken başımı iki yana sallıyor, gördüğüm o kırmızılığı reddediyordum. "Kalksana! Kalk!" diyordum durmadan. Gözlerimden akan sel gibi yaşlar görüşümü engellerken, ben Demir'den başka bir şey düşünemiyordum. "Bırakamazsın beni! Uyan. Aç gözlerini!" derken kolumu tutan elleri hissediyordum. Etrafımda müthiş bir kalabalık olduğunu fark ediyor ancak hiçbir şeyin bilincine varamıyordum. Buğra'nın beni saran kollarını hissettiğim anda hıçkırıklarım artıyor, bakışlarımı Demir'e müdahale etmeye çalışanlardan çekemezken gözlerimin kararmaya başladığını hissediyordum. "Gitme," diye fısıldıyordum ciğerlerimden içeriye derin soluklar çekmeye çalışırken. Ancak nefes alamıyor, boğazımı dolanan, beni boğan kapkalın bir ipin varlığını duyumsuyordum. Kendimden geçerken onun adından başka bir şey dilimden dökülmüyor, bedenim sıtmaya tutulmuş gibi titrerken asıl o anda iliklerime kadar üşüyordum.

***

Gözlerimi bembeyaz, boş bir duvarın tam karşısında açtığımda yanımda birinin varlığını hissettim. Sağıma dönüp Hasret Abla'nın orada olduğunu gördüğümde, olanları hatırlamış ve dudaklarımdan çıkan içli hıçkırıkları engelleyememiştim.

"Demir!" diye fısıldadım ve ne halde olduğumu zerre kadar önemsemeden ayağa kalktım. Ancak koluma bağlı serumla durmak zorunda kalmış, Hasret Abla'nın bana bağırışıyla gözlerimi kapatmıştım.

"Dur! Kendi kendine zarar vereceksin. Bekle hemşireler çıkarsın kolundakini," dedi ve gözlerinde parlayan yaşlarla yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Umurumda bile değil," desem de beni susturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yararlandım. Hızla bir adım ötemdeki yangın merdivenlerine doğru koştuğum anda, yalnızca Demir'i görmeye, iyi olduğunu bilmeye, buradan onunla birlikte sağ salim ayrılmaya odaklanmıştım.

Nefes bile almadan merdivenleri koşarak çıkarken, Buğra'nın da peşimden geldiğini biliyordum. Ancak içimde hissettiğim korku soluğumu kesiyor, Demir'i görmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Ve tam Demir'in odasının önüne ulaştığım an kulaklarıma dolan silah sesiyle adeta dünyanın durduğunu hissettim. "Demir..." diye fısıldarken başımı iki yana sallayarak işittiğim sesi reddediyor, ayaklarım beni taşımakta zorlanırken en kuytularıma sakladığım gerçeğin farkına varıyordum.

∞

Koştum. Nefesim kesilene, ciğerlerim bu yoksunlukla sızlayana kadar koştum. Yalnızca dakikalar önce Çağlar'ın burada, üstelik de silahlı olduğunu öğrendiğimden beri Burcu'yu görmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Ancak onu bulamıyor, koruma Buğra'yla kapıda denk gelmiş olabileceklerini söylese de hiçbir şey duymuyordum.

"Çıkışları tutun!" diye bağıran bir başka korumayı işittiğimde, Buğra'nın arabasının orada olup olmadığını görmek istercesine park alanına doğru hızlandım. Ancak hemen ileride gördüğüm arabayla beynimden vurulmuşa dönsem de, onun Burcu'yu bir şekilde buradan çıkardığını düşünmeye çalışmıştım.

Tam o sırada arabalardan birinin arkasından ayağa kalkıp kendini gösteren siluete odaklandım. "Demir Aras!" diye bağıran adamın sesiyle irkilmiş, elinde tuttuğu silahı gördüğüm anda etrafıma bakmıştım.

"Ne istiyorsun, Çağlar?" diye seslendim ve ona doğru bir attım. Ama tam o sırada silahı tuttuğu elini kaldırmış, havaya bir el ateş edişiyle kulakları sağır eden bir ses bulunduğumuz bomboş alanda yankılanmıştı.

"Tek bir adım daha atma!"

"Bu yaptığının bedeni ağır olacak," derken kaşlarımı çattım. İçimde kendi adıma korkuya dair tek bir kıpırtı bile hissetmiyordum. O an yalnızca ikimizin karşı karşıya gelmesine memnun oluyor, az önce aklıma akın eden Burcu'yla ilgili düşünceleri bir kenara bırakıyordum.

"Bedeli ödeyen sen olacaksın, Demir. Elimden aldığın mutluluğun bedelini sen ödeyeceksin."

"Asıl sen benim elimden mutluluğumu aldın," dedim bir an bile düşünmeden. "Sen yalanlarınla, tuzaklarınla karımla mutlu olma şansımı elimden almaya çalıştın."

"Kes sesini!" diye gürledi. Ama sesi üzerimde hiç etkili değildi. Onun her ne olursa olsun buradan sağ çıkamayacağından emin bir halde karşında durduğumda, bu durum belli ki ona deli etmişti.

"Kesmezsem ne olur? Sen silahlısın. Bense silahsız. Sence de ortada müthiş bir adaletsizlik yok mu?"

"Adaletli bir adam olduğumu kim söyledi?" dedi dudakları çiş bir gülüşle kıvrılırken. "Söz konusu Burcu'ysa, adil olmak düşündüğüm son şey bile değil. Yalnızca onu tamamen benim yapmakla ilgileniyorum."

"O hiçbir zaman senin olmadı. Her zaman, yalnızca benimdi."

"Kes sesini! Kes!" dedi elleriyle başını kavrayıp iki yana sallarken. Ardından hızla elindeki silahı bana doğrulttu. "Senin burada canını aldığımda, karın belki de tamamen benim olur."

"Bu söylediğine sen kendin inanıyor musun, Allah'ın cezası? Beni öldürsen bile buradan sağ çıkabilir misin?"

"Umurumda bile değil. Eğer Burcu benim olmadıysa, senin de olmayacak," dedikten sonra bana doğru bir adım attı. Silahı üzerime doğrultmaya devam ediyor, uzaktan bile anladığım o sapkın, delirmiş bakışlarla gözlerime bakıyordu. Ancak tam o anda kulaklarıma dolan çığlık, bana bir kez daha hayattaki en büyük korkumu hatırlattı.

"Demir!" diye bağıran canhıraş sese hızla dönsem de bir işe yaramadı. Burcu'nun bana doğru gözyaşları içinde koştuğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

bir fısıltıya dönüşmüş, elleri yanaklarımda, parmakları tek bir öpüşle örselediği dudaklarımda gezinmişti. "Sana yemin ederim, Paris'te seninle tanıştığımızdan beri, senin teninden başka tene dokunmadım. Anla artık. Ben bir kez bu yanılgıya kapılıp, kıskançlığımın, güvensizliğimin, öfkemin aramızda koca bir uçurum yaratmasına izin verdim. Sen yapma bunu. Affet artık beni. Bana bir şans ver. Tek bir şans daha istiyorum senden. Elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınken, bu uzaklığa, bu yokluğa katlanamıyorum artık."

"Yapamıyorum," dedim kapattığımın farkında olmadığım gözlerimi usulca aralarken. "Unutamıyorum. Canımın acısını ne seninle, ne de sensiz geçirebiliyorum. Biraz zamana, belki de bir araya ihtiyacım var. Ne istediğimi, ne beklediğimi ben de bilmiyorum. Tek bildiğim, artık kendimi tanıyamıyorum. İçimdeki kırgınlık gücümü tüketiyor. Böyle mutsuz bir hayat istemiyorum."

Yüzümü kavrayan ellerini çekti. Bakışları hızla değişmiş, uzun zamandır görmediğim kadar soğuk bir hale gelmişti.

"Zaman senin... Ne kadar istiyorsan o kadarını al. Ve yalnızca... Benimle bir hayat isteyip istemediğine karar ver."

Geriye doğru bir adım attım. Onun gözlerini benden çektiğini, çenesinin kasılıp ellerinin yumruk halini aldığını gördüğümde elimi boynuma, nefes almak ister gibi dayadım. Söylemek istediğim onlarca şey varken, sözcüklerin dudaklarımdan çıkmadığını hissediyordum. Beni engelleyen bir şeyler olduğundan emin oluyor, içimdeki sıkıntının anbean devleştiğini fark ediyordum.

Bir şey söylemeden kapıdan çıktım ve onu arkamda bıraktım. Ayaklarım durmam, geri dönüp ona sarılmam için yavaşlarken, kendime bu fırsatı tanımadım. Asansöre bineceğim sırada bir adamın telaşla yukarı çıkıp Demir'in odasına doğru ilerlediğini gördüm. Kaşlarım çatılırken çoktan asansöre girmiştim. Ancak aşağıya inerken, içimde aniden beliren korkuyla titremiş, neler olduğunu, neden böyle hissettiğimi kestirememiştim.

Şirketin büyük kapısından sarsak adımlarla çıkmak üzere adım attığımda, Buğra'nın yüzünden okunan katıksız bir panikle bana doğru yürüdüğünü fark ettim. "Buğra?" diye seslendiğim sırada ellerini omuzlarımda hissetmiş, bakışlarında dalgalanan duygulara anlam verememiştim. "Ne oldu?"

"Sen... Yukarıda mıydın?" diye sordu zorlukla yutkunurken.

"Evet. Şimdi eve dönüyordum."

"Abim? O odasında mı peki?"

"Evet, orada... Neler oluyor, Buğra? Nedir bu sorgunun sebebi?"

"Çağlar..." diye fısıldadı. Bakışları kapının girişindeki boşlukta dolaştı. "Onun... Şirketin sınırları içine girdiğini görmüşler."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Zaten arattıyorduk onu her yerde. Şirketteki tüm güvenlik görevlilerine fotoğrafını verip, gördükleri anda müdahale etmesini söylemiştik. Sen farkında değilsin ama evin etrafındaki güvenlik de arttırıldı. Abim sen bir şey hissetme diye adamları epey uyardı. Hatta sen dışarı çıktığında, taksi bile kullansan seni korumak için takip ediyorlardı."

"Bu kadar tantanaya ne gerek var ki?"

"Silahlı olduğu fark edilmiş bugün, Burcu. Ama şirketin etrafındaki arazi çok büyük olduğundan izini kaybetmişler. Son birkaç dakikadır onu arıyorlar."

"Ama..." diye fısıldadım ve boğazımı sıkan hayali ellerin varlığını bir kez daha hissettiğim anda duraksamadım. "Demir... O yukarıda. Onu görmem lazım," diyerek arkamı döndüm. Asansörlere doğru ilerleyecekken, Buğra tarafından sertçe tutuldum.

"Hayır. Seni eve götüreceğim. Burada kalamazsın."

"Saçmalama!" diye bağırdım. "Demir'e haber vermem lazım."

"Ona haber verecekler. Çağlar'ın burada olduğunu bize söyleyen korumalardan biri yukarı çıktı."

Başımı iki yana salladım. Buğra'nın gözlerini kısarak bakışlarını etrafta dolaştırdığını fark ettiğimde, bir anlık boşluğundan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gün unutmanın mümkün olup olmayacağını düşünmeden edemiyordum.

...

Demir'in gece eve gelmediğini fark ettiğim andan beri içten içe hem merak, hem de öfke hissediyordum. Her şeye, dün gece söylenen o berbat sözlere rağmen, beni yalnız bırakmasını sindiremiyordum. Yine, her gece olduğu gibi yanıma yatmasını, uyuduğumu düşünüp kulağıma beni sevdiğini fısıldamasını istiyordum. Ancak odanın içinde koca bir boşlukla karşılaştığım sabah saatlerinden beri, karşısına geçip hesap sormaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Sarp'ı emzirip birkaç saat sonra dönmek üzere Hasret Abla'ya bırakmıştım. Bana ne olduğunu sormamış, sadece gözlerimin içine yalvarırcasına bakmıştı. Ama içimde yalnızca Demir'le konuşma isteği varken, bana anlatmak istediklerinin farkına varamamıştım.

Şirketin önünde taksiden indiğimde hızlı adımlarla büyük kapıya doğru yürüdüm. Tanıdığım birkaç yöneticiye kısa bir selam verip, yukarı çıkmak üzere asansöre bindim. Demir'in odasının katında iner inmez karşılaştığım kadınla irkilmiş, onun bakışlarını üzerimde hissettiğim anda kıskançlığı bir kez daha iliklerime kadar hissetmiştim.

"Ah! Merhaba, Burcu Hanım," dediğinde dişlerimi sıkarak baktım.

"Merhaba, Şule Hanım. İzninizle acelem var."

"Demir'i mi arıyorsunuz?" diye sordu gözlerinde anlamını çok iyi bildiğim parıltılarla. "Gece boyu uyumadığından başı ağrıyordu. Odasında dinleniyor."

Bakışlarım aniden kararadı. Kalbimi saran o demirden pençelerin yarattığı acıyı tüm bedenimde hissederken, o kadına bakmaya, sesini dahi duymaya tahammülüm kalmamıştı. Duruşumu dikleştirip, Demir'in odasına yöneldim. Saniyeler sonra titreyerek içeri girdiğimde, onun camın önünde elindeki kahveyi yudumladığını gördüm ve o an tüm öfkem zincirlerinden boşaldı.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdım. Onun hızla bana döndüğünü, gözlerinde şaşırmış bir ifadeyle yüzüme baktığını fark etsem de durmadım. "O kadına da, o kadına bu fırsatı veren sana da lanet olsun!"

Elindeki fincanın dökülmesini umursamadan sertçe masaya bırakmasını ve bastığı yeri titreten adımlarla yanıma gelmesini izledim. "Neler oluyor yine?" diye kükrercesine sormasıyla irkilsem de, kolumu tutan elini hissettiğim an onu tüm gücümle ittim.

"Neler olduğunu sen söyleyeceksin? Bütün gece o kadınla birlikte miydin? Bu yüzden mi eve gelmedin?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. Gözlerinde beni içine alabilecek kadar şiddetli fırtınalar oluşmuş, odada yankılanan sesinden hissettiğim kadarıyla Demir de artık dizginlemek için çaba harcadığı sinirini serbest bırakmıştı.

"Yeter!" diye hırladı dişlerinin arasından. "Ne istediğine kadar ver artık! Gitmemi, senden uzak olmamı mı istiyorsun? Yoksa yanında olmamı mı? Dün gece söylediklerinden sonra evde olmamı bekliyor muydun gerçekten?"

"İlla başka bir kadına mı gitmen gerekiyor?" diye bağırarak haykırdım. "Bu kadar mı senin özlemin, hissettiğini söylediğin aşkın? Yoksa birileriyle yatmadan duramadın mı?"

Bir zamanlar onun bana söylediklerinin neredeyse aynısını dile getirdiğimin farkına varamıyordum. Kıskançlık azılı bir düşman gibi pençelerini üzerime geçiriyor, her yanım kanarken Demir'i de o kırmızılığın içine çekiyordum. Ben aylardır ona uzakken, sıcaklığını hissedemiyorken, başka bir kadının adının bile aramıza sızmasına katlanamıyordum.

"Kimseyle yatmadım, Allah'ın cezası! Hiç kimseyle yatmadım," dedi ve beni hızla kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma canımı yakarcasına bastırırken, hıçkırığım soluklanmamızın arasından tenimize çarpıp geçti. Dudaklarımı aralayıp dillerimizi buluşturduğunda, inleyişim onu da etkilemişti. Alt dudağını dudaklarının arasında kıstırıp emdikten sonra sesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

arasından. "Sana bir bebek verme mutluluğunu yaşattığım için bile pişmanlık duyuyorum."

Dudaklarımdan çıkan sözlerin ne anlama geldiğinin farkına varamadan kocaman elleriyle boynumu sertçe kavradı. Beni kendine doğru hızla çekti ve bedenimi bedenine bastırdı. "Sakın!" diye hırladı. Masmavi, içimi titreten bakışlarında dizginleyemediği bir öfke, ses tonunda ise beni tutuşturacak alevler saklıydı. "Bir daha asla söyleme bunu," dedikten sonra bir eliyle saçlarımı kavradı, diğeriyleyse başımı kaldırarak beni gözlerine bakmam için zorladı. "Oğlum o benim... Bizim oğlumuz... Ben... Sırf sevdiğim kadının bir parçası diye onu nasıl seveceğimi, nasıl koruyacağımı şaşırırken, sakın onun adını içinde pişmanlık geçen tek bir cümlede daha anmaya kalkma!"

Beni sertçe kendinden uzaklaştırdı. Koltuğun üzerindeki gömleği seri bir hareketle üzerine geçirdiğinde, bir kez bile dönüp yüzüme bakmadı. Kasılan yüzünden ne kadar öfkelendiği belli olsa da, kendisini bağırıp çağırmamak için tuttuğu aşikârdı. Kapıyı çarpıp odadan çıktığında, beni ardında öfkem pişmanlığıma yenik düşmüş bir halde bırakmıştı.

Sarp'a bakmak için beşiğine doğru ilerlemişken kapı açıldı ve odanın içinde ayak sesleri yankılandı. Demir'in geri döndüğünü sanarak arkamı dönmüş, ancak karşımdaki görüntü hiç de sandığım gibi olmamıştı. "Hasret Abla..." diyerek dudaklarımı ısırdığımda, onun her şeyi duyduğunu anlamış, buz gibi sesine kulaklarımı tıkayamamıştım.

"Yetmedi mi?" diye sorduğunda irkildim. Bakışlarımı uykusunda bir melekten farksız görünen oğlumun üzerinde gezdirdim. Çenemin titrediğini, boğazımda kocaman, yutamadığım bir yumrunun varlığını hissettiğimde başımı dikleştirdim. "Daha ne kadar bedel ödemesi gerekecek?"

Bakışlarımı belki de tanıştığımız andan beri ilk kez sinirle ona çevirdim. Bana bunu söylediğine inanamamış, bedenim hayal kırıklığı ve yalnızlıkla sarsıldığında dilimin ucuna gelen ilk sözleri söylemiştim.

"Sen buna bedel ödemek mi diyorsun? Ne bedeli ödedi ki? Ne kadar canı yandı?"

"Canının yanmasını mı istiyorsun? Onun canı yandığında, sen de mahvolmayacak mısın?"

"O mahvolmadı. Benim canımı yaktığında ona hiçbir şey olmadı."

"Bir adamın, yaptığı tek bir hatanın bedelini ödemesi için ne yapması gerek, gül güzelim?" diye sorduğunda hıçkırdım. Başını önüme eğdim ve gerçekten ondan ne beklediğimi düşünmeye çalıştım. "Seni kendi haline mi bıraksın? Oğlunun mutluluğunu mu yaşamasın? Yoksa her şeyden vazgeçmesini mi istiyorsun? Seni mutlu edebilmek, kendini affettirebilmek için kendi canını mı feda etsin? Ne yapmasını istiyorsan söyle. Emin ol, bir an bile düşünmeyecektir."

Gözlerimden akan berrak damlalar Sarp'ın beşiğine düştüğünde hıçkırdım. "Bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. Çıkmaz bir sokakta olduğumu, yolumu bulamadığımı, tek bir ışığın bile beni aydınlatmadığını hissediyordum.

"Senin bana her şeyi, şu yatakta başını kucağıma koyarak anlattığın gün, karşısına dikildim onun. Kınadım, ayıpladım. Bir de üzerine seni sevip sevmediğini sordum," dediğinde merakla, devamını getirmesini istercesine yüzüne baktım. "Bana söylediği tek bir cümle olmuştu. Çok, diye fısıldarken pişmandı. *Şu anda bana 'öl, ancak o zaman seni affederim' dese, ölebilecek kadar çok*... Aynen böyle söylemişti. Eğer istediğin buysa, hiç düşünme, söyle. Senin için, onu affetmen için, her şeyi yapacağına hiç şüphem yok. Ama sadece, artık ne istediğine karar ver. Onu yanında mı istiyorsun, yoksa hayatının sonuna kadar uzağında mı?"

Sözlerini bitirip odadan geldiği gibi hızla çıktığında koltuğa yıkılırcasına çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çekip, yüzümü dizlerime gömdüm. Dudaklarımdan tutamadığım hıçkırıklar dökülürken, tüm bedenimin titrediğini hissediyordum. Ancak gözlerimin önündeki o tek gecenin görüntüsü silikleşmiyor, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"O da mutlu değil, Burcu," deyişiyle duruşumu dikleştirdim. "Abimin eski halini çok uzun bir süredir göremiyorum. Seni her sorduğumda dudaklarında buruk bir gülümseme oluyor. Gözlerinde de artık anlamının hüzün olduğunu bildiğim hisler... Emin ol, herkes her şeyin farkında. Ama abimden çekindiğimiz için bir şey soramıyoruz, eskisi gibi olun artık diyemiyoruz. Sarp... Onun hatırı için de mi düzelemez bir şeyler? Unutulamaz mı?"

Başımı iki yana salladım. Boğazım duyduklarımla düğüm düğüm olurken, hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Aylar önce... Bu eve ilk geldiğinde, bu masada oturmuştuk yine," dediğinde başımı kaldırıp Ceren'e baktım. "Abim sana bakmaya doyamıyordu. Ellerini üzerinden çekemiyor, sanki her anını seninle geçirmek ister gibi bakıyordu. Sen de farklı değildin ki ondan? Ne oldu? Ne yaşandı da aranızdaki o aşk sanki geçici bir büyüymüş gibi kayboldu?"

"O... Beni öyle incitti, öyle canımı yaktı ki, o aşkın nerede olduğunu artık ben de bilmiyorum," dedim aslında iliklerime kadar yalana battığımı hissederken. "O hisleri içimde ne kadar arasam da kırgınlığımdan başka bir şey bulamıyorum," diye devam ettiğimde bunun dünyanın en büyük palavrası olduğunu biliyordum. Çünkü hayal kırıklıklarımın yanında aşkım da nefes aldırmıyor, bana Demir'den başka bir şey bırakmasa da, her şeyi unutup onu affedemiyordum. Ancak canım ne kadar yansa da, benliğim Demir'i asla kalbimden söküp atamayacağını biliyordu. Hoş, ben de bunu denemeye dahi kalkmıyordum. Onu Paris'te ilk gördüğüm andan beri, geri dönülemez bir şekilde âşık olduğumu biliyordum. Ama Demir'in beni nasıl defalarca yaraladığını, üstelik bunun ardında ne denli anlamsız bir neden yattığını düşündükçe, bu aşkın hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordum.

***

Tüm misafirleri yolcu edip nihayet yukarı çıktığımda, Demir'i Sarp'ı kucaklamış halde buldum. Üzerindeki gömlekten kurtulmuş, çırılçıplak göğsünün üzerinde oğlumuzu sarmalarken, bakışlarını ondan alamıyordum. Parmaklarım ona dokunma, sevgisine sığınma isteğiyle sızlarken, ellerimi iki yanımda yumruk yaparak kendimi tutmaya çalışıyordum. Ama ne kadar uğraşsam da, beni de oğlumuzu sardığı gibi sarmasını, öpüp koklamasını, tıpkı eskisi gibi o kor alevlerin içine atmasını delice arzulamaktan kendimi alamıyordum. Hemen sonra ise hissettiklerimden, bir türlü küllenmek bilmeyen bu ateşli tutkumdan nefret ediyor, Demir'le ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

"Yatıyor musun?" deyişiyle tam banyonun kapısında durdum.

"Evet," dedim ifadesiz bir ses tonuyla ve onun Sarp'ı beşiğine koyduğunu gördüm.

"Biraz konuşalım mı?"

"Neyle ilgili konuşacağız?" diye sordum kalbim tarifsiz bir sıkıntıyla dolarken.

"Bizimle... Oğlumuzla... Ne olacağımızla ilgili?"

"Sen ne olmasını istiyorsun?" dedim elbisemin eteklerini parmaklarımı ucuyla sıkarak.

"Benim için senin ne istediğin daha önemli, Burcu," dediğinde sesinde hissettiğim bıkkınlıkla öfkelendim. Duruşumu dikleştirdim ve bakışlarımı onun yüzüne sabitledim.

"Tabii ya! Uğraşmaktan yoruldun, şimdi seçimi, kararı bana bırakıyorsun, değil mi?" diye bağırdım. Biraz ileride, minicik beşiğinin içinde oğlumun uyuduğunu düşünemiyordum. "Nasıl olsa oğlun da doğdu. Burcu değersiz, sıradan bir taşıyıcı gibi bebeğini taşıdı ve dünyaya getirdi. Senin için ne mutluluk ama!" diyerek bir nefes yakınına kadar yürüdüm. Tam karşısında durduğumda onun çenesinin kasıldığını, bakışlarının sertleştiğini görüyordum. Ancak çıldırmışlığım, içimdeki çelişkiler beni öylesine ele geçirmişti ki, ne yaptığımı kavrayamıyordum. "Bazen... İçimdeki öfke o kadar büyüyor ki..." diye tısladım dişlerimin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Olur," dedim Sarp'ı kucaklayıp sıkıca sararken. "Sen rahatına bak, bizi de merak etme." Onun küçücük bedenini bir top haline getirip kollarımda büzüştüğünü, bunun etkisiyle daha da minik kaldığını fark ettim. "Biz oğlumla erkek erkeğe takılırız," diyerek elimi onun sırtında, dudaklarımı başının üzerinde dolaştırdım. Göğsüme bana ihtiyacı varmış, benim korumama muhtaçmış gibi sokulan oğlumun kokusunu bir kez daha içime çektim ve gözlerimi kapattım. Bir adamın, sevdiği kadından olan çocuğa nasıl delice bağlandığının, onlar için her şeyi yapabileceğinin farkındaydım. Ben de aynen böyle hissediyor, ikisini de içimde saklama isteğim bana soluk aldırmazken, Burcu'yu yeniden nasıl kazanacağımı bilmiyordum. "Oğlum," diye fısıldadım ve kollarımda onunla birlikte yatağa uzandım. Göğsümün üzerinde poposunu dışarı çıkarıp uyurken, bu duyguyu sonsuza dek yaşayabilmek için her şeyi feda edeceğimden şüphe duymuyordum. Hayatım boyunca tek zayıf noktam Burcu olmuştu. Şimdi ona bir yenisinin eklendiğini düşünüyor, ikisine duyduğum sevgi karşısında hem zayıf, hem de dünyanın en güçlü adamı olduğumu hissediyordum. "Sen bize bir ışık yakacak mısın, oğlum?" diye fısıldadım ve onun göğsümdeki yerini sabitlerken dudaklarımı kıvırdım. Burcu'nun gardırobun kendine ait tarafından, renk renk elbiselerinin içinden bir şeyler seçmeye çalıştığını görüyordum. Gözlerimin önünde yaşadığımız o düşü andıran zamanlar gezinirken, kollarımda ikimizin canından bir parçayla uykuya dalıyor, o günlerin tüm güzelliğiyle geri gelmesini diliyordum.

∞

"Aranız ne zaman düzelecek sizin?" diyen Beren'in sesiyle Sarp'ı kucağında taşıyan, aynı zamanda Buğra'yla derin bir sohbet içinde olan adamdan bakışlarımı çektim.

"Aramızın bozuk olduğunu nereden çıkardın?" diyerek sorusunu geçiştirmeyi denedim. Ancak masanın etrafındaki dört kızın bana inanmamışçasına kaşları kalkınca, artık bir şeyleri inkâr etmenin ya da saklamanın yersiz olduğunu düşündüm.

"Saf mıyız biz?" diye sordu Beliz kaşlarını çatarak. "Görmediğimizi mi sanıyorsun? Bu zamana kadar sustuk, bir şey sormadık. Karı koca arasına girmeyelim, halledeler dedik. Ama görüyorum ki hiçbir şeyin hallolduğu yok. Hatta daha da köşeye gidiyorsunuz. Derdinizin ne olduğunu bilmiyorum, özel olduğunu düşündüğüm için sormuyorum. Ama ne zamana kadar devam edecek bu böyle, Burcu?"

"Gittiği yere kadar..." dedim bakışlarım yeniden Demir'i bulduğunda. Onun sanki hayatımızdaki her şey harikaymış gibi mutlu bir sohbet içinde olmasına dayanamıyordum. İstisnasız her gün, içimde öfkemin yanında özlemimi de misafir ediyor, ondan tek bir hamle görmedikçe çıldıracağımı hissediyordum. Diğer yandan, bana bir adım attığında da her şeyi kırıp dökmek istiyor, ne beklediğimi, ne dilediğimi bilemiyordum. İçimdeki kadın yanım anne yanıma karışıyor, Demir'e, onun sıcaklığına duyduğum özleme artık katlanamıyordum. Ama sonra... Onu özlediğim, hâlâ deli gibi sevip arzuladığım için kendimden nefret ediyordum.

"O ne demekmiş öyle?" diye soran Binnur'a omzumu silktim.

"Bilmiyorum. Öyle işte... Sanırım bu şekilde daha fazla devam etmek istemiyorum," dediğimde kelimeler paslı bir bıçak gibi tenimi kesip kanattı. Hislerimi bastırmak için dudaklarımı sardığımda, gözlerim dolu dolu olarak beni yalancı çıkardı. Bunu yalnızca dile getirmek bile soluğumu kesmiş, ancak gururum, öfkem, incinmişliğim aşkıma çıkan tüm yolları kapatmıştı.

"Saçmalama, Burcu! Ne demek daha fazla devam etmek istemiyorum? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? O adamı nasıl sevdiğini bilmiyor muyuz sanki? Bir an önce aranızda her ne olduysa düzeltin. Bitsin bu saçmalık."

"Ya düzeltilemeyecek kadar çok canım yandıysa?" diye sordum. Kızların arasında tedirgin bir biçimde oturan Ceren'in bakışlarını bir an bile benden çekmediğinin farkındaydım. Onun yanında bu konuyu konuşmak istemesem de kendimi tutamamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mutluluğun bir kez daha yanı başımızda olduğunu, bize görünmez ellerini uzattığını düşünerek hata yaptığımı anlamam çok zamanımı almamıştı. Burcu'ya doğru attığım her adım çıkmaz bir sokağa uzanmış, son konuşmamızdan sonra her şey eski halimizden çok daha kötüye gitmeye başlamıştı. Bu sırada Feyza polisin desteğiyle şehir dışına taşınıp koruma altına alınmış, Savaş'ın üzerindeki suçlamalar ise gerçeklerin kanıtlanmasıyla ortadan kalkmıştı. Ancak ne olursa olsun Burcu'yla aramızdaki buzlar bir türlü erimemiş, dışarıdan henüz bebeği olan mutlu bir çift gibi gözüksek de, huzur bize kıyıdan köşeden bile uğramamıştı. Ona dokunamadığım, hatta bu defa öfkeli, nefret dolu bakışlarından başka bir şey göremediğim günler girmişti aramıza. Sarp artık iyiden iyiye toparlanmış, henüz birkaç haftalık olsa da çok tatlı, bakmaya, öpmeye, koklamaya doyulamayan bir bebek olmuştu. İşe gittiğimde bile ayrı kalmaya dayanamıyor, onu görebilmek, kollarıma alabilmek, bu bahaneyle Burcu'yu da izleyebilmek için her gün erkenden eve dönüyordum.

Odaya girer girmez gül kokusuna karışmış bebek kokusunu içime derin derin çektim. Burcu'nun kucağında sarmaladığı Sarp'la mırıltılar eşliğinde konuşarak camın önünde oturduğunu fark ettim. Gülümseyerek yanlarına yaklaştığımda başını kaldırıp bana bakmış, ancak hemen ardından gözlerini kaçırarak başka bir yere sabitlemişti.

"Selam," dedim tam karşısındaki koltuğun yüksek koluna otururken. "Nasılsınız? Nasıl geçti gününüz?"

"İyiyiz, her şey yolunda," dedikten sonra yüzüme bakmadan devam etti. "Onunla biraz ilgilenebilir misin? Birazdan kız-

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duymak isterken, diğer tarafım kulaklarımı tıkamak için beni dürtüklüyordu.

"Oysa Savaş'ın bir suçu yoktu," deyişiyle irkildim. Bakışlarım gözlerine sabitlenirken, cümlesini tamamlamasını bekledim. "Çünkü Savaş'ın geçirdiği kazadan önce benim adıma bıraktığı kâğıt, aslında tam anlamıyla bir intihar notuydu."

Ellerimle yüzümü örttüm ve gözlerim duyduklarımla dolarken bir şeyler söylemek istedim. Ancak boğazımı tıkayan koca man yumru sözlerime geçit vermemiş, ne kadar üzüldüğümü bile gösterememiştim.

"Bense... O zamandan beri polislerle kavga halindeyim. Savaş'ı suçlu bulmalarına izin vermemek için avukatlara koca bir servet harcadım. Bir taraftan da polislerin aksine, öldüğüne inanmadığım kadını gizlice aramaya başladım. Ancak ne kadar uğraşsam da bir şey bulamamıştım. Düğünümüzden bir gün önce, kadınla ilgili gaiplik kararının çıkmak üzere olduğunu öğrendim. Bu karar verildiği anda, kadının ortadan kayboluşunun, yaşadığı evde çıkan yangın sebebiyle bir cinayet olduğu, failinin de Savaş olduğu kabul edilmiş olacaktı. Ne yapıp edip bir süreliğine bu kararı erteletmeyi başardı avukatlar ve komiser Gökhan. Ama yine de süremiz kısıtlıydı. Neyse ki yargıda işler inanılmaz yavaş ilerlediğinden, bu zamana kadar geldik. Ancak her şeye rağmen kadından bir iz bulamıyorduk. Ta ki... Birkaç gün öncesine kadar..." dedikten sonra bana döndü. Devamında ne geleceğini tahmin etsem de, Demir bir an bile durmadan sözlerini sürdürdü. "Feyza... Senin deyiminle Melek... Bizim çok uzun zamandır aradığımız kadındı. Bir zamanlar Savaş'la nişanlı olan ama başka bir adamdan hamile kalarak Savaş'ı aldatan kadın. Ve o adam da..."

"Çağlar'dı..." diye fısıldadım. Gözlerimden engel olamadığım yaşlar süzülürken, bedenimin titrediğini hissediyordum.

"Tüm bunların saçma bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Bir taraftan da, o herifin bu kadar çok insanın hayatını dolaylı yoldan da olsa etkilemesine inanamıyorum. Savaş'ın yaşadıklarını aklımdan atamıyordum bir zamanlar. Özellikle seninle ilk

tanıştığımızda... Bir kadının onun sonunu getirdiğini aklımdan çıkaramıyordum hiç," dediğinde kaşlarımı çattım. Az önce anlattıklarını henüz sindiremediğimi düşünsem de, son sözleri tüm gerçekliğiyle suratıma bir tokat gibi çarpmış, oturduğum yerden hızla kalkarken öfkemi tam karşımdaki adama odaklamıştım.

"Sen... O kadının yaptıklarını yapacağını mı düşündün bunca zaman?" diye bağırdım. "Tıpkı o kadın gibi olacağını mı sandın? Ben... Bense sadece kıskançlık, hatta güvensizlik olduğunu düşündüm her şeyin." Oturduğu sandalyeden kalktı ve bana uzanmaya çalıştı. Ancak karşımda beni yakacak bir ateş varmış gibi geri adım atarken, tüm benliğim bir kez daha hayal kırıklığıyla sarsılıyordu. "Sen kendince bir senaryo yazdın kafanda. Oyuncuları değiştirdin. Kendini kurban yerine koydun. Bense... Bense bir zamanlar arkadaşının hayatını mahvetmiş, bir fahişeden farksız olduğunu düşündüğün o kadın gibiydim senin gözünde," diyerek hıçkırdım. "Bu... Bu nasıl bir saplantı? Yaşananların farklı olduğunu hiç mi hissedemedin? Benim sana nasıl deli gibi âşık olduğumu... Nasıl kıyasladın beni başka bir kadınla? Nasıl benim de senin sonunu getireceğimi düşünerek, kıskançlık olduğunu sandığın öfke krizlerini üzerime yönelte bildin? Asıl sen benim sonumu getirdin!" diye bağırdım bir kez daha, bu kez çığlık çığlığa. "Sen mahvettin beni. Kâbusların en büyüğünü yaşattın. Her gece iliklerime kadar üşüdüğüm bir yalnızlığın içine attın. Bir cehennemin içindeyim, yanıyorum... Azrail'im de sensin, Demir. Ama artık seni asla affetmeyeceğimi biliyorum. Bu kez eminim artık. Sen benim hissettiğim, o nefesimi kesen aşkın ufacık bir zerresini bile hak etmiyorsun."

Tek kelime bile etmesine izin vermeden arkamı dönüp eve doğru koştum. Nefesim hissettiklerimle kesilirken, bu olanlara inanamıyordum. Tanıştığımız andan beri ilk kez Demir'i hiç tanımadığımı düşünüyor, onun bana tümüyle yabancı olduğunun farkına varıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sana bir zamanlar ortağım, aynı zamanda en yakın arkadaşım olan adamdan söz etmiştim hatırlarsan. Savaş'ın bundan uzun bir süre önce kaza geçirdiğinden ve hâlâ komada olduğundan bahsetmiştim."

"Evet, hatırlıyorum."

"Epey yüzeysel bir konuşmaydı o aslında. Ben o zaman konuşmak, olan biteni anlatmak istememiştim. Ama konu yalnızca Savaş'ın normal bir kaza geçirmesinden ibaret değildi."

"Nasıl yani?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. Konuşurken zorlandığı sürekli yutkunmasından belli oluyordu. "Savaş... Kimsesiz bir adamdı. Küçücük bir bebekken yetimhaneye bırakılmış, sonrasında orta halli bir aile tarafından evlat edinilmişti. Bizim tanışmamızsa lise dönemimize dayanıyordu. Savaş benim sıra arkadaşım, en yakın dostumdu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Üniversite döneminde de bu böyle devam etti. Benim hiçbir zaman paraya ihtiyacım yoktu. Ama Savaş her zaman sanki adının hakkını vermek istercesine savaşmak zorundaydı. İkimiz de başarılıydık. Hiçbir derste sıkıntı yaşamıyorduk. Mezun olduktan sonra ben babamın şirketinin bir kolunu devraldım. Babam çok ünlü bir armatör olsa da, onun izinden gitmek istemiyordum. Bunun üzerine devraldığım şirketin başına geçtim ve Savaş'a da ortağım olmasını teklif ettim. Kabul etti. Her zaman kimsesiz olduğunu hissettiğinden emin olsam da, yanımda durmaktan, bana her işte yardımcı olmaktan çekinmedi. Kısa sürede işleri çok iyi yerlere getirdik. Başka sektörlere bulaşmaya başladık. Bu sırada Savaş da, ben de kendimize azımsanamayacak büyüklükte servet yaratmıştık. Ben ailem dolayısıyla buna ihtiyaç duymasam da, Savaş bu sayede kendine camiada hatırı sayılır bir yer elde etmişti. Ama içinde hep aile olmanın özlemi vardı. Onu evlat edinen anne ve babasını üniversitedeyken kaybetmişti. Öz anne ve babasını bulmasına rağmen, onlarla ilişki kurmayı önemsememişti. Zaten asıl istediği de tamamen kendisine ait bir hayattı. Bir gün... Bir kadınla tanıştı. Çok güzel, fazlasıyla dikkat çekici bir kadındı. Girdiği her ortamda gözler üzerine çevriliyor, Savaş onun güzelliğiyle büyüleniyordu. Kadına deli gibi âşık oldu. Yıllar boyu edindiği tüm serveti resmen yoluna serdi. Kadının bir dediğini iki etmedi. Kısa sürede nişanlandılar. Evleneceklerdi."

Bakışlarımı bir an bile onun acı çektiği belli olan yüzünden ayırmadan dinledim.

"Kadın... Düğünlerine birkaç ay kala Savaş'ın evine taşındı. Tüm vakitleri birlikte geçiyordu. Ama kadında rahatsız edici bir şeyler vardı."

"Ne gibi?"

"Bilemiyorum. O zaman anlayamamıştım. Ama Savaş'ın onunla evlenmesini istemiyordum. Tabi bunu dile getiremiyordum da."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra Savaş bir şeylerden şüphelenmeye başladı. Daha doğrusu huzursuzlanmaya... Ne yaptığından emin değilim ama belki de takip ettiriyordu. Ve düğünlerine yalnızca birkaç hafta kala kadının başka bir adamla ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Üstelik de kadın o adamdan hamileydi."

Ellerimi şaşkınlık ve üzüntüyle dudaklarımın üzerine kapattım. Beynimin içinde beni uyaran, bedenimi titreten hayali sesler yankılanırken, sanki devamını duymak istemiyordum.

"Savaş bunu öğrendikten sonra bir kaza geçirdi. Ve kazadan önce bana ulaşması için bir not bırakmıştı. Not ofisimdeydi. Her şeyi de bıraktığı o notta anlatıyordu. Sevdiği kadının ihanetini, aile olabilmesi için önüne çıkan son şansın da elinden alındığını... Hemen hemen aynı anlarda Savaş'ın o kadınla birlikte kaldığı evinde çok büyük bir yangın çıktı. Ev şehir dışındaydı. Ve çalışan iki kişi de dâhil hiç kurtulan olmadı."

"Peki ya o kadın?" diye sordum merakla.

"O kadın da eş zamanlı olarak ortadan kayboldu. Savaş uzun süren ve tüm hayati bulgularının gitgide zayıfladığı bir komaya girdi. Ama polisler, kadının kayboluşundan Savaş'ı suçluyorlardı."

Bir süre öylece sustu. İşittiklerim beni de sarsarken, kalbim bedenimi delip geçmek ister gibi atıyordu. İç sesim bu olayın bu kadarla sınırlı olmadığını fısıldıyor, bir tarafım devamını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kollarının içine alıverirdi. Ama biz... Birbirimize doyamadan Mahir'i kaybettim ben. Kalp krizi dediler o zamanlar. Yaşam çok küçüktü. Daha on yedimdeydim. Bebeğimiz de olmamıştı. O yüzden o öldüğünde, ellerim öylece bomboş kalıverdim."

"Çok üzüldüm, Hasret Abla," dedim boğazım hissettiklerimle düğüm düğüm olurken. Elini sıkıca tuttum ve onu gülümsetmeye çalıştım. "Biz senin aileniz. Ben senin kızın da olurum istersen. Hani... Buraya ilk geldiğimde bana demiştin ya... Gün gelir, bu evde birbirimize yoldaş oluruz diye. Olmadık mı, Hasret Abla?"

Oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve alnımdan sevgiyle öptü. "İyi ki varsınız, gül güzelim. Hepiniz benim kıymetlilerimsiniz. Ama..." dedikten sonra içime işleyen bakışlarını gözlerime sabitledi. Çenemden usulca tuttu ve gözlerimi kaçırmama izin vermedi. "İnsana yalnızca sevdiğinden yoldaş olur. Kalbine, tenine kimi aldıysan, boynunda kimin kokusunu taşıyorsan, ne yaparsan yap gittiğin yol hep ona çıkar. Ben, bu dünyada bir adam sevdim. Şimdi her adımımı ona kavuşmak için atıyorum. Sen sen ol, avuçlarının içine bırakılan şansı sakın kaçırma. Burada yaşayacağın zaman yazılı çizili, her şeyden öte sınırlı. Sevdiğin adamla yaşayacaklarını sakın öteki dünyaya bırakma. İnsan sevdiğinin kıymetini en iyi kaybedince anlıyor. Ama her şey için çok geç olmadan, henüz gençken, ölümün soğukluğu aranızda değilken, gururun aşkının önüne geçmesine izin verme."

Bir kez daha alnımdan öptü. Gözlerimin önünde Demir'le yaşadıklarımız, mutluluğumuz, aşk ve tutkumuz belirdiğinde, sözlerinin yarattığı kapkaranlık gölge üzerime çöktü. Başımı sallayıp düşünmemeye çalışsam, direnişimde, Demir'i affetmeyişimde haklı olduğuma emin olsam da, kuşku, her şeyden öte korkunun soğukluğu beni iliklerime kadar üşütmüştü.

***

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca, kucağımda Sarp'la birlikte oturduğum yerden kalktım. Kapının açıldığını ve Demir'in tüm ihtişamıyla içeri girdiğini gördüğümde Sarp'ı usulca beşiğine yatırdım. Onun hemen yanımıza gelip, bakışlarını Sarp'ın

üzerinde şefkatle dolaştırdığını izlerken, boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. Aynı şefkati bana da göstermesi için yanıp tutuşuyor, ancak kendi ellerimle ördüğüm duvarların ötesine geçemiyordum.

"Nasılsınız?" diye fısıldadı ve önüme düşen saçları parmaklarının ucuyla arkaya attı. Duruşum dikleşip aklımdaki soru işaretleri kendini hatırlattığında, içimdeki şüphe beni rahat bırakmamıştı.

"İyiyiz. Daha yeni uyudu."

"Kaçırdım yani uyanık hallerini," dedi gülerek.

"Evet... Annenleri de kaçırdın. Seni sordular ama nereye gittiğini bilmediğimden bir şey diyemedim," dedim bu kadar küçük bir yalanın bir zararı olmayacağını düşünerek. Merakımı bir şekilde gidermem gerektiğini biliyor, nereye gittiğini, bu kadar saat nerede olduğunu söylemesi için deliriyordum.

"Annemler mi soruyor bunu, yoksa sen mi?" diye sordu. Dudakları taptığım şekilde, arsızca kıvrılmış, dokunmaya bayıldığım o çizgiler belli olmuştu.

"Ben neden sorayım? Talar Anne sordu. Senin nerede olduğun beni hiç ilgilendirmiyor," dedim dilimden dökülenler içimi acıtsa da umursamadan.

"Komiser bir arkadaşımla birlikteydim," deyişiyle duraksadım. Bakışlarım endişeyle yüzüne odaklanmış, devamını duymak için sabırsızlanmıştım. "Biraz bahçeye çıkalım mı? Sana anlatacaklarım var ve bu epey uzun sürebilir."

Başımı hızla salladım ve onun arkasından hızlı adımlarla odadan çıktım. Aşağıya indiğimizde Hasret Abla'dan Sarp'ın yanında durmasını rica ettik ve birkaç dakika sonra üzerimize paltolarımızı giyerek bahçeye adım attık.

"Ne anlatacaksın?" diye sordum kendime daha fazla hâkim olamayarak.

Kocaman şemsiyenin altında kuru kalan masaya doğru yöneldik. Sandalyelerden birine otururken, onun da tam yanıma oturmasını izledim. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladığında duyacaklarımı tahmin etmemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedikten sonra durmadı. "Sen de bu işin peşini bırak artık, Demir. İstediğin oldu işte. Savaş'ın ismini hak ettiği gibi aklamayı başardın."

"Olay artık sadece Savaş'ı temize çıkarıp kenara çekilmekten ibaret değil. O adam, hayatımı mahvetmesinin bedelini ödeyecek."

"Ne demek istiyorsun? Sıradan bir adam değil mi o? Dahası da mı var?"

"Var," dedikten sonra bakışlarımı dalgalı, masmavi denize diktim. "Çok fazlası var," derken bu saçma tesadüfü anlatmak için kendime zaman tanıyordum. Ancak bir şekilde onu bulup, yaptıklarının, sebep olduklarının cezasını çekmesini istiyor, bunun için yalnızca Gökhan'ın bana yardımcı olabileceğini biliyordum.

Nihayet hazır hissettiğimde sahildeki banklardan birine oturdum. Kalın paltomun yakalarını kaldırdım ve arkama yaslandım. "O adam... Tıpkı Savaş'tan koparttığı gibi, benim de mutluluğumu ellerimden çekip aldı," desem de aslında suçun en büyüğünün bana ait olduğunun farkındaydım. Yaşananları yüzeysel de olsa anlatırken, parmaklarımın ucunda cebimdeki kâğıdın ağırlığını hissediyordum. Kışın bembeyaz, masumiyeti andıran soğuğu içime işliyor, gözlerimin önünde Burcu'nun yüzü varken, istemsizce geçmişe taşınıyordum. Asıl mutluluğu ikimizin ellerinden çekip alanın ben olduğumu düşünmeden yapamıyor, içten içe yalnızca kendimi, öfkemi, kıskançlığımı suçluyordum.

∞

Annemleri ve kardeşlerimi geçirdikten sonra, beşiğinde mırıldanan Sarp'ı kucağıma aldım ve camın önündeki koltuğa oturdum. Hasret Abla hemen yanı başımda saçlarımı okşayıp, Sarp'a ve bana nazar değmesin diye okuyup üflerken, onun bu korumacılığına gülümsüyordum.

"Sayende uzun bir süre başımıza hiçbir şey gelmez, Hasret Abla."

Kaşlarını çattı ve gözleriyle sehpanın üzerindeki nefret ettiğim şerbeti işaret etti. "Bana laf yetiştirme de iç onu. Süt yapar,"

dedi ve bakışlarını sahte olduğunu bildiğim bir memnuniyetsizlikle üzerimde gezdirdi. "Hamileyken iyi olmuştun. Azıcık dolmuştu o kalçalar, göğüsler. Doğum yaptın, püf! Hepsi sönüverdi. Şöyle şekerli şeyler iç de geri gelsinler bari."

"Aşk olsun, Hasret Abla ama ya! Neden öyle diyorsun? Çirkin miyim? Göğüslerim de o kadar küçük değil ayrıca."

"Yok, canım!" dedi ve kıkırdayarak devam etti. "Seni beğenen böyle beğenmiş. Bana laf mı düşer?"

Bakışlarımı onun beni okumaya çalışır gibi bakan gözlerinden kaçırdım ve dudaklarımı Sarp'ın başına değdirdim. Onun mis gibi bebek kokusunu içime çekerken, Demir'in nerede olduğunu düşünüyordum. Birkaç saat önce dışarıda bir işi olduğunu söyleyerek çıktığını anımsıyor, ancak hâlâ neden gelmediğini merak ediyordum. Hemen sonra onu düşündüğüm için kendime kızıyor, beni daha birkaç günlük oğlumuzla yalnız bırakan bir adam için hayıflandığıma inanamıyordum.

"Güzelsin, güzelsin," dedi Hasret Abla ve saçlarımı bir anne edasıyla okşadı. "Demir de senin her haline bayılıyor zaten. Bakma sen benim laflarıma. Yaşlılık işte!"

Demir'le ilgili sözlerini duymazdan gelerek konuştum. "Yaşlı değilsin ki, Hasret Abla," deyişimle karşımdaki koltuğa oturmasını izledim. Sarp'ın başını şefkatle okşamasına gülümsedim. "Hasret Abla?" dedim dilimin ucuna gelenleri sormak için sabırsızlanırken.

"Söyle, gül güzelim."

"Senin... Ailen yok mu? Yani... Ne bileyim işte. Daha önce bu konuyu hiç konuşmadığımıza inanamıyorum ama seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ben aslında."

Dudaklarının kıyısında buruk bir gülümseme belirdi. "Yıllar önce evliydim, gül güzelim," dedi gözlerinde sevgi tüten ışıltılarla. "Kocam... İsmi Mahir'di. Beni el üstünde tutar, çok severdi. Bazen Demir'e baktığımda, görünüşünde değil belki ama tavırlarında Mahir'in gençliğini görürüm. O, Demir kadar yakışıklı bir adam değildi. Hoş, ben de sen değildim ya eskiden." Başını iki yana salladı gülerek. "Upuzundu. Bana bir sarıldı mı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu anın tadını çıkarmak ister gibi hemen yanlarına oturdum. Hemşirenin Burcu'ya ne yapması gerektiğini göstermesini izledim. Oğlumuzun minicik dudaklarıyla annesinin dolgun göğsünü kavramaya çalıştığını gördüğümde hafifçe gülümsedim. Ancak Sarp birkaç çekişin ardından mızıldanıp ağlamaya başlamış, bunun etkisiyle Burcu'nun da gözlerinin dolmuştu.

"Neden emmiyor?" diye sordu dudaklarını bükerken. Bu haliyle benim için küçük, masum bir kızdan farksızdı. Ve ben o kız için deli oluyor, onu kollarımda yeniden sarmak, tenini hissetmek, kokusuna bulanmak için çıldırıyordum.

"Emer, merak etmeyin. Henüz çok güçsüz... Anne sütünü emmek bebeklere her zaman zor gelir. Damakları kuvvetli olmadığından yeterince çekemezler. Ancak zamanla güçlenecek. O zamana kadar sürekli emzirmelisiniz. Bir şekilde doyacaktır o, endişelenmeyin," dedi ve Burcu'nun ikna olmasıyla devam etti. "Hadi o zaman, tekrar deneyelim."

Yalnızca saniyeler sonra Sarp göğsünü emmeye başladığında Burcu'nun gülümsemesi genişledi. Parmaklarıyla oğlumuzun başını okşarken, neredeyse unuttuğumu sandığım o meleksi gamzeleri dudaklarının kıyısında belirdi. Hemşirenin hafifçe geri çekilmesiyle dudaklarımı Burcu'nun alnına yasladım. Kulağına "Gamzelerini öyle özledim ki..." diye fısıldadığım anda tüm bedeni titremiş, bakışları benimkileri bulmuştu.

Masmavi gözlerindeki koyu ışıltılar aklımı başımdan alıyordu. Saçlarından ve teninden gelen gül kokusu burnuma doluyor, bana aylardır yaşadığım özlem dolu günleri hatırlatıyordu.

"Bebeğimiz bu gece yanınızda kalsın. Özel odada tutmamız için bir sebep yok, çünkü çok sağlıklı maşallah. Ben yine de sık sık kontrol etmek için gelirim," diyen hemşireye başımı salladım. Birkaç saniye sonra kapının kapanmasıyla odadan çıktığını anladım. Hemen sonra Burcu göğsünü aceleyle kapatırken, Sarp'ın kollarında uykuya daldığını fark ettim.

"Çok güzel, değil mi?" diye soran küçük kadınımın yüzüne baktım. Hafifçe gülümsedim ve sözlerini onayladım.

"Evet. Çok... Çok güzel," diye fısıldarken bakışlarımı pembeye boyanan yanaklarından alamıyordum. "Sen de dinlen biraz, küçüğüm. Bitkin düştün."

Bir an sanki bir şeyler sormak ister gibi dudaklarını araladı. Ancak hemen sonra itiraz etmeden Sarp'ı kollarıma bıraktı. Yan tarafımızdaki küçük beşiğe oğlumuzu yatırdığım sırada, Burcu yastığa başını koyup gözlerini kapatmıştı.

"Oğlum," diye fısıldadım işaret parmağımı ellerine uzatırken. Minicik eliyle parmağımı kavradığında güldüm. "Hoş geldin," dedim dayanamadan ve aynı sözcükleri karına da söyleyeceğimi anımsayarak devam ettim. "İyi ki geldin, oğlum. İyi ki hayatımıza geldin."

Parmağımı bırakmayan ufacık ellerinin üzerine küçük bir öpücük bırakırken, aramızdaki bağı hissedebiliyordum. Sevdiğim kadından bir parça, bir nefes uzağımdayken, eve döndüğümüzde her şeye yeniden başlayacağımızı düşünüyordum. Burcu'nun aramıza ördüğü duvarların az da olsa zayıfladığını aklımdan geçirirken, mutluluğun bir kez daha yakınımızda olduğundan şüphe duymuyordum.

***

"Demek utanmadan anlattı bir de her şeyi?"

Elimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim ve karşımda duran Gökhan'ın cevap vermesini bekledim. Boğaz'ın titreten soğuğunu içime çektiğimde, bu kez öfkemin beni ele geçirmesine izin vermeyeceğimin bilincindeydim.

"Evet... Her şeyi anlattı. İfadesi de işleme kondu. Bu zamana kadar, başka bir ismi olacağını düşünememiştik tabii. Kimliğinde Melek isminin olmaması da bizi fazlasıyla engelledi. Ama muhtemelen birkaç güne her şey sonuca varır, Savaş'la ilgili suçlamalar da düşer."

"Bir an önce bitmesini istiyorum ben de," dedim ve hemen ardından merakıma engel olamadım. "O adamın... Nerede olduğunu söyledi mi size?"

Gökhan'ın bakışları beni buldu ve kaşlarını çatarak konuşmaya başladı. "Söylemedi. Nerede olduğunu o da bilmiyormuş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben gideyim o halde," dedim ve onun birazdan bizimle olacağını düşünerek diğer kıymetlimi görmek üzere ilerledim. Daha birkaç saat önce hissettiğim korkudan eser kalmamış, ikisine de sahip olduğum için dünyanın en şanslı adamı olduğumdan emin hale gelmiştim.

***

Kalbim, hissettiğim heyecanla bedenimi terk etmek ister gibi atarken, adeta nefes alamıyordum. Burcu'nun kaldığı odaya ilk adımımı atarken içim titriyor, az önceki mutluluğu onunla paylaşmak, bunu bana yaşattığı için teşekkür etmek istiyordum. Tüm dünyaya baba olduğumu haykırmak için deliriyor, benliğimin aylardır misafir ettiği kapkara hüzünden bir anlığına sıyrıldığını hissediyordum.

Bakışlarım bembeyaz yatağın içinde bitkin ve gözleri kapalı bir şekilde yatan kadına değdiğinde durdum. Elimi sol yanıma, kalbimin hemen üzerine koydum. "Küçüğüm..." diye fısıldayarak yanına yaklaştım ve yatağın hemen yanındaki dar koltuğa oturup narin elini sıkıca tuttum.

Gözleri usulca aralandı ve ortaya çıkan maviler benimkilere odaklandı. Dudaklarından küçük bir hıçkırık fırlamış, gözlerinden kalbimi sızlatan iki damla yaş akmıştı.

"Küçüğüm... Ağrın mı var? Doktoru çağırayım mı?" diye sordum dudaklarımı alnına bastırarak.

"İyiyim..." diye fısıldadı ve başını iki yana salladı. "Sadece... Çok zordu. Çok canım yandı. O kadar korktum ki."

Yerimden kalktım ve yatağın kenarına oturdum. Hafifçe eğilerek alnımı alnına dayarken, tenime vuran ılık nefesini hissettim. "Özür dilerim. Sana bu acıyı yaşattığım için çok özür dilerim," derken dudaklarımı alnında, şakağında, ıslanan pürüzsüz yanaklarında dolaştırıyordum. Gözyaşlarının tuzu dilime değerken, çok uzun süredir hissetmediğim o huzurun geri döndüğünü düşündüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ardından. "Bu mutluluğu yaşattığın, bana o minicik, kusursuz varlığı verdiğin için teşekkür ederim, küçüğüm."

"Gördün mü onu?" diye sorduğunda elimi yanaklarında dolaştırdım. Başparmağımla alt dudağını okşarken, onu öpmek, dudaklarını dudaklarımın arasında kısıtırmak, özleminiyle yandığım o tadı yeniden duyumsamak istiyordum.

"Gördüm," diye fısıldadım bunu yapmak yerine. "O kadar güzel ki."

O sırada çalınan kapıyla Burcu'dan hafifçe uzaklaştım. "Gelin!" diye seslendim ve bakışlarımı Burcu'nun solgun yüzüne odakladım. Gözlerimi ondan ayıramadığım sırada odanın içinde cılız mırıltılar duyulmuş, hızla arkamı döndüğümde nihayet oğlumuzun burada olduğunu görmüştüm.

"Bu küçük beyin karnını doyurmamız gerekiyor," diyen hemşireye zorlukla gülümsedim. Gözlerimi kollarındaki minicik bedenin üzerinde gezdirdim. Hemen sonra Burcu'ya baktım ve onun hıçkırıklarını işittiğim anda sol tarafımda keskin bir sızı hissettim.

"Ah! Ama yapmayın, Burcu Hanım. Oğlunuz burada," dedi hemşire onu sakinleştirmeye çalışarak ve Sarp'ı nazikçe Burcu'nun kollarına bıraktı. Onun minicik bebeğimizi kokladığını, dudaklarının kıyısında göz alıcı bir gülümsemenin belirdiğini gördüğümde, içime sıcacık, şefkat dolu bir his aktı.

"Bu tatlı bebeğimizin ismine karar verdiniz mi?" diye soran hemşirenin sesiyle Burcu başını kaldırdı. Önce bakışları beni bulmuş, ardından yeniden gözlerini kaçırmıştı.

"Sarp," dedim bir an bile tereddüt etmeden. "İsmi Sarp olacak." Burcu'nun başını hızla bana çevirip öylece baktığını gördüğümde duruşumu bozmadım. Gözlerinde anlamını çok iyi bildiğim hisler saklıyken, bundan sonra asla onu kendi haline bırakamazdım.

"O halde size küçük Sarp'ımızı nasıl emzireceğinizi göstereceğim," diyen orta yaşlardaki hemşire duraksamadan Burcu'nun üzerindeki hastane giysisinin önünü açtı. Burcu'nun tereddüt okunan bakışları bir anlığına beni bulmuş, ancak hemşirenin yanında hiçbir şey söyleyemeyeceğinin farkına varmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Erken doğum düşüncesi bile aklımı oynatmama neden olurken, Burcu'nun içeride yapayalnız, tahmin edemeyeceğim sancılarla boğuşmasına dayanamıyordum.

Aradan kaç saat geçtiğini, koridorda ne kadar süre dolandığımı bilmiyordum. Etrafımdaki endişeli kalabalık zerre kadar dikkatimi çekmiyor, yalnızca o lanet kapının ardından gelebilecek herhangi bir habere odaklanıyordum. Tam beş saat olduğunu fısıldayan sesler duyuyor, her şeye kulaklarımı tıkamak, bir tek Burcu'nun sesini duymak istiyordum.

Geniş ikili kapının aniden açılması ve aralıktan ince bir silüetin belirmesiyle irkildim. Bakışlarımı tam karşımdaki kadına yönlendirdim. Onun ağzından çıkabilecek tek bir kelimeye bile muhtaç olduğumu düşünmüş, daha fazla beklemeye tahammül edememiştim.

"Karım nasıl?" diye sordum ve bakışlarımı onun doğru söyleyeceğine inandığım gözlerine odakladım.

"Karınız gayet iyi," diyen kadının başka şeyler söylemesini bekledim. Gözlerini kalabalıkta dolaştırıp gülümsemesi, ardından kulaklarımı uğuldatan o sözleri söylemesiyle koskoca bedenimin titrediğini hissettim. "Oğlunuz da aynı şekilde... Hatta erken doğuma rağmen kilosu da yerinde."

Gözlerimi usulca kapattım. İçimden *Oğlum!* diye fısıldarken, gülümsediğimin farkına varmamıştım. Kapattığım gözlerimi aralayarak, aklımdaki soruları hızla sıraladım. "Karımı ne zaman görebilirim? Ne zaman odaya alınacak? Doğum sırasında herhangi bir sorun oldu mu?"

"Sakin olun!" diyen ve anlayışla gülümseyen doktora sabitledim bakışlarımı. "Doğum bir hayli zorluydu, bunu bilmenizde fayda var. Annenin bünyesi oldukça zayıftı. Bebek de epey iri olduğundan, bizi çok uğraştırdı. Şimdi annemizi hazırlıyorlar içeride. Onu biraz toparlayıp odaya alacağız," dedi ve hemen ardından bakışları beni buldu. "Kendisini bir iki gün hastanede tutmamız gerekecek. Doğum sırasında kan kaybı yaşadı. Ancak normal doğum olduğu için hızlıca toparlanacaktır."

"Ne gerekiyorsa, her şeyin en iyisini yapın lütfen. İkisi için de..." dedim ve doktorun herkesi tebrik etmesinden sonra sırtımı duvara yasladım. İçimde durduramadığım bir devinim, önüne geçemediğim bir sevinç hissediyordum. Bir oğlum olduğunu tekrarlıyor, Burcu'yla ikimizden bir parçanın varlığını düşündükçe benliğimin sonsuz bir gururla dolduğundan emin oluyordum.

Tüm ailemizin tebriklerini de kabul ettikten sonra, Burcu için hazırlattığım geniş odaya ilerledim. Ancak tam o sırada içeri giren hemşireyle duraksamış, sözleriyle gülümsemiştim.

"Bebeğimizi görmek ister misiniz?" diye soran kadına baktım ve hızla yanıtladım.

"Evet. Şimdi görebilir miyim?"

"Tabii ki... Onu bebek odasında tutuyoruz enfeksiyon kapmaması için. Birkaç dakikalığına orada görebilirsiniz."

Hızlı adımlarla onu takip ettim. Başka bir bölüme geldiğimizde, önümüzdeki geniş kapıyla duraksadım. "Siz burada kalın," diyen hemşirenin hareketlerini izledim ve hemen ardından önünde durduğum cama yaklaştırdığı, küçük tekerlekli yatakla öylece kaldım. Gözlerimi hızla, karşımdakinin bir hayal olmadığından emin olmak istercesine kapatıp açtım. Ancak gördüğüm minicik bedenden, büyülenmiş bakışlarımı ayıramıyordum.

"Oğlum..." diye fısıldayarak elimi cama yasladım. Ona dokunabilme, kucağımda tutabilme isteğiyle adeta çıldırıyordum. Mavi tulumunun içinde kusursuz görünen bebeğime bakarken, dünyanın en güzel varlığının bana bahşedildiğini düşünüyordum. "Oğlum..." diyordum soluk soluğa. İçimde mutluluk tüten sarsıntılar hissediyor, Burcu'nun onun için düşündüğü ismi hatırladıkça gülümsemeden duramıyordum. "Sarp!" diye inledim ve onun minicik kollarını, bacaklarını boşluğu tekmelermiş gibi oynattığını gördüm. Bu manzarayı ömrümün sonuna kadar izleyebileceğimi düşünürken, oğlumu sıcağımda tutacağım, koynumda uyutacağım anların hayalini kuruyordum.

"Bebeğimizi birazdan odaya çıkaracağız. Annemiz çoktan odaya alınmıştır," diyen hemşireye döndüm ve söylediklerini idrak ettiğimde başımı salladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kasılma hissettiğim anda kaşlarımı çattım. "Melek onun adı... Feyza değil."

Demir aniden döndü ve yüzünde bariz bir şok ifadesiyle bana baktı. "Melek mi?" diye fısıldadı ve ardından her yeri inletecek kadar yüksek bir sesle bağırmaya başladı. "Seni o otele çağıran Melek, bu mu?" diye kükredi onun üzerine yürürken. "Savaş'ı o hale getirdiğin yetmemiş gibi, bir de karıma mı bulaştın, Allah'ın cezası?"

"Demir!" diye çaresizce inleyen kadını işittim aniden. Onun Demir'i nereden tanıdığını anlayamıyordum. Demir'in sözlerini kavrayamıyor, Melek'in onunla nasıl bir ilgisi olabileceğini kestiremiyordum.

Belimden bir kez daha vurup geçen acıyla inledim. Ellerimi karnıma doladım ve hafifçe eğildim. Soluklarım hızlanıp, sırtımdan buz gibi bir ter boşalırken, etrafta yankılanan tartışma seslerini duyuyordum. Melek'in bebeğinin ağlayışı kulaklarıma doluyor, gözlerimden o anda çektiğim acıyı zerre kadar yansıtmayan yaşlar dökülürken doğrulmaya çalışıyordum. "Bebeğim..." diye inliyordum durmadan. Belimdeki acı kasıklarıma da vuruyor, içimin adeta oyulduğunu hissediyordum.

Art arda vuran sancılar görüşümü karartıp soluğumu kestiğinde, son bir gayretle "Demir!" diye bağırdım. Belimde, kasıklarımda ve karnımdaki keskin, öleceğimi düşündüren acıdan başka bir şey hissedemiyordum. "Bebeğim..." diye fısıldadığım anda kollarımdaki sert ve güçlü tutuşun farkına vardım. Soluk soluğa "Bebek geliyor," dedim ve onun yüzüme korkuyla baktığını gördüm. Bir an sonra bahçede kendi çığlığımın yankılandığını duymuş, Demir'in beni kucakladığını hissettiğimde hıçkırıklarımı serbest bırakmıştım.

∞

Issız hastane koridorunda, doğumhanenin önünde ilikle-rime kadar hissettiğim korkuyla dolanıyordum. Kulaklarımdan Burcu'nun acı dolu çığlıklarını atamıyor, gözlerimin önünden yüz ifadesini silemiyordum. İçeride yapayalnız o sancıları çektiğini düşündükçe öleceğimi hissediyor, korkuma daha birkaç

saat önce yaşadığım şok karışırken ne yapacağımı bilemiyordum. Burcu'nun Melek diye hitap ettiği o kadının, aylardır aradığımız Feyza olduğunu fark ettiğimde, kavradığım gerçekle başa-ğan ayağa sarsılmıştım. Çağlar'ın saçma bir rastlantıyla burada da hayatımızın içine sızdığını, Savaş'ın durumunda dolaylı da olsa parmağı olduğunu düşündükçe daha çok bileniyordum.

Arkamda işittiğim ayak sesleriyle döndüm ve Buğra'nın geldiğini fark ettim. "Herkese haber verdin mi?" diye sorduğum anda, omzumdaki destek veren dokunuşunu hissettim.

"Verdim, merak etme. Birazdan burada olurlar," dedi. Elimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirirken devam etti. "O kadını da Gökhan'a emanet ettim. Önce ifadesi alınacak, sonrasında ne olup bittiğini Gökhan haber verecek."

Dişlerimi öfkeyle sıktım ve yalnızca karnıma bebeğime odaklanmaya çalıştım. O kadınla ilgili konuyu daha sonra halledecektim. Ancak Çağlar'ı bulmak için çıldıran yanımı bastıramıyor, nerede olduğunu öğrenebilmek için zaten bir adam tutmuş olsam da, bu araştırmayı daha da hızlandırmam gerektiğini düşünüyordum.

"İçeride olmak istiyorum," dedim ve bunun imkânsızlığını düşündüğüm anda hızla ayağa kalktım. Koridorda sıkıntı ve endişeyle volta atarken, sanki zaman hiç geçmiyordu. "Neden kimse bir şey söylemiyor? Ne yapıyorlar içeride?" diye bağırdım.

"Merak etme, birazdan bilgi verirler," dese de duymadım. Saçlarımı hırsla çekiştirdiğim sırada karşıdan gelen kalabalığa odaklandım. Beliz'in ağlayarak bana doğru koştuğunu görmüş, saniyeler sonra onu kollarıma almıştım.

"İyi mi? Bir şey söylediler mi?" diye hıçkırdı. Bakışlarındaki korku elle tutabileceğim kadar canlıydı.

"Kimse bir şey söylemedi henüz," dedim dişlerimin arasından ve doğumhanenin kapısına yaklaştım. Kapıdaki minik pencereden içeriyi görmeye çalışsam da, bunun boşuna olduğunu anlamıştım. "Çok erkendi," diye fısıldadım kendime engel olamayarak. Aklımda türlü düşünceler dolanmaya başlamış, sevdiğim kadını sağ salim görmek için çıldıran yanımı bastıramamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona baktım. "Umurumda bile değil. Kimsenin benimle ilgilenmesini istemiyorum. Tıpkı seni de istemediğim gibi..."

"İsteyeceksin, küçüğüm," dedi ve çenemi hızla kavrayarak yüzünü bana yaklaştırdı. Bakışları az önceki o kıskanç halinden sıyrılarak tutkuya bulandığında dudakları kıvrıldı. Dudaklarıma doğru fısıldamış, beni bir kez daha olduğum yerde sarsmayı başarmıştı. Ancak, "Beni tekrar eskisi gibi delicesine isteyeceksin," dedikten sonra uzaklaşmış, beni öylece tek başıma bırakmıştı.

Aylar sonra...

Soğuk bir kış gününün tertemiz havasını içime çekerken, karnımdaki kıpırtıların arttığını hissediyordum. İki gündür devam eden kasılmalar ara ara kendini hatırlatıyor, ancak daha epey erken olduğunu düşününce unutmaya çalışıyordum. Koskoca yedi ayı geride bırakırken, bebeğimi görmek, onu kollarıma almak için sabırsızlanıyor, adeta günleri sayıyordum.

"Üşüyeceksin dışarıda. Gel de yemeği hazırlarken gözümün önünde ol, gül güzelim," diye bağıran Hasret Abla'ya baktım. Gülümseyerek el salladım ve bahçedeki koltuktan belimde hissettiğim ağrıyla kalktım. Tüm gün içeride kapalı kalmaktan hoşlanmıyordum. Hava almak istiyor, bazen kızlarla dışarı çıksak da evde olduğum günlerde olabildiğince bahçede vakit geçirmeye dikkat ediyordum. Sıkıca giyindiğimde bebeğimin üşümediğini biliyor, temiz havanın ikimize de iyi geldiğini düşünüyordum.

Birazdan Demir'in gelebileceğini düşününce kaşlarımı çattım. Bu süre zarfında neredeyse her günümüzün aynı geçtiğini, sıklıkla beni öfkelendirmeyi başardığını düşündüm. Tüm itirazlarıma, onu kendimden uzaklaştırmak için çabalamama rağmen vazgeçmemiş, içime sızabilmek için her açığını kullanmıştı. Ancak içimdeki kırgın gururum aşkıma galip gelmiş, can acımı bana durmadan hatırlatmıştı.

Tam içeri girmek üzereyken kapıdan gelen sesle duraksadım. "Burcu!" diye seslenildiğini işitmemle arkamı dönmüş, karşımda gördüğüm siluetle öylece kalakalmıştım.

"Melek..." diye fısıldadım tedirginlikle ve ona doğru bir adım attım. "Ne işin var senin burada? Nasıl buldun evimi?"

Kucağındaki, artık iyice büyümüş olan bebeği sıkıca sardı. Gözlerimden çekmediği bakışlarında pişmanlık ve açıkça görebildiğim bir korku vardı. "Nasıl bulduğumun bir önemi yok," dedi ve burnunu hafifçe çekip devam etti. "Senden özür dilemeye geldim."

Dudaklarından dökülenlerle irkildim. Elimi karnıma dolarken, bana tuzak kurdukları o berbat günü hatırlıyordum. "Bunun için çok geç kalmadın mı?" derken, içimde tarifsiz bir acı hissediyor, o günün sebep olduğu felaketi düşündükçe tüm nefretimi karşımdaki kadına kusmak istiyordum.

"Biliyorum. Çok geç kaldım. Ama yapamadım, Burcu."

Duruşumu dikleştirdim. "Özrünü dilediğine göre gidebilirsin, Melek. Artık seninle konuşacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum," dediğimde bana doğru bir adım daha atınca, ellerimi istemsizce karnımda birleştirdim.

"Senin de bir bebeğin olacak," dedi ve hızla devam etti. "İnsanın bebeği için neler yapabileceğini tahmin edebilirsin artık. Ona zarar vermesin diye yapmak zorundaydım. Seni oraya çağırmamı istediğinde itiraz edemedim, Burcu. Oğlum onun ellerindeyken, başka seçeneğim yoktu."

"Bunları konuşmanın artık anlamı yok, Melek. Her şey geride kaldı."

"Var! Benim için anlamı var. İçimdeki vicdan azabı beni rahat bırakmıyor. Beni affettiğini duymaya ihtiyacım var," dediği anda bahçenin içinde gür bir ses yankılandı.

"Feyza!" diye bağıran Demir'e şaşkınlıkla baktığımda, içimde anlamsız bir sıkıntı vardı. "Sen ne yüzle gelebiliyorsun bu eve?" diye kükreyerek, hızlı adımlarla yanımıza geldi. Bakışları Melek'in ve kucağındaki bebeğin üzerindeydi. Gözlerindeki saf nefreti görüyor ancak neler olduğunu anlayamıyordum.

"Neler oluyor?" dedim ikisine de bakarak. "Neden Feyza diyorsun ona?" Ardından bir adım attım ve belimde ani bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bence hâlâ taş gibisin, canım," diyen Binnur'un koluma girip, hemen sonra Buğra'yı yakınımdan itmesine güldüm. Avucunu Buğra'nın elini çektiği yere, karnıma dokundurduğunda ise az da olsa mutlu olabildiğimi biliyordum.

"Beliz gelmeyecek mi?" diye sordum merakla. Onun da mutlaka hemen her gün yanıma uğradığını düşünüyordum.

"Birazdan gelir. Yol üzerinde bir yere uğrayacaktı."

"Peki o halde... Ben Hasret Abla'ya söyleyeyim de çayın yanına bir şeyler hazırlayalım."

Tam o sırada arkamdan, "Sen hiç gelme, gül güzelim. Ben her şeyi hazırlarım," diye seslenen kadına baktım. Göz ucuyla Demir'in Buğra ve Binnur'la selamlaştığını fark etmiş, ardından gözlerinin bana değdiğini hissettiğimde sinirlenmeden yapamamıştım.

Salondaki geniş koltuklara oturduğumuzda kimseye bir şey belli etmemek için çaba harcıyordum. Demir'in sözlerine zoraki yanıtlar veriyor, aramızın bozuk olduğu anlaşılmasın diye adeta çirkin bir oyun oynuyordum. Ancak bunun için kendime engel olamıyor, ardı arkası kesilmeyecek sorulardan kurtulabilmek için başka bir yol bulamıyordum.

Saatler sonra Beliz de bize katıldığında, benim hamileliğimin konuşulduğu, bebeğin nasıl olacağının tartışıldığı uzun bir sohbet içerisindeydik. Çoğunlukla bu konuda bile Binnur ve Buğra'nın çekişmelerini dinlemiştik. Ancak Buğra'nın Binnur'a bakarken gözlerinin koyulaşması, Beliz'le ikimizin dikkatinden kaçmamış, hallerinin ne olacağına duyduğumuz merakla sinsi bir şekilde gülümsemiştik.

Tam gitmek için ayaklandıklarında, gece boyu sormayı unuttuğum soruyu Beliz'e yönelttim. "Sen gelmeden önce nereye uğradın, Beliz?" dediğimde, bakışlarının biraz tedirginleştiğini fark ettim. Hemen sonra verdiği yanıtla da, Demir'in yanımda gerildiğini hissetmiş ancak bakışlarımı ona çevirmemiştim.

"Emre'yle buluştum."

"Neden?" diye sordum merakla. "Senin Emre'yle ne işin olur?"

"İşte öyle hal hatır sormak için buluşmak istedi. Sana da selam söyledi."

"Sağ olsun," dedikten sonra, ayaküstü birkaç dakikalık sohbet etmemizin ardından onları geçirdik. Daha kapı kapanır kapanmaz Demir'in elleri bana uzanmış, ikimiz de hızla göz göze gelmiştik.

"Beliz neden buluşuyor o herifle?" dedi dişlerinin arasından, bakışlarından anlaşılabilecek bir öfkeyle.

"Söyledi ya işte! Görüşmek istemiş."

"Bunun palavra olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye tısladı. Beni kendine doğru çekerken masmavi gözlerinde o tanıdık kıskançlık kokan öfke vardı.

"Ben bir şey bilmiyorum," dedim onu itmeye çalışarak. "Senin ne bildiğin ya da kafanda ne kurduğunla da ilgilenmiyorum."

"Benim kafamda bir şey kurduğum yok. O herifin sana karşı boş olmadığından eminim. O gece annenle babanın davetinde sana nasıl baktığını gördüm."

"Bundan bana ne? İnsanların bakışlarına da mı engel olacaksın?"

"Olacağım! Bakamaz sana... Sana öyle istekle, bir şeyler hisseder gibi bakamaz!"

"Nasıl engel olabilirsin ki buna?" diye bağırdım onun bu saçmalıklarına daha fazla dayanamadan. "İnsanların hislerine de mi karışacaksın?"

"Eğer konu sensen..." dedi ve eli saçlarımın arasına dalarken devam etti. Dudakları bir nefes yakınımda, yüzümü biraz yaklaştırsam dokunabileceğim mesafedeydi. "Her şeye engel olurum. İnsanların hislerine de, bakışlarına da..."

"Kes artık şunu! Kıskançlıkların da, saplantıların da umurumda değil. Gerçekten şu anda bunu konuştuğumuza inanamıyorum. Kocaman karnımı görmüyorsun galiba sen? Hangi adam hamile bir kadınla ilgilenir?"

"Ne oldu? Üzüldün mü? İlgilenmelerini mi isterdin?"

Kolumu sinirle ondan kurtardım ve geriye doğru bir adım attım. Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak, öfkeli bakışlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burada, seninle olacak," derken hamileliğimin hayallerimden ne denli uzak olduğunun farkına varıyordum.

Bir kez bile aşermeden, nazlanamadan, sevdiğim adamla bebeğimizle ilgili hayaller kuramadan geçiriyordum günlerimi. Demir'e duyduğum özlem iyice artarken nefes alamıyor ancak yaptıklarını da bir türlü gözlerimin önünden atamıyordum. Kırgınlığım, kızgınlığım bana aman vermezken, bebeğimin üzüntümü hissetmemesi için kendimi toparlamaya, güçlü olmaya çalışıyordum.

Kapının usulca açıldığını duyduğumda gözlerimi kapattım. Yatakta kıpırdamamaya, uyanık olduğumu belli etmemeye çalıştım. Yalnızca birkaç saniye sonra yataktaki hareketi fark etmiş, Demir'in burada olduğunu, burnuma dolan âşığı olduğum kokudan anlamıştım.

"Küçüğüm..." diye fısıldadığı anda içimin titrediğini hissettim. Bu sözcüğü duymakla, beni nasıl sevdiğini, bana nasıl dokunduğunu, kulağıma fısıldadıklarını hatırlamakla mahvoluyordum. O bana her böyle söylediğinde içinde bulunduğumuz durumu kabul edemiyordum. Bu uzaklık, aramızdaki dipsiz uçurum canımı yakıyor, bir zamanlar kollarında sıcacık olduğum adamın yokluğuyla üşüyordum.

Yanıma uzandı ve arkadan bana sıkıca sarılıp, elini karnımın üzerine bıraktı. Omuzlarıma, saçlarıma küçük öpücükler konduruken, solukları, erkeksi vücudunun ısısı benliğime sızıyordu.

"Şu anda..." diye inledi dudaklarını omuzlarımda dolaştırırken. "Dudaklarımda hâlâ senin tadın var." Ellerini karnımın üzerinde dolaştırdı ve hemen ardından üzerimdeki tişörtü sıyırarak dokunuşunu çırılçıplak tenime değdirdi. "Parmaklarımın ucunda sıcaklığını hissediyorum. İnsan aşktan delirir mi bilemiyorum ama ben aklımı kaybetmek üzereyim. Beni affetmen için, öl desen ölebilecek haldeyim," dediğinde bedenim titredi. Dişlerimin arasından kesik bir soluk çektiğimde, gözlerimin önünde Demir'in olmadığı bir hayat belirdi. Bunun düşüncesiyle bile nefesim kesilmiş, kalbim, ruhum böyle bir dünyanın varlığını reddetmişti.

"Hani kıskanıyorsun ya beni, tıpkı bugünkü gibi... İşte o zaman içimden seni sıkıca sarmak, en kuytularımda saklamak, her an kollarımda tutmak geliyor. Senden başkasına kör olmanızca seni, senin tenini, kokunu arzuluyorum. Beni affedecek gün, başka yol göremiyorum, küçüğüm. Yoksa... Hayatın benim için biteceğini biliyorum," dedi ve yavaşça benden uzaklaştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Uyanık olduğunu biliyorum. Sadece beni duy, küçüğüm. Pişmanlığımı, senin canını yaktığım kadar yandığımı anla."

Birkaç saniye sonra odadan süzülürcesine çıktığında, sıcaklığını da beraberinde götürmüş, beni yalnız bırakmıştı. "Bana yol göster, bebeğim," diyerek karnımı okşadığımda yeniden güçlü bir tekme hissetmiş, hissettiğim aşk kalbimi dörtnala koşturarak kendini hatırlatmıştı.

***

Kapının çaldığını duyduğumda mutfaktan seri adımlarla çıktım. Tam o sırada Demir'in aşağıya indiğini gördüğümde kaşlarımı çattım. Ona bakmadan kapıya doğru ilerledim ve hızla açtım. Ancak karşımda birbirleriyle didişmek için adeta fırsat kollayan ikiliyi görmeyi beklemiyordum.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek ve içeri girmelerini bekledim. Binnur'un çatık kaşlarının altından Buğra'ya baktığını fark ettiğimde, kıkırdayışıma engel olmayı denedim.

"Bana onunla aynı cümlede hitap dahi etme, lütfen," diyen kuzenime sıkıca sarıldım. Buğra'nın bakışlarının Binnur'un üzerinde gezindiğini gördüğüm anda ise, kaşlarımı merakla kaldırdım.

"Hoş geldin, Buğra."

"Hoş buldum, güzelim. Nasılsın bugün?" diye sordu beni yanaklarımdan şefkatle öperken. Hemen ardından elini artık iyiden iyiye büyümüş karnıma koydu. "Bu tatlı şey çok yoruyor mu seni?"

"İyiyim. Artık iyice şiştim gerçi ama idare ediyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ah! Ama doğru! Ben buradayken Şule Hanım'la rahat hareket edemezsiniz, değil mi?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve elini hızla saçlarıma daldırdı. Dudakları bir nefes uzağımda durdu ve ondan uzaklaşmama izin vermeden fısıldadı. "Kıskanıyor musun?"

"Kıskandığım falan yok!" diye tısladım ve kendimi geri çektim. Dokunuşlarının üzerimde yarattığı etkiden sıyrılmaya çalışsam da, bunun imkânsız olduğunun bilincindeydim. İçimdeki öfke ve kırgınlığa, ona karşı duyduğum özlemin karıştığını kabullenmiştim. "Ne yaparsan yap!" dedim kalbimi sıkıca saran demirden pençelerden kurtulamadan. "Umurumda bile değilsin."

"Ama sen benim umurumdasın. Sen ve bebeğimiz, bu hayatta önemsediğim tek şey. Çalışmayacaksın, Burcu! Sana yemin ederim, gerekirse güvenliğe seni şirkete sokmamaları için emir veririm. Sadece iyi, sağlıklı olabilmen için her şeyi yaparım. Doğumdan sonra istediğin an işe başlarsın ama şimdi değil."

"Senden nefret ediyorum," derken gözlerimin işittiklerimle dolduğunu hissediyordum. Sözlerine bir an bile inanmıyor, Şule denen o kadının burada, Demir'in yanı başında olmasına tahammül edemiyordum. Ve aklımdaki can yakan sözleri dile getirirken, onu incitmekten başka bir şey düşünemiyordum. "Bu hassas koca sözlerinin zerre kadar bile değeri yok gözümde. Bu berbat evliliğin bir an önce bitmesinden, seni hayatımdan tamamen çıkarmaktan başka bir şey istemiyorum."

Çenesi kasıldı ve şakağındaki damar belirginleşti. Kolumu sertçe tuttu ve beni kendine doğru çekti. Bir eli saçlarımın arasına dalıp yüzümü kendininkine yaklaştırmış, dudaklarının arasından sızan ılık nefesi tenimi yalayıp geçmişti. "Asla olmayacak böyle bir şey! Bensiz bir hayat yaşamayacaksın!" dedikten sonra yüzümü hafifçe kaldırdı. "Evliliğimiz bitmeyecek, Burcu. Son nefesimize kadar bana görünmez, kopmaz bağlarla bağlısın."

"Bitecek!" diye bağırdım ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ancak güçlü tutuşundan kurtulamadım. Sıcaklığı tenime sızarken hızlanan nefesini hissediyordum. Solukları benimkilere karışıyor, kaçacak yer bulamıyordum. Kaçmak istediğimden de

emin değildim gerçi. Yüzümü göğsüne gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamakla, canını acıtmak arasında sıkıştığımın farkına varıyordum. "Canımı yakan bir adamla evli kalmayacağım."

"Bitmeyecek! Bunu kabul edecek ve bir daha dile getirmeyeceksin!" diye hırladı ve iki kolumu da sıkıca tuttuğu anda dudaklarını hızla dudaklarıma bastırdı. Hırpalayan, yağmacı dudaklarına geçit vermem olanaksızdı. Ancak tenimde hissettiğim sıcaklık beni mahvetmiş, benliğimi saran tutku, unutmamak için direndiğim öfkeme karışmıştı. Dudaklarını benimkilerden nefes nefese ayırdığında, "Âşığım sana," diye fısıldadı ve alnıma ıslak, sıcak bir öpücük bıraktı. Son sözleriyle ondan hem nefret ettiğimi düşündürmüş, hem de iliklerime kadar işleyen aşkı bana bir kez daha hatırlatmıştı. "Nefret et, iğren, bağır, çağır, umurumda bile değil. Ama bu evliliği bitirebilecek gücün olmadığını sakın unutma. Sen benimsin. Kabul etsen de etmesen de bana aitsin. Senin de bana delice âşık olduğunu, hislerinin bir an bile azalmadığını biliyorum. Ben az önceki kıskanç bakışlarını görmüşken, bana karşılık vermemek için titreyen dudaklarını hissetmişken, beni hâlâ sevdiğini inkâr edemezsin."

***

Akşamın karanlığı odanın içindeyken, gözlerimden akan yaşlar yastığımı ıslatıyordu. Koskoca yatağın içinde üşüdüğümü hissediyor, yalnızlık ruhumu buza çevirirken, onu deli gibi özlediğimi düşünüyordum. Bugün şirkette söylediklerini, beni öpüşünü, sarışını unutamıyor, ancak orada olmama izin vermediğini hatırladığım anda çıldırıyordum. Tüm inkârlarıma rağmen kıskançlık beni ele geçiriyor, ne yapacağımı, tenimden benliğime sızan Demir'in izlerinden nasıl kurtulacağımı bilemiyordum.

Elimi karnımın üzerinde dolaştırdım ve aniden hissettiğim güçlü bir kıpırtıyla öylece kaldım. Gözlerimden akan yaşlar şiddetlenirken, hıçkırıklarla sarsılıyordum. "Bebeğim..." diye fısıldarken onun art arda gelen tekmelerini hissediyor, ancak o anda yapayalnız olmayı kabullenemiyordum. "Buradayım, bebeğim... Annen burada," diyordum iç çekişlerimin arasında. "Annen hep

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil. Ama benden bir adım öteye gitmene izin vermeyeceğim," dedikten sonra ayağa kalkmış, alnıma küçük bir öpücük bırakmadan hemen önce titrediğini hissetmiştim. Ancak gözlerinde gördüklerimin aşk olduğundan şüphe duymamış, kendimi affettirebilmek için yapacağı ve söyleyeceği her şeyi koşulsuz kabul etmiştim.

İyice büyüyen karnımda ellerimi dolaştırırken, karşımdaki ihtişamlı binaya bakıyordum. Yanımdan geçen herkese gülümseyerek selam verirken, Hasret Abla'nın sabahki sözlerini düşünüyordum. Çalışmak için doğru bir zaman olmadığını söyleyişini hatırlıyor, bu duruma daha da öfkeleniyordum. Ancak daha fazla evde durmayı reddediyor, bu acılı halimden uzaklaşabilmek, hâlâ güçlü olduğumu gösterebilmek için fırsat kolluyordum.

Geniş kapıdan içeri girdim ve asansörlere doğru yürüdüm. Duruşumun dik olmasına özen gösterirken, Demir'in insanlara ne anlattığını merak ediyordum. Hepsinin saygıyla ve biraz da mutlulukla bana baktığını fark ediyor, patronlarının hamile eşini görmekten memnun olduklarını hissediyordum. Ancak bu, Demir'e karşı daha da hırslanmama neden oluyordu.

Dakikalar sonra uzun zamandır uğramadığım odamın bulunduğu kata çıktım. Uzun koridorda ilerledim ve Gökçe'yle karşılaştığımda gülümsedim.

"Burcu Hanım, hoş geldiniz," diyerek coşkuyla yanıma gelen kıza baktım. Ve kendine engel olamayıp bana sıkıca sarıldığında aynı sevinçle yanıtladım.

"Hoş buldum, Gökçe. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Asıl siz nasılsınız? Hamilelik o kadar yakışmış ki size. Çok güzel görünüyorsunuz," dedi ve hemen ardından yanlış anlayacağımdan korkarak telaşla devam etti. "Yani zaten inanılmaz güzeldiniz. Ama bu haliniz... Demir Bey'in akşamları eve gitmek için neden sabırsızlandığı ortada," dedikten sonra kıkırdadı. Ancak tam o anda yanımızdaki kapının açılmasıyla duraksamış, kendini hemen toparlamıştı.

Şaşkınlıkla, "Burcu?" diyen adama baktım. Gözlerinde memnuniyetsizlik, hatta bir parça da öfke olduğunun farkındaydım. "Ne işin var senin burada?" deyişiyle irkilmiş ve hemen arkasından Şule'nin çıktığını gördüğümdeyse ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım.

"Bu şirketin çalışanı olduğuma göre, burada olmamdan daha doğal ne olabilir?" diye yanıtladım sinirle ve Buğra'nın da bize doğru geldiğini gördüm. Saniyeler sonra kendimi onun beni her zaman bir abi gibi saran kollarına bırakırken, Demir'in burnundan soluduğunu görebiliyordum. Burada oluşumdan hoşlanmayışını o kadının yanında bu kadar belli etmesinden nefret etmiş, aklımda bambaşka düşüncelerin belirmesine engel olamamıştım.

Buğra'yla kısa bir sohbet ettikten sonra, Demir'in hâlâ beni beklediğini fark ettim. Buğra'nın toplantı odasına Şule'yle birlikte girmesiyle hızla yanıma geldi. Kolumdan tuttu ve koridorun boş olmasının da etkisiyle itiraz etmeme fırsat tanımadan beni kendi odasına soktu. Kapıyı hışımla kapatıp öfkeli bakışlarını üzerime sabitlerken, içimden bu saçma davranışlarının hesabını sormak geçiyordu.

"Bu halde çalışmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından ve omuzlarımdan sıkıca tuttu. Kollarımı hışımla silkeleyip ondan uzaklaşırken, içimdeki sinir anbean artıyordu.

"Evet. Senin için bir sakıncası mı var?" dedim duruşumu dikleştirerek.

Derin bir nefes aldı ve fırtınalı bir denizden farksız mavi gözlerini karnıma odakladı. "Çalışmanı istemiyorum," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Sana fikrini sormuyorum."

"Fikrimi sormadığının farkındayım. Ama ben buna izin vermiyorum. Hamilesin, Burcu. Farkındasın, değil mi?"

"Hamilelik bir hastalık mı? Hamile kadınlar çalışamıyorlar mı? Evde hapis mi olacağım doğuma kadar?" diye bağırdım. Ardından yumruğumu göğsünün üzerine geçirdim ve çatık kaşlarının altından bakarak aklımdan geçenleri sıraladım. "Yoksa burada olmamı istememenin ardında başka bir neden mi var?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını kaldırdı ve dolu dolu olmuş bakışları benimkileri bulurken, dudaklarında ufacık, buruk bir gülüş belirdi. "Benden hiçbir zaman benim için canını vermeni beklemedim," diye fısıldadı. Gözlerinden tertemiz damlalar dökülürken, sessiz bir şekilde hıçkırdı. "Sadece beni kırıp dökmeden sev istedim."

"Sevdim. Çok seviyorum," diyerek burnumu gül kokulu saçlarına yasladım. Onu içime sokup her şeyden korumak ister gibi sararken, hissettiklerimi dile getirmeye çalışıyordum. "Ama ben... İncitmeden sevmeyi beceremedim, küçüğüm. Her bakıştan kıskandım seni. Ömrümün sonuna kadar tenine değen her gözden kıskanmaya devam edeceğimi biliyorum. Ama söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğim. Yalnızca bir şans..."

"Daha önce bu sözü defalarca verdin," derken duruşunu dikleştirdi. Ancak dişlerinin arasından, buz gibi bir öfkeyle söyledikleri, benden anbean uzaklaştığını hissettirmişti. "İncitmeyeceğini, hatta bana masal gibi bir hayat yaşatacağını söylemiştin. Bu sözü her verişinden sonra, hep bir öncekinden daha çok kırdın beni. Her şeye razıydım, senin böyle bir adam olduğunu kabullenmiştim. Ama sen bana öyle bir kâbus yaşattın ki, sana başka bir şans vermeyeceğim," dedikten sonra kollarımdan sıyrıldı. Etraftakilerin bakışları eşliğinde yerine oturdu. Soranlara başının döndüğünü söylese de, aramızdaki uçurum tam anlamıyla belli olmuştu.

Saatler sonra eve döndüğümüzde ikimiz de sessizdik. Hasret Abla'nın çoktan uyuduğu evin sessizliğinden belliydi. Burcu koridordaki ışığı yakıp merdivenlere doğru hızlı adımlarla ilerledi. Nihayet odaya girdiğinde kapının sesini duydum. Salonda öylece dururken ne yapacağımı bilemiyordum. Tek bir adım bile ilerleyemediğimi düşünüyordum. Her gece başımı yastığa onsuz koymaktan yorulduğumu hissediyor, çaresizlik denen bataklığın içine çekildiğimi biliyordum. Ancak bu gece onunla konuşmak istiyordum. Aramızdaki uzaklığa dayanamıyor, bağırıp çağırmasını bile duymaya razı geliyordum.

Derin bir nefes aldım ve hızlı adımlarla merdivenleri çıktım. Beklemeden kapıyı açıp yatak odasına girdiğimde, karşımdaki manzarayla öylece kaldım. Bakışlarım o büyüleyici siluete

değdiğinde zorlukla yutkunmuş, ayaklarımın beni ona sürüklemesine engel olamamıştım.

"Küçüğüm..." diye fısıldayıp bir nefes uzağına geldim. Gözlerim onun titreşen mavilerine mühürlenirken, ellerimi güzeller güzeli yüzüne değdirdim. Dokunuşlarım yüzünden boynuna, oradan omuzlarına ve son olarak aklımı başımdan alan çıkık karnına sürüklenmiş, içimdeki âşık adamı dizginleyememiştim. Ellerimi çırılçıplak karnında dolaştırmış, gözlerinden akan yaşları gördüğümde nefesimin kesildiğini hissetmiştim. "İkinize böyle dokunmak... Nasıl bir duygu, biliyor musun?" diye fısıldadığım an, dudaklarından acıyla kopan hıçkırığı işittim.

Başını iki yana salladı ve gözleri kapalı halde, "Uzak dur benden!" diye fısıldadı.

"Asla!" dedim onu ürküttüğünü fark ettiğim bir kararlılıkla. Ve bir an bile durmadan, karnını okşayarak devam ettim. "Senden asla uzak durmam. Duramam. Ben sensiz yapamıyorum. Sen de bensiz yapamayacağını göreceksin."

"Bana dokunmana dayanamıyorum!" diye bağırdı. Dudaklarından dökülen bu kısacık cümle, ruhumda tarifi imkânsız bir yara açtı. "Unutamıyorum. Gözlerimin önünden çekip alamıyorum o lanet anları. Ellerinin bana sanki canımı hiç yakmamışsın gibi dokunmasına katlanamıyorum."

Dizlerimin önüne çökmekten bir an bile çekinmedim. Aklımda bir süre önce aynen bu pozisyonda ona evlenme teklif edişim belirmiş, sözlerinin bana geri adım attırmasına izin vermemiştim. Dudaklarımı şişkin karnına değdirdiğim anda hıçkırıkları artmış, ancak kendimi çoktan o eşsiz dokunuşun büyüsüne teslim etmiştim.

"Sana ömrüm boyunca dokunmamaya razıyım demek, beni affetmen için bunu feda edebilmek isterdim. Ama her zaman bencil bir adam oldum, biliyorsun. Benim için aşk da, tutku da sensin... Her şeyimsin ve ben seninle ilgili hiçbir şeyde yetinmeyi bilemedim. Daha önce de defalarca söylediğim gibi hep daha fazlasını istedim. O yüzden pes etmeyeceğim, küçüğüm. Ne dersen de, istersen dokunuşlarımdan iğrendiğini söyle, umurumda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

aileleri oradayken, herkesin dikkati Burcu'ya, onun artık belli olan karnına yönelmişti.

Saatler sonra, havaların iyiden iyiye ısınmasının da etkisiyle bahçeye kurulan masanın etrafındaydık. Yemekler yenmiş, aileler birbirleriyle kaynaşmıştı. Burcu'nun babası Kenan Bey bile durumdan memnun görünüyordu. Aralarındaki buzlar tamamen erimese de, sorun yokmuş gibi davranıyorlardı. Gündemin baş konusu ise şüphesiz bebeğimizdi. Murat ve Aysun'un henüz ufacık olan oğulları Kuzey kadar inatçı olup olmayacağı tartışılıyor, hemen ardından cinsiyetinin ne olacağıyla ilgili iddialar kendini gösteriyordu.

"Sence kız mı olacak, erkek mi, abi?" diye soran Buğra'ya baktım. Hemen ardından gözlerim tam karşımda oturan Burcu'yu buldu ve bakışlarımı onun hafifçe dolduğunu fark ettiğim mavilerine sabitledim.

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim bunu. Sadece..." dedim ve bir an zorlukla yutkundum. O, başını önüne eğip göz temasımızı kestiğinde sözlerime devam ettim. "Annesi kadar güzel bir kız olmasını dilerdim sanırım. Gözlerinin, gülüşünün ona benzemesini isterdim."

Başını kaldırarak yeniden bana baktı. Uzun zamandır görmediğim gamzeleri yine belirmemişti. Oysa bu gece az da olsa mutlu olacağını düşünmüştüm ama yanıldığımı anlıyordum.

Bir an bahçede müthiş bir sessizlik oldu. Masanın etrafında oturan herkesin aramızdaki soğukluğu anladığına emindim. Ancak tam o anda Burcu'nun sözleri kulağıma doldu. Söyledikleri beni şiddetli bir deprem gibi sarsmış, boğazımdaki yumru nefesimi kesmişti.

"Ben..." dedi ve ardından yalnızca ufacık bir gülümseme oluştu dudaklarının kıyısında. "Erkek olacağını hissediyorum." Annem şefkatle omzuna dokunduğunda ona baktı. Sonra elini karnına koydu ve hafifçe okşadı. "İçime doğuyor sanırım, bilmiyorum. Ama ismini bile düşündüm." Herkes merakla ve sevinçle hangi ismi düşündüğünü sorarken yanıtladı. "Sarp, diyorum ona kendi kendime. Neden bilmiyorum ama bu adı ona

çok yakıştırıyorum." Bakışlarını annemden çekti ve bana döndü. "İsminin anlamıyla büyüsün istiyorum. Sert olsun, güçlü olsun. Hiçbir zorluk onu yıkamasın, hiçbir acı karşısında pes etmesin istiyorum," dedikten sonra başını iki yana salladı. Ağlamamak için direndiği ortadaydı. "Ama kız olursa sanırım başka bir isim bulmak gerekecek," dedi gülümseyerek. Bahçede müzik sesi duyulduğunda, babamın yanına geldiğini fark etti.

"O zaman ilk dansı gelinimle edeyim," diyen babamı bir an bile bekletmedi. Elini tutarak ayağa kalktı ve kendini babamın kollarına bıraktı. Birkaç kişinin daha dans etmek için ayaklandığını görürken, bakışlarımı Burcu'dan çekemiyordum. Onun babamın kollarında dans edişini izlerken, Daha birkaç ay öncesine kadar Cannes'da yaşadıklarımızı düşünüyordum. Orada benimle dans edişini, her gece gün ağarana kadar sevişmelerimizi... Aşkla bakışlarını, gülüşlerini, öpüşlerini... Her birini tüm canlılığıyla anımsıyor, avuçlarımın içinde tuttuğum kalbini paramparça ettiğimi düşündükçe can çekişiyordum.

Başımı iki yana sallayıp o ana dönmeye çalıştım. Bir an bile düşünmeden yerimden kalktım ve Burcu'nun yanına doğru adımlarımı hızlandırdım. Yanlarında durduğumda babama bakıp, "Karımı alabilir miyim?" dedim. Burcu'nun irkildiğini hissetmiştim ancak kimseye bir şey belli etmeyişiyle gülümsedim ve onu kollarımda sıkıca sardığım anda derin bir soluk aldım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım ve kollarımda rahatsız bir şekilde kıpırdanmasını izledim.

"Yapma..." dese de dinlemedim. Dudaklarımı alnına, şakaklarına değdirip gül kokusunu solurken, bedenindeki titreyişi hissediyordum.

"Neyi yapmayayım? Bunu mu?" diye inledim ve belini sıkıca kavrayıp diğer elimi yanağında dolaştırdım. "Yoksa bunu mu?" dediğimde gözleri kapanmıştı ve bunun etkisiyle onu kendime daha çok yasladım. "Seni nasıl sevdiğimi, senin için canımı bile düşünmeden verebileceğimi söylemeyeyim mi yoksa?" derken alnına ıslak, uzun ve özlem dolu bir öpücük bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekinmemiştim. Hatamı zaten kabul etmiş, karşılaşacağım her zorluğu göze almıştım. Ama bu süre içinde ne yaparsam yapayım, Burcu'nun duvarlarından içeri sızamamış, direncinin bir kez bile zayıfladığına şahit olmamıştım.

"Senin bu davette bir parmağın olabilir mi?" diye sordum yanımda dikilen Hasret Abla'ya ve elinin ayağının birbirine dolaştığını fark ettim.

"Yok canım! Benim ne alakam olacak. Annen artık tamamen buraya taşınmalarının şerefine bir şeyler düzenlemek istemiş."

Kaşlarımı merakla kaldırdım ve inanmamış gibi ona baktım. Onun aramızdaki buzları eritme çabasının farkındaydım. Ancak bunun başkalarının desteğiyle olmayacağını biliyor, bu yüzden de onu geri kazanabilmek için uğraşmaya devam ediyordum. Her gece mutlaka Burcu'nun yanına gidiyor, bazen o uyurken, bazen de uyanık olduğunu anladığımda kulağına pişmanlığımı, aşkımı, vazgeçmeyeceğimi fısıldıyordum. Zaman zaman onu kızdırarak her zamanki krizlerden birinin yaşanmasına neden oluyor, sonuç Burcu'nun beni kendinden uzaklaştırma çabaları olsa da yorulmuyordum. Her şeyin en beterini hak ettiğimi biliyor, kendimi ona affettirebilmek için delice uğraşsam da, ben kendimi kesinlikle affetmiyordum.

"Pek inanmadım," dedim ve saatime bakıp Burcu'nun nerede kaldığını düşündüm. "Ama yine de iyi oldu bu davet işi."

Hasret Abla hüzünlü bir gülümseyişle elini koluma koydu. "Bu gece orada, o kadar insanın içinde direnemez. Bu fırsatı kaçırma bence," dediğinde merdivenlerden gelen sesle durakladım. Bakışlarım yukarıya çevrildiğinde, gördüğüm manzarayla öylece kalmıştım.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye fısıldarken, gözlerimi onun hafifçe dolgunlaşmış bedeninde gezdirdim. Az da olsa belli olmaya başlamış çıkık karnına baktığımda, içimin aşkla titremesini engelleyememiştim. Bedenini saran siyah kısa elbiseyle kusursuz görünen kadına odaklandığımda, parmak uçlarımın ona dokunma arzusuyla alev aldığını hissetmiştim.

Ona doğru birkaç adım attım ve önünde birkaç basamak kalmışken elimi uzattım. Ancak öfke tüten bakışlarını gördüğümde elimi tutmayacağını anladım ve yolu gösterirken, arkasından derin bir nefes aldım.

Burcu yol boyunca suskundu. Sorduğum birkaç soruya, arabada Kerim de olduğundan kısa yanıtlar vermişti. Ancak bakışları benimkilerle buluşmamış, ona doğru attığım her adım reddedilmişti.

Araba annem ve babamın yeni aldıkları evin önünde durduğunda, Kerim hızla arabadan indi. Burcu'nun eli kapıya uzandığında, kolunu tutarak onu engelledim. "Dur," diye fısıldadığımda kaşlarını çatarak bana döndü ve kolunu tutuşumdan kurtarıp bakışlarını benimkilerle birleştirdi.

"Ne?" diye sordu tahammülsüzce.

Dudaklarım onun hırçın güzelliğiyle kıvrılırken, aklıma gelenleri dile getirdim. "İçeride... Herkes olacak, biliyorsun. Aramızdaki gerginlik mutlaka birinin dikkatini çekecektir."

"Aramızda basit bir gerginlikten fazlası olduğunu hâlâ anlayamadın mı?" dedi öfkeyle ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bunun etkisiyle yukarı doğru çıkarak açık yakasından kusursuz bir şekilde belli olan dolgun göğüsleri dikkatimi çekmişti. Karşımdaki manzarayla rahatsız bir şekilde kıpırdanmış, zorlukla yutkunurken bedenimin hızla sertleştiğini hissetmiştim.

Sorusunu yanıtlamadan devam ettim. "Bu durumu anladıklarında onların da huzuru kaçacaktır. Bunu umursamıyorsan, benim için de sorun değil. Ama eğer onların da üzülmesini istemiyorsak, bazı şeyleri belli etmemek için çaba göstermemiz gerekecek."

Başını dikleştirdi ve dudakları alayla kıvrılırken, bir kez daha canımı yakmasını beklediği sözleri söyledi. "Merak etme. Hiç kimsenin üzülmesini istemiyorum. Bir şey belli etmek gibi bir niyetim de yok. Ben yeterince acı çekerken, ailemin buna ortak olmasına göz yumacak değilim," dedi ve bir şey söylememi beklemeden arabadan indi. Hemen arkasından onu takip ettiğimde, evin içindeki kalabalık kapıda belirmişti. İkimizin de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam kapıyı açıp çıkmak üzereyken, belime sıkıca sarılan kollar tarafından durduruldum. Arkamdaki bir demiri andıracak kadar sert bedene yaslanırken, yakın zamana kadar oraya başımı koyup huzurla uyuduğumu anımsadım. "Bırak!" diye bağırırken saçlarımın arasına konan öpücüklerle hıçkırıklarım artıyor, karnımın üzerinde dolaşan parmaklarla hem onu itmek, hem de erkeksi sıcağında teselli bulmak istiyordum.

"Affet!" diye fısıldadı saçlarıma doğru ve kokumu içine çektiğini fark ettiğimde devam etti. "Çok seviyorum seni. Deli gibi âşığım sana," dedi boğuk sesiyle ve iç çekişleri kulaklarıma dolduğunda kollarını bir an bile gevşetmedi. "Geri almak için canımı bile verebileceğim bir hata yaptım. Affet beni," deyişiyle tüm bedenim iliklerime kadar titremişti. "Sana bakmadan, sana dokunmadan, kokunu hissetmeden nefes bile alamıyorum. Affet beni, küçüğüm. Canını yakmış olmaya dayanamıyorum. Ama izin ver... İzin ver unutturayım sana. İzin ver sarayım yaralarını."

Kollarının arasında döndüm ve bir anlığına içimi titreten o koku burnumdan içeriye dolduğunda, başımı kaldırarak bakışlarımızı birleştirdim. Kırmızıya kesmiş gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüğümde onu hafifçe ittim. Yüzünden okuyabildiğim pişmanlığı görmemek için gözlerimi kaçırdım ve duruşumu dikleştirdim. "Yapamam!" diye fısıldarken, yaşananların telafisi olmadığını biliyordum. "Gözlerimin önünde her an canımı yakışın, öfke ve nefret dolu bakışların varken, yapamam. Kulaklarımdan sözlerini, sadakatsizlikle suçlayışını silemezken, seni asla affedemem."

Geriye doğru bir adım attım ve bakışlarım onunkileri bulduğunda gözlerimi kaçırarak odadan çıktım. Arkamdan gelip gelmediğini umursamadım. Bedenim ondan uzaklaşmamın etkisiyle buz keserken, artık bittiğinin farkındaydım. En kısa zamanda, hatta bebeğimi kucağıma aldıktan hemen sonra bu evliliğin sona ermesi için elimden geleni yapacak, bu acıyla daha fazla yaşamayacaktım. Ona her baktığımda içimdeki aşk ve gurur birbirleriyle canhıraş bir savaşa tutuşurken, aramızdaki bağı koparıp un ufak etmiş adamın soyadını taşımayacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

∞

Her şeyden tümüyle soyutlandığım, yalnızca Burcu'ya odaklandığım günler geçiriyordum. Daha önce de farklı durumda olmadığımı hatırlasam da, bu kez her şeyin pişmanlıkla örülü olduğunu biliyordum. Sabahları erkenden işe gidiyor, kardeşlerime ve çalışanlarıma her şeyin yolunda olduğu izlenimini veriyordum. Bazen de iş yoğunluğundan zaman çabuk geçiyor, eve dönmek, karımı görebilmek için dakikaları saymaya gerek duymuyordum.

Geçtiğimiz haftalarda ilk iş olarak Çağlar'ın içeriden laf almasına yardımcı olan çalışanı bulmuştum. Şirketteki bir temizlik görevlisi olduğunu öğrenmiş, bunu yalnızca para için yaptığını anladığımda herhangi bir soruşturma açılmasına gerek duymadan, yalnızca işine son vermiştim. Çağlar'ın peşine taktığım adamlardan ise henüz bir bilgi alamamıştım.

Bazı günler Savaş'ı ziyarete gidiyordum. Artık ben de tıpkı doktorları gibi ümidimi kesiyor, bir daha uyanmayacağını düşünüyordum. Bu sırada o kadını bulmak, Savaş hakkındaki suçlamaları düşürebilmek için çalışmalar devam ediyor, ancak henüz bir sonuç elde edemiyordum. Gökhan da bana bu konuda yardımcı oluyordu. Ancak o kadın hakkında çıkan gaiplik kararı için şimdilik erteleme sağlanmış olsa da, çok zamanımız olmadığını biliyordum.

Burcu ise hamilelikteki riskli dönemi nihayet atlattığında artık dışarıya çıkmaya, kardeşleriyle vakit geçirmeye başlamıştı. Gerçi zaten o berbat olaydan haftalar sonra tüm aile Burcu'nun hamileliğini öğrenmiş, sıklıkla evimize uğrar olmuşlardı. Ancak bunun genellikle ben işteyken olması Burcu'yu her zaman rahatlatmış, Hasret Abla'nın söylediğine göre serbest hareket etmesini sağlamıştı.

Kardeşlerinin bizde olduğu bir gün benim de eve gelmemle gerildiğini hissetmiştim. Aramızda bir sorun olduğu Beliz'in gözünden kaçmamıştı. Onları mutfakta konuşurken yakalamış, Beliz neler olduğunu sorduğunda, Burcu hamileliğin onu yorduğunu bahane etmişti. Birilerine olanları anlatmasından

"İyi misin?" diye sordu sözlerimi umursamadan ve beni oturduğum yerden kaldırdı.

"Sana ne!" Parmak uçlarıyla saçlarıma dokunduğunda, dudaklarımdan mani olamadığım bir hıçkırık fırladı. "Seni ilgilendirmez benim iyi olup olmadığım. Git! Yalnız bırak beni! Kendi başımın çaresine gayet iyi bakıyorum."

"Baktığına şüphem yok," diye fısıldadı.

Yüzümü yıkarken saçlarımı toplamış, hemen ardından da havluyla tenimi kurulamaya başlamıştı. Havluyu elinden hışımla çektim ve yeniden hızlı adımlarla odaya girdim. "Şüphen yoksa gidebilirsin o halde," derken, arkamdan geldiğini hissetmiştim. Öfke dolu bakışlarla ona baktığımda, kendimi ağlamamak için zor tuttum. Üzerimde gezinen gözlerini ve o gözlerdeki ifadeyi görmek istemiyordum.

Odada durmaya devam ettiğini, hatta üzerindeki tişörtü çıkarıp attığını gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırsam da beni umursamadı.

"Giyiniyorum, küçüğüm," dediğinde o tek sözcükle boğazım düğümlenmişti.

"Burada giyinemezsin. Bu odada kalmanı istemiyorum," dedim öfkeyle ve yatağın köşesindeki sabahlığı alıp üzerime geçirdim. Yeniden, onu soyunurken görmemek için adımlarımı banyoya yönelttiğimde, Demir'in devasa vücudu tarafından engellendim.

"Ne demek bu odada kalmanı istemiyorum?" diyerek yüzüme baktı. Ancak çırılçıplak, sertliğini hâlâ avuçlarımda hissettiğim kaslı göğsü, dokunabileceğim kadar yakındaydı. Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve bakışlarımı onun gözlerine sabitledim. Orada gördüklerim beni bir kez daha sersemletirken, çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

"Cümlenin anlamı gayet açık. Bu odada kalmanı istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Bana bakmanı, yakınımda olmanı istemiyorum."

"Bense sana bakmak için çıldıran gözlerime söz geçiremiyorum."

"Bakma!" diye bağırdım. Gözlerimden akan yaşları durduramazken, yumruklarımı hiç acımadan sert göğsüne vurmaya başladım. "Bakma bana, bakma!" dedim bir kez daha ve kollarının iri ellerı tarafından yakalandığında durmak zorunda kaldım.

"Yapamam," diye fısıldadı dudakları bir nefes uzağımdayken. "Sana bakmadan duramam. Sen olmadan yaşayamam."

Histerik bir kahkaha atarak onu tüm gücümle ittim ve kendimden uzaklaştırdım. "Ben sensiz yaşayacağım ama. Sadece bebeğim var benim için bundan sonra," dedim dişlerimin arasından. Ve bir anda yüzümü avuçlarının arasına almasıyla öylece kaldım.

"Benim bebeğim o. Bizim bebeğimiz. İkiniz de benimsiniz," dediği anda kendime, içimdeki acıya, öfkeye mani olamadım. Kalbimi yakıp kavuran bir hıçkırık dökülürken dudaklarımdan, dokunmaya kıyamadığım, bakmaya doyamadığım sert yüzüne tüm gücümle tokat attım. Elim tenine değdiği anda, benim canım iki misli acımış, ancak onun pişmanlık ve hüzün kokan gözlerini gördüğümde yeniden bağırmaya başladım.

"Bebeğin, öyle mi?" dedim alayla. "Annesine güvenmediğin, sadakatine inanmadığın, hiç acımadan canını yaktığın bebeğin mi? Başka bir adamın altına yatmakla beni suçlarken, şimdi karşıma geçmiş utanmadan bebeğim mi diyorsun? Nereden biliyorsun? Hani aldatmıştım seni? Senden olduğuna nasıl bu kadar eminsin, söylesene!" derken canını yakmak istiyordum. En az benim kadar kalbi acısın istiyordum. Ancak bunu düşündüğüm anda bile hıçkırıklara boğuluyor, sözler dudaklarımdan daha çıkar çıkmaz pişman olduğumu hissediyordum.

"Canımı bu sözler yakamaz benim," dedi dişlerinin arasından ve öfkesini dizginlemeye çalışarak devam etti. "Hepsini hak ettiğimi biliyorum. Seni bu kadar severken, bu denli incittiğim için ölümü hak ediyorum belki de. Ama o bebek bizim. Ne söylersen söyle, beni kendinden uzaklaştıramayacaksın. Vazgeçmeyeceğim. Affettireceğim sana kendimi."

"Asla!" diye haykırdım ve sözlerinin kalbime sızmasını engellemek istercesine hızla arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dakikalar sonra kapının kapanma sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Kalbimin tam üzerinde kocaman, nefes aldırmayan bir yük varken, Hasret Abla'nın tam karşımda durduğunu gördüm. Bakışlarından kızgınlık, kınama ama en çok da hüzün okunurken, daha fazla ona bakmaya dayanamadım. Kendimi yüksek, dipsiz bir uçurumdan aşağıya bıraksam, zerre kadar korku hissetmeyeceğimin farkındaydım.

"Girme içeri," dediğinde başımı kaldırdım. Oturduğum yerden kalkarken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Uykuya şimdi daldı. Kaç gündür mide bulantısından helak oldu zaten. Uyusun biraz."

"Kahvaltı etmedi ama. Aç mı uyuyacak?" diye sordum endişeyle.

"Merak etme... Acıkınca uyanır zaten. O kadardan bir şey olmaz," dedi ve kolumdan tuttu. Onunla birlikte aşağıya inerken, konuşmak istediği tavırlarından anlaşılıyordu.

Mutfaktaki masalardan birine oturdum. Çoktan hazırlanmış kahvaltıya gözümün ucuyla bile bakmadım. Boğazımdan hiçbir şey geçmiyor, yalnızca Burcu'yu düşünüyordum.

"Neden onun bu kadar canını yaktın demeyeceğim sana," dedi ve sesindeki öfke titreşimlerini bir an bile bastırmadan devam etti. "Onu burada, benimle tanıştırdığın gün, *Burcu benim için çok değerli,* demiştin. Onu üzmememi, kırmamamı istemiştin. Ama şimdi... Sen daha beterini yaptın."

"Dünyanın en iğrenç adamıyım ben. Ve kendimi nasıl affettireceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım çaresizce.

"Affettireceksin. Ne yapıp edip unutturacaksın ona her şeyi. İçinde ikinize ait bir can taşıyor o kız. Kendi bile küçücük daha... Sakın onu tek başına bırakma, Demir."

"Nasıl yaparım, Hasret Abla?" diye bağırdım. Hışımla yerimden kalkıp saçlarımı hırsla, nefretle avuçladım. Ama nefretimin yalnızca kendime dönük olduğunun farkındaydım. Taparcasına sevdiğimi, delircesine âşık olduğumu söylediğim kadını getirdiğim hali düşündükçe can çekişiyordum. "Affetmeyecek beni. Ben... Ben kendimi nasıl affedeceğim, onu bile bilmiyorum ki."

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sorduğunda ona baktım. Bu sorunun anlamsızlığını düşünsem de yanıt vermekten bir an bile gocunmadım. Boğazım düğümlenirken başımı sallamış, hissettiklerim soluksuz bırakmasa da duraksamamıştım.

"Çok... Şu anda bana *'öl, ancak o zaman seni affederim,'* dese ölebilecek kadar çok."

"O zaman düzelteceksin her şeyi. O kız sensiz mutlu mu olacak sanıyorsun? Çok kırgın, canı yanıyor, seni görmek istemiyor ama adını söylerken bile titriyor sesi."

"Düzelteceğim. Onsuz yaşamam imkânsız. Ama onun da bensiz olamayacağını göstereceğim," diye fısıldadım. Gözlerimi önümdeki uçsuz bucaksız yeşile çevirirken kararlıydım. Her şey henüz çok tazeydi belki ama Burcu'yu asla bir başına bırakmayacaktım. Ondan vazgeçmem zaten imkânsızken, bunu hissetmesi, aklından çıkarmaması için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Günler, hatta haftalar dur durak bilmeden geçip giderken, yalnızca uyuyor, yemek yiyor, çoğunlukla da yediklerimi çıkararak tüm enerjimi yitiriyordum. Özellikle sabah bulantıları beni mahvediyor, ancak bebeğim için her şeye dayanacak gücüm olduğunu da biliyordum.

Yine o sabahlardan birine gözlerimi açarken, midemden yükselen şiddetli bulantıyla yataktan fırladığım gibi kendimi banyoya attım. Bomboş midemde çıkaracak hiçbir şey olmasa da kasılmalar canımı yakıyordu. O berbat safranın tadı tüm ağzıma yayılıyor, tüm gün gitmeyeceğini bana bir kez daha hissettiriyordu. Her öğürmemde gözlerimden yaşlar akarken, kolumu kaldıracak halim kalmamıştı. Ancak tam o anda saçlarımda ve omuzlarımda hissettiğim dokunuşla irkilmiş, bakışlarım hızla yanımda dizlerinin üzerine çökmüş adama odaklanmıştı.

"Çık buradan!" diye bağırdım onu iterken. Her sabah etkenden giden adamın neden hâlâ evde olduğunu anlamamıştım. Ancak beni böyle pis bir halde görmesine katlanamamış, sanki her şey yolundaymış gibi dokunmasıyla çıldırmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantevy.org

"Güvenmez olur mu hiç? Güveniyor. Çok da seviyor seni," dedi Hasret Abla. Ama bu, Burcu'nun ağlayışlarını artırdı.

"Sevmiyor!" diye hıçkırdı. "İnsan sevdiğini incitir mi? Canını yakar mı?" dedikten sonra beni sarsan sözler hızla dudaklarından çıktı. "Bir kadın, bir adama her şeyini, masumiyetini, aşkını vermişken, o adam sevdiğini söylediği kadına zorla sahip olmaya kalkar mı?"

Yumruk yaptığım elimi dişlerimin arasına sıkıştırıp hırlasırdım. Yanan gözlerimi kapattım ve hak ettiğim sözlerin yarattığı depremle sarsıldım. "Bu kadarını hak etmemiştim?" deyişiyle gözlerimi araladım. İçimden çığlık çığlığa, *Hak etmemiştin!* diye haykırsam da, sesimin çıkmadığının farkındaydım.

"Ben zaten onundum ki. Kendimi hiç düşünmeden ona vermiştim. Ama o bana hiç sormadı. O gün... Melek'in beni çağırdığı otele gittim. *Çağlar'dan kaçtım, bebeğimi kurtarmam sana bağlı,* demişti bana. İnandım, hiç düşünmedim. Çağlar'ın minicik bir bebeğe zarar vermesini istemedim. Demir'e söylemek, haber vermek için şirkete gittim. Ama hoş olmayan konuşmalar geçti aramızda. Benim de kıskançlığım, alınganlığım nefes aldırmıyordu."

"İçindeki bu minicik can kendini hissettiriyormuş demek ki, gül güzelim. Hamileyken alıngan olur insan."

Derin bir nefes aldım. Burcu duraksamadan konuşmaya devam ederken, ellerim ikimizden bir parçayı taşıyan karnına dokunmak için sızlıyordu. Ama kendimi buna bile layık görmüyor, onu ve sevgisini hak etmediğimi düşünüyordum.

"Sonra ona hiçbir şey söylemeden çıktım şirketten. Taksiyle Silivri'ye gittim. Taksiciye de mutlaka beklemesini tembihledim. İçimde bir korku vardı. Bir önsezi belki de, bilemiyorum. Melek'in kaldığı odaya çıktım. Ama kapı açıldığında berbat bir sürprizle karşılaştım. Çağlar karşımdaydı. Sesimi çıkaramadan beni kolumdan tutup içeriye aldı. Elini de bağırmamam için ağzıma kapattı. Tam bir saat tuttu beni o odada. Melek de oradaydı bebeğiyle birlikte. Belli ki tuzak kurmuşlardı ama ben anlamamıştım."

"Dokundu mu sana? Teşebbüs etti mi?"

"Hayır!" dedi bir an bile tereddüt etmeden. Aksi olduğunda, o adamı kendi ellerimle öldüreceğimi biliyordum. Ancak yine de Burcu'nun anlattıkları içimdeki öfkeyi körüklüyor, o adamı bir an önce bulma isteğim artıyordu. "Dokunmasına asla izin vermedim. Onu hep, bana zorla dokunursa kendimi öldürmekle tehdit ettim," dedikten sonra içini çekti. "Ama şimdi... Çağlar'ın yapmadığı şeyi, o yaptı. Çağlar'ı tek bir lafımla durdurmayı başarmıştım. Kendime bir şey yapmamdan ödü kopuyordu çünkü. Ama Demir... Onu durduramadım."

İşittiklerimle kulaklarımı tıkamak istesem de yapamadım. Gözlerim, görüşümü bulanıklaştıran yaşlarla dolarken, dünyanın en berbat adamı olduğumun farkındaydım. Bugün sevdiğim kadının sadakatinden bir an bile şüphe duymazken, o gece nasıl olup da o denli gözümün döndüğünü anlayamıyordum. Ama artık yaptıklarımı, bu temelsiz öfkemi kıskançlığa da bağlayamıyordum. Savaş'ın geçirdiği kazadan beri, onun yaşadıklarını aklımdan bir türlü atamamıştım. En ufak bir şüphede Burcu'yu hep o kadınla kıyaslamış, ancak bunun aptallık olduğunun farkına varamamıştım. Şimdi de Burcu beni Çağlar'la kıyaslıyordu. Benim saçmalıklarımın aksine o haklıydı. Yaptığım hayvanlığı, hiç kimse sevdiğini söylediği kadına yapmazdı.

"Onun öfkesinden, bana inanmamasından korktuğum için söyleyemedim hiç, Hasret Abla. Ama karar vermiştim, düğünden sonra her şeyi anlatacaktım. Çağlar'ın iyice yoldan çıktığını düşünüyordum. Demir'in beni koruyacağını, ne kadar kızsa da onun yanında güvende olacağımı biliyordum," dedi ve onu ne denli hayal kırıklığına uğrattığımı suratıma çarparken koskoca bedenim olduğu yerde sendeledi. "Ama sandığım gibi olmadı hiçbir şey. Demir beni korumadığı gibi, hiç kimsenin yapamadığı kadar kanatmayı başardı."

Duvarın dibine çaresizce çöktüm. Başımı arkaya yaslarken, yaptıklarımı affettirmem gerektiğini düşünüyordum. Doktorun düşük tehlikesinden bahsetmesini aklımdan çıkaramıyor, onu üzmeden, daha fazla canını yakmadan her şeyi nasıl eskiye döndüreceğimi bilemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve saçlarımı hafifçe okşadı. Bakışlarında anlamlandıramadığım duygular belirdiğinde, kalbim dörtnala koşturmaya başlamıştı.

"Hisseder mi gerçekten? Üzülür mü?" dedim küçük bir hıçkırık daha koparken dudaklarımdan. "Benim canım yandığında onunki de yanar mı?"

Kalbimi adeta yerinden söken hatıralar aklıma doluştuğunda, gözlerimi kapattım. Hasret Abla teselli etmeye çalışırken, son birkaç geceyi anımsıyordum. Demir'in her gece ben uyuduktan sonra odaya girmesini ve camın önündeki koltukta uyumasını yok sayamıyordum. Uyuduğumu sandığı anlarda saçlarımı okşadığını, hatta bazen elini karnıma koyarak öylece durduğunu hatırladıkça, ruhumun sızladığı o anlara taşınıyordum. Bir de iç çekişlerini hissediyordum geceleri. Gözlerinde gördüklerimin pişmanlık olduğunu biliyordum. Ancak bunu düşündükçe ondan daha çok nefret ediyor, bana gizlice dokunmasını bile istemiyordum.

"Yanmaz," dedi Hasret Abla ve yüzümü nasırlı ellerinin arasına aldı. Gözleri içimi okur gibi üzerimde gezinmiş, dudaklarından dökülenler bedenimi sarsmıştı. "Canını mı yaktı senin?" diye sordu. Gözleri, *inkâr etme, anlat her şeyi*, diyordu. "O gece canını mı yaktı da kanaman oldu?" derken, içimdeki sıkıntı birine anlatmazsam öleceğimi hissettiriyordu.

Başımı yavaşça salladım ve "Neden?" diye soruşuyla titredim. Kucağına yatarken, üzüntümü, o gece olanları anlatmaya karar verdim. "Ben..." diye fısıldadıktan sonra ellerimle dudaklarımı örttüm. "Nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"En başından başla, Burcu. Anlat bana," dedi ve elleri saçlarımda gezinmeye başladığında gözlerim kapandı. Yaşananları bir kez daha tüm canlılığıyla hissetmiş, sevdiğim adamın açtığı yara dudaklarımdan dökülerek adeta ete kemiğe bürünmeye başlamıştı.

∞

Adımlarımın beni merdivenlere yöneltip, yukarıya, Burcu'nun uyuduğundan emin olduğum odaya çıkarmasına izin verdim. Ellerimi uzayan sakallarımın arasından sıkıntıyla geçirdim.

Günlerdir bir cehennemin içine hapsolsam da, bunu kendi ellerimle yarattığımın bilincindeydim.

Sessizce odanın önüne geldiğimde duraksadım. Kapının aralığından sızan sesleri duyduğumda kaşlarımı çattım. Ancak Burcu'nun hıçkırığı ve hemen ardından söyledikleri kulaklarıma ulaştığında, başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Benim canım yandığında onunki de yanar mı?" deyişi kalbime paslı bir bıçak gibi saplandı. Ardından konuşmaları devam ederken, bedenime kendi hissettiklerimle birlikte onun acısı da sızıyordu. Hasret Abla'ya her şeyi anlatmaya başladığında bunu umursamazken, onun üzüntüsünü biraz olsun azaltabilmek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

"Aslında her şey çok uzun zaman önce başlamıştı," deyişiyle sözlerine dikkat kesildim. Artık onun sadakatinden emin olsam da, neler olduğunu duymak istiyordum. Kelimeler Burcu'nun dudaklarından dökülüyor, o adamla nişanlanmasını, onun kendisine yaptıklarını, söylediklerini ve sapkınlığını anlattıkça deliriyordum. Çağlar'ın gizlediği sırdan bahsettiğinde sustum. Onun gayrimeşru bir çocuğu olduğunu duyduğumda şaşırmıştım. Kadının Burcu'dan bebeği için yardım isteyişi, her yerde onu takip edip notlar bırakışı beni tedirgin etmişti. Her şeyin bu kadınla ilgili olduğunu anlamam için fazla detay bilmem gerekmiyordu.

"Biz Cannes'dayken, Çağlar oraya da geldi. Demir'in şirketinde adamı bile varmış sanırım. Sekreterinin geveze olduğunu, adamının nerede olduğumuzu ondan öğrendiğini söylemişti. Yemek yediğimiz restoranın lavabosunda karşıma çıktı. Bu kez Demir'e olmayan şeyler anlatmakla tehdit etti. Zaten sürekli arıyor, hiç rahat bırakmuyordu. Her konuda tehditler savuruyor, beni kimsenin bana inanmayacağını söyleyerek vuruyordu. Kimseye bir şey anlatamadım. Bir tek Beliz biliyordu. Demir..." dedi ve dudaklarından bir hıçkırık fırlarken devam etti. "Çağlar'ın adı geçtiğinde bile çıldırıyordu. Bunun basit bir kıskançlık olduğunu sanıyordum önceleri. Ama şimdi onun bana hiç güvenmediğini biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mutluluk, varlığı yalnızca ufacık bir iğne ucunun dokunuşuna bağlı olan bir balon gibiydi. Ne kadar büyükse, patlaması o denli şiddetli ve yok ediciydi. Benim de birkaç gün öncesine kadar hissettiğim mutluluk balonu patlamış, parçaları birer paçavra gibi dört bir yana savrulurken eski haline dönmesi imkânsız hale gelmişti. Kalbimin tam üzerinde hissettiğim acıysa geceleri uyutmamış, yalnızlığın ve incitilmişliğin soğuğu içime işlemişti.

Yatakta usulca doğruldum ve bacaklarımı sarkıtarak bekledim. Hissiz bakışlarım odanın içinde gezinirken, tek başıma olduğumu biliyordum. Son birkaç günün aksine bulantımın olmadığını fark ediyor, bunun etkisiyle rahat bir nefes alıyordum.

Gözlerimden farkında olmadığım yaşların aktığını hissettiğimde kapı açıldı. Hasret Abla'nın içeri girdiğini gördüğümde yanaklarımı sildim. "Günaydın, gül güzelim..." dedi ve bakışlarını benden ayırmadan yanıma geldi.

"Günaydın, Hasret Abla," dediğim anda hıçkırıklara boğulmuş, ellerimi yüzüme kapatmıştım.

"Burcu! Hani ağlamak yoktu?" dedi ve yanıma oturup beni kollarına aldı. Onun sıcacık, şefkat kokan kucağına sığınırken, aklımda yalnızca o gece vardı.

"Gül güzeli deyince annemi hatırladım. O da öyle der bana," diyerek hislerimi yalanladım. Demir'in adının geçmesini istememiş, ancak ağlamamın bir şekilde ona bağlanacağını bildiğimden elimdeki tek kozu kullanmıştım.

"Anneni mi özledin?" dediğinde başımı salladım. İçimdeki acı aileme duyduğum özlemden çok daha başkayken, çaresiz hissediyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://ramtey.org

yaratırken taparcasına sevdiğim kadının benden kilometrelerce uzaklaştığını hissetmiştim.

Burcu'yu geniş bir odaya aldıklarında, kapıda bekleyen Kerim'e, Hasret Abla'yı Buğra'nın evinden alarak bizim eve getirmesini söyledim. Sabah buradan çıkacağımızı düşünürken, evde her şeyin hazır olmasını istiyordum.

Odaya girdiğimde Burcu'nun koluna serum taktıklarını fark ettim. Seri adımlarla yanına yaklaştım. Bakışlarımı solgun yüzünden çekemezken, zorlukla yutkundum. Pişmanlık yağlı bir ilmek gibi boynuma dolanmıştı. Nasıl olup da bu hayvanlığı yapabildiğimi düşünürken, nefesim tıkanıyordu. Gözlerimin önüne Burcu'yla yaşadığımız güzel anlar gelirken, ona güvenmeyişimi aklım almıyordu. O anda, o herifin söylediği her şeyin yalan olduğundan şüphem yoktu. Ve benliğim Burcu'nun başka hiçbir kadına benzemediğini, masumiyet ve sadakatini bir daha hiç şüphe duymamak üzere kavrıyordu.

"Burcu..." diye fısıldayarak yanına yürüdüm. Yatağın bir köşesine oturduğumda güzel yüzüne baktım. Ona dokunmak için sızlayan ellerime engel olamadım ve parmaklarını saçlarına uzattım. Ancak gözlerini hızla açıp kolumu itmesiyle sırsılmıştım.

"Dokunma bana! Bir daha sakın dokunma!" deyişiyle her şeyi mahvettiğimin bir kez daha farkına varıyordum. Ona dokunmadan yaşayamayacağımı düşünüyor, ancak karımın, taparcasına sevdiğim kadının canını hiç acımadan yaktığını hatırladıkça ölüyordum.

"Küçüğüm..." diye fısıldadığımda serumlu koluna aldırmadan ellerini kulaklarına kapattı. Başını hırsla iki yana sallarken, gözlerinden berrak yaşlar akıyordu. Hıçkırıkları odanın duvarlarına çarpıyor, boğazımdaki ip anbean sıkılaşıyordu.

"Söyleme!" diye bağırdı. "Bir daha sakın o kelimeyi söyleme bana. Küçüğün değilim senin," dediğinde ellerim onun narin bedenine uzandı. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ama beni iten ellerine engel olamamıştım.

"Her şeyimsin benim. Benimsin. Yalnızca dinle beni... Konuşmama, kendimi affettirmeme izin ver."

"Asla!" diye haykırdı. Sesi odanın içinde yankılanırken, kırmızıya kesmiş gözleri bana odaklandı. "Hiçbir şeyin değilim artık. Senin değilim. Söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemeyeceğim." Hıçkırıklarını tutamadığı halde bir an bile durmadı. "Senden nefret ediyorum. Seni tanıdığım, seni sevdiğim güne lanet ediyorum," dedi ve içimi parçalayarak hıçkırırken ona uzanmama izin vermedi. "Sevdiğini söylediğin halde beni incitmekten hiç çekinmedin. Bana inanmadın, güvenmedin. Her şeyi unuttum. Aşkım o kadar büyüktü ki, senden gelecek her şeye razıydım. Ama bu gece sadece benim değil, bebeğimin de canını yaktın. Onu, senin yüzünden kaybedebilirdim. Bu yüzden seni asla affetmeyeceğim!" deyişi kalbime çarpıp beni tüketircesine ruhuma sızarken, aşkımla hapsettiğimi sandığım kadın ellerimden kayıp gitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sızlıyordu. Evin kapısını açtığım gibi kucağımda Burcu'yla dışarı çıktım. "Kerim!" diye bağırdığım anda arabadan çıktığını gördüm.

"Demir Bey?" diye seslendi ve hızla bize doğru geldi.

"Çalıştır arabayı. Hemen çalıştır," deyişimle lafımı ikiletmeden direksiyona geçti.

Onu arka koltuğa oturtup yanına geçtiğimde, başı omzuma düşmüş, bedenindeki soğukluğu hissettiğim anda aklım başımdan gitmişti.

"Burcu!" diye bağırdım yüzünü avuçlarımın arasına alırken. Kerim'in gazı köklediğini duyduğumda bakışlarımı onun bembeyaz yüzünden ayırmadım. Dudaklarımı alnına, şakaklarına, dudaklarına değdirirken, Allah'a yalvarıyordum. "İyi olacaksın," diyordum kesik nefeslerimin arasında. Ona bir hayvan gibi davrandığımı, hırpaladığımı, canını yaktığımı düşündükçe ölüyordum. Benim yüzümden bu halde olduğunu anımsadıkça kendimden nefret ediyordum. Mantığım geri gelip yaptığının yanlışlığını, Burcu'nun doğruyu söylediğini fısıldıyordu. Bense başından beri gerçeği anlatan kalbimi dinlemek için geç kaldığımın o anda farkına varıyordum.

***

"Demir Bey, lütfen dışarıda bekleyin," diyen hemşireye sinirle baktım.

"Bekleyemem. Onu görmem lazım," diyerek kapıyı hızla aralıdım. İstanbul'un en iyi hastanelerinden birinin muayene odasında, Burcu'nun tam karşısındaydım. Yanında bir başka hemşire ve hemen ön tarafında orta yaşlı bir doktorun olduğunu gördüğümde ürpertimi bastıramadım. Saniyeler sonra doktor işini bitirdiğinde ve Burcu'nun yana doğru ayrılan bacakları kapandığında, bakışlarımı onun yüzüne odakladım.

"Demir Bey, buyurun oturun siz de. Hemşire, Burcu Hanım'ı hazırlasın," diyen doktora bakmadım. Açık perdenin kenarından Burcu'nun toparlanmaya çalıştığını gördüm. Oturmadan öylece beklerken, onun gözlerine bakmam gerektiğini biliyordum.

Koluna giren hemşirenin yardımıyla koltuklardan birine oturduğunda, bakışlarındaki acıyla nefes alamıyordum.

"Birkaç kan tahlili isteyeceğim. Burcu Hanım'ın bünyesi oldukça zayıf gözüküyor," diyen doktora bakmak istesem de zorlukla yutkunarak gözlerimi Burcu'nun üzerinde dolaştırdım. Bedeninin hâlâ ara ara titrediğini fark ederken, doktorun söylediğleriyle irkildim. "Bebeğimiz henüz çok küçük. O yüzden de dikkat etmeniz gerekiyor. Böyle bir kanama sonrası düşük tehlikesi olabilir."

Burcu şaşkınlıkla "Hihh!" diyerek ellerini ağzına kapattı. Masmavi gözleri akmaya hazır yaşlarla dolarken, içimdeki sızının önüne geçemiyordum. Doktorun dedikleri üzerime balyoz gibi iniyor, bir bebeğimiz olacağının söylenmesiyle iliklerime kadar sarsılıyordum. Bu gece nasıl canını yaktığım, aşağıladığım geliyordu aklıma. Burcu'nun bağıra çağıra ağladığı görüntü hiçbir şekilde gözlerimin önünden gitmiyor, boğazımda görünmez bir elin varlığını hissediyordum. O el bir pençe gibi bulunduğu yeri sıkarken, bir başka his de kalbimin dört bir yanını sarıyordu. Adının pişmanlık ya da vicdan azabı olduğuna şüphem yoktu. Hissettiğim kalp ağrısı damarlarımda alevden sıvı gibi geziniyor, bedenimi yakıp kavuruyordu.

"Demir Bey? Beni duyuyor musunuz?"

İrkilerek doktora döndüm ve derin bir nefes alarak yanıtladım. "Evet... Ne demiştiniz?"

"Bir bebeğiniz olacağını bilmiyordunuz sanırım."

Bakışlarımı Burcu'ya sabitledim ve benimle göz göze gelmediğini fark ettiğimde elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hayır... Şimdi öğreniyoruz."

"Pekâlâ! Burcu Hanım'ı bu gece burada tutalım. Bu sırada tahlillerini de yaparız."

"Tamam. Ne gerekiyorsa yapın lütfen," dedim ve yerimden kalktım. Hiçbir şeyin hayallerimizdeki gibi gerçekleşmediğinin farkındaydım. İkimize ait bir canın varlığını öğrendiğimiz halde sevinememiş, yaşananlar aramızda kocaman bir uçurum

Acıyla kasılmış yüzüne bakarken bileklerini sıkıca tuttum. Gözlerimden, içimdeki yarayı tarif edemeyecek iki damla yaş göğüslerinin arasına damlarken, altındaki incecik çamaşırı kapardım. Bir an bile beklemeden, her zaman beni bir koza gibi sardığını bildiğim, evimde hissettiren sıcaklığına daldım. Ancak kuruluğunu hissetmiş, dudaklarından dökülen acı dolu çığlıkla, kükremeyi andıran hıçkırığımı serbest bırakmıştım.

"Bir şey yapmadım, Demir. Bize bunu yapma, yalvarırım!" diye bağırdı. Başını geriye atmış, sanki nefes alamıyormuş gibi kasılmıştı. Geri çekilip yeniden kendimi içine iterken, "Canım yanıyor. Canım çok yanıyor!" diye ağlayan sesi kulaklarıma dolmuş, bir anda gözlerimdeki perde kalkmıştı.

"Lanet olsun!" diye haykırarak içinden çıktığımda titreyen bedeni altımdaydı. Bedenimdeki sarsıntı artmış, acı çeken yüzünü görmemek için sıkıca kapattığım gözlerim bir işe yaramamıştı. Hıçkırıklarının arasında söyledikleri, yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı.

"Senden başka kimse dokunmadı bana," derken gözlerinden sel gibi gözyaşları akıyordu. "Bir tek sen dokundun, sen," derken nefes almadan ağlıyor, bağırıyor, beni üzerinden itip bacaklarını göğsüne çekerken canavarlığımı gözler önüne seriyordu. "Sen de dokunmasaydın keşke. Böyle... Böyle dokunmasaydın," diye bağırdı ve yataktan hızla kalkıp kendini odadaki banyoya attı. Peşinden koşup gitsem de kapı yüzüme kapanmıştı.

"Burcu!" diye seslendim ama boşunaydı.

"Git!" diye bağırdı canhıraş bir ses tonuyla. "Git buradan, git!" Ardından banyonun içinden gelen öğürtü sesleri kulaklarıma ulaştı. Boğazıma kadar çaresizliğin içine batarken, beynimin dört bir köşesinde az önce yaptıklarım vardı. Onu incittiğim ve yaptığım hareketin aşağılıkça olduğu gerçeği nefesimi kesmiş, geriye pişmanlığımdan başka bir şey kalmamıştı.

"Burcu! Aç kapıyı. Görmem lazım seni," diye inledim ve başımı kapıya yaslarken ses vermesini diledim. Nasıl olduğunu gözlerimle görmek isterken, bunu merak ettiğim için bile utanç içindeydim.

"Kan..." diye fısıldayışını duydum. Önce hıçkırıkları artarken kalbimin ortasında bedenimi adeta ikiye ayıran bir acı hissetmiş. "Çok kan var!" diye bağırışıyla kaskatı kesilmiştim.

"Burcu!" dedim yumruklarımı kapıya geçirirken. "Neler oluyor? Aç şunu! Aç!"

Kapının kolundan tutarak kilidini sarstım. İçeride ne halde olabileceğini düşünürken, nefes almıyordum. Korku tüm bedenimi ele geçirirken, kendine bir şey yapmaması için yalvarmış, omzumu tüm gücümle geçirdiğim kapıyı tek seferde açmıştım.

İçeri hışımla girdiğimde, onu klozetin yanında yere oturmuş bir şekilde buldum. Hıçkırıklarıyla incecik bedeni sarsılıyor, yalnızca ellerine bakıyordu. Bembeyaz fayanslar kırmızıya boyanırken, boğazımdan haykırmaya benzeyen sesler çıkıyordu. "Ne yaptın?" diyordum yalvaran bir ses tonuyla. Dizlerimin üzerine çökerken, bakışlarımı kanlı ellerinden alamıyor, onu incitmemeye çalışarak kendime çevirdiğimde gözlerinden akan yaşlarla paramparça oluyordum.

"Çok kan var!" diye inledi bir kez daha ve başını bitkinlikle arkaya atarken nefesim kesildi. "Oradan çok kan geliyor," deyişiyle onu kucakladığım gibi kaldırmış, kokusuna karışan kan kokusunu duyduğumda gözlerimden akan yaşlara engel olamamıştım.

Yatağa oturttum onu ve titreyişlerini hissettiğimde ne yapacağımı şaşırdım. Kanın kadınlığından aktığını gördüğümde korkuyla örülü bir uçurumun kıyısındaydım. "Hastaneye götüreceğim seni," diye fısıldadım kulağına ve gardıroba doğru koştum. Birkaç gün önce Burcu'nun eşyalarının buraya yerleştirildiğini anımsarken, önüme çıkan ilk giysileri aldım. Ve dakikalar sonra onu giydirdiğimde yeniden kucaklamış, odadan hızlı adımlarla çıkarken dudaklarını alnına yaslamıştım.

"Özür dilerim, küçüğüm. Hemen hastaneye yetiştireceğim seni."

Ağlaması şiddetlenirken kollarıma sığındı. Boğazımdaki kupkuru yumru daha da büyürken, kalbim onu incitmenin acısıyla

Onu omuzlarından hızla tuttum ve bir elim boynunu kavrayarak başını kaldırdım. Elim duvağının arasına girerken, arzuyla değil, hırsla onu kendime bastırdım. "Bir şey saklıyorum, öyle mi?" diye bağırdım. Sesim odanın içinde yankılanırken irkildiğini hissetsem de duraksamadım. "Senin sakladıklarının, çevirdiğin dolapların yanında benimkilerin önemi yok!"

"Bu... Bu ne demek?" diye sordu ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Ancak ellerim birer pençe gibi tenini kavramış, öfkemin alevleri harlanmıştı.

"Dün neredeydin?" dedim dişlerimin arasından.

"E-Evdeydim, Demir."

"Doğruyu söyle! Dün Silivri'deki otelde kiminleydin?"

"Ben... Demir, lütfen!"

"O adamın kollarında mıydın?" diye bağırdım bir kez daha. İrkilerek "Ne-Neden bahsediyorsun sen?" diye sorduğunda, onu bakmaya dayanamıyormuş gibi yatağa ittim. Koltuğun üzerine attığım ceketimin cebinden zarfı aldım ve fotoğrafları çıkarıp kucağına fırlattım. Bakışlarımı onun korkuyla bakan gözlerinden bir an bile çekmemiştim.

"Bunlardan bahsediyorum. Dün o adamın kollarında olmandan, otel köşelerinde onunla çekilen fotoğraflarından bahsediyorum."

"Bu..." dedi elindekilere bakarken. "Bunlar doğru değil."

"Yalan söyleme bana!" diye kükredim. Oturduğu yerden kalkıp bana yaklaştığını fark ettiğimdeyse delirdim. "Kerim takip etmiş seni," dedim yeniden ince bedenini sertçe kavrarken. "O adamın odasına girdiğini görmüş. Bu fotoğrafları da eski âşığın yollamış." Dudaklarının şaşkınlıkla açıldığını gördüğümde durmadım. "Yoksa yeni âşığın mı demeliydim? Belki de ilişkiniz hiç bitmedi. Cannes'da bile seni takip ettiğine göre!"

"Demir..." diye fısıldadı ve dudaklarından küçük bir hıçkırık fırladı. "Bunları söylüyor olamazsın."

Kıyameti andıran bir sesle "Söylüyorum!" diye bağırdım. "Yattın mı onunla? Onun kollarında mıydın?" Hıçkırıkları artarken buna dayanamadım. Omuzlarından onu sarsarken, başındaki

duvağın tokasını saçlarının arasından çekip aldım. Zarifçe toplanmış saçları sırtına dökülürken, tuttuğum bembeyaz duvağı yere fırlattım. "O herifin sana dokunmasına izin mi verdin?"

Çıldırmıştım. Hıçkırıkları, bağıra çağıra ağlayışları kulaklarıma doldukça her şeyden iğreniyordum. Ellerimi gelinliğinin sırtına götürürken, hareketlerimdeki vahşiliğin farkına varamıyordum. Gözlerimin önünde iki ayrı silüet beliriyor, içimdeki canavar tarafından ele geçiriliyordum.

"Hiçbir şey yapmadım. Başka bir şey için gittim oraya. Her şeyi anlatacağım, Demir. Dinle beni," diye hıçkırışıyla içimdeki öfkenin devleştiğini hissediyordum. Gelinliğin düğmeleri tıpkı aşkım, şefkatim, tutkum gibi yerlere dökülürken, gözlerim yanıyor, ellerim titriyordu. "Yapma, Demir! Bırak!" deyişini duyduğumda hızlandım. Dişlerimi öfkeyle sıkarken, parmaklarımın altındaki ince kumaşı parçaladım. Arkasının açılmasıyla bollaşan gelinlik üzerinden düşerken, onu yeniden yatağa ittim. Ayaklarının dibindeki gelinliği çekip aldığımda, karşımdaki görüntüyle başka zaman tutkunun alevlerine atlayacakken, o anda yalnızca hayal kırıklığı hissediyordum.

"Neyi anlatacaksın?" diye hırladım. Pantolonumu hırsla çözerken bakışlarımı yataktan kalkmaya çalışan kadından ayırmadım. Buna izin vermeden ellerinden tuttum ve iki elini başının üzerinde birleştirirken duraksamadım. "Onunla nasıl sevişiğini mi? Tıpkı benim altımda kıvrandığın gibi miydi? O da zevk veriyor muydu sana?"

"Yapmadım. Senden başkasıyla sevişmedim. Yemin ederim, yapmadım. Nasıl düşünebilirsin bunu?" diye bağıra çağıra hıçkırdı. Beni üzerinden itmeye çalışarken, gözlerim kapkara bir perdeyle kapanmıştı.

"Yalan söylüyorsun!" dedim bağırarak. Elimi pantolonumun ortaya çıkardığı siyah çamaşıra götürdüm ve aşağıya sıyırarak erekliğimi serbest bıraktım.

"Yapma, Demir! Bırak beni, bırak! Yapma bunu bize! Seni seviyorum. Çok seviyorum. Ne olur, yapma!"

kuytu bir yerde saklandım. Ve onu, o adamın Burcu Hanım'ı içeriye aldığını gördüm, Demir Bey."

Zorlukla sandalyelerden birine çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldım ve duyduklarımı reddetmek istercesine kulaklarımı tıkadım. "Yalan!" diye fısıldadım. "Burcu yapmaz. Yanılmüşsündür. O adam orada olamaz."

"Be-Ben de gözlerime inanamamıştım. Sonra danışmaya sordum. Oda numarasını söyleyip kime ait olduğunu sordum. Çağlar'ın adını verdiler. Defalarca teyit ettim ama doğruydu," dedi ve sesi fısıltıya dönüşürken devam etti. "Size söylemek istedim. Ama yapamadım. Mutlaka bir açıklaması vardır, Demir Bey. O adam yalan söylüyordur."

Yanan gözlerimin önünde bambaşka bir manzara görüyordum. Burcu'yu Çağlar'ın kollarında hayal ediyor, bu görüntüyle öleceğimi hissederken, her şeyin tekrarlandığını düşünüyordum. Elimi kalbimin üzerine bastırdım ve derin bir soluk aldım. Ciğerlerim acıyla sızlarken, ellerimi hırsla yumruk yapmıştım.

"Soracaksınız, değil mi, Demir Bey? Bir de Burcu Hanım'dan dinleyeceksiniz."

"Arabayı hazırla!" dedim yüksek sesle. "Kapının önünde bekle. Birazdan eve gideceğiz."

Başını eğerek sözlerimi yerine getirmesini izledim. Arkasından çıkarken elimdeki zarfı ceketimin iç cebine yerleştirdim. Aldığım her soluk canımı yakarken, hayatımın sona ermesini dilemiştim. Biraz önce taparcasına baktığım, dokunmaya doyamadığım kadının bunu yaptığını kabullenememiştim. Sakinleşmeye çalışsam da beceremeyiş, Savaş'ın düştüğü durumu anımsarken, tarihin bu kez benim için tekerrür ettiğini hissetmiştim.

Adımlarımı yeniden salona doğru hızlandırdım. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışsam da kalbimin acısını bastıramıyordum. İçeri girdim ve etrafıma bakındım. Davetlilerin yavaş yavaş dağılmaya başladıklarını gördüğümde derin bir nefes aldım. Tam karşımdaki kişiye odaklanırken, dudaklarımı buruk bir şekilde kıvırmıştım.

Karım oradaydı. Kardeşleriyle gülüyor, eğleniyor, ara ara bakışlarını etrafta dolaştırıyordu. Bir adım attım ona doğru. "Kerim..." diye fısıldadım. Ancak hayal ettiğim gibi olmamış, bu kelimeyi söyler söylemez mutlulukla sarmalanmamıştım.

"Neredeydin, Demir? Merak ettim," diyen kadını süzdüm.

"Buradaydım," derken gerçekten bir yalancı mı, yoksa masum bir melek mi olduğunu düşündüm. Hesap sorduğumda ne cevap vereceğini merak ediyordum. O adamın söylediklerinin doğru olabileceğini düşünürken, öylece durduğum yerde, gözlerim Burcu'nun gözlerindeyken bin defa ölüyordum.

Yalnızca dakikalar sonra otelden ayrıldığımızda yepyeni bir hayata başlamamız gerekirken, sonumuzun geldiğini hissediyordum. Bir yanım duyduklarıma inanmayı reddediyor, ancak diğer yanımın fısıltılarına kulaklarımı tıkayamıyordum. Yanımdaki kadına odaklanmak isterken yapamıyor, gören gözlerimden, hisseden bedenimden nefret ediyordum. Gözlerimin önünden çekip alamadığım hayallerle midemdeki safranın tadını alıyor, her şeyden önce kendimden, aldığım nefesten iğreniyordum.

Evin önünde durduğumuzda hızla arabadan indim. Kerim'in Burcu'nun kapısını açtığını gördüğümde yanlarına gittim. Burcu'nun yüzüne bakmadan elini uzatıp, eve girmesine yardım ettim. İçeri girer girmez merdivenlere yöneldim.

"Neyin var, Demir?" diye soran kadına bakmadan yanıtladım.

"Bir şeyim yok!"

Nihayet odamıza girdiğimizde üzerimdeki ceketi koltuğa fırlattım. Burcu'nun kapının önünde durduğunu gördüğümde, bir şey söylememi beklediğini anladım. "Üzerini çıkarmayı düşünmüyor musun?" diye sordum dudaklarım alayla kıvrılırken.

"Ben..." dedi ve bana doğru bir adım attı. "Ben mi çıkaracağım?"

"Seni benim soymamı mı istiyorsun?" dedim ve ona yaklaştım. Yüzünü ellerimin arasına alırken dudaklarını yalamış, bu hareketinden etkilendiğim için kendimden nefret etmiştim.

"Neler oluyor, Demir? Sanki... Bir garipsin. Hani sabırsızlanıyordun. Benden sanki bir şeyler saklıyor gibisin."

"Bence fikir yürütmek için acele etme. Önce zarfı açıp bak. Kararını sonra verirsin."

Homurdanarak zarfı Kerim'in elinden aldım. Hızlı hareketlerle açarken, burada durup onunla neden vakit kaybettiğimi düşünüyordum. Ancak zarfın kenarını yırtarken içimdeki meraka yeniliyor, ne gönderdiğini görmek istiyordum.

İçindekileri hızla çıkarıp telefonun hemen yanındaki masanın üzerine bıraktım. Uzaktan çekildiği belli olan birkaç fotoğraf gözlerimin önüne serilirken, kaşlarımı çattım. Elimi Burcu'nun profilden gözüken yüzünde dolaştırdım. Hemen ardından eline tutan adamı fark etmiş, göğsümde tarifsiz bir acı hissederken neler döndüğünü anlamamıştım.

"Baktın mı fotoğraflara? Güzel çıkmış mıyız?" diyen adama cevap vermeye çalıştım. Ancak Kerim'e dönüp onun da fotoğrafları gördüğünü fark ettiğimde sorarcasına yüzüne baktım. Gözlerini benden kaçırmasıyla içimde nefesimi kesen bir sıkıntı hissetmiş, boynumdaki papyonu gevşetirken sormadan duramamıştım.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum sesimin gür çıkmasına özen göstererek.

"Şunu söylemeye çalışıyorum, Demir. Burcu, yani artık karın olan kadın, dün benimleydi. Benim kollarımdaydı. Üstelik de bir otel odasında... O fotoğraflar tam da odamıza girerken çekildi."

"Buna inanacağımı beklemiyorsun, değil mi?" dedim adeta kükreyerek. Onun söylediklerileriyle benliğimi bir yangın gibi saran öfkeyi hissediyor, cüretkârlığı karşısında önüme çıkan her şeyi yok etmek istiyordum.

"Sen bilirsin. Ama önce karına sor... Dün Silivri'deki otelde ne yaptığını sor. Bakalım inkâr edebilecek mi? Kollarımda zevkten nasıl kıvrandığını, benden sonra seninle sevişirken anlatabilecek mi?"

"Kes sesini!" diye bağırdım. Gözlerimi hızla kapattım ve bunun asla doğru olamayacağını düşündüm. Burcu'nun böyle bir şey yapmayacağından, birazdan Kerim'in onun sözlerini yalanlayacağından şüphe duymuyordum.

"Siz Cannes'dayken orada olduğumu da anlattır karına. Hatta birlikte yemek yediğiniz restoranın tuvaletinde benimle neler yaptığını sor. Belki her seferinde kollarımda nasıl kendinden geçtiğinden bahseder."

"Sus, Allah'ın cezası!" dedim hırlayarak. "Sana inanacağımı mı düşünüyorsun? Bu iftiralarına göz yummamı mı bekliyorsun? Seni bulduğum gün sonun olacak, Çağlar. Kendine kaçacak delik ara. Ama eninde sonunda ölümünün benim elimden olacağını sakın unutma!"

Telefonu adeta kırarcasına kapattım. Başımı duvara yaslarken, önümdeki fotoğrafları görmek istemiyordum. Ancak bakmadan duramıyor, bir tarafım onun yalan söylediğini fısıldarken, içime sızan şüpheye de engel olamıyordum. Fotoğrafları seri hareketlerle topladım. Ellerimin titrediğini fark ederken, ruhumu saran karanlıkla nefes alamamıştım.

"Gel benimle!" dedim Kerim'e soğuk bir şekilde ve yan taraftaki toplantı odalarından birine girdim. Kapıyı kapatırken bakışlarımı Kerim'e sabitledim ve "Burcu dün neredeydi? Eve kaçta geldi?" diye sordum.

"De-Demir Bey. Çok geç gelmedi. Akşamüzeri kuzeninin evindeydi."

"Lafı geveleme!" diye bağırdım. "Neredeydi? Şirketten çıktıktan sonra sana takip etmeni söylemiştim? Nereye gitti?"

"Demir Bey..."

"Söyle, Kerim!" diye haykırdım. Boğazımda kocaman bir yumru hissederken, yakasına öfkeyle yapıştım. "Seni de öldürürüm! Söyle! Neredeydi?"

"Si-Silivri'deydi, Demir Bey. Şirketten çıktıktan sonra orada bir otele girdi."

Ellerimi yakasından çektim. Bir adım geriye gittim. Avuçlarımı yanan gözlerimin üzerine kapatırken, devamını getirmesini istemedim.

"Sonra otelde de takip ettim. Neden yalnız geldiğini anlamamıştım. Onu gizlice izledim. Bir odaya girmek üzereyken

Dudaklarının kıyısındaki gülümseme aklımı başımdan alıyor, yalnızca ona böyle bakarak bile bir ömür geçirebileceğimi düşünmüştüm.

"Küçüğüm," diye inledim yakınıma geldiğini fark ettiğimde. Elimi uzattım ve etrafta konuşulan hiçbir şeyi algılayamadan ona doğru bir adım attım. Bedenini ikinci bir deri gibi saran dantel gelinliğinde bakışlarımı dolaştırdım. Kulağına, "Güzelliğin canımı yakıyor," diye fısıldadım ve bedeninin hafifçe titrediğini anlasam da duraksamadım. "Beni günaha davet eden bir melek gibisin," dedim parmaklarımı yanağında dolaştırırken. "Ve ben günaha girmek için çıldırıyorum."

"Çok heyecanlıyım," dedi elimi sıkıca tutarken ve yüzünde gamzelerini ortaya seren bir gülüş belirdi.

"Ben yanındayım. Ve birazdan sonsuza dek kocan olacağım."

"Kocam..." diye fısıldadı ve bana biraz daha yaklaştı. "Bunun için sabırsızlanıyorum, Demir."

"Ben de, küçüğüm... Her gece seninle iç içe uyumak, her sabah kollarımda seninle uyanmak için sabırsızlanıyorum."

Yanakları sözlerimle pembeye boyandı ve kirpiklerinin arasından bana bakarken etrafımızdakilerin sesleri bize ulaştı. Saniyeler sonra kolumda sevdiğim kadının titreyen eliyle davetlilerin bulunduğu salona girmiş, onunla geçireceğimiz upuzun hayat, nikâh memurunun beklediği masada başlamıştı. Benim için bundan böyle yalnızca Burcu vardı. Bakışlarımı ondan bir an bile ayıramazken, benliğim eşsiz bir mutlulukla sarmalanmıştı.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde davetlilerin tümü fazlasıyla güzel vakit geçiriyordu. Burcu kardeşleriyle birlikte pistte dans ediyor, ara vermeden gecenin tadını çıkarıyordu. Bense gözlerimi ondan alamıyordum. Mutluluğuyla büyüleniyor, gecenin sona ermesi ve onu kollarıma alabilmek için deliriyordum.

Yanıma gelen Kerim'i gördüğümde dikkatimi ona verdim. Sabahtan beri onun tedirginliği gözüme çarpmış, ancak bu tavırlarına bir anlam verememiştim.

"Bir şey mi oldu, Kerim?"

"Demir Bey..." dedi ve bir an duraksadı. Ancak hemen ardından gözleri dans pistindeki Burcu'yu bulmuş, bakışlarındaki ifadesizlik canımı sıkmıştı.

"Ne oldu? Söylesene!" diye dişlerimin arasından tısladım. Onun bu anlamsız ketumluğundan hoşlanmamıştım.

"Sizi arayan biri var. Oteli aramış ve ısrarla sizinle konuşmak istediğini söylemiş. Bir de... Aynı kişi sizin için bir zarf göndermiş."

"Kimmiş arayan? Üstelik de bugün..."

Derin bir nefes aldı ve bakışlarından bariz bir korku okunurken sözlerini sonlandırdı. "Çağlar..." diye fısıldadı. "Arayan Çağlar, Demir Bey. Sizinle konuşması gereken çok önemli bir konu varmış. Burcu Hanım'la ilgili."

"O herif burayı arayacak cesareti nasıl kendinde bulabiliyor?" dedim öfkeyle ve salonun çıkışına doğru ilerledim.

"İsterseniz görüşmek istemediğinizi söylerim, Demir Bey," dese de önemsemedim.

"Hayır! Konuşacağım," dedim ve otelin lobisine doğru adımlarımı hızlandırdım. Ortalıkta kimsenin olmadığını ve bir görevlinin telefonu açık tuttuğunu fark ettiğimde, Çağlar'ın hatta beklediğini anladım.

Saniyeler sonra telefonu kulağıma götürdüm ve "Ne istiyorsun?" diye bağırdım. Danışma masasının arkasına, kuytu bir köşeye geçerken ne saçmalayacağını merak ediyordum.

"Merhaba, Demir Aras..." diyen sese odaklandım. "Anlaşılan düğün hediyemi almamışsın henüz."

"Ne hediyesi, Allah'ın cezası? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Aksine... Çok ciddiyim. Senin için çalışan fino köpeğine sor. Yolladığım zarf otele ulaşmış olmalı."

Kerim'e baktım ve onun ilerideki masadan beyaz bir zarf aldığını fark ettim. Ne olduğunu önemsemeden dikkatimi yeniden telefondaki adama verdim. "Bunun için mi aradın? Saçma bir zarf yollamak için mi?"

Sana güvenmiştim. Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıştım. Ne biçim annesin sen? Bebeğini kullanarak nasıl yalan söyleyebildin?

"Ne söylersen söyle seninle konuşmayacak," diyen adama döndüm.

"Senden iğreniyorum, Çağlar. Rahat bırak artık beni. Bu şirretsizliğin midemi bulandırıyor. Seni istemiyorum. Seni sevmiyorum. Başka bir adama âşığım. Kafan almıyor mu bunu?"

"O da seni seviyor mu bari?" diye sordu dişlerini sıkarak. Bakışlarından ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyor, sıktığı yumrukları beni zerre kadar bile korkutmazken, aksine bedenimi zafer hissi sarıyordu.

"Seviyor," dedim başımı dikleştirerek. "Senin aşk sandığın o duyguyla değil. Her şeyden, herkesten, hatta kendinden bile çok seviyor."

"Benim seni kendimden bile çok sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kıstım ve ona acıyarak baktım. "Eğer sen bunun anlamını bilseydin, beni kendinden, bencilliğinden önde tutsaydın, bana bunları yaşatmazdın. Mutlu olmama izin verirdin."

Yeniden çenemi kavradı ve gözlerini öfkeyle açarak bana baktı. "Göreceğiz bakalım seni ne kadar seviyormuş? Sana güvenecek, sana inanacak kadar mı, göreceğiz. Ben seni uğruna ölebilecek kadar çok seviyorum. Ama bir başkasıyla mutlu olmana izin vermeyeceğim," dedi ve kapıyı hızla açtı. "Hadi git!" derken tavırları kararlıydı. Kapıya doğru bir adım attım ve her an bir pislik yapmasını bekledim. Ancak Çağlar öylece durmuş, neredeyse bir saattir beni zorla tuttuğu odadan çıkmama izin vermişti.

Arkama bile bakmadan koştum. Soluk soluğa asansöre binerken, iliklerime kadar titriyordum. O odaya çekildiğimde gözlerimin önünden birçok şey geçse de, sağ salim kurtulduğumu düşünüyordum. Ancak aptallığıma lanet ediyor, nasıl olup da o kadına kandığıma inanamıyordum.

Kendimi otelin kapısından dışarı atarken panikle etrafıma bakındım. İleride bekleyen taksiyi gördüğümdeyse adımlarımı

hızlandırdım. Arabanın kapısını açıp koltuğa oturduğumda korkuyla, dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadan bağırdım.

"Sür! Çabuk sür şu arabayı!"

Adam ikiletmeden hızla gazı kökledi. Ellerimi yüzüme kapatırken, iç çekişlerim arabanın içinde yankılandı. Hıçkırıklarım artıp bağıra çağıra ağlamaya dönüşürken, taksici tek bir şey bile sormadı. Ara ara dikiz aynasından baktığını görsem de ağzını açmamıştı. Yalnızca dakikalar sonra bana birkaç peçete uzatmış, bu durum beni daha çok ağlatmıştı.

"Beklediğiniz için çok teşekkür ederim," dedim kesik soluklarımın arasında. "Biraz hızlı gidebilirsek çok sevinirim."

"Merak etme, abla! Sağ salim götüreceğim seni evine. Kötüleşirsen haber ver, dururum."

Başımı salladım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Aptallığımın yol açabileceği şeyleri düşünürken, Demir'in bu olanları duyduğunda ne tepki vereceğini aklımdan geçirdim. Düğünden sonra baş başa kaldığımız ilk anda her şeyi anlatmaya karar vererek, ne söylerse söylesin saklamamam gerektiğine kendimi ikna ettim. Çağlar, deliliğin bu denli sınırına ulaşmışken, artık güvende olmadığımı hissediyordum.

∞

Her yanı ihtişam kokan mekânda derin nefesler alıyor, etrafın güzelliğini önemsemeden sabırsızlıkla bekliyordum. Boynumdaki papyonu düzeltiyor, ardından bakışlarımı yine yukarıya çeviriyordum. Neden hâlâ inmediklerini anlayamıyor, onu bir an önce görebilmek için çıldırıyordum.

"Sabırsız gibisin, damat bey!" diyen Buğra'ya homurdanarak baktım ve yukarıdan gelen seslerle duruşumu dikleştirdim.

"Geldiler," diye fısıldarken bakışlarım merdivenin başındaki manzaraya sabitlenmiş, soluğumun kesildiğini hissederken elimi sol yanıma götürmüştüm.

Onun, kusursuz güzelliğini daha da muhteşem hale getiren bembeyaz gelinliğiyle aşağı inişini izledim. Murat'ın koluna girmiş bana doğru gelirken, gözlerimi ondan çekemiyordum.

kendi yaşamından vazgeçebilecek bir adam oluşunu kabulle nememiştim.

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordum. Aslında artık neyse deyse her şeyin sonuna gelindiğini biliyordum. Savaş'la ilgili her şeyin, çok yakında haberlere düşeceğini düşünüyor, hatta kalması için çabaladığım isminin geçeceği berbat sözleri hayal ettikçe mahvoluyordum.

"Bir şekilde kararın ertelenmesini sağlayacağım, Demir," dediğini duyduğumda şaşkınlıkla ona döndüm.

"Nasıl olacak o?"

"Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağım. Benim de bazı bağlantılarım var."

"Bana neden yardım edeceksin ki? Her zaman onun suçlu olduğunu düşünmedin mi?"

"Tam tersi," dedi kararlı bir şekilde. "Onun yalnızca zayıf bir adam olduğunu düşündüm. Tabi bir de... Bir ortak noktamız olduğunu..."

"Ortak nokta mı?"

"Evet... Aldatılan bir adamın, her şeyi yapabileceğini biliyorum ben," dedi buruk bir şekilde ve ekledi. "Ama yine de içten içe onun suçsuz olduğuna inanıyorum. Ve o kadını eninde sonunda bulacağım," dedikten sonra oturduğu yerden kalktı. Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıkışını izlerken, aklımda yalnızca böyle bir günde yaşanan bu felaket vardı. Burcu'nun bile Savaş'la ilgili her şeyi bilmediğini düşününce, içimdeki sıkıntı artmıştı. Oysa tüm gerçeklerin su yüzüne çıkmasına da adeta ramak kalmıştı.

Arabamın anahtarını masadan seri bir hareketle aldım ve ofisten çıktım. Kerim'in öğle saatlerinde Burcu'yla yaşanan anlamsız tartışmadan sonra, onun peşinden gittiğini hatırladım. Burcu'nun o öfkeyle sağ salim eve gittiğinden emin olmak istemiş, Kerim'i gizlice arkasından yollamıştım. Ancak hâlâ geri dönmediğini görünce Burcu'nun bir yerlere takıldığını düşündüm.

Eve doğru giderken aklım adeta ikiye bölünmüştü. Bir tarafta Savaş konusunun nasıl bir sonuca ulaşacağını düşünürken,

diğer yanda Burcu'nun bugünkü yanlış anlamaları beynimi istila etmişti. Beni yarın gerçekleşecek düğünümüzle tehdit etmesine katlanamamıştım. Bunu bu kadar kolay dile getirmesini kabullenememiş, kıskanması için bir sebep olmadığına da inandıramamıştım. Düğünden sonra bir süre işlerden uzak, baş başa kalmanın her şeyi tazeleyeceğini düşünürken gülümsedim ve Savaş konusunu birkaç gün sonraya bırakarak yalnızca düğünümüze odaklanmaya karar verdim.

"Sana güvenmiştim!" diye bağırdım ve beni tutan kollardan kurtulmaya çalıştım. Karşımda küçük bir bebeği kucaklayarak duran ve bana mahcup bakışlarla bakan kadının yaptığına inanamıyordum. "Bırak beni! Bırak!" diye tıslasam da onu kendimden uzaklaştırmayı başaramadım.

Beni aniden kendine çevirdi ve sırtını hızla duvara yasladı. Eli çenemi kavrarken, bakışlarında yalnızca midemi bulandıran bir arzu vardı.

"Burada olduğundan kimsenin haberi olmadığına bahse girerim," dediğinde bacağına tekme atmaya çalıştım. Ancak onu itsem de fazlasıyla güçlü olduğunun farkındaydım.

"Yanılıyorsun. Herkesin haberi var. Beliz aşağıda beni bekliyor. Eğer birkaç dakika içinde dönmezsem yukarı çıkacak."

"Berbat bir yalancısın, sevgilim," dedi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığını gördüğümde midemden yukarıya bir öğürtü yükseldi.

"Uzak dur benden! Bırak! Dokunma bana! Sakın dokunma! Öldürürüm seni, Çağlar," diye bağırdığımda kollarımı bıraktığını fark ettim.

"Sence ölümden korkuyor gibi mi duruyorum?" dedikten sonra yeniden bana yaklaştı ve dudaklarını boynuma bastırdı.

"Ben ölürüm o zaman. Dokunma! Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdım tekrar ve elimi mide bulantımı engellemek istercesine ağzıma kapattım. Gözlerimden akan yaşları durduramazken, odadaki kadına nefretle baktım. "İğrenç bir kadınsın sen!

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordum. "Bir sonraki hamleniz ne? Bu kararı erteletmenin, biraz daha zaman istemenin bir yolu yok mu?"

"Biz de bunu deneyeceğiz, Demir Bey. Elimizden geleni yapacağız."

"Elinizden gelenin fazlasını yapacaksınız!" dedim dişlerimin arasından. İkisini de bir güzel benzetmemek için kendimi zor tutuyordum. "Aldığınız paranın hakkını vereceksiniz ve Savaş'ın ismini bu berbat olaydan kurtaracaksınız. O kadın da, neden ortalıkta olmadığı da umurumda değil. Ama makinelere bağlı bir adamı, kesin bile olmayan bir cinayetle suçlamalarına izin vermeyeceksiniz!"

Kapının tıklatılmasıyla içimdeki öfkeyi dışa vurmayı bir kenara bıraktım. Derin bir nefes alarak, "Gir!" diye bağırdım. Gökçe'nin içeri girmesiyle duraksamış, verdiği habere ise fazlasıyla şaşırmıştım.

"Demir Bey, Komiser Gökhan Tevfik burada... Sizinle görüşmek istediğini söylüyor."

"İçeri al!" dedim öfkeli bakışlarımı tekrar avukatlara çevirirken. "Çıkın dışarı! Bizi yalnız bırakın. Olanları bir de komiserden dinleyeceğim."

"Yanınızda kalmamız iyi olabilir, Demir Bey. Bizim tarafımızda değiller neticede."

"Sizinle aynı taraftaydık da ne oldu? Elinize yüzünüze bulaştırdınız. Şimdi gidin ve bu işi çözün. Aksi halde ikiniz de gözüme gözükmeyin."

Kapının yeniden açılmasıyla duruşumu dikleştirdim. Avukatların odadan çıktıklarını göz ucuyla izlerken, Gökhan'ın tam karşımda duruşuyla az önceki öfkemi salıvermiştim.

"Zaferini kutlamaya mı geldin? İstediğin oluyor artık!" dedim hırlayarak. Ona doğru bir adım attım ama ifadesiz bakışlarla baktığını gördüğümde duraksadım. "Konuşsana! Neden susuyorsun?"

"Bu bir zafer değil benim için," dediğinde geri çekildim. "Hiçbir zaman sonucun bu olmasını istemedim."

"Ne istedin o halde? O kadını aramamak için elinden geleni yaptın. Aramaya başladığında da hayatta olduğuna inanmadın. Savaş hakkında her zaman en kötüsünü düşünmedin mi? Şimdi karşıma geçip, samimiyetine inanmamı bekleme benden."

"İddiaları destekleyen olayı unutmuş gibisin, Demir," dedi ve gözlerimin içine bakarak devam etti. "O yangın birçok şeyin tetikleyicisiydi."

"Yangını kimin çıkarttığını bile bulamadınız. Bunun için bile Savaş'ı suçladınız."

"Ne yapmamı bekliyordun? Onu temize çıkaracak hiçbir şey yoktu. Mahkemenin ondan kalan kısacık bir notun doğruluğuna inanacağını mı düşünüyordun?"

"Evet!" diye haykırdım. "Çünkü o notta yazanlar doğruydu." Çaresizlikle koltuğa çöktüm ve kollarımı dizlerime yaslayarak başımı ellerimin arasına aldım. O berbat yangını düşünmeden yapamıyordum. Diğer taraftan, Savaş'ın her satırını ezbere bildiğim notunu anımsıyordum. Ardından geçirdiği kazayı aklımdan silemiyor, bunu yaptığı için Savaş'a daha çok öfkeleniyordum.

"O notta yazanlar doğru bile olsa, bu bir kanıt değildi, Demir. Mantıklı düşün biraz. Adamın neredeyse bir malikâneyi andıran evinde yangın çıkıyor ve ev resmen küle dönüyor. Ve aynı gün adam bir kaza geçirip, arkasında bir not bırakıyor."

"O bir intihar notuydu, Allah'ın cezası!" diye bağırdım ve bu gerçeği belki de ilk kez sesli dile getirişimle sarsıldım. Gözlerimi kapatıp öfkeyle saçlarımı çekiştirirken, Savaş'ın her şeyden bu kadar kolay vazgeçmesini kabullenemiyordum. Bir kadının onun sonu olmasını sindiremiyor, aradan aylar geçmesine rağmen, onun karşılaştığı ilk zorlukta kendini bitirmesini anlayamıyordum.

"Bunu ben biliyorum. Ama başka kimse inanmıyor," diyen adama baktım. En yakın dostumun düştüğü bu durumu kabul edemezken, onunla ilgili tüm gerçekleri herkesten gizleme çabamın boşuna olduğunu anlamıştım. Bugüne dek trafik kazası geçirdiğini söylemekle yetinmiş, başka hiçbir detayı paylaşmamıştım. Onun hayat karşısındaki zayıflığı beni öfkelendirmiş

atamıyordum. Demir'e Melek'i anlatmaya kararlıyken, kalbimi lik yakıp kül eden bir düşman gibi benliğimi sarmış ve yine ka rar verdiğim şeyi yapmayı başaramamıştım.

"Abla, söyleyecek misin, yoksa İstanbul'u mu turlayacağız diye soran taksiciye döndüm. Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın ara sından geçirdim ve ne yapacağıma karar vermeye çabaladım. Bambaşka bir yerde benim yardımıma ihtiyacı olan kadını düşü dükçe, daha şimdiden vicdan azabı tarafından esir alınmıştım.

"Silivri'ye," dedim aniden ve dudaklarımı sıkıntıyla ısırdım. Yaptığım şeyin yanlış olabileceği fikri beynimi kemirirken, onu yok saymayı başardım. İçimde hissettiğim tarifsiz korku ilik lerime kadar beni titretirken, bunu yalnızca minicik bir bebek için yaptığıma kendimi inandırmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım ve başımı dışarıya çevirdim. Öğle güneşi İstanbul'un üzerinde yükselirken, yaptığım şeyin bilin cinde değildim. Uzun sürecek bir yolculuğa başlamışken ve bir amacım Melek'in bebeğiyle birlikte o manyaktan kurtulmasını sağlamakken, artık bunun geri dönüşü olmadığını düşünme den edemiyordum.

***

Arabanın kapısını açtım ve dışarı adım atmadan taksiciye baktım. "Beni burada bekler misiniz?" diye sorduğumda ho murdanışıyla karşılaştım.

"Ekmek parası kazanmam lazım, abla! Burada beklersem patrona fazla para götüremem."

"Normalde hâsılatın ne kadarsa, üç katını vereceğim. Bu rada beklemen önemli."

"Tamam, abla..." dedi gözleri parlayarak. "Buradayım ben. Plakayı aklında tut, seni almadan gitmem."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra hızla arabadan indim. Otelin kapısından içeri girerken tedirgindim. Bir an önce onu alıp buradan çıkmak ve havaalanına bırakmak istiyordum. Benliğim kötü bir hisle sarılırken sakin olmaya çalışıyor, hiçbir şey olmayacağına kendimi inandırıyordum.

Danışmadaki kıza gülümsedim. "Melek Dinçer ile görüşmek için gelmiştim. Kendisinin oda numarasını söyleyebilir misiniz?"

"Hemen bakıyorum," dedi ve birkaç saniye beni bekletti. Önündeki listeye bakarken kaşları çatılmış ancak hemen ardından bana dönmüştü.

"212 numarada kalıyor kendisi. Asansörle ikinci kata çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim ve hızla asansöre doğru yürüdüm. Ellerim gerginlikten buz keserken, başkalarını düşünmekten vazgeçemediğim için kendime lanet ediyordum.

Söylenen numaranın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Tam o anda bir tıkırtı duyduğumu sanarak hızla arkama baktım. Ancak yalnızca boş bir koridor görünce, hissettiğim korkunun beni esir aldığını anladım.

Kapıyı birkaç kez tıklattım ve açılmasını bekledim. Çantamı sıkıca tutarken, içime titrek bir soluk çektim. Fakat kapı açıldığında karşımda gördüğüm siluet ve kolumdan tutup beni içeri çeken elle sersemledim. Ağzıma kapanan diğer eli hissettiğimde gözlerim korkuyla irileşti, beni dizginlemeye çalışan adamın bakışlarında gördüklerimle öleceğimi düşündüm.

∞

"Nasıl izin verirsiniz böyle bir şeye?" diye bağırdım ve odanın içinde öfkeyle dolandım. "İkinize de resmen bir servet ödüyorum ama siz işinizi bile doğru düzgün yapamıyorsunuz."

"Bu kararın ertelenebileceğini düşünüyorduk, Demir Bey. Savaş Bey'in hâlâ uyanmamış olmasına güvenmiştik."

"Bu, bel bağlayacağınız bir konu mu?" diye kükredim. "Sizin her ihtimali düşünmeniz gerekiyordu. Ama kanunlardan bile haberdar değilsiniz anlaşılan."

Elimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim. Bu olan bitenin bir kâbusu andırdığını düşünüyordum. O lanet olası kadının aylardır ortaya çıkmadığını anımsıyor, Savaş'ın düştüğü durumu düşündükçe önüme çıkan her şeyi yakıp yıkmak istiyordum.

istemesem de, dayanamadım ve kapıyı hafifçe tıklattıktan hemen sonra açtım.

Bana doğru dönen yüzlerdeki şaşkın ifadeyi gördüğümde, "Merhaba," dedim. Odada yalnızca Demir ve Şule'nin olduğunu fark ettiğimde ellerimi sıktım. Kalbimin ortasında nefessiz kalmış sen bir sızı hissederken, karşılıklı ayakta duran adam ve kadına odaklanmıştım. Şule'nin elinin Demir'in kolunda olduğunu gördüğümdeyse içimdeki öfkeyle sarsıldım.

"Burcu?" dedi Demir şaşkınlıkla ve bana doğru bir adım attı. Seri ve bastığı yeri titreten hareketlerle yanıma gelirken, bakışlarını bir an bile yüzümden ayırmamıştı.

"Rahatsız ettim sanırım," dedim onun keskin gözlerine bakarken. "Toplantınızı bölmek istemezdim."

"Ah! Biz de ara vermiştik aslında. Demir'le biraz sohbet ediyorduk," diyen ve şuh sesi odada yankılanan kadına baktım. Onun dudaklarından dökülenler beni şaşkına çevirirken, sorgulayan bakışlarımı yeniden Demir'e odakladım.

"Demir?" diye fısıldadım. Onun Demir'e adıyla hitap edecek kadar hayatımıza dâhil olmasına, üstelik sevdiğim adamla karşılıklı gülüşmesine inanamıyordum. "Resmiyetten kurtulmuşsunuz. İyi olmuş," dedim sadece Demir'in duyabileceği şekilde ve odadan çıkmak üzere arkamı döndüm. Ancak dışarı adımımı atar atmaz Demir'in beni tutan kollarıyla duraksayıp, gözlerimi öfkeyle kapattım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Geldiğim gibi gidiyorum işte. Rahatsız etmeyeyim sizi. Anlaşılan iş dışında paylaştığınız başka konular da var. Sana isminle hitap edip, ellerini üzerinden çekemediğine göre... Bir başınıza toplantı odasında karşılıklı gülüyorsunuz bir de!"

"Saçmalama, Burcu! Bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Söylediklerime değil, gördüklerime inanıyorum."

"Benim sözlerimin bir kıymeti yok o halde!"

Hışımla ona doğru döndüm ve kendimden uzaklaştırdım. "O kadınla bu kadar yakın olmanı istemiyorum. Amacınız işse, her şey iş yerinde kalsın ve senin de çok iyi bildiğin o sınır aşılmasın. Ama bu durumdan memnunsan, o zaman yarınki düğünü iptal edebilirsin."

Kolumdan tuttu ve beni hızla kendine doğru çekti. Eli saçlarımı sertçe kavrarken, gözlerinde çok iyi bildiğim o kıvılcımlar belirmişti. "Başka kadınların zerre kadar bile önemi yok benim gözümde. Bahsettiğin resmiyeti bozduğunu fark etmedim."

"Neden gülüşüyordunuz o zaman? Sakın bunun da işle ilgili olduğunu söyleme bana!"

"Sabahki toplantıda olan saçma bir olaydan bahsediyorduk. Gülüşmüyorduk, Burcu. Gülümsedim o kadar! Bunda büyütülecek bir şey yok."

"Gayet de var! Yabancı bir kadın, seni arzuladığını ortaya seren hareketler yapıyor, Demir. Bunu anlamamış olamazsın. Eğer gerçekten bundan hoşlanıyorsan, ben bu işte yokum, anlıyor musun?"

"Beni sakın bununla tehdit etme!" diye hırladı dişlerinin arasından ve tutuşunu sıkılaştırdı. "O düğün yarın gerçekleşecek. Hiçbir güç buna engel olamaz. Bunu o güzel kafana sok! Başka kadınlara körüm ben. Sana deli gibi âşığım. Senden başka kimseyi önemsemiyorum."

"Ben önemsiyorum ama... Başka bir kadının sana dokunmasını önemsiyorum. Benden başkasına gülmeni, bakmanı önemsiyorum ve bunu asla kabul etmiyorum, Demir! Sen de sakın beni bununla sınama!" diye bağırdım ve onu kendimden uzağa iterken asansöre doğru koştum. Yolda Kerim'i görsem de durakşamadım. Asansöre bindim ve kapı kapandığı sırada Demir'i bıraktığım yere baktım. Peşimden gelmediğini fark ettiğimde bedenim titremiş, tarifsiz bir hayal kırıklığıyla sarılmıştım.

Dakikalar sonra yeniden taksiye bindiğimde hâlâ tüm bedenimin kaskatı olduğunu fark ettim. Taksicinin sesi arabanın içinde yankılanırken, ne sorduğuna zorlukla dikkatimi verebilmiştim.

"Abla, nereye gideceğiz?"

Bir an duraksadım. Buraya ne sebeple geldiğimi düşünürken, gözlerimin önünden o kadının Demir'le yakın oluşunu

olduğumu gözlerimden anlamıştı. Beliz'e zarar vermekle ben tehdit edip onunla nişanlanmamı sağlamış, herkese olan bitti anlatmamı engellemişti. Her zaman Beliz'in zayıf noktam olduğunu bilmiş, bunu kullanmaktan çekinmemişti. Ama bir gün onun sakladığı sırrın ne olduğunu öğrendiğimde, tehdidinin kurduğu saltanatı sona ermişti.

Paris'te Melek bir şekilde beni bulmuş, henüz dünyaya getirdiği bebeğiyle yanıma gelmişti. Çağlar'la aralarında olan her şeyi bana anlatmış, bebeğin babasının o olduğunu söylemişti. Bu sayede bozabilmiştim nişanımızı. Sırrını öğrendiğimde babasına söylemekten çekinmeyeceğimi dile getirdiğimde çıldırmıştı. Yaptığım şey yüzünden bana deli gibi öfkeleniyor, ama her şeyi yapabilecek cesaretim olduğunu da muhtemelen biliyordu. Yalnızca Beliz karşısında zayıf olduğumu bilse de, elimde koz varken beni daha fazla tehdit edemiyordu.

Nihayet nişanı bozduğumuzda bir süre suskun kaldı. Hiç aramamış, sormamış, adeta pusuya yatmıştı. Ancak sonrasında da yalnızca huzurumu kaçırmakla kalmış, bir daha Beliz'i sohbet konusu yapamamıştı. İkimiz de birbirimize karşı tehdit ler savurmaktan çekinmesek de, gerilen ipler bir türlü kopmamış, sırlar ortaya çıkmamıştı. O babasının hışmından çekinmiş bense gözü döner de tıpkı her zaman söylediği gibi etrafımdakilere zarar verir diye bu zamana kadar hep susmuştum. Ama artık tükenmiştim. Çağlar'ın adını duymaktan bıkmış, sürekli tetikte olmaktan yorulmuştum. Düğünden sonra Demir'e ve aileme her şeyi anlatacak, Çağlar'ın bir şekilde sonunu getirmeyi başaracaktım.

Müthiş bir kararlılıkla oturduğum yerden kalktım ve banyoya ilerledim. Melek'in ne yapacağını düşünmemeye karar verdim. Bebeğiyle birlikte olduğunu hafızamdan silmek istiyor, ancak içimdeki ona acıyan, merhametli kadının sesini de kesemiyordum.

"Allah kahretsin!" diye inledim. "Allah kahretsin seni, Çağlar!"

Gardıroba doğru yürüdüm ve içinden yeni giysiler çıkardım. Başka çarem olmadığını hissediyor, bencil olabilmek için

yalvarsam da başaramıyordum. Gözlerimin önüne onun ufacık bebeğe yapabilecekleri geliyor, böyle bir şey olması halinde vicdan azabından ölebileceğimi biliyordum.

Seri hareketlerle giyindim ve duraksamadan çantamı alıp çıktım. Evin önünden geçen ilk taksiye atladım ve adresi söyledim. Ellerimi gerginlikle ovuştururken, bunu nasıl yapacağımı düşündüm. Aniden her şey adım adım aklımda belirmeye başladı.

Bunca zamandır ne kadar saklamaya çalışsam da başaramamış, çok daha kötü durumların içine girmiştim. Sonunda tek çözüm yolunun her ayrıntıyı bugün halletmekten geçtiğini anlamıştım. Yüksek binanın önünde durduğumuzda ciğerlerime derin bir soluk çektim ve kendime korkmak için zaman tanımadan taksiden indim. Güvenlikten geçerken, artık tanıdığım insanlara selam verdim. Duruşumu dikleştirdim ve asansöre bindim. En üst kata çıkarken, kalbimin bedenimi terk etmek istercesine attığını hissediyordum. Aklıma gelenlerle nefesim kesiliyor, bedenim buz kesiyor, ama her şeyden önce söyleyeceklerimden sonra Demir'in bana yöneltebileceği öfkeden korkuyordum.

Hızlı adımlarla Demir'in odasına ilerlerken, Gökçe'yi gördüğümde gülümsedim. "Merhaba, Gökçe! Demir odasında mı?"

"Hoş geldiniz, Burcu Hanım. Demir Bey toplantıda," dedi ve bir an duraksadıktan sonra tedirginlikle devam etti. "Şule Hanım'la birlikte..."

"Öyle mi?" dedim çenem öfkeyle kasılırken. O kadının hâlâ ortalıkta olduğunu ve devam eden iş yüzünden Demir'in dibinden ayrılmadığını düşündükçe deliriyordum. Demir ona hiçbir şey için fırsat tanımasa da kadın asla vazgeçmiyor, giydiği kıyafetlerle, bakışlarıyla, tavırlarıyla onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu durum midemi bulandırıyor, sevdiğim adamın bir yabancı tarafından böyle arzulandığını düşünmek tüm sağduyumu tüketiyordu.

Büyük toplantı odasına doğru ilerledim ve kapının önünde aniden durdum. İçeriden gelen gülüşme sesleri kulağıma çalındığında, girmekte kararsız kaldım. Güvensiz biri gibi görünmek

şey duymak istemiyorum. Rahat bırakın artık beni. Yarın evleniyorum ben ve yepyeni bir hayata başlıyorum."

"Biliyorum. Aramak, rahatsız etmek istemedim seni. Aslında başka seçeneğim kalmadı, Burcu. Tek kuruş param yok. Bebeğim..." dedi ve hıçkırıkları daha da şiddetlenirken arkadan ince cecik bir ağlama sesi yükseldi. Ellerim korkuyla titrerken tüm bedenim buz kesmiş, bebeğinin de onunla olduğunu anladığımda sözlerime engel olamamıştım.

"Sen... Bebeğini de aldın mı ondan? Onunla birlikte mi kaçtın?"

"Evet," diye hıçkırdı bir kez daha. "Onu nasıl bırakırdım Çağlar'ın yanında? Üstelik beni bebeğime bile zarar vermekle tehdit etmişken..."

Titrek sesimle, "Seni bununla mı tehdit etti?" diye sordum. Kanımın donduğunu hissetmiş, bu kez onun için gerçekten ilklerime kadar korkmuştum. Her şey Melek'in kendi seçimiydi belki ama bir süre önce gördüğüm o bebeğin zarar görmesine dayanamamıştım.

"Beni her zaman bebeğimle tehdit etti, Burcu. Her zaman... En başında bir hata yapıp, huzurlu hayatımdan vazgeçtiğimde de beni karnımdaki bebeğimle tehdit etti. Onunla birlikte olmak hayatımın hatasıydı ve bu hata çok fazla felakete sebep oldu."

Onun hayatıyla ilgili bilmediğim başka şeylerin de olduğunu anlarken, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Polise haber ver, Melek. Benim elimden hiçbir şey gelmez."

"Veremem!" diye haykırdı. "Polise haber veremem. Onun... Her yerde tanıdıkları var. Mutlaka haberi olur."

Kaşlarım tepkisiyle çatılırken, bir taraftan gerçek olabileceğini düşündüm. Çağlar benim Demir'le Fransa'ya gittiğimi bile bir şekilde öğrenebildiyse, Melek'i de bulmasının an meselesi olduğuna emindim. "Başka yardım edecek kimsen yok mu? Ailen? Akraban?"

"Yok... Kimsem yok. Eskiden biri vardı," dedi fısıltıyla. Ardından ağlaması şiddetlenirken sözlerini tamamladı. "Ama artık benim yüzümden o da yok."

"Neredesin?" diye sordum. "Ben bir şekilde birinin sana yardım etmesini sağlayacağım."

"Silivri'deyim. Sahildeki büyük otelde... Ama kimseye güvenemem, Burcu. Senden başka kimseye güvenemem. Ne olur? Yalvarıyorum sana, gel ve bir şekilde beni bu otelden çıkar. Havaalanına gidebilirsem gerisi kolaylaşır benim için."

"Bunu sen kendin de yapabilirsin."

"Otelde çok dikkat çekiyorum. Zaten otelin ücretini ödeyecek kadar bile param yok. Hem..." dedi ve ekledi. "Evdeki çalışanlardan biriyle konuştum. Çağlar... Her yere adamını göndermiş. O yüzden bana gerçekten yardım edebilecek birine ihtiyacım var. Senden başka çarem yok. Bebeğim için yap bunu, ne olur? O daha çok küçük. Bana ihtiyacı var. Ama Çağlar onu elimden alırsa, kim bilir ne yapar, nasıl zarar verir?"

Gözlerim onun acı dolu hıçkırıklarıyla dolarken, titrek ellerimle telefonu sıkıca tuttum. "Bana güvenme!" dedim zorlukla. Bir taraftım pişmanlıkla kavrulurken, yaptığım şeyin doğruluğundan şüphe duymuyordum. "Gelemem. Oradan bir şekilde çık ve havaalanına git. Bundan sonra tek başınasın, Melek. Çok üzgünüm. İnan çok üzgünüm ama yapamam."

Cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım. Sandalyeye zorlukla otururken küçük hıçkırığımı tutamadım. Gözlerimin önünde o ufacık bebeğin yüzü belirirken, onları ilk gördüğüm anı anımsamıştım.

O zamanlar Çağlar'la olan nişanımı bozabilmek için fırsat kolluyordum. Çağlar beni bir türlü rahat bırakmıyor, sürekli yanıma geliyordu. Paris'e taşınmama izin vermesinin bir hata olduğundan bahsediyor, sanki onu buna mecbur kılmamışım gibi davranıyordu. Oysa kendi canımla onu tehdit ettiğimi bir türlü düşünmüyor, aklınca bu konuyla ilgili sözlerimi yok sayıyordu.

Eğer bir süre Paris'te yaşamama izin vermezsen, bir daha beni göremezsin, deyişimi önceleri umursamamıştı. Sonunda onunla evleneceğimi, her anlamda ona ait olacağımı bana hatırlatmıştı. Ancak isteğim dışında bana dokunursa, kendimi öldüreceğimi söylediğimde geri adım atmış, belki de ne kadar kararlı

Gözlerini devirdi. "Hayır, elbette! Sadece şaka yapmak istemiştim. Sen son günlerde alıngan mı oldun?"

Sıkıntıyla ofladım ve önüme bırakılan kahveden bir yudum almak için uzandım. Ancak her zaman ayıla bayıla içtiğim kahvenin ağır kokusuna dayanamamış, midemin bulanmasıyla duraksamıştım.

"Biraz öyle oldum. Bu stres bana yaramadı."

"Merak etme. Çok az kaldı. Yirmi dört saatten biraz fazla bir süre sonra, sevgili abiciğimin çıtır karısı olacaksın."

"Sen benim sevgilime yaşlı mı demek istiyorsun bakayım?"

"Yok canım! Olgun erkek hoş tabii... Ben de öyle tercih ederdim."

"Hımm... Öyle mi?" dedim imalı bir ses tonuyla.

"Neyse... Buradan çıkışta ne yapacaksın. Saat daha öğlen bile olmadı."

"Vakit geçmiyor gerçekten. Kızlar kendi elbiseleri için hâlâ provadalar. Ben de dışarıda birkaç işimi halledip eve dönerim ya da Demir'in yanına uğrarım. İşleri bir türlü bırakamadı, biliyorsun."

"Düğünden sonra vaktini tamamen sana ayırabilmek için uğraşıyordur. Balayına havalar iyice ısınınca gideceğinize göre, uzun bir süre eve kapanırsınız artık."

"Benim hayatımdaki kızların akılları neden hep orada, anlayamıyorum," diye homurdandım ve seri bir hareketle ayağa kalktım. Ancak başımın hızla dönmesiyle duraksamış, Ceren'in bana seslendiğini zorlukla algılamıştım.

"Burcu! İyi misin?"

"İyiyim... Aniden kalkınca başım döndü biraz," dedim ve derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Çantamı elime alıp toparlandığımda, onu da iyi olduğuma ikna etmeyi başarmıştım.

"Hadi gidelim o halde! Dışarıda fazla oyalanma, Burcu. Gidip yarına kadar dinlen biraz."

"Tamam... Öyle yaparım."

Sersemlemiş bir şekilde, çıkışa doğru Ceren'le birlikte yürüdüm. Otelin önündeki taksilerden birine binerken, yarın görüşmek üzere onunla vedalaştım. Her ne kadar Demir'i görmek istesem de, kendimde oraya gidecek enerjiyi bulamamış, taksiciye Binnur'un adresini vermiştim.

Evin önünde durduğumuzda taksinin ücretini ödeyip hızla indim. Güzel bir duş almak için sabırsızlanırken, anahtarımla kapıyı açtım. Tam o sırada koridorda yankılanan telefon sesini duymuş, hızlı hareket etsem de yetişememiştim.

"Neyse canım! Her kimse bir daha arar!" dedim kendi kendime ve kapıyı kapattım. Odama doğru ilerlerken çantamı sandalyeye bıraktım. Daha yürürken soyunmaya başlamış, üzerimdeki kıyafetleri çıkardıkça rahatlamıştım.

Banyoda suyun sıcaklığını ayarlayıp iç çamaşırlarımı da çıkarmak için elimi sırtıma attığımda yeniden çalan telefonun sesini duydum. Üzerime bornozumu geçirip, banyodan çıktım. Nihayet telefonu açıp yanıtladığımda, karşıdaki sesin kulaklarıma dolmasıyla korkuyla kasıldım.

"Burcu... Benim, Melek!"

"Melek!" diye tısladım dişlerimin arasından. "Ne istiyorsun yine?"

Haftalardır sesi soluğu çıkmayan kadının yeniden aramasına sinirlenmiştim. Onunla ve Çağlar'la ilgili hiçbir şey duymak istememiş, o psikopatın Fransa'ya kadar gelişini dahi hafızamdan silmiştim.

"Yardım et bana! Ben..." dedi ve dudaklarından fırlayan hıçkırıktan sonra sözlerine devam etti. "Ben... O evden kaçtım. Ama peşime adam takmış, çok korkuyorum, Burcu."

Derin bir nefes aldım ve onun için üzülüp endişelenen yanımı bastırıp umursamamaya çalıştım. Bu zamana kadar kendimden önce başkalarını düşünmenin bana bir şey kazandırmadığını anımsarken, artık bencil davranmaya kararlıydım. "Ben sana nasıl yardım edebilirim, Melek? O herif hasta! Haftalar önce beni Fransa'ya kadar takip etti. Biktım onun tehditlerinden, sapkın fikirlerinden. Seninle ya da onunla ilgili hiçbir

ince çarşafı üzerime örttüm. Aklımın dört bir yanında, kısa bir süre sonra karım olacağı fikri dönüp dolaşırken, onunla koca bir ömür hayalinin mutluluğuyla dolup taşıyordum.

∞

Parmaklarımı her tarafı dantellerle bezeli bembeyaz gelinliğin üzerinde dolaştırdım. Askıda dururken bile kusursuz göründüğünü düşünmüş, bir an önce tekrar üzerime giyebilmek için dakikaları saymaya başlamıştım.

"Evet... Son provamızı alalım mı, Burcu Hanım?" diyen kadına gülümseyerek baktım. Haftalardır her isteğimi yerine getirdiklerini düşünüyordum. Günler tutamadığım bir hızla geçerken, artık son günün geldiğini haber veren o gerginlikle sarmalanıyordum. Düğünün yarın olacağını hatırladıkça çıldırıyor, heyecandan bayılacağımı hissediyordum.

"Son halini üzerimde görmek için sabırsızlanıyorum," dedim ve kızların gülümsemeleri eşliğinde kabine girdim. Yalnızca dakikalar sonra gelinliği giymiş, arkamı kapatabilmeleri için dışarı çıkmıştım. Terzinin adeta ortaya çıkardığı eserden gurur duyarak arkama geçmesine kıkırdadım. Ancak hemen sonra içeride bir sessizlik olmuş, sırtımda gezinen parmakların neden hâlâ işini bitiremediğini anlamamıştım.

"Bitmedi mi?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Bir saniye, Burcu Hanım..."

Korku ve biraz da öfkeyle, "Gelinlikte bir sorun mu var?" diye sorarken kaşlarımı çattım. Her şeyin kusursuz olabilmesi için haftalardır uğraşırken, bir sıkıntıyla karşılaşma durumundan hoşlanmamıştım.

"Aslında gelinlikte bir sorun yok..." deyişine sinirlendim. Öfkeyle konuşmaya başlayacaktım ki, Beliz'in oturduğu yerden kalkarak yanıma geldiğini fark ettim. Durumu anlamaya çalıştığını gördüğümde rahat bir nefes almış, sorun her neyse Beliz'in kesinlikle halledeceğini düşünmüştüm. Ancak hemen ardından söylediklerini elbette ki tahmin edememiştim.

"Burcu, sen biraz kilo mu aldın?" diye soran kardeşime şaşkınlıkla baktım.

"Ne kilosu, Beliz? Saçmalama!"

"E almışsın, güzelim. Neredeyse iki parmak aralık var sırtında. Belli de olmuyordu halbuki."

"İki parmak mı?" diye bağırdım. "O kadar kilo almış olamam. Nasıl kapanacak peki şimdi? Mahvoldu gelinliğim."

Gözlerimin üzüntü ve stresle yandığını, görüşümün akmayan yaşlarla bulanıklaştığını hissettim. Son günlerde yaşadığım bu ani duygu patlamalarını anımsarken, düğün stresinin ruh halimi iyice değiştirdiğinin bilincindeydim.

"Daha neler, Burcu Hanım! Mahvolmadı gelinliğiniz. Birkaç saatte hallederiz. İçinde zaten açma payı bırakmıştık."

Derin bir nefes alarak karşımda kahkahalarını zor tuttukları belli olan kızlara baktım. Aralarında Aysun'un da olup beni korumasını dilesem de, bunun imkânsız olduğunun farkındaydım. O şu anda, kısa bir önce doğmuş minik Kuzey'imizle uğraşıyor olmalıydı. "Gülmeyin!" diye bağırdım karşımdaki dört kıza ama ben de dayanamamıştım. Kıkırdayışlar kahkahalara dönüşürken Binnur konuşmaya başlamış, söylediklerini duyduğumda utançla kızarırken, hak vermeden de duramamıştım.

"Ne güzel işte! Ele avuca gelmek istediğini söylemiyor muydun?"

"Kafanız hep bel altı çalışsın zaten," dedim ağzımın içinde homurdanarak ve sorunun halledilmesi için gelinliği üzerimden çıkarmaya gittim. Nasıl olup da o kadar kilo aldığını anlamasam da, iştahımın son zamanlarda epey açıldığını inkâr edemezdim.

***

Boğaz'daki şık otelde yapılan hazırlıkların tamamlanmış olduğunu gördüğümde yanımda duran Ceren'e gülümsedim. "Harika bir iş çıkardın, Ceren," derken koluma girişiyle mutlu olmuş, onunla gerçekten iyi anlaştığımızı düşünmüştüm.

"Tabii ki harika bir iş çıkardım, sevgili yengeciğim."

"Ay! Öyle hitap etmeyeceksin, değil mi? Arkadaşız biz."

hissetsem de duraksamadım. "Küçüğüm..." diye fısıldadım sırtına küçük öpücükler bırakırken. "Uykucu güzelim benim."

"Demir..." diye mırıldanıp uykusuna devam etti. Örtündüğü çarşafı sıkılmışçasına üzerinden attığında, bu hareketi beni gülümsetti. Atleti ve minicik şortu tenini kapatmayı becerememişti. İncecik kumaş parçası kalçalarını muhteşem bir şekilde sarmış, dokunmaya doyamadığım o yuvarlaklığı ortaya çıkarmıştı. Her hali kanımın damarlarımda alev almasına neden olurken, bu yatımın hiçbir döneminde ona doyamayacağımı hatırlatmıştı.

Atletini hafifçe yukarı sıyırdım ve enfes bel çukuruna öylece baktım. Orada duran iki kışkırtıcı gamzeyi gördüğümde dudaklarım kıvrılırken, bu benzersiz manzaraya takılıp kalmıştım.

Dudaklarımı belindeki gamzelerde gezdirirken, ona duyduğum arzuyla kıvrandığımı hissediyordum. Pürüzsüz teninde dolaştırdığım parmaklarım daha fazlası için yanıp tutuşuyor, ama ona burada sahip olamayacağımı düşününce çıldırıyordum. "Burcu..." diye fısıldıyordum her ıslak öpücüğümün ardından. "Uyan artık. Uyan ve ne halde olduğumu gör."

"Demir..." dedi bir kez daha ve yatakta hafifçe döndü. Mavi gözlerini saklayan göz kapakları usulca aralanırken, nihayet beni görmüştü. "Geldin mi?"

Kolları bana doğru uzandı. Ellerini tutup avuç içlerine küçük birer öpücük bıraktıktan sonra, aynısını dudaklarında tekrarladım. "Geldim," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Hırçın, küçük kadınımın sakinleşip sakinleşmediğini görmek istedim."

"Sakinleştim," dedi hafifçe gülümseyerek ve hemen ardından sanki uykusunu alamamış gibi esnedi. "Bugün çok saçmaladım, değil mi?" diye soruşu beni güldürmüş, masum görüntüsü onu kollarımda sarmak için delirir hale getirmişti.

Sorusuna yanıt vermeden yatakta yanına uzandım ve onu kollarıma aldım. İncecik, muhteşem güzellikteki bedeni bana dolanırken, arsız ellerimi teninde gezdirmeye başladım. "Saçmalama demeyelim bence."

"Aklımda kötü düşünceler dolanıyordu. İçime başkasının kaçtığını hissettim sonradan."

Güldüm ve çenesinden hafifçe tutarak başını kaldırdım. Bakışlarımı onunkilerle birleştirir birleştirmez, başparmağımı dudaklarının üzerinde sertçe dolaştırdım. "At o düşünceleri kafandan," diye fısıldadım soluklarımız birbirine karışırken. "Sana taptığımı, senin için çıldırdığımı görmüyor musun?"

"Biliyorum," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterken. "Ama ben de seni kıskanıyorum, Demir. Seninle benzer duyguları hissediyorum ben de. Aynı güçte ve aynı şiddette."

"Öldüyorum ben senin kıskançlığına. Deliriyorum o haline," dedim ve ellerim dolgun göğüslerine uzanırken dudaklarımı boynunun kuytusuna, kokusunun kaynağına bastırdım. "Çok seviyorum seni. Aklımı yitirecek kadar çok..." dedikten sonra üzerindeki giysiyi hafifçe aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkardım. Çıplak teninin üzerinde dilimi, dudaklarımı dolaştırırken, onun aklındaki şüpheleri silmeye kararlıydım. "Kıskan. Ama sakın kendini bir başkasıyla kıyaslama. Kimse sen değil. Hiçbir zaman da olamaz. Hiç kimsenin kalbini avuçlarıma almak mutlu etmez beni. Senin dışında... Hiç kimsenin tenine dokunmak, sıcaklığında kaybolmak zevklerin en büyüğünü yaşatmaz. Senin dışında... Sadece sen."

"Biliyorum, Demir. Ben de seni çok seviyorum, hep yanımda ol, hep beni sev istiyorum," diye fısıldadı ve ellerini yüzümde dolaştırırken dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Gözlerinden hâlâ uyku aktığını fark ettiğim anda dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Çok yorulmuşsun bugün. Gelinliğini seçmişsin. Çok da güzel olmuşsun üstelik," dedim ve yeniden yanına uzanıp onu kollarımda sardım. Başını göğsüme yaslayışıyla huzurla dolmuş, neşeli mırıltılarını işittiğimdeyse sabahki saçma tartışmadan beri ilk kez rahatlamıştım.

Bir süre boyunca bugün neler yaptığını anlattı. Gelinliğinin güzelliğinden, herkesin çok beğendiğinden bahsederken sesi coşkuluydu. Ancak sonra hareketleri ve konuşması yavaşlayıp, ardından tekrar uykuya daldı. Elimi altında dolaştırdım ve bu yorgunluğunun soğuk algınlığıyla ilgili olup olmayacağını düşündüm. Ateşi olmadığını fark edince derin bir nefes aldım ve

"Ne ilgisi var?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Fark etmediğini söyleme. Kadın bakışlarıyla her şeyi ortaya serdi zaten. Burcu da aptal bir kız değil, abi. Anlamamış olmasını bekleyemezsin."

"Fark ettim. Ama o iş o kadar basit değil, Buğra."

"Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldım ve asansörden inip çıkışa doğru yürürken, ona her şeyi anlatmaya karar verdim. "Onu bir süre önce Burcu'yla kaldığımız otelin barında gördüm. Burcu'yla tartışmıştık. Epey kötü bir kavgaydı ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı. O yüzden bara bir şeyler içmeye inmiştim. Şule... İsmini bilmiyordum tabii o zaman. Yanıma geldi ve ne istediğini açıkça belli eder şekilde bir şeyler söyledi. Dinlemeden ve önemsemeden ayrıldım bardan. Böylelerini sen de bilirsin, fazla cüretkâr oluyorlar."

"Evet... Şule'nin bu özelliği fazlasıyla taşıdığı görülebiliyor."

"Ben konuyu önemsemedim. Tek derdim Burcu'ydu zaten. Ama ertesi sabah otelden ayrılırken, Şule lobideydi ve Burcu onun bakışlarını fark etti. Sorgulamaya çalıştı ama tanımadığımı söyledim. Gerçekten de tanımıyordum. Bugün ofiste karşımda onu görünce de ne yapacağımı şaşırdım. Burcu'nun onu tanıdığını elbette anladım. Ama yine de Şule'ye cesaret vermediğim sürece bir önemi yok diye düşünüyorum."

"Sen yine de dikkatli ol. En azından şu proje bitene kadar."

Gülümsedim ve arabama binerken hafifçe omzuna vurdum. "Bana gelirsen bir şeyler içelim. Birkaç saate evde olurum. İstersen sen önden git, annemler oradadırlar."

"Tamam. Ben birazdan geçerim o zaman. Evde görüşürüz," dedi ve gülerek devam etti. "Kızın gönlünü al ve olası şüpheleri gider. Yoksa düğün öncesi hayat sana epey zehir olacak."

Kahkahamı serbest bırakarak arabaya bindim ve gazı kökledim. Aklımdan gerçekten de Burcu'yu kollarıma alıp, aklındaki kuşkuları gidermeyi geçirmiştim. Söz konusu kıskançlık olduğunda, küçük kadınımın ele avuca sığmaz biçimde hırçın olduğunu düşünmeden edememiştim.

***

Kapının açılmasını beklerken, muhtemelen çoktan yemek yediklerini ve sohbete daldıklarını düşündüm. Onların birlikteyken ne kadar neşeli olabileceklerini aklıma getirmiş, Burcu'nun her zaman öyle olmasını dilemiştim. Ve nihayet kapı açılıp karşımda Beliz'i görünce içtenlikle gülümsedim.

"Hoş geldin, Demir," deyişiyle vakit kaybetmeden içeri girdim.

"Hoş bulduk, Beliz. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler... Sen nasılsın?"

"Burcu'yu görebilirsem daha iyi olacağım," diye yanıtladım.

"Burcu uyuyor."

"Uyuyor mu? Bu saatte mi?" diye sordum kaşlarımı endişeyle çatarak.

"Evet. Gelir gelmez uyudu kaldı. Çok yorulduğunu söylemişti. Gelinlik işini hallettik bugün, biliyorsun."

"O kadar yorucu mu geçti? Sabah da kötü olmuştu zaten. Hasta mı olacak acaba?"

"Merak etme, toparlar. Burcu böyle yoğun tempolara alışıktır."

"Ben bir bakayım o zaman ona," dedim ve tam odasının kapısından içeri girecekken duraksadım. "Beliz," diye seslendim gülümseyerek. "Gelinliği seçti mi?"

"Seçti," diye yanıtladı kıkırdayarak. "Muhteşem oldu. Onu o gelinliğin içinde gördüğünde bayılacaksın."

"Ben onun her haline bayılıyorum zaten," dedikten sonra gülerek odadan içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken, bakışlarımı kocaman yatakta yüzüstü, sere serpe yatan kadına sabitledim. Adımlarımı hızla ona doğru ilerletirken, parmak uçlarımın tenine dokunmak için sızladığını hissediyordum.

Ceketimi çıkarıp koltuğun üzerine attım. Gömleğimin kollarını da seri hareketlerle kıvırdıktan sonra yatağın köşesine usulca oturdum. Yüzünü kapatan saçlarını nazikçe geriye atarak kusursuz güzelliğini ortaya çıkardım. Üzerindeki atletin açıkta bıraktığı tenine dudaklarımı bastırırken, yatakta kıpırdandığını

""Demir'i etkileyeceğim diye giydiğin o kıyafetlerle üşütmüşsündür," diyen Binnur'a gülümsedim. Hemen ardından onların hâlâ denediğim gelinliklerden bahsettiklerini işittim.

"O seçtiğin gelinlik olacak kesin, değil mi?" diyen Beren'e gözlerim kapalı bir şekilde başımı sallayarak yanıt verdim.

"Evet. Çok beğendim onu. Tam hayallerimdeki gibi."

"Gelinlik hayalleri kurduğunu bilmiyordum," diyen Beliz'in elini sıktım ve dudaklarım kıvrılırken kucağında kedi gibi sarmaştım.

"Herkesin yok mudur? Eminim sen nasıl bir gelinlik istediğini kafanda çizmişsindir bile."

"Ben şu anda sadece senin gelinliğinle ilgileniyorum. O gün her şey çok güzel olacak, Burcu. Demir seni o gelinlikle görünce hayran kalacak."

Kızların kıkırtıları artarken kaşlarımı çattım. Demir'le sabahki tartışmamızdan sonra hiç konuşmadığımızı anımsadım. "Aman! Hayran falan kalmaz o! Kesin o gelinlikle zayıf bulur beni."

Binnur "O da ne demek?" diye sorunca omzumu silktim.

"Öyle işte! Demir sanırım dolgun hatlardan hoşlanıyor. Hani derler ya, *kadın dediğin etli butlu olacak, azıcık ele gelecek* diye. Ben yeterince ele gelemiyorum galiba. Düğüne kadar biraz kilo mu alsam, ne yapsam?"

"Ay, saçmalama! Kafanda ne kurdun yine? Resmen taş gibisin. Demir'in de sana bakarken gözleri koyulaşıyor resmen."

"Artık kafasından Burcu'ya her bakışında neler geçiyorsa?" diye dalga geçen Beliz'i dürtükledim.

"Siz nereden biliyorsunuz o bakışların koyulaşmasını falan? Kudurdunuz iyice."

"Biz mi kudurduk? Adamla her haltı yiyen sensin, ayol. Biz masumuz."

"Acaba hata mı ettim?" diye fısıldadım gözlerim dengesiz hislerim yüzümden dolarken. "Her şey çok mu çabuk oldu? Kesin o yüzden işte..."

"Ne o yüzden?" diye soran Binnur ve Beren hemen yatakta yanımıza oturdular. Beren saçlarımı okşarken, hızla beni soru yağmuruna tutmaya başladılar. "Neler oluyor, Burcu? Bugün gelinlikçide de düşünceliydin."

"Bir kadın var," dedim daha fazla kendime hâkim olamadan. Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık fırlarken, kızların üzgün bakışlarını gördüğümde anlatmaya devam ettim. O kadını ilk otelde fark edişimi, Demir'e arzuyla bakışlarını ve şimdi onunla ortak işe girildiğini... Kelimeler art arda sıralanırken, beni teselli edecek sözler söylediklerini işittim. Demir'in beni sevdiği zaten bildiğim bir gerçekken, kendimi ikna etmeyi beceremiyordum. Gözlerimin önünde o kadının görüntüsü, Demir'i istekle süzüşü varken, içimdeki sıkıntı ve kıskançlık bana nefes aldırmıyordu. Vücudum iyice ağırlaşıp, gözlerimde anlamsız yaşlarla Beliz'in kucağında uykuya dalarken, Demir'in yanımda olmasını ve bana sımsıkı sarılarak aklımdaki tüm olumsuzlukları silmesini diliyordum.

∞

"Çıkıyor musun?"

Tam asansöre binmek üzereyken arkamdan gelen sesle duraksadım. "Evet," dedim Buğra'nın halen ofiste oluşuna şaşırarak. "Sen neden bu saate kaldın?"

"İşlerim vardı. Hem seninle iki kadeh bir şeyler içeriz diye düşündüm."

"İçebilirdik aslında. Ama önce Burcu'yu görmek istiyorum. Bugün buradan pek de hoş ayrılmadı."

Dudaklarının alay edercesine kıvrıldığını gördüğümde homurdandım.

"Sesi buralara kadar geldi zaten. İşin zor. Burcu sana kök söktürecek," dedi birlikte asansöre binerken.

"Bugün cidden garipti. Her söylediğimi tersten anlamayı bir şekilde başardı."

Buğra'nın bakışları ciddileşti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Şule Hanım'ın etkisi olabilir mi?"

"İzin sizin," dedi Demir ifadesiz bir ses tonuyla.

Kadının bakışları bana döndü ve hafifçe gülümsedi. "Memnun oldum, Burcu Hanım. Sizinle çok fazla konuşma şansımız olamadı. Ama elbet bir yerlerde karşılaşırız."

"Projede Burcu da yer alacak, Şule Hanım," diyen Demir'i işittiğimde, müthiş bir zevk aldım. Ancak, onun beni her konuya dâhil etmesinden hoşlansam da, kadının güzelliği gözlerimin önündeyken mutlu olmayı bile başaramamıştım.

"Öyle mi?" dedi Şule dudakları hafifçe kıvrılırken. "Nişanlınızın şirketinde çalışmanız çok güzel. Proje süresince sık sık görüşeceğiz o halde."

"Tabii..." dedim kendimi hızla toparlayıp duruşumu dikleştirerek. Bir adım atıp Demir'in yanına geldim ve elini belime sararak beni kendine doğru çekmesine izin verdim. Bu sırada karşımdaki kadının gözlerindeki ifadeyi görmüş, içimde tarifsiz bir zafer duygusu hissetmiştim. "Sık sık görüşeceğiz. Sizin de dediğiniz gibi, nişanlımın şirketinde çalışıyorum. Her daim buralardayım, Şule Hanım."

"Çok hoş," dedi yüzünde çok net görebildiğim bir memnuniyetsizlikle. Ardından Demir'le tokalaştı ve bana da gülümsedikten sonra hızla odadan çıktı. Bakışlarım onun dolgun ve oldukça kışkırtıcı görünen vücut hatlarında gezinirken, beynimde az önce Demir'in söyledikleri yankılanmıştı.

Şule denen kadının yanında fazla mı zayıf görünüyordum? Onun kadınsı ve seksi vücuduna kıyasla ben çok mu çocuksu duruyordum? Ama Demir her sevişmemizde bana doyamadığını belli ediyor, ellerini üzerimden çekemiyordu. O halde neden çok az yemek yediğimi söylemişti? Bu onu rahatsız mı ediyordu? Başımı iki yana salladım ve sahiden kafayı yediğimi düşünürken Demir'in sözlerini duydum.

"Saat öğlen olmuş. Seni güzel bir yere yemeğe götüreyim, küçüğüm. Sonra da dinlenmen için eve bırakırım."

"Canım bir şey yemek istemiyor."

"Ne demek istemiyor? Tansiyonun düşmüş olabilir. Belki de doğru düzgün beslenmediğin için..."

"Nereden çıktı bu beslenme takıntısı?" diye bağırdım kendime engel olamayarak. "Zayıf mı buluyorsun beni? Güzel değil miyim? Daha dolgun kadınlardan mı hoşlanıyorsun yoksa?"

"Saçmalama, Burcu! Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Senin sözlerinden çıkarıyorum elbette. Her şey apaçık ortada!" dedim öfkeyle ve duraksamadan devam ettim. "Eve gitmeyeceğim ayrıca. Gelinlik bakmaya gideceğiz annemlerle. Hani bir an önce olması için yanıp tutuştuğun düğünümüz var ya... İşte onun için. Acele ettiğin için pişman oldun herhalde. Ama artık çok geç, Demir Aras!"

Bağırışlarım odanın içinde yankılanırken, Demir'in gözleri bana inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla açıldı. Koltuklardan birinin üzerinde duran çantamı hızla aldım ve kapıya doğru ilerledim. Arkamdan, "Burcu, dur ben götüreyim seni," deyişini işitsem de buna izin vermedim.

"Gerek yok. Ben taksiyle giderim," dedim çatık kaşlarımın altından ona bakarken. Onu öpmeye, güzelce vedalaşmaya teşebbüs etmeden odadan çıktım. Tüm bedenim sinirden titrerken, o kızıl kafanın bakışlarını gözlerimin önünden atamıyordum. Demir'i istediği tavırlarından belli olan kadını bir şekilde alt etmem gerektiğini düşünüyordum. Bunun anlamsızlığını fark edemiyor, Demir'in zaten bana deli gibi âşık olduğunu fısıldayan iç sesime de kulaklarımı tıkıyordum.

***

Halsizlik tüm vücudumu ele geçirirken, yatak odasında toplanmış dört kızın heyecanına eşlik etmeye çalıştım. Ancak vücudumdaki hassasiyet artmış, oturduğum yerde bile her tarafımın ağrıdığını duyumsamıştım.

"İyi misin sen?" diye soran Beliz'e bakarken daha fazla dayanamadım ve yatağa uzanarak başımı yastığa koydum. Gözlerimi kapatırken sözler bir fısıltı gibi dudaklarımdan dökülmüş, alnımda Beliz'in şefkatli dokunuşunu hissetmiştim.

"İyiyim... Çok yoruldum sadece. Bir de her tarafım ağrıyor. Grip mi olacağım ne? Sabah da tansiyonum falan düşmüştü."

içeri giren kızı gördüğümde saçlarımı düzelttim. "Teşekkür ederim, Gökçe," dedim uzattığı bardağı titreyen elimle tuttuğumda.

"İyi misiniz, Burcu Hanım?"

"İyiyim, çok teşekkürler... Tansiyonum düştü galiba. Önemli bir şey yok."

Ayrandan küçük bir yudum aldım ama burnuma gelen ağır yoğurt kokusuyla duraksadım. Zorlukla yutkunup gülümsemeye çalıştım. Ancak koku çoktan midemi bulandırmış, derin soluklar alarak kendimi sakinleştirmeye başlamıştım.

Kimseye belli etmeden bardağı önümdeki sehpaya bıraktım. Tam o sırada odanın kapısı açılmış, Gökçe dışarı çıkarken Demir'in sesi içeride yankılanmıştı.

"Ben de sizi arıyordum. Neden çıktınız toplantıdan?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak. Bakışlarını Buğra'nın üzerinde dolaştırdı, hemen ardından aynı sert görünüşünü takınarak bana baktı.

"Toplantı bitmemiş miydi zaten?" diye soruşumla duruşu daha da sertleşmiş, muhtemelen neden bu şekilde davrandığımı anlamamıştı.

"Hayır, bitmemişti. Senin de bu projede çalışacağını düşünüyordum. Önümüzdeki hafta için bir toplantı daha ayarlıyorduk."

Onun bu soğuk tavrına dayanamayıp cevap vermek üzere ağzımı açmıştım ki, Buğra'nın konuşmasıyla duraksadım. "Burcu içeride biraz fenalaştı, abi. Tansiyonu düştü sanırım. O yüzden buraya getirdim onu."

Demir'in bakışları hızla yumuşadı ve telaşlı bir hale dönüştü. Seri adımlarla yanıma gelip dizlerimin önünde eğildiğinde, Buğra'nın usulca odadan çıktığını gördüm. Demir kocaman elleriyle yüzümü sardığında gözlerim onunkileri buldu ve o an gerçekten her şeyi abarttığımı düşündüm.

Yabancı olmadığım, yakından tanıdığım o şefkat tüten bakışlarla bana bakıyordu. Gözlerinden endişe okunuyor, elleri yüzümü okşayıp, parmakları yanaklarımda ve dudaklarımda gezinirken, gözlerimden istemsizce akan yaşlar boynuma doğru

süzülüyordu. Neden ağladığımı bilmesem de gözlerim yanıyor, boğazımdaki yumru gitgide daha da büyüyordu.

"Ne oldu sana, küçüğüm? İyi misin?" diye soruşuyla başını salladım ve onu daha fazla endişelendirmemek adına sakinleşmeye çalıştım. Ancak, "Neden ağlıyorsun peki? Ağrın mı var? Doktora gidelim mi? Bir baksın neyin olduğuna..." deyişiyle dudaklarımdan küçük bir hıçkırık fırladı ve kollarımı hızla Demir'in boynuna doladım.

"Burcu... Küçüğüm... Neler oluyor?" diye sordu saçlarımı okşayıp beni kendinden uzaklaştırırken. Bakışlarını bu kez korkuyla yüzümde gezdirdi. Alnıma, şakağıma, yanağıma küçük, beni sakinleştiren öpücükler bırakıp, dudakları dudaklarımın bir nefes uzağına geldi.

Soluğum onunkine çarparken, "Hiç..." diye fısıldadım. "Bir şey yok, Demir. Grip olacağım sanırım. Her tarafım ağrıyor ve içimden sürekli ağlamak geliyor."

"Ağlama," dedi ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. Dokunuşu içimi titretirken, sıcacık soluğuyla beni yaktı ve hafifçe öptü. Ardından alt dudağımı dudaklarının arasına kıstırarak emdi. "Kıyamam ağlamana," diye devam etti. Alnını alnıma yaslamış, gözlerinde halen endişe olsa da gülümsemişti. "Seni eve götürmemi ister misin? Biraz dinlen. Hafta sonu yoruldun, stres yaptın. O yüzden halsiz düştün belki de."

"Daha iyiyim, Demir. Merak etme."

"Ederim. Seninle ilgili her şeyi merak ederim ben," dedikten sonra dudaklarını alnıma değdirdi. "Bu koltukta biraz uzan. Ben de yiyecek bir şeyler söyleyeyim. Çok az yediğin için oluyor hep bunlar."

İtiraz etmek üzereyken kapının çalınmasıyla susmak zorunda kaldım. Aralanan kapıdan içeri giren silueti gördüğümde gerilmiş, ona gücümü göstermek istercesine ayağa kalkmıştım. Kızıl saçlarını savurarak yanımıza gelen kadının Demir'e aynı cüretkârlıkta baktığını fark ettiğimde ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım.

"Harika bir toplantıydı, Demir Bey. Ben artık izninizi istiyorum."

hemen sonra dizlerimin üzerine çökmüş, bulantıma daha fazla engel olamamıştım.

Önümde duran klozetin içine sabah yediğim her şeyi çıkarırken, gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Dışarıda Demir'in değil de Buğra'nın olmasına içerliyor, toplarını boyunca o kadının bakışlarını unutamıyordum. Demir'in ters ya da beni rahatsız edecek bir tavrını görmesem de, içimi kemiren bu hissi söküp atmayı da başaramıyordum. Adeta tüm vücudumun sızladığını hissediyor ve içli hıçkırıklarımı artık tutamıyordum. Geçen günlerin aksine, berbat bir gün olduğunu düşünüyor, otelde gördüğümüz o kadının tesadüfen mi burada olduğunu bilemiyordum.

Midemdeki safradan başka çıkaracağım bir şey kalmadığı halde ara ara içimdeki kasılmaların devam ettiğini hissettim. Bir süre tertemiz lavaboda klozetin kıyısında oturdum. Tükenmiş bir şekilde öylece dururken, ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Ancak dışarıdan gelen Buğra'nın sesini duyduğumda içeride fazla kaldığımı anlamıştım.

"İyi misin, Burcu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İyiyim... Birazdan çıkıyorum," diye seslendim tahriş olan boğazım yüzünden çatallı çıkan sesimle. Kendimi ayağa kalkmak için zorladım ve lavabonun kenarlarına tutundum. Aynadaki aksime bakarken, benliğimi saran o kötü ruh halimin görüntüme de yansıdığını gördüm. Vakit kaybetmeden yüzümü yıkadım ve birkaç kez ağzımı çalkaladım. Ancak ne kadar çabalasam da o kötü tattan kurtulamamıştım.

Birkaç dakikanın ardından az da olsa toparlanabildiğimde dışarı çıktım. Buğra'nın kapının önünde beklediğini görmüş öte yandan odada başka kimsenin olmayışıyla buruk bir şekilde gülümsemiştim.

"Çok teşekkürler, Buğra..."

"Gökçe'ye tuzlu bir ayran getirmesini söyledim. Tansiyonun düşmüş olabilir. Bir doktora gitmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım ve telaşlanmasıyla boğazımın düğümlendiğini hissettim. Yanan gözlerimi usulca kapatıp kendimi koltuğa bırakmış, hıçkıra hıçkıra ağlamamak için direnmiştim.

"Abime haber vereyim o halde..." deyişiyle gözlerimi hızla açtım.

"Hayır! Haber vermene gerek yok, Buğra!" dedim sert bir yanlamayla.

"Merak etmiştir. Belki seni doktora gitmek için ikna eder."

"Merak ettiğini sanmam." Kaşlarımı öfkeyle çattım. "Çok meşguldü, çıktığımı fark etmemiştir."

Anlam veremediğim bir ses tonuyla, "Burcu!" dedi ve yanıma geldi. Koltukta hemen yanıma oturup elini nazikçe omzuma koydu. "Emin ol çıktığını fark etmiştir. Senin yokluğunu hissetmemesi mümkün mü?"

Zorlukla yutkundum ve küçük bir kız gibi dudaklarımı büzdüm. Gözlerimden iki damla yaş süzülürken, ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Aslında içten içe saçmaladığını biliyor ama kendime engel olamıyordum. İçimde bambaşka, kuşkanç ve alıngan bir kadının varlığını hissediyor, tüm bunların nereden çıktığını anlayamıyordum.

"Aklına olmadık şeyler getirme," dedi ve çenemden tutarak bakışlarımızı birleştirdi. Demir'inkilerin benzeri olan keskin mavi gözleriyle içimi okur gibi bakmış, kendimi çoktan ele verdiğimi sözleriyle ortaya sermişti. "O kadın gibileri hep vardı, hep de olacak. Umursama ve huzurunuzu kaçırmasına izin verme. Abim ona hiçbir şey için asla fırsat tanımaz."

"Sen de fark ettin mi?" diye sordum titrek sesimle ve elimin tersiyle gözlerimi kuruladım. "Nasıl baktığını gördün mü?"

"Fark ettim. Ama bunun bir önemi yok, inan bana. Abim senden başkasının bakışlarıyla zerre kadar ilgilenmiyor."

"Öyle mi dersin?" dedim burnumu çekerek.

"Kesinlikle... Asla şüphe duyma bundan. Yalnızca düğününüze ve mutlu olmaya odaklan."

Hafifçe gülümseyerek başımı salladım ve o sırada açılan kapıyla duruşumu dikleştirdim. Elinde büyük bir bardak ayranla

doğru ve Buğra'nın çoktan odadan çıktığını gördüğümde da-
daklarımı boynuma bastırdım.

Neyse ki bu laf cambazlığımla hemen aklımı çeliyorsun. Yoksa fazlasıyla sevmeme rağmen Gökçe'ye de sırf sekreterin olduğu için potansiyel düşman gözüyle bakacağım artık. Şu masadaki dosyaları kafana geçirmemem işten değil, Demir Aras!"

Kahkahamı serbest bıraktım ve daha sonra konuşabileceğimizi düşünerek elini sımsıkı sardım. "Toplantıdan sonra üzerimde şiddet uygulama planlarını uzun uzun düşünürsün, biliyorum. Hatta sana özellikle nelerden hoşlandığımı, nerelere yoğunlaşman gerektiğini zevkle anlatırım."

Kıkırdayarak, "Edepsizsin!" deyişi üzerine elini tutmaya devam ederek ofisten çıktım. Ve onunla birlikte, dudaklarımda gülümsemeyle toplantı odasına doğru yürümeye başladım.

Kapıyı açıp girmesi için yol gösterdiğimde, burnuma dolan kokusunu içime çektim. Ancak içeri adımını atar atmaz, aniden duraksadığının farkına vardım. Önce güzel ancak endişeyle kaşlanmış gördüklerine anlam vermeye çalışan yüzüne baktım. Neler olduğunu soracakken, odadaki hareketlenmeyi sezinledim. Gözlerim tam karşımdaki silueti bulduğunda kaşlarımı çatmış, bize doğru gelişiyle anlamsız bir huzursuzluk hissetmiştim.

"Merhaba, Demir Bey," diyen sesin sahibine odaklanmaya çalıştım. Ancak Burcu tam yanımda, yüzüme bir şey söylememi beklercesine bakarken, kendimi toparlamakta zorlanıyordum.

"Merhaba," deyişim güçlükle dilimden dökülürken, kalbimde nefesimi kesen bir sıkıntı hissediyordum.

"Ben, Şule Çetiner... Çetiner Grubun ortaklarından biriyim. Sizinle iş yapmak harika olacak," diyen kadına dikkatlice baktım. Kızıl saçları ve ne vadettiğini çok iyi bildiğim bakışlarını bir kez daha incelediğimde derin bir nefes aldım. Murat'ın evinde olanlardan sonra, Burcu ile kaldığımız otelin barında karşımı çıkan, benimle iyi vakit geçirmek istediğini belli eden kadının, o an ofisimde oluşuyla sarsılmıştım. Yalnızca haftalar sonra karım olacak küçük kadınımın kıskançlıkla sarmalanmış bakışlarıyla, bu işin hepimiz için çok zor geçeceğini anlamıştım.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Uğuldayan kulaklarımı tıkamak istesem de dakikalardır kendime engel oluyordum. Ancak toplantı sırasında ara ara kendini gösteren, midemden yükselip tüm bedenimi sızlatan bulantıyı daha fazla bastıramıyordum.

Demir'in toplantı odasındaki yöneticilerden birkaçıyla konuştuğunu fark ettiğimde, gözlerimi yavaşça açıp etrafıma bakındım. O kadının hâlâ sevdiğim adamın birkaç adım ilerisinde olduğunu gördüğümdeyse dişlerimi sertçe sıktım. Ancak bu, zaten bulanık olan görüşümü daha beter hale getirmiş, gözlerimin önünde beliren kıvılcımlarla etraf kararmıştı.

"İyi misin, Burcu?" diyen sesi duyduğumda başımı salladım.

"Lavaboya gitmem gerek," dedim kesik nefeslerle. Sırtımdan boşalan soğuk terleri ve başımın döndüğünü hissettiğim anda olduğum yerde sendeledim. Tam o anda Buğra'nın tutuşunu kolumda hissetmiş, ancak boğazıma kadar gelen öğürme hissini engelleyememiştim.

Elimi ağzıma sıkıca kapattım. "Beni götürür müsün?" diye sorduğum sırada, gözlerimin önünü çevreleyen simsiyah perde dışında hiçbir şey göremiyordum. Midemdeki kasılma anbean artıyor, neredeyse düşüp bayılacağımı hissediyordum.

Nereye gittiğimi göremeden Buğra'nın beni odadan çıkarmasına izin verdim. Demir'in ne halde olduğumu fark etmediğini düşündükçe gözlerim yanıyor, ağlama hissi aniden şiddetlenen bir fırtına gibi beni sarsıyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp, derin nefesler aldım. Başka bir yere girdiğimizde ise gözlerimi usulca araladım. Ancak Demir'in odasında olduğumuzu gördüğüm anda neden buraya geldiğimizi anlayamamıştım.

"Abimin özel banyosunu kullan. Daha rahat edersin," diyerek aklımdaki sorulara cevap verdi Buğra ve bir abi edasıyla kolumdan tutup odanın içindeki diğer kapının önüne götürdü. "Ben burada bekliyorum seni. Eğer daha da kötüleşirsen sesle."

Başımı salladım ve bir öğürtü daha ağzıma kadar geldiğinde kendimi içeriye attım. Kapıyı arkamdan hışımla kapattıktan

Haftanın ilk iş gününün gerginliğiyle kahvemden bir yudum içtim ve saatime baktım. Bir yandan yaklaşık iki haftadır yanımda çalışan Burcu'yu bugün evden alamadığımı düşündüm, diğer yandan bugünkü toplantı yoğunluğunu hatırlayıp, sıkıntılı bir nefes aldım. Sekreterimin açık olan kapıdan telaşla girdiğini gördüğümdeyse kaşlarımı çatmıştım.

"Toplantı için her şey hazır mı, Gökçe?"

"Hazır, Demir Bey. Diğer şirketin yöneticileri geldiler, toplantı odasındalar. Siz hazır olduğunuzda başlayabiliriz."

"Buğra'yla Burcu geldiğinde başlayacağız," dedim ve yeniden dikkatimi elimdeki dosyaya verdim.

Dakikalar sonra kapım açılıp, Burcu onu getirme görevini üstlenen kardeşimin eşliğinde içeri girdiğinde, oturduğum yerden usulca kalktım. Bakışlarım tutkuyla üzerindeki kırmızı ceket ve altındaki siyah daracık pantolonda gezinirken, yutkunmakta zorlanıyordum. "Küçüğüm," diye fısıldadım ve bana doğru gelmesini büyülenmiş bakışlarla izledim. Karşımda kusursuz bir görüntü çizen kadına gülümsemiş, onu kollarımın arasına hapsetmiştim.

"Özledim seni," deyip kollarıma sokuluşuyla, saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktım.

"Sen yanımda çalışmaya başladığından beri, şu bahsettiğin sekreter fantezisini düşünüyorum... Hiç fena fikir değil sanırım. İş yerinde seni her an yanımda tutmak için bahanem olur böylelikle."

"Aşk olsun, Demir!" diye kızgın bir şekilde söylendi ve dudaklarını dişlerken anladığım üzere ona iltifat etmemi bekledi.

"Çok güzelsin. Aklımı başımdan alacak, ofiste seninle se-

güzelsin," dedim kulağına

DOKUZUNCU BÖLÜM

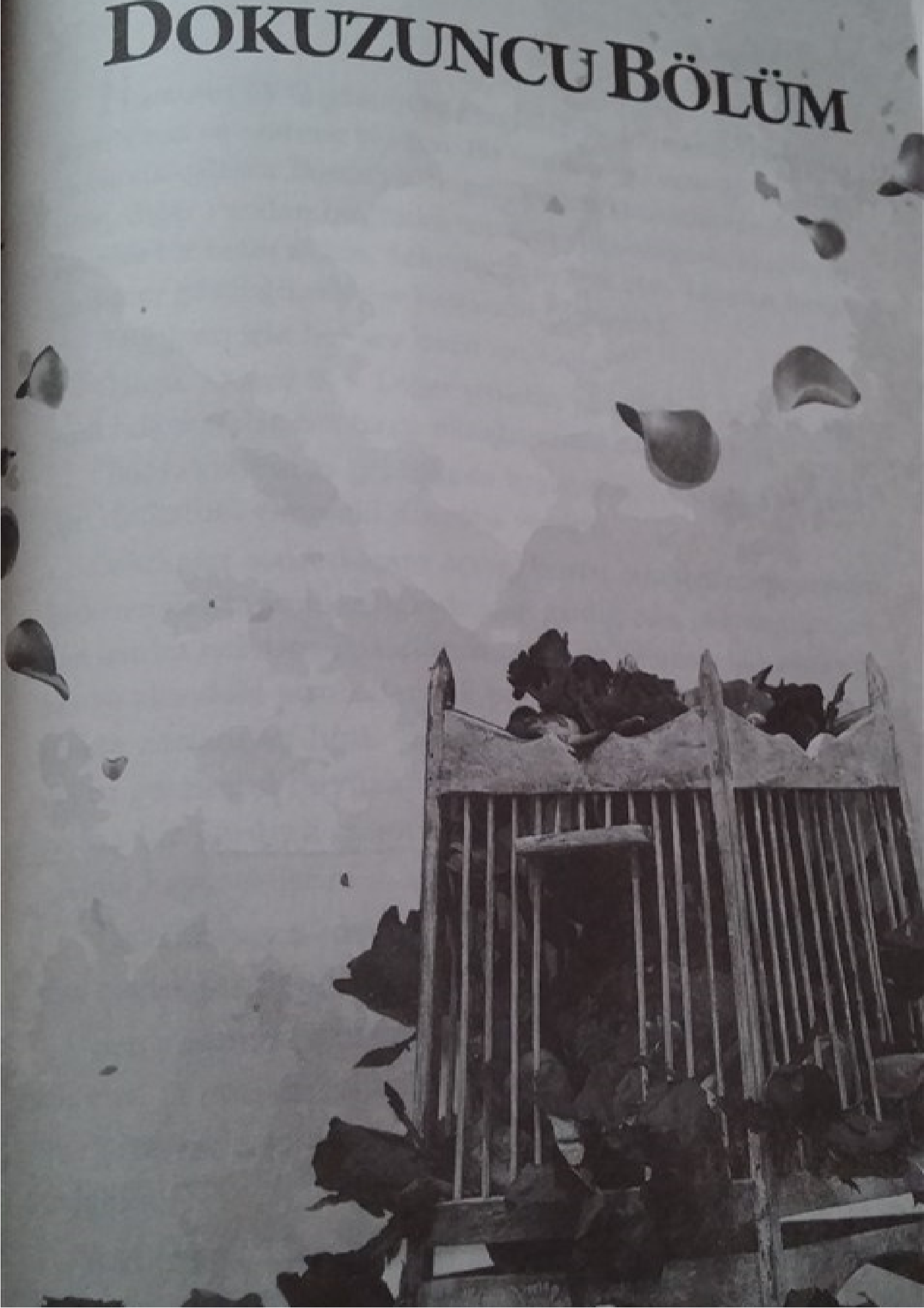

Burada gözlerini senden ayıramayan serserileri bir güzel bezetmemi istemiyorsan, giy şunu."

Oflayarak omuzlarına bıraktığım ceketi tuttu ve mavi gözlerinin üzerindeki biçimli kaşlar öfkeyle inerken adımlarını sehile doğru yöneltti. "Despotsun işte! Bu gece birazcık nazik olsan ya, hemen başla yine!"

Ayaklarındaki topuklu ayakkabıların izin verdiği ölçüde yere vurarak yürüdüğünü gördüğümde gülüşümü bastırdım. Onun sevgisini, ilgisini göstermeyen, ateş misali yakan dişiliğine taptığım gibi, bu hırçın, hatta geçen günkü kıskanç hallerine de bayılmıştım.

Birkaç adımda ona yetiştim ve belini sıkıca sararak kendime doğru çektim. "Sen de bu despota deli gibi âşıksın ama... Vazgeçemiyorsun," dedim ve dudaklarım şakağında gezinirken aniden yürümeyi kestim.

"Öyleyim, ne yapayım? Seviyorum," diye mırıldandı ve başını hafifçe kaldırarak bir nefes uzağımda duraksadı. "Bu despottan gelecek her şeyi seve seve kabulleniyorum."

Dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürttüm ve alt dudağını sertçe kıstırdım. Kıkırdayışı kulaklarıma dolarken, burnumu gül kokusunun kaynağına bastırdım. "Bu despot da seni seviyor. Her şeyine tapıyor. Ve sana tam anlamıyla sahip olacağı günü hayal edip, çıldırmanın eşiğine geliyor."

"Çıldırmasın!" diye inledi ve narin parmakları sakallarının arasında gezinirken dudaklarını boynuma değdirdi. "Ve enerjisini karısı olacağım, beni mutlu edeceği zamana saklasın."

Kollarımdan aniden uzaklaştı ve gerçekten çok mutlu olduğunu kanıtlayacak şekilde dans etmeye başladı. "Padam padam padam..." diye mırıldandı ve enfes bir ezgiyle sarılmış sesi anbean yükselirken, omuzlarındaki kocaman ceketimi seri bir hareketle avuçlarıma bıraktı. Kırmızı elbisesiyle büyüleyici bir görüntü serilirken gözlerimin önüne, yüzündeki meleksi güzellikteki gamzeler ortaya çıktı. *"Rappelle-toi tes amours, rappelle-toi puisque c'est ton tour, 'y a pas d'raison pour qu'tu n'pleures pas, avec tes souvenirs sur les bras..."* deyişi kulaklarıma dolarken, ellerini

iki yana açtı ve mutluluk dolu kahkahaları Boğaz'da yankılandı. Kendi etrafında neşeyle döndükten sonra bir anda durdu ve ne zaman uzattığımın farkında olmadığım elimi sıkıca tutarak bana yaklaştı.

Dudakları dudaklarıma bir nefes uzaklıktaydı. Kısacık bir an tatlı, ılık nefesi nefesime çarpmış, tüm gece olduğu gibi aşk ve mutluluktan gözlerimi kör etmeyi başarmıştı. "Anlamı ne bu şarkının?" diye soruşumu, dudaklarının kıyısındaki meleksi çukurları kaybetmeden yanıtladı.

"Aşklarını hatırla... Hatırla, çünkü sıra senin. Tüm anıların kollarındayken ağlamaman için bir neden yok," diye fısıldadı ve dudaklarını dudaklarıma sürterken devam etti. "Hüzünlü bir şarkı aslında..."

"O zaman senin o güzel dudaklarında yeri yok," dedim ve elim küçük yüzünü şefkatle sararken gülümsedim. "Ama yine de... Sıra bizim, küçüğüm. Sıra ikimizin..." diye fısıldayıp kanımı alevlendiren bir tutkuyla dudaklarına kapanırken, bütün ömrümü ona adayacağımın bilincindeydim.

"Bebeği mi?" diye sordu gözleri kocaman açılırken. "Dilenci falan mı yoksa? Bu saatte dilenci mi olur yahu?"

"Hayır, dilenci değil. Bebeğinin babasından kaçabilmesi için ona yardım etmemi istiyor."

"Bebeğinin babası mı? Nasıl yani?"

Ciğerlerime korku dolu bir nefes çekerken fısıldadım. İçimdeki tereddütten arınmış, bunca zamandır sakladığım, Çağlar'dan kurtulabilmek için koz olarak kullandığım sırrı artık açığa çıkarmıştım.

"Çağlar..." dedim. "Çağlar'dan bebeğini koruyabilmek için, ondan kaçabilmek için benim yardımımı istiyor." Beliz'in dehşetle açılan gözlerine bakarken, kapının çalmasıyla olduğum yerde sıçradım.

"Demir geldi," diye fısıldadı panikle ve elini dudaklarının üzerine örttü.

"Bilmiyor," dedim aynı fısıltıyla. "Melek'i kimse bilmiyor."

Gözlerinde yanan öfke dolu bir ateşle gözlerime baktı. "Anlat o zaman ona. Başına bela açmak istemiyorsan, anlat."

Çaresizlikle kendimi kapının girişindeki odaya attım ve Beliz'i orada tek başına bıraktım. Yalnızca saniyeler sonra onun kapıyı açtığını ve gayet normal bir sesle Demir'le konuştuğunu duydum. Bu olayı Demir'e anlatmam gerektiğini biliyordum. Ancak gözümün önüne Melek'in çaresizliği, bebeği için yardım istediği geldikçe ve ben o minicik bebeği hatırladıkça, ne yapacağımı kestiremiyordum.

Odanın içinde delirmiş gibi gezinirken hızla kapı açıldı. Olduğum yerde sıçrarken bakışlarım kapıdan giren kişiye odaklandı. Halen Beliz'in kızgın bakışlarının hedefi olduğumu fark ettiğimde ise kararlılık dört bir yanımı sarmıştı.

"Ben olmadan hiçbir şey yapmayacak, bu konuda adım atmayacaksın, Burcu. O herifle ilgili olan hiçbir şeye bulaşmayacaksın artık."

"Bulaşmayacağım. Bunu Melek'e de söyledim, Beliz. Yapamam. Huzur istiyorum artık."

"En kısa sürede de Demir'e bahset bundan. Hiçbir şeyi gizleme sakın." Başımı hızla salladım ve ellerimi göğsüme bastırdım. Beliz bana tedirgin bakışlarla bakarken, aniden narin kolları tarafından sarılmıştım. "Eğer o kadın bir daha gelir ya da ararsa, bensiz hiçbir şey yapma. Ben yanındayım. Sakın unutma bunu! Sakın!"

"Merak etme... Bu asla unutacağım bir şey değil," dedim ve hafifçe uzaklaştım. Duraksamadan en güzel gülümsememi takındım. Adımlarımı Demir'in olduğunu bildiğim koridora ilerletirken, çoktan az önce olanları unutmuş, onun büyülü ihtişamına kapılmıştım.

∞

Parmaklarımı etkilendiğini bildiğim dokunuşlarla kollarında dolaştırdım. Derin bir iç çektiğini duyduğumda, yumuşacık teninden ellerimi zorlukla ayırarak çenesinden tutup hafifçe kaldırdım. Bakışlarımız birleştiğinde dudaklarının aralandığını görmüş, gülümsemeden yapamamıştım.

Boğaz'ın en sevdiğim yeri olan Bebek sahiline ulaştığımızı fark ettiğimde, "İleride dur, Kerim!" diye seslendim.

"Peki, efendim!" diye yanıtladı ve arabayı sağ tarafa yaklaştırdı. Yolun nispeten boş olması işimize yaramıştı.

Kapıyı açıp hızla indim ve Burcu'nun da bana eşlik etmesini bekledim. Ancak üzerine ince trençkotunu bile almadan indiğini görünce, üşüyeceğinden endişe ettim.

"Üşüyeceksin. Üzerini giy."

"Üşümem..." diye fısıldadı ve arabanın kapısını kapatırken incecik kollarını belime doladı. "Üşürsem, sen beni ısıtırsın."

Tam o sırada hemen arkamızdan geçen birkaç adamın bize baktığını fark ettiğimde kaşlarımı çatarak uzaklaşmalarını izledim. Ceketimi tek hamlede çıkarırken, onun mahcup bir şekilde dudaklarını dişlediğini gördüm ve kaşımı kaldırarak yanıt verdim. "Isıtırdım..." dedim ve elimdeki ceketi omuzlarına atarken sözlerimi sürdürdüm. "Eğer baş başa olsaydık. Şimdi...

çaldığını duyunca, içeride oturan kızlara hızla seslendim. "Ben bakarım. Demir gelmiştir."

İçeride hepsinin kahkahasının yankılandığını işittim ve umursamadan gülümseyerek kapıya doğru ilerledim. Beliz'in salondan çıkıp mutfağa doğru gittiğini gördüğümde çoktan kapıyı açmış, bakışlarımı sevinçle tam karşıma dikmiştim.

Ciğerlerime derin, titrek ve şaşkınlık dolu bir nefes çekerken Gözlerim karşımdaki siluete mıhlanırken, bir süre hareket edemedim. "Sen..." dedim zorlukla ve kapıyı tutan elim titrerken dakatimi bir an bile ondan çekmedim. "Senin ne işin var burada?"

"Seni çok aradım, Burcu," diyen kadının yüzündeki hüzne odaklandım. Tek başına olduğunu gördüğümde kaşlarımı çamış, neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştım.

"Neden? Benimle ne işin var senin? Neden her yere not bırakıyorsun?" diye sesimi yükselterek sordum.

"Çünkü yardımına ihtiyacım var."

Bedenim sıtmaya tutulmuş gibi titrerken, duruşumu dikleştirdim. Elimle kapının kenarını sıkıca kavradım ve beklemeden cevap verdim. "Ben sana yardım edemem. Hiçbir bağımız kalmadı artık. Bitti her şey. Başına gelenleri de kendin çözmelisin."

"Bebeğim..." der demez ilgimi üzerine çekmeyi başardı. "Onu alıp buradan gitmeme izin vermiyor. Beni göndereceğini, bebeğimin onunla kalacağını söylüyor. O hasta, Burcu. Bize bir şey yapmasından korkuyorum."

"Ben ne yapabilirim ki senin için?" dedim isyanla. Çağlar'ın gerçekten hasta olduğunun kanıtları gözlerimin önünde dolanırken, içimdeki vicdan azabını bir köşeye iteledim. "Ne yapabilirim, Melek? Evleniyorum ben. Biri var hayatımda. Beni artık Çağlar'ın öznesi olduğu hiçbir şeye bulaştırma."

"Yalvarıyorum, yardım et bana! Bebeğimi ondan korumama yardım et. Onun için ezip geçtiğim, hayatlarını mahvettiğim insanlar artık yoklar. Sahip olduğum her şeyi kaybettim. Başka gideceğim kimse yok. Bana bir tek sen yardım edebilirsin, Burcu."

Kollarımı bedenime sardım ve neden, kimlerden bahsettiğini umursamadan aklıma gelen soruyu sordum. "Nereden buldun adresimi? Nasıl geldin buraya?"

"Yalıdaydınız. Oranın adresini biliyordum. Daha önce sana bir not bırakmıştım. Bu gece sen oradan çıktığında buraya kadar takip ettim."

"Nasıl çıktın peki?" diye sordum şüpheyle. "Çağlar'dan nasıl kurtulduın?"

"Bu gece evde değildi. Benim tek başıma evden ayrılmamla ya da kaçta geldiğimle ilgilenmiyor zaten. Sadece bebeğimi almama izin vermiyor. Bir kadın bile tuttu ona bakması için. Beni bir şekilde göndermeye hazırlanıyor."

"Git buradan, Melek," dedim bir an bile duraksamadan. "Ben sana yardım edemem. Başımı belaya sokmak istemiyorum. Hele onun içinde olduğu herhangi bir şeye asla giremem."

Dudaklarından küçük bir hıçkırık çıktı ve gözlerinden yaşlar dökülürken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Birkaç hafta sonra... Seyahate gideceğini öğrendim. O gittiğinde kaçmayı deneyeceğim, Burcu. Tek istediğim bana yardım etmen. Bu şehirden sağ salim, bebeğimle birlikte ayrılmama yardım etmen. Şimdi gitmem gerek ama en kısa sürede arayacağım seni. Tek çarem sensin."

"Yapamam, Melek!" dedim. "İstesem de yapamam."

Arkasını dönüp asansöre doğru ilerlerken, bir kez daha bana baktı ve gözlerinde yalvarışla, "Seni arayacağım," dedi.

Hiç duraksamadan kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya nefes nefese yasladığım anda, beni izleyen Beliz'le karşılaştım. "Kimdi o?" diye soruşuyla gözlerimi yumdum. Ellerimle yüzümü örterken, Çağlar'ın öznesi olduğu her şeyin bir an önce sonlanması için Allah'a yalvarıyordum.

"Melek..." diye yanıtladım. Artık ondan sırlar saklamamaya kararlıydım. "İsmi Melek Dinçer..."

"Kim peki? Seni neden arıyor gecenin bu saatinde?"

"Bebeği için benden yardım istiyor."

"Çok bekledim, baba," diye fısıldadım, ellerinin bana doğru yeniden uzandığını görüşümü bulanıklaştıran yaşların arasından izlerken. "Bana inanmanı, bana yeniden kızım demeni çok bekledim. Hiçbir suçum yoktu. Seni utandıracak hiçbir şey yapmamıştım. Onunla aramda asla sandığın gibi bir şey olmamıştı. Neden bana inanmadın? Neden güvenmedin söylediklerime? İnsanların konuşması, dedikodular çok mu önemliydi senin için? Benden daha mı önemliydi?"

"Öyle olduğunu sandım. Halandan, onun bizi evli bir adam için terk edişinden sonra, bütün öfkemi sana çevirmiştim. Kibrin her şey olduğunu düşünüyordum."

"Öyle miymiş? Her şey miymiş senin için? Ben asla halam gibi olmadım. O değildim ki. Senin kızındım ben. Bir kez olsun dinleyemez miydin? Beni Çağlar gibi bir psikopatın ellerine bırakırken, hiç mi tereddüt etmedin?"

Bakışlarının kararttığını gördüm. Çenesinin kasıldığını fark ettiğimde ise bir adım geri yürüdüm. "Sana bir şey mi yaptı?" diye soruşuyla aniden irkilmiş, korkumu içime gömmüştüm.

"Hayır!" dedim duruşumu dikleştirerek. "Hiçbir şey yapmadı. Yapamadı. Ben buna izin vermedim. Ama sen, onun ruh hastası bir pislik olduğunu bile fark edemedin."

"Çok üzgünüm. Yaptığım her şey için. Yapamadıklarım için. Çok üzgünüm, kızım."

Bedenim rüzgârın da etkisiyle titrerken, kollarımı kendime doladım. Gözlerimden akan yaşların çenemden süzüldüğünü hissettiğimde, "Neden?" diye fısıldadım. "Neden bu gece? Bunca zamandır bana tek bir adım atmamışken... Neden?"

"Çünkü bu gece..." dedi ve derin bir nefes alarak devam etti. "Tamamen ellerimden kayıp gittin sanki. Bir yabancı gibiydin. Sanki kafesini kendi ellerimle açtığım minik bir kuştun, uçup gitmiş ve sonra geri gelmiştin. Ama kim olduğumu hafızandan silmiştin. Şuramda kocaman, yok edemediğim bir ağırlık bırakmıştın geriye. Ben onu geçirebilmek için ne yapacağımı bilemedim. Evladımı, canımdan bir parçayı sonsuza dek kaybetmiş gibiyim. Ve bu beni öldürüyor."

"O kuş bir zamanlar senin avuçlarındaydı. Seni seviyordu, kahramanı sayıyordu. Ama sen, onun kanadını kırıp, uçup gitmesini istedin. Aramadın, sormadın. Nasıl olduğunu umursamadın."

"Umursadım. Her zaman nasıl olduğunu bildim. Sen Paris'teyken hep izledim seni. Sen farkında değildin. Başka türlü buradan o kadar uzağa gitmene nasıl izin verebilirdim?"

Duyduklarımla bir an olduğum yerde sendelerken bana uzanan kollara tutundum. Gözlerimdeki kararmının geçmesini beklerken üşüyordum. Ne hissedeceğimi bilemiyor, babamı özleyen yanımı bastıramıyordum.

"Canımı çok yaktın, baba. Beni yalnız bırakarak çok acıttın."

"Biliyorum," dedi ve dudakları yıllardır hissedemediğim bir şefkatle alnıma değerken fısıldadı. "Ama söz veriyorum, telafi edeceğim, kızım."

Kollarından hafifçe uzaklaştım ve baba kokusunu geride bıraktım. Gözlerinin neredeyse kırmızıya kestiğini gördüğümde çenemdeki titreyişi bastıramadım. "Her şeyi unutabilmeyi çok isterdim. Ama yapabilir miyim, bilmiyorum," dedikten sonra arkamı döndüm. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Gözyaşlarımı kurularken, duruşumu dikleştirdim. Moralimin bozulmasına, bu gecenin beni üzen bir şekilde sonlanmasına izin vermeyecektim. Babamın hiç aklımda olmayan bu hamlesini bir kez daha gözden geçirdim. Onunla hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağımızı bilsem de, asla kin besleyemeyeceğimi de düşünmeden edememiştim.

***

Bir müddet sonra kızlarla Binnur'un evine geldiğimizde kendimi neredeyse tamamen toparlamıştım. Babamla yaptığımız konuşmanın sarsıcı etkisini onlar sayesinde üzerimden atmıştım. Beren'in aslında babamın çok pişman olup üzüldüğünü ama belli etmediğini söylemesiyle, belki de olumlu olabilecek bu gelişmeyi düşünmeyi başka bir zamana bıraktım.

Üzerimdeki beyaz elbiseyi bir çırpıda çıkarıp, kırmızı, üzeri ışıltılı daha kısa bir elbise giydim. Aynada kendimi incelerken,

"Bu gece böyle bitmesin. Nereye istersen oraya gidelim. Ne yapmak istersen onu yapalım. İstersen Boğaz'da biraz dolanırız, ne dersin?"

"Harika olur," diye fısıldadım ve kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için etrafıma baktım. "Seni bekleyeceğim o halde. Çabuk gel, Demir."

"Tamam. En çabuk şekilde," dedikten hemen sonra elimi avuçlarının arasına aldı. Parmaklarımı dudaklarına doğru gitürdü ve yüzüğümün olduğu yere küçük bir öpücük bıraktı. Hemen ardından bakışlarıyla beni sevdiğini fısıldadı ve bir an bile duraksamadan arkasını dönerek arabaya bindi. Bense yüreğim ağzımda, onun yaptığı her şeyin beni nasıl olup da bu denli büyülediğine şaşırıp kalmıştım.

Onlar yalıdan çıktıktan sonra ne kadar süre öylece kaldığımın bilincinde değildim. Yalnızca arkamda bir hareketlilik hissetmiştim. İşte o anda herkesin içeri girdiğini ve yalnız kaldığımı fark edebilmiştim. Ama aslında bu, yalnızlık değildi. Babam birkaç adım atarak tam yanı başımda durmuş, gözlerini benimkilerle birleştirmişti.

"İyi misin?" diye sordu, bakışları uzun zamandır şahit olmadığım bir ifadeyle yüzümde dolaşırken.

"İyiyim," dedim ve titrek bir nefes çektim. "Lütfen... Gecemi bozacak bir şey söyleme. Şimdi değil, baba... Sonra yine ne istersen der, canın hangi hakareti etmek isterse edersin. Ama şu an... Çok mutluyum. İnan hiç olmadığım kadar mutluyum. Lütfen bunu bozma."

"Kötü bir şey söylemeyeceğim. Sadece..." dedi ve zorlukla yutkunarak elini saçlarıma uzattı. İrkilerek geri çekilsem de parmakları saçlarımı okşamış, dudaklarımdan mani olamadığım bir hıçkırık fırlamıştı.

"Şşşt!" diye fısıldayarak beni kollarına aldı ve beklemediğim bir şekilde sımsıkı sardı. Uzun zamandır hissedemediğim o baba sıcaklığı bütün bedenimi ısıtırken gözlerim kapandı. "Ağlama... Artık ağlama. Ben... Bu gece uzun zamandır ilk kez bu

kadar mutlu olduğunu gördüm. Ve artık ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemiyorum."

"Hiçbir şey yapma."

"Yapmam gerek. Artık yapmam gerek."

"Benden özür dilemeye mi çalışıyorsun, baba?" diye sordum, kollarından hızla uzaklaşırken. Gözlerimden süzülen yaşları kuruladım ve yanıt vermesini beklemeden konuştum. "Yapmaya çalıştığın, bir şeyleri telafi etmek mi?"

"Mümkün mü bu?"

"Sen söyle... Mümkün mü? O kadar şeyden sonra, her şey eskisi gibi olur mu?"

"Keşke... Keşke olsa. Bazen... Öyle öfkeleniyordum ki olan bitenlere. En çok da buradan gidişine... Hâlâ kabul edemiyorum bazı şeyleri. Bu gece bile burada kalmayacağını düşündükçe deliriyorum. Ama belki..."

"Belkisi yok, baba!" dedim ve geriye doğru bir adım attım. "Benim için her şeye rağmen hiçbir şey değişmemişti. Ben sana bir kez bile baba demekten, seni sevmekten vazgeçmemiştim. Ama sen, benden vazgeçtin. Başkalarına inandın ve beni gözden çıkardın. Ben bir şey yapmadım desem de beni duymadın ki, baba. Şimdi nasıl her şey eskisi gibi olabilir?"

"Zamanla belki olur... İstersen..."

"Lütfen, baba... Konuşmayalım bu konuyu. Senden tek ricam... Beni üzecek bir şey söyleme artık."

"Tamam... Tamam, kızım."

Buruk bir şekilde dudaklarını kıvırırken ona baktım. Gözlerindeki acıyı ellerimle tutabileceğimin farkındaydım. Ama yine de... Gerçekten pişman mıydı? Beni özlemiş miydi? İstediği benimle eskisi gibi olmak mıydı? İnanamamıştım.

Uzun zamandır duymak istediğim sözlerin tam da bu gece babam tarafından söylenmesi komik geliyordu. Onu nasıl özlediğimi, uzun zaman önce ona nasıl yalvardığımı anımsıyordum. Ve istesek de, bazı şeylerin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Ancak bir zamanlar babamla nasıl bir ilişkimiz olduğunu düşündükçe, onu özlemeden de yapamıyordum.

gözleriyle beni yaktı. Tek bacağımı hafifçe kaldırarak kalçalarına doladığımda ise, bir nefes uzağımda bana tutkuyu vaden dudakları vardı.

"Nasıl gözüküyorum?" diye fısıldadım nefes nefese ve dilerim boynunda gezinirken ekledim. "Ateşli mi?"

"Hem de nasıl ateşli? Tutkulu, dediğim dedik..."

Suratındaki ifadeyle kıkırdayışım arttı ve dudakların dudaklarının üzerinde gezindi. "Patron gibi mi?"

"Ah, evet! Çok seksi, çok kışkırtıcı, aklımı başımdan alan bir patron..."

"İstemez miydin öyle bir patron?"

"Seni isterim ben yalnızca," diye inledi ve dudaklarımı aralayıp dilini dilime değdirerek beni kendimden geçirdi. Halen kalçalarına dolanmış olan tek bacağımı beni kıvrandırırcasına okşarken, dudaklarımı arsızca, ona ait olduğumu göstermek ister gibi dişledi. "Sen bana aitsin. Benimsin. Seni nasıl çıldırır gibi sevdiğimi bilsen, şuradaki tüm hisleri görebilsen..." dedi ve elimi göğsüne yaslarken devam etti. "Seni benden alabilecek her şeyi, herkesi mahvedebileceğimi anlayabilsen, arkana bakmadan kaçardın."

"Şimdiye kadar kaçtım mı? Tüm yaşadıklarımıza rağmen..."

"Kaçmana izin vermem. Mutluluk ya da mutsuzluk... Yaşayacaksak birlikte yaşayacağız, küçüğüm. Bencil bir adamım ben. Yaşatacağım tek şey mutsuzluk olsa bile, sen iyi ol diye benden uzak olmana asla razı gelmem."

"Zorbasın işte!" dedim gülümseyerek ve cilveyle ondan uzaklaştım. Müziğin ritminde kalçalarımı hafifçe sallayıp dans ederken bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Gözlerinden geçen arzuyu ve tutkuyu görüyordum. Nitekim onu kışkırtmak, daha da çıldırtmak için sahip olduğum her şeyi kullanmaktan da kaçınmıyordum.

"Sen beni öldüreceksin!" diye tısladı ve beni hızla kendine doğru çekti. Dudaklarımız aşkla birleşirken, elleri saçlarımın arasına dalmış, yalnızca ona ait olduğumu hissettirmişti. Dudaklarım dudaklarının arasında kıstırılıp, dişlerimiz hazla

birbirine çarparken, soluk soluğa onun tadını alıyorken, hissettiğimiz aşk yerini yakıcı bir arzuya teslim etmişti. Ve zorlukla ayrıldığımızda, ikimizin de dudaklarından dökülen sözler gecenin güzelliği, rüzgârın fısıltılarıyla birleşmişti.

"Her şeyimsin, Demir."

"Her şeyimsin, küçüğüm."

***

Gecenin bitiminde Demir ve ailesi arabalarına binerken, onları yolcu ediyorduk. Bir yandan kızlarla birlikte Binnur'un evine döneceğimiz arabanın hazırlanmasını bekliyor, diğer yandan da bu gecenin öylece bitip bitmeyeceğini merak ediyordum.

Kendimi Demir'in annesi ve babasının kollarında bulurken, düşünmemeye çalıştım. Mutluydum, huzurluydum, seviliyordum. Demir'in ailesi tarafından tıpkı onların bir parçasıymış gibi kabul görmüştüm. Bu geceyi muhteşem bir şekilde atlatmış ve düğün hazırlıklarına başlayacak olmanın heyecanıyla sarılmıştım.

"Pazartesi öğleden sonra buluşalım istersen, canım," diyerek elini yanağıma usulca koyan kadına baktım.

"Elbette, Talar Anne," dedim ve bakışlarım annemi bulurken ekledim. "Annem de bizimle olur. Bir an önce her şeyi hallederiz, değil mi?"

"Hallederiz tabii ki... Annen de, ben de, seni fazla yormadan her şeyin üstesinden geliriz."

Onların işbirlikçi olmalarına gülümsedim. Ve herkes arabalara binerken Demir'in bana doğru gelişini izledim.

"Binnur'da mı olacaksınız?" diye sorarken bakışları üzerimde gezinmiş, beni baştan ayağa titretmişti.

"Hı hı! Oraya gideceğiz hemen sizden sonra."

"Beni bekle," diye fısıldadı ve dudakları yanağıma değerken nefesi tenimi karıncalandırdı. "Annemleri bırakıp seni almaya geleceğim."

"Nereye?" dedim nefes nefese. "Nereye gideceğiz?"

Beren'in gaddarlığına gözlerimi kısarak baktım. "Çok zalimsin! Ne var sen yapsan? Hem senin elinden pek güzel oluyor o kahveler."

"Hadi canım! Hadi güzelim! O kahveleri sen yapacaksın," dedi ve gözlerinde ışıltılarla ekledi. "Ama istersen Demir'in kahvesinin tuzunu zevkle atabilirim."

"Yaaa... Kıyamam ben. Tuz falan atamam. Hem o içemez öyle."

"Ay, çok da düşünürmüş sevgilisini!" dedi Binnur yanaklarımı hafifçe okşayarak ve hemen ardından ciddileşerek devam etti. "Atacaksın. O tuzlu kahve içilecek. Beyefendi pek kolay ulaşıverdi sana. Sen de tam bir âşık Leyla... Azıcık burak da kıvrandığını görelim."

"İleride kendi sevgililerinizin kahvesine atarsınız tuzu. Onları kıvrandırırsınız. Tabii birilerini bulabilirseniz. Pis cadakozlar!" dedim ve saçlarımı savurarak geniş mutfağa girdim. Kalbim kafesinde dörtnala koştururken, çok yakında Demir'in gerçekten karısı olacağımı, her anımı onunla tüketeceğimi düşünmeden edememiştim.

***

Saatler sonra gece sona ererken, çıktığımız yalının geniş bahçesinde içim taze bir nefesle doldu. Boğaz'ın ışıltıları üzerimize dökülürken, gözlerim tüm ihtişamıyla biraz ilerideki Demir'i buldu. Adımlarım hızlandı ve yalnızca birkaç saniye sonra tam yanı başında durdu.

"Mutlu musun, küçüğüm?" diye soruşu kulaklarıma dolarken, iri avuçları yüzümü hızla kavramış, dokunuşunun büyüsüyle gözlerim istemsizce kapanmıştı.

"Mutluyum. Hem de çok! Her şey öyle güzeldi ki bu gece... Vakit kaybetmeden evleneceğimize inanamıyorum, Demir. Bir an önce o gün gelsin istiyorum."

"İnan!" diye fısıldadı ve beni bahçenin kuytu bir köşesine çekerken kollarını belime sıkıca doladı. "Bana inan. Seni çok mutlu edeceğime, masal gibi bir hayat yaşatacağıma güven."

"Peri masalı istemiyorum ki ben," dedim gözlerimi yavaşça açıp, ellerimi yüzümü kavrayan kocaman ellerinin üzerine koyarken. "Seni istiyorum. Sonsuza kadar aşkını istiyorum sadece. Mutlulukta da, mutsuzlukta da, her şeyimizle biz olalım istiyorum."

"Seni seviyorum," dedi nefesi dudaklarıma çarparken ve dudaklarının kıyısına küçük bir öpücük bırakıp devam etti. "Bu akşam hep güldün. Gülüşünü seviyorum." Bir öpücük daha bıraktı ve alt dudağımı dudaklarının arasına alarak kıstırdı. "Bu akşam gözlerinde masmavi, büyüleyici ışıltılar vardı. Mutlu olmanı seviyorum," dedikten hemen sonra dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdı. Boğazımda tutamadığım inilti onun hazla hırlayışına karışırken, başımı aşkla döndüren sözlerini özgür bıraktı. "Bakmaya doyamadığım yüzünde hep gamzelerin vardı bu gece. Gözlerimi senden alamadım. Gamzelerini seviyorum. Heyecanını da seviyorum. Bana o tuzlu kahveyi içirirken gözlerinde beliren muzip bakışları da seviyorum. Ve yüzüklerimiz takılırken yanaklarında oluşan pembeliği, benim de yüzük taktığımı gördüğünde takındığın o zafer ifadesini..."

"Yüzük takman hoşuma gitmişti. Ayrıca tuzlu kahve kızların fikriydi," dedim kıkırdayarak ve bahçeye dolan tatlı müzik bize ulaşır ulaşmaz kendimi Demir'in kollarında buldum.

"Masumiyetini seviyorum. Bu bana tarif bile edemediğim erkeksi bir haz veriyor, küçüğüm. İster maçoluk de buna, ister zoebalık... Adı her neyse... Sadece bana ait olmanı seviyorum. Ve son nefesimize kadar da yalnızca benim olacağını düşündükçe, dünyanın en mutlu erkeği oluyorum. Üstelik seni tanıyana kadar, böyle bir aidiyet istediğimi bile bilmiyordum."

"Ben nasıl yalnızca seninsem..." dedim müzik eşliğinde onun kollarında salınırken. "Sen de yalnızca benimsin, Demir. Benden önce ne yaşadığın umurumda değil. Ama artık benim kocamsan eğer, gözlerin başka gözlere, tenin başka tene asla değmesin."

"Beni kıskandığında nasıl güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve eğlenceli şarkının ritmine ayak uydurarak beni kendi etrafımda döndürdü. Hemen sonra hızla kendine doğru çekti ve bedenine yasladı. Elleri belimi sıkıca kavrayıp, elbisemin üzerinden kalçalarımı avuçlarken, gecenin rengine bürünen

"Allah'ın arsız kazanovası! Bakışlara bak, bakışlara! Adam göz çapkını, kızım! Herkesi baştan ayağa süzdü."

Ceren'in de yanımızda olmasına rağmen, kıkırdayışuna mani olamadım. Ceren'in, abisine söylenenleri zerre kadar umursamadığını fark ettiğimde, onun da artık kızlar topluluğumuzun bir parçası olacağından emin oldum.

"Seni süzmedi diye mi bu tavrın, Binnur'um? Adamın bir şey yaptığı yok. Gayet de nazikti," diye fısıldadım.

"Ya, evet! Pek nazikti. Adam resmen bana çirkin dedi. Ayrıca beni süzmesini isteyen falan da yok! Onun gibilerle işim olmaz benim!" dedi sinirle ve tam o sırada geniş salonun kapısından Uğur abi girdi. Uğur abi, Binnur'un abisi olsa da, bizim için de sadece bir kuzen değil, bir abiden farksızdı.

"Herkese merhaba! Kusura bakmayın, biraz geç kaldım," dediği an, Ceren'in dudaklarından hayret dolu sözler firar etti.

"Yok artık ama ya!"

Uğur abimin bakışları bizim olduğumuz köşeye döndü ve gözleri Ceren'i bulduğunda kaşları hızla çatıldı. Yüzünden okunmanın mümkün olduğu saf bir öfkeyle "Sen!" dedi.

Odadaki herkes neler olduğunu merak ediyor gibiydi. Kendimi tutamayarak, "Tanışıyor musunuz?" diye sordum. Ama Uğur abimin normal zamanlardaki o nazik tavrından eser olmadığını fark ettiğimde zorlukla yutkundum.

"Maalesef ki tanışıyoruz. Küçük hanım birkaç saat önce arabamı hurdaya çevirdi," deyişi geniş salonda yankılandığında, Demir ve Buğra başta olmak üzere tüm erkeklerin gür kahkahaları duyuldu.

"O sen miydin?" dedi Buğra gülmeye devam ederken. "Ceren'in bahsettiği o kaba ök..." Bir anda öksürerek devam etti. "Kaba adam!"

Uğur abimin ateşi buza çevirecek bakışları Ceren'i bulurken, onun da duruşu dikleşti. Aralarında çatırdayan kıvılcımları hissetmemek için aptal olmak gerekirdi. Nitekim bu durum Demir'in de dikkatini çekmiş olacak ki, ortadaki komediye hızla bir son verdi.

"Neyse... Olan olmuş artık. Uzatmanın âlemi yok."

"Tabii canım! Artık aileyiz ne de olsa... Bir arabanın lafı mı olur? Gerginliğe gerek yok bence," dedi Buğra ve ayağa kalkarak yanımıza geldi. Bakışlarını bir an bile Binnur'un gözlerinden ayırmadan sözlerine devam etti. "Hem aileysek... Kaynaşmamız gerekir, öyle değil mi?"

O anda salonda büyüklerin konuşmaya başlamasıyla sesler yükseldi. Binnur'un öfkeyle odadan çıkmak üzere Buğra'nın omzuna çarparak geçtiğini görmedikleri gibi, onun gözlerine bakarak söylediklerini de kimse işitmemişti.

"Mümkünse bu aile dışında birileriyle kaynaş, onlara yapış ve ayrılama! Pis zampara!"

Kızlarla kıkırtılarımızı serbest bıraktık. Ancak annemin, "Burcu'm, misafirlerimizin kahvelerini nasıl içtiklerini öğrenelim, canım," deyişiyle hepimiz olduğumuz yerde kalakalmıştık.

Nihayet o anın geldiğini fark ettiğimde, gözlerim Demir'in çapkın bakışlarını buldu. Dudakları hafifçe yana doğru kıvrılıp, o taptığım çizgileri meydana serdiğinde kalbim göğsüme sert bir ritimle vurdu. Son olarak kimsenin göremeyeceği şekilde göz kırptığında ise nefesim ciğerlerimde hapsolmuştu.

"Hadi, kahveleri yapalım!" diyen Beliz'i hayal meyal işittiğimde başımı salladım. Koluma girerek beni mutfağa götürmesine izin verdim. Tüm kızların bizimle birlikte geldiklerinin farkındaydım. İçeride konuşulanları bilmesem de, her şeyin artık yolunda gideceğinden şüphe duymuyordum. Ancak yine de heyecandan başımın döndüğünü, ellerimin titrediğini hissediyordum.

"İyi misin?" diye soran Beliz'e gülümseyerek baktım.

"İyiyim. Sadece çok heyecanlıyım," dedim ve kızların bakışlarının hedefi olmuş bir halde ekledim. "Sanırım kahveleri yapamayacağım."

"Hadi oradan, tembel! Kahveleri üzerimize yıkmak için hiç bahane bulmaya çalışma!"

"Öhöm öhöm!"

Burcu'nun elini avuçlarımın arasından usulca sıyırmasına izin vererek benden uzaklaşmasını izledim. Mahcup bakışları ailemde gezinirken, az önceki sinir bozucu sesin sahibi olan Murat'a döndüm.

"Kardeşinle evleneceğimi ne zaman kabul edeceksin, Murat?" diye homurdandım.

"Hiçbir zaman! Arada kardeşim olmasa, önüne her türlü engeli koyarım, Demir Efendi. O iş o kadar kolay değil."

Güldüm ve onun da aslında yüzünde huzurlu bir ifade olduğunu gördüm. Aniden ciddileşerek elini omzuma destek verdiğinde, onun da içten içe bizim evlenmemizi beklediğinin farkındaydım.

"Bu gece... Onun her saniye güldüğünü görmek istiyorum," dedi bakışları annem ve Ceren'le konuşan Burcu'yu bulduğunda. "Sabahtan beri o kadar gergindi ki, babamla konuşmak zorunda kaldım."

"Neden? Yine onu mutsuz edecek bir şey mi söyledi?" dedim duyduklarıma hissettiğim saf bir öfkeyle.

"Hayır... Ama Burcu bir huzursuzluk çıkarmasından o kadar korkuyordu ki, kızlar babamı uyarmamı istediler. Ben de dayanamayıp uzun bir konuşma yaptım."

"Razı geldiğini sanmıyorum. Elinden geleni yapacaktır yine."

"Hiç sanmam!" dedi kendinden emin bir şekilde.

Kaşlarım merakla kalkarken sordum. "Ne söyledin de kendinden bu kadar eminsin, Murat? Merak ediyorum doğrusu."

Bakışlarını biraz ileride kocaman karnıyla sevimli bir sohbet içinde olan karısına çevirdi. Dudakları arsızca kıvrılırken, "İpek'ten sonra ikinci bir torun sahibi olmak için sabırsızlanıyordu. Ben de bunu ona karşı kullanmakta gecikmedim," dedi ve hızla devam etti. *"Ya bu gecenin düzgün geçmesi için bize yardımcı olursun, ya da torununu sana göstermek konusunda ne kadar acımasız olabileceğimi görürsün,* dedim."

"Biraz acımasız olmuş cidden."

"Beni buna o zorladı, Demir. Kaldı ki... Çocuğumun sevgi dolu bir dedenin ellerinde büyümesini isterim. Bu şekilde kin dolu, etrafını huzursuz eden bir adamla değil."

"Neden bu şekilde peki? Neden böyle davranıyor Burcu'ya? Sadece o herifle ilgili olamaz."

"Aslında olay tamamen yıllardır görmediği, arayıp sormayan kız kardeşiyle, yani halamla ilgili. Tüm kini ona... Burcu dış görünüş olarak ona o kadar benziyor ki, kendisinin onaylamadığı bir şey yaptığında hırçın bir adam haline geliyor. Aslında kötü biri değildir. Sadece dediğinin olmasına çok alışmış," dedi ve gülümseyerek ekledi. "Halamla olan biten epey uzun bir hikâye... Bir ara anlatırım. Şimdi bu gecenin tadını çıkarın."

Elimi dost bir dokunuşla omzuna attım ve gözlerinde onay dolu bakışları gördüğümde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Her şey için," dedim ve cevap vermesine fırsat vermeden çoktan içeri girmiş kalabalığı takip ettim. Derin ve rahat bir soluk çekerken ciğerlerime, cebimdeki, günler önce hazırladığım küçük kutuyu kontrol etmeyi ihmal etmemiştim.

Kahkahamı içimde zor tutarak, adeta bakışlarıyla öfke saçan kuzenime odaklandım. Binnur'un Buğra'ya olan sinirli tavrını görünce, az önce olanları hatırladım.

Demir ve ailesi evin büyük salonuna girer girmez yeniden bir selamlaşma faslı olmuş, babamla her şey pürüzsüz ilerlerken, Buğra'nın kızlara olan tavrı herkesi güldürmeyi başarmıştı. Ona fazlasıyla yakışan çapkın bakışları tüm kardeşlerimin üzerinde tek tek dolaşmıştı. Onlara iltifat etmiş, ne kadar güzel olduklarını söylemiş ve sonunda Binnur'un önünde durduğunda, kuzenimi öfkeye boğan sözler hepimizin kulaklarına ulaşmıştı.

"Bir kuzenin olduğunu bilmiyordum," demişti dudakları arsızca kıvrılarak. "Evet... Farklı bir güzellik. Pek benzemiyorsunuz sanırım," diyerek sözlerini sonlandırdığında ise Binnur'un alevli bakışlarının hedefi haline gelmişti. O andan beri de yanımda duran kızgın güzelliğin yüzü bir türlü gülmemişti.

o giysi sana fazlasıyla yakıştı, abiciğim. Ben sanırım uzunca bir süre onu üzerime giymeyeceğim. Mesela sonsuza kadar."

Başımı iki yana sallayarak onu kendi haline bırakmanın mantıklı olacağını düşündüm. Ne desem boş olacağına, Buğra'nın en azından bir süre daha yaşadığı bu hayattan memnun kalacağına şüphe duymuyordum.

"Bırak bunları da, aylardır uğraştığımız projeden haber ver bana. Son durum ne?"

Hızla ciddileşti ve bakışlarını bana çevirdi. "Birlikte iş yapmak istediğimiz şirket teklifi kabul etti. Bir iki hafta sonra ortaklarından biri bizimle toplantıya gelecek. Geçen hafta sözleşmeyi imzalamıştım zaten. Nihayet başlıyoruz."

"Sevindim. Uzun zamandır bu işin peşindeydik. Şirketin bilinirliği açısından çok iyi olacak," dedim ve hızla aklıma gelen detayı ekledim. "Burcu'nun yeri hazır mı peki şirkette? Onun da benimle bu projede çalışmasını istiyorum."

"Vaaay! Kadınımın yanı, benim yanım diyorsun yani?"

Alaycı suratına bakarken birkaç saniyeden fazla ciddi kalamadım ve ben de onunla birlikte arsızca sırıttım.

"Serseri!" derken aklında farklı şeyler dolandığının farkındaydım. Nitekim beni bekletmeden düşüncelerini dile getirdiğinde ona hak vermeden yapamamıştım.

"Burcu'nun yeri elbette hazır. Ancak benim ve Ceren'in çalıştığı projede olur diye düşündüm. Ceren'in Türkiye'ye getirmek istediği bazı markalar vardı, biliyorsun. Burcu'nun Paris'teki bağlantıları bu konuda işimize yarayabilir."

"O halde önümüzdeki hafta detaylı bir toplantı yapar, her şeyi konuşuruz. Burcu'nun isteği de önemli bu konuda."

"Merak etme, abi. Benimle çalışsa dahi, gözünün asla arkada kalmayacağını biliyorsun."

"Ona şüphem yok. Ama en azından bir süre düğün hazırlıklarıyla ilgilenmesini istiyorum. Haftanın her günü gelme şansı olmayabilir," dedim ve nihayet yalıya ulaştığımızı, hatta kapısından geçerek içeriye girdiğimizi fark ettiğimde derin bir nefes aldım. "Neyse... Sonra üzerinden geçeriz bunun," diyerek

sözlerimi sonlandırdığımda, elimi arabanın kapısına atarak hızla açtım.

Annem, babam ve Ceren'in de ellerinde çiçek ve hediyelerle arkamızdaki arabadan indiklerini gördüğümde, dikkatimi yeniden önümde tüm ihtişamıyla konumlanmış yalıya odakladım. Buraya son gelişimi, ne halde olduğumu, öfkemi ve yaptıklarımı anımsıyordum. Arkamızda kalan caddede Burcu'yu sımsıkı sarışımı daha dünmüşçesine hatırlıyor, bundan böyle her daim aynen o an gibi kollarımda olacağından şüphe duymuyordum.

"Hoş geldiniz," diyerek hızla bizi karşılamaya gelen kadına gülümseyerek baktım. Saniyeler sonra kocaman bir kalabalığın içinde kalmış, Burcu'nun ailesindeki herkesle selamlaşmaya başlamıştım. Gözümün ucuyla kendi aileme baktığımda ise onların da benden farklı olmadıklarını anladım.

Bana uzunca bir süreymiş gibi gelen tanışma faslından sonra bakışlarımı merak ve istekle etrafımda gezdirdim. Aileler çoktan birbirleriyle kaynaşmışken, ben öylece bekledim. Ve nihayet gözlerim aradığı hedefi bulduğunda, adımlarımın beni beyaz elbisesinin içinde nefes kesici görünen meleğe doğru götürmesine izin verdim.

"Hoş geldin, sevgilim," diye fısıldayan ve ona doğru uzattığımın farkında olmadığım elimi sımsıkı tutan kadınıma gülümsedim. Etrafımızdaki kalabalığı, neredeyse resmî bir törenin içinde oluşumuzu umursamadan onu kendime doğru çektim.

"Hoş buldum," dedim bakışlarımı yüzünden ve hafif bir gülümseyişle bile belli olan gamzelerinden ayırmadan. "Çok hoş buldum, küçüğüm." Gözlerini gözlerime odakladı ve dudaklarından küçük bir kıkırtı firar ederken, burnuma dolan kokusu yine aklımı başımdan aldı. "Ne kadar hoş bulduğumu baş başa kaldığımızda tüm ayrıntılarıyla sana anlatmak isterim," der demez gözleri şaşkınlıkla açılsa da kendisini çabuk toparlamıştı.

"O anı sabırsızlıkla bekleyeceğim, Demir Aras," dedi sesine kattığı tatlı bir cilveyle. Dudaklarımı alnına bastırıp küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, etrafımızda rahatsız edici bir öksürük sesi yankılandı.

içeride kalmaya dayanamayıp, adımlarımı bahçeye doğru ilerlettim. Dışarıda sigara içtiğine emin olduğum Buğra'nın yanına gitmemin bana iyi geleceğinden emindim.

Kendimi bahçeye atacakken Buğra'nın içeri girdiğini fark ettim ve tam o sırada zilin çalmasıyla merakla arkamı döndüm. Annemin hızla yerinden kalkıp, Hasret Abla'ya fırsat vermeden kapıyı açmasıyla Ceren'in telaşla içeriye girdiğini gördüm.

"Çok özür dilerim. Çok geç kaldım. Allah'ım, çok geç kaldık, değil mi?" diye panikle söylenen Ceren'e bakarken gülümsedim. Yanına doğru giderken, mahcup bakışlarla bana baktığını gördüğümde kaşlarımı sahte bir öfkeyle çatmayı denedim.

"Eh... Biraz geç kaldık, Ceren Hanım. Neredeydin bu kadar saattir?"

"Abiciğim, gerçekten çok üzgünüm," diyerek kollarını boynuma doladı. Yanağıma tatlı bir öpücük bırakırken, tıpkı küçüklüğündeki gibi sevimli bir şekilde gözlerime baktı. "Kaba herifin tekiyle yolda tartıştım."

"Nasıl yani?"

"Şey..." diye fısıldadı ve kirpiklerini kırpıştırıp bal rengi gözlerini kaçırarak devam etti. "Arabasına arkadan birazcık çarpmış olabilirim."

"Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordum ve omuzlarından şefkatle tutarak hafifçe kendimden uzaklaştırdım.

"İyiyim, merak etme. Arabamda da pek bir şey yok... Ama diğer araba için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Telefon numaranı verseydin o halde. Yarın masraflarını karşılarız."

"Ben de öyle dedim zaten," diyerek minik burnunu bilmiş bir şekilde dikti. "Ama adam o kadar kabaydı ki, verdiğim kartvizite bakmadı bile. *Sence arabanın masrafını karşılamana ihtiyacım var gibi mi görünüyorum, küçük hanım?* deyip gitti," derken, sesini kalınlaştırarak adamın taklidini yapmıştı. "Allah'ın öküzü, ne olacak!"

Başımı arkaya atarak kahkahamı serbest bıraktım ve kolumu omzundan geçirerek onu kendime doğru çektim. "Boş ver

şimdi onu. İyisin ya, gerisi boş." deyip alnına küçük bir öpücük bıraktım. "Hadi artık çıkalım. Bizi bekliyorlar," diye devam ettim ve herkesin hazır olduğunu gördüğümde derin bir nefes aldım. Bir elimle kravatımı düzeltirken, Burcu'yla tanıştığımdan beri her defasında olduğu gibi heyecanlıydım. Bu gecenin herkes için muhteşem geçmesini ve önümüzdeki hayatın başlangıcı olmasını dilemeden duramamıştım.

***

"Vay canına! Koskoca Demir Aras'ın düştüğü hallere bak sen!" diyen ve sesinde sinir bozucu bir alay tınısıyla bana hitaben konuşan kardeşime bıkkın bir şekilde baktım. "Kim derdi ki bir zamanların azılı çapkını, şimdinin deli âşığı olacak ve elinde çiçek çikolatayla gergin gergin dolanacak..." dediğinde kaşlarımı çatmayı denesem de başaramamıştım.

"İstediğin kadar dalga geç, Buğra. Umurumda bile değilsin."

"Neden acaba? Burcu'na kavuşacağın için olmasın sakın?"

"Onun da etkisi var tabii..." dedim ve dudaklarım düşündüklerimle alay edercesine kıvrılırken ekledim. "Ama en çok, ileride benim durumuma düştüğünde yapacaklarını düşündüğüm için rahatım. O halde olacağın günü iple çekiyorum, kardeşim."

"Allah korusun!" dedi yüzünde gerçek bir korkuyla ve boynundaki kravatı düzeltirken devam etti. "Öyle aşklar, meşkler, evlilikler hiç bana göre değil. Hem aileden bir tane kurban yeterli. Ben senin yerine de hayatımı yaşarım."

"Sen buna hayatını yaşamak mı diyorsun?"

"Kesinlikle! Her gece beni eğlendirecek farklı şeyler buluyorum. Gerçi aramama gerek kalmadığını sen de çok iyi biliyorsun," dedi ve arka koltuğa iyice yayılırken inanamıyormuşçasına ekledi. "Yalnız, sen bu aile sahibi olma işine epey meraklıymışsın. Hiç bu hale geleceğini düşünmemiştim."

"Ne düşünmüştün? Bekâr öleceğimi mi? Kendin için de öyle hayallerin varsa, çok ümitlenme derim. Aşkı nerede bulacağın hiç belli olmaz."

"Aşkı bulmak mı?" dedi yüzünde gerçek bir tiksinti ifadesiyle. "İşte şimdi midemi bulandırmayı başardın. Adına aşk dediğin

kullanarak bu işten sıyrılmama izin vermedi. Teh..." Sözlerimi tamamlamak üzereyken, odadan içeri tüm gürültüsüyle giren kızlar nedeniyle susmak zorunda kaldım. Beni nasıl, ne yaparak tehdit ettiğini annemle paylaşamamış olmanın sıkıntısı üzerindeyken, onun soru işaretleriyle dolu bakışlarını yakalamıştım. Ancak odadaki curcuna artınca, bu konuşmayı baş başa olacağımız bir ana ertelemek zorunda kaldım.

"Beliz Hanım da nihayet gelebildi," diye söylenen Binnur'a döndüğümde, onun sorgularcasına Beliz'e baktığını gördüm. Ve Beliz'in de sanki sakladığı bir şey varmışçasına gözlerini kaçırdığını fark ettiğimde, aklında neler döndüğünü merak etmeden duramadım.

"Biraz işim vardı. Halledip hemen geldim işte. Bensiz de her şeyi gayet iyi halletmişsiniz," dedi ve gülümseyerek adımlarını yanıma yöneltti. Tam karşımda durup, bazen yeşile bazen de maviye dönen gözleri benimkilere sabitlendiğinde gülümsedim. "Çok güzel oldun," deyişindeki hüzün içimi titretse de, onunla sonsuza dek yan yana olacağımızı biliyordum.

Etrafımızın biraz olsun sakinlediğini gördüğümde elinden sıkıca tuttum. Bulunduğumuz odadan hızlı adımlarla çıkmamızı sağladığımda, bu çatı altında hiç olmadığım kadar mutluydum. "Hadi koş!" diye kıkırdarken, gözlerimden istemsizce süzülen yaşların farkına varamıyordum.

Aşağıya uzanan merdivenleri hızla indiğimizde bakışlarımla onunkileri buldum. İkimiz de aynı anda istemsizce hıçkırırken, onun da çok eskileri anımsadığından şüphe duymuyordum. "Eskiden, kimsenin görmesini, duymasını istemediğimiz bir şey yapacağımız zaman, aynen böyle saklanırdık bu merdivenin altında," dedim ve parmaklarımla parıltılı gözlerinden süzülen yaşları kurulayarak sözlerime devam ettim. "Senin, her şeyim olduğunu düşünürdüm. Diğer yarım, tamamlayanım olduğundan adım gibi emindim ve hep iyi ki dedim... İyi ki Beliz benim kardeşim, iyi ki canımın diğer yarısı diye geçirdim içimden ve sonsuza dek hiç ayrılmamayı diledim."

"Ben de, Burcu... Ben de düşündüm hep aynı şeyleri. Seninle aynı anda yaşadım mutluluğu, sessizliği, tatlı heyecanları ve hüzünleri. Bunun kardeş olmaktan çok öte olduğunu biliyorum. Senin gözlerinde hüzün gördüğümde kalbim sakışıyor. Tüm hislerini içimde aynı şiddetle hissediyorum ben. Ve mutlu olmanı istiyorum. Ama bir yandan da korkuyorum. Üzülür, acı çekersin diye ödüm kopuyor."

"Korkma!" dedim küçük bir hıçkırığın daha dudaklarımdan fırlamasına izin verirken. "Mutlu olacağım. Bundan sonra hep yan yana olacağız, Beliz. Her şey çok güzel olacak, biliyorum."

Başını sallayıp, "Artık benim canımın kendi evi olacak," dedi ve gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan gülümseyerek devam etti. "Evlenseniz de, her daim beni çekmek zorunda kalacaksınız. Çünkü sizi çok fazla baş başa bırakmaya niyetim yok. O evde bana da bir oda hazırlasan iyi edersin."

Kıkırdadım ve onu kollarımda sımsıkı sararken kulağına fısıldadım. "Elbette... Her zaman geleceksiniz kızlarla. Hem Demir de çok seviyor hepinizi."

"Demir, senin sevdiğin her şeyi seviyor bence. Seninle ilgili her şeye tapıyor ve bu sana bakışlarından o kadar net anlaşılıyor ki..."

Kalbim hissettiğim aşkla titrerken gözlerimi kapattım. Kollarımızı tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi birbirimize sarmışken, aklımın Demir'e kaymasına engel olamamıştım.

∞

Kolumdaki saate gergin bir biçimde baktım ve kaşlarımı çatarak oturduğum koltuktan kalktım.

"Sakin ol, Demir! Birazdan gelir, oğlum."

"Sakinim, anne. Endişelenme sen. Sadece bu kadar saat nerede kaldığını merak ediyorum."

"İşi uzadı herhalde. Muhtemelen yoldadır."

"Şoförle gitseydi keşke. En azından güvende olduğunu bilirdik," dedim ve birkaç dakika içinde çıkmazsak geç kalacağımızı aklımdan geçirdim. Derin bir soluk alarak daha fazla

"Seni özledim," dedim bir an bile tereddüt etmeden ve o
önce bana bakarken ışıldayan gözlerinin yaşlarla dolduğunu gö
düm. "Çok özledim hem de... Birlikte vakit geçirmeyi, gülmeyi,
eğlenmeyi, tavsiyelerini... Ama en çok da koynunda uyuyabil
meyi..." Çenesinin titrediğini gördüğümde derin bir soluk al
dım. Ve beni kollarında sımsıkı sarışıyla içimdeki, anneme duy
duğum ve bir türlü dindiremediğim özlemi bir kenara atarak
sevgiyle karşıladım. "Annem..." diye fısıldadım titrek sesimle.
"Bir daha hiç ayrılmayalım."

"Asla! Bir daha asla, Burcu! Bir kez izin verdim gitmene.
Bizden, benden, kollarımdan uzaklaşmana. Sırf sen iyi hisset,
özgür ol diye sesimi çıkarmadım. Ama bundan sonra ne olursa
olsun buradasın. Evet, evleneceksiniz yakında belki ama... Yine
de yanı başımda olacaksın."

Elini sıkıca sardım ve dudaklarıma götürdüm. Gözlerini kı
patıp elinin üzerine kocaman, özlemimi yansıtan bir öpücük bı
rakırken, bir daha ne yaşanırsa yaşansın annemden uzakta ola
mayacağımı düşünmüştüm.

Babam bana inanmayıp Çağlar'la nişanlanmam ve leke getir
diğim soyadını temize çıkarmam için ısrar ettiğinde annem hep
sine karşı çıkmıştı. Böyle bir şey gerçekten olsa dahi, Çağlar'la
evlenmek zorunda olmadığımı, soyadının her şeyi ifade etme
diğini anlatmaya çalışmıştı. Ancak babam, dilden dile konuşu
lan bu konu yüzünden her zaman nasıl utandığından dem vur
muş, kendisini bunun gerekli olduğuna inandırmıştı. Bense...
Yaşananları anneme de anlatamamıştım. Çağlar'ın beni Beliz'le
tehdit edişini korkudan kimseyle paylaşamamıştım. Canımın
diğer yarısının kılına zarar gelebileceği, o şerefsizin ona doku
nabileceği fikri beni iliklerime kadar titretip kâbusum olurken,
tüm benliğimle çaresiz kalmıştım.

Başımı hafifçe dikleştirip geçmişin gölgelerinden kurtulmaya
çalıştım. Artık hiçbir şeyi umursamayacak ve kendi mutluluğuma
odaklanacaktım. Günler önce aldığım notu, beni arayan, yardı
mımı isteyen kadını, içimde garip bir vicdan azabıyla aklımın
kıyılarına sıkıştırmayı başarmıştım. Çağlar'ı ise gözümde bü
yütmemem gerektiğine karar vermiştim. Bu zamana dek saçma

tehditleriyle bana kâbus yaşatan o pisliğin, bundan böyle hiç
bir şey yapamayacağından emindim. Yanımda Demir varken,
ben onun soyadını taşıyacak ve sonsuza dek onun olacakken,
her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğimize inanıyordum.

"Umarım bu gece çok güzel geçer," dedim ve belki de ilk
kez bu denli bencil olmanın tadını çıkardım. Demir ile birlikte
her şeyin mükemmel olacağına tüm kalbimle inanırken, huzu
rumu kaçıran tüm detayları tek seferde silip attım.

"Çok güzel geçecek, merak etme. Güzelliğinle ve ışıltınla
herkesi büyüleyeceksin."

Gülümseyerek sesinden şefkat okunan anneme sımsıkı sarıl
dım ve ona has, mis gibi kokusunu içime çektim. Tam o sırada
kıkırdayarak, "Ama en çok da Demir'i büyüleyecek, halacığım.
Sence de öyle değil mi?" diyen Binnur'a içtenlikle gülümsedim.

"Demir çoktan büyülenmiş bence," dedi annem gözlerini be
nimkilerden ayırmadan ve narin elleri yanağımı hafifçe okşar
ken şakağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Senin de en az onun
kadar büyülendiğini görebiliyorum ama."

"Seviyorum çünkü..." dedim bir an bile duraksamadan ve
annemin elini sımsıkı tutarken devam ettim. "Çok âşığım ona.
Ben... Ondan başkasıyla olamazmışım, anne."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Gözlerinde görebiliyorum. Çok
mutlu ol, miniğim. Bakışlarındaki ışık hiç solmasın. Bir kez daha
görmeyeyim o hüzünlü halini, olur mu?"

Başımı önüme eğdim ve gözlerim dolu dolu olurken gü
lümsemeyi denedim. "O koca bir hataydı. Şunu bil ki, anne...
Çağlar'la aramda hiçbir şey geçmedi. Bana dokunmasına izin
vermedim. Ona karşı beslediğim tek bir olumlu his bile yoktu.
Ondan kurtulmak için fırsat kolluyordum hatta."

"Neden kabul ettin o halde, Burcu? Nişanlanmaya neden
razı geldin?"

Derin bir nefes aldım. Aklımda birkaç gece önce Demir'le
aramızda geçen o şiddetli konuşma varken, artık susmanın an
lamsız olduğunun farkındaydım. "O, elimdeki tüm seçenekleri
tüketti. Beliz'in en zayıf noktam olduğunu biliyordu ve onu

kucağına doğru çekerken, kulağıma soru işaretlerimi süpüren sözleri fısıldadı. "Tanımıyorum o kadını, küçüğüm. Belki bana rine benzetmiştir. Hem sen varken, benim gözüm başkasını mı görüyor?"

"Göremez!" dedim ve ellerinin elbisemin eteğinde bulduğu aralıktan içeri süzüldüğünü hissettiğimde inledim. Parmakları son hızıyla çıplaklığımla temas ettiğinde, ellerimi gür saçlarına geçirdim. "Eğer bir başkasına, bana baktığın gibi bakarsan, gözlerini oyarım, Demir."

Demir'in kalçalarını okşamayı sürdürdüğünü hissettiğimde başımı hızla arkaya attım. Hemen ardından aklıma gelenlerle gözlerimi açtım ve bakışlarımı onun tutkuyla koyulaşmış gözlerine odakladım. "Çamaşırımı ne yaptın, Demir? Odada bırakmadın inşallah!" diye telaşla ama sessizce söylendim.

"Daha neler!" dedi ve dudakları boynumda dolanıp bana kendim de dâhil olmak üzere herkesi unuttururken, arzulu sesiyle dile geldi. "Cebimde... Dün gece senin kokuna bulanmış, senin ıslaklığınla ıslanmış o çamaşır artık benim ellerimde..."

"Ne yani? Saklayacak mısın onu?"

"Elbette. İade edeceğimi düşünmüyordun herhalde?

"Deli misin, Demir? İç çamaşırı saklayan bir sapık mısın yoksa?"

"Sadece senin," diye inledi ve dudaklarını dudaklarımı sürterken gülümsedi. "Sadece sana deliyim ve sadece senin sapığınım ben. Sonsuza kadar senin..."

"Başka kimsenin olamazsın zaten," diyerek dün geceden sonra rollerin adeta değiştiğinin farkına vardım. "Eğer..." diye inledim, dudaklarının boynumdaki açıklıkta dolandığını, oradan kulağıma uzanarak dişlediğini hissettiğimde. "Eğer bir başkasının olursan..." Başını ellerimle kavrayarak gözlerimizi birbirine değdirdim. "Eğer başka bir tene değerse tenin, gözlerin, dudakların... Mahvolurum, Demir. Bir başkası olursa hayatının ufacık bir kıyısında, ölürüm. Anlıyor musun?"

"Asıl sen yoksan ben ölürüm, Burcu," dedi ve gözlerini bir an bile ayırmadan, kalbimdeki kocaman ağırlığı yok eden sözleri

söyledi. "Başka bir ten istemiyorum. Başka dudakları öpmeyi arzulamıyorum. Başka gözlerin gözlerime değmesine izin dahi vermiyorum. Çünkü bir tek seni görüyor gözlerim. Bir tek seni böyle kendimden geçer gibi, çıldırır gibi arzuluyorum. Asıl biz birbirimizin olamazsak, ben o zaman tükenirim, biterim. Bize birbirimizden başka yol, başka ev yok, küçüğüm," dediğinde ise kalbim yine yalnızca onun aşkını, tutkusunu ve adanmışlığını hissetmişti.

Ancak... Yalnızca onu seven, onu isteyen âşık ve dişi yanım artık yalnız değillerdi. Daha önce şahit olmadığım kıskanç benliğim de onlara katılmış, birlikte önlerine çıkacak her yabancıyı yok edecek kadar şiddetli bir fırtına haline gelmişlerdi.

***

Üzerimdeki elbisenin yakışıp yakışmadığından emin olmaya çalışarak bakışlarımı aynaya sabitledim. Tam karşımdaki, adeta şıldayan aksime baktığımda ise güzel göründüğümü düşünmeden edememiştim.

Demir'in tüm ailesinin burada olacağını düşündüğüm için, bu özel geceye uyabilecek, kızların deyimiyle *hanım hanımcık* bir elbisede karar kılmıştım. Beyaz, belinden itibaren pileli ve bol bir dökümle dizlerimin altına uzanan elbise önden epey kapalı dursa da, sırtımdaki ve göğüslerimin altındaki yalnızca tülden kumaş sayesinde seksi görünmeyi de başarmıştım.

"Nasıl oldum sizce? Saçım, makyajım, elbisem, hepsi iyi mi?" diye sorarken, bakışlarım hafifçe yukarı kalktı ve bana gözlerinde anlamını bildiğim ışıltılarla bakan annemi buldu.

"Çok güzel oldun, bebeğim," diyen anneme gülümserken, boğazım hissettiğim hüzünle düğüm düğüm olmuştu.

"Gerçekten beğendin mi, anne? Sence onlar da beğenirler mi?" dedim birkaç adımda yanına ilerlerken. Geldiğimden beri onunla doğru dürüst vakit geçiremeyişimiz beni üzmüş, ancak bundan sonrası için de bazı kararlar almamı sağlamıştı.

"Beğendim tabii ki... Beğenmez olur muyum hiç? Sen böyle gülümserken, gözlerin mutlulukla ışıldarken, güzel olmaman mümkün mü?"

Onun bu hali, içten içe o çamaşırı parçaladığı için kendine kızıyor oluşu ve bunu itiraf edemeyişi hoşuma gitmişti. Ancak dudaklarından dökülenleri duyduğumda, bakışlarım açıkça gözlerine sabitlendi. Yanağını elime bastırdığında ise benliğim yoğun duygularla çevrelenmişti.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı ve gözleri aralarında farkına varmadığım bir anda elindeki ceketi hızla omzuma bırakıp, hayat amacına ulaşmış olmanın verdiği rahatlıkla gözleri ağlarken alnını alnıma dayadı. "Nefesimi kesecek, her bakışta kanımı kaynatacak kadar güzelsin, küçüğüm. Seni herkesten, her yabancı gözden sakınmak istememden daha doğal ne olabilir?" dediğinde kalbim çoktan ona doğru kanatlanmıştı.

"Resmen bu maçoluğunu güzel laflar ederek örtmeye çalışıyorsun, Demir. Sonra da aklımı başımdan alıyorsun ve ben sana neden kızdığımı bile unutuyorum."

"Maçoluk ya da her neyse... Nasıl tanımladığın umurumda değil. Ben aşk bile diyemem buna. Bu çılgınlık o kadar yoğun, o kadar şiddetli ki, kalıplara sığması, üç harflik kelimelerle açıklanması imkânsız, anlasana!"

Tam cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada otelin lobisindeki seslerin artışıyla uzaklaşmak zorunda kaldık. Demir'in kapının önünde bekleyen adamına baktığını gördüğümde duruşumu dikleştirdim. Bir elim Demir'in avuçlarında sıcacıkken, bel kemiğimden yukarıya doğru yükselen, soğuk ve tuhaf bir ürperti hissetmiştim.

Duruşumu sabit tutarak etrafıma bakındım. Bakışlarımı hızla lobide karşılaştığım yüzlerde dolaştırdım. Ve geçip giden birkaç saniyenin ardından hedefimi bulduğumu hissetmiş, hayali oklarımı hemen sağ çaprazımızdaki kadının üzerine konumlamıştım.

Bekledim. Gözlerini üzerimizden çekmesini, bunun yalnızca sıradan, tesadüfi bir bakış olduğunu gösterircesine başka yere odaklanmasını istedim. Ama dileğim gerçekleşmedi ve kızıl saçları omuzlarından aşağıya dökülen kadın bizi izlemeye devam etti. Sonra aniden o bakışlar *Demir ve benden*, yalnızca *Demir*'e sabitlendi.

Titredim. Karşımızda gözlerini bir an bile ayırmadan bize bakan kadının Demir'i süzmesiyle ve saniyeler boyu incelemesiyle sıtmaya tutulmuşçasına titredim. Gözlerimi açıp kapatmayı denedim. Ancak hayal olmasını umduğum bu görüntüden kurtulamamış, o bakışların daha da cüretkârlaştığını hissetmiştim.

"Küçüğüm?" Sesindeki soru işaretiyle bana seslenen adama zorlukla çevirdim bakışlarımı. Derin bir nefes aldım ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Ne oldu?" diye soruşuyla, kanımda delicesine bir hızla dolanmaya başlayan, beni baştan ayağa yakan bu hisleri kelimelere dökmeden duramadım.

"Sağ tarafımızda bir kadın var," dedim ve Demir'in bakışlarının aniden söylediğim yöne çevrilmesiyle aralarındaki olaya dikkat kesildim. Demir'in kaşlarının çatılışını izlerken, kalbimin göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi atışını hissediyordum. "Kim o?" diye sorduğumda ise, beni tatmin etmesini, aklımı esir alan bu tarif edemediğim duygudan kurtarmasını diliyordum.

"Bilmiyorum, küçüğüm. Tanımıyorum," diye yanıtladı ve elimi sıkıca tutarak adımlarını çıkışa doğru hızlandırdı. Beni de peşinden sürüklerken, son bir kez arkamı dönüp hâlâ bizi izleyen kadına baktığımın farkına varamamıştı.

Beni tek bir kelime daha etmeden arabaya bindirdi. Yüzündeki ifade sabit, şüphe duyacağım herhangi bir histen uzak gibiydi. Gözlerine bakmaya çalıştım ve sorumu yineledim. "Kimdi o kadın, Demir?" diye sorarken gerçekten ikna olmayı bekledim.

"Bilmiyorum dedim ya, küçüğüm. Tanımıyorum. Daha önce hiçbir yerde görmedim."

"Sana neden öyle bakıyordu o halde?"

"Nasıl baktığının farkında bile değildim, Burcu."

"Bir de farkında olsaydın!" diye bağırdım ve bir an bile duraksamadım. "Resmen yiyecek gibi bakıyordu sana. Sanki tanır gibi... Sanki senden bir şeyler ister gibi... Arzu eder gibi... Saniyelerce süzdü seni baştan ayağa. Doğruyu söyle bana, Demir! O kadını tanıyor musun? Eski sevgilin falan mıydı yoksa?"

"Saçmalama!" dedi ve hemen ardından sesini yumuşatarak beni kollarına aldı. Arabanın arka koltuğunda beni neredeyse

Onun bu hali, içten içe aslında o çamaşırı parçaladığı için kendine kızıyor oluşu ve bunu itiraf edemeyişi hoşuma gitmişti. Ancak dudaklarından dökülenleri duyduğumda, bakışlarım aşkla gözlerine sabitlendi. Yanağını elime bastırdığında ise benliğim yoğun duygularla çevrelenmişti.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı ve gözleri aralanırken farkına varmadığım bir anda elindeki ceketi hızla omzuma bıraktı. Nihayet amacına ulaşmış olmanın verdiği rahatlıkla gözleri ışıldarken alnını alnıma dayadı. "Nefesimi kesecek, her bakışta kanımı kaynatacak kadar güzelsin, küçüğüm. Seni herkesten, her yabancı gözden sakınmak istememden daha doğal ne olabilir?" dediğinde kalbim çoktan ona doğru kanatlanmıştı.

"Resmen bu maçoluğunu güzel laflar ederek örtmeye çalışıyorsun, Demir. Sonra da aklımı başımdan alıyorsun ve ben sana neden kızdığımı bile unutuyorum."

"Maçoluk ya da her neyse... Nasıl tanımladığın umurumda değil. Ben aşk bile diyemem buna. Bu çılgınlık o kadar yoğun, o kadar şiddetli ki, kalıplara sığması, üç harflik kelimelerle açıklanması imkânsız, anlasana!"

Tam cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada otelin lobisindeki seslerin artışıyla uzaklaşmak zorunda kaldık. Demir'in kapının önünde bekleyen adamına baktığını gördüğümde duruşumu dikleştirdim. Bir elim Demir'in avuçlarında sıcacıkken, bel kemiğimden yukarıya doğru yükselen, soğuk ve tuhaf bir ürperti hissetmiştim.

Duruşumu sabit tutarak etrafıma bakındım. Bakışlarımı hızla lobide karşılaştığım yüzlerde dolaştırdım. Ve geçip giden birkaç saniyenin ardından hedefimi bulduğumu hissetmiş, hayali oklarımı hemen sağ çaprazımızdaki kadının üzerine konumlamıştım.

Bekledim. Gözlerini üzerimizden çekmesini, bunun yalnızca sıradan, tesadüfî bir bakış olduğunu gösterircesine başka yere odaklanmasını istedim. Ama dileğim gerçekleşmedi ve kızıl saçları omuzlarından aşağıya dökülen kadın bizi izlemeye devam etti. Sonra aniden o bakışlar *Demir ve benden*, yalnızca *Demir*'e sabitlendi.

Titredim. Karşımızda gözlerini bir an bile ayırmadan bize bakan kadının Demir'i süzmesiyle ve saniyeler boyu incelemesiyle satmaya tutulmuşçasına titredim. Gözlerimi açıp kapatmayı denedim. Ancak hayal olmasını umduğum bu görüntüden kurtulamamış, o bakışların daha da cüretkârlaştığını hissetmiştim.

"Küçüğüm?" Sesindeki soru işaretiyle bana seslenen adama zorlukla çevirdim bakışlarımı. Derin bir nefes aldım ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Ne oldu?" diye soruşuyla, kanımda delicesine bir hızla dolanmaya başlayan, beni baştan ayağa yakan bu hisleri kelimelere dökmeden duramadım.

"Sağ tarafımızda bir kadın var," dedim ve Demir'in bakışlarının aniden söylediğim yöne çevrilmesiyle aralarındaki olaya dikkat kesildim. Demir'in kaşlarının çatılışını izlerken, kalbimin göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi atışını hissediyordum. "Kim o?" diye sorduğumda ise, beni tatmin etmesini, aklımı esir alan bu tarif edemediğim duygudan kurtarmasını diliyordum.

"Bilmiyorum, küçüğüm. Tanımıyorum," diye yanıtladı ve elimi sıkıca tutarak adımlarını çıkışa doğru hızlandırdı. Beni de peşinden sürüklerken, son bir kez arkamı dönüp hâlâ bizi izleyen kadına baktığımın farkına varamamıştı.

Beni tek bir kelime daha etmeden arabaya bindirdi. Yüzündeki ifade sabit, şüphe duyacağım herhangi bir histen uzak gibiydi. Gözlerine bakmaya çalıştım ve sorumu yineledim. "Kimdi o kadın, Demir?" diye sorarken gerçekten ikna olmayı bekledim.

"Bilmiyorum dedim ya, küçüğüm. Tanımıyorum. Daha önce hiçbir yerde görmedim."

"Sana neden öyle bakıyordu o halde?"

"Nasıl baktığının farkında bile değildim, Burcu."

"Bir de farkında olsaydın!" diye bağırdım ve bir an bile duraksamadım. "Resmen yiyecek gibi bakıyordu sana. Sanki tanır gibi... Sanki senden bir şeyler ister gibi... Arzu eder gibi... Saniyelerce süzdü seni baştan ayağa. Doğruyu söyle bana, Demir! O kadını tanıyor musun? Eski sevgilin falan mıydı yoksa?"

"Saçmalama!" dedi ve hemen ardından sesini yumuşatarak beni kollarına aldı. Arabanın arka koltuğunda beni neredeyse

"Bir de görseydin!" diye diklendim ve o umursamazlığından sıyrılıp ellerim vücudumun iki yanında yumruk olurken, adımlarımı ona doğru ilerlettim. "Başka kadınların çamaşırlarını da böyle parçaladıysan seni mahvederim, Demir!"

Bir an sanki ben dünyanın gaz ve toz bulutu oluşundan bahsediyormuşum da, hiçbir şey anlamıyormuş gibi yüzüme baktı. Ardından dişlerinin arasından yüzüme doğru tıslayarak "Konumuz başka kadınlar mı?" dedi. Hemen ardından elindeki çamaşırı avuçlarının arasına hapsederken, diğer eliyle de belimden tutup beni kendine doğru çekti. "Bu minicik, varla yok arası kumaş benim elimdeyse..." dedikten sonra adeta kükreyerek devam etti. "Sen içine çamaşır giymedin mi yani? Beni delireceksin, kadın!"

Kendimi ona iyice bastırdım ve gözlerimi gözlerine sabitledim. Dilimi dudaklarının üzerinde arsızca dolaştırırken, ellerimi de usul usul dokunuşlarla gömleğinin üzerinden bile hissedebildiğim sert göğsünden boynuna doğru sürükledim. "Yanımda yedek çamaşır taşımak gibi bir âdetim yok. Hem o çamaşırı dün gece kendi ellerinle parçaladığını unutmuş gibisin, sevgilim."

"Çıldıracağım!" diye inledi ve hemen ardından kollarını boynundan hızla çekti. "Dön bakayım arkanı! Umarım o elbiseden bir şey görünmüyordur, Burcu!"

"Ne yapayım yani? Burada böyle kalacak mıyım? Hemen arabaya bineceğiz zaten, kimse görmeyecek," dedim ve hemen ardından dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken ekledim. "Endişelenme, sevgilim. Yanımda sen varken, kim içimde hiçbir şey olmadığının farkına varabilir?"

Bir adım geriye giderek ondan uzaklaştım ve daha fazla itiraz etmesine olanak tanımadan kapıya doğru ilerledim. Hâlâ bıraktığım yerde dikildiğini gördüğümde gülümsedim. "Hadi artık Demir! Geç kalıyoruz. Kızlarla buluşacağım daha," diye seslendim ve bıraktığım köşeden çantamı elime alır almaz Demir'in de yanıma geldiğini fark ettim.

"Şu ceketi üzerine giy!" diyerek elindeki ceketi bana uzatınca, anlamaya çalışırcasına yüzüne baktım.

"Saçmalama, Demir! Abarttın yani. Üzerimdeki elbise siyah ve oldukça kalın. İçinde iki kat astarı var. Uzaktan bakan kimse hiçbir şey anlayamaz."

"Ben anlayacağım, yetmez mi?" dedi ve elindeki ceketi zorla omuzlarımın üzerine yerleştirmeyi denedi.

Oflayarak ceketi üzerimden ittim ve kapıyı açıp kendimi dışarı atarak koridorda ilerledim. Zorlukla tuttuğum gülümsememi bastırmaya çalışırken, Demir'in, "Bu kadın benim ölümüm olacak!" diye söylenişini işitmiştim.

***

"Homurdanıp durmayı keser misin, hayatım?"

Bakışlarımı bir an bile Demir'in kızgınlık ve tedirginlikle koyulaşmış gözlerinden ayırmadım. Dudaklarımın kıyısında sakladığım ve artık iyiden iyiye rahatlayan gülüşümü sonunda serbest bıraktım. Çıkışa doğru ilerlediğimiz lobide kıkırdamaya devam ederken, Demir parmaklarını beni sahiplenircesine parmaklarımın arasından geçirmiş, bense beni kendine doğru çekişiyle gözlerimi devirmeden duramamıştım.

"Homurdanmayıp ne yapacağım?" diyerek dişlerinin arasından hırladı ve bakışları bir tur daha üzerimdeki elbisede dolandı. Duymadığımı sandığı sessiz bir küfür savururken, ellerim istemsizce sert ama bir o kadar çekici yüzüne uzandı.

"Bence sakin olmayı deneyebilirsin. Ne de olsa bulunduğumuz bu durum senin suçun."

"Benim suçum, öyle mi?" diye sordu ve daha çok kıkırdamama neden olan bir öfkeyle beni kendine doğru iyice çekti. "Sen de o kadar seksi olmasaydın," diye fısıldarken kulağıma, beni yine dün geceki o muhteşem, fırtınayı andıran saatleri düşünür hale getirmişti.

"Sırf seksiyim diye iç çamaşırımı parçalamak zorunda mısın?" dedim alçak bir sesle ve elim yanağını usulca okşarken, parmaklarımı dudaklarının kıyısındaki çizgilerin izine bastırdım. "Eğer öyle olacaksa, iç çamaşırı işine girmemiz gerekebilir," diyerek gülümsedim.

"Şikâyetçi misin?"

"Asla! Asla şikâyetçi değilim. Sadece bazen, duygularının şiddetinden, ben bile korkuyorum."

Dudaklarımı boynuna bastırdım ve yüzümü o erkeksi kokunun kaynağına gömerken mırıldandım. "Bazen ben de korkuyorum," dedim bir an bile düşünmeden. "Bu hız, bu yoğunluk... Hayatta hiçbir şeyin beceremediği kadar korkutuyor, Demir. Ama yine de biliyorum ki asla sensiz yapamayacağım. Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım, sen benimle olduğun, beni sevdiğin sürece bir an bile yanı başından ayrılmayacağım."

"Bir nefes uzağıma bile gitmene izin vermem zaten, küçüğüm," dedi ve mavileri adeta ruhumu okurken dudaklarını arsızca kıstırdı. "Az kaldı..." diye fısıldadı sonra... "Tamamen benim olmana, karım olmana çok az kaldı."

"Zaten seninim ben, Demir. O imza olmasa da, ben kalbimde, ruhumda ve tenimde, seni kocam ilan ettim."

"Biliyorum. Bunu biliyorum ama yetmiyor. İsminin ardına soyadımın ekleneceğini düşünmek, içimi erkeksi bir hazla doldurmuyor. Ya da..." diye fısıldadı ve gözlerinde daha önce benzerini görmediğim ama içimi heyecanla dolduran ışıltılarla yüzüme baktı. Bakışları milim milim yüzümde, dudaklarımda dolandı. Hemen ardından elleri göğüslerimin üzerinde dokunduğu yeri sızlatan ateşli bir yol çizdi ve tam karnımın üzerinde durup okşamaya başladı. "Ya da günün birinde..." dedi ve dudakları boynumdan aşağıya doğru süzüldü. Islak öpücüklerini göğüslerime, oradan yumuşacık dokunuşlarla karnıma bıraktığında, gözlerimden iki damla yaş döküldü. "Tam burada..." diye inledi ve kalbim kafesini delip geçmek ister gibi atarken mavilerinde eşsiz bir mutluluk belirdi. "İçinde... Benden, bizden bir parça taşıyacağını hayal etmek mutluluktan öleceğimi hissettiriyor."

"Bunu istiyor musun, Demir? Gerçekten hayal mi ediyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı ve tenime bıraktığı küçük öpücükler eşliğinde sözlerini tamamladı. "Senden bir parçayı hayal etmekten daha güzelini düşünemiyorum. Ve iple çekiyorum, küçüğüm. O günün gelmesini nasıl bekliyorum bir bilsen."

Ellerimi saçlarının arasına doğru uzattım ve onu başından tutup kendime doğru çektim. Dudaklarımı dudaklarına sürterken, kalbimde aşkla karışık müthiş bir heyecan hissettim. Ve içimdeki uçsuz bucaksız mutlulukla öpücüğümüzü derinleştirdiğimde, gözlerimin önünde beliren o minicik varlığın hayali ellerini sımsıkı tutmadan edememiştim.

•••

"Hazır mısın, Burcu?" diye seslenen adama arkamı dönmeden, yerden aldığım minik kumaşa kıkırdayarak baktım.

"Hı hı..." diye mırıldandım. Dudağımı hafifçe ısırırken, Demir'in bunu gördüğünde yüzünün alacağı hali düşünmeye çalıştım. Ancak gözlerimin önünde beliren manzarayla birlikte başımı iki yana sallamış, bu halimize gülsem mi ağlasam mı kavrayamamıştım.

"Ne oldu, küçüğüm? Neden duruyorsun orada?" diye sordu. Elimdeki kumaş parçasını ona doğru sallayarak gösterdiğimi fark ettiğindeyse kaşları hızla çatıldı. "O ne öyle?" diye sorarken, sesinde gülüşümü tetikleyen bir ton saklıydı.

"Sence? Oradan bakınca ne gibi duruyor, Demir?"

Seri adımları bastığı yeri inletirken hızla yanıma geldi. Elimde tutup havaya kaldırdığım kumaşı hışımla çekti. Bir an sonra dudakları şaşkınlıkla aralanmış, okyanusu andıran gözleri ise laciverte kesmişti.

"Bu..." diye mırıldandı. Ardından bakışları üzerime odaklandı. Gözleri milim milim elbisemin kavradığı vücudumda gezinirken, çatık kaşları neredeyse gözlerini kapatmıştı.

Kıkırdadım. Elimi dudaklarıma bastırıp, kendime daha fazla engel olamadan gülüşümü serbest bıraktım. Ufacık gülüş kahkahalara dönüşürken, bir yandan da onun bu şaşkınlığını garipsemeden duramamıştım.

"Sanki ilk kez görüyormuşsun gibi bakma, Demir."

"Tabii ki ilk kez görüyorum, Burcu," diye gürledi. Ancak benim umursamaz bir şekilde omzumu silktiğini gördüğünde çenesi kaskatı kesildi. "Daha önce böyle parçalanmış bir çamaşır gördüğümü hatırlamıyorum."

titrediğini hissettiğimde ıslak öpüşmelerimizin arasından inil-tileri kaçtı.

"Bu bir kafesse eğer... Benim kafesimdesin," dedim ve kendimi onun derinlerine bırakıp sıcaklığını doldururken, hayatımda hissettiğim en büyük hazzın etkisiyle titredim. Bir an bile duraksamadan, nefes nefese, "Sana hissettiğim aşk... Senin kafesin bu," dedim. "Kollarım," diye devam ettim ve onu sıkıca sarmalayıp, bedeninin titremelerini tenimde hissederken sözlerimi bitirdim. "Senin hapishanen bu... Ellerimdesin artık. Kaçamazsın. Bir nefes uzağıma gidemezsin. Özgür olmayı unut. Ben seni nefes alış nedenim yapmışken, sana duyduğum aşk aklımı oynatmama neden olurken, sen benim öznesi olmadığım hiçbir duyguyu hissedemezsin."

Dudaklarımın bir nefes yakınındaki, taptığım o erkeksi kokuyu misafir eden, her dokunuşumda beni ateşe veren tene uzandım. Parmaklarım geniş sırtında usul usul ilerlerken, onu duyduğum alevli arzunun serbest kalmasını sağladım. Kalbimde taşıdığım, tüm benliğime sızan ve içimi titreten aşkın iplerini çoktan salmış, hayatımın tüm dümenini Demir'in ellerine bırakmıştım.

"Demir... Sevgilim..." diye fısıldadım ve dudaklarımı geniş kaslarla bezenmiş omuzlarına değdirip, her santimine küçük öpücükler bıraktım. Ellerim tenini okşamaya devam ederken, bedenim çoktan örtünün altında sıcağına çekilmiş, gözleri kapalıyken bile üzerimde etkisini sürdüren erkeksiliğine kapılmıştım.

"Hımm..." diye mırıldandı ve hafifçe dönüp büyük ellerini bana uzattı. Mavilerini gizleyen gözkapaklarını aralamadan güçlü kollarını bedenime sardı. Dudakları boynumdaki en hassas noktayı bulup, inlememe neden olurken, dili arsızca, daha fazlasını arzulatacak şekilde şah damarımın üzerinde dolanmıştı.

"Uyumuyorsun," diye inledim ve bir bacağımı hafifçe kaldırarak kalçalarının üzerine attım. Ellerim göğsündeki koyu renk tüylerin üzerinde istekli dokunuşlarına devam ederken, ayağımı hafifçe baldırlarından aşağıya doğru sürterek kaydırdım.

Eliyle sıkıca kalçalarımı kavradı. "Uyumuyorum. Sen beni tahrik etmek için tüm silahlarını kuşanmışken, uyku düşünecek halim mi var, küçüğüm?" diye fısıldadı. Uykunun kalınlaştırıp daha da çekici hale getirdiği sesini işitmek, kendimi onun, çoktan uyandığını kuytularımda hissettiğim sertliğine bastırmamı sağlamıştı.

"Uyan ama artık. Çok acıktım ben."

"Ben de..." diye tısladı ve gözlerinde şehvet dolu şimşekler çakarken, tek hamlede beni altına aldı. Dudaklarımdan dökülen yalancı çığlığı ise bir an bile umursamamıştı. "Ben de çok acıktım. Hem fazla bile uyuduk."

"E acıktıysan kalkalım o zaman. Güzel bir yerde kahvaltı ederiz belki," deyişimi alt dudağımı hafifçe dişleyerek karşıladı.

"Ben başka bir şeye açım," diye hırlarken, bacaklarım çoktan belini samsıkı sarmış, ellerim sakallarla çevrili yüzüne uzanmıştı.

"Neye?" diye inledim alacağım cevaptan emin olarak ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Neye açsın?" diye tekrar ederken, kendimi yuvamda hissettiren kalbinin atışlarını göğsümde hissediyordum.

"Sana... Yalnızca sana açım ben. Son nefesime kadar doyuramayacağım bir açlık bu..." diye inledi ve dudakları boynumda ateşe veren dokunuşlarla dolanırken elini elime kenetledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldarken ve kalbimden adeta taştığını hissettiğim aşk benliğimden süzülürken, boştaki eliyle kalçalarımı hafifçe kaldırdı. Ve kalbime dokunduğunu hissedebildiğim kadar derinlerime süzülerek bedenlerimizi birleştirdiğinde, gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmamıştı.

"Ben de seni seviyorum," diye inledi ve hareketleri küçücük bir kıvılcımla harlanan alevler gibi hızlandı. Zaman geçip giderken beni, tadını bildiğim ama doymayı beceremediğim haz dolu zirveye taşıdı. Ve iniltilerimizin, fısıltılarımızın duvarlara çarptığı dakikalardan sonra o tepeden nefes nefese yuvarlandığımızda, bedenlerimizi birbirinden uzaklaştırmadı.

"Doyamıyorum sana," dedi dudakları alnımda gezinip, elleri terlemiş bedenimde dolanırken. "Bağımlılık bu adeta."

bir hamlede yeri boylarken, içimdeki arzuya daha fazla engel olamadım. Tek ve sert bir hareketle bedenlerimizi birleştirip sıcaklığına daldığımda, "Bu daracık ıslaklık, bu alev alev sıcaklık sadece beni sarabilir," diye fısıldadım ve tutkuyla dudaklarına kapandım. Dillerimiz buluşup, dişlerimiz birbiriyle çarpışırken ve ben dilini arsızca emip, alt dudağını dudaklarım arasında sertçe kıstırırken incecik bedenini önce kucağıma çektim. Ardından içinden çıkmadan onunla birlikte ayağa kalktım. Kalçalarıma inmiş son kumaş parçasını bacaklarımdan aşağıya küçük bir hareketle iterken, elimi kucağımdaki kadının elbisesine uzattım. Fermuarını hızlı bir şekilde aşağıya indirdiğimde ve o da en az benim kadar sabırsız bir şekilde elbisesini üzerinden çıkardığında bir elimle göğsünü avuçladım. Diğer elim kalçalarını tutmayı sürdürüp, erkekliğim onun derinlerinin tadını çıkarırken, alt dudağını hafifçe ısırmadan duramamıştım.

Bacakları belime sıkıca sarılı haldeyken, odanın içinde yalnızca şiddetli inilti seslerini duyuyordum. Kucağımda hızlı bir ritimle hareket eden ateş parçasıyla camın kenarına doğru yürümeye çabalarken, içinde daha fazla sertleştiğimi hissediyordum. Şaşkınlıkla açılan gözlerini görüyor, geriye doğru savrulan saçları nefesimi kesiyor, kulağıma dolan haz dolu çığlıkları kendimden geçiriyordu.

"Benimsin!" diye inliyordum sadece. Onu Boğaz'a bakan geniş camın önündeki çıkıntıya oturttuğumda gözlerimi mavilerinden ayıramıyordum. Kendimi hızla geri çekiyor, aynı sertlikle yeniden sıcaklığına itiyor, her hamlemde kendimden geçiyordum. Hareketlerim vahşileşiyor, sutyenini parçalarcasına çıkaran ellerim titriyordu. Boynuma dolanan ellerini kaldırarak arkasındaki cama uzatışını, pencerenin kenarlarına tutunuşunu hayal gören gözlerle izliyordum. İçine her giriş çıkışımla inleyişlerimiz birbirine karışıyor, onun çığlıkları beni o haz dolu tepenin kenarına itiyordu. Ama tutuyordum kendimi. Elimden geldiğince ikimizin de yaşadığı o enfes anı uzatıyor ve sonsuza kadar sürmesini diliyordum.

"Sakın unutma bunu!" dedim soluklarım hızlanıp, kalbim her salınımda teklerken. "Yalnızca bana aitsin."

Ellerim dolgun göğüslerini avuçlarken aklım başımı terk etmiş, geriye yalnızca onun kokusu, onun sıcaklığı kalmıştı. Dudaklarım göğüslerinin arasındaki o nefes kesen vadiye uzanmış, dilim pembe tomurcukların üzerinde dolanmıştı. Parmaklarım tam birleştiğimiz noktaya değmiş, içini her doldurduşumda, aldığı zevkle kabarmış kadınlığını okşayarak onu zirveye taşımıştı.

"Sadece seninim!" diye bağırıyordu hızla... "Sev beni, Demir! Durma!" diye ekliyor, içimdeki ateşi her çığlığında harlamayı başarıyordu. Belime sarılı bacakları kalçalarımda iyice kenetleniyor, daracık kadınlığı kasılmalarının da etkisiyle daha da darlaşıp bana zevklerin en büyüğünü yaşatıyordu.

"Durmam!" diye hırladım. "Seni kalbime hapsettim ben, asla bırakmam!" derken, sevişmemizin ilk kez bu denli vahşi bir boyuta ulaştığını hissediyordum. Yaşadığım zevk dizlerimi titretirken bir türlü sona ulaşamıyordum. Gırtlağımdan kükremeyi andıran sesler firar ediyor, "Demir, dayanamıyorum!" deyişlerini duyduğumda erkeksi bir gururla dolup taşıyordum.

Onun nihayet o zirveden aşağıya kendini bırakışının kanıtı olan sesleri işittiğimde, kollarımda titreyişlerini, artan kasılmalarını duyumsadığımda hızlandım. Ancak o, zevk dolu bir uçurumdan henüz düşmüşken, yeni bir tırmanış yarattım direncimle. Kendisini toparlayamadan onu bir kez daha kıvrandırmaya başlamış, tüm gücümü ona bu gece en büyük zevki yaşatmaya harcamıştım. Son gecemizmiş gibi hissetmekten kendimi alamamış, eğer nefesim kesilecekse bunun, kollarımda o varken gerçekleşmesini dilemeden yapamamıştım.

"Demir... Bu..." dedi soluk soluğa ve zevkle buğulanmış gözleri şaşkınlıkla açılırken. "Bir kez daha mı?"

"Evet!" diye inledim ve dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. Kalbine dokunacak kadar derinlerine süzülürken, "Bir kez daha... Çok daha fazla..." diye cevap verdim.

"Dayanamam!" diye bağırdı ve bacaklarıyla kalçalarımı iyice sararken kollarını boynuma doladı. "Bu çok fazla, Demir... Dayanamam... Lütfen..." diyerek attığı çığlıklar duvarlara çarptı. Dudaklarımız bir kez daha birleştiğinde, tadı ağzıma doldu ve

bıraktım. Saçlarının, teninin kokusu burnuma dolarken, bu geceyi başa almayı, tüm o arbedeyi yaşamamış olmayı diledim.

"Demir," diye fısıldayışı kulaklarıma dolduğunda elini yavaşça okşadım. Ve sol elinde, ait olduğu yerde yüzüğünü gördüğüm anda boğazımda kocaman bir yumrunun belirdiğini hissettim. Dudaklarını boynuyla omzu arasındaki o enfes kıvrıntıdan çekmeden, "Buradayım," dedim.

"Nereye gittin?"

"Aşağıdaydım," dedim, kollarımın onu sarışını sıkılaştırırken. "Önce lobide biraz oturdum. Sonra barda bir şeyler içip geldim."

Kollarımda usulca döndü. Belime sıkıca sarılırken, dudaklarını tenime bastırdı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Hâlâ kızgın mısın peki?" diye sorarken, ses tonu tedirginlikle örülüydü.

"Biraz," diye fısıldadım ve çenesinden hafifçe tutarak göğsümdeki başını hafifçe kaldırdım. Benimkilere sabitlediği ışıl ışıl parlayan mavi gözlerinde, umut ama aynı zamanda hüzün sakladığının farkındaydım. "Seninle bir anlaşma yapacağız," dediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Nasıl bir anlaşma?"

"Bu geceden itibaren geçerli sayılacak ve geri dönüşü olmayacak bir anlaşma," dedim ve seri bir şekilde sözlerime devam ettim. "Bundan sonra hiçbir şeyi saklamayacaksın benden, Burcu. Buna, kızacağımı düşündüklerin de dâhil. Her şeyi bileceğim. Seni ilgilendiren her detayı... Gittiğin, gideceğin yerleri... Konuştuğun, görüştüğün kişileri... Kendini nasıl hissettiğini, endişelerini, korkularını, hüzünlerini..."

"Bu biraz fazla olmadı mı, Demir?" diye sordu kaşları çatılırken.

"Hayır, fazla falan olmadı."

"Bana, üzerimde baskı kurmaya çalışıyormuşsun gibi geldi. Bir kafesin içinde mi tutacaksın beni? Zaten sana aitken hapis mi olacağım?"

"Üzerinde baskı kurmaya ve sandığın gibi özgürlüğünü kısıtlamaya çalışmıyorum," dedim öfkeyle ama kollarımda irkildiğini fark ettiğimde sakinleşmeyi denedim. "Bu akşam

yaşadıklarımızın basit bir kıskançlıktan doğmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Tüm bunların ne denli ciddi olduğunun farkında değilsin sanırım."

Gözlerini kapattı ama benim umursamadan, yeniden harlanmış bir öfkeyle sözlerimi sürdürdüğümü duyduğunda hızla ve panikle açtı. Bedenini kollarımda hiç bırakmayacakmışçasına sararken, aklımda yalnızca saatler önce duyduklarım, gözlerinin önünden kovmayı başaramadığım görüntüler vardı.

"Bir adam var hayatımızın tam ortasında. Senin peşinde... Seni isteyen bir adam dolanıyor etrafımızda. Bana ait olana, benim kadınıma elini uzatmış. Daha fazlası için yanıp tutuşmuş ve amacına ulaşabilmek için her şeyi göze almış. Nefesi nefesime karışan kadına dokunmuş, benim sevişiğim, taptığım, tenini tenime kattığım kadının öznesi olduğu hayaller kurmuş, bu uğurda her türlü sapkınlığa bulaşmış," dedim ve seri bir hamleyle onu yatakla bedenim arasında hapsettim. Dokunuşlarımı hızla, tatlı sert bir biçimde bedeninin kıvrımlarında gezdirdim ve elim eteğinde yakaladığı aralıktan içeriye süzülürken devam ettim. "Bu gül kokulu ten yalnızca benim," dedim ve ellerim kalçalarına doğru ilerleyip çamaşırının kıyısından ateş gibi ıslaklığına ulaştığında şiddetli iniltisini işittim. Hissettiği hızla başını geriye attığını fark ettiğimde saçlarını avuçladım ve gözlerini gözlerime sabitledim. "Bu gözlere bir tek ben böyle tutkuyla ve aşkla bakabilirim," diye devam ederken, parmağımı seri bir hareketle daracık ıslaklığından içeriye doğru ittim.

"Demir!"

Dudaklarından adımla birlikte dökülen zevk dolu çığlıkla, zaten kaskatı olan bedenimin adeta taş kesildiğini fark ettim.

"Bu sıcaklık bir tek beni yakabilir," dedim ve üzerimdeki son kumaş parçasını aşağı doğru sıyırarak ona duyduğum arzunun sertleşmiş kanıtını serbest bıraktım. Bacaklarını aralayıp erkekliğimi hafifçe ıslaklığına sürterken hissettiğim zevke inanamayarak başımı geriye doğru attım. Gırtlağımdan çıkan hırıltılar kulaklarıma doluşurken, altındaki incecik çamaşırın içlerini seri bir hareketle parçaladım. Fazlasıyla zayıf olan kumaş

"Anlaşılan pek hoş sohbet değilsin," diyen kadına gözümün ucuyla baktım ve cüretkârlığına gülerek yanıtladım.

"Pek değil," dedim. "Özellikle de bir otelin barında, tanımadığı bir adamla konuşmaya çalışan kadınlara karşı..."

"Her zaman böyle ukala mısındır?"

Cevap vermeye tenezzül etmeden kadehimden bir yudum daha aldım. Ancak belli ki onun susmaya niyeti yoktu.

"Anlaşıldı. Canın sıkkın sanırım. Anlatmak istersen, dinlerim."

"Bir dert ortağına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Kısık bir kahkaha dökülürken dudaklarından, elini elimde tuttuğum kadehe doğru uzattı. Bakışlarını benimkilere odakladı ve gözlerindeki isteği bir an bile saklama ihtiyacı duymadı. Kadehi dudaklarına doğru götürüp bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı. Ardından şuh bakışlarını yüzümde ve vücudumda mide bulandırıcı bir şekilde dolaştırdı.

"Açıkçası ben de dert ortağı olmak istediğimi sanmıyorum."

Barmene kısa bir işaret yollayıp yerimden kalktım. Daha fazla orada kalamayacağımın farkındaydım. Aslında ona benzeyen kadınlara fazlasıyla alışkındım. Hayatımı onun gibilerle birlikte olarak geçirmiş, çok uzun yıllar karşılıklı zevke dayanan tek gecelik ilişkiler yaşamıştım. Ancak... Yukarıda beni bekleyen, belki de kendisini uykunun kollarına teslim etmiş bir kadın varken ve ben o kadın için tüm dünyayı yerinden oynatabilecekken, bir başkasının ne istediğini arsızca belli eden sözlerine katlanamamıştım.

"Ne olmak istediğimi sormayacak mısın?" diyen ve kolunu hızla tutarak yanıma gelen kadına ifadesiz bir şekilde baktım. Neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamasam da çok fazla umursamamıştım.

"Hayır, sormayacağım. Öğrenmemeyi tercih ederim," diye canımı sıkan bir öfkeyle yanıt verdim. Ancak cüretkârlığının bir sınırı olmayacağını da tahmin etmeliydim.

"Seni tanıyorum. İsmini, yaşamının hızını, hakkında çıkan haberlerden biliyorum," dedi ve dudakları bir kez daha arsızca kıvrılırken ekledi. "Senin gibi adamlar, ne istediğini böyle açıkça belli eden bir kadına karşı koyamaz."

Dudaklarımdan çıkan alaycı kahkahaya izin verdim. Kolunu tutan elini hızla ittim ve üzerine doğru bir adım atarak "Eğer hayatında bir kadın varsa ve o kadınla evlenmek üzereyse, benim gibi adamlar her şeye karşı koyabilirler," diye yanıtladığımda, yüzündeki değişim ve hayal kırıklığından zevk almadan edemedim.

"Ah! Anladım. Âşık ve sadık bir adam..." dedi ve zorlukla yutkunduktan sonra devam etti. "Pekâlâ! Mutluluklar dilerim o halde."

Birkaç saniye yüzüne baktım ve hemen ardından tek bir kelime daha etmeden arkamı dönerek bardan çıktım. Asansöre doğru derin soluklar eşliğinde yürürken, bir an önce Burcu'nun yanına gitmek için yanıp tutuşuyordum.

Dakikalar sonra, bu gece kalacağımız süitin önündeydim. Cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve usulca içeri girdim. Süitin içindeki sessizlik kulaklarımı çınlatırken, bir an bile tereddüt etmeden yatak odasına doğru ilerledim. Burcu'nun orada olduğunu bir şekilde hissetmiştim. Odanın kapısına ulaştığımda bir anlığına duraksadım. Aşağıda yaşadığım saçma gerginliği unutmaya ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bakışlarımı yatağın üzerinde uzanan ve her bakışımda içimi titreten kadına odakladım. Elbisesi hâlâ üzerindeydi ve örtüyü açmadan yatmıştı. Hızla üzerimdeki takım elbiseden kurtuldum. Yalnızca altımdaki çamaşırla kaldığımda, artık onu kollarıma alabileceğimi ve yeniden huzurla dolabileceğimi biliyordum.

Bir adım attım ona ve odaya girdiğim anda burnuma dolan gül kokusuna doğru... Sonra bir adım daha... "Küçüğüm..." diye, soğumaya yüz tutmuş öfkemi üzerimden sıyırıp, onun duyamayacağı şekilde fısıldayarak yatağa uzandım. Bir an bile duraksamadan, nazikçe kollarıma aldım. Onu kendime doğru çekerek incecik bedenini bedenime bastırdım ve belini sıkıca sardım. Elim küçük elini bulduğu anda ise bedenen ve ruhen kusursuz bir şekilde tamamlanmıştım. Boynuna küçük bir öpücük

Öfke ve şüpheyle harcadığım saatlerden sonra, vardığım sonucu bir kez daha anımsadım. O adamın Fransa'da oluşunu düşünmek kanımı hızlandırıp, içimde her şeyi parçalama isteği uyandırsa da, anlamsız olduğunun farkındaydım. Fransa'da olduğumuz birkaç gün boyunca her anımızı birlikte yaşadığımızı inkâr edemezdim. Gezip, dolaştığımız her saniyeyi yan yana ve el ele geçirmiştik. Hatta oradaki vaktimizin büyük bir çoğunluğunu da birbirimizin kollarında, gün aydınlanana, ikimizden başka her şeyin ve herkesin varlığını unutana kadar sevişerek tüketmiştik. Ancak o adamın bizi takip etmiş, yan yanayken izlemiş olabileceği fikri, bu gece beni mahvetmişti. Sapkın beyninde canlanmış olanları düşünmekse, sonu deliliğe giden bir uçuruma itmişti.

Başımı iki yana salladım ve düşünmemeye çabaladım. Burcu, her şeyi sakladığı için suçlu olsa da, hislerini, yaşadıklarını ve bunların ruhunda bıraktıklarını anlamıştım. Ama yine de her seferinde sözlerimi umursamaması ve olan biteni gizlemeye çalışmasıyla sabrımın sınırına ulaşmıştım.

Sıkıntılı bir soluk çektim ve bakışlarımı avuçlarımın arasındaki viski kadehinde gezdirdim. Saatin gece yarısını geçtiğinin ve barda yalnızca birkaç kişi kaldığının bilincindeydim. Gözlerimi tam karşıma, içki hazırlamaya çalışan barmene sabitledim. Ancak tam o sırada, hemen yanımda yer alan taburedeki harekete dikkat kesilmiş, istemsizce o yöne bakmadan edememiştim.

"Merhaba..." diyen sesi duyduğumda duraksadım. Karşımda gördüğüm kızıl saçlı kadınla bir anlığına irkilsem de kendimi hızla toparladım. Cevap vermeden yeniden bakışlarımı kadehime sabitledim ve büyük bir yudum alarak alkolün yakıcı his-

yitirmiş güzelliğine bakarsam, hissettiğim öfkeyi benliğimin kuytularına kapatırdım. Geniş süitin otelin koridoruna açılan kapısına doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" deyişiyle durdum.

"Burada kal, Burcu!" diye yanıtladığımda, koşar adımlarla yanıma gelmiş, kapıya uzanan ellerimi tutan elleri beni engellemişti.

"Gitme!" deyişini duyduğumda o adama duyduğum nefreten, Burcu'ya duyduğum öfkeden arınmamış bakışlarımı sıkı mavileriyle birleştirdim.

"Seni, bana bir daha yalan söylememen konusunda uyarmıştım, Burcu. Bunu daha önce de yaptın. Bu ikinci oldu. Yalan söyleme, benden bir şey saklama deneme rağmen umursamadın. Bir kez daha... Tüm uyarılarıma rağmen," dedim ve ellerim kollarını sararken onu kendimden uzaklaştırdım. "Sakin olmaya çalışıyorum. Ama şu anda içimden önüme çıkan her şeyi parçalamak geliyor, hissedebiliyor musun bunu?" Başını salladı ve ellerini dudaklarının üzerine kapatırken gözlerinden iki berrak damla daha kaydı. "Suçlu sensin, Burcu. Bunları sakladığın için suçlusun. Ama anlattıkların... Bunlar yenilir yutulur cinsten değil. O adamın sana dokunmaya çalıştığı gerçeği aklımda dolanırken, burada sakin kalmamı bekleme benden."

"Ne... Ne demek bu Demir?"

"Kafamı toplamama izin ver demek. Ben gelene kadar biraz uyu ve kendini toparla," dedim ve dişlerimi zorlukla sıkarak devam ettim. "Ama aklından, yalnızca ve yalnızca benim olduğunu sakın çıkarma. O adama yaptıklarını ödeteceğim. Yemin ederim, sana dokunmak için kalkan elini, seni öpmek için yanıp tutuşan dudaklarını, tenine değen gözlerini bir daha kullanılamaz hale getirteceğim. Şu anda içimde öyle bir öfke ve nefret var ki, onun canını alsam bile içimin soğumayacağını biliyorum. Ama onu bulduğum anda, senin bir nefes uzağına getirdiği nefesini keseceğim."

Bakışlarımı onun korkuyla açılmış gözlerinden çektim ve kapıya yöneldim. Birkaç saniye sonra koridora çıktım ve hızla asansöre girdim. Aşağıya inip Kerim'i yabancı bir adamla lobide konuşurken göedüğümde irkildim. O sırada, Kerim'in de beni görüp yanındaki adamı duraksamadan gönderişiyle içimde bir huzursuzluk hissettim.

"Ne oluyor?" diye sordum yanıma gelen Kerim'e.

"O adamla ilgili araştırma yapmanı istemiştiniz, Demir Bey. Bilgi aldığım adamla konuşuyordum."

"Bir şey buldun mu? Öğrendin mi nerede olduğunu?"

"Evet. Tuttuğum adam öğrenmiş."

"Eee, sonuç? Neredeymiş? Şehir dışında mı?"

"Hayır, Demir Bey. Yurtdışındaymış."

"Nerede?" diye sordum bir an bile beklemeden.

"Duyacaklarınıza inanamayacaksınız, Demir Bey. Nerede olduğunu duyduğunuzda çok şaşıracaksınız."

"Söyle!" dedim tok bir sesle.

"Fransa'daymış, Demir Bey. Sizin Burcu Hanım'la orada olduğunuz günlerde, o da Fransa'daymış."

Bedenimi sarsan, kulaklarımın uğuldamasına neden olan ama her şeyden öte beni tarifi imkânsız bir öfke dehlizinin içine atan sözleri işittiğimde, bu zamana dek benliğimi esir alan şüphe ve öfkenin katbekat fazlasını hissetmiştim.

"Denedi," dedi, görmek istediğim mavilerini gözkapaklarının ardında saklarken. "O gün... Abimle babamı ziyarete gitmiştim şirkete. Çağlar... O... Sadece bir aile dostuydu her zaman. Ama son zamanlarda tavırlarındaki değişimi, dengesizliği de fark etmiştim." Kucağıma sığınırken hıçkırıkları devam ediyordu. Yüzünü göğsüme gömmüş halde kollarımdayken, sonunda dili çözülmüş aklımdan geçenleri kelimelere döküyor, içimdeki tüm dünyayı yakıp yıkma isteğini ateşliyordu. "O gün babamla abimin toplantıda olduğunu söyledi bana. Onlar çıkana kadar kahve içmeyi teklif etti," dediğinde başını yasladığı yerden hızla kaldırdım.

"Gözlerini aç!" diyerek her şeyi anlattığı sırada bana bakmaya zorladım. "Gözlerime bakarak anlat her şeyi."

"Sonra onun ofisine geçtik. Babalarımız ortak olmak üzereydi, o yüzden o da orada çalışıyordu. Ben ne olduğunu anlamadan, kahve içeceğimizi zannederken birden..." dedi ve bir anda duraksadı.

"Durma! Devam et! Ne yaptı?"

Titrek bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Birden beni sıkıştırdı. Gidecek yerim yoktu. Bırakmasını söyledim, ittim, uzaklaştırmayı denedim. Ama gözü dönmüş gibiydi. Durmadan beni nasıl istediğinden, onun olacağımdan bahsediyordu. Sonra... Beni masaya doğru itti. Arkamda kaçacağım yer yoktu, Demir. Yemin ederim yoktu. Direndim. Çok direndim. Ama..."

"Ama ne?" diye dişlerimin arasından bir hırıltı eşliğinde sordum.

"Ama o sırada babamlar içeri girdi. Çağlar... O benim üzerime çullanmış haldeydi. Neredeyse beni masaya oturtmuştu."

Gözlerimi kapattım ve derin soluklar almaya çalıştım. Gözlerimin önündeki o görüntüyü kovmaya çalışsam da nafile olduğunun farkındaydım. Sevdiğim kadın masanın üzerine oturmuş bacakları aralanmış, taptığım o sıcaklığın kaynağına, bacaklarının arasına başka bir adamın erkekliği yaslanmış... Onun nasıl tahrik olduğunu, Burcu'yla ilgili nasıl fanteziler kurduğunu,

çıplak tenini hissedemeden bile nasıl azmış olabileceğini kendisine hatırlattım.

Burcu'yu hızla kendimden uzaklaştırarak oturduğum yerden kalktım ve öfkeyle odanın içinde dolanmaya başladım. "Başka ne oldu? Sonra ne oldu, Burcu?" diye sordum, ellerimi sinirle saçlarımın arasından geçirirken. Oysa bir şeyleri parçalamak istiyordum. Aklıma Çağlar'ın üzerinde tüm gücümü uygulamak gelmiş, bunun en kısa zamanda gerçeğe dönüşeceğini beynime kazımıştım.

"Babamla birlikte onun babası da kapının önündeydi. Üstelik onlarla beraber şirketin önemli yöneticilerinden biri de... Ben olan biten her şeyi inkâr ettim. Onunla aramda hiçbir şey olmadığını, bana saldırdığını söyledim. Ama inanmadılar. Çağlar delirmiş gibiydi. Sanki ben korkup olmayan ilişkimizi inkâr etmeye çalışıyormuşum gibi davranarak, bir şekilde herkesi inandırdı. Sonra bu olay tüm şirketin içine yayıldı. Kurtulamadım."

"Bu muydu nişanlanmayı kabul etmenin gerçek nedeni?"

"Hayır, bu benim umurumda bile değildi. Kimseyi inandıramamıştım ama asla bunun için onunla nişanlanmazdım. Sana daha önce de anlattığım gibi, beni Beliz'le tehdit etti. Kabul etmemin tek nedeni buydu."

"Neden anlatmadın bana bu olayı?" dedim buz gibi bir sesle. "Sana saldırdığını, bu adamın bu denli gözü dönmüş biri olduğunu neden anlatmadın?"

"Yapamadım," diye fısıldadı. "Utandım. Beni suçlarsın diye düşündüm, korktum. Ama yemin ederim, benim bir suçum yok, Demir. Bunu yapmasını gerektirecek hiçbir hareketim olmadı. Ümit vermedim ona, gözlerine dahi bakmadım. Herkes... Herkes öyle olduğunu düşündü. Ama hayatım üzerine yemin ederim ki dudaklarıma, tenime, kalbime senden başkasını dokundurtmadım."

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve bir süre öylece sabit kaldım. Sık soluklarıma karışan iç çekişleri işitirken, bir an bile ona bakmadım. Bir kez olsun onun hüzünlü gözlerine, gamzelerini

Gözlerinden sel misali yaşlar akıp giderken, içimden ona uzanmak, kollarımda sarmak, içindeki tüm hüznü çekip almak geçti. Direndim. Aklımda tilkiler dönüp dururken, daha Burcu hiçbir şey anlatmamışken bile gözlerimin önünde beni deliliğe sürükleyebilecek görüntüler gezinirken, kalbimin fısıldayışlarını duymazdan geldim. Belki de ilk kez kendime hâkim olmayı başarabilmiştim. Beynimin bir köşesinde, önce onu dinlememi hatırlatan iradeli yanım ilk kez ortaya çıkmış, tatmin edecek bir açıklaması olduğunu tüm kalbimle dilemiştim.

"Hiçbir şey," diye hıçkırdı. Ellerini bana doğru uzattı. Bir nefes kadar yakınıma geldiğinde kollarını hızla boynuma sardı. "Hiçbir şey geçmedi, yemin ederim," diye bir kez daha, az önceki kinden daha güçlü bir hıçkırığı özgür bıraktı. Dudakları dudaklarıma değdi ve beni ona karşılık vermeye, yanmasına ramak kalmış ateşin içine birlikte atlamaya zorladı. "Hiçbir şey, Demir... Ne olur, inan!"

"Neydi o zaman babanın söyledikleri?" dedim sesimi yükselterek ve boynuma dolanmış kollarını hızla çözerek onu kendimden uzaklaştırdım. Teni tenime değdiği andan beri ilk kez, sıcaklığının tadına varmaktan çok, gerçekleri arzulamıştım.

"Demir, lütfen!" diye hıçkırıklar arasında yalvardı. Gözlerinden sel gibi gözyaşları akıp giderken, elleri yüzümde, boynumda gezinerek aklımı çelmeye çalıştı. Gözlerimin önünde cazibesini kullanmaktan çekinmeyen başka bir kadın canlanırken, içimden taşan öfkeyi tutmam zorlaşmıştı.

"Konuş, Burcu! Konuş artık, saklama! Ne geçti aranızda? Seni Beliz'le tehdit etmemiş miydi bu adam? Neden nişanlandın onunla?" Kollarımdaki bedenini sarsarak bağırdım. Kapalı gözlerini açmasını, beni şüphelerimden arındırmasını diledim. Ancak yalnızca artan hıçkırıklarla karşılaşmıştım. Öfkem gri bir sis bulutu gibi beni çevreleyip gözümü kör ederken, "Ağlama!" diye bağırdım. Susuyor olmasına daha fazla katlanamayarak hemen arkasında duran şifonyere yasladım onu ve dudaklarından çıkan küçük hıçkırığı bir an bile umursamadım.

Üzerine doğru eğildim. Bedeni arkaya, başı geriye yatmış bir şekilde korkuyla önümde dururken, iki elimi de bedeninin iki yanından, ahşap dolabın üzerine sert bir şekilde vurdum. Gözlerimin önünde dolanıp duran, midemi bulandıran görüntülerin esiri olmuştum.

"Babanın bahsettiği ofis olayı ne? Anlat!" diye tısladım dişlerimin arasından ve bir elimi âşığı olduğum saçlarının arasına daldırdım.

"Demir! Ne olur!" Hıçkırıklarının durmadığını, arttığını gördüğümde çıldırdım.

"Dokundu mu sana?" diye adeta etrafımızdaki her şeyi parçalayacak bir güçle bağırırken, dudaklarımdan çıkan sözler önce benim kulaklarıma ulaştı. "Dokundu mu o herif sana?" diye sözlerimi yinelerken gözlerim kararmış, bir elim Burcu'nun saçlarının arasından çıkıp boynunu kavrarken, diğer elim çoktan dolabın üzerindeki her şeyi tek hamlede etrafa fırlatmıştı.

"Hayır, Demir!" diye ağlayarak, yalvaran bir tonda konuştu. "Yemin ederim, dokunmadı. Sadece sen dokundun bana. Sadece sen... Başkasının olmadığını biliyorsun."

"Doğruyu söyle bana!" diye bağırırken gözlerimi kapattım. Etrafımda dolanan hayali görüntülerle bedenim sarsılırken, midemdeki safranın tadını duyumsadım. "Dokundu mu sana?" Onu kollarımda sımsıkı sararak iyice kendime çektim. Dudaklarım saçlarında gezinip, oradan alnına, şakaklarına inerken çaresizce inledim. "Burana dokundu mu o adam?" diye sordum, onun Çağlar'la olası görüntülerini hayal etmemek için kapattığım gözlerimi aralarken. Bakışlarımı gözyaşlarıyla dolu gözleriyle birleştirdim. Kıskançlığım, öfkem nefesimi keserken zorlukla yutkunmayı denedim. Başparmağımı ağlarken ara ara ısırdığı, kırmızıya kesmiş dudaklarının üzerinde çaresizce gezdirdim. "Benim olan dudaklarına dokundu mu?" diye fısıldadığımda ise kulaklarıma onun acı çektiğini gösteren hıçkırığı dolmuş, narin bedenini kucakladığım gibi dizlerimin üzerine çökmüştüm.

olduğunu az çok anlamıştım. Ama yine de, kafamda kurduğum bu düşünceye odaklamamaya kararlıydım. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin önünde beliren görüntüleri, aklımın en kuytularına sakladım.

"Götür beni buradan, Demir!" diye fısıldayışını işittiğimde bir anlığına gittiğim her köşesi kuşkuyla çevrili o âlemden sıyrıldım. Daha birkaç saat önce, sevdiğim kadını kafamda kurduğum senaryolarla nasıl incittiğimi, hatta daha da ileri giderek canını yaktığımı anımsadım. Her ne kadar neler olduğunu öğrenmek, *Bu adam ne diyor?* diye hesap sormak istesem de, bu kez mantıklı olmaya çalışacaktım.

Bakışlarımı bir anlığına gözüme pişman gözüken adamdan çektim ve Burcu'ya çevirdim. Onun hıçkırıklarla sarsılan narin bedenini gördüğümde her şeye, herkese lanet ettim. Onu üzen, ağlatan her şeyi, herkesi yakıp yıkmak istesem de, bunlardan biri de aslında bendim. "Buraya gel," dedim net bir şekilde ve onu kolundan tutarak kendime doğru çektim. Hiç kimseye hesap bile vermeye çalışmadan, belinden sıkıca sardığım Burcu'yla salondan çıkarken arkamdan seslenen Murat'ı işittim.

"Demir! Durun!"

"Şimdi devam etmeyeceğiz, Murat. Burcu'nun halini görmüyor musun? Bu gece burada sonlansın," dedim ve kollarımda halen ağlamaya devam eden kadınımı sıkıca sardım. Hemen ardından, bir an bile hissettiklerimden şüphe duymadan, tüm akşamın huzurunu kaçıran adama döndüm. "Cumartesi akşamı ailem ve ben yalıda olacağız, Kenan Bey. Hiçbir şey değişmedi ve değişmeyecek. O akşam nişanımız aile arasında gerçekleşecek ve en kısa sürede Burcu benim karım olacak. Fikrim değişken değil. Anlık sözlere, olaylara bağlı hiç değil. O nedenle, kendinizi evliliğimize hazırlasanız iyi edersiniz."

Yalnızca birkaç dakika sonra, Burcu'yu sıkıca sararak evden çıkardığımda gözyaşları hâlâ dinmemişti. Titreyen bedeninin etrafına kollarını sarmış, mavilerini bir kez bile benimkilerle birleştirmemişti.

"Demir, az önce olanlar..." dedi tam arabaya bindiğimiz sırada. Ancak elimi kaldırarak onu susturdum.

"Şimdi konuşmayacağız. Burada değil. Her şeyi, bu kez hiçbir ayrıntıyı saklamadan uygun bir yere gittiğimizde anlatacaksın."

Onu arabanın arka koltuğuna hızlıca bindirdim ve bir an bile duraksamadan yanına geçtim. Kerim'in hiçbir şey sormadan hareket edişiyle derin bir nefes aldım.

"Nereye gidiyoruz, Demir?"

Burcu'nun sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim ve nereye gideceğimizi düşündüm. Eve gidemeyeceğimizi biliyordum. Annem, babam ve Ceren'in halen oradaydılar. Burcu'nun kuzeninin evinde de konuşamayacağımıza göre...

"Otele gidiyoruz," dedim tok bir sesle ve Kerim'e hitaben.

"Neden?" diye soruşunu tek nefeste yanıtladım.

"Annemler evde. Bu konuyu onlarla aynı çatı altında konuşacak değiliz. Senin kuzeninin evinde de öyle."

Başını hafifçe salladı ve bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Yalnızca yarım saat kadar sonra, İstanbul'un lüks otellerinden birinin önünde durduğumuzda heyecanla başlayan gece, gerginlikle ama en çok da saklanan gerçeklerle sona ermek üzereydi.

***

Otelde tanınıyor olmam sayesinde hızlı bir şekilde ayarladığım odanın kapısını açarak Burcu'nun içeri girmesini sağladım. Bedeninin titremeye devam ettiğinin farkındaydım. Onun arkasından içeri doğru adım attım ve düşünmesine fırsat tanımadan konuşmaya başladım.

"Anlat!" dediğimde geniş süitin camının önüne doğru yürüyüşünü durdurdu. Arkasına dönerek hüzün kokan mavilerini benimkilerle buluşturdu.

"Yemin ederim, hiçbir şey olmadı, Demir," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Baban hangi olaydan bahsediyordu? O adamla aranızda ne geçti, Burcu?"

"Tanıştığımızda kim olduğunu bilmiyordum. Ama Burcu senin kardeşin olmasaydı da evlilik kararım aynı olurdu. Ben sadece onun karım olmasını istiyorum, kimin kızı ya da kardeşi olduğu benim için zerre kadar bile önem taşımıyor."

"Sizi sallamıyorum diyorsun yani?"

"Hayır, öyle bir şey demiyorum. Ama Burcu'dan, onunla evlenmekten daha fazla umursadığım başka hiçbir şey yok. Bu yeterli bir cevap diye düşünüyorum."

"Peki ya sen, Burcu? Sen de yalnızca evlenmek mi istiyorsun?" Odanın içine tok ve gür sesi dolan, kapının önünde yaşına rağmen tüm heybetiyle duran adama, Kenan Bey'e baktım. Onun neyi kastettiğini, yine ne demeye çalışarak ortamı germeye çabaladığını anlamamıştım. "Yoksa Fransa'da elde etmek için aileni bile ardında bıraktığın kariyerine burada devam etmek gibi bir hedefin var mı?"

Burcu'nun dudağını ısırdığını, bakışlarını bana doğru kaçırdığını gördüğümde kontrolü ele aldım. "Burcu benimle çalışacak, Kenan Bey. İstediği her an işe başlayabilir. Şirkette yeri hazır ve onun tecrübesine gerçekten ihtiyacımız var."

"Hah!" diyerek herkesin irkilmesine neden oldu. "Bir şirket faciası daha!" dediğinde bakışlarım Burcu'nun yüzünü buldu. Ancak sevdiğim kadının dudakları anlamsızca titremeye başlamış, babasına odaklanmış mavileri dolu dolu olmuştu.

"Baba, lütfen..." deyişiyle kaşlarım çatıldı. Bu adamın imalı lafları artık canımı sıkmaya başlamış, onun yüzünden Burcu'nun üzüldüğünü görüşümle sol yanımda tarifi imkânsız bir sızı kendini hatırlatmıştı.

"Lütfen, ne? Haklı olduğumu hepiniz biliyorsunuz. Bir şirket oynaşması daha... Dikkat et de, bu sefer uygunsuz bir pozisyonda Demir'in babasına yakalanmayın."

Odanın içine sessizlikle örülü bir bomba atıldı. Herkesin bakışları Burcu'nun yüzünde, dikkati onun yapacaklarındaydı. Ve bense az önce işittiklerimin etkileri tarafından sarılmışken, geri alınması imkânsız sözcükler kulaklarımda uğuldarken, çenem

öfkeyle kasılmıştı. Burcu, babasının söylediği gibi bir olay mı yaşamıştı? O adamla aralarında ne geçmiş, hangi olay ardında bu kadar büyük bir enkaz bırakmıştı? Bana o adam tarafından Beliz'le tehdit edildiğini anlatırken, gerçekleri sözlerinin ardına mı saklamıştı?

"Ne diyorsunuz siz, Kenan Bey?"

"Ah! Bilmiyorsun demek. Evlenmek istediğin müstakbel kanın, ailenle yalnıza gelmeden önce olanları anlatsın sana, Demir. Eğer bir skandal daha olacak ve benim soyadım bir ahlaksızlıkla daha anılacaksa, evliliğinizle ilgili her şeyi kendi başınıza halledin. Bir laf söz daha duyarsam..."

"Ne olur, baba? Bir laf söz daha duyarsan ne olur?" diye bağıran Burcu'ya baktım ve onun gözlerinden firar eden iki damla yaşı kurulamaya çalıştığını fark ettim. "Beni evlatlıktan mı reddedersin? Bunu dile getirmesen de çok önce yapmadın mı zaten?"

"Ya senin yaptıklarına ne demeli? Sen de tıpkı halan gibisin!"

"Kenan, yeter!" diye bağıran karısına dönen yaşlı adam öfkeden kaskatı kesilmiş, ama diğer yandan yüzünden okunan üzüntü gözler önüne serilmişti. "Bir kez daha bu konuyu açarsan ne olacağını sana söylemiştim. Burcu, senin kız kardeşin değil. Asla onun yaptıklarını yapmadı. Senin adın, Burcu yüzünden skandallarla anılmadı. Bu yıllar önceydi ve asıl kız kardeşin her şeyin en beterini yapmıştı. Aş artık bu konuyu!" dedi ve derin bir nefes alarak devam etti. "Kızımızı nasıl üzdüğünü gör! Hani o senin minik kızındı kucağından indirmediğin, adını dilinden düşürmediğin... Artık başkalarının hatalarını, iftiralarını ona yıkma! O, seni utandıracak hiçbir şey yapmadığını söylediğinde inanmadın. Neler olduğunu bir kez bile ondan dinlemeye yanaşmadın. Ama bir kez olsun gerçek bir baba ol ona... Geçmişi unut, mutluluğuna daha fazla engel olma!"

Burcu'nun dudaklarından dökülen hıçkırık kulaklarıma dolduğunda, dinlediğim ama hâlâ her noktasına anlam veremediğim bu olayı bir kenara bırakmaya çalıştım. Babasını utandıracak ya da onun böyle olduğunu sanacağı kadar ne yaşanmış

evleneceğinizi düşünüp kendimi tutuyorum. Evlenmeden her şeyi göz önünde yaşamanızı kabul edecek kadar geniş bir aile değiliz. Bir an önce evlenmenizi biraz da bu yüzden destekliyorum. Üstelik Burcu'nun, babamın sandığı gibi sürekli birileriyle, özellikle de o herifle gezip tozan, bir şeyler yaşayan biri olmadığını biliyorum," dediğinde kaşlarım son duyduğum cümleyle çatıldı. Ancak tam o anda salona giren kalabalıkla soracağım soru aklımın bir köşesinde asılı kaldı. Çatık kaşlarımın altındaki bakışlarım Burcu'nun mavi, ışıltılar saçan gözlerini bulurken, gülüşünün kıyısında beliren gamzeler bir kez daha aklımı başımdan almıştı.

"İyi misin?" diye sorarak yanıma gelen, yanımızdaki insanların varlığına aldırmadan elimi tutan ve beni şaşırtan bir hareket yaparak bir elini yüzüme götürüp hafifçe okşayan kadın, aşkımın da öfkemin de kaynağıydı. Bir an yaptığı bir hareketle, bana sokuluşuyla, öpüşüyle, dokunuşuyla kendimi gerçek bir âşık ve gerçek bir erkek gibi hissetmemi sağlıyordu. Ancak diğer yandan, güzelliği, eşsiz çekiciliği, kanımı kaynatan dişiliği başkaları tarafından da fark edildiğinde öfkem su yüzüne çıkıyordu. Üstelik bu, artık eskisi kadar nadir de gerçekleşmiyordu. Ancak öfkemin asıl hedefini içten içe biliyordum. Her erkeğin sahip olmak istediği bir kadın olduğu için ona mı kızıyordum, yoksa geçmişi bir türlü unutamıyor, en yakın dostumun yaşadıklarını aklımdan atamıyor muydum? Tüm bunlar kulağa anlamsız ve delice geliyordu. Ama ben yine de hislerime hâkim olamıyor, bir kar suyu gibi beynimin içine sızarak kendisine yer edinen şüphelerden kurtulamıyordum. Tam *her şey bitti, artık yalnızca ikimiz varız* dediğim anda yepyeni bir kuşku benliğimi kemirip duruyordu. Az önce Murat'ın dudaklarından dökülenler, önümde aşamadığım bir duvar oluşturuyor ve ben Burcu'nun da yaşadıklarını bana tamamen açmamış olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Ne sakladığını, o adamla aralarında geçenlerin tüm ayrıntılarını bilmiyor oluşum, sadece ona değil kendime de yabancılaşmamı sağlıyordu. Öfkelendiğimde yaptıklarımla kendimi tanıyamaz hale geliyordum. Ama her şeyden öte tüm

kızgınlığımı yok edecek ilacın o olduğunu, içimdeki ateşi söndürecek tek kadının Burcu olduğunu biliyordum.

"Demir?" diyerek adımı seslendiğini duyduğumda düşüncelerimden usulca sıyrıldım. "İyi misin? Bir şey mi oldu?" dediğinde ise hafifçe gülümsemeye, aklımı çelen şüphe dolu konudan uzaklaşmaya çalıştım.

"İyiyim," diye fısıldadım kulağına ve saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktım. Burnumdan içeri dolan kokusu bile sakinleşmemi sağlamamıştı. Tam o sırada Aysun'un sesiyle yeniden ortamdaki sohbete odaklanmayı denedim.

"Eee, Murat... Burcu'yla Demir'in ilişkisini nasıl öğrendiğini anlatmamıştın bize, kocacığım."

Aysun'un imalı ve biraz da öfke dolu bakışları altında Murat huzursuz bir biçimde kıpırdandı. "Öğrendim işte. Ne yapacaksınız nasıl olduğunu?"

"Ne yapacağız, sevgilim? Oğlumuz senin nasıl bir dedektif olduğunu anne karnındayken öğrensin ki, belki ileride işine yarar."

"Ahh! Daha oğlumuz doğmadan, onun kız kardeşini takip edeceği günleri mi hayal ediyorsun yoksa karıcığım?"

"Demek erkek olacağını nihayet kabul ediyorsun..." dedi zafer dolu bir gülüşle ve hemen ardından ciddileşerek devam etti. "Rüyanda görürsün, Murat Doğan! Oğlumun senden ve elbette ki ailedeki diğer sevgili odunlarımızdan bir şey kapmamasını diliyorum. Tek temennim bu."

"Günahımı alıyorsun ama..."

"Hiç kendini aklamaya çalışma, abi," diyen Burcu'ya baktığımda, onun zorlukla kızgın tutmaya çalıştığı bakışlarını Murat'ın üzerine sabitlediğini fark ettim. "Resmen takip etmişsin beni, sana inanamıyorum."

"Kız kardeşimin nerede, kiminle olduğu benim için önemli. Ya ne yapsaydım? İyi ki takip etmişim, aferin bana! Demir seni başıboş sansaydı iyice delirirdim."

"Onun başıboş olduğunu aklımın ucundan bile geçirmedim, Murat," dedim söz hakkının kendimde olduğunu düşünerek.

abiydim ki, kendi sıkıntılarıma boğulmuş, onunkilerin farkına varamamıştım."

"Artık o adam yok. Bitti. Hiç olmamalıydı," dedim ve dişlerimi öfkeyle sıkarak sözlerime devam ettim. "Onun adını bile anmak istemiyorum, Murat. Onun bir zamanlar Burcu'nun nişanlısı olduğunu hâlâ kabullenebilmiş değilim. O yüzden de unutmak istiyorum."

"O kendini unutturmayacaktır, Demir. Her şey fazla kolay oldu. Şüphe uyandıracak kadar kolay... O, Burcu'yu o kadar çok istiyordu ki, bu kadar çabuk vazgeçmesi, nişanın bozulmasını kabul etmesi bana inandırıcı gelmiyor.

Duyduklarımla oturduğum yerde dikleştim ve dişlerimin arasından kelimelerin dökülmesine izin verdim. "Biz evleniyoruz, Murat. Farkındasın, değil mi? Burcu, benim artık. Sadece benim. Hiç kimse, benim olana parmağının ucuyla dahi dokunamaz."

"Sen yine de dikkatli ol. Ben birkaç adamımı görevlendirdim takip etmeleri için... Ama senin de gözün açık olsun. O adam... Normal değil, Demir."

"Merak etme," dedim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirirken devam ettim. "Ben de bugün adamımla konuştum. Daha önce kontrol altına almalıydım aslında. Ama bundan sonra gözüm üzerinde."

Bakışlarım onun gri gözlerine sabitlendi. Onun da en az benim kadar öfkeli, gergin ve tetikte olduğu belliydi. Çağlar'ın başımıza bela olmaması için gereken yapılmalı, o adam bizden, Burcu'dan, evliliğimizden kilometrelerce uzağa gitmeliydi.

"Umarım bir daha asla karşımıza çıkmaz," dedi ve bakışlarını benimkilere odakladı. Gri gözlerinde görülen pişmanlık, bugün görüştüğümüz andan beri Murat'a karşı giydiğim zırhımı çıkarıp atmamı sağlamıştı. "O dönemde, Aysun'la bir sürü problemimiz vardı ve ben, biraz fazla kendime dönmüştüm. Onun gözlerindeki ışıltının solduğunu bile fark edememiştim. Bu beni berbat bir adam yapar, farkındayım. O yüzden de tek istediğim, bir an önce evlenip onu mutlu etmen."

"Merak etme. Benim de bundan başka bir isteğim yok."

"Sen..." dedi ve emin olmak ister gibi bakışlarını bir an bile üzerimden çekmedi. "Onu gerçekten incitecek güce sahipsin, Demir. Sana nasıl baktığını görüyorum. Senin yanında kendini bile kaybediyor, hissediyorum. Abisinin çatısı altında olduğunu unutabilecek kadar kapılmış sana. Üstelik... Paris'te de birlikte kaldığınızı biliyorum."

"Onu Paris'teyken takip ettirdiğine inanamıyorum."

"Kontrol etmeyi her zaman sevmişimdir," diyerek gülümsedi ama hemen ardından ciddiyetini takındı. "Tek amacım onu korumaktı, kiminle olduğunu takip etmek değil. Onun fazla güzel olduğunun farkındayım. Her zaman birilerinin dikkatini çeken bir kız olmuştu."

Derin bir nefes alarak duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Murat bana zaten çok iyi bildiğim şeyleri söylerken, sakin olmaya, onun yalnızca benim olduğunu düşünmeye çabaladım.

"Ama senin ve benim gibi adamlar, söz konusu sevdikleri kadın olunca fazla sahiplenici oluyorlar. Senin de öyle olduğunu, Burcu'ya bakışlarından anlayabiliyorum. Sanki onu kimsenin göremeyeceği yerlere saklamak ister gibisin. Yanılmıyorum, değil mi?"

"Yanılmıyorsun, Murat. Tam da böyle hissediyorum. Bunu seninle konuşmak ne kadar doğru bilmiyorum ama bazen kıskançlıktan nevrim dönüyor. Onun güzelliği, çekiciliği başkaları tarafından elbette ki fark ediliyor. Ve ben sanırım bazen onu kıyorum, hırpalıyorum da bu yüzden. Kendimi frenlemeye çalışıyorum ama o girdiği her ortamda bu kadar dikkat çekerken mümkün olmuyor."

"Kendini frenle, Demir. Kıskançlık kabul edilebilir bir duygu olabilir. Hatta bazen kadınların hoşuna gittiği de doğrudur. Ancak olay ciddi anlamda güvensizliğe, her dakika onu incitmene geldiğinde, karşında beni bulacağından şüphen olmasın. Bir şeyler yaşadığınızı görüyorum, kör değilim. Her ne kadar bunun için seni sağlam bir dövmek istesem de, bir an önce

"Özgürlük, hiçbir zaman yanıp tutuştuğum bir şey olmadı, baba," dediğinde sesindeki gerginlik ama her şeyden önce kararlılık elle tutabileceğim kadar somut haldeydi.

"Öyle mi? Ben öyle hatırlamıyorum. Özgürlüğünü kaybetmemek için direnişin daha dün gibi..."

"Özgürlüğümü kimin için kaybettiğim önemli, baba. Demir'e bağlanmaktan bir an bile şüphe duymuyorum. Özgürlüğümü kaybetmemek için direndiğimi ben de anımsıyorum. Tabii bir işe yaramadığını da..."

Tok ve kendinden emin sesiyle "Baba!" diyen Murat'a bakışımda, onun da en az benim kadar duyduklarının etkisiyle gergin olduğunu fark ettim. "Bu konuyu konuşmanın ne yeri, ne de zamanı. Hoş... O zamanı da çoktan geçtik ya... Tatsız ve önemsiz olaylardı, bitti gitti. Ben Burcu'nun şu an hayatında olup bitenlerle ilgileniyorum," dediğinde Kenan Bey'in bu sözlerden hoşlanmadığı belli oluyordu.

Bakışlarımı yeniden Murat'a sabitledim ve gri gözlerinde onay verdiğini gösteren ışıltıları sezdim. Hafifçe gülümseyerek yeniden içimizde en gergin olan adama baktığımda, yemeğin aslında çok da kötü geçmediğini düşünmeden edememiştim.

"En kısa sürede ailemle ziyaretinize gelmek, evlilik öncesi ne yapılması gerekiyorsa yapmak isterim. Hatta sizin için de uygunsa bu hafta... Kardeşlerim de tüm aileyle tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Tabii annem ve babam da."

"Cumartesi akşamı uygun oluruz, oğlum," diyen kadının sesiyle aniden irkildim. Cümlesinin sonundaki ilişkimizi kabullendiğini gösteren o tek kelimeyi işitmemle gülümsememi genişlettim. "Tüm aileni yalıya bekliyoruz, değil mi, Kenan?"

Kenan Bey, karısının sorusuna cevap vermeden ayaklandı ve bakışlarını Burcu'nun üzerinden ayırmadan öylece sabit kaldı. "Burak, seninle işle ilgili konuşmam gerek," diyerek konuştuğumuz konuyu tek bir cümleyle önemsiz kılmayı başarda Burcu'nun dudaklarının arasından salıverdiği titrek nefes beni

de rahatlatmış, istediğim tek şey yanımdaki kadınken Kenan Bey'in ilişkimizi kestirip atmasını umursamamıştım.

Burak'ın, babasını takip ederek odadan çıkmasının ardından kadınlar da ayaklandı.

"O zaman birer kahve içeriz, değil mi? Çok güzel tatlılar hazırlattım kahvenin yanına."

Yemeğin başından beri herkesi en iyi şekilde ağırlamak için çırpınan kadına, Aysun'a bakıp gülümsedim. "Çok teşekkürler, Aysun. Her şey mükemmeldi."

"Ne demek... Her zaman bekleriz, değil mi, Murat?"

Murat'ın sersem sırıtışı tam karşımdaydı. Sırtını rahat bir biçimde oturduğu koltuğa yaslamış, başını hafifçe sallayarak karısını onaylamıştı. "Eh... Kurtuluşumuz yok zaten, baksana. Adam yemeğe geldi, aldı, yürüdü. Resmen aileler tanışıyor, bize laf söz düşmedi neticede."

Kaşlarım çatılırken kadınların kıkırdayarak odadan çıktıklarını göz ucuyla gördüm. "Laf söyleme şansın vardı, Murat. Ağzını açıp fikrini söyleseydin, itiraz etseydin."

"Dinler miydin?"

"Hayır. Elbette dinlemezdim. Bugün de söylediğim gibi, buraya senden izin almaya değil, neler olacağını anlatmaya geldim."

"Başka zaman olsa bu ukala, fazla kendinden emin sözlerini sana yedirirdim, Demir. Ama ilginçtir ki sana güveniyorum," dedi ve bir anlığına duraksayarak kollarını dizlerine koyup öne doğru eğildi. Yüzünde anlam veremediğim bir duygu, adını koyamadığım bir gerginlik hâkimdi. "O adam..." dedi ve devamını getirmeden başını iki yana doğru sallayıp sözlerini bitirdi. "Neyse, boş ver."

"Susma, Murat! Bir lafa başladın, devamını da getir. O adam ne?"

"O adama hiç güvenmemiştim. Çağlar'a... Ama Burcu, bir anda her şeyi kabul etmişti. Sebebini hiçbir zaman anlamadım. Olanlardan sonra, gerçekten istediğini sandım sanırım ve aptal gibi sesimi çıkarmadım. Ya da belki de o kadar boktan bir

yerine bambaşka şeyler vardı. İsim veremediğim, anlamlandıramayı beceremediğim...

"Bilmiyorum. Açmadık. Üzerinde de herhangi bir isim yok. Yalnızca alıcının, yani senin adın yazıyor."

Cebinden çıkardığı zarfa öylece bakakaldım. Babamın davranışlarındaki farklılığı çözmeyi sonraya bırakarak, avuçlarıma bırakılan zarfa odaklandım. Son zamanlarda okuduğum kâğıtların beni nelere sürüklediği aklımdan geçerken ellerimin titremesine engel olamamıştım. Çağlar'dan gelip gelmediğini düşünmüş ve zarfı babamın yanında açtığım için pişman olmuştum. Ancak artık çok geçti. Gözlerim çoktan beyaz kâğıdın üzerindeki bir paragraflık kısa yazıya değmişti.

Bakışlarım kelimelerin üzerinde hızla gezinmiş, okuduklarım boğazımı düğümleyip kalbim dörtnala bir ritimde ancak korkuyla çırpınırken, aklımın ipleri çoktan tek bir isme kenetlenmişti. *Melek Dinçer* adı gözlerimin önünde yanıp sönen ışıklar gibi belirirken, tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Bu ismi bu akşam ikinci kez duyuşum beni sersemletmiş, neler olduğunu düşünmeye itmişti.

Önce Fransa'da Denise'den nerede olduğumu, bana nasıl ulaşabileceğini öğrenmeye çalışması, şimdi de yazdığı notu ulaştırması... Bir de kâğıdın üzerinde yazanlar vardı. *Bana yardım et* deyişleri, *Artık dayanamıyorum!* diye tekrar edişleri... Tüm bedenim titredi. Gözlerim kapandı ve ruhum bir süre öncesine, onu kucağında minicik bir bebekle görüşüme sürüklendi. Hemen ardından yine gözlerimin önünde tıpkı bir film şeridi gibi bambaşka bir anı belirdi. Çağlar'ın artık onlara ulaşamayacağını söyleyişi, elimdeki kanıtın hiçbir işe yaramayacağını ima edişi... Ancak o sırada gözlerim notun üzerindeki kalbimi dağlayan, içimin kendim için değil, onlar için korkuyla dolmasını sağlayan sözcüklere kilitlendi. *Beni ve bebeğimi ondan bir tek sen koruyabilirsin!* deyişi tüm sırların önüne diktiğim setleri yıkıp geçmiş, bir süre öncesine kadar kazandığım, Çağlar'ın karşısında durabilmemi sağlayan gücü bana tüm şiddetiyle geri vermişti.

∞

"Demek evlenmeyi planlıyorsunuz?"

Bakışlarımı beni incelediğini fark ettiğim, yaşına rağmen güzelliğini koruyan kadından çekerek hemen yanındaki adamın üzerine sabitledim. Bir an bile beklemeden bana yöneltilen soruya yanıt verdim. "Evet. Burcu'dan benimle evlenmesini istedim, o da kabul etti. Kararımızı sizinle de paylaşmak için bu akşam buradayım. Aslında..." diyerek duraksadım ve bir anlığına Murat'ın anlam veremediğim, içten içe hoşuna gittiğini fark ettiğim bakışlarına bakıp devam ettim. "Önce Murat ve Burak'la konuşup, sonrasında sizinle bir araya gelmeyi planlamıştım. Ancak belki böylesi daha iyi oldu. Hazır herkes buradayken, detaylıca konuşabiliriz."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyen yaşlı adamın ifadesiz ama çokça sert bakışlarından bir şeyler çıkarmaya çalışmanın nafile olduğunu anlamıştım. "Açıkçası bir ilişkiniz olduğundan bile haberdar değildim. Ne zamandan beri sürüyor bu?"

"Çok uzun bir süre olmadı. Burcu'nun Paris'ten dönmesine yakın bir tarihte tanıştık. O zamandan beri de birlikteyiz."

"Evlenmeye nasıl bu kadar çabuk karar verebildiniz peki? Birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz ki? Hem... Aranızdaki yaş farkı yadsınamaz. Murat'la aynı yaşta, hatta onun eski bir arkadaşı olduğun düşünülürse, birbirinize nasıl uyum sağlayacaksınız?"

"Aramızdaki yaş farkı en başından beri sorun değildi. Birbirimizi ne kadar tanıdığımıza gelince... Burcu'dan vazgeçmeyeceğimi bilecek kadar eminim aramızdakilerden ve onu tanıyorum. Onun da yalnızca benimle olmak istediğini biliyorum. Ve en kısa sürede düğünümüzü planlamayı düşünüyorum. Beklemek, aklımdaki son şey bile değil."

"Peki ya sen, Burcu?" diye soruşuyla Burcu'nun hemen yanımda duruşunu dikleştirdiğini fark ettim. "Sen, evliliğin çocuk oyuncağı olmadığının farkında mısın? Ya da çok düşkün olduğun özgürlüğünü elinden alacağını biliyor musun?"

yeniden bir nefes uzağıma gelerek dudaklarından çıkan sözcükleri özgür bıraktı. "Tek olmak, benim için o kadar önemli değildi. Seni tanıyana dek. Ama şimdi... Bir tek ben olayım istiyorum hayatında. Gözlerin bir tek bana baksın... Bir tek beni görsün... Kalbin bir tek benim için atsın... Bir de *en* olma, *en çok sevilme* isteği var ya... İşte o da bırakmıyor yakamı. Herkesten kıskanıyorum seni. Ailenden, kardeşlerinden, sana, senin gözlerine değen her gözden kıskanıyorum. Bu duygu nefes aldırmıyor bana. İçimdeki bu hissi söküp atamadığım gibi frenleyemiyorum da. Aklımı çelen ufacık şeyde her yeri ateşe vermek istiyorum. Ve o adamın senin nişanlın olması fikri var ya... İşte o sıfatın bir zamanlar o adama ait olmasına katlanamıyorum. Bir an önce yalnızca benim ol istiyorum. Hayatının her anında ben olmak istiyorum. Olacağım da! Hayatın olmak istiyorum. Tüm yaşamın benden ibaret olsun istiyorum. Ve bunu mümkün kılacağım da! Çünkü benim her şeyim sen oldun. Aldığım soluk bile sensin artık. Senden ötesi yok. Senin için de benden ötesi mümkün değil, bunu aklına sok!"

"Korkuyorum," diye fısıldadım kendimi tutamayarak.

"Neden? Benden mi korkuyorsun?"

"Hani hep çok fazla dedik ya... Aramızda her şey hep zirvede, çok fazla yaşanacak dedik ya... İşte bundan korkuyorum. Sadece mutluluklarımız zirvede olsun, Demir. Beni, seni affedemeyeceğim kadar çok kırgınlıkla tek başıma bırakma."

Alnını alnıma dayadı ve derin bir nefes aldı. Dudaklarındaki aralıktan sızan nefesi nefesime karışırken usul usul birbirine geçmiş soluklarımızı kokladı. "Bir an önce evlenmemiz lazım bizim. Yoksa ben kafayı yiyeceğim. Bu nasıl bir şey aklım almıyor. Aşk değil bu, küçüğüm... Bu kadar basit değil... Hissettiklerimi tek kelimeye sığdırmam imkânsız."

"O kadar yoğun mu yani?"

"Kafayı yedirtecek kadar hem de..." dedi ve gülerek gözlerime baktı. "Bu gece ne olursa olsun kollarımda olacaksın. Tenime vuran nefesini hissetmeye bu kadar alışmışken, bu gece yokluğuna sarılmayacağım, küçüğüm."

"Nasıl olacakmış o?"

"Bilmiyorum," dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Az önceki fırtınalı anların etkisi geçmemiş olsa da uzatmanın anlamsızlığı aşikârdı. "Bir yolunu bulacağım."

Tam o sırada dışarıdan gelen sesle birbirimize baktık. Kapının önündeki yüksek sesli konuşmalar kulağıma dolarken, hızla Demir'in kollarından sıyrıldım ve kapıyı açtım. Onun da arkamdan geldiğini bilerek, dış kapının olduğu kısma doğru adımlarımı hızlandırdım. Ancak tam o anda gördüğüm manzarayla titrek bir nefes alarak duraksadım. Anne ve babamı karşımda görünce, bu gecenin hayatımın en zor gecesi olacağını fark ettim.

Bir an sonra abimin, Demir'i onlarla tanıştırmasını hayal gören bakışlarla izledim. Konuşulan hiçbir şeyi işitmiyordum. Bakışlarımı yalnızca babamın bakışlarına sabitlemiş ve tepkilerini anlamaya kendimi vermiştim. Ancak o anda kapıdaki kalabalığın salona doğru ilerlemesiyle öylece kaldım. Demir çoktan Murat ve Burak abim tarafından koyu bir sohbetin içine çekilmiş, annem ve Aysun da peşlerinden ilerlemişti.

Kapının önünde babamla yan yana kaldığımızda bakışlarımı kaldırarak onun tıpkı benimkilere benzeyen gözlerine sabitledim. Onun bana her bakışında halamı gördüğünü biliyordum. Onunla yaşadıklarının ya da yaşayamadıklarının, halamın ona yaşattığı utancın intikamını benden alıyor olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

"Bugün yalıya senin için bir zarf geldi," deyişiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Uzun bir aradan sonra babamla ilk kez birebir bir konuşmanın içine giriyorduk.

"Kimden geldi?" diye sorarken sesimin titrek çıkmasına aldırmadım. Ellerim bedenimin iki yanında yumruk haline gelirken, onun her zaman alışık olduğum o öfkeli bakışlarını görmeye çalıştım. Ancak bu kez o gözlerde, aşina olduğum hisler

Tam kapıya doğru ilerlediğim sırada kolumdaki baskıyla adımlarım yarıda kesildi. Beni kendisine doğru çevirdi ve az önceki halini biraz olsun yumuşatmadan emirlerini bir bir üzerime yağdırmaya devam etti. "O yüzüğü hemen takacaksın. Ben abilerinin yanında sana karşı hissettiklerimi, düşüncelerimin ciddiyetini konuşurken, sen bu durumu önemsemiyormuş gibi durmayacaksın."

"Yeter artık, Demir!" dedim. "Ben sevdiğin kadınım ya hani. Küçüğünüm ya... Artık beni bu kadar incitme!"

Bakışlarım mavilerini buldu ve çatık kaşlarının altında parlayan gözleri yine kendimi bile unutturdu. Gözlerim usulca kapandı ve engel olmaya çalışsam da iki damla yaş bana inat özgürlüğüne kavuşmuştu.

"Biraz olsun anla beni. Korkularımı gör. Nelerden çekindiğimi, hayatta en çok korktuğum şeyin bana inanılmaması, güvenilmemesi olduğunu lütfen, lütfen gör, Demir. Seni kendimi unutacak, benliğimden, ruhumdan vazgeçecek kadar sevdiğimi görmüyorsun bile, ailemin karşısında nasıl gözüktüğümün benim için gerçekten önemli olduğunu lütfen anla artık." Boğazımda kocaman bir düğüm oluşturan hıçkırığımı yutmaya çalıştım. Bakışlarının yumuşadığını gördüğümde buna aldırmadım. "Bana güvenmediğini o kadar net hissettiriyorsun ki... Bazen bakışlarındaki şüpheyi elimle tutabileceğimi hissediyorum. Tek bir bakışıyla dünyadaki en güzel, en kıymetli varlık olduğumu hissettiren adam, yine aynı bakışlarla her sözümün altında bambaşka anlamlar arıyor. Kırıyorsun beni, Demir. Hırpalıyorsun. Sadece kalbimi değil, tenimi de acıtıyorsun," dedim elimi sızısını geçirmek ister gibi bileğime götürürken.

Bakışları ellerimi takip etti. Kolumu ovuşturduğumu gördüğünde bana doğru uzanmak istese de, geri giden adımlarım tarafından engellendi. Parmaklarım gözlerimden akan yaşları hızla silerken, bakışlarım onun yeniden şefkate, hatta pişmanlığa bürünmüş gözlerine sabitlendi.

"Ben... Biraz yalnız kalmak istiyorum, Demir. Bu gece bu evin içindeki arbedeye de, güç savaşlarına da katlanabileceğimi sanmıyorum. Oysa o kadar isterdim ki tüm heyecanımla içeride olmayı, senin yanında oturmayı, ilişkimizi birlikte anlatmayı. Bu hep böyle mi devam edecek, bilmiyorum. Tek bildiğim, bazen şüpheyle çevrili bakışlarına dayanamıyorum. Bana olan hislerindeki değişime yetişemiyorum."

"Sana olan hislerim değişken değil, Burcu. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Gerçekten bunu mu hissettiriyorum sana?"

"Evet. Tam da bunu hissettiriyorsun. Beni sevdiğini biliyorum, bundan şüphe duymuyorum... Ama sen ufacık bir şeyden şüphelendiğinde dahi bakışların nefret dolu hale geliyor. Bana öyle bakıyorsun ki... Sanki sevdiğin kadın değilim de bir başkasıyım. Az önce de öyle baktın yine. Yüzüğümü çıkarmam seni sinirlendirdi, farkındayım. Ama... Ama öyle bir baktın ki... Ben..." dedim ve boğazıma doluşan hıçkırığı daha fazla tutamayıp hislerime geçit verdim.

"Şşşt!" diyerek beni kollarına alan adamın sımsıkı sarışını hissederken bitkin haldeydim. Sakladığım sır, gizlediğim her şey beni gücümden etmişti. Bir yandan üzerime doğru gelen geçmişi saklamaya çalışmak, diğer yandan kendimi herkese karşı aklamak, bir kez daha inanılmayan kişi olmaktan korkmak beni tüketmişti.

"Öyle bir baktın ki az önce... Sanki dün gece... Kollarında değildim. Sevmedin sanki öyle beni, kendimden geçirir gibi. Kendinden geçer gibi... Rüyaydı sanki yaşadıklarımız."

"Değildi. Yemin ederim, rüya değildi. Her şey gerçekti. Sana olan aşkım değişen, azalan ya da tükenen bir şey değil. Güven diyorsun ya hani... Deniyorum. Çabalıyorum. Sen de beni anla, küçüğüm. Ben hâlâ senin bir başkasıyla nişanlı olduğunu, bunu benden sakladığını unutamadım. Bu, bir anda olabilecek bir şey değil. Bazen... Ben de tanıyamıyorum kendimi. Sana olan bu zaafım bazen bana da nefes aldırmıyor, Burcu," dedi ve yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını alnıma bastırdı. Ardından

farkında olmadığım nefesimi hızla saldım. Odadan çıktıklarında dahi abimin söylenmeye devam ettiğini duyuşumla utancım artmış, orada, abimin evinde yaptıklarıma ben bile inanamamıştım.

"Allah'ım! Aklımı kaçırmış olmalıyım," deyip kalbimde engel olamadığım korku dolu çırpınışlarla Demir'e baktım.

"Neden aklını kaçırmış olmalıymışsın? Burada, benim kollarımda olduğun için mi? Bu yüzden mi özür diliyorsun ondan?"

"Evet, Demir... Bu yaptığım hiç hoş değildi. Daha dikkatli olmam gerekirdi," dedim ve çenesindeki kasılmaya, şakağında yalnızca öfkeli olduğunda belirdiğini bildiğim o damarın atışına dikkat kesildim. "Yapma, Demir... Kızma bana. Ya daha uygunsuz bir halde yakalansaydık? Ben senin kollarındayken kendimi bile unutuyorum."

Derin bir nefes aldım ve yalnızca birkaç dakika önce girselerdi bizi görecekleri durumu düşündüm. Bedenim Demir'in bedenine yaslanırken, dili dudaklarımın arasından sızarken, dudaklarımızdan dökülen iniltiler duvarlara tüm şiddetiyle çarparken... Demir'in o anki halinin farkına varamadan gözlerimi yumdum ve utançla ellerimi yüzüme kapattım.

"Allah'ım! Düşünmek bile istemiyorum. Utançtan ölürdüm," dedikten yalnızca birkaç saniye sonra kolumdan çekilişimle odanın içinde adeta Demir'e doğru savruldum.

"Utançtan ölürdün, öyle mi?" diye dişlerinin arasından hırladı ve ben daha neye sinirlendiğini dahi anlamadan elleri saçlarımın arasına dolandı. Yüzünde o öfke, gözlerindeki kavuran o bakış varken, iliklerime kadar titremeden yapamamıştım. "Parmağındaki yüzüğü de utandığın için mi çıkardın?" dedi. Bakışları daha da koyulaşıp, beni bakarak bile yakacak kıvılcımlar saçar hale gelmişti. Elimi avuçlarının arasına aldı ve canımı yakarcasına sıktı. Daha bu sabaha kadar bakmaya doyamadığım yüzüğümün olduğu yerde yeller esiyordu. Demir'in bu akşam burada olacağını bilmeden yüzüğümü çıkarmış, en azından abimlerle konuşana kadar bu durumu saklayacağımı sanmıştım.

"Saçmalama, Demir! Bundan utanmadığımı biliyorsun. Neden bu kadar yanlış tarafa çekiyorsun söylediklerimi?"

Saçlarımın arasındaki eli sıkılaştı ve bir taraftan elimi tutan eli koluma kayarak bir pençe misali tenimi kavradı. Başımı arkaya doğru eğdi ve bakışlarım onun daha önce defalarca kez öfke dolu bir sisle örüldüğünü gördüğüm gözlerine odaklandı.

"*O yüzük, parmağından çıkmayacak*, demiştim sana. *Her zaman onda kalacak ve benim olduğunu, beni sevdiğini bileceğim*, demiştim."

"İsteyerek çıkarmadığımı biliyorsun, Demir!" diye sesimi yükselterek yanıtladım ve dudaklarımın titrediğini hissettiğimde kendime kızmadan yapamadım. "Sadece öncesinde aramızdaki ilişkiyi benden duymalarını istedim. Bu kadarına anlayışlı olabilirsin."

"Olamam! Sanki ilişkimiz saklanması gereken bir sırmış gibi yüzüğünü çıkarıp atmanı anlayışla karşılayıp sineye çekemem!" diye dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. Dokunuşu canımı yakıyor, anbean artan öfkesi hiç olmadığı kadar korkutuyordu.

"Böyle mi anlıyorsun gerçekten, Demir? Aileme açıklama yapmak için çıkardım yüzüğümü. Eğer yaşadıklarımıza kirli bir sır düşüncesiyle baksaydım, seninle sevişmezdim. Kendimi sana teslim etmezdim. Bu söylediklerinle beni aşağılıyorsun şu anda. Ben senin gözünde böyle biri miyim?"

"Kendini aklamaya çalışma, Burcu!" diye kükredi ve beni hemen arkamdaki pencereye yaslarken elini saçlarımın arasından çıkararak çenemi kavradı. "Ben buraya, abilerinin saçma sapan imalarına rağmen, sırf sana olan duygularımın arkasında durmak, *bizi* savunmak için geldim. Sen yüzüğünü bile böyle kolaylıkla çıkarırken, ben neyi savunacağım, söylesene?"

"Canımı acıtıyorsun, Demir!" diye inledim kolumu tutuşundan kurtarmaya, çenemi kavrayan parmaklarının gevşemesini sağlamaya çalışırken. "Canımı yakıyorsun, bırak!"

Onu hızla kendimden ittim ve nefes nefese kapıya doğru ilerledim. Onun yüzüne bile bakmamıştım ama az önceki şiddete meyilli halini, bana bakışlarını gözlerimin önünden silememiştim.

"Beni evde tutmak için ne yapacağına bağlı, küçüğüm... Nelerin beni çıldırttığını biliyorsun."

"Nelermiş? Tek başıma ben, seni evde tutmak için yeterli değil miyim yani?" diye sahte bir öfkeyle diklendim. Ancak okyanusu andıran derin bakışlarının tutkuyla kararduğunu ve o tanıdık mavi alevler tarafından sarıldığını gördüğümde kalbimin dörtnala bir ritim tutturduğunu hissettim.

"Yeterlisin, küçüğüm. Ama o minicik geceliklerle de aklımı başımdan aldığın bir gerçek, bunu inkâr edecek değilim," dedi ve belimi güçlü elleriyle sıkıca sararak beni iyice kendine doğru bastırdı. Elbisemin üzerinden bile arzusunun kanıtını hissettiğimde gözlerim bir kez daha kapandı. "Ama belki de senin her halini, bakışlarını, gülüşünü, gamzelerini nasıl sevdiğimi, tenine, kokuna nasıl taptığımı bir kez daha söylemeliyim."

Dudaklarımı dudaklarının üzerinde dolaştırdım ve gülümseyerek bakışlarımı onunkilere odakladım. Onun yanındayken her şeyi unuttuğumu, mutlu olmak için yalnızca ona ihtiyaç duyduğumu anımsadığımda ise kendimi tutamayarak kıkırdadım.

"Ağzınız gerçekten çok iyi laf yapıyor, Demir Aras. Bunu söylemeden edemeyeceğim," dedim ve ellerimi göğsünde, üzerindeki takım elbiseden bile hissedebildiğim sıcacık teninde dolaştırırken devam ettim. "Ama bu nerede ne söylemesi gerektiğini bilen ağzınızın diğer marifetlerini de çok sevdiğimi itiraf etmeliyim."

Bakışlarının dün geceyi ima eden sözlerimle karardığını ve yüzünün usul usul bana yaklaştığını fark ettiğimde kıkırtılarım arttı. Homurdanarak yüzümü kavrayıp alt dudağımı dişlerinin arasında sıkıştırışı ise aklımı başımdan aldı. Ancak tam o sırada, dudaklarım aralanıp Demir'in arsız dilini içeri almaya hazırlandığında odanın kapısı hızla açılmış, korkudan titretecek bir sesle, tüm şiddetiyle duvara çarpmıştı.

İrkilerek, hızla Demir'den uzaklaştım ve karşımda öfkeli bakışlarla duran adama bakmaya çabaladım. Ancak ellerim

titremiş, az önce yapmakta olduğum şeyin abim tarafından görülmesi beni baştan ayağa sarsmayı başarmıştı.

"Anlaşılan hoş geldin merasimini baş başa yapmaya karar vermişsiniz. Benim çatım altında biraz olsun saygılı olacağını umuyordum, Demir," diyen abimin en az buz grisi gözleri kadar dondurucu sözleriyle öylece kaldım.

"Kavga mı edeceğiz, Murat? Bu gece yapmak istediğin şey bu mu?" diye soran Demir'in gerildiğini anlayabiliyordum. Bana bakmamaya çalışsa da, gözlerinin alevler saçtığını ve abimin tamamen güç gösterisi yapmak adına söylediklerini kabul etmeyeceğini hissedebiliyordum.

"Kavga etmeyeceğiz. Ama senin, benim evimde kardeşimi sıkıştırmanı da izleyecek de değilim."

"Düzgün konuş, Murat! Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sen bugün, ofisinde sana söylediklerimi anlayamamışsın sanırım."

"Nesi varmış söylediklerinin? Evlenme teklifi ettin diye, her şeyi ışık hızıyla kabul edeceğimi mi sandın? Bu yaptıklarının bir bedeli olacak, Demir."

"Abi, lütfen... Ben özür dilerim," dediğimde Demir başını hızla bana çevirdi. Ancak abimin, "Özür dileyerek yaptığınız terbiyesizliği örteceğini mi sanıyorsun?" deyişiyle odanın içinde tanıdık bir ses yükseldi.

"Yeter!" Tam iki adam arasında adeta ateş altında kaldığımı hissederken Aysun'un uyarışıyla duraksadıklarında, bakışlarımı minnetle en yakın arkadaşıma çevirdim. "Çocuk gibi burada kavga mı edeceksiniz? Eğer öyleyse, hiç çekemem... İnsan gibi konuşmayı beceremeyecekseniz, ikiniz de çıkın evimden ve kozlarınızı..." deyip, elini karnında şefkatle dolaştırarak sözlerine devam etti. "Oğlumdan uzakta paylaşın. Henüz dünyaya gözlerini açmamış Kuzey'imin sizi duyup, yontulmamış bir odun olmasını istemiyorum."

Murat abimin öfkeyle kasılan çenesini fark ettiğimde zorlukla yutkunmaya çalıştım. Ancak Aysun'un onun koluna girişini ve hızla odadan çıkarışını gördüğümde tuttuğumun bile

İnsan birini yanındayken de özler çünkü. Ama yokluğuna asla katlanamam..."

Sözlerimi tamamladığımda yüzümü kocaman, her dokunuşunda bedenimi ateşe vermeyi başaran ellerinin arasına aldı. Demir bir kez daha ruhumu, benliğimi tek bir bakışıyla titretirken, dudakları dudaklarımın üzerinde hafifçe dolaştı. Nefesi nefesime karışıp, beni sıcaklığına doğru çekerken, alt dudağım vahşi bir tutkuyla kıstırıldı. Ve hangimizden çıktığını anlayamadığım bir inilti yle öpüşmemiz derinleşirken dudaklarım aralanmış, dillerimiz birbirine değdiğinde ise bedenim daha fazlasını ister gibi alev almıştı.

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim ıslak dokunuşlar... Dilimi ele geçiren arsız bir dil... Elbisemin üzerinden bile tenimi yakmayı başaran iş bilir eller... Hepsi, hangi amaçla nerede olduğumu yalnızca birkaç saniye içinde tamamen unutmamı sağlamıştı. Saçlarımın arasında gezinen temaslar beni kendimden geçirmiş, başımı arkaya eğerek dudaklarına yer açan adam, kalbimi ıslak öpüşleriyle sızlatmıştı.

"Bensiz olmayı aklına bile getirme! Asla! Asla olmayacak böyle bir şey!"

"Söz ver..." diye fısıldadım, dudaklarım o erkeksi dudakları yalnızca bir nefes mesafedeyken. Ve öpüşmemizin etkisiyle hızlanan nefesimi düzenlemeye çalışmadan sözlerime devam ettim. "Söz ver bana... Hep benim olacağına, yalnızca benim kalacağına söz ver."

"Söz!" diye inledi ve yüzümü yeniden avuçlarının arasında kavrarken gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Söz veriyorum sana. Son nefesimi verene kadar sadece sen olacaksın hayatımda."

"Beni seviyor musun?" diye sormaktan kendimi alamadım. İçimde anlamını bilmediğim bir sıkıntı, boğazımda yutkunmakla geçiremediğim kocaman bir yumru vardı. Tüm ömrümü onun yanında geçirmek, her an sıcağını hissetmek, kalbinin, ruhunun ve bedeninin sonsuza dek bir tek bana ait olacağını

bilmek... Sanki tüm bunlar, yaşamımı devam ettirebilmek için ihtiyaç duyduklarımdı.

"Hissedemiyor musun?" diye soruşuyla gözlerimi istemsizce kapattım. Dudaklarının yanaklarımda, boynumda dolanmaya başlamasını içim titreyerek, bedenimdeki devasa ateşi harlayarak karşılamıştım.

"Söyle, Demir... Duymak istiyorum."

"Seni seviyorum. Her şeyi unutacak, kendimden vazgeçecek, bana ait olman için dünyayı yakabilecek kadar çok seviyorum seni."

Zorlukla yutkundum ve işittiklerimin etkisiyle titreyen bedenimi onun güçlü, beni saran, sarmalayan bedenine bastırdım. "Ben de seni seviyorum, Demir. Çok seviyorum. Ve her gün, yanımdayken bile seni özlemekten kendimi alamıyorum."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde sertçe dolaştırdı ve dudakları yana doğru hafifçe kıvrılırken kalbim orada beliren çizgileri görür görmez kafesinde takla attı. Elimi dudaklarının kıyısındaki çizgilere uzattığımda ise parmaklarım irademden bağımsız hareket ederek teninde dolandı.

"Sen iyisin, değil mi? Sanki seni huzursuz eden bir şeyler varmış gibi... Ne konuşmuştuk seninle? Hani tüm olumsuzlukları atacaktın aklından?"

Başımı hızla, bir an bile beklemeden iki yana salladım. Az önce Denise ile yaptığım konuşmayı bir anlığına aklımın kuytularına kapattım. Duyduklarımı düşünmeyi, ölçüp tartmayı tek başıma olacağım bir zamana saklamıştım.

"İyiyim... Sadece..." dedim ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırırken gülümsedim. Onun da gülerek bana baktığını gördüğümde kalbimin üzerinde misafir ettiğim o devasa yükü bir köşeye kaldırıp attım ve kendimi o anın sarhoşluğuna teslim ettim. "Sensiz kalmak bana yaramadı. Sanırım evlendiğimizde, seni bir süre evden çıkarmayacağım."

"Hımm..." diye fısıldadığında arsızca üzerimde gezinen gözlerini fark ettim ve nefesim titrerken vereceği yanıtı bekledim.

olamadım. Elim hafif dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülen ipeksi saçlarının arasına dalarken, aklımdakileri söylemekten kendimi alamamıştım.

"Seni özledim. Bu sabah seni bıraktıktan sonra abinin yanına gittim. Ancak sonrasında bütün bir gün senin yokluğunla baş etmek kolay değildi, küçüğüm."

"Benim için de zor, Demir. Çok zor... Hele bu gece daha da zor olacak."

"Neden?" diye sordum alacağım yanıttan bir an bile tereddüt etmeden.

"Çünkü sen olmayacaksın yanımda. Kollarında uyuyamayacağım. Beni sardığını hissedemeyeceğim. Özleyeceğim seni... Sıcağını, kokunu..."

İnleyerek dudaklarımı boynuna bastırdım ve dilimin ıslak temasları şah damarının üzerinde dolanırken fısıldadım. "Bunları bir de Fransızca söyle bakayım."

"Ne?"

"Fransızca işte... Az önce Fransızca konuşmuyor muydun telefonda? O dil senin dudaklarından, o tonlamada döküldüğünde nasıl kışkırtıcı olduğunu biliyor musun?"

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum," dedi başını hafifçe arkaya doğru eğip, kısık bir iniltiyle öpüşlerime teninde yer açarken.

"Artık biliyorsun işte. Söyle!" diye ısrar ettim. Ellerim elbisesinin üzerinden belli olan harika kıvrımlarında, dolgun göğüslerinde dolanırken bir an bile ara vermedim.

"Ne söyleyeyim, Demir?"

"Beni özlediğini... Özleyeceğini... Seveceğini..."

"Fransızca mı?" diye sordu nefes nefese ama bacağını kaldırıp kalçama sürttüğünde ona yasladığım sertlikle cevabını aldı.

"Evet... Söyle..."

"Fransızcada..." dedi hızlanmış soluklarının arasında ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde dolaştırırken ikimizin de inleyişleri birbirine karıştı. Onun derinlerinde kendimi kaybetme

isteğim zirveye tırmanırken, dudaklarından dökülen sözcükler duraksamamı sağlamıştı. "Fransızcada *özledim* denmez, Demir."

"Nasıl yani?"

"Öyle işte... *Özlemek* diye bir kelime yok bu dilde. *Tu me manques* derler onlar. Ama bunun anlamı *özledim* demek değildir."

"Nedir peki?"

"*Özledim* denmez," diye fısıldadı bir kez daha ve dudaklarım yanaklarından boynuna doğru uzanıp, ellerim göğüslerini avuçlarken bir an bile duraksamadı. "*Bende eksiksin*, denir," dedikten sonra gözlerini gözlerime odakladı ve aramızda oluşan o kopmaz bağı bir kez de bakışlarıyla sağlamladı. Derin bir nefes alıp kollarını sımsıkı boynuma doladığında, tenime değdirdiği ateş gibi dudakları adeta tüm benliğimi yaktı. "Sen bende hiç eksik olma, Demir. Eksikliğini, varken yokluğunu hiç hissettirme bana," dedikten hemen sonra dudaklarından dökülenler ise beni baştan ayağa sarsmayı başarmıştı. "Seni özlemeyi kabul edebilirim. İnsan birini yanındayken de özler çünkü. Ama yokluğuna asla katlanamam..."

"*Özledim*, denmez," diye fısıldadım ve dudakları yanaklarımdan boynuma doğru uzanıp, elleri göğüslerimi avuçlarken bir an bile duraksamadım. "*Bende eksiksin*, denir," dedikten sonra gözlerimi beni içine alabilecek kadar derin dalgaları andıran, laciverte bürünmüş gözlerine odakladım.

Derin bir soluk alarak kollarımı boynuna sımsıkı doladım. Ardından kendimi daha fazla tutamayarak, bedenimde gezinen tutkulu dokunuşların da etkisiyle dudaklarımı erkeksi kokusunun kaynağına bastırdım. Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldığını işittiğimde ise dudaklarımdan dökülmek için can atan sözleri özgür bıraktım. "Sen bende hiç eksik olma, Demir. Eksikliğini, varken yokluğunu hiç hissettirme bana," dedim ve kısacık bile durmadan, dudaklarımı onun beni baştan ayağa sarsan tenine sürterek devam ettim. "Seni özlemeyi kabul edebilirim.

"Hoş geldin, Demir," diyen ve en son karşılaştığımız davette olduğu gibi değil de, nazik bir şekilde gülümseyerek bakan sarışın kadına aynı şekilde yanıt verdim.

"Hoş buldum, Aysun. Nasılsın?"

"Çok teşekkürler," dedi ve kapıyı ardına kadar açarak beni içeri aldı.

"Bunlar senin için," diyerek, elimdeki çiçek demetlerinden onun için hazırlanmış olanını uzattım.

Şık demeti elimden alırken mahcup bakışlarla baktı. "Teşekkür ederim, çok naziksin," derken bunu beklemediğini ses tonuyla anlatmıştı.

"Murat ve Burak içerideler. İşle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı," dedi ve evin girişinde bakışlarımı dolaştırdığımı fark etmiş olacak ki anlayışla sözlerine devam etti. "Burcu koridorun sonundaki odada... Denise iş için Ankara'ya gelmiş. Oradan telefon etti. Maalesef epeydir görüşemedikleri için uzun bir sohbete giriştiler sanırım."

"Anladım," dedim ve yapacağım şeyin doğru olup olmadığına aldırmadan pervasız bir şekilde hareket ettim. "Onu görebilir miyim? Buraya geldiğimi bilmiyor. Şoka girmeden önce konuşsak iyi olacak."

"Elbette... Geç lütfen."

Murat ya da Burak'ın ne düşüneceğini umursamadan Aysun'un söylediği odaya doğru ilerledim. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve içeriden gelen konuşmalar kulağıma dolarken gülümsemeden edemedim. Onun akıcı ve kulağıma fazlasıyla seksi gelen Fransızcasıyla, "Bonsoir!*" deyişini işittiğimde kapıyı usulca araladım. Arkası dönük bir şekilde camın önünde durduğunu gördüğümde, çoktan içeri girmiştim.

Telefonu kapatıp arkasına döndüğünde korku dolu, küçük bir çığlık attı. "Hihh!" Karşısında beni görmüş olmasının yarattığı şokla masmavi gözleri kocaman açıldı. "Demir!" diye

* *Bonsoir: İyi geceler.*

şaşkınlıkla adımı fısıldadığında ise bakışlarım güzel yüzünden, kışkırtıcı elbisesine kaymış ve beni bir anlığına duraksatmıştı.

"Merhaba, küçüğüm..." dediğimde adımlarını bana doğru ilerletti ve hemen bir nefes kadar yakınıma geldi.

"Senin ne işin var burada?" diye sorarken gözlerinde katıksız bir endişe hâkimdi.

"Ahh! Hoş buldum, sevgilim," diye imalı bir şekilde söylendiğimde bakışları mahcup bir hale büründü ve gözleri elimde tuttuğum kocaman gül buketine sabitlendi.

"Bunlar benim için mi?"

"Elbette..." dedim ve kocaman buketi ellerimden almasına izin verdim. Ancak aramızdaki bu anlamsız mesafeye daha fazla tahammül edemeyerek onu kendime doğru çektim. Hızlı bir hamleyle gül buketini yeniden kavradığım gibi sağdaki koltuğa nazikçe yerleştirdim.

"Bu karşılamayı hiç sevmedim," diye homurdanırken incecik belinden kavradım ve siyah elbisesinin içinde büyükeyici gözüken küçük kadınımı kendime daha çok bastırdım.

"Abimin beklediği misafir sen miydin, Demir? Burada olduğuna inanamıyorum."

"Evet, bendim. Sevinmedin mi?"

"Sevindim," diye mırıldandı ve dudaklarını boynuma bastırırken gül kokusu burnuma doldu. Gözlerim kapanıp, benliğim onun büyüsüne kapılırken aklım ve ruhum yalnızca Burcu'dan ibaret olmuştu. "Ne zaman oldu bu peki? Konuştunuz mu? Bizi biliyor mu?"

Kapattığım gözlerimi açtım ve ufacık yüzünü elimle kavrayıp bakışlarımızın birleşmesini sağladım. "Bugün konuştum. Her şeyi biliyor. Buna evleneceğimiz de dâhil... Ama bunları birazdan içeride konuşacağız zaten," dedim ve dudaklarımı dolgun dudaklarına sürterken fısıldadım. "Şimdi güzel bir karşılama istiyorum. Dün geceyi aratmayacak şekilde olsun."

"Ne yaparsam yapayım dün geceki gibi olmayacağını biliyorsun, Demir," dediğinde dudaklarının kıvrılmasına engel

dedikten sonra bir an bana baktı ve sözlerine devam etti. "Çağlar'la nişanlanması babamın fikriydi. Bu nedenle kendi isteği dışında bir şeyin gerçekleşmesinden hiç hoşlanmayacaktır."

"Bana kalsa umurumda değil, Murat. Ama Burcu, baban konusunda çok tedirgin. Ve ben onun bu konuda üzülmesini, kendini yıpratmasını, mutsuz olmasını istemiyorum. Hiç kimsenin bunu yapmasına izin vermem."

Birkaç saniye düşündü ve bir an sonra aklına bir şey gelmiş gibi yeniden bana baktı. Yüzünde herhangi bir duygu geçişi olmadığı gibi, ne düşündüğünü anlayabilmek de imkânsızdı. Ancak, "Bu akşam işin var mı?" diye sorduğunda beni şaşırtmayı ve meraklandırmayı başarmıştı.

"Ne için?"

"Bize yemeğe gelmek için... Olay sadece benimle konuşmandan ibaret değil, biliyorsun. Burak'la da konuşman, derdini ona da anlatman gerekecek."

"Bu konuda sıkıntım yok, Murat. Burcu'yu asla bir dert olarak görmüyorum. Eğer o mutlu olacaksa size katlanabilirim." Kaşları çatılsa da umursamadım. O böyle ukala ukala konuşmaya devam ettiği sürece suyuna gitmemeye kararlıydım.

"O halde akşama bekliyoruz. Karşımızda terlemeye hazır olsan iyi olur. Hiç kolay olmayacak, Demir. Bu işi senin için kolaylaştırmayacağım."

"Elinden geleni ardına koyma! Ama sonunda kardeşimle evleneceğimi, onun yalnızca benim olduğunu da sakın aklından çıkarma!"

"Burcu'ya akşam geleceğini söyleme."

"Neden?"

"Öyle olmasını istiyorum. Onun da bazı şeylerin hesabını vermesi gerekecek."

"Eğer senin yüzünden üzüldüğünü görürsem, Murat..."

"Merak etme... Üzülen kesinlikle sen olacaksın," dedikten sonra gülmeye başladığında homurdandım. Ona sinir olduğumu ve içimde beliren yumruklama isteğini inkâr edemiyordum. Ancak olayların pürüzsüz ilerlemesi için onu umursamamanın en iyisi olacağı konusunda da kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Lanet herif!" dedim. Başka bir şey söylemeden ofisini terk ettiğimde, aslında istediğimi elde etmiştim. Ve bu akşam yenecek yemeğin önemli olduğunun farkında olarak gülümsemiş, saatlerin çabuk akmasını istemiştim.

***

Kerim'in kullandığı araba üç katlı villanın önünde durduğunda, kapının önündeki korumaları umursamadan bakışlarımı sağına çevirdim. Çiçeklerin üzerinde gözlerimi dolaştırdığımda, birkaç saat önce Burcu'yla yaptığım konuşmayı anımsamış ve gülümsemeden edememiştim.

Beni ofisimden arayarak Murat ile Aysun'un evinde olduğunu söylemişti. Halinden memnun olmadığı anlaşılan sözlerinden sonra, yabancı bir misafir yerine beni görmenin onu şaşırtacağından şüphem kalmamıştı.

Murat'ın ofisinden çıktıktan sonra hastaneye, Savaş'ı ziyarete gitmiştim. Bir süredir yanına uğramadığım adamda hiçbir değişiklik olmadığına elbette şaşırmamıştım. Aylardır aramakta olduğumuz kişinin ise artık ortaya çıkmayacağına neredeyse ben bile inanmıştım. Ancak yine de bunu kabul edememiş, Kerim'e araştırmayı hızlandırmasını söylemiştim. Ayrıca Çağlar denen herifi de takip etmesini istemiş, adım adım nerede olduğundan haberdar olacağımı sıkı sıkı tembihlemiştim.

Düşüncelerimden sıyrılarak elimi koltuğun üzerinde duran çiçeklere uzattım. Kerim'e bir şey söylemeden adımımı arabadan dışarıya attım. Yanıma gelip, "Hoş geldiniz," diyen korumalara kısa bir selam verdim ve orada bekleyeceğinden emin olduğum Kerim'e bakmadan hızlandım.

Nihayet elimdekilerle evin kapısına ulaştığımda zile bastım ve açılmasını bekledim. Karşımda Murat'ı göreceğimi düşünürken, kapıyı açan kişiyle bir anlığına duraksadım ve hemen ardından hızla toparlanarak hafifçe gülümsedim.

"Kime duyduğun öfke? Bana mı, yoksa Burcu'ya mı?"

Elimi saçlarımın arasından hırsla geçirdim ve konuyu bir an önce konuşup bitirmemiz gerektiğini düşünerek devam ettim. "Burcu'ya... Onun bir başkasıyla nişanlı oluşuna... Ve benim bu gerçeği ilk kez orada, senden duyuşuma..."

"Nişanı bozduğunu söylemiştim sana."

"Biliyorum. Ama bu öfkelenmeme engel değildi. Burcu bana nişan meselesinden söz etmemişti. Hiçbir şeyden haberim yoktu," diye cevap verdim ve bakışlarımı beni anlayabileceğini düşündüğüm gözlerin sahibine çevirdim. "Kandırılmış olduğumu düşündüm. Burcu bana dürüst davranmamıştı ve o anlık sinirle sana o sözleri söyledim. Ama hiçbiri doğru değildi."

"Bunun bir önemi yok, Demir. Gerçekten karşıma geçmiş kardeşimle birlikte olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Senden izin istemiyorum, Murat!" dedim, onun konuşma şeklindeki ukalalıktan zerre hoşlanmayarak.

"Neden geldin o zaman? Ayrıca iznim olmadan onun yanına yaklaşamayacağını söylememe gerek yoktur umarım."

"Öyle mi dersin?" dedim alaycı bir ses tonuyla. "Gerçekten bana engel olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Engel olabileceğimi biliyorum. Senin gibi çapkın bir zamparanın kız kardeşimin bir metre bile yakınına yaklaşmasına izin vermem."

"Bir zamanlar birlikte zamparalık yaptığımıza göre aynı mayaya sahibiz, ne dersin?"

"Onlar çok eskide kaldı."

Sinirle güldüm. "Benim için de öyle olacak."

"Ondan kaç yaş büyük olduğunun farkında mısın?" diye bağırdı ve birkaç adım atarak yakalarımdan sıkıca tuttu.

"Senin karınla arandaki yaş farkı kadar, Murat!" demeden hiç hoşlanmamıştı. Gözleri gecenin karasına bürünmüş, çenesi hissettiği öfkeyle seğirmeye başlamıştı.

"Kendin söylüyorsun işte. Karım o benim. Sen bunun anlamını nereden bilebilirsin ki?"

Yakamı sıkıca tutan ellerini hırsla üzerimden çektim ve savurdum. "Çünkü ben de Burcu'nun karım olmasını istiyorum," diye adeta gürleyerek bağırdığımda onun irkildiğini görmüş, doğru yola adım attığımdan içten içe emin olmuştum. "Aşığım ona çünkü. Ve senin iznin olsa da olmasa da onu benim yapacağım, Murat. Bugün burada senin karşındaysam, bu yalnızca Burcu üzülmesin, ailesinden daha fazla ayrı kalmasın diye."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ve bir an sonra kapandı. Elleri hışımla saçlarının arasından geçti. Bu durumdan hoşlanmadığı ortadaydı. Ama umursamayacağımın da farkındaydı. Söylediklerim onu öfkelendirmiş olsa da kaçıp gidecek yeri kalmamıştı.

"Her şeyi en başından anlatacaksın, Demir. Her şeyi... Tek bir detayı bile atlamadan, onu nerede gördüğünü, aranızda ne geçtiğini anlatacaksın."

"Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Sana Burcu'yla aramda geçenleri anlatmak zorunda değilim," dediğimde yeniden saldırmak için fırsat kollarcasına yüzüme baktı.

"O zaman ben de sana onunla evlenmek için izin vermek zorunda değilim."

"Ben ondan evet cevabını aldım, Murat. Anlamamakta ısrarcısın ama ben bugün buraya senden izin almak için gelmedim."

"Evlenme teklifi mi ettin?"

"Evet," dedim bir an bile duraksamadan. "Evlenme teklif ettim ve o da kabul etti. Sen kabul etsen de etmesen de bu gerçekleşecek. Eğer kardeşinin artık biraz olsun mutlu olmasını, baban yüzünden yaşayamadığı aile ortamını yaşamasını istiyorsan, bizim yanımızda olursun. Çünkü babanın zorluk çıkaracağına hiç şüphem yok."

Derin ve sıkıntılı bir nefes alırken yeniden az önce kalktığı koltuğa yerleşti. Başını sanki ağrıyormuşçasına ovalarken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Babam kesinlikle zorluk çıkaracaktır,"

"Ama önce..."

"Şşşt! Biliyorum. Önce ailenle konuşmam gerekecek. O işi şimdilik bana bırak. Hiçbir şeyi dert etme ve kafanda kötü senaryolar kurmaya çalışma. Yemin ederim, en fazla bir ay içinde tamamen benim olacaksın."

Başını zorlukla salladı ve derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Ben de beklemek istemiyorum, Demir."

"O zaman..." dedim gülümseyerek ve dudaklarını hafifçe dişledikten sonra kulağına fısıldadım. "Hemen eve gir. Kızları çağır. Ve kendine var olan en güzel gelinliği seçebilmek için hazırlıklara başla. Sana çok fazla zaman vermeyeceğim, küçüğüm."

"Gelinlik mi?"

"Evet, gelinlik... Ama mümkünse üzerinden kolay çıkarabileceğim bir şey olsun."

Güçsüz yumruğunu omzuma geçirdi ve sahte bir kızgınlıkla gözlerime baktı. "İyice terbiyesizleştin."

"Sadece sana terbiyesizim, küçüğüm. Sadece sana..." dedim ve ondan hafifçe uzaklaşarak hiç istemesem de gitmem gerektiğini belli ettim. "Hadi git artık. İşlerim bittiğinde konuşuruz."

"Tamam," dedi ve başını salladıktan sonra narin elini yanağıma doğru uzattı. Parmakları uzamış sakallarımın arasında gezinirken, gözlerinde elle tutulabilecek kadar yoğun duygular vardı. "Görüşürüz, sevgilim. Beni habersiz bırakma."

Tam kapıyı açmak için hareket ettiğinde, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ve eşsiz bir gülümseme eşliğinde "Ben de... Ben de seni seviyorum, Demir," yanıtını aldığımda, kalbimin hızla attığını duyumsadım. Saniyeler sonra elinde çantası ve küçük bavuluyla eve doğru yürürken, ben öylece kaldım. Nihayet içeri girdiğini gördüğümdeyse artık konuşmam gereken kişinin yanına gitme zamanının geldiğinin farkındaydım.

***

Bakışlarımı tam karşımda yerini almış, çatık kaşlarının altından yüzüme bakan adama sabitledim. Neden burada olduğumu merak ettiğinin ve bir an önce konuşmaya başlamamı istediğinin bilincindeydim. Daha fazla dayanamayıp dile geldiğindeyse içten içe gülümsemeden edememiştim.

"Neden buradasın, Demir?"

Bana anlamını bildiğim nedenlerden kızgın olduğu hissedilen adamın karşısında derin bir nefes alarak duruşumu dikleştirdim. "Burcu'yla ilgili konuşmaya geldim," dediğimde irkildiğini görüp, bunu duymaktan hoşlanmadığını fark ettim.

"Burcu'yla ilgili konuşmamızı daha önce yaptık ve bitti. Daha fazla konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla sen de bu konuda fazlasıyla net konuşmuştun."

Bir an duraksadım ve o gün Murat'a söylediklerimi kelimesi kelimesine anımsamaya çalıştım. Ancak o gün hissettiğim öfke yüzünden söylediklerim beynime dolarken, bir kez daha pişman olmadan yapamamıştım.

"O konuşmayı unut," diye yanıtladım. "O gün sana söylediklerim, hissettiklerim değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken duruşu iyice dikleşti ve elleri birer yumruk haline geldi. Ancak bu tavırlarından zerre kadar çekinmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve hafifçe öne doğru eğildim. Gözlerimi gri bakışlarına sabitlediğimde, birazdan söyleyeceklerimin boşuna gitmeyeceğini aklımdan geçirdim.

"Biz Burcu'yla birlikteyiz, Murat. Sana bunu söylemek için geldim."

Duyduklarıyla gözleri öfkeyle kararırken oturduğu koltuktan hışımla ayağa fırladı ve birkaç adımda hemen yanı başıma geldi. "Ne diyorsun lan sen?" diye bağırırken benden yüksekte olmanın avantajını yaşıyor olsa da bu uzun sürmedi.

Hızla onun hareketini tekrarlayıp oturduğum yerden kalktım ve tam karşısına dikildim. "Ne söylediğimi duydun, Murat. Biz Burcu'yla beraberiz. Gerçek o gün de bundan ibaretti."

"O yüzden mi aranızda bir şey olmadığını söylemiştin, adi herif?"

"Onlar anlık bir öfkeyle söylenen sözlerdi."

"Sen eve mi gideceksin, Demir?"

Arabayı bulunduğumuz evin önüne park ederken, yanımdaki kadının kulaklarıma dolan sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim. "Hayır, küçüğüm..." dedim ve el frenini çekerek hızla ona doğru döndüm. Yanağına doğru uzanıp önüne dökülen birkaç tutam saçı arkaya doğru iterken, dudaklarımı dudaklarının kıyısına değdirdim. "Ofiste halletmem gereken işler var."

"Hemen mi? Biraz dinlenseydin önce. Ne bu acele?"

"İyiyim ben, merak etme. Yorgun olan sensin, ben değilim," diye yanıtladığımda kıkırdayışı gülümsememin genişlemesini sağladı.

"Ne yapayım, Demir? Bütün gece uyutmadın."

Bana doğru sokulan narin bedenini kollarımda sıkıca sararken, aklımdan bugün uygulayacağım planları sıraladım. Sabah çok erken bir saatte bindiğimiz uçakla nihayet İstanbul'a vardığımızda, Burcu'nun birkaç dakikalık yokluğunda havaalanında yaptığım konuşmayı anımsadım. Bu sayede işleri hızlandırdığımı düşünmüş, bugün gerçekleştireceğimiz görüşme sayesinde de bazı şeylerin rayına oturacağına emin olmuştum.

"Çok güzeldin dün gece. Nefes kesiciydin. Uyumana izin vermem aptallık olurdu."

"Gerçekten mi?" diye sordu ve okyanusu andıran berrak mavilikteki gözleri bakışlarımı buldu. Masum duruşu beni gülümsetmiş, sanki hissettiklerimin gücüne halen inanamıyormuş gibi konuşmasıyla daha da büyüleyici olmuştu.

"Gerçekten. İnanmıyor musun yoksa? Sözlerime, hislerime, yaşadıklarımıza..."

"İnanıyorum, Demir. Şuramda hissediyorum," diye yanıtladı, minik elleriyle tuttuğu kocaman elimi kalbinin hemen üzerine bastırırken. "Sadece... Her şey o kadar güzel ki... Kork..."

"Şşşt! Korkmak yok. Bundan söz etmek de yok artık. Bugünden sonra her şey çok güzel olacak, küçüğüm. Söz veriyorum,"

diyerek onun güzel şeyler dışında herhangi bir konudan söz etmesini engelledim. Gülümseyişi genişleyip yanaklarındaki meşeli çukurları gözler önüne sererken sözlerime devam ettim. "Bugün seni aramamı bekle. Bir sürpriz yapabilirim."

"Beklerim. Ne kadar istersen, o kadar beklerim," dediğinde bakışlarımı bir an bile onunkilerden çekmedim. Elimi avuçlarının arasından alarak pürüzsüz yanağına değdirdim. Tenine dokunduğum anda usulca kapanan gözleri kalbimin dörtnala koşturmasına neden olsa da, avucumun içine bıraktığı öpücükle sarsıldığımı hissetmiştim.

Tutamadığım bir inleme çıktı dudaklarımdan ve o anda yaptığı hareketin içimde yarattığı fırtınayla dudaklarına kapandım. Alt dudağını dudaklarımın arasında kıstırıp sömürürken, dilimi aralanan dudaklarının arasından içeriye daldırdım. Küçük yüzünü avuçlarımın arasına alırken, içeride ıslak sesi yankılanan öpücüğümüzün bitmesine olanak tanımamıştım.

Gidemiyordum. Ondan bir adım bile uzaklaşamıyordum. Her şeyi yoluna koymak için zamana ihtiyacım olsa da, her an kollarımda olmasını arzuluyordum. Onun aksine ben, içimde korku değil, bitmek tükenmek bilmeyen bir tutku hissediyordum. Onu tamamen kendime ait kılabilmek ve nihayetinde ona *karım* diyebilmek için bekleyecek sabrı içimde bulamıyordum. Ve birkaç saat sonra yanına gideceğim adamla yapacağım ciddi konuşmayı düşündükçe, olumsuz geçmesi halinde bile hiçbir gücün bunu engellemesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Burcu'yu tamamen benim yapabilmek, başka ellerin ona uzanmasını sonsuza dek durdurabilmek içinse herkesi karşıma alabileceğimden şüphe duymuyordum.

Zorlukla dudaklarından ayrıldığımda alnımı alnına dayadım ve parmaklarımı örselenen dudaklarının üzerinde gezdirdim. Nefeslerimiz birbirine çarparken, "Beklemeyeceğiz," dedim ve hızlanmış soluklarımı sakinleştirmeyi denemeden sözlerime devam ettim. "Bugünden itibaren hazırlıklara başlayacağız. En kısa sürede karım olman için ne gerekiyorsa yapacağım, küçüğüm."

Dayanamıyorum," diye isyan edişi gerçek bir erkek gibi hissettirirken, hazla kıvranan bedeni cenneti vaat ediyordu.

"Şşşt! Dayanmalısın. Söz veriyorum, hoşuna gidecek," diye sözlerine itiraz ederek onu bekletmeyi sürdürüyordum. Zevk dolu zirvenin kıyısına kadar tırmanmasını sağladığım bedenini ellerimle şekillendirmeyi başarıyor, her sevişmemizde Burcu'ya benimle birlikte yanmayı, dev alevler yaratarak tutuşmayı öğretiyordum.

Dudaklarım, dilimin arsız oyunları, parmaklarımın zevk verdiğine emin olduğum temasları kadınlığındaki ıslaklığı artırırken, Burcu'nun sesi gitgide yükseliyor, kısık iniltiler şiddetlenerek çığlıklara dönüşüyordu. Parmaklarım kadınlığının derinlerinde gezinip, dudaklarım da onların hızlı gelgitlerine, dağıttıkları zevke ortak olurken, Burcu'nun bedeni ellerimin altında yay gibi kıvrılıyor, saçları çarşafa ve bedenine yayılıp buna enfes bir görüntü bahşediyordu. Haz dolu uçurumdan atlamasına ramak kaldığını, yastığın üzerinde durmadan savrulan başından anlıyordum.

Dudaklarımı bulundukları sıcaklıktan hızla çektim. Dirseklerinin üzerinde doğruluşuna, şaşkın bakışlarını yüzüme sabitleyişine arsızca, yaptığım şeyden müthiş bir zevk duyarak gülümsedim.

"Demir!" diye inledi.

Küçük kadınımın aralanan dudakları, normale dönememiş nefesi, yatağın ortasında kıpırdanan bedeni hissettiklerini, hareketime duyduğu isyanı ortaya sermişti. Ancak içimdeki onun için çıldıran adam, bu zamana dek hep birlikte yaşadığımız, ten tene adım attığımız alevlere tek başına gitmesine izin vermeye niyetli değildi.

"Bensiz olmaz, küçüğüm," dedim incecik vücudunun üzerinde yerimi alırken. "Şu anda o zevki bensiz tatmana izin veremeyecek kadar bencilim." Bacaklarını aralayarak belime doladım. Tadına bulanmış dudaklarımı dolgun dudaklarıyla birleştirirken, ona duyduğum arzunun kanıtını sımsıkı derinliğine doğru özgür bıraktım. Küçük çığlığı [illegible]

doğru eğilirken kulağına fısıldadım. "Az önceki soruna yanıtına gelecek olursam..." diye söylendim. Kalbine dokunacak kadar derinlerindeydim. Her kıvrımını hissedebilecek kadar kuytularındayken hızlı, ateşli, sessiz olmasına olanak tanımayan hareketlerimi kesmedim. "Senden asla vazgeçmem, küçüğüm," dediğimde nefes nefese, belimi saran ince bacakların sıkılaştığını, ellerinin sırtımda, göğsümde gezindiğini hissettim. "Eğer sevişmelerimiz cennetse, bu senin sayende... Bu tutkunun adı, ancak seninleyken sevme ve sevişme."

Tüketen ama aynı zamanda tükenmeme neden olan darbelerime devam ederken, bakışlarımı onun aldığı hazzı bir ayna gibi yansıtan güzel yüzünden bir an bile ayırmıyordum. Kasılmalarını, sevdiğini fısıldayışlarını, kendimden çıktığına inanamadığım inleyişler ve hırıltılar ile karşılıyordum. Her git-gelde bir kez daha kendime ait kıldığım kadına teslim ediyordum ruhumu. Ellerine çoktan bıraktığımı artık bildiğim kalbimin bir anlığına durduğunu ve gerçekten cennete gittiğimi hissediyordum. Gözlerim istemsizce kapanıp, başım arkaya doğru eğilirken ellerim göğüslerinde geziniyor, oradan karnına inerek sabit kalıyordu. Ve dakikalar önce beynimin ücra köşelerine saklamayı başardığım düşünceler yeniden dışarı çıkıyordu. İçimde başını sonunu bilmediğim, benliğime sığdıramadığım müthiş bir doyum baş gösteriyordu.

Minik bir parça... diye fısıldıyordu ruhum sessizce. Kollarında tuttuğum, bir türlü doyamadığım kadından, ikimizden oluşan *bir anın* hayali tüm ışıltısıyla içimde yer ediniyordu. Bana kendimi unutturan zirveye onu da alıp götürürken düşler kuruyordum. Az önce ona aşkımızla ilgili her şeyin kırmızı olduğunu, bu tutkuya ancak bu rengin yakıştığını fısıldarken, bu kez kendimi bembeyaz bir rüyanın içinde buluyordum. Oysa onun bu gece gördüğüne benzeyen kapkara kâbuslar, parlaklığıyla ümit veren eşsiz rüyalar gibi başlardı, bilmiyordum. Ve bir ışıktan farksız olduğunu, tüm yaşamımı aydınlatacağını düşündüğüm kadını söndüreceğimi, bir mum misali eriteceğimi ise şimdilik kestiremiyordum.

"Neymiş onlar?" diye sordu nefes nefese. Oyununa eşlik edişi beni gülümsetse de, benliğimi yavaş yavaş ele geçiren öfkirası görmezden gelmem artık imkânsızlaşmıştı.

"Mesela bu..." dedim onu nazik bir şekilde kollarına alıp bedenimle yatak arasına hapsederken. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm ve hafifçe emdim. Sıklaşan nefesini ve boğazından yükselen kısık iniltiyi işittiğimde geri çekildim. "Ve bu..." dedikten hemen sonra dudaklarımı tüm dünyada ihtiyaç duyduğum tek şey buymuş gibi sıcacık dudaklarıyla birleştirdim.

Odanın içinde inleyişlerinin yankılandığı saniyeler boyunca, ıslak öpüşlerim, dilimin arsız temasları tenine her değişinde ısıldadım. "Bunu da çok iyi yapar," derken dilimi iyice sertleşen, parmaklarımın altında bir tomurcuk misali açılan göğüs uçlarında dolaştırdım. İnleyişindeki ses tonu artıp duvarlara çarparken gülümseyişime engel olamadım. "Ah! Anlaşılan dudaklarımın hizmetinden memnunsun, küçüğüm. Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet..." diye fısıldadı nefes nefese. "Evet, Demir... Hem de çok..."

Parmaklarının ucunda tuttuğu gülü elinden alıp önce pürüzsüz gerdanında, ardından göğüslerinin dil darbelerimle ıslanan yüzeyinde gezdirdim. Başımı daha aşağılara indirirken, elimdeki gülü de hareketime uydurdum ve teninin hiçbir noktasını boş geçmedim. Dümdüz göbeğinin üzerinde oyalanırken, aklıma gelen aşk ve huzur kokan düşünceleri, onunla bir aile hayalini kısa bir an için beynimin kuytularına öteledim. Ve nihayet hedefime, sıcacık, beni ıslak ve sımsıkı bir koza gibi sardığını bildiğim, bunu düşünmekle bile çıldırmanın eşiğine geldiğim kadınlığına ulaştığımda gülümsedim. Dudaklarım onun en kuytu, en mahrem ve yalnızca benim olan hazinesine bir nefeslik mesafedeyken, başımı kaldırarak gözlerimi onunkilerle birleştirdim. Elimdeki gülün kırmızı yapraklarını tek tek dalından ayırırken bakışlarımı bir an bile, ışıltılar saçan mavilerinden çekmedim.

"Tıpkı bu gül yaprakları gibi tenin," diye fısıldadım ve özenle yemyeşil yuvasından ayırdığım yaprakları kusursuz kıvrımlarının

üzerine bıraktım. "Kadife gibi... Yumuşak ve sıcacık..." Nihayet yapraklar onun fildişi rengindeki tenini yer yer örttüğünde, göğüslerinin üzerinde, göbeğinde ve tadını almak için çıldırdığım ıslaklığını çevreleyen kasıklarında titreşerek yer aldığında ciğerlerime derin, beni rahatlatacak bir soluk çektim. "Ama dudaklarımın en çok hoşuna giden ve elbette en başarılı olduğu şeylerden biri de birazdan yapacağım şey..." Nefesim onun sıcacık kadınlığına çarptı. İncecik bedeni dokunuşlarımın altında kıvranırken, elleri saçlarıma uzandı ve parmakları beni daha da kendimden geçirmek istercesine saçlarımın arasında dolandı.

"Bana işkence çektirmeye mi çalışıyorsun, Demir?" diye yanıtladı, sesinden hissedilebilen hafif bir mızıldanmayla. Gülümsedim ve parmaklarımı kalçalarına uzattım. Dokunuşlarım tenini süpürürcesine öne doğru kayarken, duraksamadan hedefime ulaşmayı başarmıştım.

"İşkence değil bu... Aksine... Zevk almanı istiyorum."

"Ama tüketiyorsun beni!" diye inledi, parmağım kadınlığının üzerinde gezinip, ıslaklığının tenine yayılmasını sağlarken. Ancak o anda iş bilir olduğunu sandığım ellerimden bedenime doğru kavurucu bir ateş yayıldı. Ve gözlerim kapalıyken dudaklarımı bacaklarının kasıklarına doğru olan iç kısmına bastırdım. Yumuşacık teninden yükselen mis kokuyla iniltime engel olamamıştım.

"Tüken!" diye hırıltılı bir sesle yanıtladım. "Ben de tükeniyorum çünkü. Teninde tükeniyorum. Ama bundan, seninle sevişmekten vazgeçemiyorum."

"Peki ya benden? Beni sevmekten?" dedi ve gözlerinde soru işaretleriyle mavilerini gözlerimle birleştirdi. Yanıt vermeden, ancak yine de gözlerimi onunkilerden çekmeden bacağına ıslak öpücükler bırakmaya devam ettim. Bir yandan parmaklarımla pürüzsüz bacağını okşarken, diğer yandan dudaklarımla tenini emmeyi sürdürüyordum. Diğer elimi ise onun sıcacık, ıslak kadınlığına bastırıyordum. İnleyişi doluyordu kulaklarıma. İsmimi fısıldayışı iliklerime kadar aşkla dolmamı sağlıyordu. Az önceki sorusuna yanıt almadığını unutup, "Yeter, Demir!

"Buradayım, küçüğüm." Dudaklarım alnında gezinirken onun masmavi gözlerini aralayışıyla dudaklarımın ve teninde gezinen parmaklarının hareketine ara verdim. "Rüya mı gördün, küçüğüm?" dedim. Odanın karanlığında bakışlarımı bulmaya çalıştığı kırpıştırdığı gözlerinden belli oluyordu. "Çok rahatsız uyuyordun."

Derin, titrek bir nefes aldı. "Hı hı... Babamı gördüm rüyamda," diye fısıldadı uykunun etkisiyle hafifçe çatallaşmış bir sesle. "Bir de seni..."

"Nasıl gördün?"

"Hatırlamıyorum," dese de onu kendi haline bırakmadım. Elimi çenesine uzattım ve başını yukarıya doğru kaldırdım. Bakışlarımı, tedirginliği açık bir kitap gibi okunan gözlerine sabitledim.

"Ama seni huzursuz eden bir rüyaydı. Kötü müydü?"

Başını hafifçe salladı ve yüzünü göğsüme gömüp dudaklarını tenime sürterken mırıltısı odanın sessizliğinde yankılandı. "Kötüydü. Bana arkanı döndüğünü gördüm, Demir. Çok kötüydü. Bir de..." dedi titrek bir sesle ve yeniden derin bir nefes almaya çabaladı. "Bir de her yer... Her yer simsiyahtı, Demir. Karanlıktı. Zifiri karanlık..."

"Şşşt..." diyerek onu susturdum ve sesindeki korkuyu geçirmek, içindeki bu anlamsız sıkıntıyı çekip almak istercesine sımsıkı sarıldım. "Ben buradayım, Burcu. Her zaman burada, bir nefes yakınındayım. Karanlıkta da, aydınlıkta da... Bunu sakın aklından çıkarma!"

"Biliyorum. Ama kötü bir rüyaydı işte. Engel olamadım. Korktum, Demir. Normalde de karanlık tedirgin eder beni. Ama bu kez, senin bana arkanı dönüşünden, gecenin siyahından korktuğumdan daha çok korktum."

"Korkma! Ben yanındayken hiçbir şeyden korkma! Ben senin için karanlığı bile ışıkla doldururum," dedim ve Burcu'yla ilgili her konuda olduğu gibi bunda da kendimden emin bir şekilde devam ettim. "Siyah ya da iç karartıcı başka herhangi bir renk... Bunların bizim hayatımızda yeri yok bundan sonra."

Ellerim teninde gezinirken, usulca kolundan aşağılara doğru indim ve çarşafın altından onun narin elini bulduğumda gülümsedim. Parmaklarımı incecik parmaklarının arasından geçirip elini avucuma hapsettim. Titrek nefesi benim soluklarıma karışmış, yarattığı esinti gülümsemek ve onu rahatlatmak için kıvrılan dudaklarıma çarptığında ise sersemlemiştim.

"Hem ışık olan sensin zaten. Bir gün gerçekten karanlıkta kalsak bile sen varsın. Ve sen... Benim sana duyduğum aşk, hissettiğim bu, şuramı yakan tutku..." dedim ve tuttuğum elini sol yanıma, kalbimin hemen üzerine koydum. "Bu hislerin rengi siyah olamaz asla. Kırmızı bizim rengimiz. Tıpkı senin gibi... Kollarımda alevden bir tanrıçaya dönüşen kadın gibi... Ve tenine kokusu sinen, beni ilk andan beri sarsan güller gibi..." diye sözlerimi bitirdiğimde dudakları hafifçe kıvrıldı. Uykudan mahmurlaşmış bakışları gözlerimi buldu ve elini tutuşumdan usulca sıyırarak göğsümde, tenimde dolaştırdı. Ancak hemen yanı başında bulunan vazodaki güllerden birini elime alıp aramıza doğru çektiğimde gözlerini usulca kapattı. Mavilerini yeniden benimkilerle buluşturmadan önce gülün muhteşem bir şekilde açmış kırmızı yapraklarının üzerine küçük bir öpücük bıraktı.

"*Kırmızı* ve *güller* demek... Bunları mı çağrıştırıyorum sana?" diye mırıldandığı sırada, parmakları elimdeki güle uzanarak sanki dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi kavradı. Aralanmış göz kapaklarının ardından gecenin karanlığında bile ışıltısını saçan gözler gözlerime odaklandı. Dudakları yana doğru kıvrılıp gamzelerini ortaya sererken, bu hareketi içimi rahatlatmayı başarmıştı.

"Senin bana yalnızca bunları çağrıştırman mümkün değil. Sana hissettiklerim bu kadar basit değil."

"Ağzınız çok iyi laf yapıyor, Demir Aras."

"Hımm, öyledir... Ama ağzım sadece çok iyi laf yapmakla kalmaz," dedim. Onun ufacık temaslarının bedenimde yarattığı, usul usul şaha kalkan arzuyu göstermekten bir an bile çekinmemiştim. "Çok daha güzel şeyler yapabilir. Sözlerden daha fazla hoşuna gidecek şeyler..."

bile vermekten tereddüt etmeyeceğim adamı kandırıyordum. Onun şiddetli haykırışları, homurtuları, adımı aşkla fısıldayışları dolarken kulaklarıma, ben gözlerimden akan yaşlara mani olamıyordum. Aldığı hazzın kaynağıyla içimi doldururken onu hiç bırakmamacasına sarılıyor, döndüğümüzde her şeyin düzelmesi, mutlu bir hayata adım atabilmemiz için dualar ediyordum.

"Bana güven, Demir... Ne olur, seni sevdiğime tüm kalbinle inan..." diyordum bir de durmadan. Onun nefes nefese dudaklarının kıyılarına bıraktığı öpücükleri hissederken, boğazımdaki hıçkırıklara geçit vermiyor ve aşkımızın güzelliğini, sonsuzluğunu anımsamaya çalışıyordum.

"Biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni çok seviyorum."

"Ne kadar? Anlat Demir, ne kadar?" diye sordum başını onun omzuna bırakıp, kucağında benimle duşun zeminine oturmasını izlerken.

"Her şeyden, herkesten çok... Canımı verecek, dünyadaki her şeyden vazgeçecek kadar çok..."

"Her türlü zorluğu yenecek kadar da çok mu?"

"Hem de her şeyi... Sana âşık oldum ben, küçüğüm. Sevdim seni ben. Şuramla..." dedi ve sıkıca kavradığı elimi kalbinin üzerine koydu. "Ve şuramla..." dedikten hemen sonra kalbinin üzerindeki elimi şakağına bastırdı. "Sana dokunan ilk adam olduğum gibi, son adam da ben olacağım. Bunun aksi olduğunda, karşıma çıkacak her engeli yıkıp geçeceğimi biliyorum. Sevdiğin tek adam olacağım hayatında. Senden önce bir aziz değildim belki ama artık senden başkasını ne ruhum kabul eder, ne de tenim..."

İçimden taşan, kalbimi daha önce benzerini hissetmediğim kadar ağrıtan bir aşkla kapanırken dudaklarına, her şeyi yeneceğimizden şüphem kalmamıştı. Evet, ona anlatırken zorlanacaktım belki ama artık onun kollarından başka yerde olmayacağımı anlamıştım. Ruhuma sinen korkuyu bertaraf etmenin bir yolunu bulmam gerektiğinin farkındaydım. Ve bunu da ilk iş

olarak Çağlar'ın sözlerini, rahatsız eden, huzur kaçıran, korkutan davranışlarını Demir'e anlatmakla başlayacaktım.

∞

Kollarımda uzanan çırılçıplak, incecik, kusursuz bir beden... Bakmaya doyamadığım, her bakışımda sol yanımda benzersiz bir ağrı ve sıkışmaya neden olan nefes kesici güzellikte masum bir yüz... Bunların hiçbiri, kaşlarımı çatışımın ve içimdeki anlamını bilmediğim huzursuzluğun nedeni değildi. Hoş, Burcu'ya bakarken bunları hissediyor olmam da koca bir saçmalıktan öteye gidemezdi. Ancak o anda... Parmaklarım kadife yumuşaklığındaki, kendi kokumun sindiği tenini okşamayı sürdürürken, dikkatim onun yüzündeki ifade ile dağılmış ve banyoda yaşanan harika anlar önemini yitirmişti. Uykusunda kımıldanması, yüz ifadesindeki huzursuzluk, dudaklarının mırıldanırcasına hareket edişi beni meraklandırmış, neden bu kadar rahatsız olduğunu çözme çabasına girişmeme yetmişti.

Narin bedenini sıkıca sararken, ellerimi sırtında dolaştırarak onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı usulca saçlarının arasına bastırdım. Gözlerimi kapatmaya, kendimi uykunun kollarına bırakmaya çalışsam da başarılı olamayacağımın farkındaydım. Bu gece Burcu'yu kollarıma aldığımda ters giden, onun aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ancak bunu dönecek olmamıza ve döndüğümüzde başlayacağımız hazırlıkların heyecanına bağlamıştım. Ama sonra... Onun karnını kaynatan sıcaklığını bir kez daha hissederken, her zamankinden farklı titreyişi dikkatimi çekmiş ve ben davranışlarının nedenini sorgulamadan yapamamıştım. Beni sevdiğini söyleyişleriyle ise normale dönmeyi başarmış, onu çözmeyi, hüznünü anlamlandırmaya çalışmayı hazır olduğu bir zamana ertelemiştim.

"Demir..." diye uykusunda fısıldayan ve sanki onu tedirgin eden bir rüya görürcesine başını kollarımda iki yana oynatan küçük kadınımı kendime daha çok çektim. Eğer yanında olduğumu, onu her şeyden koruyabileceğimi hissederse, sakinleşebileceğini düşünüyordum.

"Asla!" diye gür sesiyle yanıtladı ve beni seri bir hareketle kucakladı. Bacaklarım onun beline dolanıp gözlerimiz birbirine mühürlenmişken, boğazımda yutamadığım, kupkuru, kocaman bir yumru vardı. Duşun olduğu kısma doğru yürüdüğünde kendimi onun erkeksi, dağıtan, tüketen tutkusuna bırakmaya çalışsam da boşunaydı. Çünkü Demir'in dudaklarından dökülen, "İstanbul'a döner dönmez babanla konuşacağım. Kabul etse de etmese bu evlilik hemen olacak," sözleri beni yeniden geçmişe taşımayı başarmıştı. Bedenimde gezinen dudakların bana kendimi bile unutturması gerekirken, ben çoktan o güne soyunmuş, gözlerimin önüne simsiyah bir perdenin indiği yetmezmiş gibi, Demir'in her dokunuşunda o anı anımsamıştım.

Sevdiğim adamın kollarında, onun kokusu burnuma dolarken, büyülü olması gereken bir ana adım atıyorken, benim âlemin dört bir köşesine yıllar önce yaşadığım o dakikalar dolaşıyordu. Üniversiteden mezun olduğum o yaz, ben tasasız hayatıma devam ederken, babamın Çağlar'ın babasıyla kurduğu yeni ortaklık iş dünyasında konuşulan tek konuydu. Bir süredir Çağlar'ın benimle yakınlık kurmaya çalışması, her an her yerde yanımda yer alması, camianın ilgisini çektiği gibi babamın da dikkatinden kaçmıyordu. Ancak benim, aramızda hiçbir şey olmadığını söylemem insanların bununla ilgili somut bir duruma şahit olmalarını zorlaştırıyordu. Bir de benim saflığım, hatta aptallığım vardı Çağlar'ın gerçek yüzünü görmeme engel olan. Onun gerçek bir arkadaş olduğunu sanıyor, hislerinin değişkenliğinin farkına varsam da, bunu ona konduramıyordum. Ama bir gün... Şirkete gittiğim bir gün, babamı ve abimi beklemek üzere bulunduğum o yerde olanlar tam bir kâbus gibiydi, bir türlü aklımdan atamıyordum. Beni yalnızca kahve ikram etmek için odasına alışı, bir süre sonra odadan babamlara bakmak üzere çıkmaya yeltendiğimde beni durduruşu, ardından beni öpmeye çalıştığında karşılık vermemem ve onu reddetmem üzerine hırçınlaşan tavırları bir karabasan gibi üzerime çöküyordu. Beni üzerimde tüm gücünü kullanarak sımsıkı kavrayışı, boynumda, dudaklarımda gezinen dudakları, çırpınsam da engel olamadığım hareketleri adeta öleceğimi düşündürüyordu.

Masanın üzerine beni savururcasına oturmamı sağlayıp, pençe gibi saran parmaklarıyla kavradığı kollarımı sıkarak bacaklarının arasına girmeye çabaladığını gözlerimin önünden silip atamıyordum. Yeniden aklıma geldiğinde bile boğazımda birikenhıçkırıkları nasıl tutacağımı bilemiyordum.

"Küçüğüm..." diyen ses kulaklarıma dolarken, bir hayalet gibi gittiğim ancak bir ayağımı çekemediğim geçmişten soyutlanmaya çalışsam da başaramıyordum. Demir'in o anda içimi dolduran, bana hazların en büyüğünü, hem cennetin eşsizliğini, hem de cehennemin kor alevlerini yaşatması gereken git-gellerini aynı zevkle ve istekle karşılayamıyordum. Zift gibi kapkara bir Araf'ın içine sıkışmıştım ve yalnızca babamın Çağlar'la ikimizi o halde yakalayışını, üstelik yanındaki insanların da o ana şahit oluşunu düşünüyordum. Bana inanmayışı, hatta üzerine bir de dudaklarından beni küçük düşüren sözlerin dökülüşü mıhlanıyordu aklıma yeniden... Yıllardan beri kendimi insanlara inandırmaya, masum olduğumu kanıtlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünmeden edemiyordum. Beni onunla nişanlanmaya iten nedenler, üzerime atılan iftiralarla birleşince, kendimi darağacında gibi hissediyordum. Ve o anda Demir'in kollarındayken bile, aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korkuyor, bunun benim ölümüm olacağını biliyordum.

"Demir..." diye fısıldadım onun hareketlerinin hızlandığını fark edip, kendimi zorlukla o iğrenç, mutsuz günlerden çekip alırken. "Seni seviyorum."

Onun zevk dolu iniltileri dolarken kulaklarıma, bir yalanın içine daha atıyordum kendimi. Bana inanmamasından, güvenmemesinden korktuğum adamın kollarında, her zaman yaşadığım, iliklerime kadar titreten haz denizinin kıyısına bile yaklaşamıyordum. Titreyişlerimin yalnızca korkudan ibaret olduğunu yalnızca ben biliyordum. Demir'in ellerinin, dudaklarının değdiği yerlerin kavrulması gerekirken, tüm benliğimle üşüdüğümü hissediyordum. Ruhumu ısıtmasını istediğim tek adamın kollarına sığınmaya çalışsam da, bu gece yalanla örülü bir zevk inşa etmiştim kendi ellerimle. İlk kez aldığım zevk konusunda yapmacık inleyişlerle âşık olduğum, taptığım, canımı

"Olur... Ben bekliyorum o halde seni," dediğimde bana doğru eğilerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alt dudağım dudaklarının arasında emilip ısırılırken, parmaklarım onun yakasına doğru kaymış ve gömleğinin kumaşını sıkıca kavramıştı.

"Bekle... Hemen geliyorum," dedi ve dudakları çeneme doğru inerken sözlerini sürdürdü. "Üzerindekileri çıkar... Şu seni sanki çok ihtiyacın varmış gibi daha seksi gösteren elbiseyi görmek istemiyorum."

Ellerim saçlarının arasında dolanırken başımı arkaya doğru atarak dudaklarının ıslak temasına yer açtım. "İçimde hiçbir şey yok ama... Altımda sadece minicik bir çamaşır var. Öyle daha seksi değil mi?"

"Lanet olsun!" diye hırladı ve dudaklarımdan hızla ayrılırken, boğuklaşmış sesinin odada yankılanmasını sağladı. "Sakın kıpırdama! Hemen geliyorum," dedi ve kapıyı açıp hızla dışarı çıkarken homurdanmaya devam etti. Onu çıldırtmak, tahrik etmek, beni daha da arzulamasını sağlamak hoşuma gitmişti.

Oturduğum yataktan kalkıp üzerimdeki elbiseden kurtulduğumda, yalnızca altımdaki minik çamaşır ile kalmıştım. Demir'in söylediği şekilde bekleyemeyeceğimi bildiğimden odanın içindeki banyoya doğru adım attım. Ve içeride bulduğum kocaman bornozu üzerime geçirdiğimde bakışlarımı tam karşımdaki aynaya odakladım. Yüzümdeki gülüş yavaş yavaş solarken, ellerimi destek almak istercesine lavabonun kenarına yasladım.

Bu gece restoranın lavabosunda olanları anımsadığımda, Çağlar'ın gitgide daha da cesurlaştığını düşündüm. Söyledikleriyle bir kez daha hatırlattığı o an gözlerimin önüne gelince, ellerimi dudaklarıma bastırdım. Titreyen ellerim, buz kesen bedenim ve sıklaşan nefesim iliklerime kadar korkuyu hissettiğimin belirtisiydi. Ancak o anda hissedebildiğim tek şey, bedenimde gezinen yabancı ellerden başkası değildi. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve unutmayı denedim. Ama ne yaparsam yapayım ağır adımlarla, istemeyerek gittiğim o geçmişten geri gelememiştim.

Dışarıdan gelen sesi işittiğimde olduğum yerde sıçradım. Bakışlarımı karşımdaki aynaya yönelttiğimde, adeta bembeyaz

olan yüzümü gördüm ve bunu Demir'e nasıl açıklayacağımı düşünmeden edemedim.

"Burcu? İyi misin?"

Derin bir soluk aldım ve duruşumu dikleştirerek kapıya doğru ilerledim. Yüzüme Çağlar'ı gördüğümden beri huy edindiğim sahte gülümsememi takındıktan sonra, kapının kolunu usulca çevirdim. Ve nihayet aralanan kapıdan gözüken ve karşımda beliren devasa bedenle güvende olduğum, onun kollarında kimsenin bana zarar veremeyeceği konusunda kendimi telkin ettim.

"İyiyim... Seni bekliyordum," diye yanıtladığım sırada güçlü kolları beni sıkıca sardı ve dudakları dudaklarımı tutkuyla, aramızda yoğunluğu hissedilen bir arzuyla kapattı. Elleri üzerimdeki bornozun kuşağına uzandığında, her şeyi unutmanın yolunun yalnızca Demir'in aşk kokan dokunuşlarından geçtiğine kendimi inandırmıştım.

Üzerimden dökülüp giden bornoz yere bir yığın halinde düştüğünde, bakışları istekle vücudumda dolaştı. Ardından hızla kendi kıyafetlerinden de kurtuldu ve nihayet tüm ihtişamıyla, dizginlemeye çalıştığı arzusunun kanıtıyla çıplak karşımda kaldığında elleri sıkıca belimden kavradı.

"Bütün gece gül kokunun beni delirttiğini biliyor musun?" diye sorarken dudakları boynumda, omuzlarımda geziniyor, aklını başımdan almanın ilk adımını atıyordu. Ancak kısacık nefes aralarında onun adını fısıldayışımla hareketleri taleşkârlaşıyor, "Demir..." deyişim, "Seni seviyorum..." diye inleyişim tıpkı benim gibi onu da kendinden geçiriyordu. Aramızda kıpkırmızı bir aşk, yakıp kavuran bir tutku kol geziyordu. Ve Demir nefes nefese, "Döndüğümüzde vakit kaybetmeden evleneceğiz... Benim olacaksın... Sonsuza kadar benim karım olacaksın..." diyordu. Bunun beni mutlu etmesi gerekirken, tüm benliğimi korku dehlizlerinde hapsolmama neden oluyordu.

"Beni sakın bırakma, Demir... Ne olursa olsun, kim ne derse desin, sakın bırakma!"

Gözlerinde kıvılcımlar saçılırken, beni yeniden o deprem misali sarsan öpüşmenin alevlerine atmakla atmamak arasında kaldı. Ardından dayanamayıp dudaklarıma kapandığında, ikimizin de dudaklarından dökülen şiddetli iniltiler arabada yankılandı. Şoförün dışarıda bekleyişine aldırmadan beni güçlü kollarıyla kavradığı gibi kucağına aldı. Bacaklarım onun bedeninin iki yanında titreyerek durmaya çalışırken, Demir'in beni kor alevlerde yakan okşayışları, bedenimde gezinen ellerinin kendimden geçiren, her şeyi unutturan temasları başlamıştı.

Beni kucağında tutmayı sürdürürken, tok ve itiraza yer bırakmayan sesiyle, "Bu hissettiklerimin tarifi yok," dedi. "Bu çıldırmışlığın, seni nefes alma sebebim yapmamın adını aşk koyamayacak kadar seninle dolu içim. Ve bu kıskançlık... Önüne geçemiyorum, küçüğüm. Bu akşam seni orada, o adamla konuşurken görünce..."

"Lütfen, Demir..." diye fısıldadım parmaklarımı onun dudaklarının üzerine bastırırken. "Bunu burada konuşmayalım. Tekneye götür beni."

Sözlerim biter bitmez arabanın kapısını açtı ve adımını dışarıya attı. Elini bana uzatıp aynı şekilde dışarıya çıkmamı sağladığında bakışlarımız birbirine odaklanmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Ancak kasılan çenesi, kararan gözleri ve kopkoyu bir arzu okunan bakışları her şeyi ortaya seriyordu.

Elimi sıkıca kavradı ve yanından geçip gittiğimiz şoföre tek kelime etmeden, beni marinaya demirlemiş olan tekneye doğru sürükledi. Ayağımdaki topuklu ayakkabıların el verdiği ölçüde adımlarımı hızlandırsam da bu, ona yetişmem için yeterli gelmemişti.

"Dur, Demir... Yavaş ol... Yürüyemiyorum."

Elimi sıkıca tutan elini bir an bile gevşetmeden bana doğru döndü ve dudakları hafifçe yana doğru kıvrılıp taptığım çizgileri ortaya sererken beni tek hamlede kucakladı.

"Ayy!" diye ufacık bir çığlık döküldüğünde dudaklarından, kollarım onun boynuna dolandı. "Ne yapıyorsun, Demir?" diye

sitem etsem de, yaptığı şey hoşuma gitmiş, kucağının sıcağı ve kokusu beni bir koza gibi sarmalamıştı.

"Seni taşıyorum. Oradan ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Hımm... Hoşuma gitti bu. Hep böyle kucağında taşı sen beni."

"Elimden gelse..." diye fısıldadı tam teknenin önünde durup bakışlarını gözlerime sabitlediğinde. "Hiç ayırmam seni kucağımdan, kollarımdan. Böylelikle kafamda cirit atan bu tilkiler son bulur belki."

Suratım sözleriyle hafifçe düşse de, Demir adımlarını hızlandırdı. Beni kucağından indirmeden tekneye adım attığında bizi ışıltılı bir karanlık karşılamıştı.

"Teknede kimse yok mu?"

"Var... Yalnızca kaptan. Ama merak etme, ortalıkta gözükmemek üzere emir aldı," dedi ve teknenin içine doğru ilerlerken devam etti. "Çok büyük bir tekne değil. Yalnızca iki kamarası var. Bir tanesi epey büyük gerçi."

"Kime ait peki bu tekne? Yoksa yalnızca burası için mi kiraladın?"

"Yalnızca kiralık. Teknelere karşı zaafım olduğunu söyleyemem. Onlardan hoşlanan Buğra'dır. Onun sürekli kullandığı bir teknesi var."

"Öyle mi? Onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğrenirsin, merak etme. Özellikle Ceren, döndüğümüzde seni bir an bile yalnız bırakmayacaktır zaten."

"Harika olur bu..." diye fısıldayıp başımı göğsüne yasladığımda dar bir kapıdan içeri girmiştik. Birkaç saniye sonra kendimi kocaman bir yatağın ortasında buluşumla, elimde sıkıca tuttuğum minik çantayı yatağın üzerine bıraktım. Demir'in kendi üzerindeki ceketi çıkarışını izlerken bakışlarım onun gözlerinden bir an bile ayrılmamış, az önceki konuşmayı devam ettirmesini arzulamıştım.

"Ben bir kaptana bakayım. Gece güzel gözüken ışıltılı koylardan birine gidelim, ister misin?"

Gözlerinde kıvılcımlar saçılırken, beni yeniden o deprem misali sarsan öpüşmenin alevlerine atmakla atmamak arasında kaldı. Ardından dayanamayıp dudaklarıma kapandığında, ikimizin de dudaklarından dökülen şiddetli iniltiler arabada yankılandı. Şoförün dışarıda bekleyişine aldırmadan beni güçlü kollarıyla kavradığı gibi kucağına aldı. Bacaklarım onun bedeninin iki yanında titreyerek durmaya çalışırken, Demir'in beni kor alevlerde yakan okşayışları, bedenimde gezinen ellerinin kendimden geçiren, her şeyi unutturan temasları başlamıştı.

Beni kucağında tutmayı sürdürürken, tok ve itiraza yer bırakmayan sesiyle, "Bu hissettiklerimin tarifi yok," dedi. "Bu çıldırmışlığın, seni nefes alma sebebim yapmamın adını aşk koyamayacak kadar seninle dolu içim. Ve bu kıskançlık... Önüne geçemiyorum, küçüğüm. Bu akşam seni orada, o adamla konuşurken görünce..."

"Lütfen, Demir..." diye fısıldadım parmaklarımı onun dudaklarının üzerine bastırırken. "Bunu burada konuşmayalım. Tekneye götür beni."

Sözlerim biter bitmez arabanın kapısını açtı ve adımını dışarıya attı. Elini bana uzatıp aynı şekilde dışarıya çıkmamı sağladığında bakışlarımız birbirine odaklanmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Ancak kasılan çenesi, kararan gözleri ve kopkoyu bir arzu okunan bakışları her şeyi ortaya seriyordu.

Elimi sıkıca kavradı ve yanından geçip gittiğimiz şoföre tek kelime etmeden, beni marinaya demirlemiş olan tekneye doğru sürükledi. Ayağımdaki topuklu ayakkabıların el verdiği ölçüde adımlarımı hızlandırsam da bu, ona yetişmem için yeterli gelmemişti.

"Dur, Demir... Yavaş ol... Yürüyemiyorum."

Elimi sıkıca tutan elini bir an bile gevşetmeden bana doğru döndü ve dudakları hafifçe yana doğru kıvrılıp taptığım çizgileri ortaya sererken beni tek hamlede kucakladı.

"Ayy!" diye ufacık bir çığlık döküldüğünde dudaklarımdan

sitem etsem de, yaptığı şey hoşuma gitmiş, kucağının sıcağı ve kokusu beni bir koza gibi sarmalamıştı.

"Seni taşıyorum. Oradan ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Hımm... Hoşuma gitti bu. Hep böyle kucağında taşı sen beni."

"Elimden gelse..." diye fısıldadı tam teknenin önünde durup bakışlarını gözlerime sabitlediğinde. "Hiç ayırmam seni kucağımdan, kollarımdan. Böylelikle kafamda cirit atan bu tilkiler son bulur belki."

Suratım sözleriyle hafifçe düşse de, Demir adımlarını hızlandırdı. Beni kucağından indirmeden tekneye adım attığında bizi ışıltılı bir karanlık karşılamıştı.

"Teknede kimse yok mu?"

"Var... Yalnızca kaptan. Ama merak etme, ortalıkta gözükmemek üzere emir aldı," dedi ve teknenin içine doğru ilerlerken devam etti. "Çok büyük bir tekne değil. Yalnızca iki kamarası var. Bir tanesi epey büyük gerçi."

"Kime ait peki bu tekne? Yoksa yalnızca burası için mi kiraladın?"

"Yalnızca kiralık. Teknelere karşı zaafım olduğunu söyleyemem. Onlardan hoşlanan Buğra'dır. Onun sürekli kullandığı bir teknesi var."

"Öyle mi? Onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğrenirsin, merak etme. Özellikle Ceren, döndüğümüzde seni bir an bile yalnız bırakmayacaktır zaten."

"Harika olur bu..." diye fısıldayıp başımı göğsüne yasladığımda dar bir kapıdan içeri girmiştik. Birkaç saniye sonra kendimi kocaman bir yatağın ortasında buluşumla, elimde sıkıca tuttuğum minik çantayı yatağın üzerine bıraktım. Demir'in kendi üzerindeki ceketi çıkarışını izlerken bakışlarım onun gözlerinden bir an bile ayrılmamış, az önceki konuşmayı devam ettirmesini arzulamıştım.

"Ben bir kaptana bakayım. Gece güzel gözüken ışıltılı koylardan birine gidelim, ister misin?"

çekiniyor ve bunun yarattığı korkuyla iliklerime kadar titriyordum. Ancak en azından eve döndüğümüzde bunu saklamanın artık mümkün olmayacağını, her şeyi anlatmam ve Çağlar'a son yaptıklarını açıklamam gerektiğini biliyordum.

"Tekne planını daha önce bana anlatmamıştın," dedim ve aklımdaki bu içimi kirleten, saklı sırların yarattığı pişmanlıkla benliğimi yakıp kavuran düşüncelerden sıyrılmayı denedim. "Ne yapacağız ki orada?"

Bakışlarını bir anlığına arabayı tüm dikkatiyle kullanmayı sürdüren şoföre yöneltti ve hemen ardından mavilerini benimkilerle birleştirdi. Parmakları yüzüme uzanıp tenimde, dudaklarımın kıyısında gezindi ve hemen ardından ateşe veren dokunuşlarla boynuma doğru indi. Yakıcı, dokunduğu yeri ihtiyaçla sızlatan parmakları göğüslerime kadar süzülüp nefesimi sıklaştırdığında, kulaklarıma onun hırıltılı, boğuk ve seksi sesi geldi. Ve bunun etkisiyle dudaklarımdan önüne set koyamadığım bir inilti firar etti.

"Baş başa olacağız orada. Yalnızca sen ve ben. Buradaki son gecemizde, seni gün aydınlanana dek, hiç durmadan, yorulsak da umursamadan seveceğim."

"Demir..." diye fısıldayışım ona ulaştığında dudakları kıvrıldı. Ve parmakları elbisemin yakasında bulduğu açıklıktan içeriye süzülüp, sırt dekoltesi yüzünden çamaşır giymeyişimin de etkisiyle çırılçıplak tenime dokunduğunda gözlerim kapandı. Dişlerimin arasından sızan hararetli nefesim, Demir'in boynu yaklaşan dudaklarına çarptı.

"Şşşt... Bu aklımı başımdan alan, çıldırtan, daha fazlasını arzulatan inleyişlerini, kollarımda olacağın ana sakla, küçüğüm. Çünkü bu gece seni uyutmayacağım."

Dudaklarımı kendi dudakları arasında talan eden bir dokunuşla kıstırıp emerken, beklentiyle kollarımı boynuna doladım. Az önce dudaklarından dökülen sözlere artık alışmış olmam gerekse de, sarsılışıma, ruhumun arzuyla doluşuna engel olamamıştım. Kendimi onun öpüşlerine, okşayışlarına, arabanın içinde oluşumuza aldırmadan bu denli kaptırmışken, yalnızca

birkaç dakika sonra arabanın duruşuyla kapattığımın farkına varamadığım gözlerimi zorlukla araladım.

"Geldik, küçüğüm," diye fısıldayan adamın dudakları kulağımın hemen altına, tenime değerken titredim.

"Bana her şeyi unutturduğunun farkında mısın? Kendimi bile. Hatta şu... Şoförün varlığı bile aklımdan uçup gitti, Demir."

Şoförün arabadan çıktığını belli eden kapının kapanma sesi yankılanırken, Demir'in bir eli hızla saçlarımın arasına daldı. Diğer eli de yüzümü sıkıca kavrayarak, beni ellerinin oluşturduğu kapanın arasına almıştı. Çenemi hafifçe dişleyip, aynı hareketi alt dudağıma da yaptıktan sonra, "Zaten..." diye tısladı. "Ben sana dokunurken, seni öperken, senin başka bir adamı aklına getirmen gibi bir durum olamaz."

"Ben bunu mu kast ettim şimdi, Demir?" diye kaşlarımı çatarak ona baktığımda, çenemden tutup sertçe başımı kaldırdı.

"Kast edemezsin bile... Bunu aklının ucundan bile geçiremezsin," dedi ve belki de ben farkında olmasam da dakikalardır içinde tuttuğu öfkeyi benliğinden salıverdi. "Herhangi bir erkek sana baktığında, sana parmağının ucuyla dokunduğunda..." diye hırladı ve dudakları boynumda gezinip, tenimi canımı acıtacak sertlikte emerken, dokunuşlarının damgasını bedenime bıraktı. "Deliriyorum, anlıyor musun? Konuştuğun, gözlerinin değdiği, dokunduğun tek erkek, son nefesini verene kadar ben olacağım."

"Öylesin zaten, Demir. Defalarca konuşmadık mı bunu? Öylesin... Teksin, her şeysin..." diye titreyen sesimle fısıldarken dudaklarıma kapandı. Küçük, tutamadığım bir hıçkırık boğazımdan kaçıp giderken beni sıkıca sarmaladı. Dudaklarının dudaklarımdan ayrıldığı ufacık nefes aralarında, sahiplenici sesiyle "Benimsin..." diyor, beni kendine doğru daha çok çekiyordu. "Ölene kadar, sadece benimsin," diye fısıldayıp duruyor, tek bir öpüşüyle bile aramızdaki bağı anbean daha çok güçlendiriyordu.

"Seninim, Demir. Sadece seninim. Ve seni çok seviyorum. Başka herkese kör olacak kadar çok seviyorum," dediğimde benden hafifçe uzaklaştı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bu gece teknede kalacağız," diyen Demir'e zorlukla gülümsemeye çalışarak baktım. Yalnızca yarım saat kadar önce olan biteni aklımdan söküp atamamış, kendimi Çağlar'ın midemi bulandıran görüntüsünden, korkuyla titreyen benliğimden soyutlayamamıştım. Tüm odağımı yanımda oturan, kolunu omzumun üzerinden geçirmiş, kokusu burnuma dolan adama yöneltmeye çalışsam da başaramamıştım.

"Burcu?" diye soru dolu bir tonlamayla adım dudaklarından döküldüğünde, kendimi toparlamaya ve yeniden yalnızca onun büyüsüne kapılmaya çalıştım.

"Efendim, sevgilim."

"Beni dinliyor musun sen?"

"Evet... Dinliyorum. Teknede kalacağımızı söyledin."

Parmaklarını çeneme doğru uzattı ve göğsüne yaslı başımı hafifçe kaldırdı. Arabanın karanlığında rengi belli olmayan gözlerindeki kıvılcımlarla bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Neyin var?" diye sorarken, sesinde gizli soru işaretleri ve her an parlamaya hazır bir öfke saklıydı.

"Hiçbir şey, sevgilim. Sadece biraz yoruldum sanırım," diye mırıldandım ve onun dikkatini dağıtmaya çalışarak daha fazla soru sormasına engel oldum. "Bir de böyle kollarında olunca... Mayıştım işte."

"O zaman kapat gözlerini biraz daha. Birkaç dakikalık yolumuz kaldı," diyerek beni sımsıkı sardı ve artık onun her yönünü tanıdığımı bana kanıtladı. Yaptığım şey berbattı. Onun aklını yalnızca kendime çevirip, neler olduğu ve nasıl hissettiğim ile ilgili sorular sormasına mani olmak adiceydi. Ancak elimde

YEDİNCİ BÖLÜM

onun manyağın teki olduğunu aklımdan geçirdim. Ancak tam dudaklarımı aralayıp, ona cevabımı iletmesini söyleyecektim ki, adımı seslenen o öfkeli sesi işittim.

"Burcu!"

Ses belkemiğimde ürkütücü titreşimler yaratarak saç diplerimi uyuştururken, elimdeki küçük kâğıt parçasını avuçlarımın içinde sıkarak buruşturdum. Küçücük bir top haline gelen kâğıdı saklamaya çalışarak arkama döndüğümde, Demir'in öfkeli bir yüz ifadesiyle, bastığı yeri adeta inleterek yanımıza doğru geldiğini gördüm. Ani bir refleksle elimdeki ufak kâğıt parçasını gizlice yere bırakıp düşmesine izin verirken, midemden boğazıma doğru yükselen o acı safranın tadına aldırmamaya çalıştım.

"Demir..." diye fısıldarken o çoktan yanıma gelmiş, karşımdaki adamı dövmeye hazır bir duruş takınmıştı. "Sorun yok. Beyefendi restoranın çıkışını arıyordu," deyip o daha tek kelime etmeden sakinleştirmeye çalıştım. Nasıl bu kadar bilinçsizce, başını sonun hesap etmeden yalan söylediğimi bilemiyor, buna rağmen aldırmıyordum. O anda benim için yalnızca içerideki Çağlar'ı görmemesi önem taşıyordu. Akıcı Fransızcamla, adamın Türk olduğunu belli etmemeye çalışarak bir şeyler söylemeye çalıştım. Hemen ardından onun da "Merci beaucoup,*" deyip, hızlı adımlarla çıkışa yönlenmesiyle rahat bir soluk aldım.

Hafifçe ama içimden gelmeyen zoraki bir gülümsemeyle Demir'e baktım. "Aşkım..." diye seslendiğimde, öfkeli bakışları bana kitlenmiş, eli çoktan koluma uzanmış ve sıkıca, adeta demirden bir pençe gibi tenimi kavramıştı.

"Ne oluyor?" diye sorduğunda, bedenimin korkuyla titremesine engel olamadım.

"Bir şey yok, Demir."

"Ne diyordu sana o herif? Ne yapıyordu?"

"Demir..." diye fısıldadım dudaklarımın titremesine mani olamadan. Bedenimi onunkine yaklaştırdım ve kollarını beline sıkıca doladım. "Lütfen... Huzurumuzun kaçmasını istemiyorum. Gerçekten hiçbir şey söylemedi ve yapmadı. İnan bana."

* *Merci beaucoup: Çok teşekkür ederim.*

Elleri etrafımda dolanıp beni sıkıca sararken derin bir nefes çektim. Bakışlarım birkaç santim ilerideki buruşturarak yere attığım küçük kâğıt parçasına takılırken, başıma bırakılan küçük öpücükle sersemledim.

Hâlâ öfkeli olduğundan emin olduğum ama buna rağmen "Tamam," diye yanıtlayan adam yüreğime su serpmişti. Bu kez ucuz atlatmıştım ancak nottaki yazı beynime bir balyoz gibi inmişti.

Anlaşılan İstanbul'a döndüğünde görüşeceğiz, sevgili nişanlım. Âşığına kendimi belli etmediğime göre bu iyiliğimin bedelini ödemen gerekecek.

Bembeyaz kâğıdın üzerindeki bu cümlelerin yarattığı etki bir deprem gibi sarsıp geçerken, kapkara bir kir misali izler bırakacağını ortaya sermişti.

"Şans bu ya! Kuşlar senin Fransa'ya geldiğini haber verdi."

"Kimmiş o kuşlar, Allah'ın cezası?" diye bağırdım. Onun burada olduğuna inanamıyor, nasıl olup da başarabildiğini anlayamıyordum.

Hızlı adımlarla yanıma geldi. Kolumu sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Biraz daha bağır istersen. Bağır ki âşığın seni duysun ve buraya damlasın."

"Ne var, Allah'ın cezası? Ne istiyorsun benden?"

"Sakin ol, güzelim..." diyen ses, benliğimi baştan ayağa titretirken bakışlarımı her an açılabilecek olan kapıya sabitledim. "Buraya sana kısa bir uyarıda bulunmaya geldim."

"Nasıl öğrendin? Kimden öğrendin burada olduğumu?" diye sordum panikle. Bunun bir kâbus olmasını diliyor, Demir görmeden ondan nasıl kurtulabileceğimi düşünüp duruyordum.

"Sevgilinin şirketi epey büyük ve kalabalık... Eh, sekreteri de pek saf bir kız. Biraz da geveze," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Sen hastasın, Çağlar! Kafayı yemişsin!"

"Evet. Kafayı seninle yedim. Sen benim olana kadar da ruh halim düzelmeyecek."

Derin, kapkaranlık bir denizin içinde boğulduğumu hissederken, "Bunu ancak rüyanda görürsün!" diye tısladım.

"Rüyalarımda her gece görüyorum zaten, Burcu. Bundan şüphen olmasın."

"Allah belanı versin senin. Artık katlanmayacağım sana. Her şeyi, herkese anlatacağım."

"Anlat bakalım, güzelim... Özellikle koynuna girdiğin o şerefsizin ve sana hayatının hiçbir döneminde inanmamış olan babanın neler söyleyeceğini merak ediyorum," dedi ve beni zayıf noktamdan vurduğunun farkında olarak emin bir şekilde sözlerine devam etti. "Hem... Adamımdan duyduğuma göre, kollarından çıkamadığın âşığın da epey öfkeliymiş. Çok eğlenceli olacak desene."

"Senden nefret ediyorum, Çağlar. Huzur bırakmadığın, bu hissettiklerini aşk sanacak kadar iğrenç bir adam olduğun için

senden nefret ediyorum," diye yanıtladım titrek sesimle ve gözlerimden akmayı bekleyen gözyaşlarımı hırsla bastırdım.

"Ben hissettiklerimin aşk olduğuna eminim, Burcu. Sen ne yaparsan yap, her türlü kabulüm. Farkında değilsin ama seni olduğun gibi kabul eden, sana inanan tek insan benim."

"Manyak mısın sen ya? O yalanların hepsini atan sensin zaten."

"Ben ne yalanı attım ki? Hiçbir şey. Her şey görüntülerden ibaretti, Burcu. Yıllar önce, o gün... Sen o ofisin masasında, benim kollarımdaydın."

"Allah belanı versin!" diye haykırdım ve onu hızla yakınımdan ittim. Yüzüme sahte bir gülümseme kondurarak kendimi dışarıya attım. Lavabonun bulunduğu koridorun boş olduğunu fark ettiğimde, kimsenin bir şey duymadığını ve Çağlar'ın ben gitmeden çıkmamasını dilemeden duramamıştım. Küçük çantamı sıkıca kavrayıp duruşumu dikleştirmişken, lavabonun hemen sağ tarafında beliren adama dikkat kesildim. Adam devasa cüssesiyle önüme dikilmiş, bakışlarını üzerime sabitlemişti. Yabancı olduğunu düşünerek, nezaketimi ve soğukkanlılığımı bozmadan konuştum. "Excusez moi!"*

Ancak adam duruşunu bir an bile değiştirmeden yüzüme bakmayı sürdürdü. Elini cebine attığında korkuyla bir adım geri çekildim. Etrafıma bakınıyor ama kimseyi göremiyordum. Adam daha fazla bakınmama fırsat tanımadan konuşmaya başladı.

"Çağlar Bey'den size bir not var. Bu iyiliğini unutmamanızı istedi."

Bakışlarım şaşkınlıkla adama yöneldi. Önce yüzünde gezindi gözlerim, hemen ardından işittiklerime bir anlam vermeye çalıştım. Fransızca konuşmama karşılık Türkçe cevap veren adamın elime tutuşturduğu nota baktım. İkiye katlanmış küçük kâğıt parçası pek de gizli bir şey gibi durmuyordu. Ancak benim kalbim dörtnala koşturuyor ve az önceki korkum zirveye tırmanıyordu. Kâğıdın katını açtım ve bakışlarımı beyaz yüzeyin üzerine diktim. Üzerinde yazan iki cümlelik yazıyı okuduğumda

* *Excusez moi:* Affedersiniz.

"Nişanlım, öyle mi?" diye gülerek yerimden kalktığımda anlam veremez bakışlarla yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun, Demir?"

"Nişanlımla dans edeceğim. Bak, müzik ne kadar güzel," diyerek kalkmasına yardımcı olduktan sonra, birkaç adım ilerleyip onu kollarıma aldım. Şık restoranın ortasında kocaman bir pist ve kenarında bir orkestra konumlandırılmıştı. Fransız bir solist buğulu sesiyle şarkı söylüyor ama kasıntı Fransızlar dans etmeye tenezzül etmiyorlardı. Güldüm. O halde bizi izlemek zorunda kalacaklardı.

Burcu'nun incecik belinden nazikçe kavradım ve bedenini kendime bastırdım. O bedenin dün geceden beri defalarca kollarımda zevkten kıvrandığını, kulaklarıma inleyişlerinin dolduğunu hatırladıkça kaskatı kesilen vücudumu dizginlemek daha da zor hale geliyordu. Müzik daha da yavaşlayınca başını göğsüme yaslayan kadına gülümsedim. Kollarımda salınmaya, şarkıya hafifçe eşlik etmeye devam ettiğinde kulağına fısıldadım. "Karar veremiyorum."

Başını göğsümden kaldırdı ve kollarını boynuma dolayarak müziğe ayak uyduruşunu sürdürdü. "Neye karar veremiyorsun?"

"Seninle burada saatlerce dans etmek istediğime mi, yoksa eve götürüp geceler boyu sevişmek istediğime mi?"

"Evlenince ikisini de yapmanı bekliyorum."

Başımı arkaya doğru atarak kahkahamı serbest bıraktım. "Evlendiğimizde her şey değişecek, küçüğüm. Bakarsın ayaklarımı yıkamanı falan isterim."

Önce aniden kıkırdadı. Yüzüme baktı. Ardından bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bir şaşkınlıkla gülmeye devam etti. "Bazen öyle şeyler söylüyorsun ki şoka giriyorum. Sen çok ciddi, karizmatik ve fazlasıyla seksi bir adamsın, sevgilim. Ama sana bu şekilde hizmet edeceğimi sanıyorsan, çok beklersin."

"Ah, küçüğüm... Bu adam sana neler yapmak istiyor bir bilsen..."

Cilveli bir şekilde gülerek kollarımda döndü ve tekrar kendisini kollarıma bıraktı. Ardından dudaklarını kulağıma yaklaştırarak

şuh bir tonda fısıldadı. "Ben o adama deli gibi âşığım ve yapacağı her şeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu sözlerden sonra vaktin geçmek bilmeyeceğini, her bakışın, her temasın, burnuma dolan her kokunun beni kıvrandıracağını biliyordum. Nitekim saatler sonra restorandan kalkmak üzere ayaklandığımızda sabırsızlanmaya başlayışım tam da bunu ortaya seriyordu.

Restoranın şık lavabosunda ellerimi yıkarken bakışlarım karşımdaki aynaya sabitlenmişti. Aynadaki aksimin yüzü ve gözleri muhtelukla işaldıyor, kalbimde hissettiğim o heyecan dolu gümbürtüler beni nefessiz bırakıyordu.

Demir'in yemek boyunca evliliği olabildiğince erkene çekme çabaları, düğünümüz ile ilgili konuşmaktan çekinmemesi ve gelecekle ilgili yaptığı planları benimle paylaşması adeta mest olmama neden olmuştu. Saatlerdir kendimi bir ömür boyu onunla aynı evde, aynı yatakta hayal ediyor, hatta daha da ileri giderek etrafımıza minik, sevimli bebekler yerleştiriyordum. Bunun gerçek olabileceği ihtimali aklımın bir köşesinden hiç çıkmıyor, ancak korkmak yerine bunun hayaliyle sarıtmaktan kendimi alamıyordum.

Dün gece Cannes'daki o muhteşem eve geldiğimizden beri her sevişmemiz, aramızda hiçbir engel olmadan gerçekleşmişti. Demir korunmayı aklına bile getirmemiş, bense onu tamamen hissedebilmenin hazzıyla bunu kesinlikle önermemiştim. Ve şimdi defalarca sevişmenin bir sonucunun olabileceğini düşünmek beni tatlı hayallerle dolu bir âleme yükseltmiş, bu istekle yanıp tutuşur hale getirmişti.

Ellerimi yıkadıktan sonra, son bir kez daha aynaya baktım ve iyi göründüğümden emin olunca, Demir'in yanına gitmek üzere kapıya yöneldim. Ancak tam o sırada kapı hışımla açılmış, korku dolu sesim boğazımda kalırken, bakışlarım tam karşımdaki siluete yönelmişti.

"Se-Senin ne işin var burada?" dedim korkuyla titreyen ellerimi dudaklarımın üzerine kapatırken.

bakarak homurdandım. "Bu elbise çok kapalıymış. Daha açığı yok muydu?"

Kaşları hafifçe çatılarak benimle birlikte ikimiz için ayrılan masaya doğru yürümeye devam etti. "Daha ne kadar somurtacaksın acaba, Demir?"

"Ne yapmamı bekliyordun? O bacaklarının ve sırtının nasıl güzel gözüktüğünün farkında mısın sen?"

"E tamam işte... Güzelse sorun yok. Benim amacım sana güzel gözükmek zaten."

Etrafa bakınarak onu cam kenarında, Cannes'a yakın mesafedeki St. Tropez'in yat limanını gören en güzel yerde ayrılmış masaya yönlendirdim. Garsona tek bir bakış atıp, sandalyesine oturmasına kendim yardım ederken, oradaki her beğeni dolu bakışın Burcu'nun üzerinde gezindiğinin bilincindeydim.

"Bana güzel gözükmek istiyorsan..." dedim kulağına doğru fısıldayarak. "Dün geceki küçük, seksi parçaları giymen yeterli."

Yanakları hafifçe pembeye boyanırken, mahcup bakışlarla bana baktı. "İyice yoldan çıktın sen ama, Demir."

Karşısındaki yerimi alırken, "Ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Türkçe bilmediklerine göre, seninle istediğim tonlamada, istediğim sözcüklerle konuşabilirim."

"Daha neler..." diyerek etrafına bakındı ve yanımıza gelen garsonun bıraktığı menülere döndü.

Bakışlarım parmağındaki yüzüğe sabitlendiğinde, dudağının ucuna kadar gelen sözcükleri özgür bıraktım. "Daha büyük bir yüzük almalıydım."

Mavi gözleri kocaman açıldı ve bir eliyle yüzüğünü okşarken, söylediklerime inanamıyormuşçasına bakmaya devam etti. "Nedenmiş? Yüzüğüm çok güzel ama."

"Evet ama yeterince büyük değil. Daha büyük bir taş, bana ait olduğunu buradaki sırtlan bakışlıların gözlerine sokabilirdi."

"Sırtlan mı?" diye sordu kıkırdayarak. "Abartmıyor musun, hayatım?"

Dudaklarından dökülen kelime, kıskançlığımı yok edecek güce sahip olmasa da aniden duraksadım. Ondan bu sözleri

duymak beni gülümsetiyor ve en önemlisi de rahatlatıyordu. Hayatımın hiçbir döneminde onu kıskanmaktan vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Bu bir zayıflıktı belki ama önüne geçemiyordum.

"Seninle ilgili her şeyi abartırım ben," dediğimde aniden bakışları değişti. Eline uzanıp avuçlarımın arasına aldım ve gamzelerini ortaya seren gülüşünün önünde yüzüğünün tam üzerine küçük bir öpücük bıraktım. Bunu yaparken tenindeki gül kokusunu içime çekmeden edememiş, yalnızca o kokuyu duymakla bile tahrik olan bedenimi zorlukla sakinleştirebilmiştim.

Dakikalar sonra yemek ve şarap siparişlerimizi vermiş, gelecek planlarımızı içeren derin bir sohbete girişmiştik. Ben tüm çabamla evlilik tarihini öne çekmeye çalışırken, Burcu elinden geldiğince erteliyor, her şeyin sıkışmasını ve iki ayağının bir pabuca girmesini istemiyordu. Ancak benim tahammülüm yoktu. Hızlı ama kısa sürecek bir hazırlığın ardından da ihtişamlı, ona layık bir düğün yapabileceğimi biliyordum.

"İstanbul'a döner dönmez babanla tanışmak istiyorum. Tabii önce abilerinle, özellikle de Murat'la konuşmam gerekecek."

"Abilerimin sorun yaratacağını düşünmüyorum," dediği sırada suratı asılmıştı. Onun babasından çekindiğini ve sorun çıkarmasından korktuğunu biliyordum.

"Baban da sorun yaratmayacak, küçüğüm. Bunu düşünüp moralini bozmanı ya da bu durumu kendine dert edinmeni istemiyorum. Göreceksin, her şey yolunda gidecek."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Döndüğümüzde benim yanımda çalışmaya başlıyorsun bu arada."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Hemen istemiyorsan başlama, küçüğüm. Ne zaman yeterince dinlendiğini düşünürsen... İstersen hiç başlama."

"Yok... Onu demek istemedim. Bu kadar çabuk ayarlayabilmene şaşırdım sadece."

Gülümseyerek elinden tuttum. "Ben patronum, unuttun mu?"

"Hımm... Nişanlınıza torpil mi geçtiniz, Demir Bey?"

elleri kalçalarımı buldu. Tenimde izler bırakan dokunuşları beni kavradı ve sarmaladı.

"Sen hazır cevap bir cadısın," derken bir eli saçlarımın arasına girmiş, beni kendisine doğru çekerek dudaklarımızı birleştirmişti. Dili ağzımın içinde gezinmeye başlayıp bana dünyayı unutturduğunda, damağımda onun tadı, bedenimde onun sıcaklığı ve boynumda onun kokusunu duyumsadığımda, yer gök silinmişti. Dün geceden beri kaçıncı kez olduğunu artık anımsayamadığım alevlerin içine yalın ayak, hatta çırılçıplak atladığımda bu kez hareketleri yavaştı. İçimi doldurduşu, kalbime dokunacak kadar derinlerimde oluşu, dudaklarından firar eden erkeksi inlitileri, hepsi beni kıvrandırıyor, soluksuz bırakıyordu. Tenimde dolanan elleri eşsiz hissettirirken, daha fazlası için çıldırmama neden oluyordu.

"Ama sadece... Benim cadımsın... Gül kokulu cadım..."

"Demir!" diye inledim bedenlerimiz birleşip, Demir o kusursuz, hatta fazlasıyla mükemmel olduğu dansa elimden tutup beni de çektiğinde.

Elleri belimden sıkıca kavradı. Henüz alışamadığım, ayak uydurmakta zorlandığım o pozisyonda beni tuttu ve dansın adımlarına ben üzerinde salınmaya devam ederken yön vermemi sağladı. "Kendini bana bırak," diye fısıldadı. "İşte böyle, küçüğüm..." diye devam etti ve ellerini belimde, kalçalarımda, göğüslerimde arsızca gezdirdi. Hareket etmemi sağlarken, bana yardımcı olup ikimizi de bu zevke ortak ederken, ıslak dudakları göğsümü buldu ve aldığımız hazzı adeta zirveye taşıdı.

Bitmişti. Ben bitmiştim. Gittiğim yer, onun kollarında tırmandığım o zirve cennetten farksızdı. İnlemelerimiz, onun adımı fısıldayışları, ikimizin de birbirimize, "Seni seviyorum," deyişimiz duvarlara çarpıp odanın içinde yankılanıyordu. Çok yüksek, uçsuz bucaksız bir uçurumdan aşağıya düşüyordum. Demir'in kollarında, onun teninin sıcağında, gözlerim kapalıydı. Bedenim titriyor, önüne geçemediğim, her an artan ve tüketen bir devinimle baş etmeye, hem bir an önce bunu bitirmeye, hem de son nefesime dek devam ettirmeye çalışıyordum. Ve nihayet çığlık

çığlığa o haz dolu tepeden yuvarlandığımda Demir'in kollarının arasındaydım. Terli bedenlerimiz birbirine değiyor ve kesik, düzensiz soluklarımız birbirine karışıyordu.

"İyi misin, küçüğüm?" diye sordu Demir, bedenimin halen devam eden titreyişlerini dokunuşlarıyla sakinleştirmeye çalışırken.

"İyiyim. Ya sen? Sen iyi misin?"

Boğuk bir gülüş çıkarken dudaklarından, göğsünde duran başımı kaldırdı ve bakışlarımızı birleştirdi. "İyiyim," dedi tek solukta. "Çok iyiyim. Kalbimin kesinlikle sağlam olduğunu ve herhangi bir krizi kolaylıkla kaldırabileceğini garanti edebilirim."

Kıkırdayarak, göğsünün üzerine küçük bir öpücük bıraktım. "Hımm... Sevindim. İçimde daha önce varlığını bilmediğim sana aç bir canavar kadın varmış çünkü."

"Öyle mi?"

Başımı hafifçe salladım ve gözlerimi bitkinlikle kapatarak yanıtladım. "Evet. Ve sen o canavarı uyandırdın bir kere."

"Ne olacakmış uyanınca?"

"Açlığını doyuracak elbette."

"Aç bırakmayalım onu bence de..."

"Kesinlikle." Mırıldanarak ona iyice sokuldum. "Ama şimdi uyuması gerek," dedim ve gün artık yavaş yavaş ağarmaya başlarken, beni kollarına çağıran uykuya doğru yürüdüm. "Üşüdüm..." diye ekledim son bir gayretle. "Isıt beni."

Son hissedebildiğim beni sımsıkı saran kocaman kollar, güven ve huzur veren bir kucak, saçlarıma bırakılan öpücükler ve kulaklarıma çalınan ses oldu. "Sen canavar değil, ancak bir tanrıça olabilirsin. Uyu benim küçük, ateşli tanrıçam..."

∞

Gördüklerimden zerre kadar memnun olmayarak belini sıkıca kavradım. İncecik bedenini kendime doğru çekip etrafa öldürücü bakışlar atarken, sakin olmaktan başka çarem olmadığının farkındaydım. Giydiği kırmızı, sırtı V şeklinde açık elbiseye

gülüşüme engel olamadım. "Sen yalnızca beni seveceksin. Sadece ben olacağım burada."

Ellerimi çıplak, yumuşacık siyah tüylerle çevrili kaslı göğsünde, kalbinin üzerinde gezdirdim. Her temasımda kasların dalgalanışını, bedenindeki değişimleri, çenesinin kasılarak gözlerinin kapandığını gördüm. Dudaklarım utanmaz bir biçimde kıvrılırken kendimi ona iyice yaklaştırdım. Göğsünde gezinen ellerim usul usul yukarılara çıktı. Önce kalın kollarında, ardından kaslı geniş omuzlarında gezindi. Dudaklarımı boynuna doğru bastırırken, dişlerinin arasından çektiği kasık nefes kulağıma doldu. Gülümsedim. Ancak söylemek istediklerimi onunla paylaşmaya da fazlasıyla hevesliydim. Bacağımın birini yavaşça kalçalarının üzerine atarak kendimi ona bastırdım. Çarşafın altında çıplak olmamızdan utanmıyor, onu tahrik etmekten çekinmiyordum. Saçlarının arasında kendine yol bulan ellerim de yapacağı harekete hazırdı. Gür saçlarını önce yavaşça okşadım, ardından hafifçe çekerek kavradım. Ardından hızlı ve kıvrak bir hamleyle üzerine çıkıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda gözlerim gözlerinde, tenim tenindeydi.

"Kim olduğunu, kimin kollarında olduğunu kazı aklına..." dedim saçlarını çekmeye devam ederek. Onun yalnızca birkaç gün önce bana söylediği sözleri yinelemekten gocunmuyordum. Tabii kalçalarımı onun bana duyduğu arzunun kanıtına doğru bastırıp, çıldırtmaktan da...

Dudakları önce yana doğru kıvrıldı. Ardından gülüşü genişledi. Ve nihayet beklediğim tepki geldi. Başını arkaya doğru atarak kahkahasını serbest bıraktığında ben de kıkırdadım. Ancak beklemediğim bir hareket yapıp, beni tek hamlede yatakta kendi ihtişamlı bedeni arasına sıkıştırdığında dudaklarımdan firar eden şaşkınlık dolu çığlığa mani olamadım.

"Benim laflarımı mı tekrar ediyorsun sen?" diye sorarken, her kelimenin ardından tenime yakıcı, ıslak ve kışkırtıcı birer öpücük bıraktı. Elleri en kuytularıma doğru hareketlenirken, bedeni aralanan ve kalçalarının etrafına dolanan bacaklarımın arasındaki yerini aldı.

"Evet..." diye fısıldadım zorlukla. "Hep sen mi emirler yağdıracaksın?"

"Ben sana emirler mi yağdırıyorum?" diye sorup, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Sanki az önce doğaüstü bir durumun varlığını iddia etmişim de, ona fazlasıyla inanılmaz gelmiş gibi davranıyordu. Kıkırdamama mani olamadan kollarımı boynuna doladım.

"Bunu şaşırdığını söyleme sakın," dediğimde kaşları çatılsa da beni inandıramadı. Dudaklarımı dudaklarına doğru uzatıp usulca kavradım. Bu hareketi artık nasıl böyle tereddütsüz ve kendimden emin yaptığımı bilmiyordum. Ama Demir bana aşkı da, tutkuyu da, sevmeyi de, sevişmeyi de en yakıcı ve en ısrarsız haliyle öğretmeyi başarıyordu. O beni her talan eder gibi öptüğünde, aynısını ben de yapmak istiyordum. Ya da dün geceki o tüketen sevişmemizden sonra çok daha farklı şeyler yaşamak ve her birinde Demir'in aklını başından almak istiyordum.

Sanki aklımdan geçen sözcükleri okumuş gibi dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve diliyle alt dudağımın üzerinde ıslak bir yol çizdikten sonra fısıldadı. "Sen benim aklımı başımdan alacaksın, küçüğüm."

"Benim istediğim de bu."

"Aklımı başımdan almak mı?"

Başımı salladım ve kalçalarının etrafına dolanmış bacaklarının tutuşunu sıkılaştırarak, bedenimi yukarıya, onun sert bir kayayı andıran vücuduna doğru yükselttim. Bakışları kararıp, çenesi kasılırken ve dudaklarından "Burcu!" diye uyaran ama çok da umursamadığım bir inilti çıkarken gülümsedim.

"Evet," dedim ellerim geniş sırtında gezinip, parmaklarımın altında dalgalanan boğum boğum kasların keyfine varırken. "Aklını başından almak şu an için tek gayem."

Dudaklarıma doğru hızla uzanmaya çalışırken onu durdurdum. Ellerimi göğsüne dayayarak yavaşça ittim ve onun altta olmasını istediğimi belli ettim. Yeniden, bu kez yavaş ama ikimizi de soluksuz bırakan hareketlerle üzerine tırmandığımda

"Bu yüzük..." derken, sesimin tok çıkmasını sağladım. "Bu yüzük bizi sonsuza, son nefesimizi verene kadar birbirimize bağlayacak. Ve o parmağında oldukça..." dedim elini sıkıca kavrarken. "Beni sevdiğini bileceğim."

"Bu... Çok güzel, Demir... Çok... Çok güzel..." deyişi içini titretti.

"Senin kadar değil," dedim gülümseyerek ve onu tek hamlede kendime doğru çevirdim. "Hiçbir şey senden daha güzel olamaz." Dudaklarımı önce dudaklarına sürttüm ve hemen ardından yüzüğü takmış olduğum elini tutarak dudaklarıma götürdüm.

"Hiç çıkarmayacağım. Ölene kadar bu yüzüğü çıkarmayacağım," deyişini işittiğimde inleyerek dudaklarına kapandım bir kez daha. O andan itibaren sonsuza dek Burcu vardı benim için. Hayallerimde, o ve onun kokusunun sindiği bir gelecek geziniyordu. Ve ben bir kez daha kendimi onun teninde kaybederken, tüm dünya yine siliniyor, geriye bir tek Burcu kalıyordu. Sonsuza dek tadına varacağım gül kokulu bir diyara kilitliyordu ikimizi de. Ve bir kez daha başlarken birbirine doyamayan bedenlerimizin dansı, yine çıkıyorduk az önce düştüğümüz zirveye. Ten tene ve nefes nefese...

∞

Berrak, göz alıcı bir parlaklığa bakıyordum. Gözlerimin ona her değişinde dudaklarım kıvrılıyor, kalbimin tam ortasından bir kuş sürüsü aynı anda hareket ediyordu. Işıl ışıl parlayan yüzüğümün kocaman taşına, etrafındaki minik taşlarına bakarken dün gece işittiğim sözler yeniden kulaklarıma doluyor ve kalbimin mutlulukla, heyecanla koşturmasına neden oluyordu. Hemen ardından bakışlarım yanımdaki, gözlerini yalnızca birkaç dakika önce açmış, üstelik daha bakışları ışıkla buluşmadan önce beni bedeninin en kuytularına çekmiş adama çevriliyordu. Demir'in elleri bedenimde okşayan dokunuşlarla geziniyor, dudakları alnımı, yanaklarımı, çoğunlukla dudaklarımı tavaf ediyordu.

Bakışlarımı elimdeki yüzükten zorlukla çektim ve Demir'in mavileriyle buluşturdum. Dudaklarında beni mest eden gülümsemenin belirdiğini fark ettiğimdeyse parmaklarımı usulca o gülüşün izine uzattım.

"Yüzüğümün çok güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Hmmm... Bir düşüneyim..." dedi arsız ve eğlenen bir ses tonuyla. "Dün geceden beri kaç kez olduğunu sayamadım, küçüğüm."

Sahte bir öfkeyle hafifçe omzuna vurdum ve hemen ardından dayanamayıp kolumu beline dolayarak sımsıkı sarıldım. "Dalga geçmesene, Demir."

Başım göğsünün hemen üzerinde, kalp atışlarını hissedebilecek yakınlıkta duruyordu. Elleri saçlarımı okşuyor, dudakları başıma küçük öpücükler bırakıyordu. O anda mutluluğunu anlatabilecek, içimdeki heyecanı tarif edebilecek kelimelerin varlığından şüphe duyuyordum. Dün geceden beri yalnızca dokunuşlarımla, öpüşlerimle nasıl mutlu olduğumu, onu nasıl sevdiğimi anlatabilmiştim. Kelimeler zar zor dudaklarımdan dökülüyor ve nihayet dile getirebildiğimdeyse yeterli gelmiyordu.

"Hissettiğim mutluluğu anlatabilecek bir kelime yok sanırım," dedim en sonunda, içimden geçenleri onunla paylaşmanın doğru olacağına inanarak. "Şu anda kollarında olmak... Seni sevmek..."

"Peki ya benim seni sevmem? Seni taparcasına, aklımı yitirecek kadar sevmem ne olacak, küçüğüm?"

Dudaklarımı hafifçe ısırıp cilveli bir bakışla sevdiğim adamın yüzüne bakarken omzumu silktim. "Hep seveceksin tabii ki. Bunun için yapılacak bir şey yok."

Parmakları yüzüme doğru uzandı ve çenemden nazikçe kavrayarak başımı hafifçe yukarıya kaldırdı. Bakışlarımız buluşmuş, onun mavilerinde gördüğüm şefkatle adeta sarsılmıştım.

"Hep seveceğim... Hep... Durmadan... Bir an bile usanmadan."

"Bir de usansaydın, Demir!" dedim kaşlarımı çatmaya çalışarak. Ancak dudaklarının kıyısında beliren çizgileri gördüğümde

Ona duyduğum arzunun, tutkunun kanıtını sıcaklığına hafifçe sürterken dudaklarını ısırışını, başını yastığın üzerinde arkaya doğru atışını eşsiz bir hazla izliyordum.

"Demir! Lütfen... Dayanacak gücüm yok."

"Beklemeni istiyorum."

"Bekleyemem!" diye sızlandığında, ben de aldığım hazla inledim.

"Beni sevdiğini söyle," dedim kendimi ona sürtmeye devam ederken.

"Seviyorum. Çok seviyorum," dediği sırada onu incitmemek için usulca içine doğru kaydım. Ancak buna rağmen küçük çığlığı, kalçalarını arkaya, bana doğru itişi, zevk dolu inlitileri beni bitirdi. Onu belinden kavrayarak iyice kendime doğru çektim. Bir elim belini tutmaya devam edip, git-gellerime devam ederken, diğer elim arkadan dolgun göğsünü kavradı.

Kendimi ona her itişimde arındım. Sıcaklığında, ıslaklığında daha derinlere gittikçe, gül kokulu teninde kendimi temize çektim. Tenimizin her birbirine karışmasında dünya dönmeyi kesti. Kalbim her atışında kanımla beraber, ona olan tarifi imkânsız aşkı da damarlarımda dolaştırdı. Hareketlerim anbean daha çok hızlanırken, odanın içinde Burcu'nun haz kokan sesi yankılandı. Aramızdaki o tarifsiz, kıpkırmızı tutku bizi kollarına aldı. Gül yapraklarının arasında, kollarımda gül kokulu bir kadın vardı.

"Seni seviyorum," diye inliyordu bedenimin ona doğru salındığı her darbede ve "Küçüğüm," yanıtını alıyordu benden. "Her şeyimsin," deyişimi işitiyordu çığlıklarının, inleyişlerinin ve benden koptuğuna inanamadığım gürültülü inliltilerin arasında. Fildişi rengindeki teni ter damlalarıyla ıslanıyor, teri benim terime karışırken, gül kokusu benim tenimin kokusuyla tazeleniyordu.

Titreyişleri cennete götürüyordu beni. Ben içindeki eşsiz uyumumuzu kanıtlayan dansıma devam ederken, kasılmaları beni benden alıyor, kendimi tutmamı zorlaştırırken haz dolu bir diyara sürüklüyordu. Yükseliyorduk birlikte, birbirimizin kollarındayken neresi olduğunun öneminin olmadığı bir âleme. Onu

kollarımda sıkı sıkı sararken, içini doldurmayı sürdürüyor, bedenlerimizin zevk dolu her devinimini ten teneyken karşılamak istiyordum. Onun haykırışlarının içinde tanışıyordum bir kez daha aşkla sevişmenin hazzıyla. Ve bir kez daha onsuz nefes alamayacağımdan emin oluyor, hayatımın her anını onunla geçirmeye yemin ediyordum.

Saniyeler geçip giderken, ikimiz de nefeslerimizi nihayet düzene sokabildiğimizde hafifçe kıpırdadım. Göğsüme dayalı nemlenmiş sırtına küçük bir öpücük bırakırken, halen tazeliğini koruyan gül kokusunu içime çektim. Bana doğru dönmeye çalışsa da izin vermedim.

"Şşşt... Öylece kal," diye fısıldarken elimi arkama doğru uzatarak el yordamıyla yüzük kutusunu bulmaya çalıştım. Elimin çarşafın üzerinde birkaç gezinişinden sonra parmaklarım kadife kutuya dokundu. Yine bakmadan, parmaklarımın yardımıyla kutuyu açtım. İçinden görmeden hissedebildiğim yüzüğü kavradığımda gülümsedim ve avuçlarımın arasına hapsettim.

"Demir..." diye fısıldayan minik kadınımın halen kendine gelememiş olmasından yararlandım. Yeniden onu kendime çektim ve diğer kolumu altından geçirerek vücudunu iyice kavradım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorduğumda yanağının kenarında beliren o tatlı gamzelere değdi bakışlarım.

"Sen bana ne yapıyorsun hiç bilmiyorum... Ama..."

"Ama ne?"

"Harika şeyler yaptığına eminim."

"Hımm... Hoşlandın demek."

Başını hafifçe sallayarak kendini arkaya, bana doğru itti. "Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorum ben. Sen bana dokunduğunda... Dünya duruyor sanki, Demir."

"Ben, dünya duracaksa da seninle dursun, dönecekse de seninle dönsün istiyorum, küçüğüm," dedim ve boyun çukuruna küçük bir öpücük bıraktım. Avucumdaki yüzüğü seri bir hamleyle parmaklarımın arasında tutup, onun kıpırdamasına izin vermeden sol elinin yüzük parmağına taktım.

Ona duyduğum arzunun, tutkunun kanıtını sıcaklığına hafifçe sürterken dudaklarını ısırışını, başını yastığın üzerinde atışını eşsiz bir hazla izliyordum.

"Demir! Lütfen... Dayanacak gücüm yok."

"Beklemeni istiyorum."

"Bekleyemem!" diye sızlandığında, ben de aldığım hazla inledim.

"Beni sevdiğini söyle," dedim kendimi ona sürtmeye devam ederken.

"Seviyorum. Çok seviyorum," dediği sırada onu incitmemek için usulca içine doğru kaydım. Ancak buna rağmen küçük sesi ilgi, kalçalarını arkaya, bana doğru itişi, zevk dolu inlitileri beni bitirdi. Onu belinden kavrayarak iyice kendime doğru çektim. Bir elim belini tutmaya devam edip, git-gellerime devam ederken, diğer elim arkadan dolgun göğsünü kavradı.

Kendimi ona her itişimde arındım. Sıcaklığında, ıslaklığında daha derinlere gittikçe, gül kokulu teninde kendimi temizledim. Tenimizin her birbirine karışmasında dünya dönmeyi kesti. Kalbim her atışında kanımla beraber, ona olan tarifi imkânsız aşkı da damarlarımda dolaştırdı. Hareketlerim anbean daha güçlü hızlanırken, odanın içinde Burcu'nun haz kokan sesi yankılandı. Aramızdaki o tarifsiz, kıpkırmızı tutku bizi kollarına aldı. Gül yapraklarının arasında, kollarımda gül kokulu bir kadın vardı.

"Seni seviyorum," diye inliyordu bedenimin ona doğru hırıldığı her darbede ve "Küçüğüm," yanıtını alıyordu benden. "Her şeyimsin," deyişimi işitiyordu çığlıklarının, inleyişlerinin ve benden koptuğuna inanamadığım gürültülü inlitilerin arasında. Fildişi rengindeki teni ter damlalarıyla ıslanıyor, terimin terime karışırken, gül kokusu benim tenimin kokusuna tazeleniyordu.

Titreyişleri cennete götürüyordu beni. Ben içindeki eşsiz yumuzu kanıtlayan dansıma devam ederken, kasılmalar beden alıyor, kendimi tutmamı zorlaştırırken haz dolu bir yara sürüklüyordu. Yükseliyorduk birlikte, birbirimizin kolarındayken neresi olduğunun öneminin olmadığı bir âlem

kollarımda sıkı sıkı sararken, içini doldurmayı sürdürüyor, bedenlerimizin zevk dolu her devinimini ten teneyken karşılamak istiyordum. Onun haykırışlarının içinde tanışıyordum bir kez daha aşkla sevişmenin hazzıyla. Ve bir kez daha onsuz nefes alamayacağımdan emin oluyor, hayatımın her anını onunla geçirmeye yemin ediyordum.

Saniyeler geçip giderken, ikimiz de nefeslerimizi nihayet düzene sokabildiğimizde hafifçe kıpırdadım. Göğsüme dayalı nemlenmiş sırtına küçük bir öpücük bırakırken, halen tazeliğini koruyan gül kokusunu içime çektim. Bana doğru dönmeye çalışsa da izin vermedim.

"Şşşt... Öylece kal," diye fısıldarken elimi arkama doğru uzatarak el yordamıyla yüzük kutusunu bulmaya çalıştım. Elimin çarşafın üzerinde birkaç gezinişinden sonra parmaklarım kadife kutuya dokundu. Yine bakmadan, parmaklarımın yardımıyla kutuyu açtım. İçinden görmeden hissedebildiğim yüzüğü kavradığımda gülümsedim ve avuçlarımın arasına hapsettim.

"Demir..." diye fısıldayan minik kadınımın halen kendine gelememiş olmasından yararlandım. Yeniden onu kendime çektim ve diğer kolumu altından geçirerek vücudunu iyice kavradım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorduğumda yanağının kenarında beliren o tatlı gamzelere değdi bakışlarım.

"Sen bana ne yapıyorsun hiç bilmiyorum... Ama..."

"Ama ne?"

"Harika şeyler yaptığına eminim."

"Hımm... Hoşlandın demek."

Başını hafifçe sallayarak kendini arkaya, bana doğru itti. "Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorum ben. Sen bana dokunduğunda... Dünya duruyor sanki, Demir."

"Ben, dünya duracaksa da seninle dursun, dönecekse de seninle dönsün istiyorum, küçüğüm," dedim ve boyun çukuruna küçük bir öpücük bıraktım. Avucumdaki yüzüğü seri bir hamleyle parmaklarımın arasında tutup, onun kıpırdamasına izin vermeden sol elinin yüzük parmağına taktım.

bırakırken ismimi söyleyişleri hızlandı. Tıpkı nefesi gibi... Çamaşın üzerinden parçalarcasına çıkardım. Ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları ise muhteşem gözüktüğü yerde bıraktım.

"Bunlar kalsın... Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor," diye fısıldadım ve öpücüklerimi dizlerinden yukarılara yükselttim. Oradan kalçalarına uzandım ve çırılçıplak tenini okşayarak, dokunduğum yeri ateşe vererek yukarılara çıktım. Bakışlarımızı nihayet birleştirdiğimde karşımda dudakları aralanmış, gözleri kısılmış ve buğulanmış bir güzellik duruyordu. Saçları dalga dalga göğüslerine doğru uzanıyor, ortaya enfes ve kışkırtıcı olduğu kadar can acıtan bir tanrıça çıkarıyordu.

Onu belinden sıkıca kavrayıp kendime çektim ve sertleşmiş, artık zapt etmekte zorlandığım bedenime bastırırken dudaklarımı kulağına değdirdim. "Bana güveniyor musun?" diye sorarken aklıma gelenlerle gülümsedim. Başını sallayarak yanıtlaması ve ardından saklaşmış nefeslerinin arasında, "Evet, Demir... Güveniyorum," deyişi benim için ödülden farksızdı. Kendini bana sunuşu, kalbini ellerime bıraktığı gibi bedenini de bedenime teslim edişi kusursuzdu. Ve benim amacım, o anda yaşadığımız, aşkla birleşen o ihtirası daha da kusursuz hale getirmekti. Bunun için se Burcu'nun bana güvenmesine, kendisini tamamen, korkusuzca kollarıma bırakmasına ihtiyacım vardı.

"O halde bu gece... Her şeyin en az senin kadar güzel olması için de güven bana... Kendini bana bırak, küçüğüm."

"Zaten seninim ki ben."

Dilinden dökülen, o anda sahip olduğu karşı konulmaz görüntüye inat fazlasıyla masum olan kelimeler içimi titretirken dudaklarımı alnına bastırdım. "Benimsin," dedim bir an bile düşünmeden. Bakışlarımı masmavi buğulu gözleriyle birleştirip ekledim. "Sonsuza dek sadece *benim*."

Ardından yatağın üzerine doğru uzandım ve Burcu fark etmeden yüzük kutusunu usulca kenara çektim. Hemen peşindense kocaman yastıklardan birini alarak yatağın ortasına getirdim. Kalbim heyecanla göğsümü döverken onu incitmemek

belki de ilk kez yaşayacağımız böylesi bir yakınlaşmadan korkmamasını sağlamak için ekstra çaba harcıyordum.

"Güven bana," diye fısıldarken, onun yüzüstü gelecek şekilde, üzerinde kırmızı gül yapraklarının döküldüğü yatağa uzanmasını sağladım. Ben de onunla birlikte üzerine doğru eğildim ve saçlarını usulca kenara atarak ensesine sıcacık, büyük bir öpücük bıraktım. Nefesimi kulağına doğru üflerken ellerim kalçalarına uzanmış, arsızca o eşsiz yuvarlaklığı okşamıştım.

"Güveniyorum," derken, okşadığım o dolgun kalçalarını bana doğru itti.

"Kendini bana bırak," diyerek karşılığında ben de bedenimi kalçalarına doğru bastırdım ve inleyişi kulaklarıma dolarken, onun çoktan yaşayacağımız o kusursuz birleşmeye hazır olduğunu hissettim. Nitekim ellerim onun en mahrem noktalarına, sıcacık ıslaklığına değerken dudaklarımdan sert bir hırlayış dökülmüş, kendimi daha fazla tutamaz hale gelmiştim.

Derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye, şaha kalkan arzularımı az da olsa bastırmaya çabaladım. Dudaklarımı sırtının her zerresinde dolaştırırken, yalnızca onu hazırlamayı değil, kendimi de dizginlemeyi amaçlamıştım. Kollarımda o varken, böylesi teslimiyet tüten bir halde altımda zevkten kıvranırken kendimi tutmam anbean zorlaşıyordu. Bulunduğumuz pozisyonda ilk kez yakınlaşıyor, cüretkâr olduğu kadar seksi olan bu durum beni ona daha çok çekiyordu.

Başını koyduğu yastıkla birlikte onu biraz daha yatağın ucuna doğru çektim. Bel kıvrımını hafifçe okşayıp kalçalarını yükseltmesini sağlarken şaşkın bakışları gözlerimi bulduğunda gülümseyerek üzerine eğildim.

"Korkma... Seni asla incitmem," dediğimde önce zorlukla yutkundu, ardından usulca başını salladı.

"Korkmuyorum. Sadece..."

"Sadece ne?" diye sordum onun bir bacağını hafifçe yukarıya kıvırıp doğru pozisyonu almasını sağlarken. Kendimi önce kalçalarına, ardından sıcacık, beni adeta davet eden kadınlığına bastırdım. Sırtı göğsüme, yuvarlak kalçaları erkekliğime değiyordu.

çıkardım ve dantel kumaşın üzerinden tam anlamıyla hissedemediğim kabartısına ulaştım. Ancak yetmiyordu. Ne ona dokunuşum kâfi geliyordu, ne de bedenini bedenime bastırışım. Sutyenin kumaşını hafifçe aşağıya kaydırarak tenini açığa çıkardım ve bir an bile beklemeden dudaklarımı benim dokunuşumu bekler gibi belirginleşmiş pembe göğüs uçlarına dokundurdum. Dilim tenini sömürmeye, o yumuşacık kabartılarda adeta kendi damgasını bırakırcasına sert bir şekilde gezinmeye devam etti. Saçlarımın arasında hissettiğim beni daha fazlasını istercesine kendisine doğru çeken parmakları kışkırtıcıydı. Kalçalarımdaki gül kokulu kadının bacağını daha da yukarı kaldırarak belime dolayışı ise, son irade kırıntılarımı silip süpürmüştü.

Beklemedim daha fazla ve onun kanımı kaynatan tenimden zorlukla uzaklaşıp üzerimde son kalan çamaşırlardan kurtuldum. Hareketlerim seri, gözlerim gözlerine mühürlüydü. Karşısında çırılçıplak kaldığımda bakışlarını kaçırmadan bedenimde gezdirdi. Ona karşı hissettiğim arzuyla kıvranırken, aynı tutkuyla beni süzdüğünü, beklediğini görmek tarifsizdi. Yeniden ona doğru bir adım attım ve dudaklarına kapanırken elimi sırtına doğru uzattım. Dudaklarımın arasında alt dudağı varken ve ben o yumuşacık dudağını emmeye, ısırmaya devam ederken, parmaklarım çoktan yaramazlığa başlamış, sutyeninin kopçasını tek hareketle açarak küçük kumaş parçasını serbest bırakmıştı.

"Beni ne hale getirdiğini bir bilsen..." diye fısıldarken parmaklarım sutyenin askılarına uzanıp, her iki omzundan da düşmelerini sağladı. Şimdi dolgun, yuvarlak göğüsleri tamamen ortada, tam karşımdaydı.

"Anlat... Susma, Demir..." dediği sırada o incecik narin eli onun sıcaklığında kaybolmak için can atan, arzumun, tutkumun kaskatı ihtişamına uzandı. Ve etrafını kavramaya çalıştığında dişlerimin arasından keskin bir hırıltı, gırtlağımdan şiddetli bir inilti koptu. Ancak bu okşayışa dayanacak gücüm yoktu. Bu yaptığını yalnızca düşünmek bile beni son noktaya ulaştırabilecekken, bir de izin vermek gecenin başlamadan sonu olurdu.

"Şşşt... Küçüğüm..." diyerek elini dokunduğu, okşamayı sürdürdüğü tenimden uzaklaştırdım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. "Buna izin veremem."

"Sana dokunmak istiyorum, Demir. Aynı şeyleri ben de sana yaşatmak istiyorum."

"Bunu seve seve kabul edebilirdim," dedim ve gülümseyerek dudaklarımı boynuna gömdüm. "Eğer dayanamayacak durumda olmasaydım..."

Dudaklarımı, ateşe veren dokunuşlarla boynundan daha aşağılara indirdim. Önce omuzlarının o kışkırtıcı yuvarlaklığında gezindim, sonra ıslak öpücüklerimi göğüslerine indirerek tüm ilgimi o can alıcı dolgun tene yönelttim. Tenine bıraktığım her öpücükte kulaklarıma doldu sesi. Dilimin o pembe tomurcuklara her darbesinde parmakları saçlarımı avuçlayarak beni kendine çekti. Adım döküldü dilinden anbean ve ben onun tutkusunun, ateşinin esiri oldum.

"Seni seviyorum," diye fısıldayışım aniydi. Ancak artık ona âşık olduğumu dile getirmiş olmanın içimde yarattığı rahatlık vardı. Aynı yanıtı duymak, onun sıklaşmış nefeslerinin nedeni olmak, kendimi dünyanın en güçlü erkeği gibi hissetmemin tek nedeniydi. Ama yine de benliğim, asıl gücü ona sahip olduğumda hissedeceğinin bilincindeydi.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve ardından sızlanarak devam etti. "Yeter, Demir... Lütfen..." diyen gül kokulu kadının gözleri mahmurlaşmıştı. Masmavi berrak bir denizi andıran o gözler buğulu bakmaya başlamış, ıslak, berelenmiş dudakları beni kendine çağırır hale gelmişti.

"Daha yeni başladık, sevgilim... Sabırlı ol," dedim dilimi, dudaklarımı tenimden ayırırken. Öpücüklerimi, dilimin arsız temaslarını göğüslerinden dümdüz karnına indirdim. Çamaşırının kenarlarında dilimi gezdirirken ellerim kalçalarında dolanıyor, Burcu'nun kıvranışlarını zapt etmeye çalışıyordu.

Parmaklarımı çamaşırının kenarına usulca geçirdim ve her iki yanından da aşağıya doğru indirirken kendim de dizlerimin üzerine çöktüm. Açıkta kalan her boşluğa öpücüklerimi

ve sol yanımdaki çarpıntının adeta kristal kadehleri döydüğünü hissettim.

"Küçüğüm..." diye fısıldamış mıydım, yoksa kendi sesim de bir hayalden mi ibaretti, bilemiyordum. O anda bildiğim tek bir şey vardı. Gerçekliğinden anbean emin olduğum muhteşem bir kadın...

"Nasılım?" diye sorarken dudakları hafifçe yana doğru kıvrılmış, gamzelerinin ortaya serildiği o görüntü bedenimi hızla sertleştirmeye yetmişti.

Başımı zorlukla, kendime gelmeye çalışarak iki yana salladım ve dudaklarımdan onun güzelliğini, ruhuma yaydığı ateşi anlatmaya yetecek kelimelerin dökülmesini diledim. "Sen... Ne yaptın böyle?" dedim gülerek. Ancak kasıklarımdaki sertlik adeta canımı yakmaya, bir an önce onunla buluşmaya, sıcaklığında kaybolmaya can atmaya başlamıştı.

"Hiç... Azıcık seksi olmak istedim. Fena mı etmişim?"

Sözlerine gülümsedim. Ancak canım o kadar yanıyor, onu duyduğum arzunun kanatı saniyeler geçtikçe o denli şiddetli bir acıya dönüşüyordu ki, gülümseyişimin rahatsız bir kahkahadan farksız olduğunu düşünmeden edemedim.

"İhtiyacın olduğunu mu sanıyorsun? Şu anda beni nasıl mahvettiğini anlatmaya kelimeler yetmez, küçüğüm."

Yavaşça doğruldu. Yaslandığı pervazdan ayrıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Bakışlarım üzerindeki simsiyah, gece kadar kışkırtıcı çamaşırlarda gezindi. Siyah dantelin tehlikeli ama bir o kadar da seksi dokusu dolgun göğüslerini sarmış, adeta benim dokunuşlarımın insafına bırakarak huzuruma sunmuştu. Altındaki minicik kumaş parçasından söz etmek ise fazlasıyla zordu. 'Varlığı ile yokluğu bir' kavramı adeta onun için söylenmişti. Ancak elbette ki benim için sakıncası yoktu. Onu bu halde görmek, üstelik de benim için, beni memnun etmek için hazırlandığını bilmek, devasa bedenimi sarsıyor, kalbimin dörtnala koşturmasına neden oluyordu.

Elimdekileri sehpanın üzerine geri bıraktım ve bakışlarımı yeniden onun muhteşem görüntüsüne çevirdim.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin yani?"

Gülümseyerek karşısında sabit durmaya, görüntüsünün her milimini hafızama kazımaya çalıştım. Keskin ve tutku tüten bakışlarım inecik belinde, vücudunun çok ufak bir kısmını örten dantelin kusursuzluğunda gezindi. İnecik ayak bileklerini daha da ortaya çıkaran yüksek topuklu siyah ayakkabılarını fark etmemdeyse, nefesim ciğerlerimde adeta hapsedilmişti.

"Sen bu şekilde nefesimi keserken nasıl konuşabilirim ki?"

"Hımm... Sen bir dene bakalım. Ben o kelimeleri duymak istiyorumdur belki de..."

Ben gözlerimi üzerinden bir an bile ayırmayıp, "Bakışlar yetmez mi?" diye sorarken gülüşü genişledi.

"Yetmez! Daha fazla demedik mi?"

Söylediklerini işittiğimde birden bakışlarım kararadı. Biraz olsun yavaşlamaya çalışan kanımın damarlarımdaki akışı, sözleriyle bir kez daha zirveye ulaştı. Eline doğru uzandım ve sıkıca bileğini kavrayarak onu tek bir hamlede kendime doğru çektim. Engel olamadığım, bastıramadığım, fırtınalara sürükleyen o enfes arzudan kaynaklandığından emin olduğum bir hırıltı eşliğinde dudaklarını ele geçirdim. Yatağın etrafındaki bembeyaz tüller tarafından sarılı uzun sütunlardan birine onu yasladığımda dudaklarından şiddetli bir inilti koptu. Bir bacağını hafifçe kaldırıp aralayarak ortaya çıkan o sıcak kuytuya bedenimi bastırdım.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Dudaklarını benimkilerden ayırıp başını arkaya doğru savurduğunda, zevk kokan sesinden ismim döküldü. "Demir..."

"Söyle, küçüğüm," diye direttim bir kez daha.

"Neyi?" diye fısıldadı hiç beklemediğim bir şey yapıp boynumu hafifçe ısırırken.

"Ne istediğini söyle?" diye tısladım. Ancak yaşadığım, tadına vardığım zevk devasa bedenimi sarsmıştı.

"Seni istiyorum tabii ki... Sadece seni..."

Bir elimle belini kavramayı sürdürürken, diğer elimi inecik belinin o enfes kadife yumuşaklığından göğüslerine doğru

yaşadıklarımız. Aşk da... Sevgi de... Şefkat de... Tüm bunlardan öte tükeniş de...

∞

"Bu güller..." diye fısıldayışı kulaklarıma çalındığında, dudaklarım hafifçe kıvrılsa da boynunda ve pürüzsüz, dümdüz bir vadiyi andıran gerdanında gezinmeye devam etti.

"Beğendin mi?" diye sorarken dudaklarımı tenimden zorlukla ayırarak gözlerine baktım. Ve yanıtını beklememe gerek olmadığını fark ettim. Yatağın üzerine ve yerlere serpilmiş güllere bakarken gözlerinde oluşan ışıltılar, o büyülenmiş bakış her şeyi fazlasıyla ortaya seriyordu.

"Evet. Çok beğendim hem de..."

Dudaklarının değdiği göğsü bir körük gibi inip kalkarken, nefesi inanılmaz biçimde hızlanmış, zaten sınıra ulaşmış olan sabrımı iyice tüketmişti. O anda ona sahip olmak, derinliklerinde, sıcaklığında kendimi kaybedebilmek için çıldırıyordum. Nitekim her dokunuşum, ellerimin onun bedenine her sabırsız teması bunu kesinlikle açıklıyordu.

"Demir..." diye fısıldadı benden, ona dokunan ellerinden zar zor uzaklaşarken. "Bana birkaç dakika ver, sevgilim."

"Ne için?" diye sorarken şaşkındım. Ben ona dokunur dokunmaz kendimi kaybederken, onun bu isteğiyle duraksamıştım.

"Sadece..." dedi yüzünü boynuma gömüp, tenime küçük ama yakıcı bir öpücük bırakırken. "Yolculukta çok dağıldım, Demir. Bir duş alabilirsem, kendimi daha temiz hissedeceğim."

"Duşa falan gerek yok. Zaten temizsin. Tenin ipek gibi..." dedim ellerimi incecik belinde, dümdüz göbeğinde gezdirip, dokunuşlarımı sırtına doğru sürüklerken. "Kokunsa... Hâlâ taptaze bir gül gibi. Her halinle büyüleniyorum ben."

"Canım..." diye adeta inleyip kollarını omuzlarıma dolarken ikimizin halen dizlerimizin üzerinde duruşuna bir son vererek kucağıma doğru kaydı. O anda ben tamamen yerde oturuyor, kollarımda, kucağımda sevdiğim kadını tutuyordum. Boynumda

dudakları vardı. Nefesinin sıcaklığı tenime çarpıyor, ona olan doyumsuzluğumu arttırıyordu. "Yalnızca beş dakika o halde..."

Derin bir nefes ile doldururken ciğerlerimi, "Tamam," diye sıkıntıyla yanıt verdim. Burcu yanağıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra kucağımdan kalkıp, koşar adımlarla ilerlese de nereye gideceğini bilememişti. "Bavulun içeride..." diye seslendim arkasından. "Giyinme odasında. Banyoya geçiş de o odadan."

Gülümseyerek yüzüme baktı ve üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla oluşuna aldırmadan içeri doğru yürüdü. O gittikten sonra oturduğum yerden kalktım ve tam o sırada, az önce ellerinde olan kırmızı kutu gözüme çarpınca gülümsedim. Eğilerek kutuyu yerden aldım ve gül yapraklarıyla dolu yatağın üzerine bıraktım. Gökçe gerçekten çok iyi iş çıkarmıştı. Ev ve odayla ilgili her şey tam istediğim gibiydi, hatta istemediğim birçok detay bile düşünülmüştü.

Çalan müziği başa aldım ve üzerimdeki gömleği omuzlarımdan sıyırıp attım. Ayakkabılarımdan da kurtulunca yalnızca kotumla kalmıştım. Etrafı tüllerle çevrili Fransız stili yatağın hemen yanındaki servis sehpasındaki şampanya dikkatimi çekince o tarafa yöneldim. Bu gece için çok farklı, daha önce tadına varmadığımız planlarım vardı. Ancak onu rahatlatmak, kendisini bana tüm benliğiyle bırakmasını sağlamak istiyordum. Bir kadeh şampanyanın da gevşemesine yardımcı olacağını düşünüyordum.

Seri hareketlerle şampanyayı açtım ve iki kristal kadehi elime alıp onu beklemeye başladım. Hâlâ gelmemiş olduğunu düşündükçe, içeride bu kadar süre ne yaptığını merak ediyordum. Tam elimdekileri bırakıp yanına gidecektim ki, giyinme odasına açılan kapıdan gelen topuk sesleri dikkatimi çekti ve bakışlarımı o tarafa doğru çevirdim. Bir elimde kadehler vardı, diğer elimde ise şampanya şişesi... Gözlerimin ve dudaklarımın şaşkınlıktan açıldığına bahse girebilirdim. Gözlerimi kırpıştırdım ve karşımda bir elini kapının pervazına yaslayarak kalçasını hafifçe yana çıkartmış olan siluetin gerçek olup olmadığını anlamlandırmaya çalıştım. Zorlukla yutkunmaya çabaladım. Elimi tuttuğum kadehlerle birlikte kalbime doğru götürdüm

"Hislerimi kabul etmek benim için çok zordu. Her şey farklı olduğu halde, defalarca inkâr etmeyi denedim... Ama bunun bir yolu yoktu. Seni gördüğüm her an... Daha fazlasını istedim ben. Daha fazla zaman mesela... Hiç yanımdan ayrılmak zorunda kalma diye. Daha fazla dokunuş, daha fazla öpüş... Ve daha fazla sevişme... Hiçbiri yetmedi. Kollarımdan her uzaklaşmanda çıldırdım. Sana bakan her göz, tenine değen her bakış delirtti beni. Öfkem, kıskançlığım hep bu yüzdendi. Hissettiklerimin şiddeti davranışlarıma da yansıyınca ve ben bir türlü sana doymayı başaramayınca kırdım, döktüm. Hâlâ yapıyorum."

Bakışlarını ellerine çevirdiğinde, ben de istemsizce gözlerimi onun mavilerinden çekerek ellerine kaydırdım. Avuçlarının arasında tuttuğu kırmızı küçük kutuyu gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Tabii gözlerim de... Ben kutuya dalıp gitmiş, tepki veremez bir haldeyken, Demir aniden tek dizinin üzerine çöktü. Bakışlarını benden ayırmadan bakmaya devam ediyor, ara ara zorlukla yutkunuyordu.

"Bu yetinememe hissi... Bir gün biter mi bilmiyorum. Ben bitmeyeceğinden eminim. Seninle ilgili her şey az gelecek bana. Hep daha fazla sevmek isteyeceğim seni... Seninle sevişmeden, öpüşmeden bir anım geçmesin isteyeceğim. İnciteceğim de eminim. Ama yapmamayı deneyeceğim."

Gözlerim bulanıklaşırken ismini fısıldadım nefes nefese. "Demir..."

Ben de tıpkı onun gibi dizlerimin üzerine çökerken gözlerim gözlerindeydi. Onun dudakları hafifçe kıvrık olsa da, benimkilerin titrediğine adım gibi emindim. İkimiz de dizlerimizin üzerindeydik. Karşılıklı, bir an bile ara vermeden birbirimize bakıyorduk. Sonra aniden Demir bir elini hafifçe kaldırarak tuttuğu kutuyu ortaya çıkardı.

"Kadere inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum seni tanıyana kadar. Ama şimdi düşününce, eğer kader diye bir şey varsa bizim yolumuzu aşkla kestiğinden eminim. Tıpkı seni ilk gördüğüm anda delicesine, geri dönülemez bir şekilde âşık olduğuma artık emin olduğum gibi."

Ellerimi dudaklarımın üzerine kapatarak gözlerimi yumdum. Tutamadığım gözyaşlarımın akmasına izin verirken mutluydum. Ve Demir'in, kulağıma "Evlen benimle..." diye fısıldayışını işitirken, son nefesimi vermekten korkuyordum.

"Evlen benimle, küçüğüm. Birlikteyken hiçbir şey az olmayacak. Aşk da, kavga da... Sevişmeler de... Öpüşmeler de... Hepsi, hep çok, çok fazla olacak. Ama yine de... Benimle evlen ve biz birlikte yetinemeyelim. Doyamayalım birbirimize..."

Küçük bir hıçkırık firar ederken dudaklarımdan kendimi tutamadım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım nefes nefese. Duyduklarım kulaklarımda yankılanmış, sözlerinin güzelliği beni büyülerken soluksuz kalmıştım. "İlk gördüğüm andan beri hem de... Çok, çok seviyorum, Demir. Ve o günden beri... Senin de bunu söylemeni bekliyorum."

"Bu 'evet' demek mi, küçüğüm?"

Başımı salladım. Yapabildiğim, gücümün yettiği tek şey buydu. Ve hızla, tüm gücüyle kapanırken dudaklarıma, boğazımdan şiddetli bir inilti fırladı. Gözyaşlarım akmaya devam ederken, Demir'in talan eden, tüketen, bana ondan başka bir şey bırakmayan öpüşleriyle bu dünyadan soyutlanıyordum.

"Seni seviyorum," diyordum kısacık nefes aralarında. "Demir!" diye inliyordum durmadan. Bana, "Küçüğüm," deyişini işitiyor, "Her şeyimsin," deyişiyle cennete adım atıyordum. Tıpkı söylediği gibiydi yaşadıklarım. Çok, çok fazlaydı. Ellerimiz aç dokunuşlarla birbirimizin bedeninde gezinirken yetinemiyor, daha fazlası için çıldırıyorduk.

"Daha fazla..." diye inledim onun da düşüncelerini dile getirerek. Aynı şekilde verdiği yanıtı işitirken, üzerimdeki kıyafetlerin adeta parçalarcasına bedenimden sıyrıldığını hayal meyal fark edebiliyordum. Her şey öyle şiddetliydi ki kulaklarım uğulduyordu.

"Daha fazla..." dedik bir kez daha, aynı anda. İkimiz de bu doyumsuzluğu kabullenmiştik. Birlikteyken çakacak şimşeklerin de, dört bir yanı saracak alevlerin de çok fazla olacağını sindirebilmiştik. Düşündüğümüzden de fazla olacak, yakıp yıkacaktı

"Öğreneceksin. Birazdan."

Basamakları tırmanıp yukarıya ulaştıkça müzik sesi duyuyordum. Eski ve derinden bir melodi kulaklarıma doluyor, dudaklarımın ve gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden oluyordu. "Demir... Bu müzik..."

"Hımm... Umarım bu şarkıyı seviyorsundur. Ben çok severim. Gerçi yarım yamalak Fransızcamla senin kadar anlayamam tabii," dedi ve geniş bir kapıdan geçip müziğin sesinin daha da yükseldiği odaya girdiğimizde beni bıraktı. "Ama yine de... Senin gül kokuna uygun olur diye düşündüm."

Başımı zorlukla salladım ve etrafıma bile bakamadan bakışlarımı Demir'in yüzüne sabitledim. Odayla ilgili hiçbir detaya kendimi veremiyor, yalnızca bana aşk olduğunu tahmin ettiğim bir duyguyla bakan adama mühürleniyordum. Edith Piaf'in *La Vie En Rose* adlı şarkısının eşsiz ezgisi odanın içini baştan başa doldururken, benim bakışlarım onun normalde masmavi ama o anda gecenin lacivertine dönmüş gözlerinde geziniyordu.

"Cannes'dayız," dedi benim bir şey söylememi beklemeden. Elimi tuttu ve yavaş bir hareketle dudaklarına doğru götürerek tenimi koklayışının ardından üzerine küçük ama etkili bir öpücük bıraktı. Eşsizdi. Hissettiklerim, bana bakışları, bizi çağıran müzik benzersizdi...

Edith Piaf, *'Bakışlarını düşüren gözler, dudaklarında kaybolan o gülüş, işte su katılmamış portresi ait olduğum adamın...'* derken Demir bakışlarını benden ayırmıyor, ben sözlerine devam etmesini beklerken o, elimi tutmayı sürdürüyordu.

"Neden buradayız peki?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. Güldü. Bu öyle muhteşem bir gülüştü ki, dudaklarının kenarında beliren çizgiler, kısılan gözleri bana seyirlik bir manzara sunuyordu. Karşımdaki adamın görüntüsü aklımı çeliyor, her tarafımı onun tenini hissetme arzusuyla dolduruyordu.

"Çünkü burası... Seni ilk gördüğüm yer."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Duyduklarıma anlam veremediğim yetmezmiş gibi, onun nerede tanıştığımızı unutması kalbime keskin bir acı saplamıştı.

"Biz Paris'te tanıştık, Demir. Unuttun mu?" deyişimle güldü.

"Hayır, unutmadım. Ama orası tanıştığımız yer... Ben, seni ilk gördüğüm yerden bahsediyorum," dedi ve daha fazla soru sormama izin vermeden devam etti. "Seni Paris'te tanışmamızdan aylar önce, Cannes'daki bir davette gördüm. Kırmızı bir elbise vardı üzerinde... Saçların açıktı..."

"Ama sen... Nasıl biliyorsun?"

"Oradaydım. Seni izledim. Uzaktan. Gülüşünü, dudaklarının kıyısında beliren gamzeleri ve gülleri andıran o görünümü... Hepsini aklıma kazıdım. Döndükten sonra bile aylarca seni hatırlasam da önemsememeye çalıştım. Çünkü seni tanımıyordum. Üstelik ben... Kadınlara önem veren ve uzun uzadıya aklımda yer etmelerine olanak tanıyan bir adam değildim."

Kaşlarım ukala bir şekilde kalkarken güldü.

"Çapkındım yani. Duymak istediğin buysa..." deyişiyle göğsüne küçük bir yumruk geçirdim. Ama onun susmaya niyeti yoktu. Anlattıklarıyla beni şaşkınlıklara sürüklemeye devam etti. "Sonra Paris'te gördüğümde inanamadım. Önce ikinizin aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çektim. Ama gülüşün... Sonra gülüşün girdi görüş alanıma ve onun bir benzerinin daha olamayacağından emindim. Aynı kişiydiniz..."

"Ben... O gün senden deli gibi etkilenmiştim, Demir. Bakışlarından... Sonra akşam buluşmamızdan ve beni o karanlık sokakta tam şuramdan öpüşünden..." diyerek parmaklarımı dudaklarının kenarına değdirdim. Tıpkı o geceki gibi. Üzerinden uzun zaman geçmemişti belki ama duygularımın yoğunluğu çok fazla şey yaşamışız gibi hissettirmeye yetmişti.

"Daha fazlasını istedim o gece... Restoranda sana bakan her adamı yumruklamak istedim. Ve gece bittiğinde, öpücükten daha fazlasını arzuladım."

"Biliyorum, Demir," dedim ona bir adım yaklaşarak. "Gözlerinde görmüştüm."

Tam boynuna kollarımı dolamak üzereydim ki beni durdurdu. Ufak bir adım geriye giderken elini cebine attı.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve mahmur mavilerini benimkilerle birleştirdi. "Bana arkanı dönme, Demir. Dayanamıyorum."

Gözlerimi kapatarak keskin bir nefes aldım. Dudaklarından dökülen sözler kalbime dokunmuş, ses tonunun o dayanılmaz ifadesiyle içimin pişmanlıkla sarıldığını duyumsamıştım.

"Dönmem. Dönemem. Hep buradayım. Ellerini uzattığında dokunabileceğin kadar yakınındayım."

"Yakın ol, hep çok yakın..." diyerek gözlerini yeniden kapattı ve kendisini uykuya teslim etti.

Onu kollarımda daha çok sararak kendime doğru çektim ve dudaklarımı saçlarının arasına bastırarak yolculuğun burda bitmesini diledim. Oraya gittiğimizde vereceği tepkiyi deli gibi merak ediyor, bunu görmek için sabırsızlanıyordum. Ancak her şeyden önce beynimi kemiren bu düşüncelerden kurtulabilmeyi diliyordum. Neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşan o şüpheci yanımı bastırmayı, onun dudaklarından çıkan sözlerin doğruluğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum.

∞

Uykunun güven veren kollarında mıydım, yoksa huzurlu bir rüyalar âleminde mi, bilemiyordum. Bulunduğum yerde hafifçe kıpırdayarak nerede olduğumu anlamaya çalışırken hissettiğim beni sıkıca saran güçlü kollar ile kalbimin atışı artıyor, gözlerimi açmak için adeta fırsat kolluyordum. O an gözlerimin zaten açık olduğunu fark ettim ancak buna rağmen zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyordum. "Demir..." diyerek bir elimi gözlerime götürmeye çalıştığımda onun sözleriyle engellendim.

"Yapma! Açma gözlerini! Sürprizi bozacaksın."

"Ama Demir, böyle çok karanlık... Karanlıktan hoşlanmıyorum."

"Hımm..." diyerek dudaklarını şakağıma sürttü ve sözlerini sürdürdü. "Birazdan göreceklerinden hoşlanacağını umuyorum."

"Neredeyiz?"

"O da sürpriz, sevgilim... Ne kadar sabırsızsın?"

Ses tonundaki o çapkınlığı yeniden duymak iyi hissetmemi sağlarken, uçakta yaşadığımız gerginliği çoktan unutmuştum. Ona daha fazla sokuldum ve dudaklarımı boynuna dokundurdum. Öpücüklerimi tenine bırakırken, dişlerinin arasından içine çektiği kesik nefesleri duyabiliyor, ellerimin altında kalbinin atışını hissedebiliyordum.

"Sabrımı mı sınıyorsun, küçüğüm? Eğer öyleyse, sabrım seni arabadan buraya taşırken zaten tükendi. İçeri girer girmez olacaklardan sorumlu değilim."

Kıkırdayarak dudaklarımı bu kez yüzüne sürttüm. Gözlerim kapalı olduğu ve karanlık tarafından esir alındığım için nereye dokunduğumu göremiyor olsam da, bu bana inanılmaz bir zevk veriyordu. "Nerede olduğumuzu deli gibi merak ediyorum," dedim ve tam o sırada durduğumuzu hissettim. Hemen ardından da bir kapı sesi işittim. Bir anda Demir'in kollarından ayaklarımın üzerinde yere bırakılsam da, beni sıkıca tutuşu sayesinde dengemi kolayca sağlayabilmiştim.

Elleri gözlerimde gezinirken sabırsızlanıyordum. Dudakları alnımda dolaşıp, oradan yanaklarıma ve dudaklarıma indiği sırada inlememek için kendimi zor tutuyordum. "Aç gözlerimi, Demir... Görmek istiyorum."

"Neyi?"

"Seni tabii ki... Seni..."

Parmaklarının tek hamlesiyle gözümdeki düğüm çözülüp bakışlarım aydınlığa kavuşurken, kendimi kuvvetli bir ışığa hazırladım. Ancak gördüğüm loş ışık, daha da önemlisi yukarıya çıkan merdivenlerde fark ettiğim küçük mumlar sayesinde şaşkınlığa uğramıştım.

"Sen... Bunları nasıl..."

Sözlerimin devamını getiremeden elimden tuttu ve beni az önceki gibi hızla kucağına alırken kulağıma fısıldadı. "Hazırlattım. Sen arabada uyurken de bavulları bıraktım ve görevlileri gönderdim. Üstelik bu daha sürprizin yarısı bile değil."

"Nerede olduğumuzu hâlâ bilmiyorum," dediğimde kucağında beni sıkıca sararak merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Bana... Yalan söyleme!" deyip kollarını sıkıca tuttum ve gözlerime bakmaya zorladım. Dolu dolu olmuş bakışlarını benimkilerle birleştirirken, dudaklarının küçük bir kız gibi titremesiyle, ona karşı yumuşamamak için çabaladım. Ancak dudaklarından dökülen sözler etrafıma ördüğüm o öfkeden zırha çarpmış, hızlı ve sert bir biçimde irademde bir delik açmıştı.

"Bana neden güvenmiyorsun, Demir?" diye sorarken, akmamak için kendisini zorladığı gözyaşlarına rağmen görünüşü hırçındı.

"Neden mi güvenmiyorum? Çünkü bir şey sakladığın çok açık. Ne olduğunu söyleyeceksin bana. O adam aradıysa da bunu anlatacaksın."

"Yeter!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Ben bu davranışını hak edecek bir şey yapmıyorum. Bu güvensizliğin canımı yakıyor, Demir."

Oturduğum yerden hızla ayağa fırladım ve kolundan tutarak onu kendime doğru çektim. Sert davranmamak için kendimi frenlemeye çalışsam da, başarılı olamayacağımdan emindim.

"Sana bundan sonra bir şey saklamak yok demiştim, Burcu. Her şeyi anlatacaksın ve o adamla olan ilişkini de bitireceksin demiştim. Hatırlıyor musun?" Cevap vermeyişi beni daha da öfkelendirip, ördüğüm duvarda açtığı deliğin hızla kapanmasına yol açarken, ince belinden sıkıca kavrayarak onu kendime doğru bastırdım. Bir elim saçlarının arasına girip o ipeksi kahveleri sert bir şekilde avuçlarken, yüzünü hızla yukarıya kaldırdım. Çenesinden tutarken canını acıttığımı tahmin etsem de, içimden taşan bu volkan misali öfkeye engel olamamıştım. "Sadece ben olacağım demiştim. Hatırlayabildin mi?"

Mavi gözleri bir anda öfkeyle yanıp söndü ve nefes dahi almadan direnişini sürdürdü. "Ben de sana, sadece sen varsın demiştim, Demir. Bunu kanıtladığımı sanıyordum. Ama anlaşılan, bana ilk dokunan erkek olduğunu bildiğin halde bu güvensizliklerine devam edeceksin," dedikten hemen sonra, yükselen sesi aniden normale dönmüş, yüzü hüzünlü ve acıtan bir güzelliğe bürünmüştü. "Canımı yakıyorsun, Demir. Ne zaman

mutlu etsen, mutlu ettiğinden daha fazla canımı yakıp beni perişan bir ediyorsun."

Az önce sıkıca tuttuğum kollarını ovuşturdu ve kalktığı koltuğa geri oturdu. Başını uçağın küçük camına yasladığı sırada susmuştu. Dudaklarından çıkan son cümleye bir yanıt vermesini beklemiyordu. Nitekim benim de ona verecek bir cevabım yoktu. Gözümün nasıl olup da bu denli dönebildiğini bilmiyordum. Bunun güvensizlik mi, yoksa kıskançlık mı olduğu konusunda fikir yürütemiyordum. Yalnızca kendimi tanıyamadığımı hissediyordum. Gözlerimin önüne, her anımı paylaştığım dostumun yaşadıkları geliyor, onun sonunu getiren kadını düşünmeden edemiyordum. Güzelliğini erkeklere karşı kullanmaktan çekinmeyişi doluyordu zihnime. Kendimden iğrensem de, en ufak bir şüphede Burcu'yu onunla kıyaslamadan duramıyordum. İçten içe delirdiğimi hissediyor ve bu hastalıklı düşüncelere engel olamıyordum. Daha birkaç saat önce her şey mükemmelken, içime sızan çıldırtıcı düşüncelerle her şeyi yıkıp geçiyordum.

Dakikalar sonra uçak kalkmıştı ve ben hâlâ sakinleşmeye çalışıyordum. Bakışlarımı onun üzerinde dolaştırıyor, gözleri kapalı olsa da dudaklarının titrediğini görebiliyordum. Fakat onu teselli edecek sözleri kendimde bulamıyor, öfkem tazeliğini koruyken konuşmak istemiyordum. Ancak daha fazla dayanamayarak yerimden kalktım ve Burcu'nun oturduğu koltuğa doğru ilerledim. Başını yasladığı yerden kaldırmadığını gördüğümde merakla yanına yaklaştım. Onun uyuduğunu fark edip, derin nefes alışverişlerini işittiğimde, dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Uyandırmamaya çalışarak, sakin hareketlerle yanına oturdum ve başını omzuma yaslamasını sağladım.

Elini göğsüme uzatıp, yüzünü boynuma gömdüğünde gülümsedim. "Demir..." diye fısıldayışını işittiğimde ise, az önceki öfkem uçup gitmiş, yerini katıksız, kalbimi ağrıtacak kadar şiddetli bir şefkat duygusuna bırakmıştı.

"Buradayım, küçüğüm... Uyumaya devam et."

yanımıza gelişiyle, hepsiyle vedalaşmaya başladım. Ancak aklımda Burcu'nun telefon çalar çalmaz içeriye girişi varken, huzurlu ruh halimi korumakta zorlanıyordum. Kiminle konuştuğunu merak etmekten kendimi alamıyor, beynimde cirit atan düşüncelerden kurtulamıyordum.

Dakikalar sonra nihayet yola çıkabildiğimizde, aslında her şeyin hazır olmasının rahatlığını hissetmem gerekirken gerginlik olduğunu düşünsem de, özel bir alan istediğim dim. Gökçe'nin her şeyi ayarladığını, kalacağımız evi organize şüphe götürmezdi. Ve tüm bunlar sırasında Burcu'nun tedirginliğinin göze çarptığı, hatta daha da önemlisi bakışlarının sürekli etrafta dolaştığı yadsınamaz bir gerçekti.

ettiğini düşünmekle bile kendime gelememiştim. Birkaç saat önce seçtiğim ve ona layık olduğunu düşündüğüm yüzüğü cebimde hissetsem de heyecanla değil, gerginlikle çevrelenmiştim.

Bakışlarımı yanımda sessiz bir şekilde oturan kadına çevirdim. "İyi misin?" diye sorarken, ellerini kucağında birleştirip ovuşturduğunu fark ettim. O okyanus mavilerinde gördüklerimi tam olarak çözemesem de, katıksız bir mutluluk olmadığından emindim.

"İyiyim," dese de buna inanmak zordu. Heyecanlı görünüyor, ancak herhangi bir şeye yoramadığım başka hisler de yüzünden açıkça okunabiliyordu.

"Çıkmadan önce telefonla arayan kimdi? Kiminle konuştunuz?" diye sordum. Onu bu hale getirenin, o telefon konuşması olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Hiç..." dedi derin bir nefes alarak ve gülümseyerek bana döndü. "Aysun aradı, onunla konuştuk."

"Aysun'la konuştuğun için mi o kadar tedirgindin?" diye sorduğumda bir süre duraksadı. Sanki ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi gözlerime baktı. Ardından başını omzuma yasladı ve elini göğsümde dolaştırdı.

"Sadece nerede olduğumla ilgili yalan söylemek zorunda kaldığım için tedirginim. Başka bir şey yok."

"Pekâlâ!" diyerek konuyu şimdilik kapattım. İnanmasam da olay her neyse ortaya çıkacağını biliyordum. Ancak gereksiz bir gerginlik içine girmek istemediğim için susmayı seçiyordum.

Havaalanına gelir gelmez tüm işlemler hızlı bir şekilde gerçekleşti. İsmim sayesinde birinci sınıf yolculara ayrılmış kısım

tamamen bizim için kapatılmış haldeydi. Her ne kadar bunun

Uçağa doğru yürüdüğümüz sırada kendime daha fazla engel olamayarak, "Ne oluyor sana?" diye sordum. "Neden sürekli etrafına bakınıyorsun?"

"Etrafa bakındığım yok, Demir. Sana öyle geliyor," dedi ve üşümüş elleriyle elimi tutmaya çalıştı. Ancak bu hareketi bile aklımdaki şüpheleri tam anlamıyla söküp atamamıştı.

Uçağa bindiğimizde, nihayet yalnız kalabilmiş olmamızın rahatlığıyla onu koltuklardan birine oturtup, ben de yanındaki yerini aldım. Hostesin yanımıza doğru geldiğini gördüğümde elini kaldırarak durmasını sağladım. "Biraz yalnız bırakın bizi," dedikten sonra bakışlarımı Burcu'nun yüzüne çevirdim. Gözlerini yüzündeki hiçbir ifadeyi kaçırmamak adına üzerinden çekmeden, "Evet... Seni dinliyorum," dedim ve yanıt vermesini bekledim.

"Anlamadım," dese de neler olup bittiğini öğrenmeye niyetliydim.

"Nedir bu tedirginliğinin sebebi? Evden çıkmadan önce yaptığın telefon konuşması... Havaalanında etrafa bakınıp durman... Birinin gelmesini mi bekliyorsun?"

"Saçmalama, Demir! Neden böyle konuştuğunu anlayamıyorum."

"Yalan söylemeyi kes!" diye kükrediğimde oturduğu yerde sıçradı ve gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalışsam da, bu nafile bir çabaydı. "Tahmin yürütmek istemiyorum. Sen anlatacaksın bana ne olduğunu? O herif mi aradı seni?" diye sorarken, aklımda bambaşka düşünceler canlanmıştı.

"Hayır, kimse aramadı."

Sesindeki ürkeklik kulaklarımda çınlarken bunu umursamıyordum. Yalan söylediğini hissedebiliyor, bir şeyleri gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

kalsa hiçbir şeyi anlatmaz, onu bir koza misali sarar ve dünyadaki tüm kötülüklerden uzak kalmasını sağlardım. Ancak içimi döküp, sıkıntılarımı paylaşma ihtiyacım artık dayanılmaz bir hale gelmişti.

Kelimeler art arda sıralandı. Çağlar'ın her hareketi, her sözü, dudaklarımdan çıkıp ikimizin de kulaklarında yankılandı. Saniyeler dakikalara dönüştü önce... Ardından saatlere... İkimiz de oturduğumuz yerde öylece kalırken, anlatılmayan, sır gibi saklanan hiçbir şey kalmamıştı.

"Bunu anlatmamız gerek," dese de şu an için onu dinlemek gibi bir niyetim yoktu.

"Hayır, Beliz! Şimdi değil. Lütfen... Demir'le her şey çok yolunda gidiyor. Ben kendim anlatacağım herkese. Zaten bir kısmını anlattım Demir'e. Ama şirkette olanları, olayın başlangıcını bilmiyor. Beni sadece seninle tehdit ettiğini sanıyor. Zamanı gelene kadar izin ver bana. O pisliğin bir kez daha mutluluğumu bozmasını istemiyorum."

"Tamam. Ama Demir'i öğrendiğine göre rahat durmayacaktır, Burcu. Bir an önce konuşmalıyız herkesle. Anlattıkların ruh sağlığı yerinde birinin yapacağı şeyler değil. O, resmen hasta. Sana bir şey yapmasından korkuyorum."

"Hiçbir şey yapamaz." Oturduğum yerden hızla ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerledim. "Merak etme," derken, gereksiz bir cesarete sahip olduğumu biliyordum. Ama yine de Çağlar'ın yalnızca huzur bozmaktan başka bir şey yapamayacağından şüphe duymuyordum. Demir'le gideceğimiz yerden döndükten sonra, her şeyi anlatmayı, bir şekilde onu bizden uzak tutmayı planlıyordum. İçimdeki bu cesaretin ve kendime güvenin boşa olabileceğini düşünmeyi ise var gücümle reddediyordum.

∞

Evin kapısı açılıp da Burcu adeta koşar adımlarla dışarı çıktığında gülümsedim. Ellerimi ona uzattım ve elindeki bavulu fırlatırcasına yere atışına, kendisini kollarıma bırakışına istemsizce gülümsedim. Dudaklarımı gül kokulu saçlarına bastırırken,

zamanın ileriye sarmasını ve gideceğimiz yere bir çırpıda ışınlanabilmeyi diliyordum.

"Hoş geldin," diyen sesi meleksiydi. Onu kendimden uzaklaştırdığımda bakışlarım kusursuz bir şekilde kıvrılan dudaklarında ve ortaya çıkan o kışkırtıcı gamzelerinde gezindi.

"Hoş buldum. Hemen gitsek iyi olur, küçüğüm."

"Tamam. Ama önce kızlarla tanıştırayım seni."

Yere bıraktığı bavulu almaya çalışınca, elini bir çırpıda yakalayarak avuçlarımın arasına hapsettim. Bavulu hızla eline aldım ve diğer elimde yumuşacık dokunuşu varken, kapıda bekleyen meraklı bakışlara doğru ilerledim. Beliz'i görünce hafifçe gülümsedim ve "Selam," diyerek onu bir abi edasıyla kollarıma aldım. Hemen ardından diğerlerine döndüm ve hepsiyle tek tek tanıştım. Özellikle Burcu'nun ablası Beren'in keskin bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Kardeşlerine layık olup olmadığımı bakışlarıyla çözmeye çalışan bu kızların azmine ise istemsizce gülümsedim. Yarım kadar bile etmeyecek bu küçük kadınların yüreğine su serpmeye karar vererek, Burcu'yu kollarımda sarıp kendime çektim. "Burcu'yu merak etmeyin. Benim yanımda güvende olduğuna emin olabilirsiniz. Döndüğümüzde hep birlikte bir yemek organize edelim, ne dersiniz? Burcu'nun kıymetlerini tanımayı çok isterim."

Beren hemen söze başlamıştı ki, içeride çalan telefonun sesi duyuldu. Beliz hızla içeri girerken, bakışlarım Burcu'ya takıldı bir an. Onun tedirginlikle Beliz'e baktığı dikkatimi çekti. Yüz ifadesinde gezindi gözlerim. Dudaklarını ısırışı ve endişeli bakışlarla dayanamayıp Beliz'in arkasından içeri girmesiyle gerildim. Burcu'nun neden böyle olduğunu anlayamıyor, kızlar görüş alanımı kapattığı için telefonla konuşup konuşmadığını göremiyordum.

Beren'in yemek fikrimi onaylamasıyla gülümsemeye çalıştım. "Nerede olduğumuz Burcu'ya sürpriz olacak. Yurtdışında olacağımız için de sizi araması mümkün olmayacak. O nedenle bana güvenmenize ihtiyacım var," dedikten sonra başlarını sallamalarıyla rahat bir nefes aldım. O sırada Burcu'nun

Kalbim kafesini terk etmek ister gibi hızla atarken, "Sen hastasın!" diye tısladım. "Tedavi olman lazım!" der demez onun dengesiz davranışlarını anımsamış, iliklerime kadar titremeden yapamamıştım.

"Aşk bir hastalık, evet... Ben de hasta olduğumu kabul ediyorum, Burcu."

Elimi hırsla saçlarımın arasından geçirdim. Laftan anlamaması beni hırslandırmış, ona karşı duyduğum nefreti dizginleyemediğimi fark etmiştim.

"Sen kimseyi sevemezsin. Bu aşk falan değil. Eğer öyle olsaydı..."

"Eğer öyle olsaydı ne?" diye kükrediğinde korkuyla saçzadım. "Eğer öyle olsaydı, âşığın gibi, vakit kaybetmeden seni yatağa mı atardım? Belki de bunu yapmalıydım ta en başında. İşte o zaman benden bir adım bile uzaklaşamazdın."

Duyduklarımla gözümü öfke bürürken söylediklerini sindiremedim. "Öldürdüm o zaman, Çağlar. Bunu çok iyi biliyorsun. Defalarca söyledim ve sözlerimde ciddiydim. Eğer bana dokunmuş olsaydın..." Zorlukla yutkundum ve gözlerimde biriken yaşlar görüş alanımı kapatırken sözlerime devam ettim. "Eğer bana dokunmuş olsaydın, bir yolunu bulur hayatıma son verirdim."

Bıçak gibi keskin sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez duraksadı. Hiçbir şey söylemeyişinden yararlanarak telefonu sertçe kapattım. Ve o anda Beliz'in halen yakınımda olduğu gerçeğiyle sarsıldım. Çatık kaşlarıyla bana bakarken, gözlerimi onunkilerden kaçırdım. Bir şey sormayacağını umut ederek odama doğru ilerlemiştim ki, kolumda onun narin ama kararlı tutuşunu duyumsadım.

"Seni kiminle tehdit etti?" diye sorarken gözlerimi şaşkınlıkla açtım. *Ne* ile değil de *kiminle* diye sormasıyla olduğum yerde kalmıştım.

"Hiç kimseyle, Beliz. Saçmalama!" desem de inanmadığı belliydi. Beni zorla kendine doğru çevirdi ve öfkeli bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Saklama, Burcu! Kiminle tehdit etti seni? Ne söyledi de zamanında her şeyi kabul ettin?" Sessiz kalmam onu daha da sinirlendirirken, delirmiş gibi kolumdan tutup beni odaya doğru sürükledi. "Ben de, çıkan o skandal daha da yayılmasın diye kabul ettin sanıyordum. Babamın çenesini kapatmak için... Başka şeyler olduğunu anlamam gerekirdi," dedi kapıyı hızla arkamızdan kapatırken. "Söyle çabuk! Delireceğim, Burcu. Bunca zaman nasıl saklarsın?"

"Yeter!" diye bağırıp ondan uzaklaştım. "Seninle tehdit etti beni. Seninle... Anlıyor musun?"

"Benimle mi? Ama... Bu çok saçma!"

"Değil... Saçma falan değil. Tek zaafımın sen olduğunu biliyordu. Babam ve onun babası bizi şirkette o halde yakaladıklarında bu umurumda bile değildi. Arkamdan ne konuştukları, başkalarının da o duruma şahit olması önemsizdi. Ama bir gece..." dedikten sonra duvarın dibindeki koltuğa zorlukla oturdum. Sözümü kesmek ister gibi dudaklarını açtığını gördüğümde elimi kaldırarak sertçe susturdum. "Bir gece arkadaşlarınla eğlenmek için gece kulübüne gitmiştin. Yanında ben yoktum ve deli gibi sarhoş olmuştun. Hatırlıyor musun?"

"Evet... Hatta Çağlar'la karşılaşmıştım, hayal meyal öyle olduğunu hatırlıyorum. Sonra ertesi gün bana Çağlar'ın sana haber verdiğini söylemiştin."

"O olay tam olarak öyle olmadı işte. Evet, Çağlar bana haber verdi. Ama gelip seni almam için değil, senin onun evinde olduğunu, üstelik onunla yalnız olduğunu söylemek için."

"Ben..." dedi koltuğun dibine dizlerinin üzerine çökerken. "Sadece onun arabasına bindiğimi hatırlıyorum. Beni eve götüreceğini ama önce sana haber vereceğini söylemişti. Sonra da sızmışım. Çok fazla içmiştim."

"Biliyorum," dedim oturduğum yerden kalkıp onun yanına diz çökerken. "Ama o kadar bilinçsiz olmanın nedeni yalnızca alkol müydü, işte ondan emin değilim, Beliz." dediğimde panikle ellerini ağzına kapattı. Dudaklarından korku dolu bir "Hihh!" tısası dökülürken, kollarım hızla ince bedenine dolandı. Bana

"İnanırlar mı dersin?"

"Merak etme. Babam ve abimler bu hafta toplantılar nedeniyle yoğun olacaklar. Soracaklarını sanmıyorum. Zaten benim gideceğimi biliyorlar. Tek sorun, annem... Eğer ona gerçeği söylersen, eminim bir şekilde bizi idare eder. Yoksa otelden arayıp seni telefona isterlerse yandığımızın resmidir."

"Anneme söyleyemem, Beren. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman unut bu planı. Başka türlü onları kandıramayız."

"Ben de gelirim seninle, Beren," diyen Beliz'e minnetle baktım. "Eğer ben gelirsem inanırlar Burcu'nun da orada olduğuna. Bir şekilde idare ederiz."

"Evet. Bence de bu harika bir fikir." Binnur da bu konuda hemfikir gibiydi. Birkaç dakikalık konuşmanın ardından herkesin kafasına yatmış, ben de hazırlanmak için odama gitmiştim.

Dolabın içinden küçük bir bavul çıkarıp, yanıma neler alabileceğimi düşünmeye başladım. Arabadaki konuşmamızı hatırlar hatırlamaz dudaklarım kıvrıldı. Bavulumu yerleştirmeye iç çamaşırlarından başlayacaktım.

Yaklaşık bir saat sonra bavulu ağzına kadar doldurmuş, neredeyse hazır sayılırdım. Kızlar içeride muhtemelen yiyecek bir şeyler hazırlıyorlardı. Ama midem heyecandan düğüm düğüm olduğundan, tek lokma bile yiyecek halim yoktu. Duşa girmeye karar verip üzerimdekileri çıkarırken, aklımda bir tek Demirli düşünceler dolanıyordu. Önümüzdeki birkaç günde yaşayacaklarımızı düşündükçe ellerim titriyor, dilim damağım kuruyordu.

Beynimin en ücra köşeleri bile Demir'in ve önümüzdeki günlerin hayaliyle dolup taşarken, telefonun sesini işittim. Birkaç saniye kızların açmasını bekledim ancak muhtemelen mutfakta bir şeylere daldıklarından duymuyorlardı. Üzerimde iç çamaşırlarımla odadan çıkıp, hemen koridorda duran telefona doğru ilerledim.

Ahizeyi kaldırıp "Alo," dediğimde, Beliz'in mutfaktan çıktığını fark ettim. Bakışlarımı onunkilerle birleştirdim ve telefondaki kişinin yanıt vermesini bekledim. "Alo? Kimsiniz?" diyerek sözlerimi tekrarladığım anda o berbat sesi işittim.

"Benim..." dedi beni korkulara sürükleyen o ses. "Nişanlın."

Derin bir nefes alıp, öfkeyle "Biz nişanlı falan değiliz, Çağlar. Ne istiyorsun?" diye bağırdım. Ancak bunun bir etkisi olmadığının da farkındaydım.

"Ne istediğimi biliyorsun. Hep seni istedim ben, yalnızca seni..."

"Ama ben seni hiç istemedim. Bunu ne zaman anlayacaksın?" Sıkıntılı bir soluk çektiğini duyduğumda sırtımı çaresizce duvara yasladım. "Rahat bırak beni, Çağlar! Bizim seninle aramızda hiçbir şey olmadı, olmayacak!"

"Sevgilin yüzünden mi?" diye sorduğunda korkuyla nefesimi tuttum. Demir'i öğrenmiş olmasının beni neden tedirgin ettiğini bilmiyordum. Ama tam her şey yoluna girmişken, Çağlar'ın bir şeyleri bozmasından deli gibi korkuyordum. "O herif... Koynuna girdiğin..."

"Düzgün konuş benimle, Çağlar! Artık karşında, sahip olduğun tek kozla tehdit edeceğin o kız yok." Beliz'in de orada olduğunu bir anlığına unutarak sözlerimi sürdürdüm. "Bunu bir kez yaptın. Bir daha yapamayacaksın."

"Kabul et, Burcu... Elimdeki kozlar her zaman çok sağlamdı. Mesela Beliz gibi..."

"Beni onunla tehdit edemezsin artık. Senden korkmuyorum. Etrafımdaki kimseye bir şey yapamazsın, Çağlar. Benim de bildiklerim olduğunu unutmuş gibisin."

Bir anlığına duraksasa da konuşmaya devam etti. "Senin kozlarının hiçbir hükmü yok, sevgilim. Bildiklerini sana kim anlattıysa, o kişiyi bir daha bulamayacağına eminim."

Elimi telaşla dudaklarımın üzerine kapattım. İşittiklerim bedenimi sarsarken, korkunun beni esir almasına engel olamamıştım. "Sen... Onlara bir şey mi yaptın, Çağlar?"

"Ah, merak etme... O geveze kaltak gayet iyi. Ama artık olur olmadık kişilerle konuşmaması gerektiğini öğrendi."

"Öyle mi? Peki, bu bir sorun mu?"

"Asla!" diye yanıtlayıp dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü. "Bu gece... Bilmediğin sözler duyacak, bilmediğin fanteziler yaşayacaksın. Her şeyi tek tek, uygulamalı olarak öğreteceğim sana."

"Seksi gecelik ya da çamaşırlar şart mı?" diye sordum bedenim sabırsızlıkla ve arsız hayallerle titrerken.

Dudakları kıvrıldı, ardından içimi mest eden gülüşü kulaklarıma çalındı. "İstemiyorsan giyme, küçüğüm. Zaten üzerinde çok fazla duracaklarını sanmıyorum."

İkimizin de sahte olduğuna şüphe duymadığı bir öfkeyle cevzuna vurdum. Kaşlarımı çatmaya çalışsam da başarılı olup olmadığımı bilemiyordum. "Terbiyesizsin işte! Yok sana seksi gecelik falan!" derken, Demir bilmese bile ben bunun yalanın dik âlâsı olduğunu düşünüyordum. Yanıma ne kadar kışkırtıcı çamaşırım ve geceliğim varsa hepsini alacağıma adım gibi eminidim. Çünkü beni sımsıkı saran, dudakları tenime her değdiğinde beni mavi alevlerin içinde yakan, kulağıma fısıldadığı her sözde beni dünyanın en mutlu kadını yapan bu adamı seviyordum. Onu mutlu etmek, bana baktığında gözlerinin tutkuyla kararddığını görmek için her şeyi yapacağımdan şüphe duymuyordum. Üstelik öpmek için çıldırdığım o dudaklardan çıkan her edepsiz söze bayıldığımı da inkâr edemiyordum.

Bakışları az önceki oyunbazlıktan sıyrılıp şefkatli bir hale bürünürken, kollarımı boynuna doladım. "Saat altıya kadar zaman geçmeyecek," dediğim sırada yüzümü onun boynuna gömmüş, erkeksi kokusunu içime çekmek için derin soluklar almıştım.

"Hadi git, küçüğüm. Her şeyi ayarla ve beni bekle. Ben de bu arada birkaç işimi halledeceğim."

Gülümseyerek ondan uzaklaştım ve dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp hızla arabadan indim. Evin önüne park etmiş olmasının verdiği kolaylıkla hemen kapıya ulaştığımda arkamı dönüp ona baktım ve parmaklarımın ucunu öperek ona el salladım. Onun da çarpık gülümsemesini takınıp bana el sallamasıyla

kendi kendime kıkırdarken, her geçen gün daha da mutlu olduğumu düşünüyordum.

Kapıyı çalar çalmaz karşımda Binnur ve Beliz'i bulunca, sevinçimde kocaman şapşal bir gülümsemeyle içeri girdim. "Merhaba, canlarım... Herkes burada mı?"

"Evet, aptal âşık. Eksiksiz, tam kadro..." diyen kuzenime bir kaç öldürücü bakış atmayı denesem de üzerinde etki yaratmıyordu. Ben de içimden aynı aşkı yaşamasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum. Onun da aptal âşık olduğu günleri iple çekiyor, dalga geçmek için fırsat kolluyordum.

Elimdeki çantayı koltuklardan birine fırlattım ve içimdeki telaşlılık kendini gösterirken bakışlarımı kızlara çevirdim. Parmaklarım istemsizce dudaklarıma gittiğinde, stresten tırnaklarını yemeye başlamıştım.

"Neyin var senin? Ne bu gerginlik?" diye soran Beren'e bakıp ve masum bakışlar atarak karşımda oturan dört kızın da bana acımasını diledim.

"Beni birkaç gün idare etmeniz lazım."

Dördünün de kaşları çatıldı ve oturdukları yerde dikleştiler.

"Nereye gidiyorsun?" diye soran Beren'e baktım.

"Demir birkaç günlüğüne bir yere götürecek beni. Neresi olduğunu ben de bilmiyorum ama uçakla gideceğimizi söylediğine göre çok yakın sayılmaz."

"Saçmalama, Burcu! Nasıl idare edelim seni? Üstelik de o kadar uzaktayken..." diyen Binnur'a yalvaran gözlerle baktım ama onların da bana bir çözüm sunamayacağının farkındaydım.

Beren birden ayağa kalktı ve yanıma doğru geldi. "Sen bu adama güveniyor musun?" diye sorduğu sırada omuzlarımdan şefkatle tutmuş, gözlerini içimi okumak ister gibi gözlerime sabitlemişti.

Başımı hızla evet anlamında salladım ve bir şeyler söylemesini bekledim.

"Tamam, o halde..." dediğinde nefesimi tuttum. "Ben bu akşam iş için Ankara'ya gideceğim. Dört günlük bir programım var orada. Senin de benimle geleceğini söyleriz."

"Kaç gibi gelirsin, Demir?"

Elleri saçlarıma uzandı ve birkaç tutamı okşayan bir dokunuşla omuzlarımın arkasına attı. Bakışlarını benimkilerle birleştirdi ve dudakları hafifçe yana kıvrılırken yanıtladı

"Saat altıda burada olacağım. Hazırlanabilecek misin?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Kızlar evdedir şimdi. Onlarla konuşurken küçük bir bavul hazırlarım kendime. Nasıl şeyler almalıyım, Demir? Gideceğimiz yerde hava sıcak olur mu?"

Başını iki yana salladı ve nereye gideceğimiz ile ilgili fikirlerimi yalanlarken kulağıma doğru fısıldadı. "Sıcak bir yere gitmiyoruz. Üşümeyeceğin şeyler al yanına. Ama tabii gece için..." dedi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırarak hafifçe dişledi. Keskin bir soluk çekerken ciğerlerime, dili kulağımın hemen altında, tenimi ateşe verir gibi gezindi.

"Ne olmuş geceye?" diyebildim zorlukla. Oysa çoktan kendimi ona bırakmış, dokunuşlarının büyüsüne teslim olmuştum.

"Belki birkaç kışkırtıcı gecelik..."

Bir eli belimden kavrayıp kendine doğru çekerken, diğer eli sırtımda gezinmeye başladı. Yüzümü hafifçe yüzüne yaklaştırdım ve kendimi dokunuşlarıyla kaybetmemeye çalışarak gülümsedim. "Gecelik mi?"

"Evet, gecelik. Ya da böyle minik, dantel çamaşırlar..."

Gözlerimi şaşkınlıkla açarak yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştım. "Böyle fantezilerin olduğunu bilmiyordum."

"Bilmediğin çok şey var, küçüğüm."

"Seninle ilgili mi?" diye sordum merakla. Ancak Demir'in yaramaz parmakları bluzumda bulduğu açıklıktan içeri süzülüp ulaşır ulaşmaz beni baştan ayağa titretmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Çalışma odasındaki koltuklardan birine kurulurken, merak ettiğim soruyu benim için fikirleri önemli olan iki adama yöneltiğim. Biri babamdı ki onun önerileri, fikirleri şimdiye dek her şeyden kıymetli olmuştu. Onun yaptıklarından çok daha büyük işler başarmış olsam da, zekâsını hiçbir zaman küçümsememiş, her zaman işle ilgili her konuda fikrini almıştım.

"Burcu'yla ilgili mi?"

Başımı salladım ve babamın söyleyeceklerini dikkatle dinlemeye koyuldum.

"Söyleyecek çok bir şey yok aslında. Senin hayatında yer verdiğin bir kadına laf söylemek kimsenin haddi değil. Benim de bu konuya karışmayacağımı, seçimi her zaman sana bırakacağımı biliyorsun."

"Biliyorum," dedim ama duymak istediklerim bunlar değildi. Nitekim babam da ardından söyledikleriyle beni gülümsetti.

"Ancak şunu bilmelisin ki, onu yalnızca *sevgilin* sıfatıyla yanında tutmana benim iznim yok. Daha fazlasını hak ediyor."

Gülümsedim. Ardından gülüşlerim kahkahalara dönüştü. "Benim de öyle bir niyetim yok zaten, baba. Sizi tam da bu yüzden buraya çağırdım."

"Ne planlıyorsun?" diye soran Buğra'ydı. Parlayan gözlerinden bu olayın onu da heyecanlandırdığı ortadaydı.

"Aslında... Yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

Babama çevirdim bakışlarımı ve başımı iki yana sallayarak halime güldüm. İçerideki, gülümseyişiyle baharı getiren, evimin her tarafına gül kokusunu bırakan kadın, beni toy delikanlılara çevirmişti. Birazdan söyleyeceğim şey, bu gecenin çok küçük bir detayı olsa da kalbim heyecandan neredeyse atmayı kesecekti.

"Senin şu adamı buraya çağırman gerek," dediğimde Buğra oflayarak ayağa kalktı.

"Yemin ederim, delirtirsin insanı. Taksit taksit söylemesene şu işi!"

Onun bu sabırsızlığını boş vererek babama bakmayı sürdürdüm. "Şu adam işte... Hani özel, el yapımı mücevherler konusunda işinin ehli olan."

Babamın dudakları bilmiş bir şekilde kıvrıldı. "Ne istiyorsun?" diye sorduğunu işittiğimde, aklım bir kez daha Burcu'ya uzandı. Güzel yüzü bir kez daha gözlerimin önünde belirmiş, masmavi gözlerindeki ışıltıların yalnızca hayali bile aklımı başımdan almaya yetmişti.

"Bir yüzük," dedim nihayet kendime gelebildiğimde. "Gözleri kadar güzel, gülüşü kadar göz alıcı ve güzelliği kadar baş döndürücü bir yüzük istiyorum."

İkisi de sustu. Babamın keskin, kahverengi gözleri kararımı tartarcasına üzerimde gezinirken, kardeşimin mavi gözleri mutlulukla bana bakıyordu. Ardından bir kahkaha koptu odanın içinde. Kimden çıktığı anlaşılmıyordu. Onu götüreceğim yeri, anlatacaklarımı düşündükçe heyecanım katlanıyor, yanında bir de edeceğim teklifi hatırlamak, o anı yaşayamadan son nefesimi verebileceğimi düşündürüyordu.

Kendimi birden babam ve kardeşimin arasında buldum. Oturduğum yerden ne zaman ayaklandığımı bile bilmiyordum. Tek farkına varabildiğim, ikisinin de dudaklarından çıkan 'evlilik' kelimesiydi. Alacağım *evet* cevabından emin olsam da, heyecanım, gerginliğim azalmıyordu. Çünkü bu gece gül kokulu bir hayata adım atmak üzere olduğumu, bundan sonra Burculu bir yaşamın öznesi olacağımı biliyordum. Son nefesimi verene kadar ona sahip olma düşüncesi içimi zevklerin en büyüğü ile dolduruyor, teninin, ruhunun ve en önemlisi de kalbinin tek fatihi olmak, dünyanın en mutlu erkeği olmamı sağlıyordu.

Sözlerimden hemen önce bana gülümseyerek bakan kadının kaşları hızla çatıldı. Hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı. Aklımda yanlış bir şey yaptığım düşüncesiyle adeta bir alarm çalmıştı. Şaşkınlıkla Ceren'e baktım ama o fazlasıyla rahattı. Yoksa beni sevmemişler miydi? Sabahtan beri atılan o gülümsemeler yalan mıydı? Zaten başından beri o kadar mutluluğun fazla olduğunu anlamıştım. Şimdi de kesin bana haddimi bildirecek, sabahın köründe kendimi oğlunun kollarına attığım için beni ayıplayacaktı.

Az önce Demir'in kalktığı sandalyeye oturdu ve bakımlı sıcacık elleriyle çenemden tutarak yüzüme bakmamı sağladı. Kaşları hâlâ çatık, bakışları tavizden uzaktı. Yine onun bir şey söylemesine fırsat vermeden o koca çenemi açıp konuşmaya başladım.

"Ben... Sabahın köründe buraya geldiğim için... Yani oğlunuzun tek başına yaşadığı bu eve. Kesin hakkımda çok kötü şeyler düşünüyorsunuzdur. Ama gerçekten öyle biri değilim. Yani sandığınız, düşündüğünüz gibi değil. Gerçekten."

Öylece masmavi gözleriyle yüzüme baktı. Ve daha fazla dayanamayıp, "Bitti mi?" diye sordu. Zorlukla yutkundum ve başımı salladım. "Sakın..." dedi otoriter bir sesle. "Sakın hissettiklerinden utanma."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Ancak sözlerini beynimde anlamlandırmamı beklemeden devam etti. "Gözlerinde görebiliyorum ben her şeyi. Açık bir kitap gibi okunabiliyorsun, yavrum. Sabahın ya da gecenin bir körü buraya gelsen de, benim için bunun bir önemi, kötü bir anlamı yok. Benim için önemli olan, sana bakarken Demir'in gözlerinde belirenler."

"Ne... Ne beliriyor ki?"

"Bilmiyor musun? Söylemedi mi?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Gülümsedi ve çenemi tutan parmaklarını saçlarıma götürerek yavaşça okşadı. "Yakında söyler. Çok dayanabileceğini sanmıyorum. Çünkü ikinizin de gözlerinden aşk okunuyor." Gülümsemesi yüzünde iyice yayıldı ve bu, zaten güzel olan yüzünü daha da güzel hale getirdi. Bana sıkıca sarılırken, saçlarımı da okşamaya devam

ediyordu. "O yüzden Burcu, hissettiklerinden sakın ama sakın utanma. Biz böyle kolay yargılara varabilen bir aile değiliz. Sen benim oğlumun bu eve getirdiği ilk kadınsın. Tek ve özel olduğuna şüphe yok. Benim yapacağım tek şey, sizin mutluluğunuzun katlanarak artması için dua etmek olur."

"Teşekkür ederim," dedim sesimi zar zor geri kazanarak. Gözlerimin işittiklerimle dolu dolu olduğunu hissediyordum ama gözyaşlarımın akabilme ihtimali beni zerre kadar bile rahatsız etmiyordu.

"Ne için?"

"Bana bu kadar iyi davrandığınız için. Ben sabah sizi karşımda gördüğümde, burada olduğunuzdan habersizdim ve... Açık söylemek gerekirse, başımdan aşağıya kaynar sular döküldü."

Talar Hanım kıkırdayarak bana bakmayı sürdürdü ve elimi sıkıca tuttu. "O nedenmiş? O kadar korkunç muyum?"

"Hayır, tabii ki değil. Ama Demir'in annesi olmanız tedirgin olmam için yeterliydi. Üstelik çok uygun bir saatte gelmediğim için, benim hakkımda kötü şeyler düşüneceğinizi sandım."

"Hiç merak etme. Bir kez bakmak bile seni tanımak için yeterli. Seni gördüğümde aklıma ilk gelen, hakkında her şeyi öğrenmek ve Demir için anlamını kavramak oldu. Zaten Demir'in sana olan bakışlarını görmek de her şeyi anlamama yetti."

"Böyle düşünmeniz benim için çok önemliydi, Talar Hanım."

"Hımm..." dedi gülümseyerek. "Bu hitap şeklinin yakında değişeceğine emin olduğumdan, şimdilik bir şey demiyorum."

Yanaklarım yeniden kızarırken, bakışlarımı ellerimde sabitledim. Gerçekten ona daha başka bir biçimde hitap edebilir miydim? Aslında bu benim için çok da önemli değildi. Arzuladığım tek şey, Demir'in yanında sonsuza kadar kalmak ve ömrümü onunla tüketmekti. Hangi sıfatla olduğu değil, bana ömrümüzün sonuna dek *küçüğüm* diye hitap etmesi değerliydi.

∞

"Ne düşünüyorsunuz?"

neyin gerektiğini biliyordum. Ama bu gerçekleşir mi, Demir bana böyle bir teklifle gelir mi, bunu bir türlü ön göremiyordum.

"Baba, biraz konuşalım mı?" diye soran ve bakışlarını babasının üzerinde sabitleyen Demir'e baktım. İri eli benim elimi avucunun içine almış ve sımsıkı sarmalamıştı.

"Önemli bir konu mu?"

Babasının sorusuyla masadaki herkes susmuş ve Demir'in vereceği yanıta odaklanmıştı. Ancak Demir'in yüzünde gördüğüm tedirginlik kafamda soru işaretleri oluşturmuş ve ne olduğunu öğrenmek istemiştim.

"Evet. İşle ilgili," dedi. "Buğra, sen de gel istersen, seninle de konuşmak istediğim şeyler var."

Buğra ve babası çalışma odasına gitmek için masadan kalktıklarında, Hasret Abla da ayaklanıp mutfağa yöneldi. Demir yanımda oturmaya devam ederken, annesi ve kız kardeşi de sanki bizi yalnız bırakmak istermişçesine kendi aralarında sohbet etmeye başladılar.

Demir aniden bana dönüp, çenemden hafifçe tutarak bakışlarımızı buluşturdu. "Senden bu akşam benimle gelmeni istiyorum, Burcu."

"Nereye?" diye sordum sanki bir önemi varmış gibi. Oysa o nereye isterse oraya gitmeye razı olduğumu biliyordum. Üstelik de bana böyle bakarken... Gözleriyle sever gibi... Dokunmak için çıldırır gibi...

"Sorma! Sürpriz. Sadece birkaç gün izin alman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım. Sanki... Gözlerime her şey bunu yapmama bağlıymış gibi bakıyor, 'hayır' cevabına tahammül edemeyecekmiş gibi duruyordu. Birkaç gün nasıl ortadan kaybolacağımı, en önemlisi de bunu nasıl açıklayacağımı bilmediğim halde, "Tamam," diye fısıldadım. Çünkü bunu yapmam gerektiğini, nefesi tenime çarpıp geçen adamın hırçın dalgaları andıran mavilerinde görüyordum.

İstediği cevabı alınca gülümsedi. Dudakları içimi titreten bir biçimde kıvrılırken, kenarlarında parmak uçlarımı dokunabilmek

için sızlatan çizgiler belirdi. Ancak o benim ona dokunmamı beklemeden ellerimi avucunun içine alarak hızla dudaklarına değdirdi. Öpüşü nazik olsa da beni etkileyen bu değildi. Kalbimi kafesinde ters döndüren, ellerimi öperken gözlerini kapatışı ve tenimin kokusunu içine çekişiydi.

"Tamam," dedi yanıtımı tekrarlayarak. "Ben, babam ve Buğra'yla konuştuktan sonra seni eve bırakacağım. Kendine küçük bir bavul hazırla. Akşamüzeri seni alacağım. Uçak saati belli olunca seni arayıp haber veririm."

"Uçak mı?" dedim gözlerim şaşkınlıkla açılırken.

"Sorma, küçüğüm... Sorma! Sadece bana güven," dedi ve dudaklarını alnıma değdirdi. "Çok güzel olacağına güven."

"Güveniyorum," diye yanıtladım bir an bile tereddüt etmeden. "Seni bekliyorum o zaman, sevgilim. Kızlar zaten evdedir, sorun olmaz ama diğerlerine bir yalan bulmam gerekecek."

Çenesi öfkeyle kasılırken, sinirli bakışlarla gözlerime baktı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Yalan söylemeni gerektirecek bir şey yapmıyoruz, Burcu. Döndüğümüzde abilerinle, babanla ya da kiminle gerekiyorsa konuşacağız. Gizli saklı olmak hoşuma gitmese de bir kez daha buna göz yumacağım ve bu son olacak."

"Kızma... Şimdi açıklamaya kalkarsam, bu akşam seninle gelmem mümkün olmaz. Asla ortalıktan kaybolamam. Bu son, Demir... Dediğin gibi, bu son. Artık gizlemeyeceğim."

Başını salladı ve yavaşça oturduğu yerden kalktı. "Sevgilim size emanet," diyerek muzır bir gülümsemeyle baktığı annesi ve kız kardeşi kıkırdarken, Demir bana göz kırpıp masadan uzaklaştı. Onun arkasından gülümseyerek bakarken, karşımdaki iki kadının beni izlediğinin elbette ki farkına varamamıştım. Bakışlarımı nihayet ondan çekip önüme döndüğümde, ikisinin de suratındaki imadan uzak, anlayışlı gülümsemeyle utandığımı hissettim.

Başımı hafifçe eğdim. Yanaklarımın zaten pancar gibi olduğunu hissederken konuşmaya başladım. "Talar Hanım, ben sabah için çok üzgünüm."

Tam o sırada kapı çalınca, annem ve babam gelenlere bakmak üzere masadan kalktı.

Dudaklarımı onun yüzüne yaklaştırdım. Parmaklarım pürüzsüz yanaklarına, sıcacık tenine uzanırken gülümseyişi yüzünde dondu. Dokunuşumla gözlerini kapatırken dudakları hafifçe aralandı. Bu haliyle ne denli tahrik edici gözüktüğünün, içimde onu kucakladığım gibi yukarıya, yatağıma götürme isteğinin doğduğunun farkında değildi.

"Demir... Yapma..." diye fısıldarken, aslında onun da bunun için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Bu ses tonunu tanıyor, tenimi tenine kattığım o inanılmaz anlarda da bu şekilde adımı fısıldadığını anımsıyordum.

"Şu anda..." dedim dudaklarım kulağının kenarına değip hafifçe tenini dişlerken. "Seni kucağıma alıp, yukarıya götürmek ve saatlerce sevişmek istiyorum. Adımı aynen böyle, ama kollarımda zevkten kıvranırken fısıldamanı istiyorum."

Titrek bir nefes çekti ciğerlerine ve kapattığı gözleri usulca, eşsiz bir nazla açıldı. Mavileri taptığım, beni arzudan delirten hale gelerek, yükselen dalgalar gibi koyulaşmıştı.

"Ben de... Ben de istiyorum ama lütfen. Utandırma beni. Annen ve baban burada... Onların gözünde kötü gözükmek istemiyorum, Demir."

"Seni sevdiler, merak etme... Asla kötü bir şey düşünmezler," der demez gözleri ışıltılarla kocaman açıldı.

"Gerçekten mi? Gerçekten sevmişler midir?"

"Elbette, küçüğüm. Sevmeseler bu kadar mutlu gözükmezlerdi," diye yanıtladım ve hemen ardından dilimin ucuna gelen sözcükleri bastırdım. *Seni ben sevdim. Deli gibi sevdim. Gerisinin zerre önemi yok,* diyemedim. Kendime bile ilk kez söylediğim bu sözcüklerle nefesimin kesildiğini hissettim. Bu akşam, o kollarındayken, bizim için özel olacak geceyi daha da muhteşem kılacak bu sözleri ona da söyleyecektim.

"Ohoo! Adam kaptırmış kendini resmen. Evine gelen giden den haberi yok."

Salonda yankılanan o tok sesle Burcu benden hafifçe uzaklaştı. Bundan memnun olmayarak kaşlarımı çattım ve tam karşımıza dikilmiş, sinir bozucu adama baktım. "Zamanlama konusunda her zaman berbatsın, Buğra," diye homurdanarak ayağa kalkarken, Burcu'nun da elini tutarak kendimle birlikte kaldırdım.

"Merhaba, ben Ceren," diyen kardeşim, Burcu'yu kollarına almış, bir arkadaş gibi sarmıştı.

Burcu da gülümseyerek Ceren'e sarılmış, ardından kendini Buğra'nın onu bir abi gibi sardığından emin olduğum kollarında bulmuştu. Ceren onu beğeni ve mutlulukla süzerken, Buğra bana onaylayan bakışlar fırlatıyor, benim için ne kadar mutlu olduğunu belli ediyordu. Burcu ise yanakları pembeye boyanmış bir biçimde gülüyor, kahkahalar atıyordu. O pembelik bu sabahtan beri yüzüne yapışıp kalmıştı ve bu beni inanılmaz güldürüyordu. Onun gerektiğinde bir ateş parçasına dönerek beni yakıp kavurduğunu bilsem de, ailemin karşısında utangaç olmasından erkeksi bir haz alıyordum. Bazen küçük bir kız gibi, kollarımda ise kışkırtıcı bir dişi olan bu kadın, bana kendimi gerçek bir erkek gibi hissettiriyordu. Bu yaşama dek tenime kattığım tecrübelere rağmen, ilk kez böyle mutlu olduğumu biliyordum. Bunun asla bitmemesi ve her zaman yanımda olabilmesi için, bu akşamın kusursuz bir biçimde geçmesi gerektiğinin bilincindeydim.

∞

Bir hayal dünyasının içinde olduğumu düşünüyordum. Etrafımı bir koza gibi saran bu rüya balonu sanki aniden püf diye sönecek ve ben bir kâbusun içine yuvarlanacaktım. Bu kadar mutluluğun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Kendimi daha birkaç saat önce, üstelik de epey uygunsuz bir saatte tanıştığım insanlarla aynı masada, bir ailenin içinde gibi hissediyordum. Hoş, onlar zaten bir aileydiler ama ben de onların bir parçasıymış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Bunun düşüncesinin bile kalbimi kelebek kıpırtılarıyla doldurduğunu, yarattığı etkiyle karnımın gerginlikle kasıldığını duyumsuyordum. Bu ailenin bir parçası olmak için

Başımı eğerek üzerimdeki eşofmana ve beyaz tişörte baktım. Ardından, annemin yanındaki koltuğa oturmuş olan küçük sevgilimin sabahın bu saatinde bile göz kamaştıran halinde gözlerimi dolaştırdım. "Hemen değiştiriyorum. Babamı da uyandıracağım," diyerek merdivenlere yönelmiştim ki, bir anda durakasayıp Burcu'ya döndüm. "Bensiz idare edebilir misin, küçüğüm?" diye sordum etrafımızdakileri umursamadan.

Yanakları hızla kızarıp gözleri şaşkınlıkla açılırken, annemin sahte bir öfke kokan sesi duyuldu. "O ne demekmiş öyle, Demir? Biz ne güne duruyoruz burada? Hadi git artık!"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve annemin Burcu'ya hitaben bir şeyler söylemesiyle, o eşsiz mavilerin gözlerimden çekildiğini fark ettim. Tekrar merdivenlere yöneldiğimde, Burcu ve annemin konuşmalarının iyi geçmesini, daha da önemlisi Burcu'nun kendisini iyi hissetmesini diledim.

Önce babamı uyandırıp aşağıda olup biteni kısaca anlattım ve ardından kendimi odama attım. Kısa bir duşun iyi geleceğine karar verip, üzerimdekilerden kurtuldum ve suyun altına girdim. Güne tazelenmiş bir şekilde başlarken, gözlerimin önüne Burcu'nun aşağıdaki o utangaç halini getirdim. Sanki annem ona kötü davranacakmış gibi korkmasını hayal ettiğimde kahkahamı engelleyememiştim.

Duştan çıktığımda apar topar giyindim ve saçlarımı kuruladıktan sonra parfümümü sıktım. Odadan çıkarak aşağıya inen merdivenlere doğru hızlandım. Ancak salona vardığımda gördüğüm manzarayla olduğum yerde kalakaldım.

Hasret Abla'nın salona hazırladığı kahvaltı masasının başında babam, hemen sağında Burcu, solunda ise annem vardı. Zorlukla yutkunmaya çalıştım. Bakışlarımı Burcu'nun gülen yüzünde, annem ve babamla konuşmayı sürdüren pembe dudaklarında, çenesinin altına koyup yaslandığı narin ellerinde dolaştırdım. Gözlerimi usulca kapatıp, tekrar açtım. İşte oradaydı. Benim evimde, masamda, annem ve babamın yanında oturuyor, onlarla gülüşüyor, ışıl ışıl bakışlarıyla bakıyordu. Evimin havası

onun neşesiyle bambaşka bir hale bürünüyor, büyüsü herkesin üzerine bulaşıyordu.

O anda, onu hayatımın her yerinde istediğimin daha net farkına vardım. Evimin her bir köşesinde kokusunu duymayı, hayatımın her detayında dokunuşunu ve yatağımda sıcaklığını hissetmeyi arzu ediyordum. Uzatmanın, vakit geçirmenin, doğru zamanı kollamak adına beklemenin anlamı olmadığını düşündüm. Ve ilk adımı atmaya karar verdim.

Salona girmeden mutfağa geçtim. Mutfak kapısını aralayarak bahçeye süzüldüm ve kapıda duran Kerim'in yanına doğru ilerledim.

"Günaydın, Demir Bey."

"Günaydın, Kerim. Hemen bu akşam için uçuşların kontrol edilmesine ihtiyacım var."

"Tabii, Demir Bey. Birazdan arayıp sorarım."

"Ayrıca Gökçe'ye de iletmeni istediğim bazı detaylar var. Gideceğimiz yerde bir ev ayarlamasını istiyorum. Özellikle evde bulunmasını istediğim şeyleri atlamasın. Oradan birileriyle görüşüp halledebilir birkaç saate."

"Tamam, efendim. Hemen söylerim," deyişinden sonra istediğim detayları anlatmaya başladım. Plan kafamda net bir şekilde belirmişti. Ve bu planı nerede gerçekleştireceğimi, Burcu'ya yapacağım itirafı düşündükçe dudaklarımın kıvrılmasına, içimdeki heyecana engel olamıyordum. Her şeyin kusursuz olması gerektiğini düşünüyor, ona layık olabilecek her şeyi ayaklarına sermek istiyordum.

İçeri döndüğümde masa hâlâ bıraktığım gibi olsa da, sohbet koyulaşmış, annem ve babam Burcu'nun anlattıklarına odaklanmıştı. Masaya yaklaştığım sırada Burcu aniden sustu ve bana baktı. Dudakları gamzelerini belli edecek şekilde kıvrılıp, göz kamaştıran güzelliğini gözlerimin önüne sererken bakışlarımız buluştu. Adım adım yaklaştım ona doğru. Hemen yanına otururken eli avuçlarımda, kokusu her zaman olduğu gibi burnumdaydı. "İyi anlaşmışsa benziyorsunuz," diye fısıldadım kulağına.

için yeterli güce sahip olmadığım gibi, kapıda beliren Hasret Abla'nın da hızına yetişememiştim. Yine de hâlâ gitme şansım olduğunu düşünüyordum.

Tam "Gideyim o zaman ben, Demir. Sen müsait olunca beni ararsın," derken, Hasret Abla'nın hemen arkasında bir kadın silueti belirdi. Kahverengi, omuzlarında biten dalgalı saçları ve masmavi gözleriyle Demir'in annesi olduğuna şüphe yoktu. Kadın şaşkınlıkla bana bakıyor, bense hâlâ Demir'in kollarından kurtulabilmek için onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Boşunaydı, çoktan rezil olmuştum. Bunu Hasret Abla'nın ve Demir'in zor tuttukları gülüşlerinden anlayabiliyordum.

Lanet olsun! Ne yapacaktım? Demir'in annesiyle mi tanışacaktım? Kadın, *Kıza bak! Sabahın köründe dayandı oğlumun kapısına, edepsiz!* demeyecek miydi?

Ya beni sevmezse, istemezse? Kaynanalar böyle olmaz mıydı? Oğlunu benden kıskanıp, beni küçük düşürür müydü? Yok canım! Öyle bir kadına da benzemiyordu. Ama yine de... Bu onu rezil olduğum, sabahın köründe, kargalar kahvaltılarını yapmadan oğlunun kollarına atladığım, üstelik tek başına yaşadığı bekâr evinin kapısına dayandığım gerçeğini değiştirmiyordu.

∞

"Anne... Seni Burcu'yla tanıştırayım."

Bakışlarımı, hâlâ inatla kollarımda tuttuğum Burcu'nun yüzüne çevirdim. Yanakları, en sevdiğim şekilde pembeye boyanmıştı. Onu bırakıp, incecik elini avuçlarımın içine alırken, titrediğini hissettim. Her sevişmemizde beni yakan o ateş parçasının utangaç, masum bir kıza dönüştüğünün farkındaydım. Onun tedirginliğini gözlerinden anlayabiliyordum ancak yine gülümsemeden edemedim.

"Hoş geldin, canım," diyen anneme minnet dolu bir bakış atarken, parmaklarımı avucumdaki ince parmakların arasından geçirdim ve sıkıca kavradım.

"Hoş buldum. Teşekkür ederim," diyen Burcu'nun kulaklarıma dolan o naif sesiyle dudaklarım kıvrılırken, onunla birlikte

içeriye doğru ilerledim. Elini sıkıca tutmayı bıraktım ve annemle selamlaşmalarını izledim.

"Ben Talar, canım. Demir'in annesiyim."

Annemin gözlerinin içine mahcup bakışlarla bakan minik kadının kendisini nasıl tanıtacağını içten içe merak ederken, "Ben de Burcu, efendim. Memnun oldum," deyişiyle bir adım öne doğru ilerledim. Burcu'nun yanına gelerek gözlerimi annemkilerle birleştirirken, onun durumu anladığına emindim. Bu yaşıma gelmeme rağmen onu hayatımdaki herhangi bir kadınla tanıştırmamış olmam, annemin Burcu'nun özel olduğunu anlamış olması için yeterliydi. Ancak ben herkesten önce bunu Burcu'ya kanıtlamak, onu gerçekte olduğu gibi, etrafında kim var kim yoksa hepsine tanıtmak istemiştim.

"Anne, Burcu benim..." der demez iki kadının, hatta onların yanında duran Hasret Abla'nın da bakışları üzerime çevrildi. Burcu merakla onu nasıl tanıtacağımı bekleyip bunu belli etmemeye çalışırken, annem gülümseyerek bakıyordu. Elimi omzuna attım ve onu kendime doğru yasladım. "Aslında... Onu nasıl tanıştıracağımı bilemiyorum," dedim. Bakışlarımı Burcu'nun güzel yüzünde dolaştırırken, mavi gözlerinde aniden beliren o huzursuzluğu fark ettim. Gerçekten kararsız olduğumu sandığı bakışlarından okunuyordu. Dudaklarımı alnına dayadım. "Çünkü onun bendeki yerini anlatmaya kelimeler yetmez. En azından ben bunu sözcüklerle anlatmayı beceremem. Ama onu ilk gördüğümden beri aklımdan çıkaramadığım da bir gerçek," diyerek sözlerimi tamamladığımda, onun parlayan bakışlarına maruz kalmıştım.

Annem gülümseyerek Burcu'ya yaklaştı. Benim ondan uzaklaşmamdan yararlanıp kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı. "Tekrar hoş geldin, yavrum. Hadi gel, ayakta kaldın. İçeri geçelim," dedikten sonra elinden tutup salona doğru ilerledi. "Hasret, kahvaltı hazır mı?"

"Hazır, Talar Hanım."

"Pekâlâ! Demir, sen üstünü değiştirmeyi düşünmüyor musun? Kahvaltıya o üzerindekilerle mi katılacaksın?"

Babamın annemle yaptıkları Yunanistan gezisini dinlerken, aklım bambaşka bir yerdeydi. Aklıma Burcu'yla konuşmamız gelmiş, onun burada olması gerektiğini aklımdan geçirmiştim. Ancak bunun için gerekenin ne olduğunun farkında olsam da, nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Nasıl bir yol izlemeliydim? Ne söylemeli, ne yapmalı, onu nasıl sonsuza dek yanımda tutmalıydım? Bunun yanıtı apaçık ortadaydı ve öncelikle hislerimi dile getirmekten geçiyordu.

Gece başımı yastığa koyduğumda burnuma dolan gül kokusuyla gülümsedim. Aklımda gezinen planları sıraya koyarken, çoktan kararımı vermiştim. En önemli detay belirmişti gözlerimin önünde. "Kırmızı..." diye usulca fısıldadım. Bunun onun rengi olduğunu düşünmeden edememiştim. Ergen delikanlılar gibi sürekli onu düşünüyor olmama içten içe homurdansam da, onu sonsuza dek bana ait kılmaktan başka bir şey hayal edemiyordum.

Güneşin her zaman bir başka doğduğuna inandığım bu şehirde, mutluluk bu kez adeta damarlarımda akan kanın kuluğuna bürünüyordu. Dudaklarım henüz uyku sersemiyken bile kıvrılıyordu. Mahmur bir şekilde yatakta kıpırdıyor, odaya dolan kendi mırıltılarımı işitiyordum. Ancak elimi yan tarafıma attığımda karşılaştığım şey boşluktu. Burnuma onun kokusu dolmuyor, o erkeksi sıcaklığını bedenimde hissedemiyordum.

Gözlerimi zorlukla açabildiğimde havanın henüz aydınlandığını fark ettim ve usulca yatakta doğruldum. Özlem, o anda aniden bastıran bir yaz yağmuru gibiydi. Ben o yağmurun altında ıslanıp sırılsıklam oluyor, Demir'e koşup beni kurutması, sarıp sarmalaması için yanıp tutuşuyordum.

Yatağımdan fırlayıp gardıroba doğru yürüdüğümde, yapacağım şey aklımda şekillenmişti. Her ne kadar onu arayıp geleceğimi haber vermek istesem de, uyandırmaya kıyamadım. Nasılsa evine gittiğimde uyandıracaktım.

Hızla koyu renk dar kot pantolonumu, siyah bluzumu ve siyah yüksek topuklu botlarımı giydim. Askıdan aldığım siyah

beyaz renklerdeki ince montumu da üzerime geçirdim. Dün akşamki çantamın içindekileri bordo renk büyük çantama tıkıştırırken, birkaç makyaj malzemesi atmayı da ihmal etmedim. Taksideyken, ona güzel görünebilmek için birkaç rötuş yapabilirdim. Aynanın karşısına geçip, saçlarımı parlayana kadar taradım ve ardından yüzümü temizledikten sonra nemlendirici sürdüm. Son bir kez aynaya baktığımda, evden çıkmak için hazırdım.

Sabahın körü olmasını umursamıyordum. Yalnızca Demir'e kavuşmak, ona sımsıkı sarılıp kokusunu içime çekmek istiyordum. Yol boyunca aklımdaki tek şey buydu. Arabada hızlıca bir makyaj yapmış, beni görünce ne yapacağını düşünüp durmuştum.

Nihayet eve ulaştığımda taksinin ücretini ödeyip kendimi dışarı attım. Çantamı sıkıca tutarken, hızlı adımlarla evin geniş bahçesine girdim. Ve daha fazla bu heyecana dayanamayıp, duraksamadan zile bastım.

Ayaklarımı hafifçe yere vurup beklerken kapı aniden açıldı. O anda karşımda, üzerinde beyaz, kaslarını belli eden bir tişört ile dikilen Demir vardı. Belli etmeden yutkunurken bakışlarım onunkileri buldu. Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladığımda beni sarmasını beklemiş, çok geçmeden beklediğim olmuştu.

"Küçüğüm," diye fısıldadı burnunu hafifçe boynuma sürterken. "Neden haber vermedin bana?"

"Erkenden uyandırmak istemedim," diyerek hafifçe ondan uzaklaştım ve yüzüne baktım. "İşin mi vardı?"

"Hayır, misafirim vardı. Ama geldiğin iyi oldu," dedi gülümseyerek. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, Demir bundan faydalanıp alt dudağımı dudaklarının arasında hafifçe kıstırdı ve beni kendine bastırdı. Dudaklarımızın kavuşmasına son verdiğinde sözlerine devam etti. "Şaşırma hemen. Annem ve babam burada. Dün gece geldiler."

"Hihh!" diye adeta boğularak ellerimi ağzıma telaşla kapattım ve kollarının beni mest eden sıcağından uzaklaşmaya çabaladım.

Hemen gitmeliydim. Kimseye görünmeden, yanlış bir izlenim yaratmadan kaçmalıydım. Ancak yeterince hızlı değildim. Demir'in beni çepeçevre saran kollarından kurtulabilmek

"Özel anlar, özel kalmalı!" diyen kesinlikle yanılırdı. Biz kadınlar, ne kadar özel ve mahrem şeyler yaşıyor olursak olalım, bunu biraz yumuşatıp, daha edepli bir hale getirip, ne yapar eder birbirimize anlatırdık. Erkekler belki de bizden farklıydı. Önem verdikleri bir kadın hayatlarına girdiğinde daha kıskanç oluyorlardı. Ancak kadınlar, ayaklarını yerden kesen bir aşka tutulduklarında kesinlikle gevezeleşiyorlardı. Kalplerini teslim ettikleri adamın bakışından gülüşüne, sarılışından öpüşüne kadar her detayı en yakınlarıyla paylaşıyorlardı. Bu da bizim her şeyi paylaşmak isteyişimizden kaynaklanıyordu. Onlara anlatamayacağım herhangi bir şey olur muydu, bilmiyordum. Daha önce bir sırrım olmuştu ama yine de bunun tekrar etmemesini umuyordum. Çünkü o sevimli yuvarlak masanın etrafında toplanmış dört kız, Aysun eksik olsa da, benim canlarımdı. Ve onlardan mutluluğumu, sevincimi, kalbimden taşan, bana nefes alacak yer bırakmayan bu aşkı saklamak gibi bir niyetim yoktu.

∞

"Biz geldik!" diye bağıran topluluğa şaşkınlıkla baktım. Arkalarında mahcup bir şekilde bekleyen Buğra'ya döndüğümde, onun da her şeyden habersiz olduğunu anlamıştım.

"Hoş geldiniz, anne," dedim hafifçe gülümseyerek ve babamla da selamlaştıktan sonra hepsini içeri aldım.

Buğra içeri adım atar atmaz, "Umarım yalnızsındır. Bu saatte getirdiğim için üzgünüm ama onları evde tutamadım. Hasret Abla'nın olduğu evde daha rahat ediyorlarmış," diye fısıldayınca gülümsemeden edemedim.

"Önemli değil," dedim sırtına hafifçe vurarak. "Burada kalsınlar madem."

Salondaki koltuklara yayılan annemle babamın yanına gittiğimde, rahat bir ifade takındım. "Nereden esti böyle? Uzun zamandır uğramamıştınız," dediğim anda, Hasret Abla sevinçli bir ifadeyle içeri girdi. Kadınlar kucaklaşırken, babamın güle rek gözlerini devirdiğini gördüğümde Buğra'ya küçük bir işaret yaparak ayağa kalktım.

Bahçeye çıktığımda, Buğra da hızla yanıma geldi. "Dün akşam bir kızın peşinden gitmişsin. Ceren söyledi," dedikten sonra gülümseyip, soru işaretleriyle dolu bakışlarını bana odakladı.

"Doğru söylemiş," diye ifadesiz bir şekilde yanıtladım. Çünkü o sırada Buğra'yla, Burcu'yu konuşmak ve tartışmak istemiyordum. Sorularının ardının arkasının kesilmeyeceğinin bilincinde olarak konuyu kestirip atmanın doğruluğuna inanıyordum.

"Burcu, değil mi? Davet işe yaramış belli ki."

"Evet, o..." dedim onun merakına hafifçe gülerek.

"Eee, ne oldu peki? Hallettiniz mi? Konuştunuz mu olan biteni? Neymiş o nişanlı olayı?"

"Sen ne zaman bu kadar meraklı oldun, Buğra?"

Oflayarak yanıtladı. "Alt tarafı iki detay vereceksin, amma nazlandın? Soruyoruz işte."

"Hallettik, merak etme."

"Senin gözlerini bu kadar parlatan başka bir kadın daha görmedim. Ondan bu merakım. Umarım yakında benimle tanıştırırsın."

Kardeşim ama her şeyden önce en yakın dostum olan bu adama gülerek, söylediklerine içtenlikle ve mutlulukla eşlik ettim. "Merak etme. En kısa zamanda tanışacaksınız."

"Annemler ne olacak peki? Siz birlikte vakit geçirecektiniz belki de... Talar Sultan da tam zamanında gelmek istemiş yani."

"Bir çaresine bakacağım. Zaten Burcu'yla birkaç günlüğüne bir yerlere kaçmak istiyorum. Annemler burada istedikleri kadar kalabilirler. Bu arada senden işle ilgili bir ricam olacak."

"Nedir? Halledebileceğim bir şeyse yarın ilgilenirim."

"Aslında şirketin pazarlama bölümüyle alakalı bir durum. Orada Burcu'ya bir iş yaratılmasına ihtiyacım var," dedim ve Burcu'nun işle ilgili tecrübelerini anlatmaya başladım. Söylediklerimin aklına yattığını ise duruşundan anlamıştım.

"Tamam, ben hallederim merak etme," deyişiyle rahat bir soluk aldım. Birkaç dakika sonra babamın da yanımıza gelince, koyu bir sohbete daldık.

"Özle beni, aşkım..." diyerek kıkırdadım ve birkaç veda sözcüğünün ardından telefonu kapattım.

Elimi kalbimin üzerine koyduğumda sol tarafımı dövüp duran bu ritim bana adeta nefes aldırmıyordu. Bu nasıl bir histi böyle? Sadece bir telefon konuşmasıyla insan bu hale gelebilir, özlemden çıldırabilir ve daha fazlasını arzu edebilir miydi? Gülümsedim. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki... Bir o kadar da güzel. Evet, her zaman güzelliğimin farkında olsam da, belki de ilk kez bu bana müthiş bir haz veriyordu. Demir tarafından beğenilmek, beğeniyle, istekle süzülmek beni deliler gibi mutlu ediyordu. İlk kez bu kadar huzurluydum. İçimden kahkahalar atmak, şuradaki koltuğun üzerine zıplayıp, aptalca dans etmek geliyordu. En önemlisi de âşıktım. Başı sonu yokmuş gibi, her şeyim, varlığım, ruhum, bedenim yalnızca Demir'den ibaretmiş gibi... Soluğuma sızan, benliğime hükmeden yalnızca ve yalnızca Demir'miş gibi...

"Hadi bakalım, âşık Leyla! Yeter öyle avare dolaştığın. Bir silkelen, kendine gel ya! Aşktan iğrendim senin yüzünden."

Beni düşüncelerimden uyandıran, suratımdaki şapşal sırıtmayı bozan, Binnur'un cırtlak sesi olmuştu. Burnumu sahte bir öfkeyle, havalı bir şekilde yukarı diktim. "Seni de göreceğiz, canım. Sen de âşık ol, o zaman da ben susmayacağım."

"Aman, senin gibi olacaksam, hiç olmayayım daha iyi. Bu ne ya? Her dakika birlikte olduğunuz yetmedi, bir de telefonla konuşma faslı başladı. Yemin ediyorum, o telefonu ben o kadar kullanmamışımdır."

Mutfağa girdiğimde tezgâhın hemen karşısındaki geniş alanda müthiş bir sofra hazırlandığını gördüm. Adeta gözlerim açılıp, karnım açlıkla guruldarken hızla masaya oturdum. "Ne zaman hazırladınız bunları? Of, nasıl acıkmışım?"

Tam böreğe uzanmış, bir dilim araklamak üzereydim ki, elimin üzerine inen şaplakla duraksadım. Bakışlarımı sinirle hemen tepemde dikilen Beren'e çevirdiğimde, onun sinsi sinsi gülümseyen yüzünü gördüm.

"Yok öyle, küçük kardeş! Çayları koy bakalım, hadi. Hanımefendi sevgilisiyle fingirdesin, sonra hazır sofraya kurulsun. Oh, ne âlâ!"

"Ay, aman iyi! Kendiniz böyle muhteşem bir aşk yaşayamadığınız için kıskanıyorsunuz. Ama merak etmeyin, size detayları anlatıp ağzınızın sularının akmasını izlemeyeceğim. Sizin ümitsiz haliniz daha eğlenceli bir sohbet konusu," dedim ve oturduğum yerden hızla ayaklandım. Saçlarımı hafifçe savurup kıkırdadım. "Çayları da koyarım ayrıca."

"Aman da aman, bizim fingirdeğe bak sen! Adamı buldu, bir de detayları anlatmayacakmış... Yok canım! Burada neden toplandık sanıyorsun? O pırasalı börek neden yapıldı, hı?"

"Neden yapılmış?" diye sordum masaya yaklaşıp çayları koymaya çalışırken. Her birinin bardağını doldurup, şekerliği de masaya koyunca her şey tamam olmuştu. Tam yerime oturup, Beren'in bahsettiği börekten bir dilimi tabağıma alırken, bu kez utanmaz kardeşim Beril'in sesi duyulmuştu.

"Neden olacak, ablacığım? Demir'le ne yaptın, ne yaşadın, öpüştün mü, yoksa daha fazlası oldu mu? Şu an için en önemli ilgi alanımız bu. Dünden beri meraktan kudurduk."

İşittiklerime inanamayarak hepsinin tek tek suratlarına baktım. Binnur da, Beliz de tüm detayları bildiklerinden kahkaha atmamak için zor duruyordu. Ancak çok fazla dayanamayacaklarından ve her şeyi yumurtlayacaklarından şüphem yoktu.

"Siz azgınlıktan kudurmuşsunuz bence. Bunları mı düşündünüz yani? Hem senin yaşın kaç, başın kaç daha? Edepsiz!"

Beril gözlerini devirirken, kahkahalar çoktan yankılanmaya başlamıştı. "Abla, senden yalnızca iki yaş küçüğüm farkındaysan."

"Olsun. Demek ki bunları konuşmak için iki senen var."

"Ay, içimi sıktınız ya! Yeter, sen de anlat hadi. Çatlattın insanı, Burcu."

Beren'in sabırsızlığına kıkırdayarak yanağına kocaman bir öpücük bıraktım ve saçlarını eşsiz bir havayla arkaya atışını izledim. Ardından anlatmaya başladım. Hislerimi, Demir'in davranışlarını en ince ayrıntısına kadar kelimelere dökmeye çalıştım.

izin istemeyeceğim. Abin de istediğini düşünüp, arzu ederse bana tehditler savurabilir."

"Sevgilim..." diye fısıldadım cilveyle. Söyledikleriyle erimiş, neredeyse bir pelteye dönmüştüm. Ne zamandan beri böyle maço tavırlardan etkilenir olmuştum? "Ben sizin iyi anlaşmanızı istiyorum ama."

Konuşma şeklim ya da söylediklerim onu etkilemiş olmalıydı ki, derin bir nefes aldı ve ses tonunu yumuşatarak sözlerini sürdürdü. "Tamam," dedi sanki bu konuyu konuşmak istemiyormuş gibi. "İstersen sen konuş önce, istersen ben konuşayım. Ama çok yumuşak bir sohbet olmayacağından eminim."

"Önce ben konuşurum o halde. Belki hissettiklerimi anlatırsam etkili olabilir."

Güldü. Öyle bir güldü ki hem de, sanki karşımdaydı ve ben o güldüğünde dudaklarının kenarında beliren çizgileri görebiliyordum. Elimi uzatsam yüzüne erişebilir, dokunuşlarımı bana muhteşem bir his veren sakallarının üzerinde dolaştırabilirdim.

"Neymiş o hissettiklerin? Bana da söyle, ben de bileyim."

"Söylemedim mi? Dün gece... Bu sabah..."

"Olsun... Fazla söz göz çıkarmaz."

"O söz öyle miydi, Demir?"

"Ben kendi çıkarlarıma göre değiştirdim. Hadi söyle, neymiş o hissettiklerin?"

"Biliyorsun işte. Neden kıvrandırıyorsun?"

Bir anda anlam veremediğim bir sessizlik oldu. Bana yanıt vermesini beklesem de, hâlâ konuşmamaya devam ediyordu. Tam orada olup olmadığını soracaktım ki sesi duyuldu.

"Kıvrandırmak öyle olmaz, küçüğüm. Nasıl olduğunu göstermek için can atıyorum, sabrımı zorlama istersen."

Bir anda ateşler içinde kavrulan yanaklarımı biraz olsun serinletebilmek için, elimi hafifçe yüzüme doğru salladım. Ama boşunaydı. Bu adam, bu kadar edepsiz olmak zorunda mıydı? "Demir... Sen..." Adeta sözlerim tükenmiş gibiydi. Her ne kadar onun yanında olmak, sıcağında kıvrılabilmek için can atıyor olsam da, bu böyle mi dile getirilirdi?

"Ne olmuş bana? İşte ben de hissettiklerimi söyledim."

"Hep böyle edepsiz şeyler mi hissediyorsun sen?"

"Hayır," diye yanıtladı sesindeki o neşe birdenbire sönerken. "Özlem de hissediyorum mesela. Tam şu anda... Sana karşı... Müthiş bir özlem hissediyorum. Bu edepsiz değil. Ama yine de iyi bir his sayılmaz."

"Beni özlemek kötü mü? Şikâyet mi ediyorsun?"

"Şikâyet değil bu. Bu seninle yaşadıklarımın bana az gelmesinden kaynaklanıyor. Daha fazlasını istiyorum. Mesela şu an orada değil, benim yanımda olmanı arzu ediyorum. Ya da bu gece benden ayrı değil, benim kollarımda uyumanı... Sabah yine kollarımda, bana dolanmış bir şekilde uyanmanı... Emin ol, bu şikâyet değil. Sadece doyumsuzluk."

Arkamdan gelen kızların seslenmelerini önemsemeden kıkırdadım. "Hep doyumsuz olabilirsin. Benim hoşuma gidiyor."

Ancak Beliz ve Binnur'un sesi epey artmış, bir an önce yanlarına gitmemi ister şekilde mızıldanmalara dönmüştü. Anlaşılan mutfakta dedikoduya girişmişlerdi ve benim de uzun süredir Demir'le konuşuyor olmamdan memnun değillerdi.

"Aşkım... Kızlar beni çağırıyor."

Keskin bir soluk aldığını işitirken, yine o talepkâr, yine o bana kendimi unutturan sözleri varlığını gösterdi. "Sen bana böyle *aşkım* dersen... Arabaya atladığım gibi soluğu orada alacağım. Kızlarla vakit geçirmek de hayal olacak senin için."

"Bu gece sensiz uyumak çok zor olacak, Demir. Ben nasıl bu kadar çabuk alıştım sana?"

"Bir bilsem, küçüğüm..."

Demir sözlerini bitiremeden, bizim sabırsız cadıların sesi duyuldu. "Kapatmam gerek. Bu cadılar beni mahvedecek yoksa."

"Hadi git bakalım. İyi eğlenceler. Eğer dışarı çıkarsanız..."

"Çıkmayacağız, merak etme, evdeyiz."

"Peki... O halde eğer... Bensiz uyuyamazsan, beni ara. Çünkü ben uyuyabileceğimi sanmıyorum."

beni kendisine çekip sarılışı, alnıma, saçlarımın arasına bıraktığı öpücükler Hasret Abla'nın yüzünü güldürmüş, hoşuna gittiğini bakışlarıyla bana belli etmişti. Bir savaş içine girişmekten korktuğum kadın bana elini uzatmış, kendimi iyi hissettirmişti.

Kahvaltının ardından, Demir'den ayrılmak zor olsa da, nihayet Binnur'un evine gelebilmiştim. Eve girdiğimde Beliz'in notunu buldum. Annemle birlikte alışveriş yapacaklarını, ardından sıcak bir şeyler içmeye gideceklerini yazmıştı. Belirttiği adresin şık bir yer olduğunu görünce, üzerime güzel, pembe bir elbise, altına da yüksek topuklu ayakkabılarımı giydim. Hava fazlasıyla soğuk olduğu için paltomu almayı da ihmal etmedim.

Çantamı son bir kez kontrol ederek evden çıktım. Aşağıya iner inmez, birkaç dakika önce güvenlikten çağırmasını istediğim taksinin kapıda beklediğini gördüm. Tam taksiye bindiğim sırada, sol tarafımda, biraz ileride birinin bana baktığını hissedince duraksadım. Bakışlarımı o tarafa çevirdim. Ağaçların orada gördüğümü sandığım kıpırtıya dikkat kesildim. Ancak ne kadar uğraşsam da kimseyi görememiş, buna rağmen içimde şüphelerle dolu bir sıkıntı hissetmiştim.

***

"Herkes orada mı?"

Kulağıma onun sesi çalınıyor ve ben etrafımdaki herkese karşı körleşiyor, adeta kendimden geçiyordum. Bugün nasıl akşam ettiğimi düşündükçe, onu nasıl özlediğimi, yalnızca onun yanında olmak istediğimi aklıma getirdikçe, telefonu kapattığım gibi yanına koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Duygularımı belli etmemeyi, bu yoğunluğu az da olsa dindirebilmeyi ümit ederek, "Evet, hep birlikteyiz," diye yanıtladım. Ancak bunun mümkün olmadığının farkındaydım. Demir her geçen an daha çok içime işliyor, içimde kendinden başkasına yer bırakmıyordu. Kalbimdeki her boşluğa dokunuyor, her bir köşesini aşkıyla dolduruyor, alıp verdiğim her soluğa Demir'in adı ve varlığı siniyordu.

"Ne yaptınız peki bugün?"

"Bir şey yapmadık. Erken döndük zaten. Şimdi bütün kızlar toplandık işte," dedim hafifçe gülümseyerek. "Bir tek Aysun eksik."

"Aysun neden yok? Murat mı izin vermiyor yoksa?"

Sorusuna kıkırdadım. "Evet, elinden gelse Aysun'u yanından ayırmaz. Bir de şimdi hamile diye iyice panikliyor abim."

"Ondan gizleyecek miyiz bizi? Bu onu daha da paniklete-cek, biliyorsun."

Gözlerimi kapatarak başımı duvara yasladım. Hissettiğim şey korku değildi. Bir an... Yalnızca bir an, onun dudaklarından dökülen kelimeye, *biz*'e kapılmıştım. Bana karşı hissettiklerinin yoğunluğunu her sözünde hissediyordum. Bakışı, öpüşü, dokunuşu, kalbinde bana yer olduğunu adeta haykırıyordu. Ama yine de... Dile getirmesini, o hırçın dalgaları andıran mavilerini benimkilerle birleştirip, beni sevdiğini söylemesini bekliyordum. O gün yakındı, biliyordum.

"Gizlemeyeceğiz elbette," dedim aniden benden yanıt beklediğini hatırlayarak. "Ben onunla konuşacağım. Sonra da bir araya gelirsiniz, olur mu?"

"Benim için sorun yok. Ancak Murat bunu ister mi, emin değilim. Açık söylemek gerekirse, ilişkimize tüm dünya da karşı olsa, zerre kadar umurumda değil. Kimseden onay almak gibi bir arzum yok."

Sahte bir kızgınlıkla ama aslında kendine güvenine, dimdik duruşuna ve beni sahiplenişine içim giderek yanıtladım. "Ben sahipsiz miyim, Demir? Ne demek kimsenin onayı umurumda değil?"

Dudaklarımı ısırarak yanıtını beklerken yerimde sabırsızca kıpırdadım. Aslında içten içe ailemden birinin onay vermeme ihtimaline sinirlenmesini beklesem de, söylediklerinyle şaşırmadan edememiştim.

"Sahibin benim! Sen benimsin! Bir tek senin onayın yeter bana. Tüm dünyayı karşıma almama, senin bana kendini teslim etmiş olman yeterli. O yüzden kimseden seninle birlikte olmak için, seni öpmek, sana dokunmak, kollarıma almak için

Bakışlarımı, beni azıcık bile süzmeden, sadece gözlerime bakan kadına odakladım. Savaşta mıydık, benden hoşlanmamış mıydı, kötü mü davranacaktı, anlamamıştım. Bakışlarından tek bir duygu geçişi bile hissedilmiyordu.

Hiçbir şekilde uzatmaya, imaya gerek görmeden, "Onun neyi oluyorsun?" diye sordu. Sorusu açık olsa da, buna nasıl yanıt vermem gerektiğini bilemiyordum.

"Ben..." dedim parmaklarımla gergin bir şekilde oynadığımın farkına varamayarak. "Ben onun sevgilisiyim."

"Sevgilisi..." dedi bu kelimenin anlamını çözmeye çalışır gibi. Bakışları bu kez baştan ayağa üzerimde gezindi. "Buraya getirdiği ilk kadın sensin," diye devam etti ama söyledikleri aklına yatmamış gibi başını iki yana salladı. Bu kez dudaklarında hafif de olsa bir kıvrılma belirmişti. "Ama sen... Hiç öyle bir kadın gibi değilsin. Minnacıksın."

Başımı hafifçe eğdim ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Anlaşılan beni o kadınlar gibi algılamış ama aklındakilerle görüntümü bağdaştıramamıştı.

"Yirmi iki yaşındayım. O kadar da küçük sayılmaz," dedim bunu neden söylediğimi bilemeyerek. Yanıma yaklaştı ve çok da yumuşak olmayan elini çeneme dokundurdu. Karşımdaki kadının zor bir hayatının olduğu ellerinden anlaşılıyordu.

"Küçüksün. Baksana yüzüne! Kaşık kadar... Hem..." dedi hafifçe gülümseyerek. "Utanmayı bilen kadınlar her zaman küçük kalırlar. Bu iyidir, güzeldir, masumiyettir."

"Beni daha fazla utandıracak mısın?" diye sordum başımı dikleştirerek. "Ben sandığın gibi biri değilim. Ya da Demir'in yanında gördüklerin gibi. O benim için..."

Elini hafifçe kaldırarak beni susturdu. "Bunu görebiliyorum. Farklı olduğunu görebiliyorum gözlerinden," dedi ve hızla devam etti. "Hadi bakalım... Şu börekleri servis et. Madem bu eve gelen ilk kadın sensin, ki son gelişin de olmayacağı doğuyor içime, mutfağa alış."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bir kez daha sesini duydum.

"Ohoooo! Beceriklisindir inşallah!" dedi gülerek, hâlâ aynı yerde durduğumu görünce.

Hemen tezgâhın üzerinde duran börek tepsisine doğru koştum. Yanındaki servis tabağına börekleri dilim dilim kesip koymaya çalıştım. Ancak börek öyle sıcaktı ki, bıçakla kesiyor olsam da elim yanıyordu. Sıcaklığa daha fazla dayanamayıp, bıçağı elimden bıraktım ve harareti alabilmek için parmağını dudaklarının arasına götürdüm. Beni izlediğine emin olduğum kadın kıkırdayarak yanıma geldi. Omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi ve kollarında sımsıkı sararken kulağıma beklemediğim sözleri söyledi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye yanıtlarken ben de ona sarıldım.

"Ben varken iş yapmana gerek yok. Ben izin vermem öyle bir şeye zaten. Sen burada olduğun zamanlar bana yoldaş ol yeter."

"Hasret Abla, yanlış anladın," dedim hafifçe uzaklaşarak. "Ben... Burada Demir'le yaşamayacağım. Böyle bir şey söz konusu değil."

"Olur olur..." dedi dudakları çok şey anlatmaya çalışır gibi kıvrılırken. "O da olur, merak etme. Gün gelir bu evin hanımı olursun, biz de birbirimize yoldaş oluruz. Bu adam seni annesinin, kardeşinin ayak bastığı eve getirdiyse, vardır bir planı."

Gülümsemeye çalıştım. İma ettiği şey beni utandırırken, aynı zamanda kalbimi de hızlandırmıştı. O sırada Demir'in içeri girip şaşkınlıkla bize baktığını, ardından o şaşkınlığın gülümsemeye dönüştüğünü görsem de buna odaklanamamıştım. Kulaklarımda Hasret Abla'nın söyledikleri yankılanmış, açıkça dile getirmese de *evlilik* sözcüğü içime bir kar suyu gibi sızmıştı. Biz... Demir'le... Heyecanla dudaklarımı ısırdım. Bunun düşüncesi, hatta hayali bile beni titretirken gülümsemeye çalıştım.

***

Kahvaltıya Kerim dedikleri kişi katılmamış, bu nedenle üçümüz yapmıştık. Hasret Abla'nın bana sorduğu, ne iş yaptığımla, nasıl biri olduğumla ilgili sorular sayesinde zaman akıp gitmişti. Demir yalnızca bizi izlemiş, zaman zaman elinin sımsıkı tutuşu,

"Günaydın, Demir. Kahvaltı hazır. Hadi, börekler soğumadan otur."

"Önce bir konuşalım, Hasret Abla," dedim gözlerimi onun üzerinden çekmeden. Ses tonumun ciddiyetini anlamış olmalıydı ki, elini üzerindeki önlüğe kuruladı ve bana baktı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun falan yok. Sadece, yukarıda bir misafirim var, Hasret Abla."

Önce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Buraya misafir getirmediğini bilir ve evde bunun rahatlığıyla hareket ederdi. Fakat şimdi duyduklarıyla sarsılmış gibi görünüyordu.

"Nasıl yani? Nasıl arkadaş? Bayan arkadaş mı?"

"Evet. Ve senden suratındaki şu şaşkın ifadeyi silmeni, onu elinden geldiğince nazik davranmanı rica ediyorum."

Kaşları çatıldı bu kez. Söylediklerim hoşuna gitmemiş gibiydi. "Nasıl bir arkadaşmış bu? Öbür eve götürdüklerinden mi? Eğer öyleyse kibar falan olamam, bilesin."

Ağzından çıkanlar bu kez sinirimi bozmuş, içimdeki öfke bir yanardağ misali kaynamaya başlamıştı. "Saçmalama, Hasret Abla! O... Burcu... Benim için çok değerli. Lütfen tavırlarını buna göre şekillendir!"

Omzunu umursamaz bir şekilde silkti. Sanki evin sahibi oydu ve ben de onun çalışanıydım. Bu hali normalde beni rahatsız etmezken, konu Burcu olunca gözüme batmaya başlamıştı.

"Ona ben karar veririm," deyişi sinirimi zıplatırken, ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim. Tam biraz öncekilerden daha sert bir yanıt verecektim ki, merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Hemen arkama döndüm ve ona doğru yürüdüm. Burcu çoktan merdivenlerin ucuna kadar gelmiş, üzerine giydiği Ceren'e ait olan beyaz bluzu çekiştiriyordu. Hareketlerinden gergin olduğunu, pembeye boyanmış yanaklarından utandığını anlayabiliyordum. Onun güzelliği ve sadeliğiyle bir kez daha büyülenirken, içimden Hasret Abla'nın saçma sapan bir davranışta bulunmamasını diliyordum.

Burcu'nun eline uzandım ve onu kendime doğru çektim. Başına küçük bir öpücük bırakırken, arkamdan gelen sesleri de duyabiliyordum. "Seni Hasret Abla'yla tanıştırayım, küçüğüm," dedim gülümseyerek. Gerginliğimi ona yansıtmamaya çalışarak, parmaklarımı onun incecik ama dün gece dokunuşlarıyla beni çılgına çeviren parmaklarının arasından geçirdim. Bu, Hasret Abla'ya sunduğum bir ispattı. Çünkü daha önce hiçbir yerde, hatta basında çıkan haberler de dâhil, biriyle el ele tutuşmamış, üstelik bunu bu şekilde ortaya sermemiştim.

"Hasret Abla, Burcu..." dedim ve hemen peşinden Burcu'nun, "Merhaba," diyen ürkek sesini işittim. Ardından bakışlarımı hâlâ bir tepki vermemiş olan Hasret Abla'ya çevirdim. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Bakışlarını Burcu'nun gözlerine sabitleyip, birazcık bile gülümsemeyerek neyi amaçlıyordu?

"Hoş geldin," deyişi soğuktu. Adeta neden burada olduğunu sorguluyor, istenmediğini anlatmaya çalışıyordu.

Burcu'nun "Hoş bulduk. Teşekkürler," deyişi ise titrekti bu kez. Hemen ona döndüm. Mavileri yağmur toplayan gri bulutlar gibi olmuştu. Dudakları hafifçe kızarmıştı ve titriyordu. "Ben gideyim, Demir. Saat epey geç olmuş. Daha sonra konuşuruz, olur mu?"

"Hayır," desem de beni dinlemedi. Hasret Abla'ya bakmıyor, onunla göz teması kurmamaya çalışıyordu. Yalnızca başını eğmiş, sürekli yutkunuyordu.

Sonra tam arkamdan Hasret Abla'nın sesi duyuldu. "Nereye gidiyorsun?"

Bu sorunun Burcu'ya hitaben sorulduğu belliydi. Ama benim utangaç sevgilim o kadar çekinmiş ve bozulmuştu ki, nasıl yanıt vereceğini kestiremiyor gibiydi.

"Demir, sen git de Kerim'e haber ver, kahvaltıya gelsin," dediğinde yüzüne baktım. Gözlerini bir kez kapatıp açmasıyla, onu incitmeyeceğini anlamıştım. Ancak yine de, onları yalnız bırakıp çıkarken, Burcu'nun kırılmamasını dilemeden edemedim.

aynı zamanda eve çekidüzen veriyor. Bu koca evi benim toparladığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, elbette öyle düşünmedim. Peki, Kerim kim?"

"O da benim iş dışındaki sağ kolum gibi... Hem yoldurum, hem korumam."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Ardından yine o tedirgin halime geri dönmüştüm. "Şimdi ne yapacağız, Demir? Hasret Abla beni görecek. Kim bilir ne düşünecek hakkımda?" Yatakta yorganı üzerime çekerek doğrulurken telaşla Demir'e döndüm. "Giyecek hiçbir şeyim yok. Akşamki elbisemle inince anlayacak."

"Neyi anlayacak?" diye sordu arsız bakışlarına devam ederken. O da yattığı yerden doğrulmuş, dudaklarını sırtımda, omuzlarımda gezdirmeye başlamış ve beni ayakuçlarıma kadar ürpertmişti.

"Şeyi işte... Bizim dün gece... şey..."

"Ne?" diye sordu fısıltı halinde. Dudaklarına dili de eşlik etmeye başlamıştı ve ben başımı arkaya atıp dudaklarımdaki inlitiyi serbest bırakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Seviştiğimizi işte... Beni şey olarak görecek... Basit bir kadın gibi."

"Asla!" dedi kesin ve net bir ifadeyle. Sesi tok ve bu konuda taviz vermez gibiydi. "Öyle görmesi, öyle düşünmesi mümkün değil. Hem..." Başımı ona doğru çevirdim ve kendimi onun kucağına doğru kaydırdım. O anda hissettiğim huzurla sarmalanmıştım. "Hem bu eve getirdiğim tek kadın sensin, küçüğüm. Sadece sen."

Kollarımı boynuna sardım ve kulağının hemen altından, tam kokusunun kaynağından öptüm. "Peki, ne olacak şimdi? Ne giyeceğim, nasıl davranacağım? Ya annene anlatırsa?"

"Merak etme," dedi başımı boynundan kaldırırken. "Ceren'in, yani kardeşimin burada kaldığında giydiği kıyafetleri var." Parmaklarıyla nazik bir biçimde çenemden tuttu ve bakışlarımızı birleştirdi. "Panik olma! Çekinecek bir şey yok. Sen şimdi duşa gir. Ben de Ceren'in kıyafetlerinden getireyim."

Başımı hızla salladım ve bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Eee... Nasıl banyoya gidecektim? Bedenimi örtmeye çalıştığım kalın yorgana baktım. Böyle durumlarda kadının çarşafa sarınması gerekmez miydi? "Demir..." dedim böyle kalkamayacağımı anlayınca. "Hadi, sen çık o zaman."

Küçük kahkahası kulaklarıma doldu ve "Yok yok, acele etmeyeyim. Sen gir, ben birazdan getiririm," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve ofladım. Peki, tamam... Utanmayacaktım. Hem zaten fazlasıyla mahrem, utanmaktan uzak şeyler yaşamamış mıydık? Bedenimde görmediği yer kalmış mıydı? Ya da dokunmadığı?

Yorganı hızla üzerimden attım ve çıplak bir şekilde ayağa kalkarak omuzlarımın üzerinden arkama baktım. Yatakta kollarını başının altında birleştirmiş ve o kalın, boğum boğum kol kaslarını gözlerimin önüne sermiş adamın gözlerinin koyulaştığını uzaktan bile görebiliyordum. "O zaman ben duşa giriyorum, sevgilim," dedim sesimin şuh çıkmasına dikkat ederek. Serbest bıraktığı kahkahası, bunun etkisiyle kısalan gözleri, dudaklarının kenarında beliren çizgiler beni sersemletse de, kendimi tutamayıp kıkırdadım. Parmak uçlarımda adeta koşarak kendimi banyoya attığımda, sırtımı mutlulukla kapattığım kapıya yasladım.

∞

Gülümseyerek yatak odasından çıktım. Yatağın üzerine Ceren'in kıyafetlerini koymuş ve Burcu'ya aşağı indiğimi söylemiştim. Sıra Hasret Abla'yla uyarıcı bir konuşma yapmaya gelmişti. Çünkü Hasret Abla, Burcu'yu telkin etmeye çalıştığım kadar nazik bir kadın olmayabilirdi.

Merdivenlerden indiğimde, mutfaktan gelen sesleri işittim ve adımlarımı oraya doğru yönlendirdim. Hasret Abla gelir gelmez işe girişmiş, mükellef bir kahvaltı masası hazırlamıştı.

"Günaydın," dedim masadaki tabaktan aldığım küçük bir salatalığı ağzıma atarken.

sersemletmiş, öperken kokumu içine çektiğini nefesinin ritminden anlamış olmak ise, kalbimi dörtnala koşturmaya yetmişti.

"Benim tüm fantezilerim seninle ilgili. Bundan şüphen olmasın."

Gülüşüm yavaş yavaş yerini küçük bir tebessüme bırakırken, tek dirseğimin üzerinde doğruldum ve elimi yüzüme yasladım. Üzerimdeki yorganı göğsümde tutmaya çabalarken, Demir'in göğüslerime kayan bakışlarıyla kızardım. "Bakmasana öyle, Demir!"

"Ama benden imkânsızı istiyorsun. Sen o halde duracaksın ve ben sana bakmayacağım. Mümkün mü?"

Olayı yeniden dalgaya vurmasına izin vermeden ciddileşerek sordum. "Seninle çalışmamı söylerken ciddi miydin?"

"Evet. Hem de çok. Moda sektöründeyiz, biliyorsun. Elimizde birkaç ünlü tasarımcı olsa da, Türklerin yanında daha fazlasına ihtiyacım var, Burcu. İşi büyütmek için, daha doğrusu giyim sektöründeki lüks markaların Türkiye'deki tekeli olmak için... İş yükümü Buğra ve Ceren'le birlikte hafifleten bir ortağım vardı. Savaş... Ama uzun zaman önce bir trafik kazası geçirdi ve o günden beri de bilincinin yerinde olmadığı bir komada. Doktorların ümidi de her geçen gün azalıyor."

"Çok üzüldüm, Demir."

"Üzülme. Sadece benimle çalışarak bana yardımcı ol."

"Peki, bana neden ihtiyacın olsun ki? Eminim bu işten sorumlu birileri vardır."

"Ben seni istiyorum. Zaten burada da kendine bir iş bakmayacak mısın?"

"Evet, bakacağım ama senin şirketinde çalışmak..."

"Başkasının yanında çalışmandan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Dudaklarım kıvrılırken kaşlarım imalı bir şekilde havaya kalktı. "Öyle mi? Sen fazla mı şoven ruhlusun? Kıyafetlerime de karışacak mısın, Demir?" derken kıkırdıyordum. Beni kollarına alışını, bedenimi sımsıkı o enfes sahiplenme hissiyle sarışını mutlulukla karşılıyordum. Normalde karşı çıkacağım,

kabullenmeyeceğim şeyleri yapıyordum fakat bunlar Demir'den gelince gözüme o kadar da kötü gözükmüyordu. Belki de tuhaf biriydim. Özgür olabilmek, üzerimdeki baskıdan kurtulabilmek için yurtdışına kaçmış ve en sonunda, beni bir tutuklu misali saran kelepçelerimden kendi uğraşlarımla kurtulmuştum. Ancak şimdi biri benim bileklerimi, diğeri Demir'inkileri saran aşktan prangalardan o kadar da rahatsız değildim. Belki de insan âşık olunca bu tutukluluk halini bile isteyebiliyor, hatta seve seve kabulleniyordu. Belki de sahiplenilmek, kıskanılmak, sakınılmak ve en önemlisi de birine ait olmak asıl özgürlüktü.

"Kıyafetlerin... Evet, bu konuyu kesinlikle konuşmalıyız. Mesela konuşmaya da dün akşam giydiğin elbiseden başlayalım, ne dersin?"

Kıkırdayışlarım kahkahalara dönüşürken dudaklarımı Demir'in dudaklarına yaklaştırdım. "Beğenmedin mi? Güzel olmamış mıydım?" diye sorduğum sırada gözlerinin anbean koyulaşmasını izlerken hızlanan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Senin her halin güzel... Mesela bu yeni uyanmış halin, saçlarının dağılışı, gözlerindeki o mahmurluk... Ve ben bunlara şahit olmaktan zevk alıyorum. Ama yine de... Tenin..." dedi ve dudaklarını boynuma dokundurup ıslak, derin ve iç geçirten bir öpücük bıraktı. "Tenin sadece bana özel... Benim bakışlarıma, benim dokunuşlarıma özel. Kıskanıyorum, elimde değil."

"Kıskanman hoşuma gidiyor," dedim ve tam o sırada evin içinden gelen ayak seslerini işittim. Şaşkınlıkla ama en çok da korkuyla Demir'e baktım. "Evde biri var, Demir!"

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve parmaklarını yüzümde dolaştırdı. "Sakin ol, küçüğüm. Evdeki Hasret Abla olmalı. Kerim onu havaalanından alacaktı."

"Hasret Abla mı? O da kim?"

"Hasret Abla burada çalışıyor yıllardır. Eskiden tüm aile aynı evde yaşıyorduk. Hepimiz küçüktük o zamanlar. Hasret Abla da çok gençti. Annemin en sevdiği çalışanının yeğeniydi. Buğra ve ben ayrı evlere çıkınca, Hasret Abla benim evime gelmeyi seçti. Annemin de onayıyla tabii. Yemek işiyle ilgilenip,

denli erkeksi olduğunun, gücünün ve kudretinin adeta simgesi olan koyu renk tüylerle çevrili göğsüne ulaştırdım. Az önceki boğuk ses kaybolmuş, hızlanan nefesi tenimi yalayıp geçmişti.

"Ben de ne zaman uyanacağını merak ediyordum."

"Hımm..." diye mırıldandı ve güçlü elleri belimi kavrayıp beni kendisine doğru çekti. "Sen yanımdayken, sıcaklığın yatağımı ısıtırken, emin ol daha fazla uyuyamam."

"Ben de, beni özlediğin için uyuyamayacağını düşünüyordum. Tek sebep, yatağında olmam yani... Öyle mi?"

Az önce kıvrılan dudakları eşsiz bir gülümsemeyle genişlerken, ben de kıkırdayarak kollarının arasında adeta kaybolup ona sırnaştım. O anda paylaştıklarımız öyle tatlı ve büyülüydü ki, bunun bozulmasından ölesiye korkuyordum. Ancak sonra Demir'in dudaklarından dökülen kelimeleri duydum. Hava ağırlaştı ve o tatlı halinden epey uzaklaştı. Mavileri beni içine alabilecek kadar büyük ve coşkulu dalgalara bürünürken yutkundum.

"Gitmeyeceksin... Benimle kalacaksın!" dediğinde sarsılmış, bir an nereye gideceğimi sorgular hale gelmiştim. Sesinin tınısı, bakışlarının keskinliği bana adeta adımı unutturmuş, Demir'den başka bir şey bırakmamıştı. "Bir bahane uydur ya da yalan söyle, umurumda değil. Ama benden bir adım bile uzaklaşmayacaksın," derken sesi itiraza yer bırakmıyordu.

"Demir... Bu..."

"Mümkün olmadığını söyleme sakın. Olabileceğini biliyorsun."

Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp göğsüne sabitledim ve dudaklarının alnıma değişiyle gülümsemeyi denedim. "Anlattım sana, Demir. Babam..." dedim ve zorlukla yutkunarak sözlerimi sürdürdüm. "Onun o bakışlarını görmek, imalı sözlerini duymak istemiyorum. En azından bir şeyler yoluna girene kadar."

"Ne kadar sürecek bu peki, Burcu? Gizleyecek miyiz aramızdakileri?"

Yanaklarının pembeye boyandığını hissederek, kirpiklerimin arasından ona baktım. "Eğer sen de..." dedim utanarak. "İstemezsen, saklamamıza gerek kalmaz, Demir. Sen duyurmak istersen..."

İri eli hızla yüzümü kavradı. Başparmağı dudaklarının üzerinde sertçe gezinirken, aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. Ilık solukları yüzüme vuruyor ve adeta nefesimi kesiyordu.

"İstersem mi?" dedi gözleri koyulaşırken. Burnunu burnuma sürttü. Ardından dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak aynı hareketi tekrarladı. Ve alt dudağımı dudakları arasında hapsetmeden hemen önce fısıldadı. "İstiyorum. Etrafımızdaki herkes, gözleri senin üzerine değen herkes, bana ait olduğunu, benim olduğunu bilsin istiyorum."

Soluğum adeta içime hapsoldu ve dudaklarım Demir'in ne yaptığını bilen, her öpüşünde beni yakıp kül eden dudakları tarafından kıstırıldı. Ellerim hızla boynuna dolanıp, parmaklarım gür saçlarının arasına kayarken inledim.

"Bırakmam," diye fısıldayışı öpüşlerimizin arasında kaybolsa da işitebilmiştim. Dudaklarımız zorlukla ayrıldığında, alnını alnına dayadı. Eli tüy gibi dokunuşlarıyla yastığın üzerine dağılmış saçlarımda ve yüzümde gezindi. "Bir çaresini bulacağız. En azından birkaç gün benimle olacaksın. Buradan, buranın karmaşasından uzakta, benimle... İstemez misin?"

"İsterim. Çok isterim hem de. Ama nasıl olacak? Nasıl izin alacağım?"

"Benimle çalış."

"Ne?" dedim gözlerimin şaşkınlıktan kocaman açıldığına emin olarak.

"Benimle çalış işte. Benim yanımda, benim şirketimde."

"Nasıl yani? Ne olarak?"

Gülümsedi. Hatta o gülümseyiş, bir erkeğe göre fazla düzgün olan dişlerini gözler önüne serecek kadar büyüdü. "Yardımcım olarak yanımda olmanı tercih etsem de, tecrübelerine uygun bir pozisyon olması gerekir. Pazarlama bölümünde mesela..."

"Demek sekreter fanteziniz var, Demir Bey? Siyah çerçeveli gözlük de takmam gerekir mi? Altına da siyah mini etek..." dediğimde başını arkaya doğru atıp, kahkahasını serbest bıraktı.

Kıkırdayarak ona doğru sokulduğumda, beni saran kolları sıkılaşmıştı. Başımın hemen üzerine bıraktığı uzun öpücük beni

Sıcacık, huzur kokan, ama daha da önemlisi iliklerime kadar Demir'in varlığını hissettiğim bir sabaha uyanıyordum. Onun kuytusunda, koynunda ilk uyanışım olmasa da, ilk defa kafamdaki tüm tedirginliklerden arındığımı ve katıksız bir mutlulukla dolup taştığımı hissediyordum. Bundan sonra ne olacağını, onun yanındaki sıfatımın nasıl bir kalıba girerek şekilleneceğini düşünmüyordum. Çünkü bundan böyle Demir'in varlığının sindiği her şeyin benim için çok güzel olacağını biliyordum.

Verilmiş sözlerin, dudaklardan dökülen kelimelerin elbette ki önemi vardı. Ancak asıl önemli olduğunu düşündüğüm, aklımca yemin saydığım şey çok başkaydı. Dokunuşlarıydı bana kendimi, hatta hayatın gerçeklerini bile unutturan. Sevişmelerimizdi bizi birbirimize, en kalın iplerden bile daha sıkı bağlayan. Ve gözlerinin bana bakışları, benliğimde dolanışlarıydı kalbimi dörtnala koşturan. O bakışlardan başka kanıta ihtiyacım yoktu. Demir'in öfkesini de, sevişini de, dokunuşunu da kabullenmiştim. Zaman zaman dağıtan, yerle bir eden bir fırtına olup beni önüne katışını, nereye isterse oraya sürükleyişini de vazgeçilmez saymıştım kendime. Kor bir alev olup, beni yakıp kavuruşunu da...

Beni sımsıkı saran kollarda usulca dönüp, bakışlarımı Demir'in yüzüne çevirdim. Ne zaman uyanacağını merak ediyordum. Acaba biraz daha sokulsam, gözlerini açar ve bana dün akşamki gibi bakar mıydı? Beynimde sorular dönüp dolanırken Demir beni bekletmedi. Mavileri aralandı ve dudakları hafifçe yana doğru kıvrıldı. Yanağında beliren o taptığım çizgiler parmaklarımı çağırıyordu. Dayanamadım...

"Günaydın..." diye boğuk sesiyle fısıldarken, ellerim sakallı yüzüne, oradan boynuna uzandı. Bu yakınlık yetersizdi. Okşayan temaslarımı boynundan, baktığımda bile içimi titreten, onun ne

erken tanışmadığımız için her şeye lanet ediyordum. Ama yine de hiçbir şey için geç olmadığının farkına varıyor, onu korumak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Bu gece, benden beklediği sözleri söylememiş olduğumu anımsadım. Onu sevdiğimi, hissettiklerimin aşk olduğunu itiraf etmemi bekliyordu, oysa hissettiklerimi tek bir kelimeye sığdırmanın mümkün değildi.

Kollarımda kıpırdanışıyla yeniden bakışlarımı ona çevirdim. Saçlarının göğsüme dağılmasına, başının omzuma sığınmasına gülümsedim. Ellerim saçlarına uzanırken, uyumadan önce fısıldadıkları aklıma doluşmuştu. *"Senimin, Demir... Sen de hep benim ol..."* deyişini içimden tekrarlarken, duymayacağını bile bile "Zaten seninim, küçüğüm. Sen henüz bilmesen de, her şeyim senin," diye fısıldadım. Bunu ona da anlatmam gerektiğini biliyordum ancak bunun için özel bir an yaratmam gerektiğinin de farkındaydım.

Aklıma gelenlerle dudaklarım kıvrılırken, bana sıkıca sarılıp, "Bırakma..." diye mırıldanışını işittim. Duyduklarım ve ses tonundaki tınıyla kalbim sıkışmış, her şeyi hızlandırmam gerektiğine emin olmuştum.

"Bırakmam..." diye fısıltıyla yanıtladım, aslında halen uyuduğunu ve beni duyamayacağını, hatta söylediği sözün bile bilincinde olmadığını bilerek. "Asla bırakmam, küçüğüm. Ne olursa olsun, benden gidemezsin. Ne yaşarsak yaşayalım, sonsuza dek benimsin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

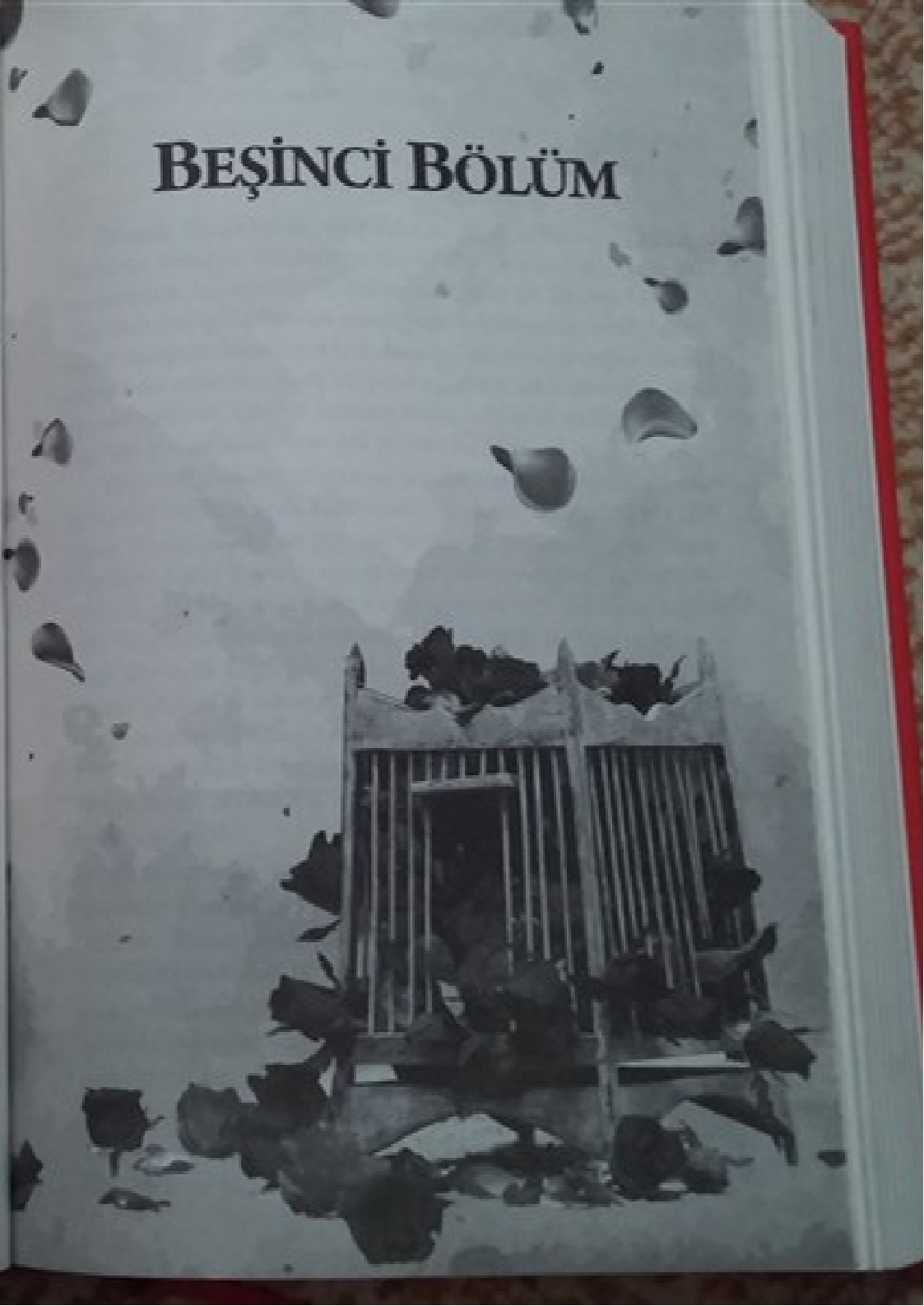

dudaklarından kopup gelen hırıltıya karışırken, ortalığı saran görünmez alevler tarafından sarılmıştım.

"Demir..." diye mırıldandım. Nefes nefeseydim ve kalbimin atış hızını artık takip edemiyordum. Dudaklarını tenimden çekmeden, elinin aşağılara uzandığını, parmaklarının sıcaklığımda gezindiğini hissettiğim anda küçük çığlığıma mani olamadım. Kendimi ona daha çok bastırırken, daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Ancak Demir'le tutkunun, aşkın, öfkenin, kavganın hep çok fazla olacağını, onunlayken uçlarda gezineceğimi biliyordum. Ve dudakları aşağılara uzanıp, parmaklarının gezindiği yere ulaştığında bunun şiddetine kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Ama yine de... Parmaklarından biri ıslaklığımdan içeri doğru kayıp, bana her şeyin daha fazlasının olacağını anlatıyordu. Aynı yere kapanan dudakları beni sersemletiyor, inlemelerim çığlıklara dönüşüyordu. Yaptıkları beni nefessiz bırakırken, kusursuz bir zevk girdabının orta yerine fırlatıyordu. Parçalanarak düşmemin çok yakın olduğu ise sarsıntılarımdan belli oluyordu.

"Bekleyemem," diye haykırdım. "Demir... Bu çok fazla, bekleyemem." Nefesim kesik kesikken bacaklarımı kapatmaya, kendimi ondan kaçırmaya çalışmıştım.

"Bekleyebilirsin," dedi yeniden üzerime doğru tırmanırken. Ellerini bedenimde gezdirmeye başladığında, içimdeki boşluğu doldurmasını diledim. "Daha fazlası için bekleyebilirsin, küçüğüm," der demez beni tamamlamasıyla titredim. Bedenlerimiz hızlı ritmine devam ederken, inleyişlerimiz birbirine karıştı. Dilimin ucuna gelen o iki kelimeyi tutmayı başarırken ona daha sıkı sarıldım. Sevişi hoyrat, dokunuşları tutkuluydu. Ama ben onun her halini seviyordum. Kendini bana her bastırışında, ruhumun derinliklerine dokunmayı başarıyor, her bir zerremi kendisiyle dolduruyordu. Ve gözlerimizle birlikte ruhumuzun da birleştiğini hissettiğim o enfes anda her şey önemini yitiriyordu.

"Benimsin, küçüğüm..." deyişini bir hayal gibi işitiyordum. Kulaklarım uğulduyor, onun inleyişlerinden öte kendi çığlıklarımı bile duymuyordum. Hıçkırır gibi, bir uçurumdan son hızla düştüğümde, hırıltıları kulaklarıma doluyordu. Onun da en az benim kadar kendini kaybettiğini bilmek dünyanın en mutlu kadını olmama yetiyor, içimi anlamını aşka yorduğum hislerle dolduruyordu.

Nihayet benden yalnızca birkaç saniye sonra doruğa ulaşıp üzerime yığıldığında, kollarımı sırtına doladım. Ter damlalarının ıslattığı tenimde parmaklarımı usul usul dolaştırdım. Ve az önceki sözlerini nefeslerimiz henüz düzelmeden yanıtladım. "Seninim, Demir... Sen de hep benim ol..."

∞

Onu ezmemeye çalışarak yanına kaydım ve alnına küçük bir öpücük bıraktım. Bedeninin titrediğini hissettiğimde, "Geliyorum şimdi," diyerek yataktan kalktım ve gardıroba doğru ilerledim. Birkaç saniye sonra geri döndüğümde, onu incecik çarşafa sarılmış, burnunu benim yastığıma gömmüş olarak buldum. Kalın, yumuşacık yorganı üzerine örtüp, vakit kaybetmeden yanına yattım. Uykusunda bile bana doğru gelip, sıcağıma sokuluşu karşısında eşsiz bir mutluluk duyarak gülümsedim. Nefesinin hâlâ normale dönmemiş olması beni şaşırtsa da, Burcu'yla her zaman daha fazlasını hissedeceğimi biliyordum.

Mırıldanarak dudaklarını boynuma değdirip, uykuya dalmak üzereyken bile küçük bir öpücük bırakırken, onu kollarımda sımsıkı sardım. İncecik bedeni kollarımın arasında minicik kalmış, bunun hazzı tüm kalbimi patlayacak gibi ağrıtmıştı.

Düşüncelerim az önceki tutku dolu, bana ait olduğunu hissettiğim ve emin olduğum anlardan sıyrılıp, bu akşam konuşulanlara uzandığında kaşlarımı çattım. Bunun etkisiyle Burcu'yu daha sıkı sardığımın farkına varamamıştım. Anlattıklarına duyduğum kızgınlığın çabuk geçmeyeceğinin farkındaydım. Ama Çağlar'a olan öfkem ve nefretimin dışında, aslında herkese kızgındım. Onun yaşadıklarını fark etmeyen ailesine, dayatmacı babasına... Ve incinmek pahasına her şeyi göğüsleyen küçüğüme... Kendini düşünmediği için, biraz olsun bencil olmayı beceremediği için, aslında en çok ona kızgındım.

Yaşadıklarının çok daha şiddetli şeyler doğurabileceğini, onun çoktan Çağlar'la evlenmiş olabileceğini düşündükçe, daha

önemi kalmamıştı. Adımı bile unutmuşken, Demir yarattığı tutku girdabına beni elimden tutarak almıştı.

Çamaşırım Demir'in usta elleri tarafından üzerimden sıyrıldı. Biraz uzaklaştı ve kendi üzerindekilerden de kurtulup çırılçıplak kalırken, zevk vadeden bakışlarını benden bir an bile ayırmadı. Ancak aniden yataktan kalkması ve gardıroba doğru ilerlemesiyle kaşlarım memnuniyetsizce çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum fakat yanıt vermeyince daha çok merak ettim. Birkaç saniye sonra geri döndüğünde elinde bir havlu vardı. "Onu ne yapacaksın?" Elindeki havluyu yatağa fırlattı ve bacaklarımı aralayarak ıslak dudaklarını tenime değdirdi. Öpücükleri göğüs oluğumda, dokunuşları bacaklarımın arasında gezinirken, başım arkaya savrulmuş, dudaklarımdan boğuk bir inilti firar etmişti.

"Biz..." diye fısıldayışı zar zor kulaklarıma ulaşırken, yüzünü benimle aynı hizaya getirdi. "O gece ve sabah defalarca birlikte olduk, küçüğüm. Hiçbirinde korunmadık, farkında değil misin?" dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, üzerlerine bırakılan öpücük bile sersemliğimin geçip gitmesine yetmemişti.

"Şşşt! Panik olma hemen."

"Demir... Ben bunu hiç düşünemedim," dedim ve inleyerek ellerimi yüzüme örttüm. "Allah'ım! Daha saf olamam herhalde."

Ellerimi yüzümün üzerinden usulca çekti ve tıslayarak dudaklarıma kapandı. Alt dudağımı dudaklarının arasında kıstırıp, kalbimin kafesinde ters dönmesine neden olurken hızla ayrıldı. "Eğer aklımıza gelen gerçek olursa..." dediğinde sözleri panik dolu sorumla yarım kaldı.

"Ne yapacağız o zaman?" dedim ve içimdeki korku yerini savunmaya bırakırken devam ettim. "Ya hamileysem? Sen... O zaman, benim seni tuzağa düşürdüğümü falan düşünecek misin? Ben gerçekten akıl edemedim. Ama tecrübeli olan sendin, Demir, sen akıl etmeliydin. Şimdi sakın beni suçlamaya kalkma!" Dudaklarımdan çıkan her sözcük sonrasında Demir'in gülüşü genişlerken, susmayı akıl edebildim.

"Geveze ve dinlemeyi beceremeyen bir kadın tarafından tuzağa düşürüldüm," der demez öfke dolu bakışlarımı ona çevirdim. Ancak bacaklarımın arasında hissettiğim baskı öyle kuvvetli ve akıl çeliciydi ki zor kendime gelebilmiştim.

"Çok biliyorsun, Demir. Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Gür bir kahkaha atarken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Dişlerini kulağıma geçirip, sanki daha fazla tahrik olmam mümkünmüş gibi kıstırırken soluklarım hızlanmıştı.

"Ömür boyu tuzağa düşür beni. İstediğin kadar... Hepsi kabulüm, küçüğüm."

"Ama..."

"Şşşt! Daha fazla konuşmak yok. O tatlı dudaklarını başka şeyler için kullan bu gece. Bundan sonra bir çaresine bakacağız. O gece... Aklım kesinlikle başımda değildi. Ama eğer o gecenin tahmin ettiğimiz gibi bir sonucu olursa, bunun beni mutsuz ya da tuzağa düşmüş gibi hissettirmeyeceğini bil."

"Peki... O zaman konuşmayalım artık bu..." derken, bir anda aklıma gelen şeyle duraksadım. Kendimi rahatlamış hissederek gülümsedim ve bakışlarımızı birleştirdim. "Demir... İstanbul'a geldiğimde reglim yeni bitmişti." Ve yanaklarım kızararak devam ettim. "Sanırım bir süre daha korunmamıza gerek yok."

"İşte buna sevindim, küçüğüm. Çünkü tam o anda sıcaklığını hissetmek hoşuma gidiyor. Şimdi... Kendini bana bırak. Ben daha fazla çıldırmadan, bedenim iflas etmeden seni sevmeme izin ver."

"Sev..." diye fısıldadım. Ardından dudaklarının göğüslerime uzanmasını, dilinin, dişlerinin tenimde çıldırtan bir ahenkle dolanmasını kuvvetli bir iniltiyle yanıtladım.

"Seveceğim," deyişi dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken, bacaklarımı kalçalarına sıkıca doladım. Sırf onu daha çok hissedebilmek için... Gözlerinin bu hareketimle kıvılcımlar saçtığını görebilmek için... Dişlerini göğüslerime daha çok bastırırken acıyla karışık müthiş bir haz duyumsadım. Sesim Demir'in

"Seni özlemenmek mi?" dedi gülerek. "Zor sabrediyorum kendimi tenimde kaybetmemek için. Ama anlattıklarından sonra bitkin düştün. Kıyamıyorum sana."

"Yine kıyama, Demir... Kıyamadan sev ama hissettir beni özlediğini," deyip ellerimi göğsünden karnına doğru sürükledim. Okşayan dokunuşlarıma devam ederken, tek hamlede yatakla iri bedeni arasına hapsedilmiştim. Dudaklarımdan küçük bir çığlık, hemen ardından sesli bir kıkırtı dökülürken, bakışlarımı aklımı başımdan alan sert yüzüne çevirdim.

"Hissettiremedim mi nasıl özlediğimi?" diye soruşunu bacağımı kalçalarına dolayarak yanıtladım.

"Daha fazla hissettir. Seni o kadar özledim ki, yetmiyor."

"Şuram..." diye fısıldadı ve elimi avuçlarının arasına alıp kalbinin üzerine bıraktı. "Seninleyken şuram öyle hızlı atıyor ki. Dur durak bilmiyor sanki."

"Peki bu..." Elimi yanağına götürdüm. Sakallarını usulca okşadım ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Bu aşk mı, Demir?"

"Aşk mı?" Fısıldayışı adeta soluk soluğaydı. Dudaklarımı sertçe kıstırmadan ve elleri bacaklarımda gezinmeye başlamadan önce sözleri kalbime ulaştı. "Aşk... Böyle yakar mı insanı? Her şeyi unutturur mu? Kendini bile..."

"Sen söyle..." diye yanıtlarken, dile getirmesini istiyordum. Ben ona çoktan geri dönülemez bir şekilde, kendimi unutacak, başka her şeyi silip atacak kadar âşık olmuştum. O da beni sevsin istiyordum. Benim kadar deli sevsin, gözlerine benim gözlerimden başkası değmesin, yalnızca benim için, bana bakarken nefesi kesilsin... Ve en önemlisi, kalbi yalnızca benimle dolup taşsın istiyordum.

"Adını bilmiyorum, küçüğüm. Hiç tatmadım böylesini. Hiçbir kadın böyle aklımı başımdan almayı beceremedi."

Bacaklarımı gevşetip onu hızla kendimden uzaklaştırdım. Gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını ve uzaklaşmamızın etkisiyle kaşlarının çatılmasını umursamadım. Nihayet onu son gücümle yatağa sırtüstü yatırmayı ve üzerine tırmanmayı başardığımda zaferle gülümsedim. Bacaklarımı kalçalarının iki yanına

yadayıp, bakışlarımı mavilerinden ayırmadan ellerimi üzerimdeki kazağa uzattım. Kıvrılan dudaklarının, parıldayan gözlerinin önünde usulca sıyırdım ve altımda yalnızca çamaşırımla kaldım. Üstelik o çamaşırı bir gece elbisesinin altına giydiğimi ve belli olmaması için en miniğini seçtiğimi düşünürsek, neredeyse çırılçıplak sayılırdım.

Bakışlarının arsızca üzerimde gezinmesi karşısında yanaklarının ısındığını hissetsem de kendimi engelledim. Utangaçlığa gerek olmadığını aklımdan geçirdim. Sevdiğim, üstelik bana karşı hissettiklerinin fazlasıyla yoğun olduğuna inandığım adamın karşısında çırılçıplak olmaktan etkilenmiştim. Ve onu daha da çıldırtmak için kalçalarımı sert ihtişamına bastırırken, gözlerinin tutkuyla kararttığını fark ettim.

Üzerine doğru eğilirken, "Daha fazlasını istiyorum, Demir," diye fısıldadım. Göğüslerim, onun çıplak, sert göğsüne değerken inlemesin için kendimi tutmaya çalıştım. "Aklını başından en fazla alan kadın olmaktan daha fazlasını istiyorum."

"Ne?" diye sordu, elleri kalçalarımı sıkıca kavrayıp, parmakları iç çamaşırımın kenarından kendilerine bir aralık yakalarken. "İstediğin ne?"

"Aşk... Aşk istiyorum. Kalbin..." diye fısıldadım dudaklarımı göğsüne, kalbinin hemen üzerine değdirirken. "Yalnızca benimle dolup taşmalı. Benden başkasına değmemeli bakışların." Kıvrılan dudaklarını öperken fısıldadım. "Dudakların beni öpmeli sadece. Ellerin yalnızca bana dokunmalı."

Ben üzerinde hâkimiyet kurduğunu düşünürken, kasıklarını aniden kadınlığıma bastırmasıyla inleyişim dudaklarımdan fırladı. Gözlerimi kapatıp aklımı başımdan alan dokunuşlarına kendimi bırakırken, Demir çoktan beni sırtüstü yatırmış, bir kez daha üzerimdeki yerini almıştı.

"Seni Paris'te gördüğüm günden beri zaten öyle," diye fısıldadığı ve kalbime mutluluk çiçekleri ektiği sırada elleri çamaşırıma uzandı. Parmakları az önceki aralığın benzerini bulup içeriye süzülürken, bana âşık olduğunu söyletmeye çalışmanın

ağzımdaki lokmayı büyütmüş, ben yine onun büyüsüne kapılmıştım.

"Ne kadar güzel olduğunun da farkında değilsin bence. Şu anda böyle otururken, üstelik benim evimde, yanı başımdayken, günlerdir beynimi esir alan berbat düşünceleri silip attığının da farkında değilsin."

"Çok daha önce silip atabilirdim o düşünceleri."

"Benim suçum," diye itiraf ederken bakışları üzgündü. "Ben eğer bu kadar peşin hükümlü olmasaydım, çok daha erken halledilebilirdi her şey. Özür dilerim, küçüğüm. Abinin anlattıklarından sonra sana gerçeği sormadığım için özür dilerim."

"Şimdi her şeyi anlatabilirim o halde. Beni Paris'e götüren sebebin ne olduğu sorusuna yanıt vermenin vakti geldi."

Başını hafifçe salladı. Bakışlarından, duyacaklarını merak ettiği anlaşılabiliyordu. Bense, anlatacaklarımla onun merakını gidermeyi, en önemlisi de benimle ilgili şüpheleri yok etmeyi planlıyordum.

"Bu benim... Kendimi ilk kez aklamaya çalışmam olacak. Daha önce... Babam inanmamıştı bana. Bunda haklıydı belki, bilemiyorum. Çünkü atılan iftiralar vardı. Her ne kadar bunlar Çağlar tarafından ustaca bir psikopatlıkla planlanmış olsa da..." dedim ve Demir'in sözlerimi bölmeyişi, merakla dinlemeye devam etmesi üzerine hızla anlatmaya koyuldum. Benim için dile getirilmesi en zor olan detayı atladım. Yalnızca diğerlerini paylaştım. Çağlar'ın her tehdidini, her planını, Beliz'i kendi mutsuzluğum pahasına koruyacağımı bildiği için bu kozu kullanışını, babamın çıkan söylentiler üzerine şerefini kurtarmaya çalışmak için beni Çağlar'la evlendirmeye dayatmasını...

Her cümlem Çağlar'ın psikopatlık derecesinde takıntılı olduğunu ortaya seriyordu. Ben de bir kez daha bunun farkına varıyor ve kanımın donduğunu hissediyordum. Demir'in bakışları öfke tütüyor, çenesi kasılıyor, elleri yumruk oluyor ve emindim ki karşısında Çağlar'ın olmasını diliyordu.

Onun öfkesini dindirmek ister gibi sokuldum kollarına. O anda etrafını saran, önüne çıkan her şeyi yakabileceği kadar güçlü

alevleri dokunuşumla biraz olsun dindirmek istedim. Durmadan anlatmaya devam ettim. O sordu, ben anlattım... Bu sırada öfkesi sıcaklığını korudu. Ben artık anlattıklarımdan bitap düştüğü, Demir'in beni sıkıca sarıp yanımda olduğunu fısıldaması, saçlarımı okşamaya başlamasıyla iyice mayışmıştım. Ama huzurluydum da... Sanki hafiflemiştim ve bu, Demir'le ikimizi birbirimize daha da çok yaklaştırmıştı.

Gözlerimi ne zaman yumduğumu bilemiyordum. Tek anımsadığım, bir an Demir'in kucağında olduğum, saçlarıma, yüzümün her bir köşesine konan öpücüklerle merdivenlerden çıktığımdı. Bir de kulağıma fısıldayışı, beni dalmakta olduğum o derinlikten sıyırmaya yetiyordu.

"Küçüğüm..." diye fısıldıyordu durmadan. Sesi şefkat ve huzur kokuyordu. "Ben varım artık. Ben koruyacağım seni her şeyden," diye de ekliyordu. İnanıyordum ona. Sorgusuz sualsiz güveniyor, bundan zerre kadar bile şüphe duymuyordum.

***

Saçlarımın arasında yumuşacık bir dokunuş hissettim. Sırtım çoktan yatağa temas etmiş, benliğimi saran bu rahatlıkla gevşemiştim.

"Demir..." diye mırıldandığım sırada onun sert, güçlü kollarına çekilmiş, burnumu kokusunun kaynağına yaslamıştım. Ancak parmaklarım onun çıplak tenine değip, bir demir sertliğindeki göğsüne temas ettiğinde gözlerim aralanmış, dudaklarım istemsizce tenine uzanmıştı.

"Burcu... Uyumadın mı, küçüğüm?"

"I ıh!" deyip daha çok sokuldum sıcağına. Bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdım, zaten sıcacık olan tenimi daha da ısıtmaya koyuldum. Uyku sersemliğinden sıyrılmıştım. Demir'in ateş gibi tenini hissettiğim anda, aklımda uykudan çok daha başka düşünceler akıp gitmeye başlamıştı. Ancak saatler önce bir arzu timsali olan adamın, şimdi neden yalnızca beni sıkıca sarmakla yetindiğini anlayamıyordum.

"Beni özlemedin mi sen?" diye fısıldadım, ellerim göğsündeki yumuşacık tüyleri okşamayı sürdürürken.

"Evet, bacaklarım üşüdü."

Bakışlarını bacaklarıma çevirirken dudakları arsızca kıvrıldı. "Eh! O zaman birazdan o bacaklarla özel olarak ilgilenmem gerekecek. Isıtmak için tabii ki..."

"Tabii, canım! Eminim tek istediğin benim bacaklarımı ısıtmaktır, Demir."

"Başka ne olacaktı, küçüğüm?"

"Aklından başka şeyler geçtiğine eminim."

"Hımm..." diye mırıldanarak yanıma yaklaştı. Beline sıkıca sarılıp, burnunu boynuma yaslarken fısıldadı. "Aklımdan nelerin geçtiğini uygulamalı olarak göstermek istiyorum. Ama üşümeme de kıyamıyorum. Bir kadını hem böyle deli gibi arzulamak, hem de bu kadar kılına zarar gelmesin diye düşünmek... Bu çok garip..."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Bu hissettiklerimin acemi bir şekilde kelimelere dökülüşü, küçüğüm. Hissettiklerim, emin ol bundan ibaret değil!" dedikten sonra gülümsedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Merdivenlerin altında geniş bir dolap var. Battaniyeleri orada bulabilirsin. En kalın olanını al, üzerine sıkıca ört ve beni bekle. O güzel bacakları ısıtma işini yalnızca battaniyeye bırakamam."

"Çabuk gel o zaman. Sensiz ısınmak istemiyorum," deyip söyleyeceklerini beklemeden koşarak mutfaktan çıktım. Arkamdan homurdandığını, hızlı hızlı bir şeyler yaptığını gelen seslerden anlamıştım.

Daha önce benzerini hissetmediğim bir mutlulukla, Demir'in bahsettiği dolabı açtım ve içinden kalın bir battaniye aldım. Birkaç saniye sonra sıkıca örtünerek, salondaki geniş kanepeye kurulmuş bir halde Demir'i beklemeye başladım. Tam o sırada, yalıdan kimseye haber vermeden ayrıldığım aklıma geldi ve doğrularak Demir'e seslendim.

"Demir telefonu kullanabilir miyim?"

"Sormana bile gerek yok. Hemen girişin orada."

Yerimden kalkıp, girişteki dolabın üzerinde duran telefona doğru ilerledim. Binnur'un evini arayıp, telefonun açılmasını bekledim.

"Efendim."

Kardeşimin sesi kulaklarıma dolduğunda gülümsedim. "Beliz... Canım..."

"Burcu, neredesin, Allah aşkına? Meraktan öldüm burada. Yalıda her yerde aradım seni. Kimseye bir şey de diyemedim. Aklıma türlü türlü şey geldi. Nereye kayboldun?"

"Merak etme, iyiyim ben. Daha fazla dayanamadım o ortama. Yalıdan çıktıktan sonra Demir peşimden geldi. Onunla birlikteyim şimdi."

"Burcu... Ben onu izledim bu gece. Bakışlarını senden çekemediğini gördüm. Konuşturuz mu? Her şey yolunda mı?"

"Yarın anlatırım olanları. Ama her şey bir yanlış anlamaymış, Beliz. Demir, Çağlar'ı öğrenmiş ve ona yalan söylediğimi düşünmüş. O yüzden aramamış beni. Yaşadıklarımız onun için önemsiz değilmiş."

"O pisliğin her şeyi bu kadar etkilemesi inanılır gibi değil," dedikten sonra kendisini toparladı ve kıkırdayarak devam etti. "Aranızın düzelmesine çok sevindim. Detayları dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Edepsiz," diye fısıldadım ve gülüşüme engel olmaya çalıştım. "Ben yarın Binnur'da olacağım. Konuşuruz..."

"Tamam, canım... Kendine dikkat et."

Mutfaktaki seslerin yavaşladığını fark ettiğimde konuşmamıza son verdim. "Şimdi kapatmam gerek. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz az önce kalktığım koltuğa geri döndüm ve yeniden battaniyeyi üzerime çektim. Demir elinde tepsiyle geldiğinde haline gülümsemeden edemedim. Oturduğum yerde doğruldum ve bağdaş kurarak tabaklardan birine uzandım. "Çok acıkmışım. Şu sandviçi görene kadar farkında değildim," deyip küçük bir ısırık alırken, Demir'in bakışlarının üzerimde olduğunu fark etmemiştim. Ancak saçlarıma uzanan okşayan dokunuş, yanaklarımda gezinen ateş parmaklar

"Tabii ki! Ayrıca o herifle dans edişini de konuşmadık hâlâ."

El ele odadan çıkıp aşağıya inen merdivenlere yönelirken, kendimi tutamayarak kıkırdadım. "Emre tehlikeli değil, emin olabilirsin."

Bakışları hızla bana döndü. Ancak bu kez her zamanki gibi korkutucu değil, yalnızca tehlikeli parıltılarla doluydu. "Ben senin için öyleyim ama..." deyip, belimden sıkıca kavradı ve kendisine doğru çekti. "Mesela başka adamların adları senin dudaklarından döküldüğünde, içimde uyanan öfkeye ben bile inanamıyorum."

Elimi sakallarının arasına uzatıp usulca okşadım. Dudaklarına küçük ama etkili olduğu Demir'in belimdeki sıkılaşan tutuşundan belli olan bir öpücük bırakırken fısıldadım. "Senden başkası umurumda bile değil. Her şeyi anlattığımda, daha önce böyle bir ilişkim olmadığını, böyle yoğun duygular hissetmediğimi anlayacaksın."

"O herifle fotoğrafın var, Burcu. O kareyi gördüğümde çıldırdığımı unutmuş gibisin," dedi yumuşayan bakışlarını yüzümde gezdirirken. Bana sarılmayı bırakmadan merdivene doğru yönlendirdi.

"Aslında o, Aysun'un, yani Murat abimin eşinin yakın bir arkadaşının kardeşi. Cihan Köseoğlu... Belki duymuşsundur. Oldukça başarılı bir avukattır. Aysun bir dönem onun yanında staj yapmıştı. Emre de Cihan'ın kardeşi işte."

"Seninle ne ilgisi var peki?"

"Hiçbir ilgisi yok. Bir süredir o da Paris'te yaşıyor işi nedeniyle. Oraya ilk taşındığımda bana çok yardımı dokunmuştu. Tabii Denise ve ailesinin desteklerinden sonra..."

"Nasıl yardımlar? Maddi olarak mı?"

"Hayır, elbette değil... Maddi olarak iki abim de beni hiç yalnız bırakmadılar. Daha doğrusu bizi... Çünkü benimle aynı dönemde Beliz de Milano'ya taşındı. Aslında biz, Beliz'in de Paris'teki bir tasarımcıdan teklif aldığı yalanını uyduracaktık. Çünkü başka türlü benimle gelmesi, babam yüzünden mümkün değildi. Ama Beliz'e İtalya'dan teklif gelince ve reddedilmesi imkânsız olunca, ben sanırım onu bu konuda biraz teşvik ettim. Biliyorsun, Beliz tasarımcı ve bu fırsat onun için muhteşemdi."

"Peki, sen?" diye sordu, beni mutfaktaki taburelerden birine oturturken. "Senin oraya gidişin neden ve nasıl oldu?"

Bakışlarımı ellerime odakladım. Gözlerimi ondan kaçırırsam, geçmişin yüklerinden de kaçacağımı sandım. Çağlar'ın yaptıklarını, babamın ona inanışını unutacağıma inandım. Beni tehdit ettiğini, onunla evlenmediğim takdirde Beliz'e yapacağını söylediği şeyleri... En önemlisi de, Beliz'in tüm savunmasızlığıyla onun insafına kaldığı o anı tüm gerçekliğiyle ortaya serseydim, babam bana inanır, her şeyden korur muydu? Gülümsemeye çalıştım. Artık kendi kendime yetmeyi, kendimi korumayı öğrenmiştim. Zaten yalnızca, Çağlar'ın bana olan saplantısı yüzünden Beliz'in zarar görmesinden korkmuştum. Ama artık o günleri geride bırakmıştım. Kimseye olan biteni anlatmamış olsam da, kendimi garantiye almayı başarmıştım. Çağlar'ın herkesten sakladığı sırrını öğrenmiş, bir an bile tereddüt etmeden bunu ona karşı kullanmıştım. Belki de tek suçum bu zamana kadar susmak, her şeyi kendi başıma halletmeye çalışmak olmuştu. Ama artık sondu. Âşık olduğum, daha az önce benimle bir ömür geçirmek istediğini söyleyen adam, gerçekleri dinlemek için yanımda duruyor, desteklercesine elimi tutuyordu. Yaşadığım sıkıntıları ona anlatmak, benimle olmasını beklemek ne kadar da doğal geliyordu...

Bakışlarımı yeniden gözlerine sabitlerken gülümsedim. "O zaman..." dedim neşemi korumaya çalışarak. "Önce konuşalım. Ben her şeyi anlatayım sana. Sonra bir şeyler atıştıralım, olur mu?"

"Olmaz. Sen içeri git. Ben atıştırmalık bir şeyler getireceğim sana. Aç durmanı istemiyorum."

"Tamam," diye yanıtladım söylediklerine itiraz etmeden. Zaten açıkta kalan bacaklarım yüzünden üşümeye başlamıştım. "O zaman bana battaniye gibi şeylerin nerede durduğunu söyler misin?"

"Üşüdün mü?"

uzandım. Yalnızca ona bakmakla bile içim aşkla dolarken, gözlerin onsuz nasıl olup da geçebildiğini anlayamıyordum.

"Pekâlâ!" dedi ve derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Ben de şu üzerimdeki takımdan kurtulayım o halde." Seri adımlarla gardıroba doğru yürüdü ve içinden birkaç parça giysi çıkardı. "Aç mısın bu arada? Bir şeyler hazırlayabilirim," dediği sırada üzerindeki gömlekten bir çırpıda kurtulmuş, ihtişamlı bedeni gözlerimin önüne serilirken beni soluksuz bırakmıştı.

Bakışlarım kollarındaki boğum boğum kaslarda gezinip, oradan sert göğsüne ve karnına uzandığında gözlerimi kaçırdım. Yanaklarımın neredeyse alev aldığının farkındaydım. Ne zamandan beri aklımda bir adamla ilgili tahrik edici hayallerin dolanmasına izin veriyordum? Gerçi... O geceyle ilgili hiçbir detayı da aklımdan atamamıştım. Öpüşlerini, dokunuşlarını, fısıldayışlarını... Ve elbette ona verdiğim karşılıkları, kendimi sorgusuzca, müthiş bir tutkuyla teslim edişimi... Hepsini aklımın en özel yerine kazımıştım.

"Yok... Aç değilim," diye zorlukla cevap verdim. Ancak ona baktığım anda, bakışlarının talepkâr bir biçimde üzerimde gezindiğini fark ettim. Dudaklarının arsız bir şekilde kıvrıldığını gördüğümde yanaklarımın iyice ısındığını hissedip, gözlerimi kaçırdım.

"Beni istediğin gibi izleyebilirsin, küçüğüm. Utanmana gerek yok."

"İzlemiyordum," dedim ve hızla yerimden kalktım. Öfkeli bakışlarımı ona çevirmek için can atsam da, pantolonunu çıkardığını kemer seslerinden anlamıştım. Sersem gibi arkam dönük halde öylece dururken karşımda belirdi. Üzerine bedenini saran siyah bir tişört, altına da aynı renkte bol bir eşofman giymişti.

"Seni bu giysilerle görmek çok komik," dedim ve kollarını beline dolayarak az önceki utangaçlığımı unutturmaya çalıştım. Beni sımsıkı sarışını, saçlarıma küçük bir öpücük bırakışını sevinçle karşıladım.

"Az önce beni izlediğini unutturmaya mı çalışıyorsun sen bakayım?"

Başımı homurdanarak göğsüne gömmek istesem de, buna izin vermedi ve çenemden tutup bakışlarımızı hızla birleştirdi. Tek kaşını kaldırmış haliyle inkâr etmenin işe yaramayacağını ortaya sererken, kıvrılan dudakları aslında içten içe eğlendiğini gösteriyordu.

"İzlediysem ne olmuş? Sen de beni izliyorsun. Ben seninle dalga geçiyor muyum?"

"Seni izlerken, dalga geçmekten uzak göründüğüme eminim."

"Nasıl gözüküyormuşsun?" diye sorarken alacağım yanıtın bilincindeydim. Ancak Demir'in dilinden dökülenlerle yanaklarının alev aldığı yetmiyormuş gibi, ona duyduğum arzunun bedenimdeki kıpırtılarını da hissetmiştim.

"Çünkü ben, seni izlerken aklımı kaybediyorum. Senden başka her şeyin silindiğini hissediyorum. Ve seninle sevişirken, tenine benim kokum sinmişken, bunun hazzıyla çıldırıyorum. O anda mırıltıların doluyor ya kulaklarıma... İşte ben o sesle bir ömür geçirmek istiyorum."

"Demir..." diye fısıldadım. Duyduklarımla sersemlemiş, Demirli hayallere dalmıştım. Onunla, onun sıcaklığında bir ömür fikri beynimi ele geçirmiş, adeta her şeyden soyutlanmıştım. "Ben... Ben de istiyorum bunu. Çok istiyorum hem de," derken cesurdum. O bunu dile getirdiyse, aramızda olan bitenin yalnızca cinsellik olmayacağını biliyordum. Benimle bir ömür geçirmek istediğini söyleyen bu adamın, daha derin duygular içinde olduğunu hissediyordum. Onu çok kısa bir süredir tanıyor olmam beni frenlemeye yetmiyor, hissettiklerime ve heyecanıma engel olamıyordum. Ona delicesine kapılmıştım ve bu yüzden kendimi onun rüzgârına bırakıyor, onun için çarpan kalbimi ellerine teslim ediyordum.

"Hadi, küçüğüm... Aşağıya inelim de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Davette bir şey yemediğin gözümden kaçmadı," deyip elimi tuttu ve aramızdaki kıvılcımları başka bir zamana erteledi. Kocaman parmakları parmaklarımın arasından geçerken, duyduklarım beni gülümsetmişti.

"Bütün gece beni gözetledin demek!"

ve başka hiç kimse ya da hiçbir şey önemli olmuyor. Seni aklayacak, suçsuz olduğunu ortaya serecek gerçekleri de bu yüzden göremiyorum. O denli seninle doluyum ki, her türlü gerçeğe körleşiyorum."

Kalçalarını hafifçe kaldırıp dokunuşlarıma yer açarken, "Acıtıyorsun beni," diye fısıldadı. "Özlemden delirecektim, Demir. Yaşadığım hayal kırıklığını anlatabilmem imkânsız. Ve senin için değerimin olmadığını düşünmek... Beni öldürecekti," dediğinde gözleri yağmur biriktiren bulutlar gibi grileşmişti.

"Söz veriyorum," dedim parmaklarım kalçalarını saran çamaşırın kenarındaki aralıktan içeri süzülürken. "İncitmeyeceğim seni bir daha."

"İnanıyor musun bana? Onunla isteyerek nişanlanmadığına inanıyor musun?" diye sorduğunda tereddütsüzce yanıtladım.

"İnanıyorum."

"Peki..." diye sordu bakışları üzerimde dolanıp yeniden gözlerimde sabitlenirken. "Nedenlerimi dinleyecek misin? Şimdi..."

"Şimdi..." Sesim bir fısıltıdan, bir inleyişten farksızdı. Ellerim kalçalarını kavrayıp iyice kendime doğru çekerken, bacakları belime dolandı. Dudaklarım göğüslerini kavradı. Dilim benim dokunuşum için adeta hazır bekleyen pembe kabartılara değerken, başını arkaya doğru hazla bıraktı. Kollarımdaki bedeni kucaklayıp ipek örtülerin üzerine yatırdığımda, aklımda onu almaktan başka bir şey kalmamıştı.

"Şimdi değil..." diyerek inlercesine tenine kapandım. Dilim boynunun her bir kıvrımında gezinmeye devam edip, göğüsleri avuçlarımı doldururken yanıtladım. "Şimdi... Sadece seveceğim seni. Özlemimin dinmeyeceğini biliyorum ama... Kokun..." dedim nefes nefese. Ellerimi kuytularına uzattım. Çamaşırının kenarından içeriye süzülen parmaklarım sıcaklığına ulaşırken, boğuk hırıltıma engel olamadım. "Ve sıcaklığın, bu kadar kanımı kaynatırken... Sadece seveceğim seni. Yorana, yorulana dek sevişeceğim."

Kendimi ondan zorlukla da olsa uzak tutmaya çabalarken, "Hani konuşacaktık?" diye nefes nefese fısıldadım. Dokunuşları bana kendimi unutturmayı başarsa da, önce aklımızdaki soru işaretlerini netleştirmemiz gerektiğinin farkındaydım.

"Tamam," dedikten sonra dudaklarını tenimden ayırdı. Nefesi sık, gözleri kapalıydı. Elini boynuma doğru uzatıp, alnını alnıma dayarken, "Konuşalım, bitsin tüm sorular," diye fısıldadı. Ve gözlerini aralayıp bakışlarını benimkilerle birleştirdiğinde, dudakları zoraki bir gülüşle kıvrıldı. Çenesindeki gerginlikten, gecenin lacivertine bürünmüş gözlerinden ve yükselip alçalan geniş göğsünden kendisini tutmaya çalıştığı görülüyordu. Bana duyduğu arzunun bu denli yoğun olması ise kadınsı bir haz veriyordu.

Yatağın köşesine bıraktığı, ona ait olduğu büyüklüğünden belli olan kazağı aldı ve nazik bir şekilde başımdan geçirip, yüzümü açığa çıkardığında gülümsedi.

"Neden gülüyorsun öyle?" diye sorduğum sırada eli saçlarıma uzandı ve topladığım saçlarımı hızla açtı. Omuzlarımdan aşağıya dökülen saçlarımı okşayarak sırtıma doğru atarken, burnumun ucuna küçük bir öpücük bıraktı.

"Şu kocaman şeyin içinde resmen kayboldun. Çok tatlı görünüyorsun."

"Hımm..." diye mırıldandım. Ardından kazağın içinde kaybolmuş ellerimi açığa çıkarmadan, kumaşı derin derin kokladım. "Sen kokuyor," diye fısıldadığım sırada, yüzüm Demir'in kocaman elleri tarafından sarılmış, kararmış bakışları tarafından esir alınmıştım.

"Bir tek ben kokabilirsin zaten. Ve bunu bilmek... Şu an üzerindeki giysinin kokusunun senin tenine sindiğini düşünmek..." Burnunu boynuma sürttü ve ıslak dudakları tenime değerken sözlerini sürdürdü. "Bu beni ne hale getiriyor, haberin var mı? Her an konuşma fikrinden vazgeçebilirim."

Ellerim sakallı yüzüne uzanırken "Olmaz!" diye yanıtladım. Parmaklarımı yüzünde dolaştırdım ve ardından saçlarına

Utançla başını eğerken dudaklarını hafifçe dişledi. "Arkanı dön o zaman," deyip başını yeniden kaldırdığında gülüşüm genişledi. Bu haline daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine çökerek onunla aynı hizaya geldiğim an, aramızdan yakıcı bir elektrik akımı geçti.

Kazağı yatağa bırakıp, ellerimi ayağındaki yüksek topuklu, incecik bantlardan oluşan seksi ayakkabıya uzattım. "Bu ayakkabılar çok güzel olsa da... Çıkarsan iyi olacak."

"Demir... Lütfen, dışarı çık. Senin yanında soyunamam."

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Seni kendi ellerimle soyduğumu unutmuş gibisin."

Yanakları iyice kızarırken omzuma utançla karışık bir yumruk geçirdi. "Terbiyesizsin!"

"Sen de çok şiddet yanlısıymışsın, küçüğüm. Bu gece yediğim yumrukların haddi hesabı yok."

Bileklerine uzandım ve birkaç zorlu hamlede iki ayakkabısını da incecik, minik ayaklarından çıkarmayı başardım. Ellerim elbisesinin eteklerine uzanıp yukarı sıyırdığında, itiraza yer bırakmayan bakışlarımı yüzüne odakladım. Milim milim ortaya serilen kusursuz bedeni gözlerimin önündeyken, üstelik kokusu burnuma dolarken, ona direnmeye çalıştım. Ancak elbise göğüslerine ulaştığında keskin bir soluk aldım. Bu elbisenin altına sutyen giyemeyeceğini düşünememiş, karşımdaki manzaraya hazırlanamamıştım. Ömrümün sonuna kadar onun tenini görsem de, bu heyecanı hissedeceğimin, kanımın damarlarımda böyle deli akacağının farkındaydım.

"Altında bir şey olmadığını bilmem gerekirdi," deyip elbiseyi başından sıyırarak yere fırlattım ve gözlerine baktım. Onun da bakışları koyulaşmış, nefesi hızlanmış, elleri istemsizce omuzlarıma uzanmıştı.

"Demir..." deyişi kısık ama ses tonundan anlayabileceğim şekilde nazlıydı. Az önce aşağıdayken konuşmak isteyen kadın gitmiş, günler önce kollarımda arzudan kıvranan ateş parçası gelmişti.

Ellerim boynuna uzanıp oradan pürüzsüz gerdanına inerken bir anlığına gözlerimi kapattım. "Çok özledim. Her gece kollarında olduğun anları yeniden yaşadım sanki." Başı hafifçe arkaya düşüp, tüm bedenini gözlerimin önüne sunarken inledi. Dudaklarım için açılmış tene ulaştığımda, ıslak öpücüklerimin ilki göğüs oluğuna değdi. "Sen?" diye sordum dudaklarımı hafifçe ayırıp. "Sen özledin mi sana dokunuşumu? O geceyi hatırladın mı, küçüğüm?" Ardından yeniden öpücüklerimi tenine bırakmaya devam ettim.

Başını hafifçe dikleştirerek yüzüme baktı. Gecenin başında toplu olan saçları dağılmış, iyiden iyiye gevşemişti. "Özledim," dedi yüzünü bana doğru yaklaştırırken. "O geceyi düşündüm hep. Sen aramadıkça, aramalarıma cevap vermedikçe, *Hiç mi özlemiyor?* dedim kendi kendime. *Hiç mi anımsamıyor o anları? Bedenimin tek bir dokunuşuyla ne hale geldiğini... Ve o anda...*" diye fısıldarken bacakları hafifçe aralanmış, yatakta oturmaya devam ederken, o enfes aralığa iri bedenimi sığdırabildiği ölçüde almıştı. *"Onun olduğum o anda... Hiç bir şey hissetmedi mi? Onun için de özel değil miydi?* diye geçirdim içimden. Ama sen aramayınca umudum tükendi, Demir. O gecenin senin için önemsiz bir eğlence olduğuna inandırdım kendimi."

"Önemsiz mi?" Dudaklarım boynunda dolanırken inledim. Bedenimdeki arzu beni ele geçirmiş, bana Burcu'nun teninden, kokusundan başka gerçek bırakmamıştı. "Abin şirkete geldiğinde..." dedim bakışlarım çıplak tenimde dolanırken. "Senin bir başkasıyla nişanlı olduğunu söyleyince çıldırdım. Sonra o gece seni Boğaz'daki restoranın önünde bir adamla gördüm. O olduğunu tahmin ettim. Yan yanaydınız ve o görüntü mahvetti beni. Nedenini umursamadım. Aklımda sadece bana yalan söylediğin ve o adamın yanında olduğun gerçeği vardı."

"Yapma bunu, Demir. Yapma bir daha. Bana sor. Bağır, çağır ama beni kendi kendine yargılama."

"Elimde mi sanıyorsun?" diye fısıldadım. Ellerim sırtına uzanıp aşağı doğru süzüldü ve minicik çamaşırının etrafında dolanmaya başladı. "Konu sen olunca aklımı yitiriyorum. Senin öznesi olduğun her konuda yalnızca sana odaklanıyorum

beni sarmasına izin verirken hislerimi serbest bıraktım. "Ama her nefes almak, yaşamak demek değilmiş, küçüğüm. Ben, sen yanımda değilken... Gülüşünü görmeden, sesini duyup, dokunuşlarını duyumsamadan, yaşadığımı bir türlü hissedemedim."

Alt dudağını dudaklarımın arasında kıstırıp, boynunu yumuşacık bir şekilde kavrarken diğer elim açıktaki sırtına uzandı. Ve parmaklarım çıplak teninde dolanıp daha fazlasını istememe neden olurken dudaklarımız usulca ayrıldı. "Durdur beni, Burcu... Konuşmamız, her şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek de bana."

"Dur! Ben... Eğer bir kez daha senin olacaksam... Aklında soru işareti kalmamalı, Demir. Aynı şekilde benim de... Emin olmalıyım hissettiklerimizden."

"Değil misin? Hissettiklerinden emin değil misin, Burcu?" diye zayıf bir öfkeyle söylenirken parmaklarını dudaklarıma kapattı.

"Eminim. Ama senin hissettiklerinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Duymak istiyorum, Demir. Senin sesinden anlamını işitmek istiyorum."

"Anlamını mı?"

"Evet..." diye fısıldarken yanağını yanağıma yasladı ve kollarını boynuma doladı. "Çünkü ben... Seninle seviştim. Bana, bedenime, ruhuma dokunmana izin verdim. Bu... Birine ait olmak demek benim için. Tek bir kişiye... Ve o tek bir kişi için ne olduğumu, kim olduğumu, nerede bulunduğumu bilmem gerek."

Boynumdaki kollarını gevşeterek onu kendimden uzaklaştırdım. İşittiklerime şaşırmamıştım. Bu geceden sonra dile gelmeyen hiçbir şey olmaması gerektiğinin farkındaydım. Boynumdan çektiğim ellerini avuçlarımın arasına alırken bu düşünceler tarafından esir alınmıştım.

Elini sıkıca tutup, sol yanıma, kalbimin tam üzerine götürdüğümde gözlerimi gözlerine odakladım. O mavilerde titreşen duygular boğazımı düğümlerken hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum. Ama... O geceden beri... Tam şuram sıkışıyor."

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz gülümsedi. Ve yalnızca birkaç saniye sonra gülüşü genişleyip, özlemini çektiğim

gamzeleri gözlerimin önüne serdi. Onu hızla kendime doğru çekip, "Gamzelerini çok özlemişim," dedim. Kikırdayışı kulaklarıma dolarken, onu usulca kucakladım ve merdivenlere yöneldim. Bana sokulması, yüzünü boynuma gömmesiyle huzurlu bir soluk aldım. Günlerdir hapsolduğum cehennemden çıkmıştım ve cennete uzanan yolda adım atmaya başlamıştım.

Kucağımdaydı cennet. Bana yaklaşıyor, nefesi tenimi yakıp kavuruyor, parmak uçlarının yumuşacık dokunuşu kanımı kaynatıyordu. Cennet, beni günaha davet ediyordu. Ve ona duyduğum aşkın, hissettiğim tutkunun yarattığı çelişki de tam olarak burada başlıyordu. Hissettiklerim bana bir yandan cehennemi yaşatıp, ruhumu, benliğimi kor alevlerde yakıp kavururken, diğer yandan cennete misafir edip, güzelliğiyle büyülenmeme neden oluyordu. Burcu bana dünyadaki en büyük ikilemi yaşatıyor, aynı zamanda da günün birinde Araf'a sıkışıp kalmaktan korkmama neden oluyordu. Bir de... Kulağıma tek bir sözcük fısıldanıyordu. *Aşk* diyordu kalbim, daha önce hiç olmadığı kadar hızlanırken. Ancak içimdekiler bu üç harfin yarattığı kaba sığamayacak kadar büyüyor, her şeyin en fazlası olacağını bir kez daha kanıtlıyordu.

***

Dakikalar sonra, günler önce onu ağırlayan, kokusunun sindiği yatak odamda, yatağın ucunda oturuyordu Burcu. Komodinin üzerine koyduğum, dumanı tüten kahveyi avucuna alarak dudaklarına götürürken, gözleri mahcup bakışlarla üzerimde geziniyordu. Konuşmaya başlamadan önce onu ısıtmam gerektiğini düşünüp gardıroba doğru yürürken, aklımda yalnızca bu gece kollarımda uyuyacağı dolanıyordu.

Gardıroptan onu sıcak tutacak bir kazak alıp yanına yaklaştığımda, başını hafifçe yukarı kaldırarak gözlerime baktı. "Elbiseni çıkar, küçüğüm," dediğimdeyse şaşkın bakışları yüzümde dolanmaya başladı. Söylediklerimi anlamaya çalıştığı ortadaydı. "Çok üşüdün. Çıkar o elbiseyi de şunu giy," diyerek sözlerime bir açıklık getirdiğimde, yanaklarının pembeye boyanışı beni gülümsetmişti.

çabuk toparlandım. Onu yeniden kolundan çekerek duvara yasladım ve daha fazla dayanamayarak dudaklarına kapandım.

Hıçkırıkları dudaklarımızın arasında sıkıştı. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslandı. O berrak, tertemiz yaşların tuzlu tadını hissederken inleyişim dudaklarımdan fırladı. Ama Burcu'nun dudaklarını benden çekmesiyle, hissettiğim arzu yarım kalmıştı.

"Yetmiyor mu sana sevgilin? Ne istiyorsun benden? Neden tutuyorsun beni burada? Neden hâlâ öpüyorsun? Neyim ben senin için?"

Avaz avaz bağırırken elleri göğsüme güçsüz darbeler indiriyor, ara ara tırnakları boynumu sıyırıp geçiyordu. Hırçınlığıyla baş edemiyordum. Nasıl bu denli çıldırabildiğini anlayamıyordum. Ancak onu benim bu hale getirdiğim gerçeği beynimde yankılanıyor, kaçacak yer bulamıyordum.

"Ne istiyorsun benden?" diye bağırdı bir kez daha. Elleri beni itmeye çalışıyor ama milim bile oynatamadıkça daha da öfkeleniyordu.

"Seni... Sadece seni istiyorum..." diye fısıldadığımda bu sinir harbi son bulmuştu. İnleyerek dudaklarına uzandığımda ve ellerinin darbelerinden kurtulabilmek için onu kalçalarından kaldırıp kucağıma aldığımda kısık inleyişi kulaklarıma doldu. Onu kucağımdan indirmeden odanın içine yöneldim. Koltuğun kenarına oturmasını sağlayarak bacaklarının arasına girdiğimde mavileri alev alev olmuştu.

Beyaz uzun elbisesini hızla, adeta elim tenini süpürerek yukarıya doğru sıyırırken başını arkaya doğru attı. "Demir..." deyişi, adımı inlercesine fısıldayışı beni mest ederken, elbisesi beline kadar sıyrılmış, uzun, muhteşem güzellikteki bacakları tamamen açıkta kalmıştı. Elbisenin altından gözüken minicik beyaz dantel çamaşırı kanımı kaynatırken, bedenimin sertliğini, aklımdan atamadığım o sıcaklığa yaslamama neden oldu. Bacakları hızla belime dolanırken dudaklarım boynuna uzandı, ardından elbisenin açıkta bıraktığı gerdanına süzüldü.

"Senden başka birini istemiyorum," dedim dudaklarımı kısacık da olsa teninden çekebildiğimde.

"O zaman..." diye fısıldarken nefesi sık, bedeni titrekti. "O zaman kimdi o? Sevgilinse..."

"Hayır," diye yanıtladım tek nefeste. Yüzümü boynuna yaslayıp gül kokusunu derin derin solurken sözlerimi tamamladım. "Kardeşim o benim. Sevgilim falan değil."

Ellerini yüzüme uzatıp, başımı mis kokulu boynundan kaldırırken gözlerime baktı. Bakışlarındaki ümidi görebiliyor, duymak istediklerini hissedebiliyordum. Ve bunu düşünürken aklımdan az önce Burcu'nun dudaklarından dökülenler, o adamla nişanlanmaya zorlandığını söyleyişi geçiyor, başka her şey, söylenmiş tüm yalanlar önemini yitiriyordu.

"Peki ya gazetede yazan ilişkin?" diye soruşuna gülümsedim.

"Yok öyle bir ilişki. Kafalarından uydurup duruyorlar, ben de artık düzeltmiyorum."

Başını önüne eğdi hafifçe. Ellerini yüzümden çekti ve bedeninin iki yanına, koltuğun kenarına tutundu. Ellerim istemsizce güzel yüzüne uzanırken, dudaklarım da yanağına dokundu.

"Sevgilim sen ol istiyorum," diye fısıldadığımda irkilerek duruşunu dikleştirdi. "Gazeteler ikimizi yazsın... Birlikte görüntülerimiz çıksın... Kimseden saklamadan, bu şüpheler, yanlış anlamalar olmadan..."

"Biz... Olmuyoruz, Demir. Baksana halimize. Kısacık bir sürede ne duruma geldik? Ben... Kendimi tanıyamıyorum. Bu hissettiklerim, bana nefes aldırmıyor."

"Peki..." diye fısıldadım dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürterken, "Ayrı olduğumuzda... Nefes alabilecek misin? Rahat edebilecek misin yokluğumda?"

"Sen?" diye sordu elleri saçlarımın arasına uzanıp, hafifçe okşamaya başlarken. "Sen yapabildin mi benesiz? Nefes alabildin mi?"

"Alabildim..."

Yanıtım saçlarımda dolanan parmaklarının durmasına neden oldu. Yüzünü benden hafifçe çekerken zorlukla yutkundu. Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığına dayanamadım. Ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp, ılık, titrek nefesinin yüzüme vurup

Yol boyunca Ceren'in kim olduğunu sorup durmuş, ben konuşmayı ertelediğçe de, sinirden kıvranır hale gelmişti. Nihayet, birçok şeyi açıklığa kavuşturacak olmamız beni rahatlatmış, bir kez daha ona sımsıkı sarılma isteği içimde baş göstermişti. Ancak tam o sırada çalan telefonun sesiyle girişe yöneldim.

"Alo," diyerek yanıtladığımda, karşıdan Buğra'nın sesini duydum. "Ben de birazdan seni arayacaktım. Ceren'i yalıdan aldın herhalde, değil mi?" diye sorduğum sırada Burcu'nun başının hızla bana çevrildiğini, bakışlarının öfkeyle yanıp söndüğünü gördüm. Buğra ile konuşmam birkaç saniye sürmüş, duymak istediklerimi duymamın ardından kapatmıştım. Ancak karşımda bir öfke tanrıçası gibi duran kadının tavırlarındaki şiddeti kıskançlığına yorsam da, bu denli kıskanç oluşuna şaşırmadan edememiştim. Tam ne olduğunu sormak için dudaklarımı aralamışken, göğsüme indirdiği yumrukla duraksadım.

"Lanet olsun sana, Demir!" diye bağırışıyla şaşkınlığım artıyordu. "Bir de geride bıraktığın sevgilinin güvende olup olmadığını mı soruyorsun? Neden getirdin o zaman beni buraya? Neden?"

"Dur!" diye bağırdım soluk soluğa. Ellerini tutmaya, yumruklarını savurmasına engel olmaya çalıştım. "Dur artık! Sakin ol!"

"Nasıl sakin olayım ya? Nasıl? Beni düşürdüğün şu duruma bak!"

"Ne varmış durumunda?" diye adeta kükredim ve elinden tutup onu kendime doğru çektim. "Sen beni düşürdüğün durumu biliyor musun peki?" Elimi beline attım ve onu arkasındaki duvara yaslarken üzerine doğru eğildim. "Senin bir başkasıyla nişanlı olduğunu öğrendiğimde ne hissettiğimi düşünebiliyor musun?"

"Ben kimseyle nişanlı falan değilim!" derken çenesi titriyordu.

"Nişanlıydın! Üstelik bunu abinden öğrendim."

"Abimden mi?" Başını hafifçe kaldırdı ve gözlerini benimkilerle birleştirdi.

"Evet, abinden. Abin benim üniversiteden arkadaşımdı ve nasıl olduysa bizim Paris'te birlikte olduğumuzu öğrenmiş. Senden uzak durmam, acı verici bir nişanlılık evresinden çıkmış kardeşini incitmemem adına beni uyarmak için şirkete geldi."

"Ama..." diye fısıldayışına engel oldum ve parmaklarımı dudaklarına bastırarak devamını getirmesine izin vermedim.

"Aması yok! Söyledikleri doğru mu? Sen o adamla nişanlı mıydın, değil miydin?"

"Nişanlıydım," derken sesi kısık, bakışları öfkeden sıyrılmış, mahzundu. Çenesi hâlâ titriyor, mavileri yağmur biriktiren bulutlar gibi grileşiyordu. "Ama... Yemin ederim seninle tanıştığımda bitmişti. Atmıştım nişanı. Üstelik... Benim isteğim dışında gerçekleşmiş bir nişandı."

"Öyleyse neden anlatmadın? Bir şansın vardı, Burcu. Bana açıklamak için bir şansın vardı. Ama sen ne yaptın? Benden gizledin."

"Yapamadım!" diye bağırırken gözlerinden yaşlar akıyor ve pürüzsüz yüzünden usul usul süzülüyordu. "Sen o sabah gördüğün bir fotoğrafla bile çıldırmıştın. Anlatamadım. Ben... Onunla nişanlanmaya mecbur kaldım. Ama sen bunu öğrendiğinde bana işin aslını sorma gereği bile duymadın, Demir."

"Ne yapmamı bekliyordun, lanet olası? Ne diyecektim?"

"Sorsaydın bana. Gelip hesap sorsaydın. Ama buna tenezzül bile etmedin. Ben... Senin gazetelerde fotoğraflarını gördüm. Ciddi bir ilişkin olduğunu yazan haberler okudum. Sana ulaşamıyor, neler olup bittiğini anlayamıyordum. O... Gazetede bahsedilen ilişkin... Bu gece yanındaki kadın mıydı, Demir? Benim de olacağımı bildiğin bir yere sevgilini de mi getirdin?" diye soruşuna dayanamadım. Titreyen çenesine mani olamadığı için durmadan dudaklarını ısırışını, mavilerinin kıpkırmızı olup, sel misali yaşlar akıtmasını görmemeyi arzuladım. Ellerimi yüzüne uzatmak, yaşlarla ıslanan yanaklarını ellerimle kurutmak, başını göğsüme yaslayarak ağlamasına izin vermek istedim. Ancak yüzüne uzanan ellerimi itmesi ve beni kendinden uzaklaştırmasıyla sersemledim. Kıskacımdan kurtulmaya çalışması nafile olsa da benden uzaklaşmayı başarmıştı. Ancak

girdiyse, hepsi birer birer defolup gidecek. Sadece ben kalacağım, anlıyor musun?"

Yanıt vermeyişiyle parmaklarım pürüzsüz, ona has gül kokusunun kaynağına, yumuşacık boynuna uzandı. Ellerimin yerini dudaklarım alıp, dilim onun canımı acıtacak kadar enfes teninin tadına bakarken, bir inilti misali adımı fısıldayışı kulaklarıma çalındı.

"Demir..."

"Kim olduğumu, kimin kollarında olduğunu kazı aklına! Çünkü bir tek ben olacağım bundan sonra. Bir tek benim kollarımda olacaksın böyle. Ve kokun..." dedim burnumu boynuna sürtüp, kokusunu derin derin içime çekerken. "Gül kokun bir tek benim tenime sinecek. Ve sen de... Yalnızca benim kokuma bulanacaksın, aklına, tenine benden başkasını almayacaksın, anlıyor musun?"

"Zaten öyle... Öyle olduğunu biliyorsun," diye fısıldayışına hafifçe gülümsedim. Ancak gözlerinden usulca süzülen yaşları gördüğümde kalbimde derin bir sızı hissettim. Onu kollarımda sıkıca sararken, dudaklarımdan çıkan sözlere engel olamadım.

"Ve kalbin, küçüğüm... Orada ben olacağım yalnızca. Aksini asla kabul etmeyeceğimi sakın aklından çıkarma!"

Kollarını sıkıca boynuma doladığında, onu daha da sararak karşılık verdim. Bir kedi gibi bana sokulup, "Götür beni buradan... Çok üşüdüm," dediğinde, incecik bedenini ceketimin içine alarak gülümsedim. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken o anın büyüsüne kapılmak üzereydim. O an... Aynı ceketin içinde bana sımsıkı sarılan bu kadın aklımı başımdan alsa da, bu gece için düşündüklerim farklıydı.

"Kokunu özledim. Seni özledim. Ama bu gece... Konuşulmayan hiçbir şey kalmayacak."

Sıcağımda ısınmaya çalışır gibi bana iyice sokulurken yanıtladı. "Tamam... Söz veriyorum, Demir. Anlatacağım her şeyi."

O Çağlar denen adamla aralarında ne geçmiş olabileceği sorusu aklımda dolanıp dururken, bir kez daha onu bir başka

adamın nişanlısı olarak düşünmek, bedenimin öfke nöbetine tutulmasına sebep olmuştu.

Kolunu sıkıca tutup onu kendimden uzaklaştırdım ve üzerimdeki ceketi çıkarıp omuzlarına bıraktım. Sert bir şekilde "Yürü!" diyerek elini sıkıca kavradım ve incecik parmaklarının parmaklarımın arasından geçmesini bekledim. Adımlarını hızlandırıp bana yetişmeye çalışarken hafifçe yavaşladım. Saniyeler sonra, arabamın olduğu yere gelmiştik. Onun sağ taraftaki koltuğa yerleşmesine yardımcı olurken, nihayet kalbimdeki ağırlığın hafifçe azaldığını hissediyordum. Direksiyona geçip gaza yüklendiğimde, ayrı geçen günlerin ardından sonuç ne olursa olsun şu anda yanımda olduğunu bilmem yetiyordu. Ve aynen ona söylediğim gibi, duyacaklarım zerre kadar önem taşımıyordu. Her ne anlatırsa anlatsın, hayatına her kim hangi sıfatla girmiş olursa olsun, artık yalnızca ben vardım. Bundan sonra birine verilecek bir sıfat varsa, bu nişanlı ya da her neyse, o kişi şüphesiz ben olacaktım. Ne bir başkasının ona dokunmasına izin verirdim, ne de onun okyanusu andıran mavilerinin bir başka erkeğin gözlerine değmesine... Kalbi... Kalbinde ise yalnızca ben yer alabilirdim. Aksi takdirde... Tüm bu dünyayı yakabilir, beni sevmesi, kalbini yalnızca benim avuçlarıma bırakması için ona karşı zor kullanmaktan bir an bile çekinmezdim.

***

"Giyecek kıyafetim yok."

Evin kapısını elimdeki anahtarla açmaya çabalarken, üzerindeki cekete iyice sarınmış, hafifçe titreyen ama yine de yol boyu öfkesini koruyan kadına baktım. Küçük bir tık sesiyle kapıyı araladım. Her ne kadar dudaklarımdan, *Kıyafete ihtiyacın yok*, cümlesi çıkmak için fırsat kollasa da, ifadesiz bir biçimde yanıtladım. "Bir çaresine bakarız."

Açtığım kapıdan önce onun girmesine izin verdim ve hemen arkasından onu takip edip, duvardaki düğmeye basarak girişi aydınlattım. İçeri girerken onun da peşimden geldiğini evin içinde yankılanan topuklu ayakkabılarının sesinden anlayabiliyordum.

Ürkek bir şekilde etrafına bakındığını gördüğümde, kalbimi kaplayan öfke daha da büyüdü ve adeta tüm benliğimi sararak beni yutmaya hazır hale geldi. Karanlığın esir aldığı gecenin bu vaktinde, tek başına yürüyen kadın canımı sıkıyor, eğer onu takip etmeseydim bu sokakta yalnız başına ilerleyeceği fikri nefesimi kesiyordu.

Birkaç adım daha attım ve nihayet ona yetişip, hızla koluna uzandım. Seri bir şekilde kendime doğru çevirdiğimde, "Benim..." diye fısıldadım. Ancak korku dolu çığlığı ıssız sokakta yankılanmış, bunun etkisiyle onu sıkıca tutarak kollarıma almıştım.

O andan itibaren sanki her şey önemini yitirmiş, aklımdaki tüm şüpheler kendilerine pürüzsüz bir yol bularak akıp gitmişti. Ancak kendime iyice yaklaştırıp, ılık nefesini boynumda hissettiğim kadının, "Bırak beni!" diye bağırarak kollarımın tutuşundan kurtulmaya çalışması inanılır gibi değildi. Ardından, "Ne işin var burada? Neden peşimden geldin?" diye devam etmesiyle, az önce bedenimi terk ettiğini sandığım öfke geri gelmişti.

"Konuşacağız!" Bu tek sözcük sinirle, dişlerimin arasından çıktı. Ancak karşımdaki kadının, günler öncesinde kollarıma aldığım o tatlı ve naif kadınla alakası yoktu. Duruşunu dikleştirmiş, çenesi hafifçe yukarı kalkarken dudaklarına alaycı bir gülümseme oturmuştu.

"Şimdi de ben seninle konuşmak istemiyorum. Tıpkı senin benimle konuşmak istemediğini sekreterine söylettiğin gibi."

Derin bir nefes aldım. Bunu önemsemiş olması, bu durumdan rahatsızlık duyuşu yüreğimi saran demirden pençelerin gevşemesini sağlamıştı. "Her şeyi anlatacağım. Gel benimle," deyip belinden tuttuğumda, beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Seninle neden geleyim, Demir? Sen içeriye dön. Sevgilinin yanına... Ben daha fazla senin oyuncağın olamam!"

"Ne sevgilisinden bahsediyorsun sen?" diye öfkeyle tısladım.

"İçeride... Yanında getirdiğin kadından elbette."

"O benim sevgilim değil, Burcu. Ayrıca açıklama yapması gereken ben değilim, sensin."

"Ben mi? Ben niye açıklama yapayım sana? Beni aramayan, aramalarıma geri dönmeyen sensin. Tabii... Ne de olsa alacağını aldın, hevesin kaçtı."

Bağırmaya devam ettiği sırada onu sert bir şekilde kendime doğru çektim ve bedenime bastırdım. Ancak bu hareketimle birlikte hırçınlaşmış, güçsüz yumrukları göğsüme inmeye başlamıştı. Kollarında ne denli küçük olduğunu, o ufacık yumrukların bedenimde hiçbir etki yaratmadığını anlamamıştı. Hareketlerinin daha da hızlandığını fark ettiğimde belini sıkıca kavradım ve bir elim aniden boynuna uzandı. Artık sözlerine tahammülüm kalmamış, her şeyi birer birer ortaya serme isteğim artmıştı.

"Başka bir adamla nişanlı olan sen mi söylüyorsun bunları?" dediğimde onu incitmek, canını yakmak, hırpalamak istiyordum. Bir yandan da teninde kaybolmak için çıldırıyor, dakikalar saatlere dönüşürken onun gül kokulu teninde her şeyi unutmayı arzuluyordum. Kendimi daha fazla tutamadım ve onun tadına bir kez daha bakmak isteyen dudaklarımı serbest bıraktım. Saçlarına uzanıp sıkıca kavradım. Diğer elim çırılçıplak sırtında dolanmaya başladığında ise kendimden çıktığına inanamadığım bir hırlayışla dudaklarına kapandım. Dudaklarını dudaklarımın arasında kıstırıp, hırpalarcasına dokunuşlarına devam ederken, onu bedenime bastırdım.

Aynı hız ve öfkeyle dudaklarından ayrıldığımda, emredercesine konuştum. "Bana her şeyi açıklayacaksın. Nişanlını... İçeride dans ettiğin, sadece arkadaş dediğin o adamı... Ve eğer varsa başka yalanlarını... Hepsini..."

Nefes nefese, "Yalan söylemedim," diye fısıldadı.

Gözleri kapalı, solukları az önceki öpüşmenin etkisiyle fazlasıyla hızlıydı. Bakışlarım bir körük gibi inip kalkan göğüslerinde gezinse de, iradem onun bedenini bedenime katma arzumu bir kenara itmeyi başarmıştı.

"Umurumda değil. Yalan söylemiş olsan da umurumda değil. Bu gece, Burcu... Her şeyi anlatacaksın. Ve sonra..." dedim ve onu iyice kendime bastırdım. "Ve sonra, hayatına kim

yanında olan adamı... Muhtemelen eski nişanlısını... Birileriyle konuşuyor ama gözlerini de Burcu'nun üzerinden çekemiyordu. Bense o adamın davette olduğu gerçeğine o denli odaklanmıştım ki, Burcu'ya bakmıyor, onun durumuyla zerre kadar ilgilenmiyordum.

Elimdeki viskiden bir yudum alırken, bakışlarımı o Çağlar denen adamdan çekip Burcu'ya yönelttim. Ve onu başka bir adamın kollarında görmemle, bedenimden dışarıya adeta bir öfke dalgası yayıldı.

Burcu, az önce yanında duran adamla dans ediyordu. Adamın yüzüne dikkatle baktığımda, o sabah fotoğrafta gördüğüm, Cannes'daki adam olduğunu fark ettim. Kadehimi sertçe sıktım. Yakışıklı bir adam olduğunu düşünmeden edemedim. Bir başka adamın ellerinin onun çırılçıplak sırtında gezinmesi, konuşurken o tatlı, ılık nefesini hissedebilecek kadar yakınında olması göğsümü sıkıştırmıştı.

Burcu hâlâ o adamın kollarında dans ederken, bakışlarımı Ceren'e çevirdim. Gecenin başında, henüz buraya adım atmadan önce verdiğim kararı biraz hızlandırmanın iyi olacağını düşünüyordum. İçimi kasıp kavuran öfke yüzünden alev alev yanan bedenimi sakinleştirecek tek şeyin, buradan Burcu ile birlikte ayrılmak olduğunun bilincindeydim.

"Ceren, ben birazdan buradan ayrılacağım. Sen daha ne kadar kalacaksın?"

"Bilmem, bir iki saat daha kalırım. Neden? Sen nereye gidiyorsun?" dediği sırada ben çoktan kalabalığın hemen kenarında konumlanmış, görevlilerden birini çağırmıştım.

"Bir şey sorma, Ceren. Sadece önemli olduğunu bil yeter."

Uyanık kardeşimin biçimli kaşları havaya kalkarken gülümsedi. "Şu dakikalardır bakışlarını ayıramadığın kızla bir ilgisi var mı, abiciğim?"

Başımı ona doğru çevirsem de, güvenlik görevlisinin yanıma gelmesiyle dudaklarımda biriken sözcükleri dile getiremedim.

"Buyurun, efendim."

"Kapıda duran arkadaşlarından biri arabamı park etmişti. Adım, Demir Aras. Arabanın yerini iyice öğrenip, anahtarımı buraya getir lütfen."

"Emredersiniz, Demir Bey. Emin olmak için arabanızın markasını öğrenebilir miyim?"

Arabamın markasını ve plakasını söyledikten hemen sonra, görevlinin uzaklaşmasını göz ucuyla takip ettim. Ardından başımı yeniden Burcu'nun olduğu yere çevirdim. O adamın kollarından çıkıp, öylece bir köşede durduğunu gördüğümde nihayet rahat nefes alabilmiştim.

"Kim bu kız, abi? Daha önce görmemiştim."

"Murat'ın kardeşi..." diye yanıtlarken, Burcu'nun elindeki kadehi masaya bırakıp, az önce dans ettiği adama bir şeyler söylediğini gördüm. O sırada görevlinin, elinde arabamın anahtarıyla gelmesi ve arabanın nerede olduğunu anlatması beni biraz olsun rahatlatmış olsa da, kanımda alev alan heyecana anlam veremiyordum.

Anahtarı cebime atarken bir anlığına Ceren'e döndüm. "Buradan ayrılacağın zaman Buğra'yı ara ve seni almasını söyle, Ceren. Evinde olacağını söylemişti. Ben birazdan çıkacağım," dedikten sonra tekrar Burcu'ya baktım. Onun davetlilerin olduğu kısımdan arkaya doğru yürüdüğünü gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Söylediklerimi unutma, Ceren. Ben gidiyorum," dedim ve elimdeki kadehi avuçlarına tutuşturdum. Adımlarımı hızlı bir şekilde Burcu'nun ilerlediği yöne doğru attım. Biraz ileride beyaz elbisesi rüzgârda savrulan kadını görmem çok vaktimi almamıştı. Kalabalıktan nihayet uzaklaşabildiğimde koşmaya başladım. Onun arka kapıdan çıkışını gördüğümdeyse hızımı arttırdım. Nereye gittiğine kafa yoracak durumda değildim ama yine de buradan yalnız ayrılıp ayrılmayacağından emin olmalıydım. Hemen arkasından ilerleyip, onun elbisesinin eteklerini toplamaya başladığını gördüğümde içimden öfkeli bir küfür savurdum. Bu halde... O elbiseyle ne yapıyordu? Havanın soğukluğunun, sırtının neredeyse tamamen çırılçıplak olduğunun farkına varamıyor muydu?

yalnızca beyaz ve kırmızı şarap olduğunu gördüm. Ne yazık ki şarap bu geceki gerginliğimi bedenimden söküp almak, beni rahatlatmak için yeterli değildi. Kesinlikle daha sert bir şeylere ihtiyacım vardı. O sırada bakışlarım hemen arkasındaki garsonu ve tepsisindeki viski kadehlerini buldu. Ceren için bir kadeh kırmızı şarap alıp eline tutuşturdum ve kendime de bir kadeh viski almak için diğer garsonun tepsisine uzandım.

Tam alkışların azaldığı ve etrafa eskilerden bir tınının yayıldığı sırada, hemen yan tarafımızdan gelen sese başımı çevirdim. Ancak Murat'ı görmemle birlikte gerginliğim artmış, bunun etkisiyle duruşumu dikleştirmiştim.

"Hoş geldin, Demir. Seni burada görmek sürpriz oldu," diyen adamın aslında beni gördüğüne memnun olmadığını hissetsem de, üzerimdeki bakışlarından bir anlam çıkarmam mümkün değildi.

"Hoş buldum, Murat. Davetiniz için teşekkürler," dedim ve hemen yanında duran kadına döndüm. Murat'ın beni, "Demir Aras, benim üniversiteden arkadaşım, sevgilim. Sen de isimini duymuşsundur diye tahmin ediyorum," diye tanıtmasıyla, kadının gülüşünün solduğunu, ardından soğukkanlılığını geri kazanarak resmî bir tavırla bana elini uzattığını fark ettim. Bu tavrın nedenini bilmesem de, Murat ile Burcu konusunu konuştuğunu düşünerek önemsemeden elimi uzattım.

"Ben, Aysun Doğan. Memnun oldum," diyen kadına başımı hafifçe eğdim.

"Ben de memnun oldum. Size kardeşim Ceren'i tanıştırayım," diyerek Ceren'in belinden kavradım ve yanıma gelmesini sağladım. Konuşmamız yalnızca birkaç saniye sürmüş, Ceren'in kulağıma kalabalıkla ilgili söylediklerine gülümsemeden edememiştim.

Ceren'in, "Hadi gel şöyle kenara geçelim," deyişiyle belinden tutarak söylediği yere geçmesini sağladım. Dikkatimi seyahatiyle ilgili anlattıklarına vermeye, hatta gülerek ona katılmaya ve dinlediğimi göstermeye çalışsam da başarılı olduğum

söylenemezdi. Bakışlarım bir kartalın keskinliğiyle etrafta geziniyor, tek bir hedefi bulmayı amaçlıyordu.

Bana asır gibi gelen saniyeler sonunda bakışlarım aradığı sihirli buldu. Bembeyaz, yerlere kadar uzanan bir elbisenin içinde, etrafına ışıltı saçan bir meleğe benziyordu. Gözlerim milim milim onun üzerinde, elbisesinin açıkta bıraktığı sırtında ve yine elbisesi tarafından ikinci bir deri gibi sarılmış göğüslerinde gezindi. Gördüklerimden hem memnundum, hem de değildim... Memnundum; çünkü öylesine güzeldi ki, bana günlerdir beynimi işgal eden tüm olumsuz düşünceleri unutturabilirdi. Değildim; çünkü öylesine göz alıcıydı ki, yalının devasa bahçesindeki neredeyse her erkeğin bakışları onu buluyordu. Ve yine hemen her erkek, elindeki içkiyi dudaklarına götürdüğü sırada gözlerini onun üzerinde tutkuyla dolaştırıyordu.

Elimdeki kristal kadehi sıkıca sararken bakışlarım sertleşti. Beni görsün istedim. Mavilerinin benimkilerle buluşmasını, gözlerimden okunduğuna emin olduğum öfkeye şahit olmasını diledim. Neyse ki o ana kavuşmak için çok beklemem gerekmemişti.

Bedenini hafifçe sağa çevirdi ve başını usulca kaldırırken gözleri gözlerime değdi. Uzaktan bile şaşıran bakışlarını seçebiliyor, burada oluşumu anlamlandırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bense adeta ona mühürlediğim bakışlarımı ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Hatta bu davette kendisini, bedenini bu denli teşhir ettiği için hissettiğim öfkeyi yansıtmaya çabalıyordum. Onun bakışları da üzerimde gezindikten hemen sonra Ceren'e dönmüştü ve kim olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. Umursamadım. Hatta Ceren'in söylediği bir şeye kısık bir kahkaha atarken bakışlarımı Burcu'dan ayırmamıştım. Gözlerinin aldığı o anlamını bir türlü çözemediğim ifadeyle kafam karışmıştı. Gördüklerim hüzün müydü? Ceren'i yanında gördüğü için mi gözleri o hale bürünmüştü? Ben bu düşüncelerde boğulup giderken, yeniden bir aptal gibi ona kanmak üzereydim.

Yanındaki adamın bir şeyler söylemesi üzerine bakışlarını çevirmişti. Ancak bir an sonra gözleri ileride bir noktada sabitlendi. Bakışlarım onun baktığı yere doğru uzandığında o adamı gördüm. Daha birkaç gece önce restoranın önünde Burcu'nun

Yanaklarında beliren gamzeleri de ilk kez görmüyordum. O benim kardeşimdi. Kollarımızda büyümüş, bizi kahkahalarıyla ödüllendirerek o tatlı gamzelerin yarattığı sevimli görüntünün yıllarca tadını çıkarmamızı sağlamıştı. Ancak artık güzellikle birleştiğinde meleksi bir görüntü ortaya seren o gamzelerin benim için çok başka anlamı vardı.

"Ne oluyor sana? Aklın başka yerlerde gibi..."

"Hiç!" diye yanıtladım duraksamadan. "Hiçbir şeyim yok."

"Emin misin?"

"Evet, Ceren... Eminim."

"Peki, bu akşam neden benim de seninle gelmemi istedin?"

Ceren'in sorularının son bulmayacağını anladığımda, ciğerlerimi sıkıntılı bir nefesle doldurdum. "Neden bunun altında bir sebep arıyorsun? Davetiye şirkete gelmiş. E sen de o şirketin bir çalışanı olduğuna göre..."

"Bana patronluk taslıyorsun yani?"

"Evet, çünkü gerçekten patronunum farkındaysan."

"Tamam tamam, sustum, abi. Bu öfkenden korkmaya başladım."

Ceren'in dudaklarından dökülen kelimeleri duyana kadar, içimden dolup taşan bu öfkeyi bu denli dışarıya yansıttığımın farkında değildim. Evet, kafamda bir şeylerin dönüp durduğu kolaylıkla anlaşılabilirdi. Ancak öfke, günlerdir saklamaya çalıştığım ama görünen o ki başarılı olamadığım bir hisli.

Kardeşime yanıt vermektense, dikkatimi şoförüm, aynı zamanda en yakın korumam olan adama yönelttim. "Kerim, sen arabayı yalıya yakın bir yere park edip eve dönersin," derken aslında gece boyu alkol alıp almamayı umursamamıştım. Aklımda çok daha başka planlar belirmiş, onları gerçekleştirmek için başka her şeyi yok saymıştım.

"Tamam, Demir Bey. Bir ihtiyacınız olursa..."

"Olmaz, merak etme. Zaten çok geç vakte kalmam. Sen yalnızca sabah için diğer arabayı hazır tut. Hasret Abla'yı almaya gideceksin."

"Peki, Demir Bey. Nasıl isterseniz."

Gideceğimiz yere vardığımızda, bedenimdeki gerginlik zirveye ulaşmıştı. Kabul etmeyi reddediyor olsam da, içimdeki onu görme isteği, kilitlemeyi başardığım o köşeden sızmaya başlamıştı. İnkâr etmemin bir anlamı olmayacağının farkındaydım. Nitekim bu gece için planladıklarım inkârımı zaten anlamsız kılmış, onunla ilgili hislerim konusunda şüpheye yer bırakmamıştı.

Ben arabadan inerken, Kerim de hızla Ceren'in olduğu tarafa geçerek onun inmesine yardımcı oldu. İhtişamlı yalının önündeki adamlar, bizim rahat bir biçimde hareket etmemizi sağlamak adına, basından olduğu ellerindeki fotoğraf makinelerinden anlaşılan ekibi kenara çekerek bir açıklık yaratmaya çalışıyorlardı. Kolumu Ceren'e uzatıp bakışlarımı Kerim'e çevirdiğimde, onun güvenlik görevlilerinden biriyle konuştuğunu ve arabanın anahtarını teslim ettiğini gördüm. Ardından görevli park etmek için arabaya binerken, Kerim de uzaklaşmaya başladı.

Kolumda Ceren ile adımlarımı yalıya yönlendirirken, patlayan flaşlar umurumda değildi. Etrafımızı saran gazetecilerin benim ve Ceren'in adını sesleniyor olmaları da... Soruları hiçbir soruya yanıt vermeden içeri girdiğimizde benzer büyüklükte bir kalabalıkla karşılaşsak da, kopan alkışlar daha önce yalnızca adlarını duyduğum ve bir iki kez de gazetede resimlerini gördüğüm çift içindi.

"Bunca yıl sonra bile ne kadar güzel bir çift, değil mi?" diyen kardeşime güldüm ve sözlerini beynimde değerlendirmeye koyuldum.

Bu kadar yıl sonra bile iki kişinin birbirlerine bu denli ışıltıyla bakmayı sürdürmeleri mümkün olabilir miydi? Bir erkek bunca yıl tek bir kadına evlilik bağıyla bağlı kalabilir, aşkını koruyabilir miydi? Aslında bunun olabileceğinin en yakın örneği, annem ve babamdı. Ancak yine de... Bu konuyu aklıma getirişimin beni korkutmaması karşısında tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm.

İçki servisi yapmakta olan garsonun dikkatimi dağıtmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Elinde tuttuğu tepsiye baktığımda

"İşte! Böyle daha iyi oldu."

Bakışlarımı arabanın camından içeriye çevirdiğimde, gömleğimin yakasını, daha doğrusu papyonumu düzelten ince parmakları fark ettim. Karşımdaki kadife gibi kahverengi gözlere bakmaya, hafif de olsa gülümsemeye çabaladım. Ancak ne gülümsemeyi, ne konuşmayı, ne de başka bir şey yapmayı arzuluyordum. Aklımda sadece, birkaç dakika sonra davetli olduğumuz yalıya varacağımız ve onu orada göreceğim düşüncesi dolanıyordu.

"Teşekkür ederim, güzelim," diyerek yüzümde gezinen yumuşacık eli avuçlarıma aldım ve üzerine ufacık bir öpücük bıraktım. Tıpkı eskiden olduğu gibi kollarıma sokulmasını gülerek karşıladım.

"Özlemişim çok. Uzun bir süre seyahate çıkmak istemiyorum."

"Çıkma, Ceren. Başından beri söylüyorum zaten bu işleri başkasına yaptırabileceğini."

Kollarımın arasından çıkarak hafifçe uzaklaştı ve başını sallayarak sözlerimi onayladı. "Biliyorum. Ama elimde değil, abi. Seviyorum seyahat etmeyi."

"Tamam ama annem de çok özlüyor seni. Geçen ay o kadar çok seyahat etmişsin ki, kadın seninle uğraşamadığı için Buğra'ya sarmış."

Tatlı kıkırtısı arabanın içine dolarken, ben de aklımın malum düşünceler tarafından esir alınmasını engellemeye çalıştım. Kardeşimle sohbet ederek, hayatımdaki kıymetli kişilere zaman ayırmaya çabaladım. Ancak bunun zorlama oluşu elbette ki Ceren'in gözlerinden kaçmamış, kaşları imalı bir şe[illegible]

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yanında getirdiği kadına rağmen, bakışlarını benim üzerimde mi dolaştırıyordu?

"Demir Aras."

"Tanıyor musun?"

"Hayır, dediğim gibi yalnızca camiadan... Ortak bir iş alanımız olmadığı için tanımıyorum. Yalnızca gazetelerde hakkında çıkan haberlerden biliyorum."

"Doğru," dedim içimde biriktirdiğim öfkeyle. "Gazetelerde hakkında çok fazla haber çıkıyor."

Müzik bitip yeniden bir kenara çekildiğimizde, gözlerim istemsizce ona uzandı. Yanındaki kadınla konuştuğunu fark ettiğimde boğazımdaki yumru kupkuru, asla yutamadığım bir hal almıştı. Neden buradaydı? Kim davet etmişti? Gerçi Emre onu tanıyorsa, ailemin de tanıması ve buraya davet etmesi normaldi. Peki ya yanındaki kadın, o kimdi? Gazetede ima edilen ilişkisinin öznesi mi?

Gözlerimi kapattım. Boğuluyordum. Burada daha fazla kalamayacağımı biliyor, yine de bir türlü ayaklarımı kıpırdatamıyordum. Son bir güçle duruşumu dikleştirdim. Emre'ye dönerek ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Küçük çantamı da elime alarak etrafıma baktım. Beliz'i bulup Binnur'un evine gittiğimi haber vermek istesem de, onu etrafta göremiştim.

Hızlı adımlarımı yalının arka çıkışına doğru yönlendirdim. Çağlar'ın hâlâ birileri tarafından lafa tutulduğundan emin olunca adımlarımı hızlandırdım. Onun beni takip etmesini istemiyordum. Artık onun dudaklarından çıkacak kelimeleri işitmeyi reddediyor, ellerinin bana ufacık da olsa dokunuşuna maruz kalmaya tahammül edemiyordum.

Kimse görmeden arka kapıdan çıkarken, seri adımlarım koşmaya dönüştü. Beyaz elbisemin eteklerini toplayıp, attığım adımları kolaylaştırmaya çalışsam da, uzun elbise bacaklarıma dolanıyor ve hızımı kesiyordu. Üstelik üzerime hiçbir şey giymeden çıktığım için sırtımdan tüm tenime bir soğuk yayılıyordu. Bahar başlangıcı olsa da, keskin soğuk tenimi yakıp geçiyor, geriye yalnızca titremeye tutulmuş bir beden bırakıyordu.

Dişlerim birbirine vururken bakışlarımı etrafta dolaştırdım ve yoldan geçen bir taksi aradım. Buraya Binnur'un arabasıyla gelmekle hata etmiştim. Anayola çıkana kadar yürümemin doğru olacağını düşünüp, karanlıktan korkmamaya çabaladım. Ancak tam o sırada kolumun sıkıca tutuluşu ve arkaya çevrilen bedenimle dudaklarımdan kısık bir çığlık döküldü, korkuyu iliklerime kadar duyumsamıştım.

Kadehimi dudaklarıma götürdüm ve çantamı tuttuğum elimle rüzgârda savrulan saçımı düzeltmeye çalıştım. Havanın soğukluğuna, hatta baharın ilk aylarında olmamızın verdiği serinliğe rağmen, devasa bahçenin etrafında gerilmiş brandalar az da olsa rüzgârdan koruyordu. Bu nedenle aslında üzerimdeki elbiseyle üşümüyordum. Sırtım tamamen açıkta olsa da, soğuğu çok fazla hissetmiyordum. Ancak tam o anda, tüm bedenimi tarif edemeyeceğim bir ürperti kapladı. Bel kemiğimi sızlatan bir his süzülerek yukarılara doğru çıktı. Bakışlarım hızla etrafta dolaştı. Ancak sadece yoğun bir kalabalıkla karşılaşmıştı.

Gülüşerek birbirleriyle sohbet eden insanların üzerinde gezdirdiğim gözlerim, tam kapının önünde duraksadı. Zorlukla yutkunurken, bakışlarım karşımda gözlerini benimle buluşturmuş adamın ellerine çevrildi. Başka bir kadının belini saran ellerine... Daha birkaç gün önce o ellerin benim bedenimde gezinişini anımsadım. Dokunmaya doyamaz gibi... Ateşe verir gibi... Tutkuyla... Soluk soluğa...

Bu kez derin ama ciğerlerimi yakan bir soluk çekerken içime, gözlerim onun mavi olduklarını bildiğim ama gecenin karanlığında yalnızca iki kıymetli mücevher gibi parlayan gözlerine çevrildi. Bakışları sertti. O gözlerde bir şey hissettiğine dair bir belirti yakalayamamak ölümden beterdi. Yanında duran esmer ve kusursuz güzellikteki kadın, Demir'in kulağına bir şeyler söyledi ve ikisinin gülüşleri kulaklarımı adeta sağır etti. Ellerimi kulaklarıma kapamak istedim. *Onun başka bir kadına güldüğünü duymamak için...* Gözlerimi kapamak ve uyanışı olmayan bir uykuya yatmak istedim. *Onun başka bir kadın için kıvrılan dudaklarını görmemek için...* Kalbim atmayı kessin istedim. Damarlarımda akan kan dursun... Ve ben yok olup gideyim.

"İyi misin?"

Demir'in beni baştan ayağa süzüyor oluşunun daha fazla canımı yakmasına katlanamayarak bakışlarımı Emre'ye çevirdim. Gülümsemeye çalışsam da, bunun sahte olduğunu fazlasıyla belli etmiştim. Ancak aniden aklıma gelenlerle içim hırsla dolmuş, yapacağım şeyden bir an bile tereddüt etmemiştim.

"Bu kalabalık beni boğuyor," dedim. O sırada Emre'nin arkasında, ileride kalabalık bir toplulukla konuşan Çağlar'ı gördüm. Onunla gergin bir konuşmanın içine girmek istemiyordum. Emre gerginliğimi anlar gibi bakmış, hemen sonra arkasına dönerek Çağlar'ı fark etmişti.

"Gel hadi... Bak annenle baban dans açılışını yaptı. İlk dansın benim olsun," dediğinde şaşkın bir şekilde etrafıma bakındım. Gerçekten de annemle babamın dans etmeye başladığını, hatta Aysun ve Murat abimin de onlara eşlik ettiğini gördüm. Demir'e o kadar yoğunlaşmıştım ki, müziğin başladığını, kalabalığın etrafa dağıldığını anlamamıştım. Elimi Emre'nin bana uzanan eline bırakırken, gözlerim de hafifçe çevremde dolanarak Demir'i bulmaya çalıştı. Ancak başarılı olamayınca, nerede olduğunu aramaktan vazgeçip, çantamla elimdeki kadehi masalardan birine bıraktım ve Emre'yle birlikte dans pistine doğru ilerledim. Eski bir zamana ait olduğunu düşündüğüm şarkı eşliğinde dans etmeye başladığımızda, Emre kasıtlı olarak, sırtım Çağlar'a dönük olacak şekilde durmamı sağladı.

"Seni rahatsız ediyor, değil mi?" dedi keskin gözlerini yüzümde dolaştırırken.

Başımı salladım hafifçe. "Evet. Hasta herifin teki. Aklınca hissettiklerinin aşk olduğunu sanıyor."

"Gözlerini senden alamıyor ama. Fırsatı ve gücü olsa üzerime atlayacak gibi," dedi ve gözlerini öylece üzerimde tutarak benim de onun yüzüne bakmamı sağladı. "Dikkatli ol, Burcu. O hiç tekin biri değil. Lütfen onun elinden gelebilecekleri küçümseme."

"Biliyorum," diye yanıtladım buruk bir şekilde gülümseyerek. "Merak etme, dikkat ederim." Müziğe uyum sağlamak için beni hafifçe kollarında döndürdüğünde kıkırdadım.

"Gözlerini senden alamayan biri daha var." Kaskatı kesildim ve tüm dikkatimi Emre'nin söyleyeceklerine verdim. "Aslında camiadan tanıdığım biri. Yalnızca isim ve sima olarak..."

"Kim?" dedim nefesimin kesilmesine engel olamadan. Ama aslında yanıtını, duyacağım ismi biliyordum. Bana mı bakıyordu?

"Olur, anne... Ama sabah konuşuruz bunu, olur mu?"

"Tamam, canım... Hadi çıkalım artık," dedi ve belime sıkıca sarılarak beni kendisine doğru çekti. Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada aniden yürümeyi kesti. "Bu akşam... Eminim ki o da burada olacak. Eğer bir şey yaparsa, Burcu..."

"Yapamaz, anne. Hiçbir şey yapamaz. Merak etme sen."

"Susma, Burcu!" dedi, bakışlarını içimi okur gibi gözlerime sabitlerken. "Lütfen... Bir şey olursa eğer, Çağlar ters bir şey teşebbüs ederse, susma!"

Zorlukla yutkunmaya çalıştım ve elimi kapının koluna uzattım. "Hiçbir şey olmayacak, anne. Getirme aklına bunları."

"Ben her zaman yanındayım. Bu kez senin için silerim her şeyi, herkesi... Sakın unutma bunu, tamam mı?"

Yanıt vermeye çalışmadan kapıyı açtım. Dışarı çıktığımızda, misafirler gelmeye başlamıştı. Yalının içindeki görevliler oradan oraya koşuşturuyor, bir kısmı gelen misafirlerin paltolarını alırken, diğer kısmı da ellerinde tepsilerle içki servisi yapıyordu.

Yalının bahçesine adım attığımızda, bu gece için özel olarak tutulan fotoğrafçı fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Sahte gülüşlerle birkaç poz verdikten hemen sonra annemin kollarından usulca sıyrıldım ve biraz ileride duran kardeşlerime doğru ilerledim.

Bir süre onların sohbetine eşlik etmeye çalışmış ancak yeniden aklımın bulanmasına engel olamamıştım. Demir'i düşünmekten başka bir şey yapamasam da, içimde beliren ağlama hissini geri göndermeyi başarmıştım. Etrafta yankılanan kahkahaları ve birbirlerine çarpan kadeh seslerini duyduğumda toparlandım. Yanımdan geçen garsonun elindeki tepsiden bir kadeh kırmızı şarap alarak hızla yudumladım. Anne ve babamın etrafını saran kalabalığa bakarken, artık bu yapmacık ortamlardan hoşlanmadığımı düşündüm.

Sıkıntılı bir nefes alarak kendimi daha tenha bir yere attım. Etrafı bakışlarımla taradım ve biraz ileride Burak abimin konuştuğu adamda duraksadım. Bir süre öylece baktım. Çok geçmeden, Emre'nin keskin bakışları da üzerime yönelmişti.

Gülümsedim ve gülüşümü kaybetmemeye çalışarak, tanıdık birini görmenin sevinciyle ona doğru ilerledim. Kendimi kollarına bıraktığımda, biraz olsun rahatlamış, Paris'te olduğu gibi huzurlu hissetmiştim.

"Hoş geldin, Emre. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de, Burcu... Ben de çok sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim. Temelli dönüşe alışmaya çalışıyorum."

"Başarabiliyor musun peki? Evdekilerle her şey yolunda mı?" diye sordu ve bakışları beni okur gibi yüzümde dolandı.

"Eh, işte... Her zamanki şeyler, biliyorsun. Pek bir fark yok."

"Sanki..." dedi ve bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Paris'tekinden farklı gibisin, Burcu. Bu kadar hüzünlü değildin seni son gördüğümde. Bir şey mi oldu?"

"Hiç..." diye yanıtladım. "Hiçbir şey olmadı, Emre. Biraz yorgunum sanırım."

"Pekâlâ... Eğer anlatmak istersen, ben her zaman yanındayım. Bunu sakın unutma!"

"Teşekkür ederim. Her zaman benim için bir abiden farksız oldun," dediğimde bakışları aniden hüzünlü bir hal aldı. Dudaklarında beliren buruk gülümseme ise, Beliz'in söyleyip durduğu saçmalıkları anımsatmıştı.

Ancak tam o sırada kopan alkış ve çınlayan kahkahalar, sohbetimizi yarıda kesti. Anne ve babamın mutluluğuna şahit olan koca bir kalabalık tebriklerini iletiyordu. Babam annemin belinden sarıldı, şakağına küçük ama annemi etkilediğini yüz ifadesinden anlayabildiğim bir öpücük bıraktı. Birbirlerine ne kadar âşık olduklarını anlamamak için kör olmak lazımdı. Zira babamın anneme olan hisleri yıllardır biraz bile azalmamış, anneme verdiği değeri hissettirmekten bir an bile kaçınmamıştı.

Hissedilmeyen tek sevgi, bana duyduğuydu. Çünkü hiçbir zaman bunun varlığından emin olamamış, yaşadığımız her sürtüşmede, her fikir ayrılığında kendimi biraz daha babamdan uzaklaşmış halde bulmuştum. Sebebini hiç anlayamasam da, artık bunu sindirmiş ve kabullenmiştim.

yalnızca bu geceyi başladığım gibi bitirebilmeyi diliyordum. Hayatım boyunca, şu son birkaç günkü kadar canımın yandığını hatırlamıyordum. Demir'in şirketini arayıp sekreteriyle konuştuğumdan beri, kalbimin üzerinde nefes aldırmayan bir yara misafir ediyordum. Hakkında çıkan haberleri düşündüğümde ise, sol yanımdaki sızıyla kan revan içinde kaldığımı hissediyordum.

Sanki bu dünyada aşk acısı çeken, bir eğlence olarak görülen, yüzüstü bırakılan tek kadın bendim. Buruk bir şekilde gülümsedim. Ben kendimi ne zaman ona böyle vermiş, ne zaman bu kadar sevmiştim? Bedenimin onun olduğunu inkâr edemezdim. Ama kalbim, benliğim, neyim varsa hepsini mi Demir'e teslim etmiştim?

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı tam karşımdaki kocaman aynaya diktim. Yalının alt katındaki ihtişamlı odada hazırlanmış, kızlarla birlikte üst kata çıkmayı reddetmiştim. Beliz'in beni bir an bile yalnız bırakmamasının da etkisiyle, bu evin içindeki kötü hatıraları düşünmeyi bir süreliğine ertelemiştim.

"Fena gözükmüyorum, değil mi?" diye sorarken hafifçe gülümsemeyi denedim. Arkama dönüp Beliz'e bakarken, aslında görünüşümden memnun değildim. Her zaman beni mutlu eden şık kıyafetler bile zevk vermezken, sanki üzerimdeki beyaz elbiseyle bile güzelleşememiştim.

"Fena gözükmüyor musun? Delirdin galiba! Muhteşem oldun, Burcu."

Onun coşkusuna, gülümseyerek ortak olmaya çalıştım. Tam o sırada kapının vurulmasıyla aynanın önünde duran minik çantamı elime aldım. Elbisemin sırtındaki dekolteyi bir kez daha inceledikten sonra, Beliz'le birlikte kapıya doğru ilerledim. Ancak Beril ve Beren'in gelmesini beklerken karşımda annemi bulunca şaşırmadan edememiştim.

Yaşına rağmen hâlâ güzelliğini koruyan annem, gülümseyerek Beliz'e sarıldı ve saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. "Hadi, meleğim... Beril ve Beren misafirleri karşılamaya başladılar bile. Sen de yardımcı ol onlara," der demez, Beliz

sorgularcasına bana baktı. Ama iyi olduğumu ve hafifçe gülümsediğimi gördüğünde rahatlayarak, "Tamam, annem," deyip odadan çıktı.

"Hazır mısın?" diye soran anneme hafifçe gülümsedim. Başımı evet anlamında sallasam da, kendimi ele verdiğimin bilincindeydim.

"İyi misin peki?"

"İyiyim, anne. Olmamam için bir neden yok ki."

Yanıma usul usul yaklaştı ve elini yüzüme uzattı. Yumuşacık elleri yanağımı okşarken, gözlerim hüzünle kapandı. Bu ufacık dokunuş bile boğazımdaki yumrunun büyümesine neden olmuş, gözlerim akmasına izin veremeyeceğim yaşlarla yanmıştı.

"Emin misin, Burcu? Sabahtan beri çok dalgınsın. Canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır," diye yanıtladım. "İyiyim ben. Birazdan da kızlarla birlikte konukları karşılayacağım. Sadece senin için, anne..."

Dudaklarının, çenesinin titrediğini, mavi gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüğümde boğazımdaki acı arttı. İki elî de yanaklarıma uzandı ve hemen dudaklarımın kenarını okşarken fısıldadı. "Geldiğinden beri bir kez bile göremedim gamzelerini. Bana da mı kırgınsın, Burcu?"

Başımı eğdim ve bakışlarımı elimdeki çantaya sabitledim. Yutkunmam anbean zorlaşıyordu ve ben gözlerimde akmak için geçit bekleyen gözyaşlarımı tutamaz hale geliyordum. "Kırgın değilim, anne. Sadece..."

"Sadece ne?"

Tam o sırada kapıdan gelen tıkırtıyla başımı kaldırdım. Annem de benimle aynı anda başını arkaya çevirmiş ve gelenin kim olduğuna bakmıştı. Ancak kapıda dikilen babamı görmekten memnun olmamıştı. Dudaklarında beliren buruk gülümseme ve babama bakarken gözlerinde beliren kırgınlık ise dikkatimden kaçmamıştı.

"Geliyoruz, Kenan," dedi babamın bir şey söylemesine fırsat vermeden ve bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Yarın birlikte bir şeyler yapalım mı? İkimiz... Konuşuruz biraz, olmaz mı?"

gördüğüm an, Burcu'nun hayali gözlerimin önünde belirmiş ve başka bir bedene dokunamayacağımı anlamıştım.

"Hayır," diye yanıtladım Buğra'yı. Başka bir teni düşünmeyi dahi istemedim. Yapmam gerekenin onunla konuşmak olduğunu içten içe bilsem de, duyacaklarıma hazır değildim. Başka biriyle nişanlı olduğunu duymak bile beni çıldırtmışken, daha fazlasını öğrenmem halinde önüme çıkan her şeyi yakıp yıkacağımın bilincindeydim. Üstelik daha birkaç akşam önce o adamı yanında gördüğümü anımsamış, her şeyin bir açıklaması varsa bile buna bir bahane gösterememiştim.

"Kim, abi? Bu, işle ilgili bir şey değil, görebiliyorum."

Derin bir soluk aldım ve saklamanın yersiz olduğunu kavradığımda konuşmaya başladım. "Murat'ın kardeşi..."

"Hangi Murat?"

"Hani benim üniversiteden arkadaşım vardı ya? Murat Doğan... Ara sıra birlikte dışarı çıkardık. İşte onun kardeşi... Burcu..."

"Nerede tanıştınız ki? Murat'la yıllardır görüşmüyordun sen. Ne zaman bir araya geldiniz de sen kardeşiyle tanıştın?"

"Kardeşi olduğunu bilmiyordum. Murat'ın ailesini tanımıyordum zaten. Bu tarz şeylerle ilgilenmezdik. Genelde akşamları çıkar, bazen sızana kadar içer, bazen de farklı kızların peşinde sabahlardık. Zaten onların şirketi de tamamen bambaşka bir sektörde olduğu için hiç bir araya gelmemiştik," dedim ve Buğra bir şey sormayınca devam ettim. "Burcu'yla en son Paris'e gittiğimde tanıştım. Bir süredir orada yaşıyor ve çalışıyormuş. Açıkçası ailesini sormak ya da soyağacını çıkarmak da aklıma gelmedi."

Rakımdan bir yudum daha aldım ve onu gördüğümden beri olan biteni, çok detaya girmeden anlattım. Ardından buraya dönünce olanları, Murat'ın şirkete gelip her şeyi anlatmasını ve kardeşinden uzak durmamı istemesini... Bir tek onunla birlikte olduğumuzu kelimelere dökmedim. Normalde birbirimizle bunu bile paylaşan adamlarken, Burcu ile ilgili, onun tenini konu alan hiçbir şeyi paylaşmak istememiştim. *Onunla yattım,* demeyi hislerime yakıştıramamış, bunun sadece seks olmadığını aklımdan

geçirmiştim. Hayatımda ilk kez bir kadınla, hissederek, kokusuna bulanarak, tenine karışarak sevişmiştim. Daha önce tek bir kadını bile sokmadığım evimde, onu kollarımda sarıp koksunu soluyarak günün aydınlanmasını beklemiştim. Ve artık bunun gelip geçici bir heves olduğunu düşünmeyi, mantığım ve kalbimle reddeder hale gelmiştim.

Buğra'nın kaşları aniden çatıldı ve ardından aklına bir şey gelmiş gibi cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Bu ne?" diye sordum istemsizce.

"İncele ve ne olduğunu kendin gör."

Zarfı beklemeden açtım ve içindeki büyük kartı çıkardım. Üzerinde yazanlar gözlerimin önüne serilirken, kesik bir nefes almıştım.

Sevil ve Kenan Doğan'ın yıldönümü kutlamasında bulunmanız dileğiyle...

"Gideceksin?" dediğimde dudakları kıvrıldı.

"Hayır, sen gideceksin."

"Saçmalama, Buğra! Onu o herifle orada görürsem çıldırırım."

"Daha iyi ya işte... Emin olacaksın. Eğer orada birlikte olduklarını görürsen, kafanda kurdukların doğru demektir. Ama ya değilse, abi? Ya sen sadece bu fevri davranışınla hissettiklerini silip atıyorsan?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve canım iyice sıkılırken bakışlarımı onun yüzüne odakladım. "Bilmiyorum, Buğra... Neyin doğru olduğunu bilmiyorum," derken kararsızdım. Ama içime umut dolu bir tohum ekilmiş, onu hayatımdan çıkarmaya çalışmakla yanlış yapıyor olabileceğimi düşünmüştüm. Ve her ne kadar ne yapacağımı bilmediğimi söyleyip dursam da, gururumu bir kenara itip, yalnızca kalbimin fısıltılarına geçit bırakmıştım.

Günler bomboş ve bir o kadar da huzursuz akıp giderken, hepsinden daha gergin bir geceye başlıyordum. Yalının bahçesindeki kalabalık üzerime gelip, adeta nefes almamı engellerken,

"Senaryo falan yazdığım yok. Doğru olduğunu biliyorum. Sen de birazdan tuhaf olduğunu, gözlerdir nedeni bunu diye dolandığını anlatacaksın."

"Anlatacak bir şey yok diyorum sana. Kalan alınıyor mu bunu?" diye adeta kükredim. Sesim odanın içinde yankılanırken, elimi öfkeyle saçlarımın arasından geçirdim. Artık kendime hâkim olamadığımı kavradığımda olan bitene bir kez daha lanet etmiştim.

Bir şey söylemeden öylece bekledi. "Buğra... Ben..." dememe de konuşmama izin vermedi. Elini omzuma koydu ve benimkilerin benzeri olan mavi gözlerini üzerime sabitledi.

"Hadi kalk. İki kadeh bir şeyler içelim," deyip itiraz etmeme fırsat tanımamış, beni dışarı çıkmaya mecbur etmişti.

"Yalnızca birkaç kadeh," dedim ve aslında tek istediğimin sarhoş olup sızmak olduğunu aklımdan geçirdim. "Sonra beni rahat bırakacaksın," dedikten sonra Burcu'nun arayışını, ona cevap vermeyişimi anımsamış, bir şeyleri yanlış yaptığımı fısıldayan iç sesimi duymazdan gelememiştim.

"Merak etme, abi. Bu geceyi geçirmenin daha zevkli yolları var, emin olabilirsin. Ben de sana ancak birkaç saat katlanabilirim."

Sinir bozucu kahkahası kulaklarımda çınlarken başımı iki yana salladım. Bir süre öncesine kadar tıpkı onun gibi olduğumu anımsamış, anlık zevkler peşinde olduğum o zamanı tekrar yaşayıp yaşayamayacağımı sorgulamıştım.

Daha çok iş konuşarak geçirdiğimiz yarım saatin ardından, müdavimi olduğumuz meyhaneye ulaştığımızı fark ettim. Buğra'nın arabasıyla gelmenin rahat olduğunu düşünmeden edemedim ve yalnızca içeceğim kadehlere dikkatimi verdim. Günlerdir aradığım, ihtiyacım olan şeyin beynimi uyuşturmak olduğunu düşünürken, önümüze yığılan içkiler ve mezelerle istediğimi elde etmiştim.

"Rakı... Bütün dertlerin ilacıdır, abiciğim."

"O laf, *içki bütün kötülüklerin anasıdır*, şeklinde değil miydi?"

"Elbette öyle... Ama bu gece senin bu iğrenç, meymenetsiz suratından kurtulmanın tek yolu alkolde boğulman... O nedenle izin var."

"Sadece alkolde boğulacaksak ben varım."

Sinir bozucu bir kahkaha daha attı. "O kadar kolay değil, Demir Efendi. Seni neyin..." dedi ve ardından imalı bir bakış attı. "Ya da kimin bu hale getirdiğini bana anlatmadan rahat bırakacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Bence sen cidden hayal görüyorsun. Bir hale geldiğim falan yok," dedim doldurduğu rakı kadehini dudaklarıma götürürken. Sek rakının tüm hafızamı silmesini diledim. Kadehi tek seferde yuvarlarken, yakıcı tadını ve içimdeki ani sızmayı yok saymayı denedim. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirip, Boğaz'ın kıpırtısız sularına bakarken devam ettim. "Bu ara tadım yok sadece."

"Tadımızı bulalım o halde. Hemen Ulus'taki eve git. Eminim işine yarayacak birilerini eve getirtebilirsin. Bu seni kendine getirir."

Buğra'nın sözlerini duymamla, zaten unutmadığım hatıraları anımsadım. Onun tenine dokunduğum anlar, sessiz fısıldayışları, parmaklarının dokunuşu, bakışları... Hepsi art arda düşüncelerimi istila ederken gözlerimi kapattım. Ancak bu bir işe yaramamış, düşünmek istemesem bile gözlerimin önünde onun hayalini yaratmıştım. Teslim olan, sıcacık bakan, mırıl mırıl koynuma sokulan görüntüsüyle nefessiz kalmıştım. Bir de o an vardı zihnimde kahkahalarla dolaşan... Bana teslim olduğu, onun için ilk olduğumu anladığım o enfes anda gözlerime bakışı, beni devam etmem için zorlayışı, çektiği acıya rağmen sorgusuzca, benim yarattığım alevlerde benimle birlikte yanışı... Hepsi bir istilacı gibi benliğime akın etmiş, onu benim yaptığım anı sanki yeniden yaşamıştım.

Hemen sonra, daha birkaç gece önce barda yanıma gelen kadını o eve götürmeye teşebbüs ettiğimi anımsadım. Kadını evin kapısına kadar götürüşümü ancak daha içeriye girmeden onu kovuşumu düşünmeden duramadım. O kadını kapının önünde

"Bir saniye lütfen..." deyişiyle derin bir nefes aldım. Fakat yeniden aynı sesi duyduğumda, kurduğum hayal dünyası bir kez daha yıkılmıştı.

"Burcu Hanım, Demir Bey şu anda müsait değil. Önemli bir toplantıda."

Gözlerimi kapattım. "Ne zaman çıkar peki?"

"Ne zaman çıkacağı belli değil ne yazık ki... Tüm gün sürebilir."

Buruk bir gülümseme ile tam karşımdaki kardeşime bakarken cevap verdim. "Peki, teşekkür ederim. İyi günler," diyerek telefonu kapatırken, Beliz'in yüz ifademden her şeyi anladığına emindim. Tek kelime etmesine fırsat vermeden, "Yok dedirtiyor. Günlerdir yok dedirterek çıkmıyor telefonlarıma," dedim. Oturduğum yerden kalktım ve omuzlarımı dikleştirerek odama doğru ilerledim. Kalbimde nefesimi kesen bir sızı hissederken, Beliz'in arkamdan gelmemesini dilemiştim.

Odanın kapısını kapatıp içeri girdiğimde hiçbir şey düşünemiyordum. İşittiklerim kulaklarımda uğulduyor, bir kâbusun içinde olduğumu hissediyordum. Çaresizce, "Yalan mıydı?" diye fısıldarken, yaşadıklarıma inanamıyordum. Öfke ve kırgınlık birbirine karışıyor, kaçıp kurtulacak yer bulamıyordum. "Yalan mıydı, Allah'ın cezası?" diye bağırdım ve tek hamlede tuvalet aynasının önündeki her şeyi yere savurdum. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklarımı serbest bırakırken, artık kendimi tanıyamıyordum. Yaşadığım hiçbir şeyde canımın bu kadar yandığını hatırlamıyor, bunu bana yaşattığı için Demir'den nefret etmek istiyordum.

Dizlerimin üzerine çaresizce çöktüm. Sırtımı duvara yaslayıp öylece yerde otururken, kulaklarıma fısıldanan hatıra sesin, bedenimde dolaştığını hissettiğim emanet dokunuşların varlığını anımsıyordum. Kulaklarımı tıkamak, tenimden onun dokunuşlarını sonsuza dek silmek istiyordum. *Küçüğüm* diyen sesini ise duymamayı diliyordum.

Öpüşleri, dokunuşları, ellerinin tenimde uyandırdığı o uyuşturan his, yalnızca bir anlık mıydı? Değerli olduğumu hissettiren o bakışlar, onlar da mı yalandı? Boğulduğum o berrak mavilikler, beni içine çeken tehlikeli bir dehliz miydi? Ve benim için en kıymetli olan, kalbime dokunacak kadar derinlerimde olduğu o anda kulağıma dolan ses... Onun olduğumu hissettiren o efsunlu anlar... Hepsi yalnızca bir kurmaca, bir eğlence miydi? Tüm o güzel sözler... Yalnızca bedenimi elde edebilmek için planlanmış, ucuz birkaç numaradan ibaret miydi? Beynimi ele geçiren soruları yanıtlayamadığım gibi, nasıl ayağa kalkacağımı da kestiremiyordum.

∞

Sıkıntılı bir nefes aldım ve dikkatimi önümdeki raporlara vermeye çalıştım. Günlerdir aklımı işle meşgul edersem toparlanacağımı düşünsem de, bunun aptalca olduğunun farkındaydım. Ancak kalbimle amansız bir savaşa tutuşmuş, gururumu istesem de yok sayamamıştım.

Kapının aniden açılmasıyla kaşlarımı çattım. İçeri girip selam bile vermeden kendini karşımdaki koltuğa bırakan kardeşime bakarken, sinirlenmeden duramamıştım.

"Kapıyı çalmak gibi bir âdetin yok mu, Buğra?"

"Sinir bozucu herifin tekisin," dedi ve bakışları yüzümde dolanırken devam etti. "Daha ne kadar gece yarılarına kadar çalışmaya devam edeceğini merak ediyorum."

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Sen de biraz örnek alsan fena olmaz, ne dersin? İş yükümü biraz hafifletmek eminim seni zorlamaz."

"Bu masalı bana anlatamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Neye inandığını umursamıyorum, Buğra. Kendince senaryolar yazmaya devam edebilirsin."

Derin bir nefes alıp yerinden kalktı ve yanıma gelerek önümdeki raporları hışımla elimden aldı. İş zerre kadar umurumda olmasa da, Buğra'nın sözleri unutmaya çalıştıklarımı hatırlatmış, zar zor dizginlediğim öfkem bağlı olduğu zincirleri kırmıştı.

Başımı onaylarcasına salladım. Binnur'un evine giden yolda, başımı Beliz'in omzuna dayadım. Gözlerimi kapatarak biraz olsun her şeyi unutmayı istedim. Ancak bunu da yapamıyordum. Hayatımdaki Çağlar belasını unutsam, onun yapabileceklerini aklımdan söküp atsam bile, bu kez de dün geceyi anımsıyordum.

Dakikalar benim düşüncelerimde boğulmamla geçip giderken, eve vardığımızın farkında bile değildim. Arabanın kapısı açıldığında, Aysun'un arabanın ön koltuğundan çoktan indiğini ve benim kapımı açtığını gördüm. "Hadi bakalım, kara sevdalı! İn ve içeride bana Demir'le aranda geçenleri anlat. Demir'i yarın sakin kafayla ararsın. Şimdi istesen de kendini sağlıklı ifade edemeyeceksin zaten."

Oflayarak içeriye girerken, anlatacaklarımın ya da arkadaşımla en özelimi paylaşacak olmamın heyecanını bile hissedemiyordum. Beynimin bir köşesini kemirip duran o huzursuz eden düşünceler tarafından ele geçirilmiştim. Nitekim dakikalar sonra Aysun'un karşısında elimde kahvemle oturmuş olup bitenleri teker teker anlatırken de, aklımdaki tek şey Demir'in beni aramayışından ibaretti. Daha bu sabah evinden ayrılırken beni arayacağını söylemiş olsa da, gün boyunca aramamıştı. Ama ben yine de bekleyecek, yarın tekrar ona ulaşmayı deneyecektim. Hâlâ saf olan bir tarafım, ümit etmekten vazgeçmiyordu. Her şeyin iyi tarafını düşünmeye, kendimce Demir'e mazeretler yaratmaya çalışsam da, bunun aptallık olabileceğini düşünmeden de edemiyordum.

***

İki gün... Burada öylece oturduğum, boğazımdan birkaç lokma dışında yemeğin geçmediği, yalnızca beklemekle, zaman zaman onu aramaya devam etmekle geçen iki koskoca gün... Onun yanından ayrılışımın üzerinden bu kadar geçmişti. Beliz defalarca mutlaka bir nedeni olduğunu söylese de, cevap alamadığım telefonlara bir bahane üretememişti. Ben de artık olumlu düşünmekten vazgeçmiş, kendime yarattığım pembe masalı sona erdirmiştim.

Şakıntıyla yerimden kalkmaya yeltenirken, odadan elinde gazeteyle içeri giren Beliz'e şaşkınlıkla baktım. Çatılı kaşlarının altındaki öfke dolu bakışlarındaki sebebi anlayamamıştım. "Ne oldu?" diye sorarken, aklımda olabilecekleri peş peşe sıralamaya başlamış, en kötü senaryoyu yazmayı başarmıştım.

"Al, bak şuna! Gör ne olduğunu! Seninkinin fotoğrafları gazetelerde..."

Titreyen parmaklarımla Beliz'in uzattığı gazeteyi alırken ne göreceğimi bilememiştim. Ancak ifadesiz bakışları, hatta tasasız duruşuyla Demir'i görmek beklentilerimin de ötesindeydi.

Aras Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel Müdürü Demir Aras, İstanbul'un şık mekânından tek başına ayrıldı. Mekândan yalnız ayrılmasının nedeni, uzun zamandır devam ettiği düşünülen ilişkisine bağlanıyor.

"Sevgilisi mi varmış?" diye soran titrek sesimi duydum. Gözlerimin önünde gazetedeki kelimeler dönüp dururken, bakışlarının gözlerime doluşan yaşlarla bulanıklaştığını hissediyordum. Boğazımdaki kupkuru, kocaman yumruyu ise yutmayı beceremiyordum. İçimdeki bu hayal kırıklığı nefesimi kesiyor, ölmek isteyecek kadar acı veriyordu. Ancak asıl acıyı kalbimin tam üzerinde taşıyordum.

Gözlerimden yaşlar birbiri ardına dökülürken oturduğum yerden kalktım ve koridordaki telefona doğru ilerledim. Şirketinin telefonunu bir kez daha çevirirken, neyle karşılaşacağımı bilememiştim. Günlerdir onu buradan da aradığımı ama ulaşamadığımı düşünmüş, artık idrak etmeye yanaştığım gerçekle hissizleşmiştim.

Telefon açıldıktan dakikalar sonra Demir'in sekreterine aktarılmıştım.

"İyi günler, Demir Aras'ın telefonu, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Demir Bey'le görüşecektim. Kendisi müsait mi?"

"Kim arıyordu acaba?"

"Burcu Doğan. Daha önce de aramış, ulaşamamıştım."

"Sen ancak iftira atarsın, Çağlar. Olmayan şeyleri tuzaklar kurarak varmış gibi gösterirsin. Bir kez babamı inandırmayı başardın. Ama artık hiçbir şey umurumda değil. İsteyen istediğine inanabilir."

"Öyle mi dersin?" diyerek gülümsediğinde suratına daha fazla bakamadım. Midemden yukarıya doğru çıkan safranın tadının boğazımı yaktığını duyumsuyordum. Güçlükle yutkunmaya çalışıp gözlerimi kapatsam da faydasızdı. Geçmişe ait görüntüler gözlerimin önünde beliriyor, bunun etkisiyle nefes alamadığımı hissediyordum.

"Rahat bırak beni. Benden ve kardeşlerimden uzak dur," dedim ve bakışlarımı beni iğrendiren ama başkasına hoş gelebilecek olan yüzüne çevirdim. Onun rahat duracağını düşünmekle belki de büyük bir hata etmiştim.

"Ben aileden, unuttun mu?" dedi beni korkutacak şekilde gülerek ve yanımdan hafifçe uzaklaştı. "Birkaç gün sonra davette tekrar görüşeceğiz, Burcu. O güne dek attığın adımlara dikkat et! Sevgili eski nişanlım..." diyerek hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşırken, suratında rahatsız edici bir gülümseme belirdi. O sırada Beliz çoktan koluma girmiş, beni hemen birkaç adım ötede duran Binnur'un arabasına bindirmişti. Ardından hemen yanımda yerini alırken, hepsinin gözleri üzerime sabitlenmişti.

"Kendine gel," deyişlerini duyuyordum. Ancak ciğerlerime doldurduğum nefes yetersiz geliyor, arabanın camını hızla açarken derin derin soluklar alıyordum.

"Ne... Ne davetinden bahsediyor?" diyebildim yalnızca, sanki kafamdaki tek soru işareti buymuş gibi.

"Davet mi?" diye soran Beliz'e baktım.

"Evet, davet... 'Birkaç gün sonra davette görüşeceğiz,' dedi bana. Ne daveti?"

"Baban, annenle yıldönümleri için yalıda bir davet veriyor. Ondan bahsediyor olmalı."

İçimden lanet ederek gözlerimi kapattım. Orada olmadığım takdirde fazlasıyla dikkat çekeceğini ve saçma dedikodulara yol açacağını biliyordum. "Katılmak zorunda mıyız yani?" derken

alacağım cevaptan şüphe duymuyor, ancak kendime destek aramadan da duramıyordum.

"Evet, kesinlikle öyleyiz," diyen Aysun'un sesini duydum. "Katılmamak söz konusu bile olamaz. Artık her şey geride kalacak, Burcu. Kendini daha fazla bu aileden soyutlamana izin vermeyeceğiz."

"Rezillik çıkaracak, Aysun. Zaten öylece kabulleneceğini sanmakla büyük hata ettim."

"Bir şekilde kabul edecek. Abiniz bunun çaresine bakarlar, sen merak etme."

Aniden dilimin ucuna gelen sözleri yuttum. *Siz onun ne kadar tehlikeli bir maniyak olduğunu bilmiyorsunuz*, demek istesem de yapamamış, bir kez daha hiçbirinin bilmediği gerçekleri saklayarak susmuştum.

"Demir'le konuşmalıyım," derken artık gizlediklerimin boynuma dolanacak koca bir yılana dönüşmek üzere olduğunu hissediyor ve bunun çaresizliği ile kıvranıyordum. "Ona Çağlar'dan bahsetmem gerek."

"Hani anlatacaktın? Hiçbir şey söylemedin mi?"

"Hayır, söyleyemedim," dedim pişmanlıkla ve başımı camdan dışarıya çevirdim. Ne zaman söyleyebilirdim ki? Kollarında ateşler içinde kavrulurken mi? Dokunuşları bedenimi milim milim dolanıp, kor alevler içinde yakarken mi? Yoksa gördüğü bir fotoğrafla bile çıldırdığına şahit olmuşken mi? Ona ne zaman, daha birkaç hafta öncesine kadar nişanlı olduğumdan bahsedebilir, vereceği tepkiyi bekleyebilirdim? "Ben... Onunla görüşmeliyim," dedim bakışlarımı Beliz'e çevirerek. Ancak daha bugün defalarca aradığım halde ulaşamadığımı hatırlamış, beni çevreleyen huzursuzluk hissini bastıramamıştım.

"Dur bakalım! Telaş yapma hemen. Önce eve gidelim. Bir ara bakalım evde miymiş? Ona göre ne yapacağına karar verirsin," diyen Beliz'e istemeden de olsa hak verdim. Derin, titrek ve fazlasıyla sıkıntılı bir nefes çekerken, *Kesinlikle sakin karşılamayacak*, diyen felaket habercisi iç sesimi duymazdan geldim.

Kadının kıvrılan dudaklarına, bana bir şeyler vadeden gözlerine bakarken, yapacağım tek bir şey olduğunu aklımdan geçirdim.

Aradan geçen yarım saatten sonra, kadınla birlikte ucuz mekândan çıkmış, hızla arabaya atlamıştım. Onunla yatarsam dün geceyi unuturum, başka bir teni tadarsam Burcu'nun da gelip geçici bir saçmalık olduğunu anlarım sandım. Zaten onu da birkaç gün sonra bırakacağımı düşünmüyor muydum? Bu sadece her zamankilerden daha uzun süren bir büyüydü. Verdiğim sözleri, oynadığım tutkulu oyunları, vaat dolu bakışlarımı bir kenara bırakmıştım. Ben zaten bu gücümü her kadının üzerinde kullanmış, canım sıkıldığında da arkama bakmadan uzaklaşmıştım. Ancak şimdi... Dün gece, ilk kez onu getirdiğim, evim dediğim yerin önünde ihtişamlı binaya bakakalmıştım. Yanımdaki kadının koluma dokunduğunu hissettiğim anda ona dönmüş, Burcu'nun canını yakmanın, daha da önemlisi onu zihnimden atmanın bu yoldan geçtiğini kendime hatırlatmıştım. Kapıyı açıp inerken kendimi birazdan yaşanacaklara odaklamış, içimdeki bu nefesimi kesen lanet hissi söküp alacak ilk adımı atmıştım.

Karşımda durup beni süzen, adeta ayıplayan bakışlarla yüzüme bakan adama, "Burada ne işin var?" diye sordum. Kızların çoktan oturduğumuz masadan kalktığının ve yanıma dikildiklerinin farkındaydım.

"Rezillik çıkarma, Çağlar. Herkes bize bakıyor," diyen Beliz'i duyduğumda, Çağlar'ın ona dönen bakışlarıyla olduğum yerde kasılmıştım. O anki bakışlarının yalan olduğunu, yalnızca beni korkutmak, rahatsız etmek için yaptığını biliyordum. Ancak yine de içimdeki çığlığı bastıramıyor, geçmişten sızıp gelen düşünceleri bir türlü kafamdan atamıyordum.

Sesimin titreyişini umursamadan, "Çıkalım buradan," dedim. Bakışları bana döndüğünde çoktan adımlarımı hızlandırmış, restorandan apar topar çıkarken kimsenin olanları anlamamasını dilemiştim.

Nihayet restoranın önüne çıktığımızda Binnur görevliye arabasını getirmesi için acele etmesini söyledi. O sırada Çağlar, Beliz ve Aysun'a dönüp, tehditkâr bir tonda az önceki tavrına devam etti. "Siz ikiniz biraz uzaklaşın. Bizim Burcu'yla konuşacaklarımız var."

"Saçmalama!" diye adeta tısladı Aysun. Kocaman olmuş karnına bakmadan beni korumaya çalışması, kesinlikle ondan beklenen bir tepkiydi.

Fakat kimsenin zarar görmesine izin veremezdim. Bunu düşünerek, "Aysun, lütfen... Bize birkaç dakika izin verin," dedim.

"Daha neler! O istedi diye buna izin verecek değiliz. Polisi çağıracağım, Çağlar! Yeter artık huzur kaçırdığın."

"Çok fevri hareketler bunlar, Aysun. Sadece iki dakika uzaklaşın. Rezillik çıkmasını istemiyorsanız..."

Yalvaran bakışlarımı Aysun ve Beliz'e yönelttim. İstanbul'un epey bilinen bir restoranının önünde olduğumuzu düşünmeden edememiştim. Herhangi bir gazetede haber olmayı istemediğim gibi, beni tanıyan herhangi birinin bu olaya şahit olmasını da göze alamazdım.

"Ne söyleyeceksen çabuk söyle!" dedim ve birkaç adım ileri giderek kuytu bir köşeye geçtim. Hızla bana doğru gelişi ve koluma hafifçe dokunuşuyla irkilmiş, bakışlarımı tedirgin bir biçimde etrafımda gezdirmiştim. Kolumu yavaş bir hareketle kurtarırken, "Bu iş çok uzadı, Çağlar. Amacın neyse, bitir bir an önce bu saçmalığı," diye dişlerimin arasından tısladım.

"Herhangi bir amacım yok, sevgili nişanlım."

"Ben senin nişanlın falan değilim!"

"Hımm... Bir düşüneyim. Evet, artık değilsin. Ama en kısa sürede her şeyin eskisi gibi olacağından da emin olabilirsin."

"Sen kendini ne zannediyorsun?" diye yanıtladım başımı dikleştirip, kolumdaki çantama sıkıca sarılırken. "Hiçbir şey olacağı yok. Beni artık tehdit edemezsin."

"Ben hiçbir zaman boş tehditler savurmam, Burcu. Sen bunu anlayamadın mı? Oysa uzun zaman önce her şeyi kavramış olmalıydın."

Binnur'un evinde her zaman kaldığım odama doğru ilerlerken gözlerim kapının girişindeki telefona gitti. Adımlarım istemsizce o tarafa doğru ilerlerken durmuş, daha bir saat önce arayıp, yine ona ulaşamayışım aklıma gelmişti.

Hâlâ bir ses çıkmıyordu. Neden beni aramadığı ile ilgili düşünceler zihnimde dans ederken, ben en kötülerini aklımdan kovmaya çalışıyordum. Düşünmeyi bile reddettiğim şey olamazdı. Dün gece, ardından bu sabah yaşadıklarımız... Basit birkaç andan ibaret değildi. Onun da öyle hissetmediğini, onun için değerli olduğumu düşünüyordum. Dokunuşları, kulağıma fısıldayışları hafızamdaki yerlerinden çıkıp capcanlı birer görüntü şekline bürününce, yatağıma bitkin bir şekilde oturarak gözlerimi kapattım.

Neden aramıyorsun? diye fısıldadım içimden. Hemen ardından silkelenerek kendime geldim. Kızlarla dışarı çıkmak üzere hazırlanmaya başladığımda, kendimi güzel şeyler düşünmek konusunda ikna edebilmiştim.

∞

"Ben bu geceyi kısa kesiyorum. Bu hafta içi tekrar görüşürüz," diyerek hızla ayağa kalktım.

"Ne oldu? Oturuyorduk işte ne güzel," diyen Buğra'ya bakarken içimdeki sıkıntı ve öfkeyi belli etmemeye çalıştım.

"Bugün yorucu bir gündü. Gidip biraz dinlenmek istiyorum."

Dudaklarının çapkın bir şekilde kıvrıldığını gördüğümde duraksadım. Ayağa kalkıp, Ceren'in duymayacağı bir şekilde fısıldayarak konuştu. "Yemem ben bunları, Demir Efendi! Hadi git de dinlen bakalım," dedi ses tonundan hissedilebilen bir imayla.

Ne söylemeye çalıştığını anladığımda öfkeli bakışlarımı ona yönlendirdim. Hemen sonra ikisiyle de vedalaşıp kendimi restorandan dışarı attım.

Arabama bindiğimde eve gitmekte kararlıydım. Kendimi uykunun kollarına bırakacak ve bugün olan biteni unutacaktım. Kırmızı ışıkta durduğumda ellerimi direksiyonda birleştirdim ve Boğaz'ın şık restoranlarından birinin önünde olduğumu fark

ettim. Başımı kaldırdım ve bakışlarımı istemsizce restoranın kapısına çevirdim. İnsanların güzel vakit geçirdiklerini düşündüğüm sırada restoran kapısının biraz ilerisindeki bir kıpırtı dikkatimi çekti. Yan yana duran üç kızı gördüğüm anda duruşum hızla dikleşti. Önce Beliz'e, ardından hemen onun yanındaki esmer kıza baktım. Ve tam o anda, gözlerimin önünden halen atamadığım silueti buldu bakışlarım. Tam arabadan inmek üzere elimi kapıya uzatmıştım ki, yanına gelen adamı fark ederek duraksadım. Ellerim direksiyonu kırabilecek kadar sert bir şekilde sıkarken, adamın onun koluna dokunuşuyla içimdeki öfkenin yanına başka hislerin de karıştığını duyumsadım.

Daha fazla bir şey görmeye tahammül edemeyip, arabanın gazını köklerken, önlerinden son hızla geçtim. Yanındaki adamın belki de o olmayacağını düşünmeye çalışırken, fazla iyi niyetli davrandığımın farkındaydım. Bakışlarım öfke dolu bir sisle örülürken, kanımda adına kıskançlık denen o berbat duygunun kol gezdiğini hissettim. Ve sol tarafımdaki sıkışmayla birlikte nefesim kesilince, arabayı bir an bile beklemeden sağa doğru çektim.

"Lanet olsun!" diye hırladım ve direksiyona bir yumruk geçirdim. Geriye dönüp önce o adamın canını yakmak, ardından Burcu'yu yanıma alıp hesap sormak istiyordum. Ama sonra... Gördüklerimi unutmak istedim. O adamın yanında olduğu, hatta daha da ileri gidip, buradan sonra onunla olabileceği aklımdan geçerken, dün gecenin görüntülerini gözlerimin önünden çekip atmaya çabaladım. Tam o sırada bakışlarım ilerideki barlardan birine takılınca, aklıma geleni yapmak üzere hızla arabadan indim.

Mekâna girdiğimde insanın gözünü yoran ucuz ışıklandırmalarla karşılaştım. Aldırmadan bara doğru ilerledim ve yüksek taburelerden birine oturdum. Saniyeler sonra sert bir içki söylemiş, önüme bırakılan bardaktan ilk yudumumu almıştım.

Kendimi kaybetmek istercesine içmeye çalışırken, yanıma birinin yaklaştığını hissettim. Kadınsı bir koku burnumdan içeriye dolarken, bunun gül kokusu olmadığını düşünmemeyi denedim.

yaklaştım. Saatler boyu kendimi onların sohbetine, neşeli konuşmalara vermeye çalıştım. Ancak hâlâ Demir'den ses çıkmamış aklımdaki kötü düşünceleri bastıramaz hale gelmiştim. Şirketten çıktıktan sonra eve gidip uyuyakalmış olabileceğini düşünerek, kendimi az da olsa rahatlatmaya çalışıyordum.

Hava kararmak üzereyken içimdeki sıkıntı anbean artıyordu. Camın önünde dışarıyı izlerken, önümdeki yemyeşil görüntünün bile bana huzur vermediğini hissediyor, ancak içimdeki fırtınayı da belli etmemeye çalışıyordum.

Arkamdan yaklaşan kardeşimi gördüğümde yüz ifademi hızla normale çevirdim. "Binnur nerede?" diye sorarken Beliz'in bakışlarının sorgulayan bir biçimde üzerimde gezinişini ürkerek izledim.

"Duşa girdi, çıkar birazdan. Akşam yemeğini ne yapsak, dışarıda mı yesek?"

"Olur, benim için fark etmez. Dışarıya çıkacaksak, ben de hazırlanayım."

"Hazırlanırsın, dur biraz."

"Ne oldu?"

"Bu halin ne? Neden böyle düşüncelisin?"

"Düşünceli falan değilim, Beliz. Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Öylesin. Bugün kızlarla birlikteyken de öyleydin. Kendin buradasın ama aklın burada değil. Paylaş benimle içindekileri, Burcu. Beni böyle her şeyin dışında tuttuğunda elimi kolumu bağlıyorsun."

"Beliz..." diye fısıldadım. Yeşil gözlerinin dolduğunu gördüğümde kendime lanet ederek ona sımsıkı sarıldım. "Özür dilerim," dedim saçlarını usulca okşarken. "Ben sadece... İçim o kadar karmaşık ki, nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

"Dene. Sadece dene, Burcu. Ben senin bakışından anlarım ne hissettiğini. Sadece bana küçücük bir ışık yak."

"Biz..." dedim başımı öne eğerek. Bunu saklamanın anlamsız olduğunu aklımdan geçirdim. Onun benim can yarım olduğu

inkâr edilemez bir gerçekken, ondan başka kime duygularımdan bahsedebilirdim? "Demir ve ben... Dün gece birlikte olduk."

Bakışlarını gözlerime sabitledi. Sanki söylediklerimi anlamaya, içinde sindirmeye çalışıyor gibiydi. Ancak yeşillerinde yargılayan, ayıplayan ya da suçlayan tek bir ifade bile belirmemişti.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordum merakla. Ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini, ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Hayatta belki de bir tek onun dost onayına ihtiyaç duyuyordum. Yalnızca onun sevecen bakışlarının, şefkat kokan sözlerinin beni kendime getirip silkeleyeceğini biliyordum.

"Ben... Aslında bunu duymayı bekliyordum. Demir'e hızla kapıldığının farkındayım."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum başımı usulca ellerime çevirerek. Duymayı beklediğim sözler bunlar değildi. Elbette *'İyi yapmışsın, aferin!'* demesini beklemiyordum ama en azından kendimi iyi hissedebileceğim bir şeyler söyleyemez miydi?

"Elbette değil... Sadece... Senin incinmeni istemediğim için tedirginim, Burcu," dedi ve derin bir nefes alarak devam etti. Eli saçlarıma uzanmış, hafifçe okşarken bakışlarını benden çekmemişti. "İyi misin peki? Pişman değilsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve en ufak bir şüphe duymadan "Hayır," dedim."Pişman değilim."

"Peki..." diye fısıldarken ses tonu rahatsız, nasıl konuşması gerektiğini bilmiyor gibiydi. "Seni incitmedi, değil mi?"

Ellerimi yüzüme kapattım ve titrek ama daha çok utangaç bir nefes aldım. Konuşmak istemiyordum. İyi olduğumu bilsin ve konu kapansın istiyordum. Gecenin anılarını aklımdan atamıyor, konuştukça Demir'in dokunuşlarını tüm canlılığıyla anımsıyordum. Karnımdan yukarıya doğru çıkan bir alev hissediyor, Demir'e dokunma ya da dokunuşunu tenimde hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

"Hayır, Beliz... İncitmedi. Lütfen... Kapatalım bu konuyu, olur mu? Utanıyorum."

"Peki, sen nasıl istersen... Şimdilik başka bir şey sormuyorum," dedi. "O zaman hadi, hazırlanalım da yemeğe gidelim."

yüzümün kızarmıyor olması dilediğim tek şeydi. "Hiç... Bir şey yapmadık. Öyle oturduk, konuştuk falan."

Binnur'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan, telefonun çalmasıyla araya sinir bozucu bir sessizlik girdi. Beliz telefona bakmak için odadan çıkarken, bakışlarımı kuzenimden ne kadar uzak tutmaya çalışsam da nafileydi. Binnur'u kandırmanın zor olduğunu biliyor, konunun kapanacağını umarak hata etmediğimi anlıyordum.

"Demek öyle oturdunuz, konuştunuz," dedi birkaç adımda bana yaklaşıp, koltukta hemen yanıma otururken. "Ne konuştunuz bu kadar? Bütün gece yani..."

"Aman işte öyle havadan sudan... Birbirimizi tanımaya çalıştık, Binnur. Amma sorguladın ya!"

Çenemden tutup, bir türlü onunkilerle birleştiremediğim gözlerime baktı. Çatık kaşlarından, dudaklarından çıkacaklara hâkim olmaya çalıştığı anlaşılıyordu. "Bütün gece dünyadaki aşktan konuştunuz sanırım. Ya da Türkiye'deki siyasi dalgalanmalardan bahsetmişsinizdir," dedikten sonra elini boynuma götürdü. "Buradaki kızarıklık da siz dünyayı kurtarırken oldu herhalde."

Duyduklarım gözlerimi utançla kapatmama neden olmuştu. Zorlukla, "Binnur, lütfen..." diye fısıldadım. Gözlerim kapalı olsa da, yanaklarımın çoktan pembeye boyandığını yüzümdeki ısıdan anlamıştım.

"Ne lütfen, Burcu? Ne zamandan beri böyle bir şeyi birbirimizden saklar olduk?"

"Ben..." dedim gözlerimi yavaşça açarak. "Amacım saklamak değildi. Sadece... Utandım işte."

"Neden utanıyorsun ki? *Yaparken utanmadın da, söylerken mi utanıyorsun?* deyip, babaannem gibi konuşmak isterdim ama bunu yapmayacağım," dedikten sonra kıkırdadı. Tedirgin bakışlarımı onun yüzünde gezdirirken, ifadesinde beni yargılayacak, kızdığını gösterecek bir şeye rastlayamamıştım.

"Kızmadın mı?" diye sordum yine de emin olmak ister gibi.

"Neden kızayım, Burcu? Sen bunu ilk kez yaşadın ve ilk kez yaşadığın bu kadar değerli bir an için onu seçtiysen, bir bildiğin vardır elbette."

"Ben... Hissettiklerimden eminim, Binnur. Hayatımda hiç böyle olmadım. Kimseyle birlikteyken bu kadar heyecanlanmadım," deyişimle beni kollarına çekip sımsıkı sarıldı.

"Eh! O zaman bize de senin engin tecrübelerinden faydalanmak düşer," dediğini duyduğumda, söylediklerine inanamayarak omzuna vurdum.

"Edepsizsin işte! Edepsiz!"

"Hah! Bana diyene bak! Sevgilin boynunda gövenin izi kızarıklıklar bırakırken, sendeki edep nereye gitmişti acaba?"

"Allah'ım! Senin diline düştüğüme inanamıyorum. Kapat şu konuyu," diye inledim. Beliz'in içeriden seslenerek odaya geldiğini duyduğumda bakışlarımı çaresizce Binnur'a çevirdim.

"Tamam, sustum. Sen ne zaman hazır hissedersen, o zaman anlat," dediğinde rahat bir nefes aldım.

Beliz "Birazdan Aysun gelecek," diyerek odaya girerken ayağa kalktım.

"Hayret! Kocasından nasıl izin aldı acaba?" diye sordu Binnur kıkırdayarak.

Gülerek yanıtladım. "Bildiğini hiç sanmıyorum. Tek başına geliyorsa, abim deliye dönecek."

Abimin ne yapacağı ile ilgili iddiaya tutuşan kızları arkamda bırakarak odadan çıktım. Makyaj çantamı elime alarak banyoya girdim. Başka kimse fark etmeden, bir an önce boynumdaki izi kapatmalıydım. Bir taraftan da, Demir'in ne zaman arayacağını düşünüyordum.

Kapının çaldığını duyduğumda, işimi bitirmiştim. Çıkmadan önce aynada kendimi son bir kez inceledim ve "Geliyorum," diye seslenirken yüzümdeki parlaklığa şaşırmadan edemedim. Hemen ardından gözlerimdeki ışıltıyı görmüş, bunun Demir'in etkisi olduğunu aklımdan geçirmiştim.

Kızların mutfaktaki masaya çoktan kurulmuş, kahvelerini ellerine almış olduklarını gördüğümde gülerek yanlarına

Hızla toparlanmaya çalışarak, "Nişanlı olduğunu bilmiyordum," dedim. Hemen ardından sahte olduğunu bildiğim bir şekilde gülümsedim. "Senin kardeşin olduğunu da..." derken ne yapacağımı kafamda kurmuştum ve ona duymak istediklerini verdim. "Ondan uzak duracağıma emin olabilirsin. Zaten aramızda sandığın gibi bir şey de yok."

"Peki, o halde. Aranızda bir şey olmadıysa, her şey Paris'te kaldıysa, konuşacak başka bir şey yok," dedi ve tüm heybetiyle ayağa kalktı. Bakışlarında halen şüphe okunuyor olsa da gitmeye hazırlandığı ortadaydı. "Beni yanlış anlamadığını farz ediyorum. Senin çapkınlığını, gönlünü nasıl eğlendirdiğini en iyi bilenlerden biriyim. Kardeşimi senden uzak tutmak istememi anlayışla karşılarsın herhalde."

Sözleriyle bir an kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Her şeyin tam tersi olduğunu, kardeşinin bir dokunuşuyla bana her şeyi unutturduğunu biliyordum. "Merak etme..." dedim, ifadesiz sesimle. "Anlıyorum."

"İyi günler o halde."

Yanıt vermeden odadan çıkmasını izledim. Kapanan kapının ardından bakarken, ellerimle saçlarımı çekiştirdim. İçimde her yanı ateşe verebilecek kadar şiddetli bir öfke hissederken, kaç yalanı daha olduğunu düşünmeden edememiştim.

Sabah olanları hatırladıkça, asıl öfkelenmem gereken şeyden uzaklaştığımı fark ediyordum. O fotoğraftaki adam konusunda doğru söylemesi muhtemel olsa da, en önemli şeyi sakladığını o anda anlıyordum. Beni sağduyulu olmaya zorlayan mantıklı yanımı beynimin en ücra köşesine kilitliyor, içimde bağıran delice kıskanç adama ise engel olamıyordum.

Sana yalan söyledi! diyen iç sesim nefesimi kesiyordu. *Bütün bir gece birlikte olduğunuz halde sana gerçeği anlatmadı,* diyor ve aklımı kemiren masumiyetini unutturuyordu. Bedeninin yalnızca bana ait olduğunu bilsem de, beynimde türlü düşünceler canlanıyordu. Belki de kalbinin masum olmadığını aklıma geliyor, nişanlısıyla bir sorun yaşadığı için mi kendini bana teslim ettiğini düşündürüyordu.

Düşündüklerim bana kaçacak yer bırakmazken, elimi sol tarafıma götürdüm. Sıkışan kalbim bana nefes aldırmıyor, hissettiğim acıyı duyduğum öfkeye bağlıyordum. Gidip hesap sormak istiyor ama duyduğum gerçekleri hâlâ sindiremiyordum.

Aniden çalan kapıyla kendimi toparlamaya çalıştım. "Demir Bey, sizi bir bayan arıyor," diyen sekreterime bakarken, sanki hiçbir şey görmüyordum.

"Kimmiş?" diye sordum konuşabildiğime bile şaşırarak.

"Burcu Doğan olduğunu söyledi, efendim. Kim olduğunu bilmediğimden bağlamadım, size sormak istedim."

Güldüm. Onun gerçekte kim olduğunu ben de bilmiyordum. Soyadını bile ilk kez duyuyor, ardından Murat'ın anlattıklarını anımsarken önüme geçen her şeyi yıkmak istiyordum.

"Çıktığımı ve nereye gittiğimi bilmediğini söyle," dedim içimde tarifsiz bir kızgınlıkla.

Kendimi geniş koltuklardan birine attım ve başımı arkaya yasladım. Duyduklarım kulaklarımda uğuldarken, hepsini yeniden kendi kendime tekrarlamaya başladım. Yalnızca birkaç hafta önce nişanlı olduğunu düşünürken, kendini neden nişanlısına değil de ilk bana teslim ettiğini anlayamıyordum. Ancak yalnızca bunu düşünmekle bile yumruk haline gelen ellerim, bir şeyleri kırıp dökmek için sızlıyordu. Dün gecenin hayali gözlerimin önündeyken, bunları bir başkasıyla yaşayacak olmasını kabul edemiyordum.

Telefonu moral bozukluğuyla kapattım ve salona doğru yürüdüm. Demir'in sekreterinin, onun ofisten çıktığını söylediğini düşündüm ve üzülmemin yersiz olduğuna karar verdim. Müsait olduğunda beni arayacağını düşünerek içimdeki gerginliği bastırmaya çalıştım. Bedenimi saran, nefesimi kesen bu enfes his varken, bunu yapmakta çok zorlanmamıştım.

"Eee? Anlat bakalım, ne yaptınız?"

Salona girip kendimi koltuklardan birine bıraktığım anda kuzenimin imalı sorusuyla karşılaştım. Bakışlarımı ona çevirirken,

"Adının Murat Doğan olduğunu söyledi, Demir Bey. Kendisini tanıyormuşsunuz."

Kaşlarımı çattım. İşittiğim isim bana yıllar öncesini anımsatsa da, aradan geçen bunca zamandan sonra burada olma sebebini anlamamıştım.

"İçeri al," dedim duraksamadan ve yalnızca saniyeler sonra, yılların çok değiştirmediği adamı karşımda buldum. "Hoş geldin, Murat..." dedim yerimden kalkıp ona doğru yürürken. Üniversiteden tanıdığım ve bir iki kez birlikte zamparalık yaptığımız adamın bakışlarında gördüğüm boşluğu anlamlandıramamıştım.

"Merhaba, Demir. Çok vaktini almayacağım. Kısa bir konuşma yapmak için geldim," dediğinde kendimi geri çektim. Ses tonundaki soğukluk anlamsız gelirken, neler olduğunu fazlasıyla merak etmiştim.

"Tamam... Söyle buyur lütfen. Bir şey içip içmeyeceğini sormuyorum. Acelen var gibi görünüyor."

"Bir şey içmeye gelmedim," dedi ve koltuklardan birine oturup, cebinden büyükçe bir zarf çıkardı. Zarfı açıp, içindekini önündeki sehpaya bıraktı. "Burcu'yla aranda ne olduğunu sormaya geldim," dediğinde bakışlarım zarfın içinden çıkan şeye değmiş, gördüklerimle öfke damarlarımda dolanmaya başlamıştı.

"Bu fotoğraf da ne? Sen nereden tanıyorsun Burcu'yu? Üstelik bu durum seni neden ilgilendiriyor?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Paris'te günlerini geçirdiğin kızın kim olduğunu öğrenmek aklına gelmedi mi?" diye sorarken, onun öznesi olduğu tek bir cümle kurmasına daha tahammül edemeyeceğim gerçeği bir balyoz gibi kafama inmişti.

"Bunun seninle ne ilgisi var? Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyorum. Senin ne hakla, ne sıfatla Burcu'nun adını andığını da..." diye tısladım sinirle.

"Ne sıfatla, öyle mi? Abisi sıfatıyla, Demir! Abisi sıfatıyla, emin ol o hakka fazlasıyla sahibim ben!" diye adeta kükrerken, duyduklarıma inanamamış, kaskatı kesilmiştim.

Bakışlarım bir anlığına, Eyfel'in önünde birbirimize sarılırken çekilmiş olan fotoğrafa kayıp, tekrar ona döndü.

"Ben... Bilmiyordum."

"Bilmediğini görebiliyorum. Ama bu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Kardeşimden uzak dur, Demir. O, senin gönlünü eğlendirebileceğin, yatağını ısıtan kadınlara benzemez."

Duyduklarımla öfke dolu bakışlarımı ona kilitledim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Ancak susmuyordu. Aramızda geçenlerin sıradan olmadığını anlatmama izin vermeden konuşmaya devam ediyordu. "Onu kullanmana asla izin vermem, anlıyor musun? Yıpratıcı bir nişanı yeni sonlandırmışken, bir de senin yüzünden üzülmesine, canının acımasına göz yumamam."

Tam o anda işittiklerimle kulaklarım uğuldadı. Sanki etraftaki tüm sesler kesilmiş, benliğim her şeye sağırlaşmıştı. "Ne diyorsun? Ne nişanı?" Sesim, adeta bir avuç kum döküldüğünü hissettiğim boğazımdan zorlukla çıkmıştı. Ancak o, bir an bile durmadan, beni sarsan gerçekleri teker teker önüme fırlatmaya devam etti.

"Burcu birkaç hafta önce nişanlısından ayrıldı," dediğinde bu onun için dünyanın en önemsiz cümlesi gibiydi. Ama benim için öyle değildi.

"Ne zaman... Ne zamandır nişanlılardı?" diye sorarken yumruk yaptığım ellerim vücudumun iki yanında durdu. Daha bu sabah bu ellerle ona dokunduğumu, her dokunuşta daha fazlasını istediğimi hatırlıyordum. Ancak şimdi kulaklarıma bilmediğim gerçekler doluyor, delireceğimi hissediyordum.

"Fransa'ya gitmeden hemen önce nişanlanmıştı Çağlar'la," dedi ve hemen ardından devam etti. "Onun için epey zor bir dönemdi."

Umursamadım. Zordan kastının nişanlısından ayrılışı olduğunu düşündüm. Aklımda Murat'ın dudaklarından dökülen isim dolanırken, Burcu'yu nasıl olup da araştırmadığıma hayret ediyordum. Bu kadar pervasız olduğuma inanamıyor, her şeyi unutacak kadar kendimden geçtiğimi kabul edemiyordum.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, komiser?" diye sordum masama doğru ilerlerken. "Epeydir görüşmemiştik. Uzun zamandır huzurumu kaçırmamıştın doğrusu. Bu sefer ne sebeple buradasın?"

"Sana da merhaba, Demir Aras... Tıpkı hatırladığım gibi, hâlâ çok misafirperversin."

"Sadede gelelim. Lafı uzatmayı sevmem."

"Ben de sevmem. Ama dakikalardır seni beklediğime göre, keyfim ne zaman gelirse derdimi de o zaman öğrenirsin."

"Başlatma derdinden, Gökhan! Bir an önce neler olduğunu anlatsan iyi olur."

"Pekâlâ! Resmiyeti bıraktığımıza göre anlatabilirim," dedi ve parmaklarıyla burun kemerini sıktıktan sonra devam etti. Bu hareketin sıkıntı ve stresle yapıldığı belliydi. "Hâlâ aradığımız kişiden bir iz yok. Hoş... Canlı birinin peşinde olup olmadığımız da zaten belli değil."

"Emniyet teşkilatınız iyi çalışmıyor demek ki. Çoktan bulmuş olmanız gerekirdi."

"Ortada bulunacak biri yoksa... Ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Ortada bulunacak biri olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Artık o kadar emin değilim."

Kaşlarımı çattım ve işittiklerime anlam vermeye çalıştım. "Bu da ne demek?"

"Bu iş artık herkesin canını sıktı demek. İçeride herkes bir sonuca varmak istiyor artık. Avukatların bir süre sonra işe yaramayabilir."

"Onlara tonla para saçıyorum. Sen bunu dert etme."

"Ben seni uyarayım da... Böyle giderse en yakın dostunu tonla paran da kurtaramayacak gibi duruyor."

Gülerek yerimden kalktım. Adımlarımı ona doğru yönelirken, söylediklerinin saçma olduğunu düşünmeden edememiştim. "En yakın dostum... Şu anda makineler olmadan nefes dahi alamıyor, Gökhan. Böyle bir durumda elinizden ne gelir ki? Ne yapabilirsiniz?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve hızla ayaklandı. Tam karşıma dikildiğinde, şakağında atan damarı görebiliyorum. "Derdin isim değil miydi?" diye sordu, hassas bir noktaya dokunduğunun farkında olarak. "Onun isminin kirlenmesine tahammül edemiyordun, ne değişti?"

"Sen merak etme... Eninde sonunda ortaya çıkacak. O zaman böyle karşıma geçip, Savaş'ın adını dahi anamayacaksın."

"Öyle olsun bakalım, Demir. Ben seni uyardım. Yakında görüşürüz," dedi ve bir an yüzüme baktıktan sonra hızla dışarı çıktı. Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirirken, kapı yeniden açılmış, Buğra yüzünde endişeli bir ifadeyle içeri dalmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu ve az önce Gökhan'ın oturduğu koltuğa geçti.

"Bir şey olmuyor, merak etme. Sadece aklınca göz korkutuyor."

"Neden böyle bir şey yapıyor ki? Kötü bir adam olmadığını sanıyordum."

"Değil zaten," dedim ve gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Aramaktan sıkıldıkları, bir sonuca ulaşamadıkları için bu tavırlar. Bir şey olacağından değil."

"Pekâlâ! Sen öyle diyorsan..." dedi ve yerinden kalkarak yüzüme baktı. "Akşama Ceren'le birlikte yemek yiyeceğiz. Planın yoksa sen de gel. Uzun zamandır birlikte bir şeyler yapmamıştık."

"Olur. Her zamanki restoran mı?" diye sordum ve Gökçe'nin sessizce kahvemi getirdiğini gördüm.

"Evet. Orada olacağız. Ben şimdi çıkıyorum. Dışarıda biraz işlerim var."

"Tamam. Akşam orada olurum o zaman. Görüşürüz."

Buğra çıktıktan sonra, bir iki saat kadar yeni gireceğimiz ihalenin üzerinde çalıştım. Her şey şirkette çalışan işinin ehli kişiler sayesinde kusursuz gözükse de, detayları incelemeden yapamamıştım. Öğleye doğru çalan kapıyla başımı dosyalardan kaldırdım ve içeriye giren Gökçe'ye baktım.

"Demir Bey, sizinle görüşmek isteyen bir bey var."

"Kimmiş? Bir randevum yoktu."

"Gökhan Tevfik olduğunu söylüyor kendisi, Demir Bey. Ne yapmamı istersiniz?"

Derin bir soluk aldım ve bir an bile tereddüt etmeden, "Komiser Bey'i odamda ağırla, Gökçe. Ben en fazla yarım saat sonra oradayım," diye yanıtladım. En son aylar önce gördüğüm adamın, şimdi neden geldiğini anlamamıştım.

"Peki, Demir Bey."

Telefonu kapatıp, hızla merdivenlere yöneldim. Basamakları üçer beşer tırmanırken üzerimi değiştirip hemen çıkmam gerektiğinin farkındaydım. Ancak odama girer girmez, burnumdan içeri enfes bir koku girmiş, bunun etkisiyle gözlerimi hızla kapatmıştım.

Saniyeler sonra gözlerimi araladım ve bakışlarımı dağılmış yatağa kaydırdım. Adımlarımın beni oraya götürmesine izin verip, yatağın kenarına oturdum ve parmaklarımı çarşafın üzerinde dolaştırdım. Elim istemsizce yastıklardan birine uzanırken, ne yaptığıma anlam veremiyordum. Bir an sonra burnumu yastığın kumaşına yaslamış, kendimi o enfes gül kokusunun büyüsüne bırakmış bir halde buldum.

Hissettiklerimin yoğunluğunu kabul edemiyordum. Nasıl olup da yalnızca birkaç günde aklımın bu kadar onunla dolduğunu anlayamıyor, bir kadını bu kadar arzulamanın normal olmadığını düşünüyordum. Bunun yalnızca arzudan ibaret olamayacağını fısıldayan iç sesimi duymazdan geliyor, kendi kafamda dolanan bu saçma imaların doğru olamayacağını biliyordum. Ancak diğer yandan onu bırakmaya hazır olmadığımı hissediyor, eğer birkaç gün daha onunla birlikte olabilirsem, içimdeki bu tutkunun biteceğine inanıyordum.

Her zaman tek gecelik ilişkilerden ibaret olan hayatımın değişmeyeceğinden emindim. Üstelik bu durumdan memnun olmam bir yana, şimdiye dek aksi olmasına izin vermemiştim. Ancak Paris'te onu gördüğümden beri aklıma başka birini getirmediğim gibi, günlerdir başka bir teni de istememiştim.

Başımı düşüncelerden kurtulmak istercesine iki yana salladım. Elimdeki yastığı hızla bıraktım ve giyinebilmek için ayağa kalktım. Ancak tam banyonun önünden geçerken, onu oradaki duvara yaslayışımı hatırlayarak duraksadım. Bir de... Bir de bir köşeye fırlattığım o fotoğraf ilişmişti gözlerime. Yerde duran kâğıt parçasını eğilip alırken çenem kasılmış, o kareyi yeniden görmekten hoşlanmamıştım.

Onu bıraktığında başkalarıyla birlikte olmayacak mı sanıyorsun? diye fısıldayan iç sesimi işittiğimde öfkeye kapıldım. Elimdeki fotoğrafı ortadan ikiye ayırıp, Burcu'nun olduğu tarafı saklarken, diğerini banyodaki çöp kutusuna fırlattım. Henüz ona doymadığımı, bir başkasıyla görmeye dayanamayacağımı düşünerek, onunla birkaç gün daha geçirebilmek adına planlar yapmaya başlamıştım bile. "Benim yanımdayken asla! Ben ne zaman umursamazsam, ancak o zaman," diye fısıldarken, sol tarafımdaki sıkışmayı yok sayamıyordum.

***

Arabanın kapısını hızla açıp şirket binasının önünde indim. Anahtarı kapıdaki güvenlik görevlilerinden birine verirken, Kerim'i fark ettim.

"Hoş geldiniz, Demir Bey."

Ona kısa bir selam verdikten sonra binaya girdim ve birlikte odamın bulunduğu kata çıkarken, "Sen konuştun mu?" diye sordum.

"Hayır, Demir Bey. Kendisi özellikle sizinle konuşmak istediğini söyledi. Ben de bu arada hastaneyi aradım. Ama anormal bir durum ya da gelişme olmadığını söylediler. Neden burada olduğunu anlamadım."

"Birazdan öğreniriz," diyerek adımlarımı hızlandırdım. Nihayet odama vardığımda, içeri girmeden önce, bana her konuda yardımcı olan sekreterime seslendim. "Sade bir kahve, Gökçe. Hızlı olsun!"

"Hemen, Demir Bey."

Seri bir hareketle kapıyı açtım ve masamın önündeki koltuklardan birine rahatça yerleşmiş olan adama baktım. Onun ayağa kalkmaya tenezzül etmeden öylece beklediğini gördüğümde, kapıyı sertçe kapattım.

geçmemişti. Bir uyuşturucu gibi kanıma yayılan tutku, onu duyduğum bu yakıp kavuran hisler, benliğimi bile neredeyse hafızamdan silmişti.

"Seni bir iki saat sonra ararım," dedim konuyu değiştirmeyi amaçlayarak ve az önce kuzeninin ev numarasını içerideki not defterine yazdığını hatırladım.

"Tamam. Akşam Binnur'da olacağımız için kızlar gecesi yapabiliriz," dedi ve dudaklarını hafifçe ısırarak ekledi. "Ve bu olay, dışarıda olabilir."

Kaşlarımı hızla çattım. Onun bensiz, yalnız başına dışarıya çıkacak olmasından rahatsız olmuştum. "Ne yapacaksınız dışarıda?" diye sormaktan kendimi alamadım. Onu benden başka kimse görmesin, güzelliğine benden başkası bakmasın istiyordum. Ancak hemen sonra, aklımda dolananlardan nefret ediyor, bu duygudan hoşlanmadığımı kendi kendime tekrarlıyordum. Bu temelsiz kıskançlığın dakikalar geçtikçe daha hastalıklı bir hal aldığının farkındaydım ancak damarlarımda kol gezen bu yakıcı hisse engel olamıyordum.

"Bilmem. Bir şeyler içmeye çıkarız belki. Konuşmadık ki henüz."

"Pekâlâ. Bana mutlaka haber ver nereye gideceğinizi, ne yaptığınızı..." dediğim anda gülümsedi. Dilimden dökülenler kendi kendime kızmama neden olsa da, belime dolanan narin kollarla, beynimdeki tüm kuşkular uçup gitmişti. "Seni yanımdan ayırmak istemiyorum," derken gözlerim kapanmış, kendimi mantıklı olmaya zorladığım son birkaç dakika önemini yitirmişti.

"Şirkete gideceğini söylemiştin. Ben gideyim de, sen de işlerinle ilgilen, Demir."

Gözlerimi bıkkınlıkla kapattım ve dudaklarımı alnına dokundurdum. Söylediklerine hak versem de, kendimi onun kokusu ve teniyle dolu birkaç saat daha arzularken bulmuştum.

"Tamam," diye fısıldadım isteksizce ve dokunuşum alnından şakaklarına, oradan pürüzsüz yanağına uzanırken devam ettim. "Hadi git..." derken tutuşumu gevşetmemiş, aksine dudaklarımı hızla dolgun dudaklarıyla birleştirmiştim. Ancak

öpüşmemiz onun kendisini çekmesiyle sona ermiş, dilimi dudaklarımda gezdirirken bu tada ne zaman doyabileceğimi aklımdan geçirmiştim.

"Gitmem gerek," diyerek dudaklarımdan ayrıldığında burnunu boynuma dayamış, soluk alışları hızlanmıştı.

"Evet, gitmen gerek."

"Özleyecek misin beni?"

Küçük çenesinden tutup bakışlarımızı birleştirdiğimde gülümsedim. "Özledim bile. Şimdiden..." diye fısıldarken, çoktan onu tekrar ne zaman göreceğimin, tenini tenime katacağımın planlarını yapar hale gelmiştim.

"Ben de... Ben de özledim. Şimdiden..."

"Hadi... Git!" dedim bir kez daha ve içimdeki anlam veremediğim hisleri hızla bir köşeye kilitledim. Bedenim onun yanında durduğum sürece her an tahrik halindeyken, aklımı toparlamanın ve özüme dönmenin güçleştiğini düşünmeden edememiştim.

"Gidiyorum. Akşam dışarı çıkmadan önce arayacağım, Demir," diyerek dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp kollarımdan sıyrıldı.

"Dikkatli kullan!" dediğimde, gülümseyerek kapıdan uzaklaştı. Önce elini dudaklarına götürdü, hemen ardından sallayarak öpücük yolladı. Dudaklarım onun bu hareketiyle arsızca kıvrılırken, evdeki telefonun sesi içeride yankılanmıştı.

Hızla eve girdim ve telefona doğru ilerledim. Ahizeyi kaldırıp kulağıma götürürken, sekreterimin sesini duymayı beklemiyordum.

"Efendim."

"Demir Bey, merhaba..."

"Merhaba, Gökçe... Bir şey mi oldu?"

"Aslında bilmiyorum, Demir Bey. Burada bir polis memuru var ve sizinle konuşmak istediğini söylüyor."

"İsmi neymiş?" diye sorarken elimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirmiş, bunun hangi konuyla ilgili olabileceğini tahmin etmiştim.

"Kendine dikkat et," diye fısıldarken bakışlarım onun gözleriyle birleşti. Gözleri, tazeliği ve ışıltılarıyla göz kamaştıran, masmavi, derin bir deniz gibiydi. Ve şimdi her zaman huzurlu olduğumu hissettiğim evimde onu geçirirken, içimdeki o ezici yük daha da ağır bir hale gelmişti.

"Ederim... Sen de dikkat et," derken daha birkaç saat önce tutkuyla kararmış bakışlarının, yeniden masum bir utangaçlıkla sarıldığını fark ettim. O, bu kapıdan çıktığı anda, yuvam olarak adlandırdığım bu evin nasıl olacağını düşünmeden edememiştim.

"Seni arayacağım," dediğimde başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Dudakları hafifçe kıvrılırken eli göğsümde gezinmiş, tek bir dokunuşuyla tenim karıncalanmıştı.

Elimi saçlarına götürdüm ve parlak dalgaları geriye doğru attım. Pürüzsüz, bembeyaz boynunu açığa çıkarırken, kokusunun kaynağındaki kızarıklığı görmüş, parmağımın ucuyla tenini hafifçe okşamıştım.

"Burası..." dedim, bedenimi onunkine yaklaştırırken. "Burası kızarmış." Parmaklarımı teninden çekmeden bakışlarım yüzünde gezindi. Yanaklarının pembeye boyandığını görmem yetmiyormuş gibi, hızlanan tatlı nefesi de yüzümü yalayıp geçmişti.

"Önemli değil," diye yanıtlarken, aklında dün gecenin ve bu sabahın yakıcı anılarının dolaştığını belli etmemeye çalıştığı her halinden belliydi.

"Önemli," dedim ve onu hızla kendime çektim. "Bu sabah... Kendimi gerçek anlamda kaybettim, Burcu. İyisin, değil mi?"

"İyiyim, Demir. Endişelenme, lütfen."

Beni sakinleştirebilecek tavırlarına, gülümseyen güzel yüzüne rağmen endişelenmemem mümkün değildi. Onun için ilk olduğumu düşünmeyi bırakamadığım halde, nazik olmak,

derken bu kez dokunuşlarımın sertliğini azaltarak dudaklarını ele geçirdim. Alt dudağını kendi dudaklarımın arasında kastırırken geri çekilişini hissettim. Ama benden uzaklaşmasına izin vermeden yeniden boynuna kapandım ve ellerimi dolgun göğüslerine sürükledim. Gül kokusu yerine bu kez kendi kokum doldurken burnuma, bunun verdiği enfes haz ile inlemiştim. "Benimsin, küçüğüm. Sadece benim... Boynunda benim kokum varken, benden bir adım öteye bile gidemezsin."

Kucağımda onunla birlikte yatağa ilerlerken, bakışlarımı bir an bile onunkilerden ayırmıyordum. Onun gözleri de bana yeniden, az öncenin hararetinden ve korkusundan sıyrılıp ışıl ışıl bakarken, hissettiklerimin yoğunluğunu artık inkâr etmiyordum. Sol tarafımı sıkıştıran bu duygunun, daha önce kimseye hissetmediğim bir tutku fırtınası olduğunu düşünüyordum. Ancak ona başka birinin dokunma ihtimali aklımdan geçtikçe çıldırdığımı hissediyor, bunun, önüne geçen her şeyi yakıp yıkacak bir kıskançlık olduğunun farkına varıyordum. Fakat, ona tamamen sahip olabilmek için her şeyi yapabileceğimin bilincindeyken, bunun bir delilikten farksız olduğunu anlayamıyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

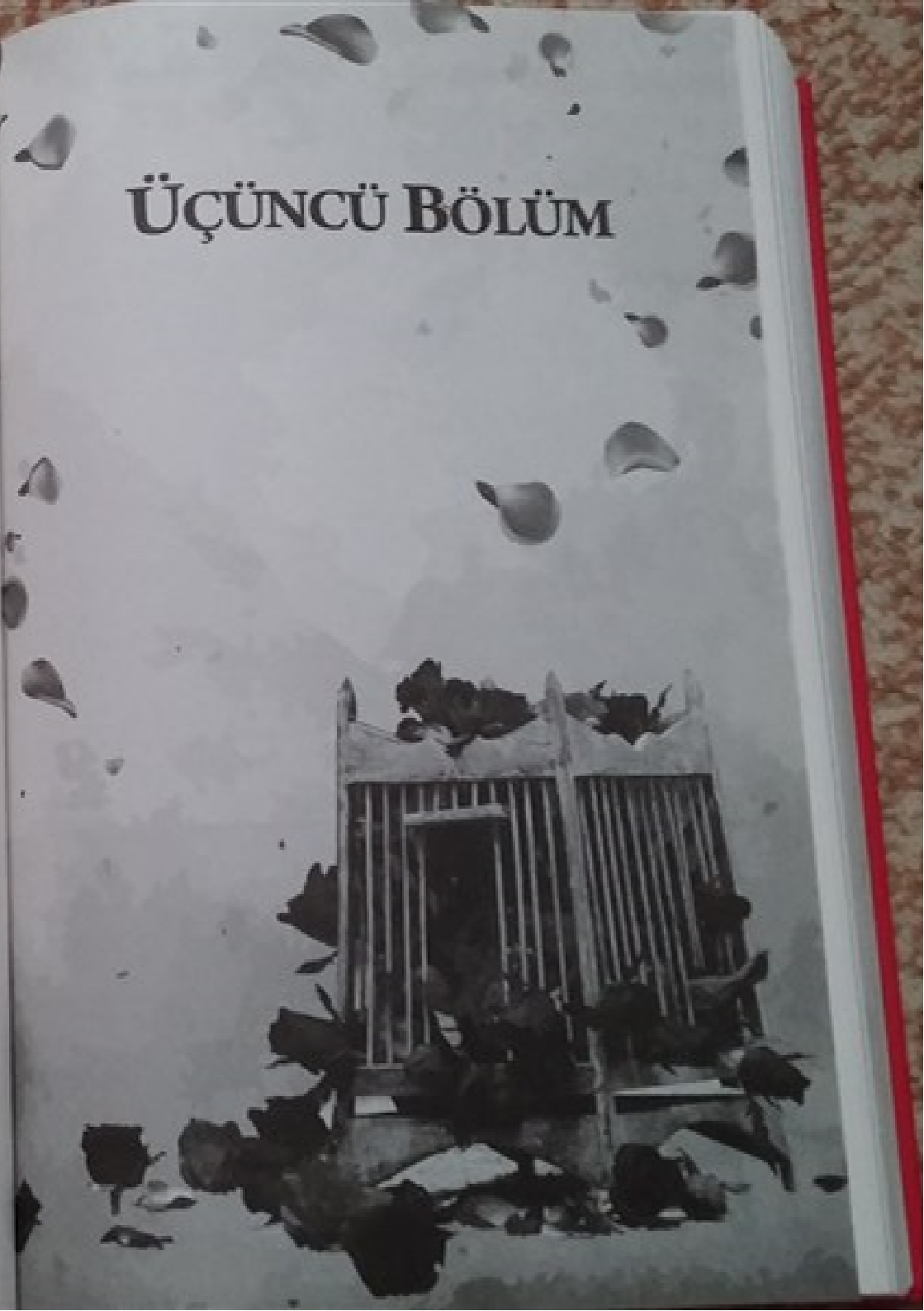

hafifçe araladım. Sol taraftaki, Burcu'nun tek başına olan fotoğrafını hızla geçip, bakışlarımı hemen sağ taraftaki kareye kaydırdım. Gözlerimin önündeki görüntüye öylece baktım. Bir anlam vermeye çalıştığım sırada geçmişe ait bir anı aklıma düşmüş, bu adamın, Burcu'nun o gece Cannes'da koluna girip gülümsediği adam olduğunun farkına varmıştım.

O anda nefesim kesilmiş, kanım adeta alev almıştı. Ancak bu, bir saat öncesine kadar hissettiğim o soluk soluğa tutkudan çok farklıydı. Bu kez bedenim öfke tarafından ele geçirilmiş, beynimin dört bir yanında bu adamın Burcu'yla ne ilgisi olabileceği yankılanmıştı.

Onları Cannes'da gördüğüm anı düşünmekten kendimi alamıyordum. Burcu'nun ona gülüşünü anımsarken ruhum bambaşka bir ana taşınıyor, ufacık bir şüphe tarafından ele geçirilen aklım bedenime hükmederken, ayaklarımın beni yukarı götürmesine engel olamıyordum. Her şey gözlerimde önemini yitirirken etrafı kararmış bakışlarımın ardından görüyor, dün geceki masumiyet anlarını aklıma dahi getirmiyordum.

Kendimi yatak odasının önünde bulduğumda sakinleşmeye bile çabalamadan hızla kapıyı açıp içeri girdim. Tam o anda üzerinde ufacık bir havluyla banyodan dışarı çıkan Burcu'yu gördüğümde öfkemin harlandığını hissettim. Can acıtacak, her erkeğin ona sahip olmayı dileyeceği kadar güzel oluşuna öfkelenmiştim. Ve sorusuna aldırmadan ona doğru ilerleyip, kollarından sıkıca tutarak bedenini duvarla birleştirdim.

"Bu adam kim?" diye bağırdım. Dudaklarının şaşkınlıkla açıldığını, gözlerinin bana korkuyla baktığını göremeyecek kadar körleşmiştim. "Sevgilin mi? Söylesene! Sen nasıl bu herife çektirdiğin fotoğrafı çantanda taşıyabiliyorsun?" derken sesim kulağıma bir kükreme gibi gelmiş, onun üzerinde yarattığım sarsıcı etkiyi umursamamıştım. "Cevap versene!"

İstediğim, içten içe duymayı beklediğim yanıtı bir türlü işitemiyordum. Onu tutuşum gitgide sıkılaşıp sertleşiyor, ellerimin altındaki çıplak bedeni anbean daha çok hissediyordum.

"Hiç kimse!" diye bağırışını bir sis perdesinin ardından duydum. "Sadece bir arkadaş o... Sadece bir arkadaş," derken sesinin titrediğinin, adeta korku dolu bir hale büründüğünün farkındaydım.

Gözlerimi katıksız bir öfkeyle bembeyaz teninde gezdirdim. Bu tene dokunan ilk erkek olduğunun elbette bilincindeydim. Ancak başkası dokunmasa da, buna teşebbüs edip etmediğini düşünmeden edemiyordum.

"Yemin ederim, Demir. Sana yemin ederim, sevgilim falan değil," diyen kadının çabasını göz ardı ederek sesimi alçaltmadan sorumu yineledim.

"O zaman bu fotoğraf ne? Bunu çantanda taşıyor olmanın açıklaması ne?"

"Emre sadece Paris'ten bir arkadaş. Denise hatıra olarak fotoğraf albümü hazırlamıştı. İçine bu fotoğrafı da koymuş olmalı. Varlığından dahi haberim yoktu, Demir. Yalnızca bu kadar."

Bakışlarım, içimdeki öfkenin etkisiyle yüzünde dolanırken, meleksi güzelliğindeki hüznü farkı etmiştim. Kendimi tutamadan, hırsla, bir türlü dizginleyemediğim öfke ve kıskançlıkla dudaklarını ele geçirdim. Dudaklarından başka bir adamın adının döküldüğünü işitmemle, canını acıtmak ister gibi alt dudağını ısırıp emdim. Üzerindeki havluyu tek hamlede çekip alarak, onu da aynı hızla kucakladım. Bacaklarını belime dolamasını sağlarken kulaklarıma dolan inleyişle kendimi kaybettim.

Sırtını duvara yaslayıp dudaklarımı boynuna dayarken, öpüşlerim kendimden, dokunuşumdan iz bırakmak ister gibiydi. Her temasım nezaketten sıyrılmış, her hamlem sertleşmişti. Onun da bana aynı, dev alevler tarafından ele geçirilmiş bir arzuyla yanıt verdiğini hissettiğimde ise, içimdeki tutkulu adam adeta delirmişti. Boynundaki dudaklarıma daha çok yer açmak ister gibi başını yana eğişi ve saçlarımın arasında ellerini hararetle gezdirişiyle hareketlerimin üzerindeki fırtınalı sular çekilmişti.

"Benden başka kimse sana dokunamaz. Benim gözümle hiç kimse bakamaz. Öldürürüm seni benim gibi delice arzulayanı, elini uzatanı. Sen benimsin, anlıyor musun? Sadece benimsin,"

birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olmamız beni engellemiyor. Demirli günler bana ne getirirse getirsin, hepsini koşulsuzca kabul ediyordum.

Gülümseyerek duştan çıktığımda, önce saçlarımı küçük bir havluya sardım, hemen ardından da bedenime aynı işlemi uyguladım. Yalnızca kalçalarımı örtmeyi başaran havluya sarınmış bir şekilde banyonun kapısını açtım ve dışarı çıktım. Aklımda hemen üzerimi giyip, aşağıya inmek ve kahvaltıyı hazırlamada Demir'e yardım etmek varken, karşımdaki manzaraya takılıp kalmıştım. Gözlerinden adeta ateşler saçacak kadar öfkeli görünen adama bakarken, az önceki o tutkulu halinin nasıl olup da bu kadar çabuk değişebildiğini anlayamamıştım.

"Ne oldu, Demir?" diye soruşumla sabit durduğu yerden nihayet kıpırdadı. Hızla üzerime doğru geldi ve kollarımı tüm gücünü gösterircesine tutarak beni aynı sertlikle duvara yasladı.

"Bu adam kim?" diye bağırdı aniden kulaklarımı sağır edecek kadar tok sesiyle. Adeta kükrüyor, önüne çıkabilecek her şeyi yakıp yıkabilecek bir güçle donanıyordu. Yalnızca dakikalar önce zevk dolu sesini, bana *küçüğüm* deyişini duyan kulaklarım, bu kez—söylemeye dilim varmasa da—nefret dolu bir tonla karşılaşmıştı. "Sevgilin mi? Söylesene! Sen nasıl bu herifle çektirdiğin fotoğrafı çantanda taşıyabiliyorsun?"

Ne cevap vereceğimi bilemiyor, gözlerimi elindeki fotoğrafa sabitlerken titrememi bastıramıyordum. "Cevap versene!" diye bağırışıyla kulaklarımı tıkamak istiyor, saçma bir fotoğrafın sebep olduklarına inanamıyordum.

"Hiç kimse!" diye bağırdım. "Sadece bir arkadaş o... Sadece bir arkadaş." Bakışları aynı öfkeyle üzerimde, havlunun örtemediği tenimde dolanırken devam ettim. "Yemin ederim, Demir. Sana yemin ederim, sevgilim falan değil."

"O zaman bu fotoğraf ne? Bunu çantanda taşıyor olmanın açıklaması ne?"

"Emre sadece Paris'ten bir arkadaş. Denise hatıra olarak fotoğraf albümü hazırlamıştı. İçine bu fotoğrafı da koymuş olmalı. Varlığından dahi haberim yoktu, Demir. Yalnızca bu kadar."

Cevap gelmeyince panikledim. Üzerimdeki havluyla duvara yaslandığımın, yakınımda, çok yakınımda Demir'in olduğunun bilincindeydim. Ancak onu kaybetmemek için çırpınıp duran benliğimin çoktan ipleri eline aldığını hissetmiştim. Saçma bir fotoğrafla bile çıldırırken, asıl sakladığım gerçeği anlattığımda ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

Ancak öfke yüklü bakışlar milim milim yüzümde, boynumda gezinip kararlığında, kendimi onun kollarına bıraktım. Dudaklarıma hırsla kapanan dudaklar beni talan ediyor, adeta az önce yaşadığı öfke nöbetinin acısını çıkarıyordu. Umursamadım. Kulaklarıma dolan sesle, hissettiklerinin yalnızca öfke olmadığının farkına varmıştım. İki mavi ateş gibi yanan gözlerinde gördüklerimin çok daha yoğun duygular olabileceğini bana içimi titretir gibi bakışından anlamıştım.

∞

Gülümseyerek mutfağa indim ve hızlıca kahvaltılık bir şeyler hazırlamaya başladım. Seri hareketlerle salondaki camın önünde duran küçük masayı donatırken, aklımdan geçen arsız düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Şu anda duşun altında olduğunu tahmin ettiğim kadının, dün geceden beri beni nasıl büyülediğini düşünmeden edemiyordum.

Omleti de hazırlayıp masaya bıraktıktan sonra, Burcu'nun yanına çıkmak için hazırdım. Merdivenlere yöneldiğimde dudaklarımda belki de hayatım boyunca yüzümü hiç mesken tutmamış bir gülümseme vardı. Adımlarım hızlanırken, bir anda ayağım koltuğun yanında duran çantaya çarpınca duraksadım. Sıkıntıyla yere eğilip, zemine saçılan eşyaları Burcu'nun çantasına geri koymaya başladım. Makyaj malzemelerini hızlıca içine tıkarken, bunlara ihtiyacı bile olmadığını düşündüm. Tam her şeyi geri koyduğumu sanırken, küçük bir deftere benzeyen bir şey dikkatimi çekti. Fotoğraf albümü olduğunu tahmin ettiğim şeyi elime aldığımda merakla kaşlarımı çattım. Burcu'nun böyle bir şeyi neden çantasında taşıdığını anlamamıştım. Bunu ona sormayı düşünüyor olsam da, içimdeki şüpheci adamın fısıldayışını da bastıramıyordum. Kendime engel olamayarak kapağını

Sert bir kontrolle, odanın içindeki banyoya doğru yürüyen kalbimin telinden tutup, bırak banyo kapısının yanındaki duvara yasladım. Canımın acıyıp acımadığını, hissettiklerimin ona ihanetlik sayıp sayılmadığını sorgulamak istemiyordum. Yapmam gereken tam olarak buydu, bir anda her şey elimden alınmıştı. Bedenimin pembe dudaklar, beyaz çarşaflar içinde bırakılış şeklinde ortaya çıkan, sıkmış olduğu çarşafın etkisiyle daha da kışkırtıcı bir hal almış göğüslerle düşüncelerim beynimin tepe noktasından uçup gitmişti. Aklım, yerinden oynamıştı.

Açlıkla, sanki daha az önce ona sahip olmamışım gibi dudaklarına kapandım. Gül kokusu burum burum burnumdan içeri dolarken, belinden sıkıca tutarak çarşaflarla örtülü vücudunu çıplak bedenime yasladım. Dokunuşlar yetmiyor, her temasımda bedenim daha fazlasını arzu ediyordu. Her öpücük daha fazlasını doğururken, kulağıma dolan o muhteşem inlemeyi zevk çığlıklarına dönüştürme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Ama artık buna bir son vermem gerektiğinin de farkındaydım. Onun büyüsünden birkaç dakika bile olsa uzaklaşmalı ve kendime gelmeye çalışmalıydım.

Dudaklarından zorlukla ayrılıp alnımı alnına dayadığımda, hızlanan ılık nefesi yüzümü yalayıp geçti. Ensemde hissettiğim incecik parmaklar tüm duyularımı ayağa kaldırmaya yeterliydi. Ama zaten tüm hislerim şaha kalkmış, bir kez daha onun derinliklerinde kendimi kaybetmem için aklımı çelmeyi denemişti.

"Burcu..." diye fısıldadım, parmaklarım onun pürüzsüz yanaklarında gezinirken. Kapalı gözleri, aralık dudakları ve soluk soluğa kalmış haliyle ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedim. "Canın yanıyor mu, küçüğüm? Ben, az önce kendimi kaybettim. İncittim mi seni?"

Narin parmakları dudaklarıma kapandı. Mavileri ışıltılarını saçarak yüzümde gezindi ve en son gözlerimde duraksadı. "İyiyim ben. Canım yanmıyor. Az önce... Ben de istedim, Demir. Bu isteğe mani olamamak çok garip gelse de hoşuma gidiyor," dediğinde elleri boynuma dolanmıştı.

"Mani olma zaten buna. Bu aramızdaki... Bunu yaşamak istiyorum, küçüğüm. Eğer sen de istiyorsan..."

"İstiyorum, Demir. Senli tüm anıları biriktirmek istiyorum."

Gözlerim bir kez daha tutkuyla kararmış, ancak bu sefer kendime hâkim olmayı başarmıştım. "Hadi git, küçüğüm. Bir an önce duşa gir. Yoksa kendime engel olamayacağım. Ve bu defa ne kadar nazik olabileceğimi bilmiyorum. Sen her defasında kanımı daha çok kaynatmayı başarıyorsun," dediğimde gülümsemiş, yanakları da hafifçe kızarmıştı.

Dudaklarıma bırakılan küçük ama yakıcı öpücükle olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Bir süre, banyodan içeriye girip kapısını kapatan kadının arkasından baktım. Suratımdaki sırıtmanın ise kesinlikle farkında değildim.

Bedenim ılık suyun etkisiyle tazelenirken, gözlerimi kapattığımın farkında olmadığım gibi, dilime dolanan şarkıyı ne kadar içten söylediğimi de anlayamıyordum. Edith Piaf'ın *La Vie en Rose* adlı şarkısı dilimden neşeyle dökülürken, tıpkı şarkıda geçtiği gibi her şeyi tozpembe görüyordum. Güllerle dolu bir hayattan bahsediyordu ya şarkıda, işte ben de aynen böyle muhteşem hissediyordum.

Demir'in şampuanı ile saçlarımı yıkadıktan sonra, vücudumu da onun sabunuyla sabunlarken ellerimi bedenimde dolaştırıyor ve dün gecenin, hatta bu sabahın anılarıyla karşılaşıyordum. Demir'in açlıkla bedenime dokunuşu, ıslak öpücüklerinin vücudumda, en mahrem noktalarımda arsızca gezinişi aklımda beliriyordu. Daha önceleri hiçbir erkek tarafından dokunulmamış tenim, utanmazca hâlâ onun dokunuşlarını istiyor, ellerinin, dudaklarının yarattığı o uyuşturan duyguya özlem duyuyordu. Bu tutkunun, kalbimi dolduran hislerin normal sayılamayacak kadar muhteşem ve özel olduğunun farkındaydım. Ve günlerdir aklımdan çıkaramadığım adama olan duygularımın, inkâr etmeyi denesem de aşk olduğunu hissediyordum. Bedenim bunu aklımdan geçirdiğimde bile titrerken, hislerimi etraflıca düşünmeyi yalnız kalabileceğim bir zamana saklıyordum. Ama

"Sadece... Aramızda yaşananlar farklı, küçüğüm. Hissedemiyor musun?"

"Sen? Sen hissediyor musun?" diye sordu, okyanusu andıran mavileri laciverte bürünmüşken. "Senin için de farklı mı?"

"Görmüyor musun? Senin için nasıl deli olduğumu anlayamıyor musun?"

Dudaklarını dudaklarıma doğru uzatırken, gamzelerini ortaya serecek şekilde gülümsedi. Elleri göğsüme uzandı ve okşayarak boynuma doğru yükseldi. Soluk soluğa, "Anlat!" diye inledi. Kalçalarını hafifçe yükseltip arzunun kanıtına bastırması benim için son dönemeçti.

Bacaklarını belime dolamasını sağlayıp dudaklarını ele geçirdim ve alt dudağını hafifçe emip, küçük bir ısırık bırakırken daha fazla bekleyemedim. Tenimi tenine katıp bedenlerimizi hızla, ateşe veren bir hamleyle birleştirirken, kulaklarıma dolan inleyişini işitmiştim.

Bedenimin her hareketinde o inleyişin arttığını hissettim. Boğazımdan çıkan hırıltıları duyarken, daha önce böylesi bir tepkiyi hiçbir kadına karşı vermediğimi düşündüm. O meleksi tını son hızla çığlıklara dönüşürken, yüzünün aldığı o kışkırtıcı şekli kaçırmamak adına gözlerimi yüzüne sabitlemiştim. Direncimin azaldığını, sona yaklaştığımı hissediyordum. Beni nasıl bu kadar çabuk bu hale getirdiğine, bedenimi nasıl bu denli hızlı bir biçimde tahrik edebildiğine inanamıyordum. Sıcacık derinliklerine kendimi hızla bırakırken, hissettiklerimin şiddetini ve farklılığını idrak edebiliyordum.

Üzerinden kalkıp sıcaklığından çıkmaya yetecek gücü kendimde bulamadan, yüzümü gül kokusunun kaynağına yasladım. "İyi misin?" diye sormayı akıl edebildiğimde tatlı mırıltılarını işittim. Nihayet ağırlığımı üzerinden çekerek yana doğru kaydığımda, onu da kendimle birlikte çekip, saçlarına küçük bir öpücük bıraktım. "Küçüğüm? İyi misin? Nasıl hissediyorsun?" diyerek sorumu tekrarladım.

Başını kaldırarak mavilerini benimkilerle birleştirdi. "Çok iyiyim. Bu kadar güzel hissetmem normal mi?" derken parmaklarını yanağımda gezdiriyordu.

Her sözüyle beni gülümsetmeyi başarıyor, parlayan bakışlarıyla gözlerimi ondan bir türlü çekemememe sebep oluyordu. Taze bir nefes gibi geliyor, beni o nefesi her daim solumak için çıldırtır hale getiriyordu.

"Normal, küçüğüm..." diye onu onayladım, ama dilimin ucuna gelen *Ben de aynı haldeyim. Sen harika hissetmemi sağlıyorsun,* cümlelerini yuttum. Kendimi, bunları kelimelere dökmeye hazır hissetmiyordum. Bunun yerine, "Biraz daha uyumak ister misin?" diye sordum. Masum bir kız gibi başını iki yana salladığında, "O halde duşa girmek istersin belki. Ben de bu arada kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım," dedim.

"Tamam... Ben hemen duşa gireyim. Beklersen birlikte hazırlarız."

Çarşafı incecik bedenine dolarken yataktan usulca süzüldü. Ancak örtmeye çalıştığı teni, her hamlesinde daha çok gözlerimin önüne seriliyor ve az önce yaşadığımız anlardan sonra rahatlamış olması gereken bedenimi uyarmaya yetiyordu. Bu nasıl bir tutkuydu ki, yalnızca tenini görmek, kokusunu duymak bile beni böyle yoldan çıkarabiliyordu? Beynimde yankılanan soruları cevaplayacak sözler elbette aklıma geliyordu. Ancak mantıklı yanım beni, o yanımda değilken ve dikkatimi o tarifi imkânsız güzellikteki gül kokusuyla dağıtmıyorken düşünmeye zorluyordu.

Bir türlü kendini örtmeyi başaramayan kızın yanına gitmek, uzanıp onu kollarıma çekmek için bir hamle yapmak üzereyken, bakışlarım kalktığım yatağa takıldı. Beyaz çarşafın üzerindeki kırmızıya yakın pembelik dikkatimi çekince, gözlerim usulca kapandı. İçimde kelimelerle anlatmayı beceremeyeceğim, erkeksi bir gurur baş göstermiş, ona dokunan ilk erkek olmanın verdiği haz damarlarımda yakıcı bir hisle dolanmıştı. Ancak buna rağmen az önce ona bir kez daha dokunduğunu düşünmek, hassasiyetini göz ardı etmiş olmamın pişmanlığını yaşatmıştı.

yoğunluğunu tek bir kelimeye sığdırmak zor geliyordu. Bunu yapmayışımın suçunu ise yine dörtnala koşturan kalbim üstleniyor, hissettiklerimin, bu yakıcı tutkunun basit bir duygu olamayacağını artık mantığım da kabul ediyordu.

Tam düşüncelere boğulduğum sırada kollarımda kıpırdanmaya başlayınca nefesimi tuttum. Elinin göğsüme kaydığını, ateşe veren dokunuşlarla orada dolanıp, sonra boynuma uzandığını hissettiğimde inlememek için kendimi frenlerken, çoktan uyarılan bedenimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım. Ancak, ince ama kıvrımlı vücudunu bana yasladığında, sakin kalma çabalarım tuz buz olmuştu.

"Küçüğüm!" diye inleyerek onu kendime çektiğimde gözleri açıldı ve bakışlarım mavi gözlerine odaklandı. O sırada dudaklarını hafifçe yalaması sertliğimi arttırmış, beni sabrımın sınırına ulaştırmıştı.

"Günaydın..." diyerek gülümseyişi bile sakinleştirici bir etkiye sahip olamıyordu. Aksine, yalnızca sesini duymak bile aklıma dün geceyi getiriyor, o sesin bu odada, yatağımda nasıl tutkuyla yankılandığını anımsatıyordu.

"Gün benim için fazlasıyla aydın," dediğimde gözlerimin önüne serilen meleksi çukurlar, beni adeta günaha davet ediyordu.

"Öyle mi?" diye sorarken, gülümseyen bakışları yüzümde gezindi. Yenmeye çalıştığını hissetsem de, utangaç tavrını fark etmiştim.

"Öyle..." diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına sürterken ve incecik belinden tutarak onu kendime bastırdım. Dün gece yaşadığımız fırtınaya rağmen dinmek bilmeyen arzumu hissetmesini sağlarken, "Kollarımdasın. Aksini düşünemiyorum," diye ekledim.

Dudaklarını ısırışıyla kaskatı kesilmiştim. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken, kollarıma iyice sokulup dudaklarını boynuma dokundurdu. İçime keskin bir nefes çekmemle birlikte tedirginlikle uzaklaşırken, tıpkı hareketleri gibi bakışları da şüpheyle dolmuştu.

Ellerimi ipeksi kahverengi saçlarına dolarken merakıma yenildim. "Ne oldu? Seni tedirgin eden ne?"

"Şey..." diye fısıldadı ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. Ardından aynı hızla cesaretini toplamış olmalıydı ki, yeniden mavilerini benimkilere odakladı. "Ben... Şimdi ne olması gerektiğini bilmiyorum."

Neyi merak edip, neden korktuğunu anlayarak gülümsedim. Ellerim usul usul saçlarından aşağıya süzülmüş, ensesinden sırtına uzanan okşayan dokunuşlarla önce ben kendimden geçmiştim. "Hımm..." Bir elim kışkırtıcı bel çukurunda dolanırken, dudaklarımı onun minik burnuna dokundurdum. "Sen ne olmasını istersin?"

"Bilmiyorum," derken dokunuşumla gözlerini kapattı ve pembe dolgun dudakları hafifçe, beklentiyle aralandı. "Hani filmlerde olur ya..." diye devam ederken nefesi hızlanmış, göğüsleri hızlanan soluklarının etkisiyle körük misali inip kalkmaya başlamıştı.

"Eee... Ne olurmuş filmlerde?" Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi davranmaya devam ettim. Oysa dudaklarından neler dökülebileceğinin elbette ki bilincindeydim.

"İşte... Hani adam kadınla birlikte olduktan sonra, sanki o geceyi hiç yaşamamışlar gibi davranır ve davranışlarıyla kadına gitmesi gerektiğini anlatır ya..."

"Öyle mi oluyormuş filmlerde? Hangi filmmiş bu? Hiç romantik gibi durmuyor."

Başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Gülümsediğimi gördüğünde kaşları hafifçe çatıldı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Demir?" diyerek o güzel bedenini benden uzaklaştırdığında gülümseyişim kahkahalara dönüşmüş, onu hızla altıma alırken vücudundan eşsiz bir sıcaklık yayılmıştı.

"Dalga geçmiyorum," diye yanıtladım. Bacaklarını yavaşça aralayıp arasına süzüldüm ve bir elimi incecik, hafifçe kıvrılmış bacağına uzattım. Diğer elimle de dümdüz karnından okşayarak geçip, aklımı başımdan alan dolgun göğüslerine uzandım.

hissettiklerimle kalbimin bedenimi terk etmek ister gibi hızlanışını duyumsamıştım.

"Benim için zaten unutulmaz," diye yanıtladığında ise kast ettiği asıl şeyin farkına varamamıştım.

Dudaklarımı ıslaklığına bastırdığımda inleyişime engel olamadım. Dilimde tadı, ellerimin altında hızla kıvrılan bedeni vardı. Her dil darbem ile yükselen iniltiler beni de kıvrandırıyor, bir an önce içinde kaybolmanın ihtiyacıyla başlarken sabırsızdım. Ve nihayet tepkilerinin değiştiğinin, şiddetlendiğinin farkına vardığımda dudaklarımı enfes tadından hızla uzaklaştırdım. Bedeninin üzerinde usulca yükselirken, uzun ince bacağını seri bir hareketle belime doladım.

"Beni çıldırtıyorsun," diye fısıldadım, dudaklarım boynunda gezinip, oradan göğüslerine inerken. "Çok güzelsin, küçüğüm. Hayatımda gördüğüm her şeyden daha güzelsin."

"Demir... Ben..."

"Şşşt!" diyerek konuşmasına izin vermedim. "Bizi düşün sadece. Bizi..."

"Bizi..." diye sözlerimi tekrarlarken gülümsedi. Ve beynimden vurulmuşa çeviren o gamzeler gözlerimin önüne serildi. Dudaklarını yeniden ele geçirirken inleyişi kulaklarıma ulaşmış, alt dudağını dudaklarımın arasında kıstırdıktan sonra dillerimiz birbirine karışmıştı.

Ellerim göğüslerinde dolaşırken, daha önce böylesi bir tene dokunmadığımı aklımdan geçirdim. Bedenime kattığım tüm tecrübelere rağmen, Burcu'ya dokunuşumun ilk gibi olduğunu hissediyordum. Elimi arzumun kanıtına, beni dakikalardır zorlayan erkekliğime götürerek ıslaklığına sürttüğümde, kendime işkence ettiğimi düşünmeden edememiştim.

Başımı hissettiğim zevkle geriye atarken, kollarımdaki ateş parçasının da bedenini bir yay misali kıvırdığını fark ettim. Kendimi ıslak sıcaklığından içeriye iterken, bakışlarımı bir an bile tedirginlikle parlayan gözlerinden çekmedim. Ancak bir sorun, daha önce karşılaşmadığım bir engel hissettim. Kendimi geri çekmek, ne olduğunu anlamak istesem de beceremedim.

Belime dolanan bacaklar bana engel olmuş, mantıklı olma çabalarımın hızla uçup gitmesini sağlamıştı.

Dikkatimi yeniden, "Devam et, Demir! Lütfen..." diyen güzeller güzeli kadına verirken, kalbimin kafesinde ters döndüğünü hissettim. Bedenlerimizi seri ve tek bir hamleyle birleştirirken, dudaklarından kopan acı çığlığı işitmiş, gözlerinden akan iki damla gözyaşıyla kaskatı kesilmiştim.

"Küçüğüm... Bu..." desem de devamını getiremedim. Boynuma dolanan kollarla kalbimde oturan o ezici yükün ağırlaştığını, boğazımdaki yumrunun anbean büyüdüğünü fark ettim. Kollarımdaki kadının yalnızca benim olduğunu, bedenini ilk kez bana teslim ettiğini düşünürken, içimde erkeksi bir gururun yükseldiğini hissetmiştim. Ve aksi olduğunda çıldırabileceğimi düşünmeden de edemedim. Ona dokunabilecek her eli kırabilir, benim gözümle bakabilecek her adamı öldürebilirdim. Hayatında bir tek ben olabilir, ellerimi tenimde bir tek ben gezdirebilirdim.

Kalbine dokunacak kadar derinlerine gömüldüğümde hareketlerimi hızlandırdım. Burcu'nun beni her karşılayışında, her inleyişi ve çığlığında kanımın damarlarımda ateşten bir yolun içinde aktığını duyumsuyordum. Gözlerimi gözlerine sabitlerken, yüzündeki ifadeye kapılmış, o anın sonsuza kadar uzamasını dilemeden yapamamıştım.

Nihayet kendimi yüksek, ucu bucağı olmayan bir zirveden aşağı bırakırken adeta tutuşmuştum. Ve yalnızca dakikalar sonra burnumdaki gül kokusuyla, hayatımdaki en huzurlu uykuya yatmıştım.

***

Gözlerim aralıksız iki saattir, hâlâ uykunun esiri olan bedeninde ve küçük, güzeller güzeli yüzünde dolanıyordu. Saate her bakışımda umursamaz halim biraz daha artıyor, onunla olan bu büyülü anları olabildiğince uzatabilmek adına tüm benliğimi ele geçiriyordu. Teni tenimde tükettiğim dakikalar artarken, zamanın umurumda olmadığı, beynimin her bir köşesinde yankılanıyordu. Sebebi, kafamda şekillenmeye başlasa da, hissettiklerimin

hiç kimseyle yaşamamış olsam da, bu duygunun ne olduğunu artık kavrıyordum. Öncem olmadığını hatırlıyor, sonramın da asla olmayacağını, son nefesime kadar tenime Demir'den başkasının dokunmayacağını biliyordum.

O andan itibaren gözlerim onun dışında her şeye ve herkese körleşmiş, kulaklarım onun sesinden başkasına sağırlaşmıştı. Ellerinin her dokunuşunda tenimden içeri sızan tek gerçek, Demir'di. Kapanan gözlerim, tutkuyla yoğrulan bedenim, okşanan tenim tamamen ona aitti. Onun kollarında zevk dolu, yeniden yaratan bir zirveye yükselirken, sonrası efsunlu, bedenimi titreten anlardan ibaretti.

∞

Burcu'nun teninde, onun kokusunda kayboluyor ve bu duygunun benliğimi kaybetmekten farksız olduğunu düşünüyordum. Yatağın hemen önünde, üzerimdeki kıyafetleri bir çırpıda çıkarırken bakışlarımı ondan, güzel yüzünden ayıramıyordum. Ve tam üzerimdekilerden kurtulduğum sırada bana uzanan narin eli büyülenmiş gibi tutarken, beni içine alacak bir alevin ortasına adım atıyordum.

Her ikimiz de kıyafetlerimizden kurtulduğumuzda nihayet karşımda tüm güzelliğiyle duruyordu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, bunun bana yetmediğini hissediyordum. Çenesine, yanaklarına, oradan pürüzsüz boynuna uzanan dudaklarım onu öpmeye, kokusunu solumaya doyamıyordu.

Göğüslerinin arasındaki o pürüzsüz, bembeyaz vadiye burnumu dayadığımda, kokusu adeta her bir zerremi yaktı. Gözlerimi ondan ayırmadan "Gül kokuyorsun, küçüğüm," diye fısıldarken, çoktan aramızdaki kumaş parçası da yere düşmüş, geriye tenlerimizin çıplaklığından başka bir şey kalmamıştı. "Artık duramam!" diye hırlayışım kulaklarıma dolmuş, içimdeki iradeli adam bile hissettiklerimin şiddetiyle adeta bir depreme maruz kalmıştı.

"Durma! Sakın durma!" deyişini işittiğim an, ellerim avuçlarımı dolduran göğüslerine uzandı. O pürüzsüz kabartıların

pembe uçlarını fark ettiğimdeyse, dudaklarım sertleşen tomurcukların üzerine kapandı.

Göğüslerinden aşağılara uzandığımda, bir hamlede külotunu çıkarıp yere attım. Tüm güzelliği ve çıplaklığıyla karşımdayken, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmeden yapamamıştım.

Yeniden üzerine doğru tırmandığımda, arsız elim bedenlerimizin arasından aşağıya kaydı. Sıcaklığına ulaşıp ıslaklığını parmaklarımda hissettiğimde başım geriye savruldu ve hissettiğim zevk beni zirveye bir adım daha yaklaştırdı. Kadınlığına değen parmaklarımın okşayışını hızlandırırken, ellerimde hissettiğim ıslaklık dilimi damağımı kurutmaya yetmişti. Parmağımı o sıcaklığa ittiğimde ise, sıkılığı beni kendimden geçirmişti. İnleyerek doğruldum ve parmağımı dudağıma götürerek, dilimin onun tadından kalanların üzerinde arsızca gezinmesine izin verdim. Ardından üzerimdeki son parçadan da kurtulup, sabırsızlıkla ona yaklaştım. Bedenlerimiz yeniden temas ettiğinde hızla dudaklarını kavradım. Okşayışlarımı kesmiyor, göğüslerinde, incecik belinde, uzun, ince, pürüzsüz bacaklarında geziniyordum. Belime dolanan bacakları aklımı oynatmama neden olsa da kendimi tutuyor, şiddetini tahmin ettiğim zirve anını olabildiğince erteliyordum.

Kulağına boğuk bir sesle, "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadığımda benimle konuşmasını istiyordum. Ne istediğini, ne hissettiğini anlatmasını arzularken, erkekliğimin sanki mümkünmüş gibi daha çok sertleştiğini hissediyordum.

"Demir..." diye inlerken parmaklarımı yeniden onun kadınlığına ulaştırdım. Ancak hemen ardından aklıma gelenle duraksadım ve başımı aşağıya yönlendirdim. Göğüslerinin üzerinden geçip giden dudaklarım dümdüz karnında dururken, dilimi o tatlı göbek deliğinin çevresinde ıslak damgalar bırakarak dolaştırdım. Saçlarımdan çekişini, "Demir... Yapma!" deyişini umursamadım.

"Kendini bana bırak, küçüğüm," diye fısıldadım. "Bırak, senin için unutulmaz kılayım," dediğimde gülümseyişini görmüş,

Kalçalarımı kendine çekerek avuçlayan, her temasımızda sertleşen ellere maruz kaldım. Şikâyet etmeden dudaklarımı araladım. Parmaklarım Demir'in üzerindeki gömleğe uzanırken, ellerimin titreyişine aldırmadım.

"Küçüğüm..." diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarımdan ayırsa da uzaklaşmadı. Kucağında beni sıkıca sarmalayıp ayağa kalkarken, bacaklarımı beline dolamamı sağlamıştı. Ancak bu hareketimle hırlayışı kulaklarıma dolmuş, ömür boyu onun sesini duyma isteği tüm benliğimi kaplamıştı.

Kucağında merdivenlerden çıkarken, "Demir!" diye inledim. Elbisemin altından sızan ve tenimi kavrayan elleri hissettiğimde, aldığım hazla titredim. Başım hafifçe geriye düşerken, her şeyin hem ilk, hem de tanıdık geldiğini düşünüyordum.

Nasıl geçtiğini bir türlü anlayamadığım saniyeler sonra sırtım soğuk çarşaflara değdiğinde, kapattığımın farkında olmadığım gözlerimi açtım. Üzerindeki gömlekten bir çırpıda kurtuluşuna, gözlerimin önündeki tutkuyla örülü perdenin gerisinden baktım. Çıplak bedenini gördüğümde gözlerimi kapatmadım. Hatta inanamadığım bir arsızlıkla, bakışlarımı Demir'in kaslı göğsünde dolaştırdım. Nihayet üzerinde yalnızca çamaşırının kaldığını gördüğümde, elimi ona doğru uzattım. Tek bir hareketle onu kendime çağırırken, yanacağımdan emin olduğum bir ateşe doğru adım atmıştım.

Elimi tutup dizlerinin üzerinde yatağa tırmandığında, bedeninin ağırlığıyla yatağın çöküşüne gülümsedim. Bir eli üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp atmak için ilk hamleyi yaptığında karşı koymadım. Aksine, bir an önce onun tenini tenimde hissedebilmek için çıldırır hale gelmiştim.

Üzerimdeki tüm kıyafetler yere atılırken titreyişimi bastırdım. Elleri üzerimde kalan son iki parçaya uzandığında heyecanla gözlerimi kapattım. Parmaklarının üzerimdeki dantel sutyenin kenarlarında dolandığını hissettiğimde, dudaklarımdan firar eden iniltiye engel olamamıştım.

"Demir..." diye fısıldarken, aldığım hazla mızıldanmamak için kendimi zor tuttum. Ve dudaklarımı dudaklarına doğru

uzatırken, bizi önüne katıp sürükleyecek olan o fırtınanın ilk rüzgârını da estirmiş oldum.

Dudakları dudaklarımı yağmalayıp önce yanaklarıma, ardından boynuma süzülürken, her dokunuşunu yoğun bir arzuyla karşıladım. Üzerimdeki sutyenin ne zaman açıldığının, askılarının omuzlarımdan hangi ara sıyrıldığının farkında değildim. İhtişamlı bedenindeki sertliği tamamıyla hissederken, teninin tenime değişiyle yandım. Boynumdan aşağıya ateşten yol çizerek inen ıslak dudaklarla ise adeta feleğimi şaşırdım.

Göğüslerimin arasında aniden durakladı ve tenimden ayrılmadan derin bir nefes aldı. Gecenin karasına dönmüş bakışlarını gözlerime sabitlerken, "Gül kokuyorsun, küçüğüm," diye fısıldadı. Dudaklarıyla yandığımı düşünürken tenime değen diliyle tutuşmuş, kulağıma dolan inlemeleriyle boğazımdan engel olamadığım, zevk dolu bir hıçkırık fırlamıştı.

Bedenlerimizin arasında kalan, kollarımdan çoktan sıyrılmış olan sutyeni çekip aldı ve "Artık duramam!" dedi hırıltılı sesiyle.

"Durma! Sakın durma!" diye yanıtladığımda, bakışlarını benden ayırmadan göğüslerime uzandı ve dudaklarını üzerlerine kapattı.

Dokunuşları hem nazik, hem de bir o kadar hoyrattı. Göğüslerimde hissettiğim dil ve dişlerle, bacaklarımın arasındaki sızlayış artmıştı. Dudaklarımdan süzülüp giden inlemeleri tutamadığım gibi, bunun için takatim de kalmamıştı.

Dudaklarını bir an bile tatlı işkencesinden çekmeden külotuma uzanan ellerine engel olmadım. Aksine, kalçalarımı kaldırarak hazır olduğumu ona kanıtladım. Hiçbir dokunuşun, gözlerini gözlerimden ayırmadan, ellerini ıslaklığıma bastırmasıyla aynı etkiyi yaratmayacağının da o an farkına vardım.

Dudaklarımdan şiddetle kopan çığlığın, aramızda salınarak bizi pençelerine alan o kıvamlı arzunun her şeyin başlangıcı olduğunu biliyordum. Tenime dokunuşunun başlangıcımız olduğunu hissediyor, en kuytularımda dolanan ellerini zevkle karşılıyordum. Her tatlı sert temasla kendimi ona teslim ediyor, kalbimin kafesinde dört döndüğünü hissediyordum. Daha önce

"Ne yaptım ki?"

Derin, kesik bir soluk aldı ve laciverte dönen bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Gerçekten de zorlanıyormuş gibi görünen hali, merakımı iyice artırmıştı.

"Şu halimiz... Sen kucağımdasın. Ben bedeninin bütün sıcaklığını kendi vücudumda hissediyorum. Tüm sıcaklığın, ellerimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakın. Kokun burnuma doluyor buram buram," dediğinde yanaklarının pembeye boyandığını hissederek gözlerimi usulca kapattım. Yüzümde gezinen parmaklarla titremeden duramadım. "Güzelliğin... Sabrımı zorluyor, küçüğüm. Sana özgürce dokunmak istiyorum. Tenini tenimde hissetmek istiyorum," dediğindeyse, içime sığdıramadığım bir heyecanla gözlerimi açtım.

"Ben... Ben de istiyorum, Demir."

Birden, yüzümde dolanan parmakları duraksadı. Ardından yanağımdan aşağı inerek çeneme doğru uzandı. Çenemi nazik bir şekilde tutarak başımı kaldırdı ve gözlerimizi aynı hizaya getirdiğinde beni mavilerinin içine aldı. Bakışları yüzümde gezindi ağır ağır. Ardından yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Minik bir dokunuş olarak başlayan bu temas, dudaklarımı hafifçe aralayarak dilini misafir edişimle harlanmış, alt dudağım onun güçlü ama çıkartan çekişiyle kıstırılmıştı.

Dudaklarımdan kopup gelen inilti kulaklarımı doldururken, ellerimi boynuna doladım. Ensesindeki saçlara uzandı parmak uçlarım. Ellerim kısa saçlarının arasından geçerken, onu kendime daha çok çektiğimin, bu öpücükten daha fazlasını istediğimin farkındaydım. Umursamadım. Bir yerlerden çıkıp gelen bu cesarete ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Arzuladığım şeyi gerçekleştirmenin yolunun cesur olmaktan, sorgulamamaktan geçtiğini biliyordum.

Sırtımda usul usul dolaşan elleri sertleşip dokunduğu yeri ateşe verirken, kalçalarımı sıkıca kavrayarak kendisine çekişini bir hayal dünyasındaymış gibi karşıladım. Sıcaklığımda tüm ihtişamıyla hissettiğim sertliğe istemsizce kendimi bastırdım.

Ağzımın içine dolan hırıltılı inleyişin üzerimde yarattığı etkiyle başımı geriye attım. Ellerim omuzlarından göğsüne süzülürken, parmaklarımın altında hissettiğim kaskatı bedeniyle beynimdeki son mantık kırıntılarını da kestirip atmıştım.

İçimde uyanan duygunun, varlığını daha önceleri bilmediğim yakıcı bir tutku olduğunu biliyordum. Adeta bir yeniden doğuşla ortaya çıkan benliğimin, onun tek bir dokunuşuyla yarattığı kadından ibaret olduğunun farkına varıyordum. Tamamen onun olmanın nasıl bir his olabileceğini düşündüğümde ise, içimdeki korkak kızı kapalı bir kutuya kilitliyordum.

Büyük bir açlıkla dudaklarımı daha çok aralayıp, kendi dilimi de onun arsız diliyle buluşturduğumda, Demir'in dudaklarından dökülen o tıslama kanımı daha çok kaynattı. Hissettiklerimin benzerinin onun bedeninde de hüküm sürmesi aklımı başımdan almıştı. Yalnızca öpüşürken bile aynı zevki onun da alıyor oluşu, varlığından bile haberdar olmadığım kadın yanımı gururlandırmıştı. Ancak dudaklarımızın hızla ayrılması ve Demir'in nefes nefese alnını alnıma dayamasıyla, aramızda harlanan o ateş bir süre hızını yavaşlattı.

"Durmalıyız," diye fısıldadığında umursamadım. Elimi sakallarının arasına uzattım ve yanağını usulca okşarken, gecenin lacivertine kesen gözlerini tutkuyla karşıladım.

"Neden? Beni istemiyor musun?" diye sorarken, bunun doğru olabileceğinden korkmuş, kalbimin sıkıntıyla çırpınmasına engel olamamıştım.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni istememek mi? Bunun için yandığımı hissedemiyor musun?" dediğinde yanaklarımın kızardığını hissettim. Elini yüzüme uzatıp kavradı ve sertliğini bana doğru iterek kendini sıcaklığıma bastırdı. O andan sonra kendimi teslim ettiğim tutkunun geri dönüşü olmayacaktı.

"O zaman beni de yak!" diye inledim. Alev alacağımın, yanmadan küle döneceğimin farkında değildim. "Sev beni, Demir. Dünyada sadece ikimiz varmışız gibi sev. Son günümüzmüş gibi sev..." der demez, arsız, dokunduğu yeri talan eden dudaklar tarafından ele geçirilmiştim.

kişinin halen ortalıkta olmadığını Kerim'den duyduğumda ise ne gariptir ki şaşırmamıştım.

Başımı iki yana salladım ve kendimi bu kasvetli düşüncelerden uzaklaştırdım. Tam salonda hazırladığım küçük masayı kontrol edecekken çalan zilin sesiyle duraksadım ve derin bir nefes alarak, hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Adımlarımı hızla kapıya doğru yönlendirirken, görüntüme gerginlikten uzak bir hava katmayı başardım. Ancak kapıyı açıp günlerdir aklımdan atmayı başaramadığım yüzü karşımda görünce, kalbimin belki de ilk kez kafesinde ters döndüğünü hissettim. Soluğumu tuttum ve öylece bekledim. Bakışlarını gülümseyen yüzünde, gözlerimin önündeki gamzelerinde gezinirken, sol tarafımda tarifi imkânsız, daha önce benzerini yaşamadığım bir sızı hissettim.

"Demir..." diye fısıldayışı tüm irademi yerle bir etmişti. Onu inleyerek kollarıma çektiğimde aklımdaki her şey silinmişti. Dudaklarımı dudaklarıyla birleştirirken hızla sertleşmiş, sadece bir öpücükle beni bu hale getirebilen tek kadının o olduğunu bir kez daha kabul etmiştim.

"Hoş geldin, küçüğüm," dediğimde kollarını boynuma doladı ve bedenini bedenime yasladı. Ellerimin altında kışkırtan kıvrımlarını hissettiğimde homurdanarak ısırdım yumuşacık dudaklarını. Ve onu tek hamlede kucağıma alıp içeri götürürken, tüm ezberlerimin bozulmasına ramak kalmıştı.

"Demir..." diye fısıldarken kulağıma, sanki hiçbir kadın daha önce beni böyle çıldırtmamıştı. Dudaklarıma boynunda yer açmak için başını arkaya atarak saçlarını savururken, sanki hiçbir kadın onun kadar güzel kokmamıştı. "Özledim," diyerek sözlerini tamamladığında, bedenime kattığım tüm tecrübeler anlamını yitirmiş, sanki geçmiş hafızamdan tamamen kazınmıştı.

"Ben de özledim, küçüğüm. Çok özledim. Bu gece... Kollarımdan bir adım öteye gitmene izin vermeyeceğim."

"Gitmem. Gitmek istemem," diye yanıt verdiğinde, parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Bakışlarım yüzünde dolanırken, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşündüm.

Ancak bunu zerre kadar umursamıyor, adından başka bir şeyini bilmediğim, hatta araştırma gereği bile duymadığım bu kızı, hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ve istediğimi alacağımla ilgili en ufak bir tereddüdüm dahi yoktu. Ancak karşılığında, tutkuyla hızlandığını düşündüğüm kalbimi feda etmem gerektiğini o an bilmiyordum.

∞

"Ne söyledin evdekilere?"

Bakışlarımı, parmak uçlarımla okşadığım, içimi titreten çizgilerden çekerek derin bir nefes aldım. Delici bakışlara sahip bu adam, sanki hiç bırakmayacakmış gibi beni kollarında tutarken, kalbim delice bir ritim tutturuyordu. Soluğu yüzümü yalayıp geçerken odaklanmam zorlaşıyor, daha da önemlisi ikimizden başka bir şey konuşma isteğim kalmıyordu.

"Kuzenimde kalacağımı söyledim. Beliz idare edecek," diye yanıtladığımda gülümsedi. Sanki aramızdaki bu yakınlık ve kucağında oturuyor olduğum gerçeği beni yeterince etkilemiyormuş gibi, bir de gülüşüyle aklımı çeldi.

"O zaman bu gece benimsin," deyişinin altında yatan anlam beni sarsmış, kelimelerin ardında saklı büyü tenimi yakıp geçmişti.

Gerçekten ona ait olup olmadığımı düşündüm. Daha da önemlisi, yaşayacaklarıma hazır olup olmadığımı... İç sesim benden önce davranıp, beynimin en ücra köşelerini bile etrafında kırmızı kalpler uçuşan evrelerle doldururken inkâr edemezdim. Kalbimi zaten ellerine sorgusuzca bırakmak üzere olduğum adama, tereddüt etmeden, "Seninim," yanıtını verdim. Bakışlarım yeniden gözlerini bulurken, ellerimi yüzünü daha da sert gösteren sakallarından çekmemiştim. Kucağında hafifçe kıpırdanarak duruşumu düzeltme ihtiyacı hissettiğimdeyse homurdanışını işittim.

"Burcu! Yapma! Sabrımı zorlama!" dediğinde şaşkınlıkla baktım ve yüzümü hafifçe geri çekerek onu daha iyi görmeye çabaladım.

"Ya kendini ateşe atıyorsan? O... O çok tecrübeli Burcu. Sen onunla yapamazsın."

Omzumu umursamaz bir tavırla silktim. "Umurumda değil. Tecrübeli olabilir, bunu kafama takmayacağım, Beliz. Yoruldum her şeyi hesaplayarak hareket etmekten. Bir kez herkesin olduğumu sandığı o başına buyruk kız gibi davranmak istiyorum, çok mu? Nasılsa herkes hakkımda öyle düşünmüyor mu? Bari öyle davranıp herkesi haklı çıkarayım."

"Ona gidişinin ardındaki tek sebep bu mu?"

"Elbette değil... Hissettiğim şeyler inat uğruna kalbimi hızlandırıyor olamaz, Beliz. Bu... Çok başka bir şey."

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını bir an bile gözlerimden ayırmadı. Hâlâ endişeli olsa bile, yumuşadığı da ortadaydı. "Peki," diye fısıldadı parmaklarını saçlarıma uzatıp hafifçe okşarken. "Lütfen beni haberdar et, Burcu. Kendine iyi bak ve yarın da ne olur geç kalma."

"Tamam. İyi olacağım, Beliz. Beni merak etme."

"Sanki çok mümkünmüş gibi..." diyerek yanağıma sevgi dolu bir öpücük bırakıp, hızla arabadan indi. Arkasından bakarken gerildiğimi görememişti.

Arabanın gazını daha fazla beklemeden kökledim ve titreyen ellerimi durdurmaya çalışmadan saate baktım. Artık akşam olsa da Demir'in evde olduğundan emin olamamış, saat kararlaştırmadığımızın o anda farkına varmıştım.

Anayola çıktıktan hemen sonra yolun köşesinde gördüğüm ankesörlü telefonun önünde durdum. Cüzdanımda bir yerlerde jeton bulundurduğumu anımsayarak, çantamı elime alıp arabadan indim. Bir dakika sonra telefon kulağımda, elimdeki kâğıda bakarak Demir'in ev numarasını çeviriyordum. Birkaç kez çaldıktan sonra, "Efendim," diyen sesi duyduğumda gülümsedim.

"Demir... Benim..."

"Burcu? Neredesin?"

"Ben şu anda..." dedim ve etrafıma bakındıktan sonra devam ettim. "İstinye'deyim, Demir. Yoldaki bir ankesörlüden arıyorum."

"Geliyor musun? Bitti mi işin?"

"Evet... Ama eğer işin varsa oyalanabilirim," dedim ve hemen ardından, buluşacağımızı günler önce konuştuğumuzu hatırladım. "Ya da plan yaptıysan iptal edebiliriz," desem de, içimden böyle olmaması için dua ediyor, yanına gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

"Hayır. Başka plan falan yapmadım. Benim planım seninle," dedikten sonra gülümsedi. "Hiçbir yerde oyalanma sakın. Evde seni bekliyorum. Hemen bana gel, küçüğüm. Hiç vakit kaybetmeden gel," dediğini duyduğumda gözlerim mutlulukla kapanmıştı.

"Geliyorum," diye fısıldadım ve telefonu kapatıp arabaya atladım.

Demir'e giden yolda hızla ilerlerken, içinde bulunduğum heyecanla sarmalanmıştım. Bugün yaşadığım hiçbir üzüntü aklıma gelmezken, benliğimi birkaç gün önce aklımı başımdan alan, tutkulu bakışların sahibinin avuçlarına bırakmıştım.

∞

Gözlerim akşamın karanlığını sessizce süzerken, aklımda Burcu'yla yaptığımız konuşma canlanıyordu. Onun buraya geldiğini düşündükçe içimdeki beklenti artıyor, ellerim tenine dokunma isteğiyle adeta sızlıyordu. Ve bir an sonra gözlerimin önüne günler önce Paris'teki halleri geliyor, kabul etmeyi reddetsem de, yalnızca hayali bile kor bir ateşin içinde yanmama yetiyordu.

İstanbul'a dönerken ne kadar isteksiz olduğumu yeniden hatırladım. Her defasında, yalnızca onunla sevişmek için çıldırdığımı düşünsem de, bundan ibaret olmadığının farkındaydım. Günler önce buraya geldiğimde, kendimi işime vermeye çalışsam da başaramamış, her gece yatağıma yattığımda gül kokusunu duyumsamıştım.

O gelene kadar bazı detayları da halletmek zorunda kalmıştım. Savaş'ı yattığı hastanede ziyaret etmiş ve rutin, yalnızca benim sesimin yankılandığı o konuşmalardan birini yapmıştım. Eskisi kadar sıkı bir takipte olmasam da aramayı sürdürdüğüm

"Ben gidiyorum, anne," diye fısıldadığımda, sesimin titremediğine şükrettim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Daha doğrusu, kimin yanına gidiyorsun?"

Babamın sesiyle irkilmiş, Murat abimin de kaşlarını çattığını fark etmiştim. Boğazıma kocaman, yutkunamadığım kupkuru bir yumru otururken bakışlarım bulanıklaştı. Gözlerim taşmayı bekleyen nehirler gibi yaşlarla dolmuş, dudaklarımda buruk bir gülümseme ortaya çıkmıştı.

"Yeter!" diye bağıran sesi işittiğimde oturduğum yerde irkildim. Bakışlarımı, annemin babama öfke saçarak bakan gözlerine sabitledim. Kalbimde ağır, artık taşıyamadığım bir yük hissederken, duyduklarımla şaşkına dönmüştüm.

"Yeter artık, Kenan! Senin kardeşinin yaptıklarının bedelini benim kızım ödemeyecek. Ona söz geçiremediğin için kızımı yıpratmana daha fazla seyirci kalmayacağım. Burcu eğer hiçbir şey olmadı diyorsa olmamıştır. Bitti! Bu kadar! Nokta! Ve sana onlar gelmeden önce defalarca söylediğim gibi, Kenan... Bundan sonra o ne olmasını istiyorsa öyle olacak. Binnur'la mı kalmak istiyor, o zaman sırf öyle istediği için orada kalacak."

Ortama aniden hâkim olan sessizlik, masaya bir bomba misali çöktü. Tek kelime etmeden çantamı alarak masadan kalktım ve kimseye bakmadan arkamı döndüm. Fakat annemin bana sabitlediği şefkat tüten gözlerini fark etmiştim. Babamın, sırtımda hissettiğim bakışlarına aldırmadan ilerledim.

Kendimi restorandan dışarı attığımda kapıdaki görevlilerden taksi çağırmalarını isteyecektim. Ancak bunun yerine bir süre durmuş, gözlerimi kapatarak az da olsa soluklanmayı dilemiştim. Daha ilk günden yorulmuş, kendimi ifade edemiyor olmamın yarattığı stresle tükenmiştim.

Arkamdan gelen ayak seslerini işittiğimde o tarafa döndüm. Beliz'in yanında yürüyen abilerimi görünce şaşırmıştım. Hafifçe gülümsemeyi, az önce yaşanan durumu önemsemediğimi kanıtlamayı denedim. Ancak kendimi Murat abimin kollarında bulduğumda, başaramamış olduğumu hissetmiştim.

"Bizde kal, ufaklık. Aysun kocaman karnı yüzünden masadan kalkamasa da gelmeni istiyor, biliyorsun," dediğinde gülümsedim. Beliz'le ikimizin liseden beri en yakın arkadaşımız olan Aysun'un içeride nasıl çıldırdığını tahmin edebiliyordum.

"Biliyorum, abi. Ama bu gece Binnur'da kalacağım. Yarın akşam da sizde buluşuruz, olmaz mı?"

"Peki o halde," dedi bana tereddütlü bir bakış atarken. " Benim arabayı alın o zaman."

"Benim deli fişek gibi arabam dururken, senin hantal arabanı kim ne yapsın?" diyen Burak abime kıkırdadım.

"Üzgünüm, abi. Ama yalnız kovboyumun deli fişek arabası daha çekici." Kahkahalarımız restoranın önünde yankılanırken anahtarı abimin elinden aldım. "Yarın görüşürüz," dedikten sonra ikisini de öptüm ve ardından arkamı dönüp arabaya doğru yürüdüm. Şoför koltuğuna geçtiğimde, aniden sağ kapı açılmış, Beliz hemen yanıma rahat bir şekilde oturmuştu.

"Gelme, Beliz. Lütfen eve, annemlerle birlikte yalıya git. Benim için bunu yapmanı istemiyorum."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırınca irkildim. "Seni yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Sen nereye, ben oraya! Bunu o güzel kafana sok!"

Ona yanıt vermedim. Derin bir soluk alarak arabayı çalıştırdım ve tüm dikkatimi yola yönelttim. Dakikalar sonra Binnur'un evine ulaştığımızda, üç katlı villanın önünde durdum. Beliz inmek için kapıya uzanmıştı ancak benim arabayı durdurmadığı fark edince duraksadı. "Sen gelmiyor musun?"

Titrek bir soluk alıp, bakışlarımı ona çevirdim. Hiçbir şey söylemeden öylece bekledim. Aramızdaki sessiz anlaşmayı ona hatırlatırken, tedirginliğini de bakışlarından anlayabilmiştim.

"Emin misin, Burcu? Hissettiklerinden emin misin?" diye sorduğunda başımı hafifçe sallayarak onay verdim.

"Eminim," dedim ve sözlerimin, hissettiklerimin doğruluğunu kanıtlamak ister gibi devam ettim. "Onunla yaşanabilecek ne varsa yaşamak istiyorum. Demirli tecrübeler edinmek istiyorum, Beliz."

uzaklaşmak istemediğimi düşünmüş, ancak tam o sırada özlediğim bir başka ses kulaklarıma ulaşmıştı.

"Çok özledik, ufaklık," diyen Murat abime baktığımda, burnumu çekerek gülümsedim. "Hoş geldin. İyi ki geldin," diyerek kollarına alışıyla, kendimi uzun zamandır ilk kez güvende hissettim.

"İyi ki geldim, abi. Sizi çok özledim," dediğim sırada ise Burak abimin öksürüğünü duydum.

"Kıskanıyorum, ufaklık," diyen o karizmatik sese kıkırdayarak yanıt verdim.

"Kıskanma, yalnız kovboy. Sana da sarılırım," deyip, kendimi onun güçlü kollarına bıraktım. Hissettiğimin tarifsiz bir huzur ve mutluluk olduğunu düşündüm. Ancak tam o anda bakışlarımı biraz ileride bizi izleyen, birkaç saniye öncesine kadar gülümsediğini fark ettiğim babama sabitlemiştim. Hızla o sert, beni korkutmayı başaran haline bürünse de, bu bana yetmiş gördüğüm o ufacık gülüşle kalbime umut tohumları ekmiştim.

***

Boğazın kıyısındaki şık restoranda, bizim için ayrılan masada otururken, bakışlarımı tek tek ailemin üzerinde gezdiriyordum. Aysun'un kocaman karnıyla her konuya yetişmesine gülerek bakıyor, annemin hüzünlü ama şefkat dolu gözleriyle boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. Avucumda ise o yumuşacık anne elini tutuyordum.

"Akşam evde harika bir yemek hazırlatırız, değil mi kızlar?" diyen annemin sesi masada yankılanırken, gözlerimi tam karşımda oturan Beliz'le birleştirdim. Tedirgin bakışları yüzümde gezinse de, o da biliyordu ki kesin kararımı vermiştim.

"Ben yemeğe katılamayacağım, anne," dediğimde, babamın keskin bakışlarını üzerimde hissettim.

Annem, "Neden? Bir yere mi gideceksin?" diye sorunca, Murat abimin kıpırdandığını gördüm. Çatık kaşlarının altındaki gözlerini bana dikmişti ancak neden öyle baktığını anlayamıyordum.

"Aslında..." dedim ve kuzenim Binnur'a baktıktan sonra devam ettim. "Ben, bundan sonra Binnur'la birlikte kalacağım. Geçen gelişimizde onunla konuşmuştuk. Sanırım dayım da onun yanında kalacağıma sevinmiş ve onay vermiş."

"Evet, halacığım..." diyen Binnur'a hafifçe gülümsedim ve gerginlikle tüm bedenim kaskatı kesilirken devam etmesini bekledim. "Biliyorsunuz, babam yalnız bırakmak istemiyordu beni. Ama karşıdaki ev de okuluma çok uzak kalıyor. Bu evde Burcu'yla kalmak harika olacak."

"Çağlar'dan ayrıldıktan sonra vakit kaybetmemek adına kendine bahaneler yarattığını, hatta buna insanları da alet ettiğini görüyorum," diyen tok ses tüm şiddetiyle masada yankılanırken irkildim. Duruşumu dikleştirdim ve daha ilk kelimeyi işittiğim anda titremek için fırsat kollayan dudaklarımı birbirine kenetledim. Bakışlarımı tek bir hedefe, yaşına rağmen yakışıklılığını ve ihtişamını koruyan babama, Kenan Doğan'a sabitlemiştim.

Tek kelime etmeden öylece bekledim. Annemin babama uyaran gözlerle bakışını izledim. Ardından bakışlarımı aynı tedirginlikle bekleyen kardeşlerimde gezdirdim.

"Baba, lütfen. Bunu konuşmayacağız. Hiç olmaması gereken o nişan bozuldu ve Çağlar konusu tamamen kapandı," diyen Murat abimin sözleri beni şaşırtsa da belli etmedim.

"Tüm olan bitenden sonra kapanması o kadar kolay olmayacak."

"Hiçbir şey olduğu yok, baba. Bunu anlamak istemeyen, kabullenemeyen sensin. Burcu ile Çağlar'ın arasında hiçbir şey geçmediğini sana defalarca anlattım. Ama sen, kendi evlatlarına inanmaktansa Çağlar'a inanmayı seçtin," dediğinde gözlerimin dolduğunu hissetmiştim.

"Kardeşin madem bu kadar masumdu, neden kabul etti onunla nişanlanmayı? İnkâr edişi bile yalnızca birkaç gün sürmüştü."

Hiçbir şey diyemeden öylece sustum. İçimde fırtınalar koparken, nedenlerimi açıklayamıyordum. Bakışlarımı Beliz'e yönlendirmemek için kendimi zor tutuyor, o da dâhil olmak üzere kimsenin bilmediği gerçeği anlatmamak için kendimi frenliyordum.

"Demir'le nerede görüşeceksiniz peki?"

Son konuşmamızı hatırlarken gözlerimi usulca kapattım. Onu havaalanında İstanbul'a yolcu ederken, küçük bir kâğıda tüm telefon numaralarını ve ev adresini yazarak bana vermişti. Dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra kulağıma fısıldamış, *"İstanbul'a döndüğün ilk günün akşamında buna gelecek sin,"* demişti. Cevap vermeyişim üzerine kaşlarını çatmış, *"Gelecek sin, değil mi?"* diye sorarken yüzü sanki itiraz edecekmişim gibi öfkeyle çevrelenmişti. *"Geleceğim, Demir,"* demiştim dudaklarım onunkilere yalnızca bir nefes uzaklıktayken. *"O akşam sensinle olacağım."*

Dakığım düşüncelerden sıyrılarak yeniden kardeşime baktım. Sorusuna cevap beklediğini gördüğümde, geçiştirmek için kısaca yanıtladım. "Bilmiyorum, henüz konuşmadık o kadarını. Gittiğimizde belli olur artık," derken aklım yine Çağlar konusuna takılmış. Demir'e bunu anlattığımda beni anlamasını dilemekten başka bir şey yapamamıştım.

***

Arkamdaki kocaman bavullardan birini çekmeye çalışırken, Beliz'in de hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüğünü hayal gören bir bakışın ardından izliyordum. Heyecan... Korku... Hatta panik... Hepsi benliğimi çepeçevre sararken, arkamı dönüp geldiğim yere geri gitmek, daha doğrusu *kaçmak* istiyordum.

"Beliz!" diye inleyerek durdum. Ne hissettiğimi anlatmayı arzu ediyor, beni sakinleştirmesini diliyordum.

Yüzüme baktı ve "Sus!" diye tısladı. Yeşilleri dolu dolu olmuş, dudakları titremeye başlamıştı. "Hiçbir şey söyleme. Artık çok geç. Geldik artık. Geri döndük. Ve sen de, ben de, bunun sonuçlarına katlanacağız."

"Senin katlanman gereken bir sonuç olmayacak, Beliz."

"Sen ya da ben diye bir şey olmadığını ne zaman kavrayacaksın, Burcu? Senin hissettiğin her şeyi tüm şiddetiyle hissettiğimi ne zaman anlayacaksın? Lütfen... Üzme beni daha fazla. Yeter ayrı kaldığımız. Yeter senin de üzüldüğün, özlediğin. Berak, onlar sarsınlar artık seni."

Başımı hafifçe salladım. Kelimelerimi tüketmiş, söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Az önceki gibi hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru ilerlerken, ellerimin titreyişini bastırmaya çabaladım. Derin bir nefes aldım ve ellerimde kocaman bavullarımla dışarıya ilk adımımı attım. Çıkar çıkmaz, kapının önünde sıralanmış olan heyecanlı topluluğu ve beklenti dolu bakışları gördüm.

Neredeyse her tatilimizi burada geçirsek de, insanın doğup büyüdüğü yere yeniden, bu kez temelli adım atması farklıydı. Bu geri dönüş insanı rahatlatmalı, mutlulukla dolmasına neden olmalıydı. Ancak o sırada duygularım bunlardan çok farklıydı. Hissettiğim korku ve hüzün beni bir ana kucağı gibi sarmalamıştı.

Beliz'in hemen arkasından mutlulukla bekleyen, hatta gözyaşı döken aileme doğru ilerledim. Önce bir adım attım, ardından bakışlarımı annemin gözleriyle birleştirdim. Dolu dolu olduklarını fark ettiğimde hafifçe gülümsedim. O ana kadar zorlukla taşıdığım bavulları ellerimden bıraktım. Gücümün tükendiğini hissediyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Kapattığımın farkında bile olmadığım gözlerimi usulca araladım ve onu tam karşımda buldum. "Anne..." diye fısıldarken, beni bir an önce kollarında sarmasını diliyordum.

"Burcu'm!" diye neredeyse inleyerek fısıldayışı doldu kulaklarıma önce. Ardından beni sımsıkı sardı ve şefkat kokan sözcüklerini duydum. "Miniğim... Gül güzelim... Geldin artık. Hoş geldin."

"Annem..." diyebildim yalnızca. "Annem!" En son aylar önce, yalnızca birkaç gün görebildiğim annem... Ben giderken arkamdan ağlayan, "Gitme!" diyen, onunla nişanlanmama engel olmaya çalışan, babamın inandıklarına inanmadığını her fırsatta dile getiren ama elinden de başka bir şey gelmeyen annem...

"Canım..." diye fısıldadı yeniden ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Bir kez daha sımsıkı sarılırken, burnumda yalnızca anne kokusu vardı. Gözyaşlarını boynuna akıtırken, ondan

Hiç düşünmeden, "Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadım. Eğer durursam bir şekilde bunu erteleyeceğimin farkındaydım. "Yarın..." dedim bakışlarımı onun parıltılar saçan mavileriyle birleştirirken. "Yarından sonraki gün, akşam, İstanbul'a dönmem gerekiyor."

Gözleri bir anda yağmur biriktiren bulutlar gibi griye dönerken, başını hafifçe öne eğdi. "Öyle mi?" derken, içimde kocaman, nefesimi kesen bir ağırlık belirmişti.

"İşler beni bekliyor. Üstelik katılmam gereken toplantılar var."

"Peki," diye fısıldadı ve dudakları buruk bir şekilde kıvrılırken, yolda boynuna sardığım atkıyı tek seferde çıkardı. Kalın kumaşı kucağına koyduğunda gülümsemeye çalışmış, ancak yüzündeki dalgalanma dikkatimden kaçmamıştı. "İyi yolculuklar o halde."

"Bu kadar mı?" diye sordum, daha buraya gelmeden önce söylediklerimi unuttuğunun farkına vararak.

"Ben... Çok güzel bir *iki gün* geçirdim, Demir. Hatta ilk akşamı da sayarsak iki buçuk... Ama bundan sonra ne olabileceğini bilmiyorum. Ne söylememi istiyorsun?"

"Ben de bilmiyorum," dedim ve yüzündeki buruk ifadenin değişmediğini gördüğümde derin bir nefes alarak devam ettim. "Tek bildiğim, burada, bu şekilde kalmamalı."

"Ne olacak peki?"

"Sen İstanbul'a döndüğünde görüşeceğiz. Ne olacağını da zaman gösterecek. Burada iki gün daha birlikteyiz. Yani senin söylediğin gibi iki günlük bir şey olmayacak."

"Hımm... O zaman dört gün," dedi dudaklarında bu kez muzip bir gülümsemeyle.

Ona hızla yaklaştım ve elimi boynuna götürerek kendime çektim. Dudaklarını hafifçe dişledim ve kısık bir şekilde inlemesine izin verdim. Elim çenesini kavrarken bedenimdeki sertleşmeyi hissetmiş, aklımdakileri bir an bile düşünmeden dile getirmiştim.

"İkisi de değil... Asla bu şekilde sona ermeyecek. Senden önce İstanbul'a döneceğim ve işlerimi yoluna koyacağım. Böylece

sen geldiğinde daha çok vakit geçirebiliriz. Yalnızca tek bir gece senin sıcaklığını hissetmişken ve seni böyle deli gibi arzuluyorken, bu yaşananların dört günlük bir şey olarak kalmasına asla izin vermeyeceğim."

Elimdeki kahveyi usulca yudumlarken, bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Pistteki uçakları izlerken, bedenimdeki korkuyu atmayı başaramamış, neler olacağını düşünmeden edememiştim.

Demir İstanbul'a döndükten sonra, Beliz ve ben de oradaki günleri hızla tüketmiştik. Sonunda havaalanına gelmiş, uçağımızın saatini bekliyorduk. Paris'teki tüm eşyalarımı toparlamam epey vaktimi alsa da, artık gerçekten dönüyorduk.

"Denise ne kadar çok ağladı öyle... Gözlerimin önünden gitmiyor o hali."

"Evet," diye fısıldadım buruk bir şekilde. "Onu çok özleyeceğim. Çok alışmıştık birbirimize."

"Sık sık yanımıza gelir umarım. Türkiye'de bazen toplantıları olduğunu söylemişti."

"Evet... Zaman zaman oluyordu," dedim ve elimi gülerek çantama attım. İçinden hızla Denise'in hazırladığı albümü çıkarırken, gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. "Fotoğraf albümü yapmış bir de. Deli kız!" dedim albüme bakarken ve titrek bir iç çektim. Hemen sonra Beliz'in söylediğleriyle irkilerek dikkatimi ona verdim.

"Gittiğimizde bizi kesin yemeğe çıkaracaklardır."

"Ben bu akşam Demir'le görüşeceğim," derken ses tonumdan da anlayacağı üzere fazlasıyla kararlıydım. "Çıkaracaklarsa bile, umarım bu gündüz olur."

"Biliyorum. Daha önce de en az yüz kere söylemiştin," dediğinde gözlerimi devirdim. Ancak hemen ardından, "Bu kez Çağlar'ı anlat, Burcu. Bu konuyu sakın atlama," deyişiyle titrediğimi hissettim.

"Anlatacağım, merak etme. Bu, saklanacak bir şey değil."

"Ben..." dedi bakışlarını benimkilerle birleştirirken ve hayran olduğum bir cesaretle devam etti. "Bugün aklımı başka hiçbir şeye veremedim. Seninle buluşacağım gerçeği dışında her şey önemini yitirdi sanki. Buraya gelene kadar saatler geçmek bilmedi. Ne olmasını istediğimi bilmiyorum. Ne yaptığımı da bilmiyorum ki zaten."

Hafifçe uzaklaştım ve gözlerimi yüzünün her santiminde dolaştırdım. Dudaklarını utangaç bir şekilde dişlediğini fark ettiğimde kendime lanet etmeden duramadım. İlk andan beri müthiş bir arzu dalgası tarafından esir alınmıştım. Tenini tenime katmak için çıldırmış, her türlü tutku oyununu onunla oynamaya başlamıştım. Dün akşamki yemekte her bakışıyla, her hareketiyle tahrik olurken, onu İstanbul'da bekleyeceğim sözünü vermekten de kendimi alamamıştım.

"Neden her şeyi oluruna bırakmıyoruz? Bırak zaman ne getiriyorsa onu yaşayalım." Bakışlarının masumiyetin yanında hüzünle dolduğunu fark ettiğimde, içimden sessiz bir küfür savurdum. Elimi boynuna götürdüm ve onu kendime doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. Sıcak nefesi nefesime karışırken duraksamış, yaptığım şeye inanamayarak onu rahatlatacak şeyler söylemeye koyulmuştum. "Seni istediğimi inkâr edemem, Burcu. Deli gibi istiyorum hem de. Şu anda seni kucakladığım gibi otele götürmek, tıpkı dün geceki gibi sıcaklığını hissetmek istiyorum. Ama isteklerim yalnızca bundan ibaret değil. Bu kadar masum hiç değil... Anlıyor musun?" Başını sallarken pembeye boyanan yanaklarını öpme isteğimi bastırdım. "O yüzden de anı yaşayalım. Kendimizi şu anda hissettiklerimize bırakalım," derken, dürüst olduğumun farkına varmıştım. Ve kendini bana yaklaştırmasıyla duraksamış, dudaklarını yanağıma değdirip kendini geri çekmesiyle de gülümsemeden yapamamıştım.

Üzerimize doğru sert bir rüzgâr eserken, iki eliyle üzerindeki paltonun yakalarını tuttu. Gözlerini kapatmış, neredeyse savrulmamıza neden olan rüzgârın dinmesini bekliyordu. Ancak dudaklarındaki gülümsemeye rağmen soğuktan titrediği de hissediliyordu.

Boynumdaki atkıyı hızla çözüp çıkardım. Seri hareketlerle onun boynuna dolarken kaşlarımı çatmıştım. "Çok ince giyinmişsin, üşüyeceksin," dedim. Bana sokuluşuyla gülümsedim ve kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerek yürümeye başladım. "Hadi, hemen bir yere girelim de ısın biraz."

Gözlerinde ışıltılarla yüzüme baktı. "Seni çok güzel, sevimli bir kafeye götüreceğim," dediğinde dudaklarım kıvrılmış, kendinden emin duruşuyla kahkaham içimde kalmıştı.

"Öyle mi? Neredeymiş o çok güzel, sevimli kafe?"

"St. Germain'de. Adı, *Cafe de Flore*."

"Hımm... Bir özelliği var mı peki?" diye sordum onu kendime daha çok çekip sıkıca sarılırken.

"Aslında var. Jean Paul Sartre, hatta daha birçok ünlü düşünür ve yazar, yazılarını bu kafede yazarmış. Çok eski bir mekân yani."

Bakışlarımı onun okyanus rengindeki gözlerinden bir an bile ayırmadan, "Güzelmiş... Hemen gidelim o halde," dedim. O, dakikalarca kafenin şirinliğinden bahsederken, ben dikkatimi onun göz alıcı güzelliğine yöneltmiştim.

Nihayet gideceğimiz yere vardığımızda, küçük kafenin cam kenarındaki eski masalarından birinde, tam karşısına geçtim. Gözlerim kafenin içinde gezindikten sonra, bakışlarındaki tereddüdü gördüm.

"Eğer burayı beğenmediysen başka bir yere de gidebiliriz, Demir. Ben sanki biraz zorlamış gibi oldum."

"Önemi yok," dedim gülümseyerek ve elimi yüzüne düşen saçlarına uzattım. Birkaç ipeksi teli geriye atıp, pürüzsüz yüzünü ortaya çıkardım. "Mekânın bir önemi yok," derken gülümsemiş, yanaklarında beliren gamzeleri gördüğümde tutkuyla dudaklarına kapanmıştım.

Saatler onun Paris anılarını anlatmasıyla geçip gitti. Kıkırdayışları boş sayılabilecek kafenin içinde yankılanmış, zaman zaman gözleri gözlerime sabitlenmişti. Bana tek bir soru sormayışı bir yandan rahatlamamı sağlarken, diğer yandan aklıma yapmam gereken şeyi getirmişti.

Boğuk, dün gece de kulağıma dokluğunu hatırladığım bir sesle, "Benimle ol bu akşam," diye fısıldadı. "Eğer gerçekten önemli bir işiniz yoksa..."

Bakışlarımı yanımda duran Beliz'e çevirdim. Çaresiz gözlerle ona bakarken ne diyeceğimi bilememiştim. Ancak neler olduğunu muhtemelen anlamış, içtenlikle gülümseyip başını sallamasıyla içime su serpmişti.

"Olur," dedim. "Görüşelim. Kaç gibi buluşuruz?"

"Ben gelip alırım seni," dedi ve ardından ekledi. "Aslında hemen gelmek istiyorum. Ama kardeşinle vakit geçirmek istediğini de anlayabiliyorum."

"Senin gelmene gerek yok, Demir," dedikten sonra titreyen ellerimi dudaklarıma bastırdım. Aynı duygular içinde kavrulurken, sözcüklerin dilimden dökülmesine engel olamamıştım. "Ben... İki saat kadar sonra Eyfel'in oraya gelirim. Sana da uyarsa..."

"Elbette uyar. İki saat sonra. Ben gelene kadar kendine iyi bak, küçüğüm."

Bir şey söylememi beklemeden telefonu kapattı. Avuçlarım terlemiş, heyecandan dilim damağım kurumuştu. Bacaklarımın beni taşımadığını hissediyordum. Ses tonundaki o talepkâr tını sabah olanları hatırlatmış ve bu düşünceler beni utandırmıştı. "Ne yapacağım ben, Beliz? Nefesim heyecandan böyle kesilirken, nasıl aklımı başıma toplayacağım?" derken gözlerim kapanmış, kalbim daha önce tecrübe etmediğim hislerle sarmalanmıştı.

∞

Parlak ışıklarla süslenmiş Eyfel Kulesi'ne doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Bütün olanları bu sabahta bırakamadığıma hâlâ inanamıyordum. Bir elimi üzerimdeki siyah paltomun cebine sokarken, diğeriyle yakalarını dikleştirip, boynumdaki atkıyı düzelttim. Paris'in düne kıyasla aniden soğuyan havasına rağmen, üşümekten kilometrelerce uzaktaydım.

Kulenin önünde durduğumda, içimde anlamını bilmediğim ezici bir baskı hissediyordum. Onu bir kez daha gördükten sonra bu arzuyu kafamda bitireceğimi sansam da, tamamen

bana ait kılmadan rahatlayamayacağımı biliyordum. Benliğimi saran bu ikilemin içinde sıkışmış, ancak hangisini yapacağıma çoktan karar vermiştim.

Keskin bakışlarımı etrafımda gezdirirken, onun tam karşıdan bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bakışlarımı üzerinden çekmeden, ona doğru birkaç adım attım. Deri ceketine sıkıca sarınmış hali karşısında kaşlarımı çatmış, yine ince giyindiğini düşünerek endişelenmiştim.

Can acıtacak kadar güzel yüzü bir nefes kadar uzağıma geldiğinde, elinden sıkıca tuttum ve onu kendime çektim. Kollarını boynuma dolayıp parmaklarını saçlarımın arasına daldırdığında inlemiş, dudaklarını tutkuyla ele geçirmiştim. Alt dudağını hızla dişlerken adeta kendimden geçmiş, daha birkaç dakika önce düşündüklerimi yalanlayan hislerle çevrelenmiştim.

Onunla ilgili olan her şeyi bu sabah sonlandırmam gerektiği yalanı artık inandırıcı gelmiyordu. Dilim dudaklarının üzerinde gezinirken tadı ağzıma doluyor, içimde onu bir an önce benim yapma ihtiyacı doğuyordu. Onu gördüğüm andan beri beni ele geçiren bu yakıcı arzu rahat vermiyor, tenimden, kokusundan ve sıcaklığından başka bir şey düşünemez hale getiriyordu.

Dudaklarımı dudaklarından hızla ayırdım ve alnına dayadım. Yüzünü boynuma gömdüğünde sıklaşmış nefesini hissetmiş, gözlerini kapattığının farkına varmıştım.

"Hoş geldin," diye fısıldadım, küçük yüzünü avuçlarımın arasında tutarken. "Daha birkaç saat önce birlikteydik ama... İyi ki geldin."

"Demir..." dedi titreyen sesiyle ve gözlerini aralayarak bana baktı. "Bu... Aramızdaki bu şey... Ne olacak? Biz..." derken parmakları dudaklarının üzerine kapanmış, bakışlarındaki cesaretin yanında mahcubiyet öne çıkmıştı.

Elini dudaklarının üzerinden çektim ve parmaklarımı dolgun pembelerin üzerinde dolaştırdım. Dişlerimin arasından keskin bir nefes alırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sen ne olmasını istiyorsun?"

farklı olduğumuzu düşünüyor[illegible] kıyasla ora-
her konuda temkinli oluşunu aklımdan geçiriyordum. O zaman-
neden bu kadar aynı hissediyordum? Neden o bana böyle sıcak
davrandığında kalbimin sıkıştığını duyumsuyordum? "Böyle
yapma, Beliz. Lütfen..." derken titrek sesimle, bir an önce o ka-
vecen haline dönmesini diliyordum.

"Ne yapmayayım, Burcu?" diye bağırdığında irkildim. "Ne
kadar merak ettiğimi biliyor musun? Bütün gece gözümü kırp-
madığımdan haberin var mı?" dediğinde suçlu bir çocuk gibi
başımı önüme eğdim. Hoş. Demir'in bu kadar aklımı başım-
dan almasına izin verdiğime göre, çok da sütten çıkmış ak ka-
şık değildim.

Ancak her şeye rağmen mutlu olduğumu hissediyordum.
Hiçbir şeyi umursamıyor, kalbim dörtnala bir ritimde koştura-
ken, bu heyecanı ilk kez yaşadığımı düşünüyordum. Kanım da-
marlarımda deli akıyor, bunun etkisiyle soluksuz kalıyordum.
"Yapma ama böyle. Çok üzülüyorum. Hem..."

"Hem ne?"

"Yanlış bir şey yapmadım, Beliz," dedim gözlerinin içine ba-
karak. Ne demek istediğimi anlamıştı. Ancak yanıt vermesini
beklerken, boynuma dolanan kollar, beni kendine çeken eller
şaşkınlığa uğratmıştı.

"Çok korktum, Burcu. Üstelik ne yapacağımı da bilemedim.
Nerede olduğunu, dışarı çıksam seni nerede arayacağımı bile
bilmiyordum."

"Özür dilerim, Beliz. Çok özür dilerim. Ben zamanın nasıl
geçtiğini fark edemedim."

"Ne yaptın bu kadar saat peki? Neredeydin?"

Derin bir nefes alıp camın önündeki koltuğa oturdum ve onu
da kendimle birlikte çektim. Kocaman tekli koltukta, tıpkı kü-
çüklüğümüzdeki gibi yan yana otururken, başımı omzuna koy-
dum. Gece ve sabah olanları anlatırken başımda dolanan ince
parmaklar, burnuma dolan koku, göz pınarlarımın akmaması
için direndiğim yaşlarla dolmasına sebep oluyordu. Fazla duy-
gusal olduğumun farkındaydım elbette ama kardeşlerimden ve

annemden başka kimsem yoktu. Babamın yalnızca bana göster-
diği o yoksunluğu ilişkilerime kadar duyuyordum. Bu nedenle de,
bana değer veren, benim değer verdiğim herkese sevgimi son
zerresine kadar göstermekten asla kaçınmıyordum.

Beliz'in omzuna öylece yaslanırken, Demir'le ilgili konuşul-
mayan bir şey kalmamıştı. Ve dakikalar sonra, konu İstanbul'dan,
ailemizden açılmıştı.

"Abimler seni dört gözle bekliyorlar, biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Daha geçen ay buradaydılar," deyişimle onun
da kıkırdadığını işittim.

"Biliyorum. On beş gün önce de benim yanımdaydılar. Ama
çok sevinçliler işte. Sadece onlar da değil, herkes... Beril ve
Beren'den bahsetmiyorum bile. Hele Beril, yerinde duramıyor."

Gülümseyerek, "Eh, alışveriş arkadaşı geri dönüyor ne de
olsa," desem de, kardeşlerimle aramızda nasıl kopmaz bir bağ
olduğunu biliyordum.

"Aysun ve Binnur da ne yapacaklarını şaşırdılar. Murat
abim, Aysun'u zapt edemediği için çok öfkeli. Bu halinle koş-
turup durma deyip duruyor. Aysun da biz dönüyoruz diye sü-
rekli bir plan yapma derdinde."

"Tahmin edebiliyorum," diyerek yerimden kalktım ve ken-
dime kahve almak için mutfağa yöneldim.

"Bugün ne yapıyoruz?"

Beliz'e yanıt verecekken, çalan telefonla irkildim. Kapının
girişindeki telefona doğru ilerlerken, Beliz'le ne yapabileceği-
mizi düşünüyordum.

"Efendim," diyerek telefonu yanıtladım.

"Benim... Demir," diyen sesi duyduğumda elimi hızla kal-
bime bastırdım.

"Demir..." diye fısıldarken sesim kendime bile zor gelmişti.
Sabah benden evin telefonunu istediğinde bu kadar çabuk ara-
yacağını düşünmemiştim.

"Merhaba. Sabah doğru düzgün konuşamadık. Bu akşam
planın olup olmadığını bile soramadım sana."

"Şey... Aslında Beliz'le dışarı çıkacaktık. Bir şey mi oldu?"

Dağılmış saçlarım, buruşarak şıklığını yitirmiş elbisem ve makyajsız yüzümle, görüntümün pek de hoş olmadığını düşünerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kapının aniden açılmasıyla bakışlarımı asansörün aynasındaki yansımamdan çektim. Derin bir nefes alarak asansörün tam karşısındaki kapıya yöneldim. Elimi zile dokundurduktan yalnızca beş saniye sonra açılmasıyla irkilmiş, Beliz'in kapının önünde beklediğini düşünmeden edememiştim. Bakışlarımı onun sinirli ifadesinde gezdirdim. Yorgunluktan kızarmış gözlerini görünce, tüm gece uyumadan beni beklediğini anladım. Hissettiğim pişmanlık, bu sabah otelin koridorunda yaşananlardan sonra Demir'le yaptığım mutluluk dolu kahvaltıyı bile hafızamdan silmişti. Bu kadar pervasız oluşuma inanamamış, onu habersiz bırakışımın üzüntüsünü içimde hissetmiştim.

İçeri girerek kapıyı arkamdan kapattım ve çantamı yere bırakarak, arkasını dönüp salona doğru ilerleyen kardeşimi takip ettim. Söyleyecek tek bir sözümün, dileyecek özrümün olmadığının bilincindeydim. Ancak ne kadar saçmalasam da, kendimi ona affettirmeyi denemeliydim.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda, eline kahvesini alarak bakışlarını bana çevirdi. Yüzü ifadesiz olsa da, altında yatan endişe tüm açıklığıyla belliydi.

"Ne için?" diye sorarken sesindeki o alaycı tını canımı yakmış, her şeyi unutacak kadar kendimden geçmiş oluşum beni tedirgin etmişti.

"Seni bu kadar meraklandırdığım ve haber vermediğim için," dediğimde tek kelime etmedi. Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi ve kahvesinden bir yudum içti.

Üzüntüyle yanına yaklaştım ve bakışlarımı onun yeşille-

"İki gün oldu sadece. İki gündür tanıyoruz birbirimizi ve bu olan..."

"Önemli mi? İki gün ya da ay... Ne fark eder?"

"Olmaz!" diye inledi. Bakışları hüzünlü, ses tonu çaresiz gibiydi. "Böyle olmaz. Bu şekilde, savaşarmış gibi değil..."

Kastettiği şeyin, odadaki tepkim olduğunu kavrayarak cevap verdim. "Başka yolu yok! Olacak! Olduracağım, küçüğüm."

"Nasıl?" diye soran titrek sesini işittim. Tereddüt etmedim, bir an bile düşünmedim. Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülürken, o andan itibaren aramızdaki bu ateş sönene kadar yanımda olacağını bilerek dile geldim.

"Önce böyle..." diyerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve usulca dişledim. Ona duyduğum arzunun beni soluksuz bıraktığını hissederken, "Sonra..." diye inledim. Alt dudağını hafifçe kıstırdım ve sertleşmiş bedenimi narin bedenine doğru ittim. "Sonra her an birlikte..." Ve hissettiklerimin yoğunluğunun farkına vararak içimden ekledim.

Her anım seninle, gül kokuna bulanmış şekilde...

İKİNCİ BÖLÜM

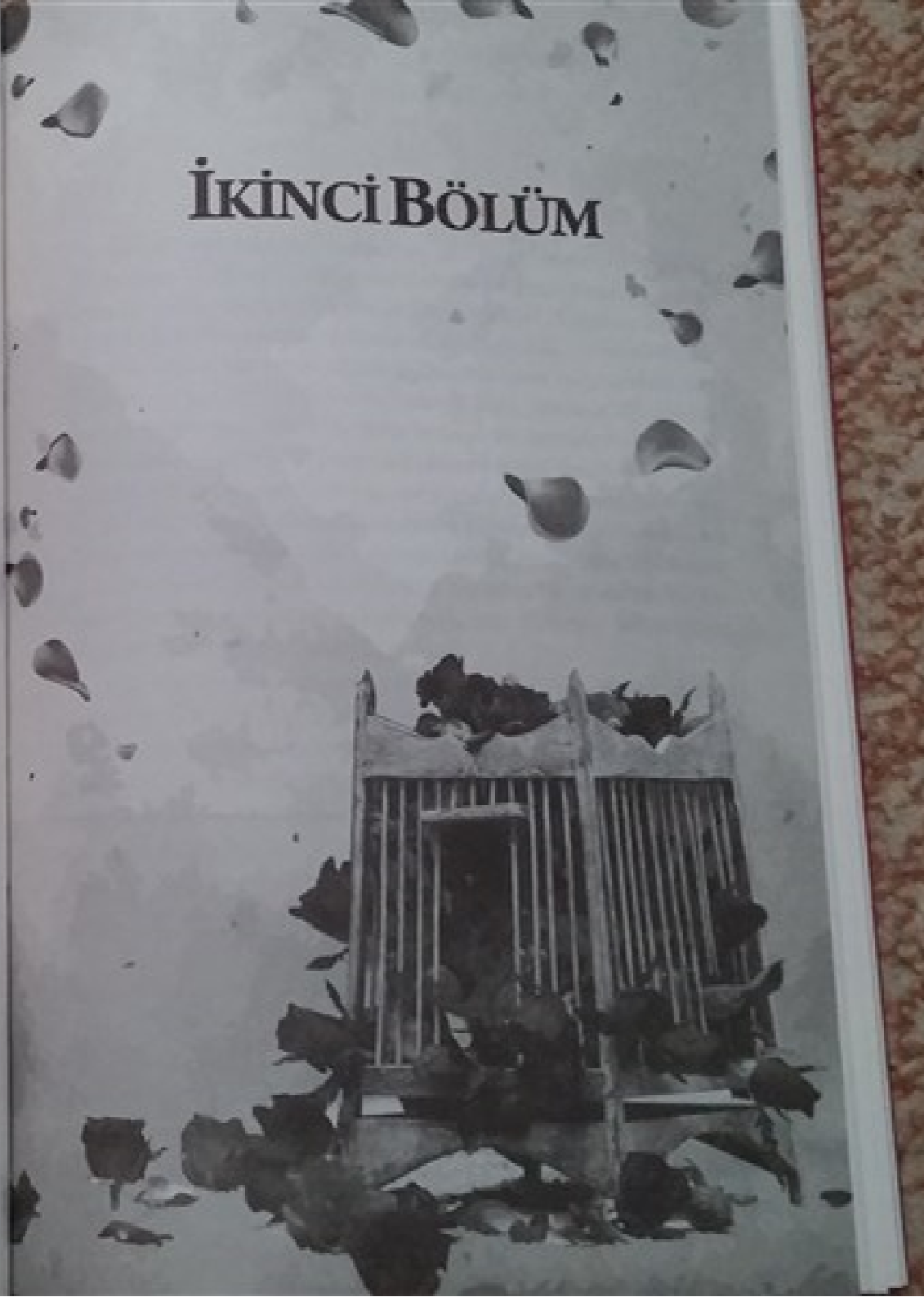

kıkırdayışı kulaklarıma dolarken kapıya doğru ilerledim. O sırada Burcu'nun da aynı hareketi tekrarladığını, beni takip ettiğini görememiştim.

Kapıyı açıp oda servisini getiren görevliyi içeri alırken, hemen arkamda duyduğum ayak sesleriyle hızla döndüm. O an bana ne olduğunu anlayamıyordum. Adamın göz ucuyla Burcu'yu süzmesi, beğeni dolu bir şekilde bakması mı içimdeki deliliği ortaya çıkarmıştı? Ya da, onun yeni uyandığını belli eden, kusursuz yüzündeki mahmur ifadeyi mi kıskanmıştım? Yoksa elbisesinin hafifçe açılmış yakasından, daha dün gece parmaklarımın ucunda hissettiğim o kışkırtıcı tenin görünmesine mi kızıyordum? Bilmiyordum. Ancak elindeki tepsiyi bırakır bırakmaz, adamı neredeyse atarcasına dışarı çıkarmamın ardındaki sebepleri kavrayabiliyordum.

Odaya sert adımlarla geri döndüm ve Burcu'yu ayakta, tepsinin içindeki tabaklara bakarken gördüm. Halindeki tatlılık bile bana engel olmamış, dudaklarımdan çıkanlarla aramıza öfkeden bir duvar örmüştüm.

"Bu halde adamın önüne nasıl çıkarsın, Burcu?" diye bağırdım.

Adamın Burcu'nun bedeninde dolanan bakışlarını düşündükçe, geri dönüp sinirimi ondan çıkarmakla, öfkemi Burcu'ya yönlendirmek arasında gidip geliyordum. İkinci seçeneği seçmemin saçmalık olduğunu, hata ettiğimi göremiyordum. Sağduyum sağlamlığını yitirmiş, etrafımdaki her şeye karşı körleşmiştim.

"Nasıl yani, anlayamadım?" diye soran sesini duyduğumda ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Bu halde diyorum..." diye bağırdım. "Elbisenin yakası tamamen açık, şu haline bak! Adamın sana nasıl baktığının farkında değil misin?"

Kaşları çatılırken hızla yanıtladı. "Adamın bakışlarından bana ne, Demir! Bakarsa baksın."

"Ne demek bakarsa baksın?" diye hırladım ve elimi koluna uzatarak sıkıca kavradım. "Benim yanımdasın sen, benim odamdasın. Dudaklarında benim tadım varken, üstelik az önce benim yatağımdan kalkmışken, kimsenin göz hapsinde olamazsın!"

derken, sesimin anbean yükseldiğini anlamadığım gibi, yüzümün aldığı o korkutucu ifadenin de farkında değildim.

Perde inmiş gözlerimin ardından, Burcu'nun koşarak yatak odasına gittiğini, birkaç saniye sonra da elinde ayakkabıları ve çantasıyla kendini dışarı attığını görmüştüm. Kapının çarparak kapanma sesiyle kendime geldim. Yaptığım salaklığın farkına varırken, az önce dudaklarımdan dökülen sözler de beynime üşüşüyordu. Hızla arkasından dışarı fırladım. Koridorda adeta koşarcasına yürüse de, benden hızlı olabilmesi mümkün değildi. Sadece bir an sonra ona ulaşmış, kollarından tutup kendime çevirmiştim.

Öfkeyle çatılan kaşlarının gölge düşüremediği güzel yüzünü görür görmez, o minik suratını avuçlarımın arasına aldım. Sırtını hızla, hemen arkasındaki duvara yasladım. Dudaklarına hışımla kapanıp canhıraş dokunuşlarımı onunkilerle buluştururken inleyişimi serbest bıraktım. İncecik belini kavrayarak onu sertçe kendime çektim ve dilimin ağzının içine sızmasını sağladım. Çırpınışlarını, beni kendinden uzaklaştırma çabalarını savuşturarak, karşılık vermesi için onu zorladım. Teslim olması uzun sürmemişti. Bana aynı tutkuyla, deli gibi karşılık vermeye başladığında çıldırmıştım.

Kalçalarını kavrayarak onu hafifçe yükselttim ve kucağıma alarak bacaklarının belime dolanmasını sağladım. Otelin koridorunda olduğumuzu, odalardan çıkacak herhangi birinin bizi görebilecek olmasını umursamıyordum. Düşündüğüm tek şey kollarımdaki ateş parçasıyken, ona ve içimde yarattığı kor alevlere kapılmıştım.

Dudaklarım onunkileri kıstırıp, küçük ısırıklar, ardından dillerimizin birbirine karıştığı öpücükler bırakırken kendimi zorlukla ondan çektim. Soluk soluğa kalmış bir şekilde alnımı alnına dayadığımda, bedenimden çıkmak istercesine atan kalbimin sakinleşemeyeceğini düşünüyordum.

"Delilik bu," diye fısıldayan sesi kulaklarıma dolarken, gözleri kapalı ve nefes nefese bir haldeydi.

"Delilik, evet... Ama umurumda değil."

"Ah!" dedi, mahcup bir şekilde dudaklarını ısırırken. "Sevindim o halde. Yani... Beni küçük bir kız gibi görmemene."

"Hı hı..." diye fısıldadım ve saçlarından yayılan koku burnuma dolarken, bedenimdeki sızlamanın bir an önce geçmesini diledim. Ancak o mırıltılı sesi kulaklarıma dolduğunda, bunun imkânsız olduğunu düşündüm. "Şimdi biraz uyumaya çalış."

"Tamam," dedi ve yüzünü yeniden boynuma gömerken nefesi bir kez daha tenime çarpıp geçti. Ardından yeniden daha başını kaldırdı ve benimle göz göze gelmeyi denedi. "Demir?"

"Efendim."

"Çok güzel bir geceydi. Teşekkür ederim."

Sesindeki gülümseyen tonlama, beni de gülümsetti. Ancak dudaklarımın kenarına dokunan parmakları hissettiğimde, gözlerimi açmamak için gösterdiğim direniş de sona ermişti.

"O incecik parmakların yüzümde dolanırken, cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?" diye sorduğum anda parmaklarını çekti. Ancak ondan hızlı davranıp, elini avuçlarıma hapsettim. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden, elini dudaklarıma götürdüm ve her bir parmağının üzerine küçük birer öpücük bıraktım. Elinin titrediğini, gözlerinin kapandığını gördüğümde durmadım. Dudaklarımı alnına, ardından şakağına değdirdim ve bana teslim olması için tek bir hareketimin yeteceğini düşündüğüm halde, kendime hâkim olmayı başardım. "Uyu, küçüğüm..." diye fısıldadım ve sıklaşan nefesinin üzerimde yarattığı etkiyi yok saymaya çalıştım. "Ben hâlâ irademi koruyabiliyorken, kapat gözlerini," dedim ve hayatımın hem en zor, hem de en huzurlu uykusuna yattım.

***

Kollarımdaki sıcaklığı, ellerimin altındaki tatlı kıpırtıları hissederek gözlerimi usulca açtım. Camdan içeri vuran güneşin tenimi iyice ısıttığını hissederken, burnuma gelen kokunun farkındaydım. Derin bir nefes aldım ve hâlâ kollarımda sıkıca tuttuğum, derin, tatlı bir uykuda olan kadına baktım. Yanımda minicik kalan narin bedeniyle, yatağıma ne kadar yakıştığını düşünmeden duramamıştım.

Tenini kapatmış ipeksi kahverengi, onu uyandırmamaya çalışarak geriye ittim. Onu gördüğüm ilk andan beri aklımı çelen yüzünü ortaya sererken, sıkıntılı bir iç çektim. Dün akşamdan beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmediğimi fark etmiş, İstanbul'da beni bekleyen işleri, her hafta rutin ziyaretine gittiğim adamı aklıma dahi getirmemiştim.

Dişlerimi sıkarak, Burcu'yu kollarımdan yavaşça uzaklaştırdım ve seri bir hareketle yataktan kalktım. Elimi saçlarımın arasından sıkıntıyla geçirirken odanın içinde dolanmaya başlamış, ancak bu sırada bile bakışlarımı onun üzerinden ayıramamıştım.

Saate baktığımda, her gün odaya gönderilmesi için talimat verdiğim kahvaltının birazdan geleceğini hatırladım. Tam o sırada, yataktaki kıpırtıyı fark ettim. Onun uyanmasını izlerken, nefesimi tuttuğumun bilincinde değildim. Önce pembeliğini koruyan dudakları hafifçe kıvrıldı, ardından kirpikleri eşsiz bir nazla aralandı. Mavileri gözlerime değdiğinde, sessizce nefesimi verdim ve ona doğru hızlı bir adım attım. Gülümsediğini gördüğümdeyse yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarını sertçe kavradım.

Dün gece yaşananlardan sonra alacağım hazzın farkındaydım. Ancak dudaklarını arzuyla kıstırırken, buna alışmanın mümkün olamayacağını anlamıştım. İnleyişi kulaklarıma çalınırken çıldırmış, boğazımdan çıkan hırlayışa ben bile inanamamıştım.

Dilim dudaklarının arasından ıslak bir kuyuyu andıran ağzına sızarken, elleriyle saçlarımı avuçladı. Beni kendine doğru çekti ve tıpkı dün akşam ona yaptığım gibi alt dudağımı hafifçe ısırdı. Bu hareketiyle erkekliğim tüm şiddetiyle sertleşirken, ortalık yalnızca öpüşmemizle adeta alev almıştı.

Nefes nefese dudaklarından ayrıldığımda, alnımı alnına dayadım. Ellerim yüzünde gezinirken, hırıltılı sesimle fısıldadım. "Günaydın."

"Günaydın, Demir."

Pembeye boyanan yanakları beni gülümsetmişti. Yeniden o dudakları kavramak için çıldıran yanıma, tam o sırada çalan kapı engel oldu. Homurdanarak yataktan kalktım ve onun

"Ah!" dedi, mahcup bir şekilde dudaklarını ısırırken. "Sevindim o halde. Yani... Beni küçük bir kız gibi görmemene."

"Hı hı..." diye fısıldadım ve saçlarından yayılan koku burnuma dolarken, bedenimdeki sızlamanın bir an önce geçmesini diledim. Ancak o mırıltılı sesi kulaklarıma dolduğunda, bunun imkânsız olduğunu düşündüm. "Şimdi biraz uyumaya çalış."

"Tamam," dedi ve yüzünü yeniden boynuma gömerken nefesi bir kez daha tenime çarpıp geçti. Ardından yeniden daha başını kaldırdı ve benimle göz göze gelmeyi denedi. "Demir?"

"Efendim."

"Çok güzel bir geceydi. Teşekkür ederim."

Sesindeki gülümseyen tonlama, beni de gülümsetti. Ancak dudaklarımın kenarına dokunan parmakları hissettiğimde, gözlerimi açmamak için gösterdiğim direniş de sona ermişti.

"O incecik parmakların yüzümde dolanırken, cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?" diye sorduğum anda parmaklarını çekti. Ancak ondan hızlı davranıp, elini avuçlarıma hapsettim. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden, elini dudaklarıma götürdüm ve her bir parmağının üzerine küçük birer öpücük bıraktım. Elinin titrediğini, gözlerinin kapandığını gördüğümde durmadım. Dudaklarımı alnına, ardından şakağına değdirdim ve bana teslim olması için tek bir hareketimin yeteceğini düşündüğüm halde, kendime hâkim olmayı başardım. "Uyu, küçüğüm..." diye fısıldadım ve sıklaşan nefesinin üzerimde yarattığı etkiyi yok saymaya çalıştım. "Ben hâlâ irademi koruyabiliyorken, kapat gözlerini," dedim ve hayatımın hem en zor, hem de en huzurlu uykusuna yattım.

***

Kollarımdaki sıcaklığı, ellerimin altındaki tatlı kıpırtıları hissederek gözlerimi usulca açtım. Camdan içeri vuran güneşin tenimi iyice ısıttığını hissederken, burnuma gelen kokunun farkındaydım. Derin bir nefes aldım ve hâlâ kollarımda sıkıca tuttuğum, derin, tatlı bir uykuda olan kadına baktım. Yanımda minicik kalan narin bedeniyle, yatağıma ne kadar yakıştığını düşünmeden duramamıştım.

Tenini kapatmış ipeksi kahveleri, onu uyandırmamaya çalışarak geriye ittim. Onu gördüğüm ilk andan beri aklımı çeken yüzünü ortaya sererken, sıkıntılı bir iç çektim. Dün akşamdan beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmediğimi fark etmiş, İstanbul'da beni bekleyen işleri, her hafta rutin ziyaretine gittiğim adamı aklıma dahi getirmemiştim.

Dişlerimi sıkarak, Burcu'yu kollarımdan yavaşça uzaklaştırdım ve seri bir hareketle yataktan kalktım. Elimi saçlarımın arasından sıkıntıyla geçirirken odanın içinde dolanmaya başlamış, ancak bu sırada bile bakışlarımı onun üzerinden ayıramamıştım.

Saate baktığımda, her gün odaya gönderilmesi için talimat verdiğim kahvaltının birazdan geleceğini hatırladım. Tam o sırada, yataktaki kıpırtıyı fark ettim. Onun uyanmasını izlerken, nefesimi tuttuğumun bilincinde değildim. Önce pembeliğini koruyan dudakları hafifçe kıvrıldı, ardından kirpikleri eşsiz bir nazla aralandı. Mavileri gözlerime değdiğinde, sessizce nefesimi verdim ve ona doğru hızlı bir adım attım. Gülümsediğini gördüğümdeyse yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarını sertçe kavradım.

Dün gece yaşananlardan sonra alacağım hazzın farkındaydım. Ancak dudaklarını arzuyla kıstırırken, buna alışmanın mümkün olamayacağını anlamıştım. İnleyişi kulaklarıma çalınırken çıldırmış, boğazımdan çıkan hırlayışa ben bile inanamamıştım.

Dilim dudaklarının arasından ıslak bir kuyuyu andıran ağzına sızarken, elleriyle saçlarımı avuçladı. Beni kendine doğru çekti ve tıpkı dün akşam ona yaptığım gibi alt dudağımı hafifçe ısırdı. Bu hareketiyle erkekliğim tüm şiddetiyle sertleşirken, ortalık yalnızca öpüşmemizle adeta alev almıştı.

Nefes nefese dudaklarından ayrıldığımda, alnımı alnına dayadım. Ellerim yüzünde gezinirken, hırıltılı sesimle fısıldadım. "Günaydın."

"Günaydın, Demir."

Pembeye boyanan yanakları beni gülümsetmişti. Yeniden o dudakları kavramak için çıldıran yanıma, tam o sırada çalan kapı engel oldu. Homurdanarak yataktan kalktım ve onun

sardığı bacakları, kaskatı haldeki erkekliğime sürtünen sıcaklığı adeta sonum olmuştu.

Bu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ellerim kalçalarının kıvrımında ve göğüslerinde doyumsuzca gezinirken, hem her şeyin yeni, hem de sanki bir alışkanlık gibi olduğunu hissettiriyordu.

Elleri usulca göğsüme uzandı ve dokunuşu gömleğimin üzerinden bile bedenimi yaktı. Dudaklarımı dudaklarından ayırıp, "Şu anda seni nasıl istediğimi bir bilsen..." diye fısıldayarak alnımı alnına dayadım. Verdiğim, yalnızca kısacık bir soluk arasıydı. Ancak ani bir hareketle geri çekildi. Sanki benden kilometrelerce uzaklaşmıştı.

Gözlerimden çektiği bakışlarını önüne eğdi. Aldığı nefeslerle inip kalkan göğüslerine bir an takılsam da kendimi engelledim. O anda çok daha önemli bir şey olduğunu fark etmiştim.

Çenesinden hafifçe tutup yüzünü yukarı kaldırırken, "Ne oldu, küçüğüm?" diye sordum. Buğulanmış bakışları benimkilerle buluşurken, dudaklarımdan çıkan sözcüğe inanamadım. "Söyle bana," diye fısıldadım ve elimi saçlarına uzattım.

"Ben..." dedi ve bir an duraksadıktan sonra kendini toparlayarak devam etti. "Özür dilerim ama yapamam... Seni hiç tanımıyorum, Demir. Hem... Ben böyle biri değilim."

"Şşşt!" diye fısıldayarak dudaklarını parmaklarımla kapattım. Başparmağım alt dudağının o çıldırtan kıvrımında gezinirken, "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin, Burcu. Haklısın, bu fazla hızlıydı. Sen... Bu gece o kadar güzeldin ki, kendime engel olamadım," dedim.

Söylediklerime şaşırmadan edemedim. Ben bu zamana kadar her şeyi hızlı yaşamamış mıydım? Hayatımda yer edinen, daha doğrusu edindiklerini sanan tek gecelik kadınların sayısını bile unutmamış mıydım? Kim olduklarını zaten hiç hatırlamamıştım. Ama şimdi, o üzülmesin, kendini buna zorunlu hissetmesin diye söylediklerimden sonra, ben bile kendimi tanıyamıyordum.

Başımı iki yana salladım ve inkâr kokan düşüncelerimi umursamadım. Yalnızca tek bir geceliğine, geçmişimi, daha önce yaşadıklarımı bir kenara bıraktım. Kollarımdaki kadın dışında her şeyi, tüm olması gerekenleri aklımdan çıkardım.

"Hadi gel," dedim ve onu kucağımda hafifçe kaldırarak yatağa yatırdım. "Bu gece burada uyu. Benimle... Kollarımda..." Bakışlarımız birbirini bulduğunda gülümsedi ve ben de kendimi tutamayıp ona karşılık verdim.

"Olur..." dedikten sonra hızla kollarıma sokuldu ve başını göğsüme koydu. Boynuma gömdüğü yüzü, tenime vuran ılık nefesi, içimi yabancı olduğum, soluk almamı zorlaştıran bir hisle doldurdu. Neydi bu? Huzur muydu?

Gözlerimi kapatıp, ince bedenini sıkıca sardım.

"Demir?"

"Efendim."

"Sen az önce... Bana bir şey dedin."

"Ne dedim?" diye sordum ve cevap vermesini bekledim.

"Şey işte... Ben geri çekildikten hemen sonra... Hani, ne olduğunu sorduğunda..."

"Hımm..." dedim ve dudaklarım hafifçe kıvrılırken bozuntuya vermedim. "Hatırlamıyorum. Ne demiş olabilirim?"

"Şey dedin... *Küçüğüm* dedin, Demir. Değil mi? Ben yanlış mı işittim?"

Güldüm ve onu kendime çekerek çenesine uzandım. Başını hafifçe kaldırıp bakışlarımızı birleştirirken, cesaretine hayran kalmıştım.

"Doğru duydun. Küçüğüm dedim. Küçüksün çünkü. Kollarımın arasında küçücüksün."

"O kadar da küçük değilim aslında. Küçük bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Çatılan kaşlarını görünce, kahkaha atmamak için kendimi tuttum. "Seni küçük bir kız gibi görmediğime emin olabilirsin, Burcu. Az önce bunu kanıtladığımı sanıyordum."

"Ben o gülleri istiyorum," der demez hafifçe esnedi ve gözlerini kapattı. Yüzü boynuma gömülürken, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Yeniden uykuya dalmadan önce "Onlar bana aldığın ilk güller..." diye fısıldadı.

O an düşündüğüm tek şey, onu istediğim ve istediğimi almakta gecikmeyeceğimdi.

***

Nihayet odaya ulaştığımızda, görevlilerden biri de çiçekleri ve Burcu'nun çantasını içeri bıraktı. Yalnız kalır kalmaz yatak odasına yöneldim ve birkaç saniye sonra, kollarımdaki kadın yatağımdaki yerini almıştı.

Burcu saten çarşafların üzerinde yatarken, yeşil renkteki dantel elbisesinin açıkta bıraktığı incecik, kusursuz güzellikteki bacakları gözlerimin önündeydi. Yatağın çarşafını hafifçe kaldırarak onu içine sokmaya çalışırken durumum acınası haldeydi. Nihayet başardığımda ise Burcu'nun elleri bedenimdeydi. Önce hafifçe okşayarak kolumda dolanmış, ardından yakıcı bir yol izleyerek göğsümde gezinmeye başlamıştı.

Her şeye dayanabileceğimi, bu tatlı işkencenin her türüne katlanabileceğimi sanıyordum. Onun kendinde olmadığını hatırlamaya çalışırken, bu gece yalnızca burada, benim yatağımda, kollarımda uyuyacağını aklımdan geçiriyordum. Ancak tek bir fısıltıyla aklım çelinmiş, iradem beni hayal kırıklığına uğratırken, önüme çıkan ilk yanlışın peşinden koşmuştum.

"Demir..."

Gözleri usulca açılıp beni o derin sulara çekerken, bakışlarımı yüzünden ayırmadım. Yattığı yerde hafifçe doğrulup dirseklerinin üzerinde durmaya çalıştığının farkındaydım. Bir kez daha adımı fısıldadığında, son dönemeçten geçmiş, dünden beri tutmaya çalıştığım erkeksi arzularımı serbest bırakmıştım.

Dizlerimi yatağa dayayıp, bana doğru kaldırdığı yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Hızlanan soluklarının sesi kulaklarıma dolarken, bakışlarımı gözlerinden dudaklarına kaydırdım. Biraz daha yaklaşarak, yüzlerimizin arasında yalnızca bir nefeslik mesafe bıraktım.

"Burcu!" deyişim bir inilti eşliğinde dudaklarımdan dökülürken, yatakta doğrulup bedenini yükseltti. Artık eğilmeme gerek kalmamış, yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti. "Durdur beni!" diye fısıldarken, nefesim artık engel olamayacağım kadar hızlanmış, beynim yalnızca tek bir şeye sabitlenmişti.

Burnumu minik burnuna değdirdim. Bir körük misali, aldığı hızlı solukların etkisiyle yükselip alçalan göğüslerini, arzuyla örülü bir sis perdesinin ardından izliyordum. Gözlerimin önünde böylesine kışkırtıcı bir manzara varken iradem zayıflamış, tutkudan başka bir şey hissedemez hale gelmiştim.

Dudaklarım dolgun, pembe dudaklarına hafifçe sürtünürken, titrek bir soluk aldı. Aralanan dudaklarının arasında sanki beni günaha davet eden kıpkırmızı alevler vardı. Ve yalnızca saniyeler sonra, hızla birleşen dudaklarımız şüpheye yer bırakmamış, tek bir dokunuş beni kor bir ateşin içine atmıştı.

Aklımdaki tüm soru işaretlerinin silindiğini hissediyordum. Mantıklı düşünme yetimi kaybediyor, alt dudağını dudaklarımın arasında kıstırıp emerken, içimde taşmakta olan bir arzu seli duyumsuyordum. Her şeyin, her yerin Burcu olduğunu düşünüyor, dilimi aralık dudaklarından içeri kaydırırken, gül kokusunu derin derin soluyordum. Ellerim sırtından beline, oradan pürüzsüz bacaklarına ulaşırken, parmak uçlarımda hissettiğim ipeksi tenle açlığımı körüklüyordum. Parmaklarım arsızca yakasındaki açıklıktan içeri süzülürken, beni doyuracak tek şeye doğru sürükleniyordum. Ve avuçlarımda hissettiğim dolgun göğüsleri kanımı kaynatırken, bedenim taş kesilse de o anın bitmemesini diliyordum.

Boğuk inleyişi kulaklarıma dolarken, elini göğsüme koydu ve beni kendinden uzaklaştırdı. Sanki çabuk gelen bu patlama anının bitmesini istiyordu. Hızlı nefesi yüzüme çarparken, gözlerim koyulaşmış bakışlarıyla birleşti ve yanıldığımı anladım.

Yeniden, bu kez daha büyük bir tutkuyla birleşen dudaklarımızla zaman tekrar durdu. Dudakları dudaklarımın arasında yok olmuş, tutkusu beni önüne katıp sürükleyen bir fırtına doğurmuştu. Kalçalarına uzanıp onu kucağıma çektiğimde, belime

başını avuçlarımın arasına aldım ve bakışlarımı güzel yüzünde dolaştırmaya başladım.

"İyi misin?" diye sordum. Tek bir kötü tonlamada, onu hemen hastaneye götürecektim. Başını *evet* anlamında sallaması bana iyice sokulup, kollarını belime doladı. Hesapsızca yaptığı bu hareketle beni sersemletip sarsmıştı.

Kollarımın tutuşunu sıkılaştırdım ve saçlarından yayılan enfes gül kokusunu içime çekerken fısıldadım. "Gidelim mi artık?" Tekrar başını sallayınca, onu kendimden hafifçe uzaklaştırarak yüzüne bakmaya çalıştım. "Konuşmayacak mısın bana nimle? Baş sallayarak mı anlaşacağız?"

Başını önüne eğdi ve dudaklarını dişleyip, "Utanıyorum," diye cevap verdi.

"Neden utanıyorsun?" dedim ve çenesinden tutup yüzünü hafifçe kaldırdım.

"Ben... İçki limitimi aştım farkında olmadan. Bu halde olduğum için utanıyorum. Gecemiz zehir olduğu için..." der demez, başparmağımı dudaklarının üzerinde sertçe dolaştırdım. Titrek bir soluk aldığını fark ettiğimde, onu tam o anda deli gibi arzuladığımı düşünmeden yapamamıştım.

"Bunda utanacak bir şey yok. Bir şey yemeden içtiğin için öyle oldu," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Hadi, çıkalım buradan."

Elinden tutarak onu kapıya doğru götürdüm. Arabamızın çoktan hazır olduğunu gördüm. Onu ön koltuğa oturttuktan sonra, kendim de şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdım. Yol boyunca onunla konuşmaya, uyumasını önlemeye çalıştım. Ancak kısa bir süre sonra, başarılı olamadığımı anlamıştım.

Işıklarda durduğumuzda, "Burcu..." diye fısıldadım fakat yanıt alamadım. Başı hafifçe koltukta sola kaymış, derin nefesler eşliğinde uykuya dalmıştı. Yüzündeki o masum ifade ise aklımı başımdan almıştı. Onu evine götürmem gerektiğini düşünürken, uykuda kıvrılan dudakları ve sağ yanağında belirginleşen o çukur, beni aniden d[illegible]ksatmıştı.

Derin bir nefes aldım ve elimi hafifçe direksiyona vurdum. Çenemi gerginlikle sıkarken yaptıklarıma, söylediklerime inanamıyordum. Bu akşam boyunca onu ümitlendirecek her şeyi dile getirdiğimi anımsıyor ancak bunu umursamıyordum. Onu deli gibi istediğimin farkına varıyor, bunun için her türlü tutku oyununu oynamaktan korkmuyordum.

Arabanın gazını hızla kökledim ve bakışlarım arada bir onun üzerinde dolanırken kararımı verdim. Zayıflığından yararlanıyor olmayı önemsemeden, onu kaldığım otele götürecektim. Kendime itiraf etmeyi reddetsem de, onu bırakmaya henüz hazır değildim.

Otelin önünde durduğumuzda, Burcu'nun uyuduğunu gören görevli arabaya doğru birkaç adım attı. Ancak elimi hafifçe kaldırıp uyarmamla olduğu yerde kaldı. O anda benden başka kimse ona dokunmamalıydı.

Hızla arabadan indim ve diğer tarafa dolandım. Kapıyı yavaşça açıp, onu tek hamlede kucağıma aldım. Tam o anda mırıldanarak bana iyice sokuldu. Gözlerimi yüzünden ayırmadan vereceği tepkiyi beklemeye başladım.

Kirpikleri usulca aralandı ve ardında sakladığı okyanusu andıran maviler ortaya çıktı. Mahmur bakışları gözlerimi bulduğunda, "Neredeyiz?" diye fısıldadı. Eli gömleğimin üzerinden bile hissedebildiğim bir ateşle göğsümde dolanırken, boynuma uzanmış ve beni dişlerimin arasından keskin bir nefes çekmeye zorlamıştı.

"Benim kaldığım otele geldik, Burcu. Eve mi gitmek istersin yoksa?" Bunu sormamın nedeni, ona son bir şans tanımaktı.

"Hayır, seninle kalmak istiyorum."

Dudaklarım zevkle kıvrılmıştı ki, bir anda kollarımda telaşla kıpırdanmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Çiçeklerim... Güllerim arabada kaldı."

Gülümseyerek yürümeye koyuldum. "Arabadaki her şeyi getirirler, merak etme. Hem ben sana başka güller de alırım," derken, ellerini hâlâ göğsümde hissediyordum.

"Peki, İstanbul'a döndüğünde, burada bıraktığın biri olacak mı?"

Ellerimdeki titreme anlaşılmasın diye, az önce ikincisine başladığım kadehi usulca masaya bıraktım. Gözlerimi bir an bile onun keskin bakışlarından ayırmamıştım.

"Hayır, geride bıraktığım kimse olmayacak," dedim. Dudaklarının, sanki duyduklarından memnun olmuş gibi kıvrıldığını fark etmiştim.

"Belki..." diye fısıldadı. Sandalyesini masaya doğru çekerek, yüzünü bana yaklaştırdı. İki kişilik yuvarlak masada, bacakları bacaklarıma değmiş, aramızda kısacık bir mesafe kalmıştı. "Belki İstanbul'a gittiğinde seni bekleyen biri olur?"

Başımı eğdim. Kalbim dörtnala bir ritim tutturup, bedenimi terk etmek ister gibi atmaya başladığında gülümseyerek cevap verdim. "Kim bilir? Beklemek isterse tabii..."

Gülümseyerek, "İster," diye yanıtladı. Dudaklarının konumunda, içimde dokunma isteği uyandıran çizgiler ortaya çıkmıştı. "Çok ister hem de... Eğer geleceğinden emin olursa," diyerek sözlerini tamamladığında, bakışlarım ilk kez gördüğüm o çizgilerde takılıp kalmıştı.

Sonrası, saatler boyu devam eden, bazen gülümseten, bazen de heyecanlandıran muhteşem bir sohbetti. Aynı zamanda üç kadeh şarabın ardından sarhoş olmam demekti. Heyecandan tek lokma yiyemeyişim, boş mideye içki içmeme neden olmuştu. Ve alkole çok da dayanıklı olduğum söylenemezdi.

Kucağımdaki peçeteyi usulca katlayarak masaya bıraktım. Titrek bir sesle, "Benim lavaboya gitmem gerekiyor," diyebildiğimde, midemdeki kasılmayla zorlanmıştım.

Bakışları hızla yüzümde dolaştı. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Belki de sarhoş olmamdan hoşlanmayacaktı. Ya da beklemediğim bir tepki verecek ve harika geçmiş bir gece, berbat bir şekilde son bulacaktı. Oysa şaşırmam çok sürmedi. "İyi misin, Burcu? İçki mi çarptı?" diye sorduğunda, yüzündeki ifade öfkeyle değil, gerçek bir merakla sarılmıştı.

Başımı utançla salladım. Yüzüne bile bakamamıştım. Bu kadar fazla içmekle hata ettiğimi düşünerek yerimden kalktım. Tam o sırada, eliyle garsona işaret ettiğini fark ettim. Gecenin böyle bitmesini istemediğim için, tarifsiz bir hayal kırıklığı hissetmiştim.

Hislerimi belli etmemek adına duruşumu dikleştirdim ve sendelememeye çalışarak lavaboya girdim. Musluğun önüne geçip mermere zorlukla tutunduğumda başımı kaldırdım ve aynadaki yansımamla göz göze geldim. Kızarmış yanaklarım ve buğulanmış gözlerimin beni berbat göstermesi gerekirken, yüzümdeki ışıltıya şaşırmadan edememiştim.

Midemdeki ani kasılmayla irkildim ve musluğu açarak yüzümü hafifçe ıslattım. Biraz olsun rahatlamıştım. Ardından makyajımı bozmamaya çalışarak yüzümü kuruladım. Derin bir nefes aldıktan sonra, kalbimde canımı acıtan bir sıkışmayla dışarı çıktım. Ve o an gördüğüm şey karşısında şaşırmadan edemedim. Elleri ceplerinde volta atan Demir aniden durunca, gözlerindeki endişeyi fark ettim.

∞

Burcu masadan yanakları kızarmış, gözleri mahmurlaşmış bir biçimde kalkarken, tek bir hareketle garsondan hesabı istedim. Şarabın mide bulantısı yapacağını bilecek kadar tecrübeliydim. Bir yandan hesabı öderken, diğer yandan Burcu'nun pek de dokunmadığı tabağa göz gezdirdim. Boş mideyle içtiği birkaç kadeh şarabın onu epey etkilemiş olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hızla yerimden kalktım ve az önce Burcu'nun yürüdüğü yoldan geçerek bayanlar tuvaletinin önüne geldim. Kendime yalnızca birkaç dakika vermiştim. Birkaç dakikanın ardından Burcu çıkmamış olursa içeri girecektim.

Telaşımın nedenine anlam veremiyordum. Normalde, yanımdaki bayanın sarhoş olmasına katlanamazken, şimdi onun için hissettiğim bu endişeyi isimlendiremiyordum.

Tuvaletin kapısının açıldığını fark ettiğimde, ellerimi ceplerimden çıkarmadan ona yaklaştım. Şaşkın halini umursamadan, hızlı bir hamleyle ona doğru uzandım. Kollarıma çekerek

çok mu abartı olmuş?" diye söylenirken, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Panik yapma, Burcu! Sakin ol!" diyerek yanıma giden, kollarımı tutup yüzüme bakan kardeşimi, kocaman bir sis bulutunun ardından görüyordum. Beliz "Ben şimdi kapıya bakıyorum. Sen de tüm soğukkanlılığınla arkadan geliyorsun. Topla kendini!" deyip odadan çıkarken, düşüp bayılacağından korktum.

"Demesi kolay zaten," diye ağzımın içinde homurdandım ve derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştım. O karanlık sokakta olanları anımsamış, fakat hemen ardından, gece düşüncelerimi aklıma getirerek cesaretimi toplamıştım. *Topla kendini ve onun aklını başından al!* diye kendimi telkin edip, omuzlarımı dikleştirerek odadan çıktım. Ancak onu görür görmez, aklı başından gidenin ben olduğumu anladım.

"Merhaba," diyerek gülümseyen adamın bakışlarına kapılmamaya çalıştım. Tehlikeli görüntüsü zorlukla yutkunmama neden olsa da, gözümün korkmaması için çabaladım. Alt tarafı basit bir yemek olduğunu tekrarlarken, kendi kendimi ikna etmeyi bile başaramamıştım.

Nazik olmaya çalışarak, "Hoş geldin. Bir şey içmek ister misin?" diye sordum. Oysa içimden, kabul etmemesi ve bir an önce çıkmamızı teklif etmesi için dua ediyordum.

"Teşekkürler... Ama hemen çıkalım istersen."

Yanıtına sevindiğimi belli etmeden, tüm soğukkanlılığımı takınarak çantamı aldım. Dakikalar sonra, Demir'le birlikte dışarıdaydım. Kapıda duran lüks arabayı gördüğümde öyle şaşırmıştım ki, dilimin ucuna gelen soruyu tutamadım.

"Araba mı kiraladın?"

"Evet. Daha rahat ederiz diye düşündüm."

Arabaya doğru yürüdü ve sağ taraftaki kapıyı açtı. Koltuğa yerleşirken gözlerim Demir'i takip etmiş, onun da direksiyona geçmesiyle titrek bir nefes dudaklarımın arasından fırlamıştı.

Hareket edeceğimizi düşünerek ona baktım. Ancak o, gülümseyerek arka koltuğa döndü ve ardından kocaman bir kırmızı

gül buketini bana uzattı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, ellerim dudaklarımın üzerine kapanmıştı.

"Bu... Bunlar benim için mi?" diye sorduğumda yüzünü hafifçe yaklaştırdı. Tıpkı dün geceki gibi, yalnızca bir nefeslik mesafe kalana ve kokusu burnuma dolana kadar...

"Evet, senin için. Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyordum. Ama gül kokan birine, başka bir çiçek almanın doğru olmayacağını düşündüm," dedi ve sanki kokumu nereden bildiğini düşündüğümü anlamışçasına devam etti. "Dün gece... Kokunu dün gece fark ettim," dediğinde yanaklarım ısınmış, Demir tek bir cümlesiyle beni baştan ayağa titretmişti.

Restorana varmamız yalnızca birkaç dakika sürdü. Arabayı karşılayan görevli kapımızı açarak, inmemize yardımcı oldu. Saniyeler sonra, şıklığıyla göz kamaştıran restorandan içeri girerken, sıcaklığını iliklerime kadar hissettiğim eli belimde duruyordu. Yakınlığımız nedeniyle kokusu burnuma doluyor, sanki daha gece başlamadan beni büyüsüne hapsediyordu.

Bizi cam kenarındaki masalardan birine alırlarken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bu durum hareketlerimin sakarlaşmasına, ellerimin birbirine dolanmasına neden oluyordu.

Masaya getirilen lezzetli şarap eşliğinde başlayan sohbetle birlikte, ikimizin de dikkati birbirimize odaklanmıştı. Nitekim yalnızca bir saat sonra, Demir'in soruları epey cüretkâr bir hal almıştı.

"Artık İstanbul'da olacağın için heyecanlı mısın?"

"Aslında, evet... Uzun zaman oldu çünkü. Orayı çok özledim ama Paris'ten ayrılmak da zor olacak benim için."

"Burayı çok seviyor gibi görünüyorsun," dedi ve kadehinden bir yudum aldı. Bakışlarında koyu bir ışıltıyla gözlerime bakarken, midem düğümlenmiş, heyecanım biraz bile azalmamıştı.

"Çok... Burası çok güzel bir şehir. Sık sık gelmek isteyeceğim muhtemelen. Ama burada yaşamak gibi olmayacak. Sonuçta tamamen geride bırakacağım. Kısa zamanda alışacağım belki ama zor olacak, farkındayım."

Dudaklarım daha fazlası için çıldırırken, ne istediğimin bilincindeydim. Beklemenin bana göre olmadığını düşünmüş, ekimde belirenlere inanamayarak, az önce kollarımda bir kuş gibi titreyen kızı avuçlarıma hapsetmeyi dilemiştim.

Kızların peşinden, Denise'le birlikte oturduğumuz daireye girdim. Sırtımı hızla kapattığım kapıya yaslayıp, ellerimi kalbime koyduğumda nefes nefeseydim. Gözlerimi yumduğum an, birkaç dakika öncesinin hayaliyle sarsılmış ve sol yanımdaki çarpıntıyla bayılacağımı zannetmiştim.

"İyi misin, Burcu?" diye soran Beliz'i duyduğumda irkilerek gözlerimi açtım. Bana şaşkınlık ve telaşla baktıklarını görünce, onları sakinleştirmeye çalıştım.

"İyiyim, merak etmeyin. Bir şeyim yok," dedim ve çantamı usulca yere bırakıp, içeri geçtim.

Bir şey sormamalarını, daha da önemlisi anlamamalarını diliyor, olanları yalnızca kendime saklamak istiyordum. Ancak kardeşimin ne kadar uyanık olduğunu unutmuştum.

"Ne oldu sana böyle?" diye seslenerek peşimden geldi. Denise ise kahve yapmak için mutfağa girmişti.

"Bir şey olduğu yok, Beliz. Ne olabilir ki?"

Yeşil gözleri kısıldı. İçimden, *Seni uyanık cadı!* diye geçirirken, bakışları şöyle bir üzerimde dolandı. Yanaklarım hızla pembeye boyanırken, bu durum elbette dikkatinden kaçmamıştı. İşte! Şimdi kesin anlayacaktı!

"Bir şey olmuş, belli. Boşuna kızarmaz o yanaklar. Çabuk anlat."

Çatılan kaşlarını ve beline koyduğu ellerini gördüğümde, kurtulamayacağımı anladım. Oflayarak, sır saklayamamış olmanın siniriyle kendimi koltuğa bıraktım. Tek kaşını kaldırmış beni beklediğini fark edince, kollarımı göğsümde birleştirerek her şeyi anlatmaya başladım. Demir'in söylediklerini... Bakışlarını... Ve en önemlisi, ateşe veren o minicik dokunuşlarını... Hepsini kelimelere dökerken, sarsıldığımı, sersemlediğini

anlatmamıştım. Nitekim ne halde olduğum düpedüz ortadayken, bir de dile getirmeye gerek duymamıştım.

"Peki, ne olacak şimdi?" diye soran kardeşime baktım ve omzumu silkerek yanıtladım.

"Buluşacağım onunla. Olacak olan bu."

"Burcu!"

"Biliyorum, Beliz. O çok tecrübeli duruyor. Üstelik yaşı da benden büyük..."

Gözlerini devirdi. "Otuz dört yaşındaymış. Senden on iki yaş büyük, Burcu."

"Olsun. Erkeğin tecrübeli olanı makbuldür. Öğrenemedin mi?" deyip kıkırdadığımda bana katıldı. Bakışlarında halen bir parça endişe okunsa da, ikna olmuş olmalıydı. Dikkatli olacağımı söylemeye gerek duymadan heyecanımı anlatmaya devam ederken, benim için uykusuz bir gece başlamıştı.

***

"Heyecandan düşüp bayılmazsam iyidir." Bakışlarımı karşımdaki aynadan çektim ve Beliz'in devrilen gözlerine aldırmamaya çalıştım.

"Ay! Gören de seni istemeye geliyorlar zannedecek, Burcu. Alt tarafı yemeğe çıkacaksınız."

"Olabilir. Bu benim için önemli. Heyecanımı neden küçümsüyorsun?" dedim suratımı asarak. Bir türlü üzerimdeki elbiseden emin olamıyordum. "Ya, bu elbise olmadı sanki... Yeşil beni boğdu gibi."

"Saçmalama! Harika oldun. Zaten çok vaktin de kalmadı."

Saate baktım ve sıkıntıyla oflayıp puflandım. "Artık olduğu kadar... Ne yapalım!"

"Aaa, şuna bak! Pardon da, senden iyisini, güzelini mi bulacak?" dediğinde ellerimi elbisemin dantel kumaşında dolaştırdım. Tam yanıt verecektim ki, çalan zili duyunca panikle olduğum yerde sıçradım.

"Geldi işte, geldi!" diye odanın içinde koşuşturmaya başladım. "Ne yapacağım ben? Nasılım? Saçım iyi mi? Makyajım

"Yarın akşamını bana ayır. Benimle yemeğe çık."

Dudakları hafifçe aralandı. Ardından tekrar şaşkınlıkla kapandı. Sanki söyleyeceklerini unutmuş, ne diyeceğini şaşırmıştı. "Sadece ikimiz mi? Diğerleri?" diye sorarken gözleri sevinçle açılmıştı.

O anda bir şey oldu. Burcu'nun saçlarını havalandıran, yüzüme savrulmasını, tenime değmesini sağlayan bir rüzgâr esti üzerimize doğru. Burnumdan içeriye farklı bir koku dolmuş, ne olduğunu anlamaya çalışırken, kendime verdiğim cevap 'gül kokusu' olmuştu.

Elimi uçuşan saçlarına uzattım ve yüzünden çekmeyi denedim. Gözlerimi gözlerine sabitledim. Mavilerinde ne olduğunu anlamlandıramadığım bir duygu geçidi varken, ben aklımdan tüm tereddütleri silmiştim.

"Sadece ikimiz. Sen ve ben. Seni tanımak, kim olduğunu bilmek istiyorum. Bu gece restoranda konuştuklarımızı değil, gerçek seni duymak istiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla daha çok açıldı ve aralanmış dudakları zar zor bastırdığım arzularımı yeniden su yüzüne çıkardı. Bütün gece onu, tenini delicesine isterken kendime hâkim olmayı başarsam da, şimdi içimdeki tutkuyla beslenen canavar zincirlerinden boşalmıştı. Başını hafifçe salladı. "Sen de istiyor musun?" diye sorarken, ellerim yüzüne uzanmıştı.

"Evet... Evet, istiyorum," deyişiyle dudaklarım kıvrıldı. *Benim neyi istediğimi bir bilsen!* diye içimden geçirirken, arsızlığın zirveye tırmanmıştı.

Yüzündeki telaş, ceketi tutan ellerinin titreyişi dikkatimi çekti. Ve bu, gecenin başından beri aklımdan geçen o soruyu tekrarlamama sebep oldu; gerçekten bu kadar masum olabilir miydi? Davranışları sanki daha önce ona hiç kur yapan olmamış gibiydi. Ellerini nereye koyacağını bilemeyen, bakışlarını kaçırmaya çabalayan ama dönüp dolaşıp yine gözlerime çeviren bu kız, bir anda en çok arzuladığım şey haline gelmişti.

"O halde yarın akşam seni evden alırım," dediğimde, gülümseyerek gamzelerini gözlerimin önüne serdi.

"Nasıl bir yere gideceğimizi söylersen, ona göre giyinirim."

"Yemekte bahsettiğin şu restorana gitmeye ne dersin? Buralı olan sensin. Ben yalnızca bir yabancıyım."

"Yabancı..." diye fısıldadı hafifçe.

"Sana yakın olmak isteyen bir yabancı," deyişimle başı hafifçe bana doğru kalktı ve gözleri gözlerimi buldu. "Kim bilir? Belki yabancı olmaktan çıkarım."

"O halde, yarın akşam bahsettiğim yere gideriz. Saat sekiz diyelim mi?"

"Yedi. Sekiz çok geç. Geceye çok yakın." Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. Hızlanan soluğunu fark ettiğimde, kanının damarlarımda alev aldığını duyumsadım. Küçük yüzünü ellerimle kavradım ve alnımı alnına dayadım. Nefesinin yüzümü yalayıp geçmesiyle, dudaklarını dudaklarımın arasında kıstırmayı delice istediğimin farkına vardım. "Burcu..." diye fısıldadım. O an onun dudaklarından da kendi adımı işittim ve kollarımı ürkekçe tutuşuyla kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Hadi git! Ben bir delilik yapmadan..." dedim ve başını sallayışına tepki vermedim. Kendimi onun teninde kaybetme isteğiyle yanarken, arkasını dönüp ilerlemesini izledim. Ama daha fazlasına izin verecek değildim. Kolundan hızla tuttum ve onu kendime çevirdim. Aralanan dudaklarını ve heyecanla yükselip alçalan göğüslerini gördüğümde, kendimi tanıyamadığımı hissetmiştim. Dudaklarının kenarına, tam o meleksi çukurların belirdiği noktaya küçük bir öpücük bırakırken, kendime zorlukla hâkim olabildim. Dudaklarımın altında pürüzsüz tenini daha fazla hissetmeden geri çekildim. Biraz daha kalırsam, aklımdan geçenleri gerçekleştirmeden bırakmayacağımdan emindim.

Kapattığı gözlerini yavaşça aralarken, adeta büyülenmiş gibiydim. "Tatlı rüyalar," diye fısıldadım ve ceketimi ellerime bırakıp, arkasını dönerek hızlı adımlarla uzaklaşırken onu izledim. Güvenli bir şekilde diğerlerinin yanına vardığından emin olduktan sonra, Leo'nun onları bırakıp geri dönmesini bekledim.

içimden sessiz bir küfür savurdum. Leo'nun ona doğru eğilip yanaklarından öptüğünü gördüğüm an ise, ellerimi öfkeyle iki yanımda yumruk yapmış, sakinleşmeye çalışıyordum.

Diğerleri koyu bir sohbete girişirken derin bir nefes aldım ve büründüğüm bu iniş çıkışlı ruh halinden sıyrılmayı denedim. Ancak restorandaki bazı adamların bakışlarının Burcu'ya sabitlendiğini, gözlerinin arzuyla onun üzerinde dolandığını gördüğümde, bir şeyleri parçalama isteğiyle dolup taştığımı hissettim. Hızla başımı Burcu'ya çevirirken, onun da bundan hoşlanmış olabileceğini düşünerek, delicesine öfkelenmiştim.

Oysa Burcu'nun gözleri gözlerimdeydi. Dudaklarında gamzelerini ortaya seren bir gülüş belirmişti. Başının ağrısıyla kaşlarımı çattığımı fark ederken, yanaklarındaki pembelik dikkatimi çekmiş ve yanılıyor olabileceğimi aklıma getirmişti.

Gerçekten utangaç olabilir miydi? Yoksa karşımdaki masazara sahte bir görüntüden ibaret miydi? "Restoranı beğendiniz mi?" diye soruşu kulaklarıma dolarken, sesindeki titreyiş beni istemsizce gülümsetmişti.

"Beğendim, evet. Çok güzel bir yer."

"Paris'e ilk gelişiniz mi peki?"

"Aslında, hayır," diye yanıtladım ve dudaklarım hissettiğim rahatlama nedeniyle kıvrılırken devam ettim. "Fransa'nın birçok şehrine gittim daha önce. Paris'i de birkaç kez ziyaret etmiştim."

"Anladım... Burayı detaylıca gezme fırsatınız olmuştur o halde."

"Oldu dersem yalan söylemiş olurum," dedim ve dudaklarını gergin bir şekilde kemirdiğini gördüğümde, zorlukla sakinleştirdiğim sertliğimin hızla geri döndüğünü hissettim. "Ama sizli bizli konuşmaktan vazgeçersen, senden bir iki tavsiye almak isterim."

"Tabii... Siz..." dedi ve bir an duraksadıktan sonra gülümseyerek devam etti. "Sana birkaç tavsiyem olabilir."

"Zevkle dinlemek isterim," derken, benliğimi saran o anlamsız öfkeden kurtulmuştum. Dakikalarca onun önerilerini dinlemiş, kendimi bazen gülümserken, bazen de kıpırdayan dudaklarına

dokunmak için sızlayan parmaklarımı frenlerken bulmuştum. Onu daha fazla tanımak ve baş başa birkaç gün geçirmek istediğimi düşünürken, güzelliği dışında her şeyi unutmuştum.

***

Gecenin bitiminde, Burcu'yla Denise'in kaldığı apartman dairesine yürürken, Paris'in serinlemiş gecesindeki sessizliği dinliyorduk. Diğerleri birkaç metre önümüzde sohbet ederek ilerlerken, Burcu'yla onları arkadan takip ediyorduk.

Bu gece restoranda, Burcu'nun birkaç gün sonra İstanbul'a temelli döneceğini öğrenmiştim. Bir süredir Paris'te yaşıyor oluşunun yanı sıra, çalıştığı şirketi de takdir etmiş, yaşının küçüklüğüne rağmen başarısına şaşırmadan edememiştim.

Onun kollarını ovuşturduğunu gördüğümde duraksadım. Kaşlarımı çatıp, kolundan tutarak benimle birlikte durmasını sağladım. Ona dokunur dokunmaz, bedeninin bu gece yanımda otururken olduğu gibi değil, soğuktan titrediğini anlamıştım.

Üzerimdeki ceketi bir çırpıda çıkardım ve hızla omuzlarının üzerine bıraktım. "Üşümüşsün," diye fısıldadığımda başını kaldırdı ve ışıltılar saçan mavi gözleriyle bana baktı.

"Biraz... Kalın bir şeyler alsam iyi olacaktı," dedi ve gülümsedi.

İnce ve benim yanımda küçücük kalan bedeninin ceketimin içinde kaybolmasını izlerken, dudaklarımdan engel olamadığım o soru çakıverdi.

"Ne zaman dönüyorsunuz İstanbul'a?"

"Beş gün sonra. Beliz'le birlikte birkaç gün buradayız."

"Peki... Bu beş günün tümünü Beliz'le mi geçireceksin?"

"Şey... Evet, öyle konuşmuştuk."

Bir şey söylemeden önce ileriye baktım. Diğerleri çoktan köşeyi dönmüş, görüş alanımızdan çıkmışlardı. "Peki, yarın akşam?" der demez ona biraz daha yaklaştım.

Ilık ve tatlı nefesi yüzüme çarparken, "Ne olmuş yarın akşama?" diye sordu ve dudaklarını hafifçe dişledi. Elimi uzatsam dokunabileceğim mesafedeydi. Omzundaki ceketimi sıkıca tutmuş, bakışlarını bir an bile benden çekmemişti.

Onun nerede olduğunu, neden gelmediğini düşünüyordum. Bir planı olabileceği aklımdan geçtiğinde gerildim. Hemen ardından beynime üşüşen düşüncelerle çenemi sıkmış, hayatında biri olabileceğini hayal etmekle hiç iyi etmemiştim.

Leo "Burcu gelmeyecek mi?" diye sorduğunda, derin bir nefes aldım ve Denise'in delicesine merak ettiğim yanıtı vermesini bekledim.

"Burcu kardeşiyle birlikte. Sanırım gelmeyecek," diyen Denise'i işittiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Onun da dikkatle bana baktığını görünce, aklımı okumaya çalıştığını fark ettim. Gülümseyerek "Belki..." dediğinde duruşumu dikleştirdim. "Belki bir kahve içmeye gelirler yanımıza," diyerek sözlerini tamamladığında, içimdeki rahatlamayı hissedebilmiştim.

Yemeklerimizi hoş bir sohbet eşliğinde yedikten sonra, bir süre daha işle ilgili konuştuk. Denise'in bakışları ara sıra bana kayarken, ikimiz de bu gecenin nasıl bitmesi gerektiğini biliyorduk.

"Ben restoranın telefonunu kullanacağım," deyişiyle irkildim. "Burcu'yu arayayım da, gelmeleri için ikna edeyim," dediğinde gülümsedim ve onun da aynı şekilde karşılık vermesiyle şarabımdan büyükçe bir yudum içtim.

Neden gelmesini istediğimi bilmiyordum. Yemeğin başında, bir başkasıyla birlikte olabileceğini düşündüğümde, içimin minik bir öfkeyle dolduğunu anımsıyordum. Ancak bunu anlamlandıramıyor, kısacık bir an gördüğüm kızı, tanıdığım, bildiğim kadınlarla kıyaslamadan edemiyordum. Cannes'daki hali geliyordu gözlerimin önüne. Kadınsı duruşu, gülümseyişi, etrafındaki her erkeğin dikkatini çekişi bana başka şeyler hatırlatıyordu. Ve bir an yanılmadığımı düşünürken, diğer bir an alışık olduğum o kimliği bugün gördüğüm bakışların sahibine yakıştıramıyordum.

Birkaç dakika sonra Denise'in yeniden yanımıza gelip, "Geliyorlar," deyişiyle rahat bir nefes aldım. Kadehimi kavradım ve dudaklarım aklıma gelenlerle kıvrılırken yudumladım.

Gözlerim o andan itibaren etrafta gezinirken, Leo ile Denise'in ağzından çıkan hiçbir kelimeye dikkatimi vermedim. Çevreme

olan ilgimi kaybetmiş gibiydim. Dakikaların nasıl geçip gittiğini anlayamazken, kısacık bir an sonra beklediğim silüetle göz göze gelmiştim.

Kapının girişinde durdu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Masalara tek tek bakındı ve hemen ardından gözleri oturduğumuz masaya mühürlendi. Dudakları ufacık bir gülümsemeyle kıvrılmış, bugün dikkatle onlara baktığımı ve ne kadar kışkırtıcı olduklarını aklıma getirmişti.

Yanındaki kız ile birlikte bize doğru ilerledi. Kiminle ve nasıl biriyle geldiğini umursamadığım gibi, gözlerim yalnızca onun üzerinde sabitlenmişti. Adım adım bana doğru yaklaştıkça, yüzünde beliren o muhteşem gülümseme çıldırtan bir hale gelmişti. Ve dudaklarının kıyısındaki gamzeleri görmemle birlikte, yakıcı bir arzu damarlarımda dolanmış, içimde onu kolundan tutup buradan götürme isteği baş göstermişti.

Bir adım daha attı. Ardından kısacık bir adım daha... Son hareketi bizi birbirimize iyice yaklaştırmış, aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe kalmasını sağlamıştı.

Yanındaki, ikizi olduğunu öğrendiğim ama ona hiç benzemeyen kız, Denise'e sarılıp, Leo ile tanışırken, gözlerim milim milim Burcu'nun yüzünde dolandı, ardından dudaklarında duraksadı. Bana yetmeyecek kadar kısacık bir süre bedeninde gezindikten sonra gözlerine tırmandı. "Merhaba," dediğimde gülümsemiş ve aynı şekilde cevaplayarak ona daha da yaklaşmamı sağlamıştı.

"Sen böyle geç istersen, Burcu," dedim ve bakışlarımı onunkilerden çekmeden elimi uzattım. Avuçlarımın içine bıraktığı yumuşacık narin elini hissederken, titrediğini duyumsamıştım. Hemen yanımdaki yere geçmesini sağlarken gülümsemeye çalıştım. Ancak bedenlerimizin birbirine değmesiyle olduğum yerde kaskatı kesilmiş, daha önce benzerini yaşamadığım bir hız ve şiddetle tahrik olmayı başarmıştım.

Yan yana oturduğumuzda, gözlerini üzerimden ayırmadığını fark edebiliyordum. Nefesinin hızlandığı fark ettiğimde, bakışlarım bir körük gibi yükselip alçalan göğüslerine kayarken,

geçerken bedenlerimizin birbirine sürtünmesi beni ürpertmiş, bedenim bilmediğim, yabancısı olduğum kıpırtılarla çevrelemişti.

Yerime otururken soluklarımın hızlandığını hissediyordum. Gözlerimi ondan ayıramıyor, ancak tek kelime de edemiyordum. Bu gecenin uzun olacağını, bittiğinde ise hayatımın çok farklı yöne gideceğini kanıtlayan o his içimde olsa da korkmuyordum. Korkuyu biliyor, hatırlıyordum. Oysa bu yoğun, nefesimi kesen büyünün çok başka bir şey olduğunun farkındaydım. Ve hayatımda ilk kez, kendimi frenlemiyor, benliğimi rüzgâra, zamanın akışına teslim ediyordum.

∞

Tenimi yenileyen buz gibi su bedenimden akıp giderken, kendimi bir türlü rahatlatamıyor olmamın tek bir nedeni vardı. Bugün o restoranda gördüklerim beni müthiş bir şaşkınlığa uğratsa da, beynimde dönüp duran iki görüntü yan yanaydı.

Aylarca aklımdan çıkaramadığım kırmızı elbiseli o muhteşem güzellikteki kadınla, bugün gördüğüm kızı birbirinden ayıramamıştım. Önce benzettiğimi, o olmadığını düşünmüş, ardından gülüşünü, gamzelerini görmüş ve kendimi ondan alamamıştım. Cannes'daki davetten beri kendimi kaybettiğim her bedende, o hayale kapılmıştım. Aylar önce onu görmüş, her şeye karşı hissettiğim öfkeye rağmen aklıma kazımıştım. Ve nihayet evime döndüğümdeyse, sarsıcı bir şekilde onun da benimle birlikte geldiğinin farkına varmıştım.

Saçlarımı geriye atıp başımı hafifçe yukarı kaldırırken, bana bakışını anımsadım. O mavi gözlerde gördüklerim aklıma geldiği anda, bedenimin hissettiğim arzuyla kaskatı kesildiğini duyumsadım. Dudaklarımdan kısık bir küfür fırlarken şaşkındım. Ayaküstü tanışmamızı, Türk olduğunu öğrenişimi ve bu akşamki yemeğe onun da geleceğini düşündükçe, çıldırmanın sınırına ulaşmıştım.

Su usul usul sırtımdan aşağıya akarken, ellerimi banyonun soğuk fayanslarına dayadım. Gözlerimi kapattım ve içimde yanan bu ateşin sönmesini bekledim. Ancak gözlerimin önünde gezinen o görüntü varken, imkânsızı dilediğimin bilincindeydim.

Aylardır her fırsatta aklıma gelen kadını bulmuşken, onu tanımadan bırakmayacaktım. Ancak Cannes'daki o davette, onu yanında bir adamla gördüğümü unutmamıştım. Etrafındaki, gözlerini ondan alamayan adamlara gülümsediğini anımsamak, başka düşünceleri de beraberinde getirmişti ve ben yine geçmişin izlerinden kurtulamamıştım.

Duşun bile kaskatı bedenimi gevşetemeyeceğine karar verdiğimde banyodan çıktım. Belime büyük havluyu sarıp, elimdekiyle de saçlarımı kurularken, duvarda duran saate baktım. Leo'yla kararlaştırdığımız zaman yaklaşmıştı ve ben iyiden iyiye sabırsızlanmaya başlamıştım.

Üzerimi giydikten sonra, cüzdanımı ve oda anahtarımı da alarak çıktım. Koridorda karşılaştığım sarışın kadının göz süzmelerini önemsemeden asansöre doğru adımlarımı hızlandırdım. Başka zaman olsa, bir şeyler teklif eder gibi bakan bu gözlerin sahibini asla geri çevirmez, soluğu onun gideceği yer neresiyse orada alırdım. Gecenin sonunu hayal etmektense, kendimi anın akışına bırakırdım.

Ancak şimdi... İçimden boğazıma doğru yükselen haz dolu bir heyecan dalgası hissediyordum. Bu dalga usulca artıyor, bedenimin her yanını sararak damarlarımda kol geziyordu. Sebebinden emindim. Bunun, daha önce benzerini hissetmediğim bir tutkunun eseri olduğunu biliyordum.

Dakikalar sonra Leo'yla birlikte otelden çıktım. Yol boyunca kulaklarıma dolan cümlelerin tek bir detayını bile umursamadım. Arada işle ilgili dile getirdiklerini zorlukla seçebilmiş, yanın yamalak sözlerle yanıtlamıştım.

Akşam için seçilen restorana vardığımızda etrafıma bakındım. Bahçe kısmına yöneldiğimizde henüz kimsenin gelmemiş olduğunun farkındaydım. Yaklaşık on beş dakika sonra, Denise'in tek başına içeri girdiğini görünce, kabullenemediğim bir hayal kırıklığı yaşadım.

Kısa süren bir selamlaşmanın ardından, bizim için ayrılan şık masada yerlerimizi aldık. Onlar sohbet ederken, ben düşüncelere dalmıştım.

***

Paris trafiğinden kurtulup Denise'in bahsettiği otelin önünde taksiden inerken buz kesmiştim. Üzerime daha kalın bir şey almam gerektiğini düşünürken, Beliz çoktan taksiye parasını ödemiş, beni binaya doğru sürüklemişti. Adeta körleşmiştim. İçeride nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilememiş, mesafeli tavrını aklıma getirdiğimde bozulmadan edememiştim.

Otelin kapısından içeri girerken istemsizce inledim. "Allah'ım! Beliz, ben çok heyecanlıyım," diyerek, en sonunda dakikalardır içimi kemiren bunaltıcı hisleri salıverdim. Kardeşimin şaşkınlıkla bana çevrilen bakışlarını görememiş, kalbimdeki çarpıntı ile savaşa girişmiştim.

"Sen ciddi misin, Burcu? Seni bu kadar heyecanlandıran gerçekten?"

"Evet," diye fısıldadım ve gözlerimi gözlerinden çekmedim. Utanmamak, bunun etkisiyle kızarmamak için direndim. Çok gençtim. Böylesi bir heyecanı daha önce hiç yaşamamış, onun gibi bir adamla hiçbir yerde bir araya gelmemiştim. "Kalbim o kadar hızlı atıyor ki," diyerek gözlerimi kapattığımda, yanağımı hafifçe okşadı.

"Çok seviniyorum, Burcu. Ben bir an... Yani Çağlar'la gerçekten evleneceğini düşündüğüm zamanlar oldu. Ona hiç ısınamadığımı biliyorsun. Üstelik senin ona âşık olmadığını da biliyordum. Her ne kadar neden nişanlanmaya razı geldiğini anlamasam da..."

Aklımdaki nedenleri geçiştirdim. Çağlar'la nişanlanma sebebimi Beliz'in öğrenmesini hiçbir zaman istememiştim. Herkesi görülen sebeplerin yeterli olduğuna ikna etmiş, yaşadığım her şeyin tek başına üstesinden gelmiştim.

"Ama şimdi... Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. O maviler daha önce hiç böyle parlamamıştı, Burcu."

"Nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Kendin ol. Sen utangaç, çekingen biri değilsin ki... Şimdi de olman için hiçbir sebep yok. Cesursun ve öyle olmaya da devam edeceksin."

Başımı salladım. Gerçekten de hiçbir zaman cesaretimle ilgili şüphe duymamıştım. Duruşumu dikleştirerek toparlandım ve "Hadi girelim," dedim. Bizi otelin restoranına doğru götüren garsonun arkasından ilerlerken, derin bir nefes aldım. Adımlarımı bahçeye açılan kapıdan dışarı attım ve gözlerimi masalarda dolaştırdım. Restorandaki beni süzen bakışlara aldırmadan, tüm masalara tek tek baktım. Yalnızca saniyeler sonra, gözlerimi ilerideki büyük masaya, o masada tüm ihtişamıyla oturan adama odaklamıştım.

Adımlarım benden bağımsız hareket ediyordu. Bedenim beynimin komutlarına değil, kalbimdeki heyecanın verdiği emirlere uyuyordu. Bakışlarım onun keskin mavilerinden bir an bile ayrılmıyor, etraftaki diğer insanların varlığını reddediyordu.

Bir adım daha attım ona doğru. Ve ardından son bir adım daha... Aramızda kısacık bir mesafe kaldığında, üzerinden erkeksi bir koku ve sıcaklık yayılıyordu. Bakışları bedenimde dolaşıyor, beni her bir göz temasıyla fethediyordu. Yüzümde gezinip, ardından vücuduma inen o maviler beni orada, öylece durduğum yerde titretiyordu. Her santimimi tavaf ediyor, beni sanki karşısında savunmasız ve çırılçıplak bırakıyordu. Buna rağmen utandırmıyor, bakışlarımı ondan kaçırmama neden olmuyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, gözleri nihayet son hedeflediği yer olan gözlerimde sabitlenirken.

Heyecanıma ve beni yarı yolda bırakmaya niyetli kalbime inat gülümsedim. Mavileri aşağıya doğru bir yol izlediğinde, dudaklarımda takılı kaldığını fark ettim. Bunun etkisiyle istemsizce yutkundum. "Merhaba," demeyi başardığımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Sen böyle geç istersen, Burcu," diyerek hemen yanındaki yeri gösterdi.

Ilık ve tertemiz nefesi yüzüme vurmuş, beni sersemletmişti. Bana doğru uzattığı eline elimi bıraktığımda, adımı söylediğini işittiğim an başlayan titreyişimi hissettiğinden emindim. Gösterdiği yere oturmama yardımcı olurken gülümsemişti. Yan yana

gülümsediğimin ve bu halimin kızlara alay konusu olduğumun ise çok sonra farkına varmıştım.

***

"Gelmemekte kararlı mısınız?" diye soran Denise'e gülümseyerek başımı salladım. Her ne kadar gitmek için çıldırsam da bir anlamı yoktu. Neyi amaçlayarak bunu yapacağımı bilemezken, tanımadığım insanların yanında olmak tedirgin ediyordu. Ancak ayaklarım gitmek istiyor, bir çelişki yumağını andıran kalbim de onu şüphesiz destekliyordu. Diğer yandan, mantığın benliğimdeki gücünü hissettiriyordu. Henüz saçma bir nişanlık evresinden çıkmışken, iç sesim böyle bir ortama girmenin yanlış olacağını fısıldıyordu.

"İstediğini biliyorum, Burcu. Hadi, biz de gidelim."

"Denise yalnız gitsin. Biz de birlikte dışarı çıkarız belki. Emre de işi olmazsa geleceğini söylüyordu."

"Peki... Nasıl istersen," dediğinde, ne yapacağımıza karar vermiş olmanın rahatlığıyla gülümsedim. Ama Denise ile birlikte gitmek için çıldıran kalbimde anlam veremediğim bir sıkıntı hissetmiştim. Elimi hafifçe sol tarafıma götürdüm ve göğsümün hemen üzerine bastırdım. Pır pır atan bu kalbin benim olduğuna inanamamıştım. Damarlarımdaki kanın hızlanmasıyla nefes nefese kalmış, sürekli gözlerimde dolanan mavi hayalin etkisini şaşkınlıkla karşılamıştım.

Denise gittikten sonra, Beliz'le birlikte Eyfel Kulesi'ne bakan camın önünde saatlerce oturduk. Eski günlerden, birlikte geçirdiğimiz tatillerden konuştuk. İkimiz de mutlulukla birbirimize bakarken, kendimizi yeniden o masum, her şeyden habersiz çağımızda bulmuştuk.

"Emre'yle hâlâ görüşüyorsunuz demek?" diye soruşuyla daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Çok nadir de olsa görüşüyoruz."

"Bir daha hiç o zamanki gibi bir davete gittiniz mi birlikte?"

"Hayır," diye yanıtladım. "O bir kereye mahsus bir durumdu, Beliz. Ne sormaya çalıştığını anlamıyorum."

"O adamın sana karşı boş olmadığını düşünüyorum. Hissettikleri bir arkadaşa duyulan şeyler değil bence."

"Saçmalama, Beliz! Emre'yi bir abi gibi görüyorum ben. Öyle bir şey söz konusu değil."

"Sen yine de aklında bulundur bunu. Onun iyi bir insan olduğunu biliyorum. Ama herkese karşı dikkatli olmakta fayda var."

Onun paranoyaklığına gözlerimi devirdim ve çalan telefonla yerimden kalkıp, girişteki şık aynalı dolabın üzerindeki telefona doğru ilerledim.

"Efendim."

"Burcu... Benim, Denise."

"Bir şey mi oldu, Denise?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Sizi çağırmak için aradım. En azından bir kahve içmeye gelin."

Kalbimin atışını yavaşlatacakmış gibi elimi göğsüme koydum. "Bilmiyorum, Denise. Beliz'le oturuyorduk."

"Hadi, Burcu..." dedi fısıldayarak ve telefon hattındaki cızırtılar eşliğinde devam etti. "Sadece bir kahve. Hem... Bence o da seni bekliyor."

"Bunun için mi aradın, Denise? İnanamıyorum sana!"

"Uzatma, Burcu! Bekliyoruz."

"Tamam," dedim nefes nefese. Bakışlarımı Beliz'e çevirdiğimde gülümsediğini fark ettim. Rahatlamak istiyor ama başaramıyor, içimdeki bu heyecanı bastıramıyordum. Midemde kıpırdayan bu şeyleri söküp almak istiyordum. O gıdıklayan hissi içimden çıkarıp atmakla, sonsuza dek bu hisle yaşamak arasında sıkışıp kaldığımı hissediyordum.

Telefonu kapattım ve titreyen ellerimi yüzüme örttüm.

"Görelim bakalım şu Demir Bey'i!" diyen sesi duyduğumda inledim.

"Yapma, Beliz!" derken yüzümdeki aptal sırıtışın farkında değildim. Ya da gözlerimin nasıl parladığını, yanaklarımın heyecandan pembeye boyandığını göremeyiştim. Ancak içimde eşsiz bir değişim sezerken, bu gecenin farklı olacağını hissedebilmiştim.

"Öyleyse güçlü olacaksın. Babamın hemen yumuşamayacağını biliyoruz zaten. Ama ikna edeceğiz onu, merak etme. Her şey eskisinden daha güzel olacak."

Bir kez daha başımla onayladım onu ve "Tamam," diye yanıtladım.

"Hadi o zaman, gidelim artık. Biraz dinlenelim, daha yarın alışverişe çıkacağız," dediğinde gülümseyerek arabayı çalıştırmış, bir kez daha aynı konuyu konuşmamıştım.

İkimiz de, belki de ilk kez bu kadar olgun hissediyorduk. İnsanların eve dönüşlerinde hissettiklerine tezat, bir bilinmeze gidiyorduk. Geçtiğimiz kapı bizi iyiliğe mi götürecekti bilemiyordum ama artık uzak durmaya çabalamaktan yorulmuştum. Babam yanımda olmasa da, bu kez kardeşlerimin desteğini hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Uzun zaman önce kendi kendime yetebilmeyi öğrendiğimi hatırlarken, her türlü zorluğun içinde ayakta kalacağımdan ise şüphe duymuyordum.

***

Huzur... Kardeşim yanımdayken beni esir alan duygu tam olarak buydu. Onun gülüşlerini işittiğimde hissettiğim mutluluk, zaman zaman gözlerinde gördüğüm hüzünle azalsa da, üstesinden geleceğimize şüphem yoktu. Denise'le ikisinin konuşmalarını dinlerken, içim anlamsız bir heyecanla kıpırdıyordu. Muhtemelen aklımın başka yerlerde oluşu da dikkatleri üzerine topluyordu.

İkisinin de bana baktığını fark ettiğimde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Bilmem. Daldın, gittin. Ne düşünüyordun?"

"Ah! Ne olacak, tatlım? Senin bu ikizin, kesin bugünkü yürüyen karizmayı düşünüyordur. Adama bakarken ağzının suyu akacaktı."

Cadaloz ev arkadaşımın Beliz'e verdiği yanıta inanamıyordum. Gözlerimi şaşkınlıkla açıp, "Ne?" diye bağırdım. Ancak ikisinin yan yana oturup konuşmaya başladıklarını gördüğümde çoktan dedikodunun dışında bırakılmıştım.

"Her şeyi anlatayım sana. Adam böyle uzun boylu, iri vücutlu, mavi gözlü, sert bir tipti. Öyle bildiğimiz bebek suratlı yakışıklılardan değil yani, erkeksi olanlardan bahsediyorum."

Beliz'in kocaman açılan, bir bende bir Denise'de dolaşan gözleri, ara ara iç çekişleri beni güldürse de, konuşulanlara hak vermeden edemedim. Sahiden de gözlerimi ondan alamamıştım. Üzerimde dolaşan bakışlarının bedenimde yarattığı kıpırtıları şu anda bile tüm canlılığıyla hissedebiliyor, avucumun içinde bir ateş tutuyordum. Ama bana neler olduğunu, bu yersiz heyecanı anlayamıyordum. Tabii Denise'in erkeksi olmakla ilgili söylediklerine de sonuna kadar katılıyordum.

"Burcu seni almak için yanımızdan ayrıldığında, adamın da dibi düştü. Eh, en azından uyumlular! İkisi de birbiri için salya akıtıyor."

"İğrençsin, Denise!" diyen Beliz'i umursamadım. Duyduklarım karşısında hızlanan kalp atışlarım beni sağırlaştırmış, başka her şeye kendimi kapatmıştım.

"Ne? Nasıl yani? Bana mı baktı?" diye telaşla sorarken, buna neden şaşırdığımı aslında bilmiyordum. Restoranda dakikalarca beni izlediğini anımsıyor, bakışlarını düşünmekle bile iliklerime kadar titriyordum.

"Başka kime bakacaktı? Adama gözlerini çekmesi için baktım ama oralı bile olmadı. Üstelik bu akşam Leo bizi yemeğe davet etti. Seninki de onaylamaktan geri kalmadı."

"Nereden benimki oluyor? Adamı tanımıyorum bile."

"İsmini biliyorsun sonuçta. Bu da bir şeydir."

"İsmi ne?" diye soran Beliz'e baktım.

"Demir..." diye yanıtladığımda, dudaklarımdan çıkan ismin ardında bıraktığı tattan hoşlanmıştım. *Demir* diye geçirdim içimden bir kez daha ve adının ona ne kadar uyduğunu, o sert, yıkılmaz görüntüsüne ne kadar yakıştığını düşünmeden edemedim. Onu hiç tanımasam da, adını layığıyla taşıyan bir adam olduğunu gözlerinde görmüş, karnımda onu düşünmekle oluşan burulmayı anlamlandıramamıştım. Bu sırada hafifçe

"Havaalanından beri tedirginsin. Anlamıyor muyum sanıyorsun? Gün yaklaştıkça kaçmaya çalışıyorsun gibi geliyor bana. Son anda vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Yeşil ışıkta geçmek yerine, birkaç metre ilerleyerek sağda ani bir frenle durdum. Bakışlarımı Beliz'e çevirip, çaresizlik ve biraz da kızgınlık eşliğinde yeşillerini buldum.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Beliz? Koşarak, güle oynaya mı gideyim yani? Uzun zamandır adım atmadım o eve. Bir daha da girebilir miyim, bilmiyorum. Günlerdir, oraya dönme kararımıza rağmen, o evde kalmak istemediğimi sana nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Sırf sen üzülme diye ağzımı açmıyorum. Ama buna senin için bile dayanabileceğimi sanmıyorum, Beliz."

Elime uzanan yumuşacık dokunuşla gözlerimi kapattım. Çaresizliği iliklerime kadar taşırken, hissettiğim özlem tarafından esir alınıyordum.

"Özlemedin mi, Burcu? O evde hep birlikte olmayı... Murat abimi, Burak abimi, Beren'i, Beril'i... Onlarla vakit geçirmeyi özlemedin mi?"

Gözlerimden akan yaşlara izin verdim. Kardeşlerime duyduğum özlemin hatırlatılmasıyla tüm kalkanlarım son hızla inerken direnmedim. Etrafıma duvarlar örmedim ve ailemi bir kez daha ruhumun derinliklerine çektim. "Peki ya annem?" sorusuyla ise tamamen tükenmiştim. Dudaklarımdan firar eden hıçkırığa engel olamadım. Gözlerimi araladım ve Beliz'in beni kollarına almasına, saçlarımı usulca okşamasına izin verdim.

"Çok özledim. Ama korkuyorum, Beliz. Oraya gittiğimizde, artık o aileye ait olmadığımı hissetmekten çok korkuyorum," derken, bu kez hislerimi apaçık ortaya serdiğimin bilincindeydim.

"Saçmalama! Ne demek o aileye ait olmamak?" Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerine bakmaya zorladı. "Hem... Sen oraya ait değilsen, ben de değilim, bunu öğrenemedin mi? Aynı değil miyiz biz? Bir değil miyiz?"

Başımı onaylarcasına salladım. Ve aynı olduğumuzu, bir olduğumuzu, birbirimizin hüzünlerini, sevinçlerini tüm çıplaklığıyla hissettiğimizi anımsadım.

ardından söylediklerleriyle kaskatı kesildim. "Sizi İstanbul'dan gelen müşterimle tanıştırayım. Bir projede kendisinin şirketiyle birlikte çalışacağız."

Duyduklarım tepki vermemi engellerken, onun Denise'e elini uzatmasını, akıcı İngilizcesiyle "Merhaba. Ben, Demir Aras," diyerek tokalaşmasını, hayali bir sisin ardından izledim. Nihayet bakışlarımız buluştuğunda, mavi gözleri gözlerimde ve yüzümde gezinirken dizlerimin titrediğini hissettim.

"Merhaba... Ben de, Burcu," diye yanıtladım hızla toparlanarak ve konuşmaya Türkçe devam ettim. Şaşkınlıkla açılan gözlerini gördüğümde gülümsemiş, dudaklarının kıvrıldığını fark ettiğimdeyse elimi avucuna teslim etmiştim.

"Memnun oldum. Burada bir Türk görmek güzel..."

Onun mesafeli konuşmasıyla gülüşüm aniden soldu. Kendimi hızla geri çekerken, kalbim bu kez sıkıntıyla hızlanıyordu. Az önce restoranda bana nasıl dikkatle baktığını anımsıyordum, ancak şu anki tavrı hayal görmüş olabileceğimi düşündürüyordu. Avuçlarından çektiğim elimdeyse daha önce tenimi ele geçirmeyen bir his canlanıyor, parmaklarımdan tüm bedenime kavuran bir sıcaklık yayılıyordu.

Başımı hafifçe iki yana salladım ve bu anlamsız düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Ciddi bir ses tonuyla, "Benim gitmem gerek, Denise," diye fısıldarken, karşımda ifadesiz bir yüzle beni inceleyen adama baktım. Duruşum hissettiğim gerginlikle dikleşirken, neler olduğunu anlamamıştım. İyi günler dilemekten sonra arkamı dönmüş, yalnızca adını bildiğim adamın yarattığı soğuk rüzgârları geride bırakmıştım.

***

Saatler sonra havaalanına ulaşmış, kenardaki koltuklardan birinde bekliyordum. Beynimi esir alan düşünceler beni oradan oraya sürüklerken, bir yandan Beliz'in nerede kaldığını merak ediyordum. Ancak kabul etmeyi reddetsem de, bugün yaşadığım o gergin birkaç dakikayı unutamıyor, o keskin, içimi okuyan bakışları aklımdan çıkaramıyordum.

Tam beni içine alan o derinlikte yeniden boğulmak üzereyken, karşıdan gelen siluseti fark ettim. İçimi şefkatle doldurun ışıltılı bakışları gördüğümde gülümsedim. Gülümseyişim saniyeler sonra, etrafta yankılanan kahkahalara dönüşmüştü.

Ona doğru koşar adımlarla ilerledim ve hemen kollarıma hapsettim. Canımın yarısını sımsıkı sararken, kokusunu içime çekmeyi de ihmal etmemiştim. Kahretsin ki çok, çok fazla özlemiştim.

Bakışlarımı bulanıklaştıran yaşlar eşliğinde "Canım..." diye fısıldadım.

"Meleğim... Çok özledim," deyişi çalınırken kulaklarıma, boğazımdaki kocaman, kupkuru yumruyu yutmaya çalıştım.

"Ben de, canım... Ben de çok özledim."

Onu kollarımdan hafifçe uzaklaştırdım ve gözlerine baktım. Ancak mavi ile yeşilin birleştiği gözlerindeki kızarıklıklar dikkatimi çekmiş, onun da benimle aynı durumda olduğunu anlamıştım.

"Bitti," diye fısıldadı, dudaklarında buruk ama oldukça mutlu bir gülümsemeyle. "Artık hep birlikteyiz."

"Evet, canım... Ayrılık yok bir daha!" deyişimle bakışları değişti ve gözlerine hoşlanmadığım bir hüzün sindi. Etrafımızdan gelip geçen insanların bize bakıyor oluşu hareketlerini engellememiş, gözlerinden küçük bir damla firar etmişti.

"Söz mü?" diye fısıldadı. Sorusuna yanıt veremeden parmaklarım yüzüne uzandı. "Bir daha gitmek yok, Burcu. Söz mü?" derken küçük, masum bir kızdan farksızdı.

Başımı hafifçe salladım. Çenemin çoktan titremeye başladığını anladığımda kendimi hızla toparladım. Beliz'in yanında ağlarsam, buradan çıkmamızın zor olacağının farkındaydım. "Söz, Beliz. Bir daha asla gitmek, ayrılmak yok!" dediğimde gülümseyişini görsem de, içimdeki korkuyu bastıramamıştım.

***

Dakikalar sonra, Paris'te Denise'le birlikte kaldığımız eve doğru giderken, "Milano nasıldı?" diye sordum. Dikkatimi

artık buna katlanamayacağımı da biliyorum, Denise. Bu saçmalığı gereğinden fazla sürdürdük zaten."

"Peki ya baban? O ne dedi? Ne tepki verdi?"

Gülümsedim. Ancak bunun, içimdeki tüm burukluğu yansıttığından da adım gibi emindim. "Koca bir hiç! Sanırım artık bana bir şeyler söylemekten ya da yaptırmaya çalışmaktan bıktı. İlginç bir şekilde bunu önemsemeyişinin başka bir açıklaması olamaz."

Dudaklarını büktü ve gür saçlarını tek bir el hareketiyle arkaya savururken, bakışlarını benden ayırmadı. "Belki baban da bu işin zorla olamayacağını anlamıştır, ne dersin?"

Dayanamayıp kıkırdadım. "Öyle olmasını umuyorum. Çünkü artık ne onunla nişanlı kalmak istiyorum, ne de babamla sorun yaşamak. Aramızın düzeleceğini ummaktan başka bir çarem yok."

Elimi tuttuğunda, onun dostluğunu hayatımın her döneminde hissetmenin mutluluğuyla gülümsedim. Paris'teki en yakın dostum ve ev arkadaşım olan Denise'in varlığına şükretim. Tüm tatlılığıyla desteğini hissettirmek için çabalayıp duran bu kız olmasaydı, burada yapayalnız olacağımı düşünmeden edememiştim.

"Düzelecek, canım. Bence o da seni özlüyordur. Hangi baba kızını özlemez ki?"

Kısık sesli ama yapmacık bir kahkaha attım. "Benim babam özlemez, Denise. Şimdiye kadar nasıl devam ettiyse, öyle sürdürür hayatını. Benim dönmemi bile istemediğine eminim," derken, boğazımdaki yumruyu zorlukla yok etmeye çalışmıştım.

"Ama dönüyorsun artık. Bu saatten sonra, seni oradan kovacak hali yok ya! Hem abilerin var. Onların sana destek olduklarını inkâr edemezsin."

"Neler olacağını bilmiyorum, Denise. Çok uzun zamandır yanlarında değilim. Korkmadan edemiyorum işte."

Aramıza yoğun, sinir bozucu bir sessizlik girdi. Benim bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemeyişimin yanında, belli ki Denise de ne söyleyeceğini bilememişti. Babamla ilgili o kadar çok konuşmuş ve üzülmüştüm ki, kelimeler artık kifayetini

yitirmişti. Gerçi önemi yoktu, artık alışmıştım. Ama alışmakla kabullenmek arasında bir uçurum olduğunu da herkes bilirdi.

"Ece, Beliz ne zaman gelecek? Kaçta iniyordu uçağı?"

Dakikalardır ilk kez, içten ve sevgi dolu gülümserken, içim mutlulukla sarmalanmıştı. Canımın yarısı olan ikiz kardeşimin buraya geliyor oluşu, beni bir kez daha aydınlığa çıkarmayı başarmıştı.

"Saat üç gibi uçağı inmiş olacak. O yüzden benim biraz dan kalkmam gerek. Onu havaalanında karşılamak istiyorum."

Denise, sanki komik bir şey söylemişim gibi kahkaha attı ve şuh bakışlarla etrafa baktı. Haline bakılırsa, yine birini gözüne kestirmiş olmalıydı. Onun dikkatinin başka yerde olmasından yararlanarak, bakışlarım yeniden az önceki gözlerin sahibine kaydı. İşte! Oradaydı. Ama keşke benim de burada oturup, onunla bakışacak zamanım olsaydı.

Sıkıntıyla iç çekip, "Kalkmam gerek," diye fısıldadım Denise'e ve önümden geçen garsondan hesabı isteyerek beklemeye başladım. Bu sırada, gözlerimi alamadığım adamın da hesabı istediğini ve karşısındaki adama bir şeyler söylediğini görünce, heyecandan karnımın düğümlendiğini hissettim.

Hesabı ödeyip kalktığımızda, Denise beni beklemeden ilerledi. Çantamı toparlayıp, birkaç saniye sonra arkasından gittiğimde, şaşkınlık dolu bir inilti dudaklarımdan firar etti. Denise restoranın kapısında durmuş, dikkatini az önceki adamın da dâhil olduğu iki kişilik gruba vermişti. Nereden tanıştıklarını deli gibi merak ederken, içimde bir an önce yanlarına gidip tanışma isteği baş göstermişti.

Duruşumu dikleştirdim ve deri ceketimi elime alarak üzerimdeki elbiseyi düzelttim. Seri adımlarla ilerledim ve yanlarına yaklaştığımda, "Merhaba..." dedim. Bakışlarım üzerine sabitlenirken, onun yanıt vermesini beklemiş ancak istediğimi elde edememiştim.

"Merhaba. Ben, Leo," diyen diğer adama baktım ve hafifçe gülümsedim. Adam başka bir milletten olduğunu belli eden aksanıyla, Denise'le nereden tanıştıklarını anlattı önce. Hemen

Üzerindeki elbiseyi parçalarcasına çıkardım. Kendi üzerimdekilerden de kurtulur kurtulmaz onu kucakladım ve tek hamlede yatağın üzerine bıraktım.

"Acele et!"

"Konuşma! Sessiz!"

"Dayanamıyorum."

"Dayanacaksın!" diye dişlerimin arasından tısladım ve gözlerim öfkeyle kararırken, kendimi ıslaklığına doğru tek hamlede bıraktım. Başımı arkaya doğru atıp, içinde olduğum sıcaklığı hissetmeye çalışırken, her şeyden soyutlanmıştım.

Hareketlerimin hızı, altımda kıvranan bedeni incitmeme aldırmadan vahşi bir şekilde artıyordu. Kendimi içine her itişimde soluklarım hızlanıyor, boğazımdan benden çıktığına inanamadığım kükremeler duyuluyordu. Kapattığım gözlerimin ardında ise benim için yepyeni, nefes aldırmayan bir his saklanıyordu.

Kırmızı bir tutku denizi, kolumdan tutup beni hızla içine aldı. Hayatımda ilk kez, gözlerimin önünde, tenime kattığım beden değil, başka birinin hayali canlanıyordu. Kulağıma dolan sesin, "Demir!" diye bağırarak zirveye ulaştığını işittiğimde kalaklarım uğuldadı. Kendi ellerimle yarattığım fırtına birkaç dakika sonra, tüm şiddetiyle, bulunduğum sıcaklıktan hızla çıktığımda sonlandı.

Yalnızca soluk sesleri kalmıştı geriye. Bir de... Yanımda bana sokulmaya çalışan, haz dolu titreyişlerini duyumsadığım sıcak beden... Gözleri kapalı, düşündükleriyle içten içe sarsılan bir ben... Ve aklımda, tanımasam da görüntüsü canlılığını koruyan, kokusunu delicesine merak ettiğim yabancı bir ten...

Başımı aklımdakileri kovmak istercesine iki yana salladım. "Bir an önce giyin ve çık!" dedikten sonra yataktan kalktım ve kendimi hızla duşa attım. Suyun beni yenileyeceğini, bu saçma fikirlerden kurtaracağını sanmıştım. Oysa rahatlayacağını düşündüğüm bu yerde, gözlerimin önünden silinmeyen o güzel yüz, ışıltılı maviler ve soluğumu kesen meleksi çukurlarla baş başaydım. Ancak hemen sonra, onun da diğerleri gibi olduğunu

düşünerek aklımdan çıkarmaya çalıştım. Daha birkaç ay önce, dişi bir avcının bir adamın sonu olduğunu kendime hatırlattım.

Aylar sonra...

Belkemiğimden yukarı süzülen bir ürperti bedenime usul usul yayılırken, içimi hem anlamını bilmediğim bir huzursuzluk, hem de yabancısı olduğum bir heyecan ile dolduruyordu. Hani, biri sizi izlediğinde bunu bilirsiniz ya... İşte hissettiğim, içimi kıpır kıpır eden duygu tam olarak buydu.

Karşımda oturan ve muhtemelen önemli bir şeyler anlatan arkadaşıma dikkatimi veremiyordum. Kalp atışım anlamsızca hızlanırken, Denise'in anlattıklarından çok, üzerimde hissettiğim gözlerin sahibini merak ediyordum. Nasıl bu kadar emin olduğumu ise anlayamıyordum.

Yabancısı olduğum heyecanı bastırmaya çalışarak, bakışlarımı önce dışarıya çevirdim. Birbirleriyle konuşan, fotoğraf çeken turistleri, öpüşen çiftleri görünce yanlış yere odaklandığımı anladım. Duruşumu yeniden dikleştirdim ve bu kez restorandaki masalara dikkat kesildim. Hızlıca gözlerimi gezdirirken, bir iki kişiyle göz göze gelmiş olmayı önemsemedim. Çünkü saniyeler sonra aradığımı bulmuş, bunun etkisiyle kalbimin bedenimi terk etmek istercesine gümbürdediğini hissetmiştim.

Derin, titrek bir soluk aldım ve ellerimin buz kestiğini duyumsarken sakinleşmeye çalıştım. Milim milim üzerimde dolaşan gözlerin rengini ayırt edemesem de, büyüleyici ve fazlasıyla keskin baktığının farkındaydım. Bir an bile geri çekilmeden bakmaya devam eden adamın kendinden emin duruşu çok şey anlatırken, Denise'in sesiyle isteksizce toparlanmak zorunda kaldım. Lanet olsun ki ona hak vermek ve hayatımdaki bu kaosun ortaya çıkaracağı sonuçları düşünmek zorundaydım.

"Onun öylece sakin durmayacağını, bu durumu kabullenmeyeceğini biliyorsun, değil mi, Burcu?"

Aklımdan çıkmayan bir gerçeği yeniden hatırlatması gerilmeme neden olsa da, bunu göz ardı edemezdim. "Evet... Ama

"Zamanın ne önemi var? İnsan arzularına boyun eğebilmeli."

"Arzularınla yaşadığına sevindim. Bir ortak noktamız var demek ki..." diye fısıldadım ve kimsenin göremeyeceği bir köşede olmamızı fırsat bilerek dudaklarımı kulağına değdirdim. Tenini hafifçe dişlerken, inleyişini duymuş ve aldığım hazla gülümsemiştim.

Tam o sırada salonda kopan alkışla dikkatimi sahneye çevirdim. Cannes'daki lüks bir otelde düzenlenen, belli ülkelerden başarılı iş adamlarının bulunduğu bu davette, neredeyse herkesi tanıyordum. Farklı ülkelerle iş yapıyor olmam beni daha geniş bir çevreye ait kılıyor, yalnızca aileden gelen bir zenginliği değil, kendi ellerimle kurduğum kocaman bir şirketi yönetiyordum.

Sahneye çıkan yaşlı adama dikkatle baktım ve herkesin saygıyla onu izlediğini görünce gülümsedim. Yıllar önce tanışmış olduğum bu adamı anımsamış, onun hâlâ insanları bu denli etkilemesini takdir etmiştim.

"Tanıyor musun?" diye soran kadına baktım ve başımı hafifçe salladım.

"Evet... Uzun bir süre önce tanışmıştım."

"Karun kadar zengin olduğu söyleniyor. Armatörlerin bu kadar para kazandıklarını tahmin etmezdim."

Gözlerinde açgözlü parıltılarla söyledikleri ağzımda çirkin bir tat bırakırken, cevap vermeye tenezzül etmedim. Onun gibi kadınların, zengin adamlara köle olmaya meraklı olduklarını biliyordum. Armatörlük aile mesleğimiz olduğu halde, bunu dile getirmemenin en doğrusu olacağını düşündüm.

Saatler geçmiş, gece ilerlemişti. Birkaç iş adamıyla ayaküstü sohbetin ardından, yeniden geniş balo salonunun sakin bir köşesinde duruyordum. Dün otele gelir gelmez tanıştığım Camille, kulağıma her türlü tutkulu sözcüğü fısıldayıp beni tahrik etmeye çalışırken, iyi vakit geçirdiği belli olan insanları izliyordum. Berada olmayacağını tahmin ettiğim kişiyi hâlâ bulamadığımı aklıma getirmiyor, ilerleyen saatlerde Camille'in derinliklerinde zevk dolu birkaç saat geçireceğimi düşünüyordum.

Sessizce, "Hadi artık... Beni odana götür," dediği sırada duraksadım. Bakışlarım tam karşımdaki manzaraya takılıp kalırken, sözlerine aldırmadım. Parlak, dalgalı, koyu renk saçları omuzlarına dökülerek muhteşem güzellikteki yüzünü ortaya çıkaran, uzaktan belli olan mavi gözleri ışıltılar saçan kadına takılıp kaldım. Gözlerimi kamaştıran güzelin kim olduğunu düşündüm ve elimdeki içkiden bir yudum aldım. Yalnızca saniyeler sonra gülüşünü fark etmiş, dudaklarının kıyısında beliren çukurlarla soluksuz kalmıştım.

Gözlerim giydiği elbisenin üzerinde milim milim dolanırken, "Kırmızı..." diye fısıldadım. Ancak, etrafını saran erkeklere bakarken gülüşünü esirgemediğini fark ederek kaşlarımı çattım. Bakışlarım yanındaki adamı bulduğunda duraksadım. Kırmızı elbisesinin içinde güzel olduğu kadar kışkırtıcı da görünen bu kadının, her zaman karşılaştıklarımdan biri olduğunu düşünmeden yapamamıştım.

Elimdeki kadehi tek seferde yuvarladım ve boğazımda alkolün yakıcı etkisini hissettim. İçim hem bunun, hem de gördüklerime karşı duyduğum memnuniyetsizliğin etkisiyle isınırken, saçma bir şekilde öfkeliydim. Gözlerimin önünde kırmızı, ipek kumaşın savruluşu belirdiğinde kaskatı kesilmiştim. Onun, yanındaki adamın koluna girip, çıkışa doğru ilerlediğini gördüğümdeyse bakışlarımı hızla yanımdaki kadına çevirdim.

"Yürü! Gidiyoruz," dedim ve onun zaferle kıvrılan dudaklarına bakmaya katlanamadım. Otelin koridorlarından fırtına gibi geçtim ve birkaç dakika sonra kaldığım odaya onunla birlikte ulaştım. Gözlerim kor bir öfkeyle örtülürken, daha önce hiç olmadığım kadar acımasızdım.

Boynuma dolamaya çalıştığı kollarını sıkıca tuttum ve sırtını kapıya yaslayarak ellerini başının üzerinde birleştirdim. Aldığı hazla göğsü yükselip alçalırken, beklentiyle aralanan dudaklarının bilincindeydim. Hırsla dudaklarını sömürücesine ele geçirdim ve ısırıklarımın canını acıtmış olabileceğini önemsemedim. Bacağını kaldırıp kalçalarıma doladığında ise ağzının içine doğru şiddetle inlemiştim.

"Bunu isteyip istememenin bir önemi yok! Savaş, benim en yakın dostum. Ve her şeyi birlikte yaşadığımız onca yıldan sonra, bunu ona borçluyum."

Duruşunu dikleştirip, derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Aklımdan planımı geçirirken rahattım. Birkaç gün yurtdışında kaldıktan sonra yeniden burada olacaktım. Elimdeki zayıf izin peşinden giderken, sonucunda bir şeye ulaşamayacağımın farkındaydım. Ama yine de her ihtimali gözden geçirme kararı almıştım.

Eşyalarımı topladıktan hemen sonra ofisten çıktım. Şirket binasının önünde bekleyen, hem şoförüm hem de koruman olan Kerim'in, arabanın kapısını açtığını fark edince derin bir nefes aldım.

"Hemen havaalanına gidelim," dedim duraksamadan.

"Emredersiniz, Demir Bey."

Yol boyunca neler yapacağımı planlamaya çalıştım. Kendimi oraya belli bir amaç için gittiğime inandırsam da yorgundum. Artık rahatlamak isteyen bedenimin sesini, birkaç gündür daha net duyuyordum. Alışık olduğum o hızın, hemen her gece yaşadığım zevk dolu anların, beni kendime getireceğini biliyordum.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken, biraz eğlenmenin iyi geleceğini aklımdan geçirdim. Ancak dakikalar sonra havaalanına ulaştığımızda, yeniden ciddileşerek, bir an bile beklemeden arabadan indim.

Kerim'in uzattığı küçük bavulu elime aldım. "Ev sana emanet, Kerim. Bir şey olursa, Buğra burada, biliyorsun," dedim ve başını eğerek sözlerime onay vermesini izledim. Hemen ardından, endişemi dile getirdim. "Umarım o davetli listesi doğrudur. Her ne kadar ümidim olmasa da..."

"Açık söylemek gerekirse, ben de geleceğini sanmıyorum, Demir Bey. Özellikle ne durumda olduğunu düşününce..."

"Muhtemelen o yüzden gelmeyecektir zaten. Söylentilerden kaçmak için. Ne de olsa o durumdayken, avına kimseyi düşüremez."

"Ben buradaki her izin peşindeyim, Demir Bey. İçiniz rahat olsun. Hem..." dedi ve bir an duraksadı. Merakla sözlerinin devamını getirmesini beklediğimi gördü ve derin bir nefes aldı. "Sizin için de dinlenme fırsatı olur. Uzun zamandır çok fazla şeyle uğraştınız."

"Haklısın, Kerim. Ben de biraz kafa dağıtmayı planlıyorum," dedim. "Hadi... Birkaç gün sonra görüşürüz."

Adımlarımı girişe doğru hızlandırdım. Aklımda yarın katılacağım davet varken, peşinde olduğum bu işin bir an önce sonlanmasını dilemeden yapamamıştım.

***

Kalabalık davetler... Sahte ilişkiler... Güç gösterileri...

Şimdiye dek içinde bulunduğum ortamlar yalnızca bundan ibaretti. Ne istediğini bilen adamlar ve onlara istediklerini veren kadınlardan oluşan bu çevre, her zaman hoşuma gitmişti. Onlardan biri olduğumu unutmamış, şuh ve davetkâr olmayı bilen o kadınların verdiklerini almaktan çekinmemiştim. Oysa en yakın dostumun yaşadıklarından sonra, önlerine gelen her güçlü adama kendilerini teslim etmeye hazır o kadınlardan iğrenir hale gelmiştim. Ama yine de onları, kendimi rahatlatmak için kullanmaktan bir an bile tereddüt etmemiştim.

Kolumda içlerinden biriyle katıldığım bu davette, gözlerimle etrafı tarıyordum. Yanımda durup bana sokulan, kulağıma bir şeyler fısıldayıp gülen kadının kokunun kaynağını ise umursamıyordum. Bana neler vadettiğinin farkındaydım ve bir süredir rahatlayamayan bedenimin neyi arzuladığını biliyordum.

Kulağa hoş gelen aksanıyla, "Bu geceyi erken bitirelim," dedi ve koyulaşmış bakışlarını gözlerime sabitledi. Orada gördüklerimden etkilenmemi istediği belliydi.

Dudaklarım arsızca kıvrıldı. "Bu kadar sabırsızlandığını bilmiyordum," dediğimde, gülümsedi ve elini gizlice göğsümde dolaştırdı.

"Seni nasıl istediğimi belli ettiğimi sanıyordum."

"Tanışmamızın üzerinden bu kadar kısa bir zaman geçmişken mi?"

"Gelmek istemediğine emin misin?"

Bakışlarımı elimdeki dosyalardan kaldırıp, karşımda oturan kardeşime sabitledim ve soruma yanıt vermesini bekledim. Ancak yüzünde beliren düşünceli ifadeye anlam verememiş, bu halinin nedenini merak etmiştim.

"Aslında değilim..." dediğinde merakla oturduğum yerde kıpırdandım. "Çünkü yalnız gitmeni istemiyorum. Neyin peşinde olduğunu biliyorum, abi. Ama bir şeyleri oluruna bırakmamanı kabullenemiyorum."

Hafifçe gülümseyerek, "Benim de kabullenemediğim şeyler var, Buğra," dedim. Hemen ardından kaşlarım çatılmış, hayatımızın birkaç hafta önce nasıl altüst olduğunu aklımdan geçirmiştim. "Mesela Savaş'ın burada olmayışını kabullenemiyorum. Ya da o saçma sapan kazayı... Sence o, bunu hak etmiş miydi?"

"Yaşadıklarını hak etmemişti elbette. Savaş'ı en az senin kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama o kaza, kendi..."

"Yeter!" Sesim geniş odada yankılanırken ayağa kalktım. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Söylemek üzere olduğu şey beynimi uyuştururken, bu kez Savaş'a da öfkelenmeden yapamamıştım. "Oraya tek bir amaç için gitmediğimi çok iyi biliyorsun. Hatırlarsan, ikimizin de çağırıldığı bir davete katılacağım."

"Evet," dedi dudakları kıvrılırken. "Son anda katılmaya karar verdiğin bir davetten söz ediyoruz." Oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Yüzünde endişeli bir ifade varken, bakışlarında öfke yüklüydü. "Sen kime kızıyor, kimi suçluyorsun, bilmiyorum. Ama benim kızdığım tek kişi sensin. Oraya gitmeni,

BİRİNCİ BÖLÜM

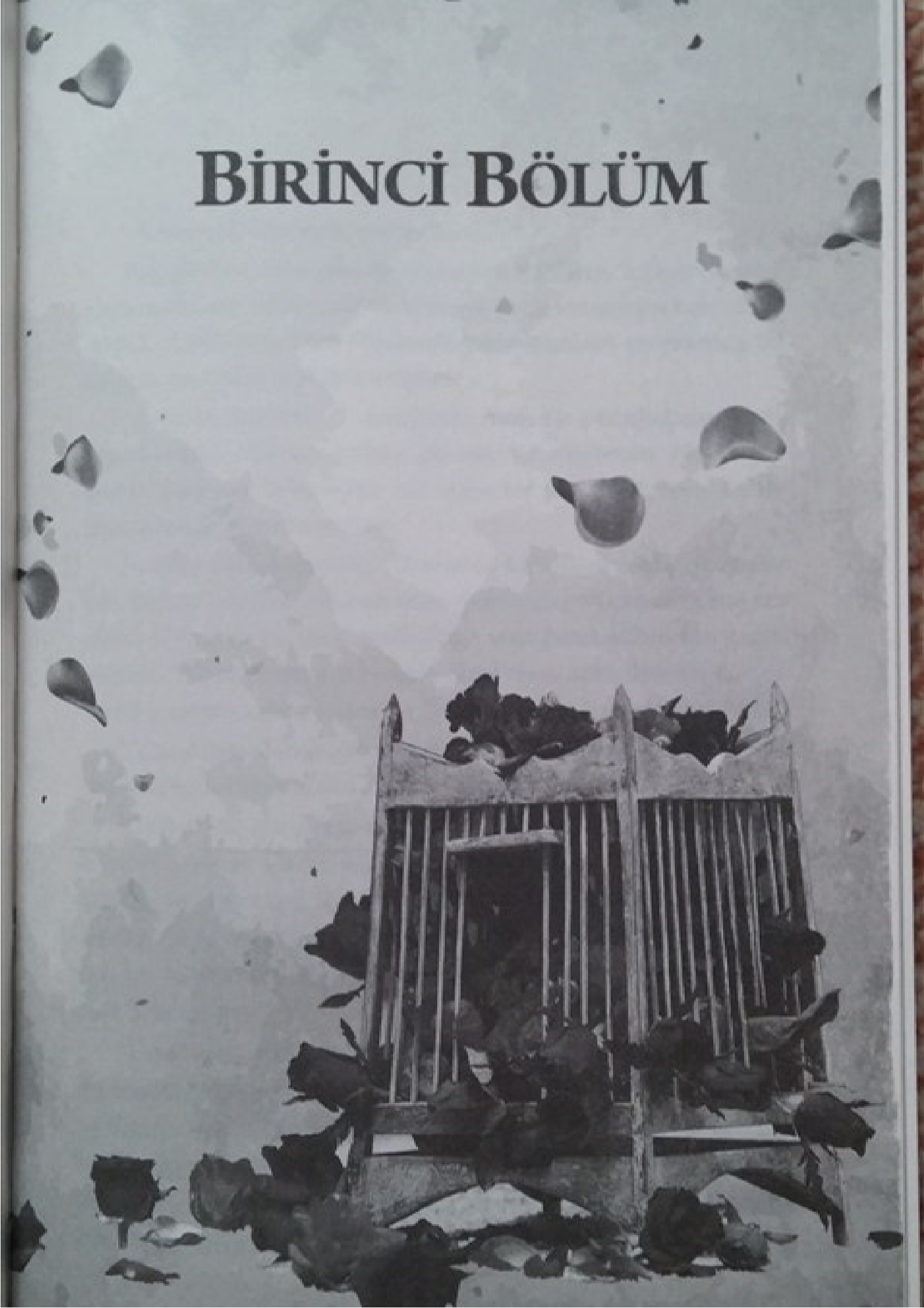

makineler olmadan nefes bile alamayan adamın, artık ayağa kalkmasını istiyordum. Ancak hayatım boyunca ilk kez, istediğimi elde etmeyi başaramıyordum.

Daha fazla beklemeden, "Kısa bir ziyaret olacak," dedim ve doktorun kapıyı benim için açmasını izledim. Birkaç adım attıktan hemen sonra kesif ilaç kokusunu solumuş, bakışlarımı tam karşıma sabitlemiştim.

Kapı arkamdan kapanırken, "Hâlâ uyumaya devam ediyorsun," diye fısıldadım. Her gelişimde biraz daha zayıflamış bulduğum adam sanki beni işitebilecekmiş gibi. "Yıllardır yapamadığın tembelliği, burada kendine huy edinmiş gibisin."

Sessiz adımlarımı yatağa doğru ilerlettim ve hemen yanındaki sandalyeye oturdum. Boğazımdaki yumru kendini gösterirken, yanan gözlerimi sıkıca yummuştum.

Başımı iki yana salladım ve korumaya çalıştığım sahte ruh halimden hızla sıyrıldım. Gerçekleri yalnızca, bembeyaz olsa da karanlığı çağrıştıran bu odada konuşabileceğimi biliyordum.

"Bulamıyorum," dedim gözlerimi yüzünden ayırmadan. "Hiçbir yerde bulamıyorum, Savaş." Derin bir nefes aldım. Her seferinde olduğu gibi, belki hareket eder diye bakışlarımı kapalı gözlerine odaklamıştım. "Yurtdışına çıkmış olabilir mi sence? Kerim'in, bulduğunu sandığı iz doğru olabilir mi?"

Gülümsedim. "Eğer konuşabiliyor olsaydın, *'İntikam, koynuna sızan sinsi bir yılan gibidir; seni yiyip bitirir,* derdin. Eline fırsat geçtiğinde, annen ve babanla yıllar sonra karşılaştığında bile intikamı aklına getirmediğini hatırlatırdın," dedim ve elim cebime giderken hızla devam ettim. "Ama ben, sen değilim. Onun, sen bu haldeyken hayatına devam etmesini hazmedemiyorum. Ve onu bulduğumda, bunun hesabını soracağım."

Ayağa kalktım. Bir elimi öfkeyle saçlarımın arasından geçirirken, diğer elimle okunmaktan yıpranmaya yüz tutmuş kâğıdı cebimden çıkarıp açtım. Yazılar gözlerimin önüne serilirken, Savaş'ın mutlu hallerini anımsamıştım. Yaşadığı zorluklara rağmen heyecanını, özlemini duyduğu o aileye sahip olacağını sandığı anları ve bana her zaman gösterdiği dost tavırlarını...

Gözlerimi hızla kapattım. Ezbere bildiğim satırlar beynimde balyoz etkisi yaratırken, hiç olmadığım kadar kararlıydım. "Eğer burada yatmana, *iyilik* sebep olduysa, ben bedel ödetmeyi tercih ederim. Hayat önüme ne çıkarırsa çıkarsın, onu aramaktan vazgeçmeyeceğim. Ancak amacıma ulaştığımda rahat edebilirim, Savaş. Seni bunca yıldır kardeşim sayarken, sonunu getirip adını lekeleyenlerin, mutlu olmalarına izin vermeyeceğim," dedikten sonra kapıya doğru birkaç adım attım. Tam o sırada bakışlarım camın ardındaki üniformalı siluete odaklanmış, buna alışmam gerektiğini düşünsem de, içimde kaynayan öfkeyi bastıramamıştım.

AŞK HER ŞEYİ AFFEDER Mİ?

BURCU BÜYÜKYILDIZ

EPHESUS

AŞK HER ŞEYİ AFFEDER Mİ?